

The World Online

////////////////////////////////////

TWO Chapter 156 ปฏิบัติที่รุนแรง

(***หมายเหตุ : ฝ่ายรักษาความปลอดภัยจะเปลี่ยนเป็นฝ่ายรักษา
กฎหมายและกฎระเบียบนะครับ)

หลังจากตรวจสอบสถานะของดินแดนแล้ว โอหยางโซวก็มีใจที่จะเห็น
คดีของลอร์ดที่อัฟเกรดใหม่

ขนาดของคดีขยายเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า และไม่สามารถนำมา
เปรียบเทียบกับคดีเดิมได้

คฤหาสน์ยังคงแบ่งเป็นส่วนหน้าและส่วนหลัง ที่แตกต่างกันคือ แต่งละ
ส่วนมีอาคาร **3** แห่ง โดยทั้ง **6** แห่งเชื่อมต่อกันเป็นรูปตาราง

จากอาคารขนาดใหญ่ทั้ง **3** แห่งของส่วนหน้า อาคารกลางได้ทำหน้าที่
เหมือนกับส่วนหน้าเดิม แตกต่างเพียงแค่ นอกเหนือจากสำนักงานของ
ลอร์ดแล้ว สำนักงานของกรมต่างๆก็เปลี่ยนแปลงเช่นกัน

สำนักงานของลอร์ดตั้งอยู่ด้านตะวันตกของห้องโถงประชุม พื้นที่
สำนักงานขยายขึ้นเป็น **2** เท่าจากเดิม ไม่เพียงแค่นั้น ยังมีห้องสำหรับ
การรอ และสำนักงานเล็กๆสำหรับเสมียนอีกด้วย

ด้านตะวันตกของห้องโถงประชุม นอกเหนือจากสำนักงานของลอร์ดแล้ว
ยังคงมีสำนักงานของกรมการเงิน ส่วนด้านตะวันออกของห้องโถง
ประชุม มีสำนักงาน **3** แห่ง ได้แก่ สำนักงานของกรมการบริหาร และ
สำนักงานของกรมคลังวัสดุ ส่วนสำนักงานอีกแห่งยังคงว่างเปล่า ใน
ฐานะเจ้ากรมกิจการทหาร เกอหงเหลียงยังคงทำงานที่เขตทหาร

อาคารกลางยังมีศาลา และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆเพิ่มขึ้นมาอีก ทำให้มันดูทันสมัยขึ้น ระหว่างอาคารตะวันออกตะวันตก และอาคารกลาง มีทางเดินเชื่อมต่อกัน

อาคารด้านตะวันตกจะเป็นที่ตั้งของสำนักงานฝ่ายต่างๆ ในห้องหลัก เป็นเช่นเดียวกับห้องโถงของอาคารกลาง และมีสำนักงานอยู่ภายในทั้งหมด **15** แห่ง ใช้สำหรับฝ่ายที่อยู่ภายใต้กรมการบริหาร, กรมคลังวัสดุ, กรมการเงิน และฝ่ายตรวจสอบบัญชี ทำให้ทั้ง **11** ฝ่าย มีสำนักงานเป็นของตัวเอง

สำหรับฝ่ายอัยการ และฝ่ายรักษากฎหมายและกฎระเบียบ พวกเขาจะใช้สำนักงานด้านนอก

อาคารด้านตะวันออก เป็นอาคารที่ออกแบบคล้ายกับค่ายทหาร มีคลังสินค้า, ที่พัก และโรงอาหารอยู่ที่นี่ นี่จะเป็นสถานที่สำหรับทหารองครักษ์ของคฤหาสน์ เพื่อใช้ในการพักอาศัย และดูแลความปลอดภัยของคฤหาสน์ของลอร์ด

อาคารส่วนหลังทั้ง **3** แห่ง ยังคงเป็นสถานที่สำหรับอยู่อาศัยของลอร์ด และคนใกล้ชิดของเขา

น้องสาวทั้ง **2** ของเขา จะถูกจัดให้อยู่อาคารด้านทิศตะวันตก ก่อนหน้า
นี้ โอบายางโซวไม่มีทางเลือก จึงให้น้องสาวทั้ง **2** ของเขา มาอยู่อาคาร
เดียวกับเขา แต่ตอนนี้ พวกเขาสามารถแยกออกไปอยู่ใอาคารของ
ตัวเองได้แล้ว

สำหรับเหตุผลที่เขาไม่ได้ให้พวกเขาคนละอาคาร เพราะโอบายางโซว
กำลังพิจารณาสิ่งอื่นอีก

เมื่อเห็นว่าในชีวิตจริง พายุกำลังรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ โอบายางโซวคิดว่า
โครงการอพยพจะเกิดขึ้นในเร็วๆนี้ ดังนั้น อาคารด้านตะวันออกจึง
เตรียมไว้สำหรับปีงเอ่อ

นอกเหนือจากทั้งหมดนี้ ส่วนหลังของคฤหาสน์ของลอร์ด ยังมีสวนเพิ่ม
เข้ามา โดยอาคารทั้ง **3** แห่ง ได้ถูกเชื่อมต่อกันด้วยสวน

สวนมีการออกแบบระดับสูง และมีการตกแต่งที่ประณีต มันยังมี
สะพานเล็กๆ และเต็มไปด้วยดอกไม้ ต้นไม้ ปลา และนกหลากหลาย
ชนิด

เนื่องจากมีเวลาจำกัด โอหยางโซวจึงไม่ได้มองไปรอบๆมากนัก เขา
กลับไปห้องพักของเขา แล้วออฟไลน์

.....

...

เช้าวันนี้ เขาอยู่ที่บ้าน โอหยางโซวไม่มีอารมณ์ที่จะเข้าไปดูในฟอรัม เขา
คิดว่า ตอนนี้ ฟอรัมคงกำลังคึกคักมาก แต่มันคงไม่สามารถกระตุ้น
ความสนใจของเขาได้

หลังจากบสงครามใจใหญ่ โอหยางโซวก็ได้ให้ความสำคัญกับการ
อัพเกรดดินแดน และเมื่อเขาทพมันได้สำเร็จ เขาจึงกำลังคิดว่า เขาจะ
เริ่มวางแผนต่อไปเลยดีหรือไม่

นับตั้งแต่เขาได้รับเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เขาก็รู้สึกใจร้อนมากขึ้น

มีคนกล่าวว่า หากต้องการเปิดเผยความลับเกี่ยวกับ **Earth**

Online โดยไม่ถูกกล่าวหาว่าเปิดเผยความลับของชาติ วิธีเดียว

สำหรับผู้เล่นก็คือ การอนุมานและคาดเดาส่ิงต่างๆในเกมส์

เช่นเดียวกับที่ไอหยาางโซวได้บอกซ่งเจีย เกี่ยวกับการซื้อดินแดนของผู้

เล่นคนอื่น การกระทำดังกล่าวของเขาถูกต้องตามกฎหมาย

ตอนนี้ การซื้อดินแดนกำลังจะถึงจุดแตกหัก สิ่งที่ยังขาดอยู่คือแรงผลัก

ดันครั้งสุดท้าย

ถ้าเขาเปิดเผยในฟอรัมโดยไม่ระบุชื่อว่า เทคนิคลับในเกมส์ อาจจะ

นำมาปฏิบัติในชีวิตจริงได้ มันคงจะทำให้ทั้งโลกปะทุขึ้นได้

ในขั้นต้น แม้ว่าผู้เล่นจะได้รับเทคนิคลับที่แท้จริง มันก็เป็นเรื่องยาก

สำหรับพวกเขา ที่จะเรียนรู้ในโลกจริง เนื่องจาก เทคนิคลับบางอันมี

ระดับต่ำเกินไป ผลกระทบที่แสดงออกมาของพวกมันจึงไม่มากพอ และ
ถ้าไม่มีผู้ชี้แนะวิธีที่ถูกต้อง ก็จะไม่ค่อยมีผู้เล่นทำสำเร็จมากนัก

มีเฉพาะคนที่รู้ความจริง อย่างผู้ที่ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้แบบโบราณ
และคนเหล่านี้จะไม่เปิดเผยความจริงแน่นอน

ดังนั้น แม้กระทั่งนิกายดาบชิงหยาง ที่เฟิงชิงหยางจัดตั้งขึ้น ถึงศิษย์ของ
พวกเขา จะได้เรียนรู้เทคนิคลับระดับจักรพรรดิ แต่ก็คงไม่มีใครปฏิบัติ
หรือฝึกฝนในโลกจริง

แน่นอน โอหยางโชวคาดว่า จะมีผู้โชคดีที่ได้รับเทคนิคที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม พวกเขาคงจะเก็บเป็นความลับ เพื่อปกป้องตนเอง ดังนั้น จนถึง
ตอนนี้ จึงยังไม่มีใครเปิดเผยความลับใดๆเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

การบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เป็น
เหมือนการลับมีดเพื่อตอบโต้การโจมตี เทคนิคลับของเขาได้ส่งผ่านวิธีที่
ถูกต้อง ดังนั้น แม้ว่าเขาจะประกาศว่า เขาพบว่าเทคนิคลับสามารถ

ปฏิบัติในโลกจริงได้ มันก็ยังคงอยู่ในสิทธิ์ของเขา ไม่ว่าจะเป็นโกอาหรือ
รัฐบาลสหพันธ์ ก็ไม่สามารถลงโทษเขาได้

โอหยางโซวไม่ลังเลอีกต่อไป เขาเปิดแฮนเบอร์นด์ แล้วเข้าไปในฟอรัม
เขาไม่สนใจข่าวที่ไร้ประโยชน์และไร้สามารถทั้งหมด เขาโพสโดยไม่
ระบุชื่อ บอกเกี่ยวกับการค้นพบว่า คู่มือเทคนิคลับใช้งานในโลกจริงได้
เขายังบอกว่า เขาไม่รู้ว่ามันเป็นเฉพาะเขาหรือไม่ ดังนั้น เขาจึงต้องการ
ให้ผู้เล่นคนอื่นๆยืนยัน

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาก็กำลังทำเหมือนเพื่อนที่โชคดี และ
บอกว่าเขาทั้งกลัวและตื่นเต้นในเวลาเดียวกัน จึงอยากแบ่งปันให้กับ
ทุกๆคน

โพสต์นี้เป็นเหมือนการปาหิน บางที มันอาจจะไม่ได้มีผลมากนัก

แต่ตราบดีที่มีผู้เล่นให้ความสนใจ และลองปฏิบัติตามโพสต์ ในการ
ฝึกฝนเทคนิคลับในโลกจริง ข่าวก็จะค่อยๆแพร่กระจายออกไป

และเมื่อความลับดังกล่าวถูกเปิดเผยแล้ว ทุกสิ่งที่มีติดปกติเกี่ยวกับ **Earth Online** จะไม่ใช่สิ่งที่รัฐบาลสหพันธ์สามารถปกปิดได้อีกต่อไป พวกเขาจะไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากดำเนินโครงการอพยพให้เร็วที่สุด และมันก็จะทำลายความได้เปรียบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของดีเงินและคนอื่นๆได้

ต้องบอกว่า ปฏิบัติการที่จะเกิดขึ้นจะเป็นพิษมาก

ตราบเท่าที่โครงการอพยพเกิดขึ้นก่อนกำหนด ดีเงินและคนอื่นๆจะไม่ได้เปรียบเหนือโอหยางไซวอีกต่อไป พวกเขาจะมาอยู่ในระดับเดียวกับโอหยางไซว และเขาก็จะไม่ต้องกังวลอีกต่อไป

เหตุผลที่ว่าทำไมโอหยางไซวจึงมั่นใจว่า ไกอ่าจะไม่ลบโพสต์ของเขา เนื่องจากท่าทีของรัฐบาลสหพันธ์

ตามความต้องการของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ต้องการปกปิดอะไรเกี่ยวกับ **Earth Online** สถานการณ์ปัจจุบันเป็นเพียงการประณินประνομที่พวกเขาต้องทำ เพื่อเจรจากับกลุ่มผู้ทางอำนาจต่างๆ ถ้ามี

คนเปิดเผยความจริงอย่างถูกต้องกฎหมาย รัฐบาลยังจะใช้มันเป็นข้ออ้างที่ดีอีกด้วย

ใครจะรู้ว่า บางที ไกอากาจจะช่วยซ่อนอัตลักษณ์ของผู้โพสต์ เพื่อลดความเสี่ยงของการถูกเปิดเผยตัวตนให้น้อยที่สุด

หลังจากโพสต์ โอหยางโซวก็ออกจากฟอรัม และเริ่มการบ่มเพาะ

เหมือนดังหุ่นกระบอกที่ถูกฝัง มันคงต้องใช้เวลา **2-3** วัน ก่อนจะเริ่มปะทุขึ้น ในเกมส์ ในฐานะที่เขาเป็นเมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลก โอหยางโซวได้รับประโยชน์อย่างมาก ดังนั้น ทุกคนสามารถกล่าวได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ล้วนเป็นฝีมือของเขา

ตอนนี้ โอหยางโซวต้องคิดถึงขั้นตอนต่อไปของการพัฒนาเมืองซานไห่

การอัฟเกรดดินแดนในระดับเมืองขนาดกลาง เขาไม่สามารถใช้วิธีการ
เช่นเดียวกับเมืองขนาดเล็กได้ ในความเป็นจริง ความสามารถในการ
ควบคุมเมืองของเขาได้ผลักดันมัน

หลังจากทั้งหมดเกิดขึ้น เขาได้เป็นผู้เล่นนักผจญภัยในชีวิตที่แล้วของ
เขา และเขาไม่เคยสัมผัสกับการสร้างดินแดนมาก่อน ทุกสิ่งทุกอย่างที่
เขารู้และทำนั้น เป็นสิ่งที่เขาได้ยืมมาจากชีวิตที่แล้วของเขาทั้งสิ้น

ในความเป็นจริง เขาเป็นเพียงแค่นักศึกษาที่เพิ่งจบการศึกษา ไม่ว่าจะ
เป็นประสบการณ์หรือความสามารถ เขามีค่อนข้างจำกัด

ถ้าเขาไม่ได้รับความทรงจำจากชีวิตที่แล้วของเขา เขาคงไม่มีความ
มั่นใจที่จะนำเมืองซานไห่ และประชาชนของเขาไปได้ตลอดรอดฝั่ง

ในสถานการณ์ปัจจุบัน สิ่งเดียวที่เขาทำได้ก็คือ การทำงานหนัก และ
เรียนรู้สิ่งรอบๆ โดยใช้ประสบการณ์จากชีวิตที่แล้วของเขา ในการสะสม
ความได้เปรียบ

นอกเหนือจากนั้น เขายังถ่อมตัวและปลุกฝังความปรารถนาในการเรียนรู้ เขาต้องปฏิบัติต่อผู้อื่นให้ดี และทำให้ผู้คนไว้วางใจเขามากขึ้น คิดถึงอนาคต นี่คือนิยามแห่งชัยชนะของเขา

เขาใช้ประโยชน์จากตัวเขาที่รู้ทิศทางของเกมส์ เพื่อเตรียมแผนในระยะยาว แม้ว่าเขาจะขาดความสามารถบางอย่าง แต่คนของเขาก็จะมาช่วยปิดช่องว่างนั้นได้

นี่เป็นเหตุผลที่โอหยางโซมุงเน้นการพัฒนาคนที่มีความสามารถพิเศษในฐานะลอร์ด เขาจะเพียงดูภาพรวมเท่านั้น และนำเรือไปยังทิศทางที่ถูกต้อง ส่วนที่เหลือ มันขึ้นอยู่กับคนของเขา

ไม่มีใครเกิดมาเป็นคนเก่ง มีแต่ต้องผ่านการทดลอง และความสับสน วุ่นวายจำนวนมากเท่านั้น เช่นเดียวกับจักรพรรดิหลิวปัง เจ้าหน้าที่จำนวนมากของเขาและตัวเขา เติบโตมาในฐานะชาวนาเท่านั้น

(***หมายเหตุ : จักรพรรดิหลิวปัง คือ ปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์ฮั่น)

TWO Chapter 157 ดวงตาเปล่งประกาย

ระหว่างทานมื้อค่ำ โอหยางโซวพูดคุยกับเสี่ยวเยว่ เกี่ยวกับเรื่องของเกมส์

“เสี่ยวเยว่ คราวก่อน เธอบอกว่า มีผู้เล่นอาชีพสายการทำงานจำนวนมาก อยู่ในเมืองต้าหลี่เหรอ?”

เสี่ยวเยว่มองโอหยางโซว ก่อนจะกล่าวว่า “ใช่”

“เธอสนใจจะจัดตั้งกิลด์มั๊ย?”

“จัดตั้งกิลด์เหรอ? ฉันไม่คิดว่าฉันจะสามารถจัดการมันได้” เสี่ยวเยว่ไม่สนใจเรื่องนี้มากนัก

“ฉันหมายถึงว่า เราสามารถจัดตั้งกิลด์ ที่มีแต่ผู้เล่นอาชีพสายการ
ทำงานได้ แล้วเธอจะได้รวบรวมเพื่อนๆของเธอทั้งหมดไว้ได้ด้วย และ
กิลด์ยังสามารถเปิดช่องกิลด์ เพื่อให้ทุกคนสามารถสื่อสารกันได้ง่ายขึ้น
ด้วย” โอหยางโซวไม่ยอมแพ้ เขาพยายามโน้มน้าวเสี่ยวเยว่

เสี่ยวเยว่เป็นคนฉลาด และโอหยางโซวก็มีเจตนาธรรมที่ชัดเจน เธอจึง
สามารถเข้าใจความต้องการของเขาได้ในทันที เธอล้อเลียนเขาว่า “คุณ
คนรวย คุณมีแผนอะไรอีกล่ะ?” ความก่อน โอหยางโซวได้โอนเงินให้
เธอ **300** เหรียญทอง มันทำให้เธอตกใจมาก

โอหยางโซวรู้ว่าเขาใจร้อนเกินไป และเขาก็แสดงความอายบนใบหน้า
ของเขา โชคดีที่พวกเขาค่อนข้างใกล้ชิดกัน เขาจึงทำเป็นหน้าด้าน แล้ว
กล่าวว่า “แผนของฉันไม่สามารถจะอธิบายได้ในเวลาอันสั้น ยังไงก็ตาม
ฉันจะออกเงินทุนสำหรับจัดตั้งกิลด์ให้กับเธอ วิน-วินทั้ง **2** ฝ่าย ไม่ดี
หรือ?”

เสี่ยวเยว่มองไปที่โอหยางโซวอย่างแปลกประหลาด เธอไม่ได้ตอรอง
ใดๆ และยอมรับมัน

หลังจากมือคำ โอหยางโซวโหวไปหาน้ำหลินชิงของเขา

นับตั้งแต่รู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของโอหยางโซว หลินชิงได้ให้ความสำคัญกับทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเมืองซานไห่อย่างจริงจัง การหลบเลี่ยงของเมืองซานไห่เกี่ยวกับแผนที่สมรภูมิ ทำให้หลินชิงรู้สึกมีอารมณ์และเกือบจะโหวหาเขา หลังจากเมืองซานไห่ได้รับการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลกแล้ว หลินชิงอดไม่ได้ที่จะแสดงความยินดีกับเขา

“โซวน้อย เธอทำได้ไม่เลวเลย!”

“ขอบคุณครับคุณน้า!”

“ฉันไม่คิดเลยว่าเธอจะทำได้ดีขนาดนี้ ต่อไป น้าคงจะต้องพึ่งเธอแล้วหละมั้ง”

โอหยางโซวตัวแข็งค้าง และหัวเราะออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “คุณน้ำ
หยุดล้อเลียนผมเธอครับ” เพื่อหันเหความสนใจของเธอ โอหยางโซวไม่
มีทางเลือกอื่น นอกจากเปลี่ยนหัวข้อการสนทนา เขากล่าวว่า “จริงสิ
ผมต้องการทำงานร่วมกับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ คุณ
น่าสนใจมั๊ย?”

“ทำงานร่วมกัน? งานอะไร?”

“ผมจำได้ว่า กลุ่มทหารรับจ้างสามารถตั้งสาขาแยกต่างหาก เพื่อจ้างผู้
เล่นอาชีพสายการทำงานได้ สิ่งที่เป็นเบื้องต้น คือ ผู้เล่นที่ถูกคัดเลือก
ยินดีที่จะย้ายมายังดินแดน”

“โซวน้อย เธอต้องการจ้างผู้เล่นอาชีพสายการทำงานสำหรับดินแดน
ของเธอใช่มั๊ย?”

“ใช่ครับ”

“นี่เป็นสิ่งที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก และกลุ่มทหารรับจ้างของ
เราจะต้องจ่ายเงิน” หลินชิงกลายเป็นรองหัวหน้ากิลด์ทันที และเริ่มคุย
เรื่องธุรกิจ

โอหยางโซวพยักหน้า เขายกน้องจิตวิญญาณทางธุรกิจของเธอ เขา
หัวเราะ แล้วกล่าวว่า “แน่นอน ผมจะไม่ให้คุณน้ำทำงานฟรีๆ คุณน้ำก็รู้
ว่าเรามีสิ่งที่คุณน้ำต้องการทั้งหมด”

ดวงตาของหลินชิงเปล่งประกาย และเธอกล่าวอย่างไม่มั่นใจว่า “อ
ปรกรณ์?”

“ใช่ครับ”

“แต่เธอจะไม่ถูกเปิดเผยเหรอ?” หลินชิงกังวล

โอหยางโซวรู้สึกอบอุ่นอยู่ข้างในหัวใจ พวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกัน
ดังนั้น สิ่งที่พวกเขาคิดถึงเป็นอันดับแรก คือ ความปลอดภัยของอีกฝ่าย

โอหยางโซวอี้ม แล้วกล่าวว่า “ไม่เป็นไรครับ เพื่อสร้างสาขาดังกล่าว คงต้องใช้เวลาสักกระยะหนึ่ง จะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคตใครจะรู้ ยิ่งไงก็ตาม คุณน้ำเพียงแค่ว่า ผมจะจ่ายมันให้คุณ ผมคิดว่า ไซส์หยุนจะต้องสนับสนุนคุณน้ำแน่ๆ และด้วยการสนับสนุนจากทั้ง 2 ฝ่าย ความร่วมมือนี้ก็จะเป็นไปได้ด้วยดี”

หลินชิงมองโอหยางโซว และพยักหน้า “ตราบนั่นมันเป็นไปตามแผนล่ะนะ”

“ขอบคุณครับคุณน้ำ”

“เธอ...เราเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำไมต้องสุภาพขนาดนั้นด้วยล่ะ? อีกอย่าง มันยังเป็นสถานการณ์ที่วิน-วินทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ใช่เหรอ?”

“ความร่วมมืออย่างมีความสุข!”

“ความร่วมมืออย่างมีความสุข!”

.....

.....

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวได้ออนไลน์ตามปกติ

เขาเดินออกจากห้องของเขา โอหยางโซวเห็นชู่หยิงหยูและมู่จิงซี กำลังเก็บของพร้อมกับสี่ฉินและสี่ฉี จากวันนี้ไป ทั้ง **2** คน จะย้ายไปอยู่ อาคารด้านทิศตะวันตก

มองไปที่โอหยางโซว ชู่หยิงหยูหยิบกระเป๋าแล้วเดินมาหาเขา แล้วถามด้วยความห่วงใยว่า “พี่ใหญ่ ฉิงเอ๋อและข้ากำลังจะย้ายไปยังอาคารด้านทิศตะวันตก ดังนั้น อาคารกลางคงจะเหลือแต่พี่ใหญ่เท่านั้น เราควรจะจ้างแม่บ้านเพิ่มเติม ตอนนี้ท่านเป็นลอร์ดของเมืองขนาดกลางแล้ว ท่านไม่สามารถทำตัวสบายๆแบบเมื่อก่อนได้อีกแล้ว ถ้าท่านไม่มีคนดูแล จะมีคนจะหัวเราะเยาะท่านได้”

โอหยางโซวเจียงชักพักและพยักหน้า “หฺยฺเอ้อ เจ้าทำให้ข้าคิดได้จริงๆ สำหรับเรื่องนี้ ข้าจะให้เจ้าจัดการแล้วกัน”

ชู่หยิงหฺยฺเถลิงตามองโอหยางโซว ก่อนจะกล่าวอย่างไร้อารมณ์ว่า “พี่ใหญ่ชี้เกียรติมาก”

การจ้างแม่บ้านสำหรับลอร์ดไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แม่บ้านของเขาจะเป็นบอสของส่วนด้านหลังคฤหาสน์ทั้งหมด และจะมีอำนาจมากกว่าสี้ฉินและสี้ฉี ดังนั้น การจัดการเรื่องนี้จึงไม่ใช่เรื่องง่าย

แน่นอน สำหรับชู่หยิงหฺยฺที่เกิดในตระกูลใหญ่ไม่ใช่เรื่องยาก แม้ดูเหมือนว่าโอหยางโซวจะกล่าวออกมาแบบสบายๆ แต่ในความเป็นจริง เขาได้พิจารณาทุกอย่างดีแล้ว

โอหยางโซวไม่สนใจ และถามอย่างสงสัยว่า “หฺยฺเอ้อ เจ้าตั้งชื่อให้กับอาคารของเจ้าแล้วหรือไม่?”

ขุ่ยหยังหยังไม่ทันจะกล่าวตอบ มู่ฉิงที่เดินยิ้มอย่างร่าเริงเข้ามา ก็กล่าวว่า “พี่ใหญ่ เราคิดซื้อไว้แล้ว มันจะถูกเรียกว่า ‘อาคารฉิงหยัง’ เป็นอย่างไรบ้าง มันดีหรือไม่?”

“อาคารฉิงหยังหรือ ไม่เลว!”

“เฮะเฮะเฮะ” มู่ฉิงชี้หัวเราะอย่างพอใจ

โอหยางโซวไม่ได้มีส่วนหลังนานนัก เขาเดินต่อไปยังส่วนหน้า

ส่วนหน้ากำลังยุ่งอยู่กับ การจัดการพนักงานและเอกสาร เพื่อย้ายไปยังอาคารด้านทิศตะวันตก

เมื่อเห็นโอหยางโซว ฟานจงหยานและเทียนเหวินจิงก็เดินเข้ามาหาเขาพร้อมรอยยิ้ม “คุณหาสน์ของลอร์ดได้ขยายใหญ่ขึ้นมากเลยทีเดียว!”

โอหยางโชวพยักหน้า และคิดเกี่ยวกับที่ขุ่ยหิงหยูและมู่ฉิงซีตั้งชื่อให้กับอาคารของพวกเขา เราารู้สึกว่าอาคารส่วนด้านหน้าเองก็ควรจะมีชื่อเช่นกัน เขาบอกความตั้งใจของเขากับทั้ง **2** คน พวกเขายอมรับมันเป็นอย่างดี

โอหยางโชวรู้ว่าเขาไม่ได้มีทักษะด้านนี้ เขาจึงกล่าวว่า “สำหรับการตั้งชื่อ ข้าคงต้องพึ่งพวกท่านทั้ง **2** คน แล้ว”

เทียนเหวินจึงเริ่มก่อน เขากล่าวว่า “ในสมัยราชวงศ์หมิง พระราชวังมีอาคาร **2** แห่ง ชื่อว่า เหวินฮั่วและหฺวู่หิง วันนี้ สำหรับอาคารด้านทิศตะวันออกและตะวันตกของเรา หนึ่งในสำหรับศิลปะการต่อสู้ และอีกหนึ่งสำหรับข้าราชการพลเรือน แล้วทำไม เราไม่ใช่ชื่ออาคารเหวินฮั่วและอาคารหฺวู่หิงล่ะ?”

โอหยางโชวพอใจกับชื่อนี้ เขามองไปที่ฟานจงหยาน แล้วถามว่า “ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับชื่อนี้?”

แม้ฟานจงหยานจะรู้สึกว่าการขโมยชื่อนี้มันไม่ดี แต่ชื่อนี้มันก็ทำให้
รู้สึกถึงความทะเยอทะยานของพวกเขา

หลังจากตั้งชื่ออาคาร ต่อไปก็หาคนมาแกะสลักป้าย เรื่องนี้เห็นได้ชัดว่า
โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องทำด้วยตัวเอง ในฐานะผู้ได้บังคับบัญชาของ
เขา พวกเขาจะจัดการมันเอง

โอหยางโซวเดินออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด และตรงไปยังค่ายทหาร
สิ่งที่เขากังวลในตอนนี้อีกคือ สถานการณ์ของเชลย และความสูญเสีย
ของกองทัพซานไห่

กองพันทหารม้าและกองพันทหารป้องกันเมืองฉิวชู่ยังคงอยู่ที่ค่าย
ทหาร และยังไม่ได้กลับไป

เมื่อวาน ก่อนที่เขาจะออฟไลน์ เขาได้บอกเก๋อหงเหลียงว่า เขาจะจัด
ประชุม เพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาการจัดการกองทัพ

นายทหารทั้งหมดจึงได้มารวมตัวกันอยู่ที่ห้องประชุมของค่ายทหาร

โอหยางโซวนั่งอยู่บนพื้นสูง เขามองไปทางเกอหงเหลียงที่อยู่ซ้ายมือ แล้วกล่าวว่า “สถานการณ์ของเซलयและความสูญเสียของเราเป็นเช่นไรบ้าง?”

เกอหงเหลียงลุกขึ้นคำนับ แล้วรายงานว่ “ก่อนที่จะรายงาน
สถานการณ์ของเซลาย ข้าจะเริ่มรายงานการสูญเสียของพวกเราก่อน
กองทัพเรือแห่งเมืองเป่ย์ไห่ มีผู้เสียชีวิต 50 นาย, กองพันทหารม้า มี
ผู้เสียชีวิต 50 นาย, กองพันทหารป้องกันเมืองฉิวซู่ย มีผู้เสียชีวิต
100 นาย โดยเป็นทหารม้า 50 นาย และทหารโล่ดาบ 50 นาย, กอง
พันทหารป้องกันเมืองซานไห่ มีผู้เสียชีวิต 100 นาย โดยเป็นทหารโล่
ดาบ 50 นาย และทหารธนู 50 นาย, กองพันทหารราบทั้ง 2 กอง มี
ผู้เสียชีวิตรวมกัน 150 นาย, กองพันเครื่องกลพระเจ้ามีผู้เสียชีวิต 10
นาย, นอกจากนี้ ยังมีทีมพลเมืองเสียชีวิตอีก 100 คน รวมทั้ง
หมดแล้ว มีผู้เสียชีวิตทั้งสิ้น 560 คน”

เก๋อหงเหลียงหยุดชั่วคราว เพื่อให้พวกเขาทำความเข้าใจรายงานก่อนหน้านี้
นี่ ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ในการสู้รบครั้งนี้ เรามีเชลย **3,000** คน โดย
เป็นโจรสลัด **300** คน, พลม้า **700** คน, ผู้บุกรุกทั่วไป **1,000** คน
และผู้บุกรุกชั้นสูง **1,000** คน จากผู้บุกรุกทั้ง **2,000** คน **1,000**
คน เป็นพลราบ และอีก **1,000** คน เป็นพลธนู”

หลังจากเก๋อหงเหลียงรายงานเสร็จ เขาก็กลับไปยังที่นั่งของเขา

โอหยางไชวถามต่อว่า “แผนการจัดของกรมกิจการทหารเป็น
อย่างไร?”

ขุนพลซีและนายทหารคนอื่นๆมองไปที่เก๋อหงเหลียง เรื่องนี้เกี่ยวกับ
ผลประโยชน์ของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงให้ความสำคัญกับมันมาก
บางกองพันสูญเสียมาก และจำเป็นต้องได้รับคนเพิ่ม

เก๋อหงเหลียงได้กลายเป็นเจ้ากรมกิจการทหารมานานแล้ว แต่พอเขา
ถูกจ้างด้วยนายทหารทั้งหมด เขาก็ยังคงรู้สึกอึดอัด โชคดีที่เขาได้รับ

การสนับสนุนจากลอร์ดของเขา ไม่อย่างนั้น เขาคงไม่สามารถจัดการกับพวกเขาได้แน่

“กรมกิจการทหารมีแผนที่จะส่งคนใหม่ๆเข้าไปในกองพันที่ได้รับการสูญเสีย ส่วนเซลล์ที่เหลือ เราสามารถนำพวกเขามาสร้างกองพันทหารม้า และกองพันทหารราบที่ **3** ได้ สำหรับรายละเอียดเฉพาะ เราต้องการให้นายท่านตัดสินใจ”

เก๋อหงเหลียงไม่ได้แนะนำรายละเอียดเฉพาะใดๆ

โอหยางโซวซมวดคิ้ว เขาสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เก๋อหงเหลียงขาดความมั่นใจ เขาจึงได้ปลุกความรับผิดชอบของตัวเองในฐานะเจ้ากรมมาให้กับเขา ดูเหมือนว่าในอนาคต เขาจะต้องหาบุคคลทางประวัติศาสตร์มาทำหน้าที่นี้เสียแล้ว

.....

TWO Chapter 158 กรมทหารผสม

โอหยางโซววางความกังวลของเขามีสู่ต่อกรมกิจการทหารลง แล้ว
ประกาศแผนการปรับโครงสร้างทางทหารของเขา

“ข้าเห็นด้วยกับแผนส่วนใหญ่ของกรมกิจการทหาร จำนวนผู้เสียชีวิต
ในกองพันต่างๆต้องได้รับการเติมเต็ม แต่ไม่ใช่ว่าจะต้องเลือกมาจาก
เชลยทั้งหมด”

โอหยางโซวแสดงให้เห็นว่า เขาสนับสนุนกรมกิจการทหาร เหล่า
นายทหารทั้งหลายไม่ได้โง่ พวกเขาเข้าใจสิ่งที่เขาจะสื่อออกมา ก่อนที่
จะหาคนมารับหน้าที่นี้แทนได้ โอหยางโซวต้องสนับสนุนเก๋อหงเหลียง
และทำหน้าที่เป็นโล่ให้กับเขา

โอหยางโซวมองไปที่เผ่ตงหลาย แล้วกล่าวว่า “โจรสลัด **300** คน จะ
ถูกส่งไปยังกองทัพเรือเป่ย์ไห่ นอกเหนือจากเปลี่ยนชั้น **50** คน โดยตรง
แล้ว คนที่เหลืออีก **250** คน สามารถทำหน้าที่เป็นกองทหารสำรอง
สำหรับการขยายกองพันทหารเรือที่ **3** ในอนาคตได้”

“ขอรับนายท่าน!” เผยตงหลายรู้สึกประหลาดใจ ที่ลอร์ดของเขาบอกว่า กองทัพเรือกำลังจะได้รับการขยาย มันทำให้เขาที่เป็นผู้บัญชาการ รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“สำหรับฮั่วหลิว ประหารเขาซะ เราได้ฆ่าพี่ชายของเขา และมันย้อนกลับไม่ได้แล้ว” โอหยางโชวสั่ง ปัจจุบันเขาไม่ได้มีปัญหาใดๆกับจิตใจ เกี่ยวกับการสั่งประหาร

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

โอหยางโชวหันไปมองหวังหยวนเฟิง แล้วกล่าวว่า “กองพันเครื่องกล พระเจ้าที่เสียชีวิต **10** นาย จะได้คัดเลือกใหม่จากในดินแดน นอกจากนี้ ต้องเพิ่มกองทหารสำรองไว้ด้วย กำแพงเมืองในอนาคตจะมีการติดตั้งเครื่องยิงหนาไม้มากขึ้น และจะต้องใช้ทหารธนูเพิ่มอีกมาก”

“ขอรับนายท่าน!”

โอหยางโซวมองไปที่ขุนพลสี แล้วกล่าวว่า “ทหารจากกองพันทหารราบ ทั้ง 2 ที่เสียชีวิตรวมกัน 150 นาย พวกเขาเป็นนักรบเผ่าคนเถื่อนภูเขา และกองพันทหารราบทั้ง 2 นี้ จะได้เป็นกองพันทหารราบเกราะหนักในอนาคต ข้าตั้งใจว่าจะโอนถ่ายนักรบ 150 คน มาจากกองพันป้องกัน เมืองหลวงซาน ส่วนทหารของที่นี่ เราจะรับสมัครเพิ่มเติมจากเผ่าต่างๆ”

“ขอรับนายท่าน!” ขุนพลสีไม่ได้คัดค้านใดๆ เกี่ยวกับแผนของกรมกิจการทหาร และเมื่อลอร์ดของเขาเป็นผู้พิจารณาทุกสิ่ง เขาก็ไม่มีเหตุผลที่จะคัดค้านสิ่งใดเช่นกัน

สุดท้าย โอหยางโซวมองไปที่เจ้าซีฮู, จางต้าหนิว และหลินยี่ แล้วกล่าวว่า “กองพันป้องกันการเมืองและกองพันทหารม้า จะได้รับการเติมเต็มโดยเหล่าเชลย”

“ขอรับนายท่าน!” นายพันทั้ง 3 ตอบรับ

จากนั้น โอหยางโซวก็เริ่มประกาศแผนการของเขา สำหรับเซลยที่เหลือ

“หลินยี่!”

“นายท่าน!”

“หลังจากเติมเต็มกองพันทหารม้าเสร็จแล้ว ให้รีบกลับไปค่ายทิศเหนือของเมืองมิตรภาพในทันที โดยกองพันทหารม้าจะได้รับชื่อว่า ‘กองพันแนวหน้า’ และจะอยู่ภายใต้เมืองมิตรภาพ”

“ของคุณนายท่านสำหรับชื่อ!” แม้ว่าเขาจะถูกย้ายออกจากเมืองหลัก แต่หลินยี่ก็รู้สึกถึงความรับผิดชอบที่โอหยางโซวได้มอบให้กับเขา

จากชื่อของพวกเขา สามารถเข้าใจได้ว่า บทบาทของพวกเขาก็คือ การทำหน้าที่เป็นดาบ คอยเผชิญหน้ากับชนเผ่าเร่ร่อน สามารถมองเห็นความสำคัญของพวกเขาได้อย่างชัดเจน

“เจ้ากรรมเก๋อ!”

“นายท่าน!”

“กรมกิจการทหารต้องทำธงให้กับกองพันแนวหน้า สำหรับการ
ออกแบบ หลักๆจะทำตามธงของลอร์ด โดยเปลี่ยนจากมังกรทองเป็น
ทวนและดาบถึง”

“ข้าทราบแล้วขอรับ!”

คำสั่งของโอหยางโชวทำให้นายทหารคนอื่นๆมองไปยังหลินยี่ด้วยความ
อิจฉา นอกเหนือจากกองพันเครื่องกลพระเจ้าแล้ว กองพันแนวหน้าเป็น
กองพันที่ **2** ที่ได้รับชื่อ และยังเป็นกองพันแรกที่ได้รับธงประจำกองทัพ
นี่เป็นเกียรติยศที่ทำให้ทุกคนบ้าคลั่งด้วยความอิจฉา

หลินยี่หัวเราะในใจ เขามักจะสงบและเยือกเย็น นายทหารหนุ่มกล่าว
ด้วยอารมณ์ว่า “ทหารทุกนายของกองพันแนวหน้า ขอขอบคุณนาย
ท่านสำหรับธงกองทัพ และเราจะไม่ทำให้นายท่านต้องผิดหวัง!”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วออกคำสั่งต่อไป “หลี่หมิงเหลียง!”

“นายท่าน!”

“ข้าจะให้เจ้าจัดตั้งกองพันทหารม้า จากพลม้าของผู้บุกรุก **600** คน
ส่วนที่เหลืออีก **100** คน จะถูกส่งไปยังกองทหารสำรอง”

“ขอรับนายท่าน!”

“กองพันที่จะจัดตั้งขึ้นมาใหม่นี้ จะถูกย้ายไปยังค่ายทิศตะวันตก และ
จะให้เจ้าเป็นนายพัน”

“ขอบคุณนายท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!” หลี่หมิงเหลียงกล่าวอย่างตื่นเต้น

โอหยางโซวโบกมือให้เขา แล้วกล่าวต่อ

“สำหรับกองพันแนวหน้า นายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 2 ชุนเถิงเจียว จะได้เป็นนายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 1 และนายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 3 เลี้ยวไค่ จะได้เป็นนายกองแห่งกองพันทหารม้าที่ 2 ”

“สำหรับกองพันที่จะตั้งขึ้นใหม่ นายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 4 กั่วเหลียง จะได้เป็นนายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 1 และนายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 5 สู่หวัง จะได้เป็นนายกองแห่งกองร้อยทหารม้าที่ 2 ”

“ขอรับนายท่าน!”

โอหยางโซวไม่มีความลำเอียงใดๆ นายกองทั้ง **4** ได้รับมอบหมาย
หน้าที่อย่างเท่าเทียมกัน ในกองพันทหารม้าทั้ง **2** ข้อแตกต่างเดียวคือ
กองพันแนวหน้า คือ กองพันทหารม้าเกราะหนัก ส่วนกองพันทหารม้าที่
จัดตั้งขึ้นใหม่ จะเป็นกองพันทหารม้าเกราะเบา

หลังจากจัดการทหารม้าแล้ว โอหยางโซวก็มองไปที่ขุนพลสีอีกครั้ง แล้ว
กล่าวว่า “ขุนพลสี ข้าจะให้ท่านจัดตั้งกองพันทหารธนู **1** กอง และกอง
พันทหารหอก **1** กอง จากผู้บุกรุกที่เหลือ เมื่อรวมกับกองพันทหารราบ
ทั้ง **2** และกองพันทหารม้าที่จัดตั้งขึ้นใหม่ มันจะกลายเป็นกรมทหาร
ผสม กรมทหารแรกของเมืองซานไห่ ท่านจะรับหน้าที่ผู้บัญชาการ และ
ดูแลค่ายทิศตะวันตก”

ขุนพลสีลุกขึ้นตอบเสียงดัง “ขอบคุณนายท่าน สำหรับความไว้วางใจของ
ท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วประกาศแต่งตั้งบุคลากร “สำหรับกรมทหาร
กองพันที่ **1** จะเป็นกองพันทหารราบที่ **1** โดยมีซีฮูเป็นนายพัน, กอง
พันที่ **2** จะเป็นกองพันทหารราบที่ **2** โดยมีซีเปาเป็นนายพัน, กองพัน

ที่ 3 จะเป็นกองพันทหารม้า โดยมีหลี่หมิงเหลียงเป็นนายพัน, กองพัน
ที่ 4 จะเป็นกองพันทหารหอก โดยมีเจ้าหยานเป็นนายพัน และกองพัน
ที่ 5 จะเป็นกองพันทหารธนู โดยมีเจินวไคเป็นนายพัน”

“ขอบคุณสำหรับความไว้วางใจของนายท่าน เราจะไม่ทำให้ท่าน
ผิดหวัง!” นายพันทั้ง 5 กล่าวพร้อมกัน

เมื่อถึงจุดนี้ นายทหารชั้นต้นทุกคนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายพันเกือบ
ทั้งหมดแล้ว ก่อนที่จะกลายเป็นผู้การ พวกเขาจำเป็นต้องเลื่อนเป็น
นายทหารชั้นกลางเสียก่อน

สิ่งที่สำคัญคือ สำหรับทหารที่เลื่อนชั้นเป็นนายทหารชั้นต้น การจะ
เลื่อนชั้นอีกครั้งเป็นเรื่องที่ยากมาก ส่วนใหญ่จะติดอยู่ในขั้นนี้ และไม่สามารถเลื่อนชั้นไปได้

เฉพาะผู้ที่มีพรสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ ที่หลังจากผ่านการฝึกอบรมและการ
กระตุ้นศักยภาพของพวกเขาแล้ว จึงจะสามารถเลื่อนเป็นนายทหารชั้น
กลางได้

นายทหารทั้งหมดคิดว่าการปรับโครงสร้างทางทหารสิ้นสุดลงแล้ว แต่
โอหยางโซวยังไม่จบการประชุม ยังกล่าวต่อว่า “คดีหาสน์ของลอร์ด
ได้รับการอัปเดตแล้ว ตอนนี้เรามีอาคารใหม่ ชื่อว่าอาคารหู่หยิง นั่น
หมายความว่า ถึงเวลาที่จะต้องจัดตั้งกองทหารองครักษ์แล้ว กองทหาร
องครักษ์ปัจจุบันจะเป็นกองร้อย สมาชิกจะไม่ถูกคัดเลือกใหม่ แต่จะถูก
คัดเลือกโดยตรงจากกองพันต่างๆ แทน โดยพวกเขาจะต้องเป็นทหารชั้น
สูง และตวรจะมีทักษะการยิงและการขี่”

“นายท่านไม่ต้องกังวล กรมทหารผสมจะผลักดันนักรบที่ดีที่สุดของเรา
ให้” ขุนพลซีที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่กล่าว

“ทหาร 500 นาย ของกองพันแนวหน้าพร้อมจะถูกคัดเลือกขอรับ!”

นายพันคนอื่นๆก็กล่าวคล้ายๆกันนี้

สำหรับกองทหารที่จะถูกจัดตั้งขึ้นใหม่นี้ นายทหารทุกคนต่างก็เห็นด้วย
กับเรื่องนี้ เหล่านายทหารเหล่านี้ ได้รับการยกขึ้นมาโดยโอหยางโซว

ตอนนี้ เพื่อจัดตั้งทหารองครักษ์ พวกเขาทั้งหมดจึงต้องการให้ทหารที่ดีที่สุดของพวกเขาได้รับการคัดเลือก มันเป็นเรื่องตลกที่สุดสำหรับพวกเขา

โอหยางโซวหัวเราะอย่างมีความสุข แล้วกล่าวว่า “การคัดเลือกจะทำโดยนายกอง”

“หวังเฟิง!”

“นายท่าน!”

“เจ้าจะได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกองแห่งกองร้อยทหารองครักษ์ และจะเป็นผู้รับผิดชอบการคัดเลือกสมาชิกในกองร้อย”

“ขอบคุณความไว้วางใจของนายท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

ใบหน้าของหวังเฟิงแดงด้วยความตื่นเต้น

ในระหว่างการปรับโครงสร้างทางทหาร นายทหารคนอื่นๆทั้งหมดได้
เลื่อนตำแหน่ง มีเฉพาะหวังเฟิงเท่านั้นที่ยังไม่ได้รับตำแหน่งใหม่ มันทำ
ให้ทุกคนแปลกใจในก่อนหน้านี้ ต้องรู้ว่าในบรรดานายทหาร เขาเป็น **1**
ใน คนที่ดีที่สุด

ในฐานะลูกศิษย์ของผู้เชี่ยวชาญปาเจีฉวน หลินเยว่ หวังเฟิงมีศักยภาพ
มากกว่านายพันอย่างเจ้าชู้เสียอีก และการเลื่อนเป็นนายทหารชั้น
กลางของเขาก็ค่อนข้างมั่นใจได้ว่าจะเกิดขึ้น สำหรับการเลื่อนเป็น
นายทหารชั้นสูง มันขึ้นอยู่กับโชคชะตาของเขา

และตอนนี้ คำตอบได้ถูกเปิดเผยแล้ว

แม้ว่าหวังเฟิงจะเป็นเพียงนายกอง แต่เขามีอำนาจมากกว่านายพัน
ทั่วไปเสียอีก

จากสิ่งที่ลอร์ดของพวกเขาอธิบาย กองร้อยทหารองครักษ์ในอนาคต จะ
ประกอบไปด้วยทหารชั้น **9** และพวกเขาจะไม่เพียงแต่จะมีทักษะใด
ทักษะหนึ่ง พวกเขาจะมีทักษะที่หลากหลาย

กล่าวให้ถูกต้องก็คือ กองร้อยทหารองครักษ์เป็นกองกำลังพิเศษ ใน
สายตาของโอหยางโซว และเป็นชั้นสูงของชั้นสูงอีกที เนื่องจากความ
ต้องการที่เข้มงวดเช่นนี้ โอหยางโซวจึงเริ่มต้นเพียงแค่กองร้อยเท่านั้น

ขุนพลชี, หลินยี่ และนายทหารคนอื่นๆ ที่เข้าร่วมสงครามโจวหลู่ ก็
พอจะคาดเดาได้ เพราะในช่วงเวลานั้น หวังเฟิงได้ติดตามโอหยางโซว
อย่างใกล้ชิด ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาจะได้เป็นนายกองแห่ง
กองร้อยทหารองครักษ์

ถ้านายทหารคนอื่นได้รับหน้าที่นี้ อาจจะมีนายทหารบางส่วนไม่พอใจ
ได้ มีเฉพาะหวังเฟิงเท่านั้น ที่จะทำให้ทุกคนพอใจ และยอมรับในการ
ตัดสินใจนี้

ทหารมักจะบูชาความแข็งแกร่ง และในแง่ทักษะ ขุนพลชีเป็นอันดับ **1**
ตามด้วยหลินยี่, ชุนเถิงเจียว และหวังเฟิง แม้แต่เผ่ตงหลายที่เป็น
นายทหารชั้นกลางก็ยังอ่อนแอกว่าพวกเขา

ดังนั้น หวังเฟิงจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งนายกองแห่งกองร้อย
ทหารองครักษ์มากที่สุด

.....

TWO Chapter 159 เหยียญกิลด์

หลังจากประกาศจัดตั้งกองร้อยทหารองครักษ์แล้ว โอหยางโซวกิจบการ
ประชุม

หลังจากนั้น เขาก็สั่งให้พวกเขากลับค่ายของตนในทันทีที่เต็มเต็มส่วนที่
สูญเสียเสร็จแล้ว โดยเฉพาะกองพันแนวหน้า พวกเขาต้องเร่งกลับไป
ค่ายทิสเหนือให้เร็วที่สุด

จากม้าฉิงฟู่ 300 ตัว ที่ได้รับจากปฏิบัติการรุ่มอรุณ 100 ตัว สูญเสีย
ระหว่างสงครามโจวหลู่ ที่เหลืออีก 200 ตัว โอหยางโซวมอบให้
กองร้อยทหารองครักษ์ 150 ตัว และอีก 50 ตัว มอบให้ฝ่ายข่าวกรอง

ตามความจริง ทหารที่ต้องการม้าฉิ่งฟู่มากที่สุดก็คือ กองพันแนวหน้า แต่เพื่อสร้างความสับสนให้กับเผ่าเทียนเฟิง พวกเขาจึงไม่สามารถใช้ม้าฉิ่งฟู่เหล่านี้ได้

ดังนั้น กองพันแนวหน้าจึงยังขาดม้าฉิ่งฟู่อีกถึง **400** ตัว โชคดีที่เผ่าเทียนเฟิงได้ส่งคนมาติดต่อโจวไห่เฉิน เพื่อบอกว่า พวกเขามีความต้องการที่จะซื้อขายอีกครั้ง

เมื่อโอหยางโซวได้รับจดหมายจากโจวไห่เฉิน เขาก็ให้อำนาจกับเมืองมิตรภาพในการซื้อม้าฉิ่งฟู่ และมอบมันให้กับกองพันแนวหน้าในทันที

ออกจากค่ายทหาร โอหยางโซวตรงไปยังกรมกิจการทหาร

ในห้องประชุมกรมกิจการทหาร โอหยางโซวได้เรียกหัวหน้าทีมทั้ง **3** จากฝ่ายข่าวกรองมาพบ

“นายท่าน มีบางอย่างจะเกิดขึ้นหรือไม่?” ช่งसानกล่าวด้วยความ
ตื่นเต้น

ในการประชุมทางทหาร ช่งसानก็ได้เข้าร่วมด้วย แต่มีเพียงฝ่ายข่าว
กรองของเขาเท่านั้น ที่ยังไม่ได้รับคำสั่งใดๆ ซึ่งมันทำให้ช่งसानเสียใจ
มาก ตอนนี้อยู่ลอร์ดของเขาได้เรียกพวกเขามาพบ มันทำให้เขาคิดว่ามัน
เป็นสัญญาณบางอย่าง

แต่น่าเสียดาย โหหยางโชวจัดการกับพวกเขาอย่างเจ็บปวด เขากล่าว
ด้วยเสียงต่ำว่า “พูดตรงๆ ข้าไม่พอใจกับการทำงานของฝ่ายข่าวกรอง
ในตอนนี้ ข้ากรองของพวกเจ้าไม่สามารถติดตามศัตรูได้ มันทำให้ข้า
ผิดหวัง”

ใบหน้าของช่งसानกลายเป็นซีดขาว เขาคุกเข่าลงกับพื้นในทันที แล้ว
กล่าวด้วยความหวาดกลัวว่า “ข้าทำหน้าที่ได้ไม่ดี โปรดลงโทษข้าด้วย!”
เล้งเฉียนและเล่ย์สุ่นมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเสียใจ และคุกเข่าลง
เช่นกัน

การวิพากษ์วิจารณ์ของโอหยางโซว เหมือนแสงสว่างที่ส่องไปยังฝ่าย
ขาวกรอง ถ้ามันถูกกระจายออกไป สมาชิกทุกคนจะไม่สามารถเงยหน้า
ขึ้นมองได้

เมื่อเห็นว่าทั้ง **3** คน ดำเนินตัวเอง โอหยางโซวก็สั่งให้พวกเขาลุกขึ้น
“ลุกขึ้น! ถ้าคนอื่นมองเห็นพวกเจ้า พวกเขาจะคิดเช่นไร?”

“ขอรับนายท่าน!” ช่งसानและคนอื่นๆลุกขึ้นยืน และกลับไปที่นั่งของ
พวกเขา ใบหน้าของพวกเขายังคงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้าทั้ง **3** ไม่มีประสบการณ์ และพวกเจ้าก็เรียนรู้ด้วย
ตัวเองตั้งแต่เริ่มต้น สำหรับพวกเจ้า การได้รับงานนี้ มันเป็นเรื่องที่ยาก
จริงๆ แต่ข้าไม่มีทางเลือก เพราะข้าขาดคนที่มีความสามารถด้านนี้
ดังนั้น ข้าจึงต้องใช้พวกเจ้าทั้ง **3** คน” โอหยางโซวกล่าว

“เราเสียใจกับความล้มเหลว!” ช่งसानกล่าวอย่างเสียใจ ชายหนุ่มคนนี้เป็นหัวหมู่ของทหารรุ่นแรก ตั้งแต่ยังเป็นเพียงหมู่บ้านซานไห่ เนื่องจากเขาเป็นคนฉลาด เขาจึงได้เป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง

สวรรค์ส่งสารเขา ในขณะที่เขามาถึงหมู่บ้าน เขาไม่มีอะไรเลย จากนั้นไม่นาน เขาก็ได้เป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง

หลังจากนั้น ฝ่ายข่าวกรอง ก็มีเล็งเจียนและเล่ย์สุ่น 2 สายลับนี้มีชื่อเสียงล่ำหน้าเขา โชคดีที่โอหยางโชวไม่ได้สูญเสียความเชื่อมั่นในตัวเขา และยังคงให้เขาทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายข่าวกรองต่อไป

แต่เล็งเจียนและเล่ย์สุ่นเองก็ยังได้รับพิจารณาว่า เป็นเพียงผู้ที่ยังอยู่ในขั้นเรียนรู้เท่านั้น ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ

ดังนั้น พูดยตามความจริง สำหรับฝ่ายข่าวกรองในตอนนี เพื่อให้ได้ระดับที่น่าพึงพอใจ จึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

น่าเสียดายที่โอหยางโซวมีความหวังมากเกินไป เขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ชาวกรองมีความสำคัญมากในสงคราม นั่นคือเหตุผลที่เขาจัดตั้งฝ่ายชาวกรองตั้งแต่ยังอยู่ในระดับหมู่บ้าน เขาหวังว่าฝ่ายชาวกรองจะทำได้ โดยผ่านประสบการณ์ และเติบโต พัฒนาไปที่ละขั้น

น่าเศร้าที่การทำงานด้านชาวกรองเป็นงานเฉพาะ ทักษะนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนนอกจะเข้าใจได้ เพราะฉะนั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไม ฝ่ายชาวกรองในตอนนี้ ถึงยังคงบกพร่องอยู่

โอหยางโซวปวดหัว และทำอะไรไม่ถูก เนื่องจากเขาไม่สามารถเอาชนะเรื่องคุณภาพได้ เขาจึงต้องเอาชนะด้วยปริมาณ เขามองไปยังทั้ง **3** คนก่อนจะกล่าวว่า “ข้าตัดสินใจจะขยายฝ่ายชาวกรองเพิ่มอีก **200** คน นอกเหนือจากทีมปฏิบัติการ **2** ทีมในปัจจุบัน จะมีทีมปฏิบัติการพิเศษให้ช่งซานเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ ในช่วงเวลานี้ พวกเจ้าต้องพัฒนากลุ่มสายลับที่ยอดเยี่ยม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ข้าจะมอบม้าฉิ่งฟู่ให้ **50** ตัว”

“ขอบคุณนายท่าน สำหรับความไว้วางใจของท่าน!” ช่งसानนำคนอื่นๆ
กล่าวขอบคุณ

โอหยางโชวโบกมือให้พวกเขา แล้วกล่าวต่อว่า “นอกเหนือจากนี้ ข้าจะ
ให้ภารกิจกับพวกเจ้าทั้ง 3 คน ช่งसानจะนำทีมพิเศษ ไปสำรวจภาค
ตะวันตก, เล้งเจียนนำทีมที่ 1 ไปสำรวจภาคตะวันออก รวมทั้งชนเผ่า
คนเถื่อนภูเขา ส่วนเล่นสุ่น จะนำทีมที่ 2 ดำเนินการสำรวจภาคเหนือ
ต่อไป”

“ขอรับนายท่าน!”

“ข้าจะให้เวลาพวกเจ้า 1 เดือน หลังจากนั้น พวกเจ้าจะต้องรายงาน
รายละเอียดที่แน่นอนของภาคตะวันตกและภาคตะวันออก แล้วสร้าง
แผนที่ของภูมิภาคสำหรับสงครามที่จะเกิดขึ้น” โอหยางโชวหันหน้าไป
มองด้านข้างของดินแดนด้วยเจตนาร้าย

“ขอรับนายท่าน!”

การจัดการของกรมกิจการทหารต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก

โดยเสียค่าใช้จ่ายรวม **1,900** เหรียญทอง ให้กับครอบครัวของทหารที่เสียชีวิต, การจัดตั้งกองพันทหารใหม่ **3** กอง, กองร้อยทหารองครักษ์ **1** กอง และการขยายข่าวข่าวกรอง

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงเหลือเงินเพียง **200** เหรียญทองเท่านั้น

สุดท้าย เขาก็ใช้เงิน **200** เหรียญทอง เพื่อซื้อเหรียญกิลด์ แล้วส่งมันไปให้เสี่ยวเยว่ เพื่อให้เธอใช้มันสร้างกิลด์ในต้าหลี่

โอหยางโซวกลายเป็นคนยากจน และไม่มีแม้แต่เงินจะซื้อแบบแปลนสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ **1** เขาต้องรอให้ถึงสิ้นเดือน เพื่อรับกำไรจากเหมืองแร่กลางซานและนาเกลือเขตเหนือ

.....
.....

ณ ตำบล เสียวเยว่กับล้งซ้อปึงอยู่กับเพื่อนของเธอ เธอได้ยินเสียงแจ้ง
เตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของเธอ

“แจ้งเตือนระบบ : คุณมีพัสดุแบบไม่ระบุชื่อ คุณจะยอมรับหรือไม่?”

เสียวเยว่จำการสนทนาระหว่างเธอกับโอหยางโซวได้ “ยอมรับ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา แล้วเหรียญกิลด์ก็ปรากฏในถุงเก็บของของเธอ

มันมีลักษณะคล้ายกับเหรียญการสร้างหมู่บ้าน เหรียญกิลด์ถูกแบ่งเป็น
ระดับสัมฤทธิ์, เหล็กดำ, เงิน และทอง เหรียญกิลด์ที่มีระดับที่แตกต่าง
กัน มันจะอนุญาตให้ผู้เล่นอยู่ในกิลด์ได้ต่างกัน และจะมีลักษณะพิเศษ
ต่างกัน

เหรียญกิลด์ระดับสัมฤทธิ์ จะมีขีดจำกัด **100** คน และไม่มีลักษณะพิเศษของกิลด์, เหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำ มีขีดจำกัดสูงสุด **1,000** คน และมีลักษณะพิเศษของกิลด์ **1** อย่าง, เหรียญกิลด์ระดับเงิน มีขีดจำกัดสูงสุด **10,000** คน และมีลักษณะพิเศษของกิลด์ **2** อย่าง และเหรียญกิลด์ระดับทอง มีขีดจำกัดสูงสุด **100,000** คน และมีลักษณะพิเศษของกิลด์ **3** อย่าง

โดยปกติ กิลด์ที่ใช้เหรียญกิลด์ระดับสัมฤทธิ์ จะเรียกว่ากิลด์ขนาดเล็ก, กิลด์ที่ใช้เหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำ จะเรียกว่ากิลด์ขนาดกลาง และกิลด์ที่ใช้เหรียญกิลด์ระดับเงินและทอง จะเรียกว่ากิลด์ขนาดใหญ่

ในทางทฤษฎี กิลด์ขนาดใหญ่จะมีสมาชิกได้มากที่สุด **100,000** คน แต่ในความเป็นจริง มันมีวิธีการต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความขีดจำกัดนั้น

แน่นอนว่า การควบคุมสมาชิกหลักทั้ง **100,000** คน นั้นเป็นไปได้ยากปราศจากทีมที่แข็งแกร่งและมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น กิลด์ **10** อันดับแรก จึงมีกลุ่มการเงินหนุนหลังพวกเขา บางคน
มีเงินลงทุนจากสถาบันการเงิน และมีทีมมืออาชีพในการจัดการกิลด์

ผู้เล่นเดี่ยวบางคนใช้เลเวลที่สูงและชื่อเสียงของเขา ในการสร้างกิลด์
ขนาดใหญ่ แต่กิลด์ของเขาจะถูกควบคุมโดยกลุ่มการเงิน ไม่อย่างนั้น
กิลด์ก็อาจจะเสี่ยงต่อการถูกยุบ

ผู้เล่นในเกมสื่อนั้นแตกต่างจากชีวิตจริง พวกเขาจะไม่ต้องเข้าร่วมตาม
ชื่อเสียง และเป็นทาสของกิลด์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเกมสมีผลต่อ
ชีวิตจริง มันก็แทบไม่มีโอกาสเกิดเหตุการณ์นั้นเลย

ความแตกต่างของเหรียญการสร้างหมู่บ้านและเหรียญกิลด์ก็คือ
เหรียญกิลด์สามารถอัพเกรดได้จากการทำควอส และกิลด์มีสิทธิ์ที่จะ
เลือกทำหรือไม่ทำก็ได้

สำหรับกิลด์เช่น กลุ่มทหารรบจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ที่อยู่ใน **10**
อันดับแรก พวกเขาเริ่มต้นด้วยเหรียญกิลด์ระดับสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นระดับ

ต่ำสุด พวกเขาได้ผ่านเคลสเพื่ออัปเกรดระดับหลายครั้ง จนตอนนี้
เหรียญกิลด์ของพวกเขามีระดับระดับเงิน

ในตลาดปัจจุบัน เหรียญกิลด์ระดับสัมฤทธิ์มีราคา **10** เหรียญทอง,
เหรียญกิลด์ระดับเงินมีราคาที่เหมือนกับที่โอหยางโซวซ็อ มีราคา **200**
เหรียญทอง

สำหรับเหรียญกิลด์ระดับเงิน มันมีเพียง **10** เหรียญเท่านั้น ส่วน
เหรียญกิลด์ระดับทองนั้นลึกลับอย่างมาก จนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่มีผู้เล่น
นักผจญภัยคนไหนได้รับมันมา

การอัปเกรดเหรียญกิลด์จะทำได้ง่ายในช่วงต้นเกมส์ เช่นเดียวกับกิลด์
ขนาดใหญ่ทั้ง **10** ผู้เล่นระดับไฮเอนด์จำนวนมาก ใช้เวลาน้อยกว่าครึ่ง
ปี เพื่ออัปเกรดเหรียญกิลด์จากระดับต่ำสุด เป็นระดับเงิน

อย่างไรก็ตาม การอัปเกรดจากระดับเงิน เป็นระดับทอง ต้องใช้เวลา
ยาวนานและยากลำบากมาก

โอหยางโซวจำได้ว่า กิลด์ที่ใหญ่ที่สุดในจีน อย่างกลุ่มทหารรับจ้างอสูร
โลหิต ได้ใช้เวลาถึง **1** ปีครึ่ง ในการอัปเกรดเหรียญกิลด์เป็นระดับทอง

แน่นอน นอกเหนือจากลักษณะพิเศษของกิลด์แล้ว สำหรับกิลด์ขนาดใหญ่ทั้ง **10** เหรียญกิลด์ระดับเงินยังคงไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถตั้งกิลด์สาขา สำหรับสมาชิกคนอื่นๆได้

สมาชิกหลักยังมีไม่ถึง **10,000** คน โดยผู้ที่เป็นสมาชิกหลักก็คือ
สมาชิกที่ซื้อสัตว์และคนที่ได้รับเงินเดือน

TWO Chapter 160 กิลด์ลั่วเยว่

เมื่อเสี่ยวเยว่ได้รับเหรียญกิลด์จากโอหยางโซวแล้ว เธอก็เริ่มคิดเกี่ยวกับการตั้งกิลด์ จนเธอไม่มีอารมณ์จะซ้อปั้งอีกต่อไป

เธอหันกลับไปหาเพื่อนของเธอ แล้วกล่าวว่า “ลั้วลั้ว มาตั้งกิลด์และเล่นด้วยกัน”

ชื่อเต็มๆของลั้วลั้ว คือ ‘ฉิวเทียนลั้วเย่’ เธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย อายุ **21** ปี เป็นนักเล่นแร่แปรธาตุชั้นกลาง และยังเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเสี่ยวเยว่ในเกมนี้ “เรามีเงินพอหรือ? เหรียญกิลด์แพงมากเลยนะ เราไม่แม้แต่จะซื้อเหรียญระดับสัมฤทธิ์ได้ด้วยซ้ำ”

เสี่ยวเยว่หยิบเหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำออกจากถุงเก็บของของเธอ เธอยกมันขึ้นมาโชว์ แล้วกล่าวว่า “ดูนี่สิ มันคืออะไร?”

“อ้อ เหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำ”

“ถูกต้อง!”

“เสี่ยวเยว่ เจ้าเป็นคนที่ร่ำรวยตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ก่อนหน้านี้ เจ้าก็เพิ่งใช้เงินไป **200** เหรียญทอง และมันก็น่าตกใจมากแล้ว ตอนนี้ เจ้ายังมี

เหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำอีก เหรียญนี้มันมีราคาถึง 200 เหรียญทอง
เลยนะ” ล้วงล้วมองไปที่เสี้ยวเยว่ “เสี้ยวเยว่ บอกความจริงมา เจ้ามีป่า
เลี้ยงใช่หรือไม่?”

ใบหน้าของเสี้ยวเยว่กลายเป็นสีแดง และความลำบากใจของเธอ
กลายเป็นความโกรธ “ยัยบ้า เจ้ากำลังพูดอะไรกัน มันถูกส่งมาโดย
เพื่อนของข้า มันไม่ผิดฟรี ที่จริง ข้าต้องใช้ร่างกายของข้าเพื่อมัน”

“ห่า ไหนเจ้าบอกว่าไม่มีเสียเลี้ยง แล้วตอนนี้เจ้ายังมาบอกว่าใช้
ร่างกายของเจ้า?”

“เจ้า..!” เสี้ยวเยว่รู้ว่าครั้งนี้ เธอไม่สามารถอธิบายด้วยตัวเองได้ เธอจึง
ไม่กล่าวเกี่ยวกับหัวข้อนี้อีก

“ช่างเถอะ ข้าจะตั้งกิลด์ เจ้าอยากจะเข้าร่วมหรือไม่?”

ตามที่คาดการณ์ไว้ ล้วงล้วงตอบรับทันที “เข้าร่วม แน่แน่นอนว่าข้าต้องเข้าร่วม
ซี เหยียดกิเลสระดับเหล็กดำมีลักษณะพิเศษ และข้าก็อยากเป็นรอง
หัวหน้ากิเลสด้วย”

เสียวเย่วหันมามองเธอ แล้วกล่าวว่า “เจ้าต้องการเป็นรองหัวหน้า
กิเลส?”

“อ้อ”

“เรียกข้าว่าพี่สาวก่อน แล้วข้าจะตกลง”

“อ้อ แต่เราอายุเท่ากันนะ และยังเกิดในเดือนเดียวกันด้วย แล้วทำไมข้า
ถึงต้องเรียกเจ้าว่าพี่สาวด้วยเล่า?”

“ถ้าเจ้าไม่เรียกข้าแบบนั้น ตำแหน่งรองหัวหน้าก็คงจะลอย หลุดมือเจ้า
ไปในทันที”

ลั้วลั้วเดินตรงเข้าไปหาเสี้ยวเยว่ และลากเสียงยาว “พี่สาววว....., พี่สาววว.....”

“ห่า นี่เรียกว่าไซ้ได้แล้วหรือ?”

“ข้าไม่สน เข้าเรียกเจ้าแล้ว เร็วเข้าๆ ลงทะเลเบียดเร็ว”

เสี้ยวเยว่กรอกตาของเธอ แล้วกล่าวว่า “จะรีบไปไหน เรียกฮู้ยญปาน และคนที่เหลือมากก่อน เราไม่สามารถมีสมาชิกกิลด์แค่ 2 คน ได้นะ”

“ก็จริง ข้าจะส่งข้อความไปหาพวกเขา และบอกให้พวกเขามาพบเราที่หยาเหมิน”

.....

...

หยาเหมิน, ตำบล

เสี่ยวเยว่และลั่วลั่วได้มาถึงที่นั่นในเวลาไม่นาน แล้ว **10** นาทีต่อมา ก็มีชาย **3** คน เดินมาหาพวกเขา

เมื่อเห็นชายทั้ง **3** คนมาสาย ลั่วลั่วก็บ่นว่า “พวกเจ้าเป็นผู้ชายแน่หรือ ทำไมถึงปล่อยให้ผู้หญิงต้องรอ...”

“ท่านหญิง เรายืบออกมาจากวิทยาลัยเร็วที่สุดแล้ว” คนที่กล่าวออกมา เขาดูเหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป ชื่อของเราคือ ‘หวู่ซี’ ในภาษาจีน ชื่อของเขาออกเสียงเหมือนคำว่า ‘หน้าด้าน(ไร้ยางอาย)’ เขาจึงมักจะถูกเรียกเช่นนั้น พวกเขาทั้งหมดศึกษาอยู่ในวิทยาลัยสถาปัตยกรรมหลวง แต่หลักสูตรของเขาคือ การออกแบบสะพาน

หวู่ซีและลั่วลั่วเป็นแฟนกันในโลกจริง เสี่ยวเยว่ได้รู้จักกับลั่วลั่วผ่านช่างหวู่ซี และได้กลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของกันและกัน

ส่วนชายอีก 2 คน คนหนึ่งผอมเล็กน้อย ชื่อว่าฮุ้ยถูปาน จากไอดีของเขา จะเข้าใจได้ว่าเขาเชี่ยวชาญด้านการวางผังเมือง

ส่วนชายคนสุดท้ายเป็นคนอ้วน ชื่อว่า ‘จิ๋วตัวนเลี่ยน’ เป็นนักเขียนแผนที่

“โอเค เมื่อทุกคนมาอยู่ที่นี่แล้ว ขอให้ทุกคนช่วยกันตั้งชื่อกิลด์ ก่อนที่จะลงทะเลเบียน”

“เราทุกคนมาจากวิทยาลัยสถาปัตยกรรม ดังนั้น ทำไมไม่ใช่ชื่อว่ กิลด์เพื่อนร่วมงานทางสถาปัตยกรรมล่ะ?” ฮุ้ยถูปานกล่าว

“นั่นเป็นชื่อที่แย่มากๆ ไม่ดี” ลั้วลั้วไม่เห็นด้วย

จิ๋วตัวนเลี่ยนหัวเราะ “ลั้วลั้ว แม้ว่าเจ้าไม่ได้เรียนที่วิทยาลัยเดียวกับเรา เจ้าก็ยังนับว่าเป็นน้องสะไภ้ของเราละ”

“ฮ่าๆๆ!” คนอื่นๆหัวเราะ ขณะที่ลั้วลั้วมองไปรอบๆ

หลังจากนั้น หวูซี้ก็กล่าวอย่างจริงจัง “ข้าคิดได้ชื่อหนึ่ง”

“อะไรหรอ?”

“ประสาทญู่!”

“ห่า?”

“คิดว่ามันฟังดูดี และยังเกี่ยวกับอาชีพของพวกเราด้วย”

“เอ่อ...”

เสี่ยวเยว่หันมองลั้วลั้ว แล้วถามว่า “ลั้วลั้ว เจ้ามีความคิดดีๆหรือไม่?”

ลั้วลั้วคิดอย่างจริงจัง ก่อนจะกล่าวว่า “เสี่ยวเยว่ ทำไมเราไม่รวมชื่อของพวกเรา แล้วตั้งชื่อกิลด์ว่ากิลด์ลั้วเยว่ล่ะ อย่าได้ไปสนใจกลุ่มคนโง่พวกนี้เลย”

“อืม” เสี่ยวเยว่พยักหน้า “ข้าเห็นด้วย แล้วพวกเจ้าคิดเช่นไรกันบ้าง?”

ภายใต้สายตาแข็งกร้าวของลั้วลั้ว หัวซึ่งไม่มีทางเลือกนอกจากเห็นด้วย

“เ่ สามเสียง เป็นเสียงข้างมาก เราชนะ!” ลั้วลั้วไม่ได้กังวลเกี่ยวกับฮุยถูปานและจิตต์วนเสี้ยน มันจึงจบลงด้วยการโหวต

ฮุยถูปานและจิตต์วนเสี้ยนมองหน้ากัน พวกเขาทำได้เพียงหัวเราะอย่างขมขื่นและถอนหายใจ “เฮ้อ...”

ลั้วลั้วไม่ได้รำคาญพวกเขา แล้วดึงเสี่ยวเยว่เข้าไปในหยาเหมิน เสี่ยวเยว่แสดงเหรียญกิลด์ให้พนักงาน และได้รับแบบฟอร์มมา เธอกรอกข้อมูลพื้นฐานก่อนจะส่งมอบให้พนักงาน

ในตอนท้าย หลังจากที่ย้ายค่าธรรมเนียม **1** เหรียญทอง กิลด์ก็ถูก
ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ

หลังจากกิลด์ลี้วเยว่ถือกำเนิดขึ้น เลี้ยวเยว่ก็รักษาสัญญา ด้วยการ
แต่งตั้งลี้วลี้วเป็นรองหัวหน้ากิลด์ และแต่งตั้งทั้ง **3** คน เป็นผู้อาวุโส รอง
หัวหน้าและผู้อาวุโสมีอำนาจในการรับสมาชิก สำหรับการได้สมาชิก
ออก เฉพาะหัวหน้ากิลด์เท่านั้นที่ทำได้

ช่องกิลด์ได้ถูกเปิดขึ้นในทันที และไม่จำเป็นต้องเสียค่าธรรมเนียมใน
การพูดคุยกันนั้น

เหรียญกิลด์ระดับเหล็กดำ อนุญาตให้พวกเขาเลือกลักษณะพิเศษได้ **1**
อย่าง ขณะที่มันถูกกำหนดให้เป็นกิลด์ของอาชีพสายการทำงาน เลี้ยว
เยว่จึงเลือกลักษณะพิเศษ-ความคุ้นเคยกับทักษะ เพิ่มขึ้น **10%**

สมาชิกทุกคนจะสวมสัญลักษณ์กิลด์ สัญลักษณ์กิลด์ถูกออกแบบให้เป็นพระจันทร์เต็มดวง และมีคนนั่งอยู่ภายในนั้น

สัญลักษณ์ของกิลด์จะเป็นเครื่องประดับ และจะเปิดใช้งานลักษณะพิเศษของกิลด์ ผ่านทางสัญลักษณ์ ถ้าใครถอดมัน ลักษณะพิเศษของกิลด์ก็จะไม่ทำงาน

เดินออกจากหยาเหมิน เสี่ยวเยว่มองไปยังเพื่อนๆของเธอ แล้วกล่าวว่า “ข้าได้บอกแล้วแล้วแล้วว่า การตั้งกิลด์นี้ ข้าไปรับมอบหมายมาจากเพื่อนของข้า เขาเป็นผู้เล่นลอร์ด และเขาหวังว่าเราจะรับสมัครสมาชิกผู้เล่นอาชีพสายการทำงานเข้ากิลด์ได้”

“การเข้าร่วมกิลด์ หมายถึงการเข้าร่วมดินแดนของเขาด้วยหรือไม่?”

ฮุ่ยถูปานถาม

เสี่ยวเยว่ส่ายหัว “แน่นอนว่าไม่ ทุกคนสามารถเลือกด้วยตัวเองได้”

“ดินแดนของเพื่อนเจ้าชื่ออะไรหรือ? มันยอดเยี่ยมหรือไม่?” หูยี่
กังวลเกี่ยวกับความแข็งแกร่งของดินแดน

เสี่ยวเยว่หัวเราะอย่างอึดอัด “ข้าเองก็ไม่ว่าดินแดนของเขาชื่ออะไร แต่
สิ่งที่ข้าบอกได้อย่างมั่นใจก็คือ เขาแข็งแกร่งมาก เขาเป็นคนง่าย
สำหรับการฝึกอบรมของข้า และสำหรับเหรียญกิลด์นี้ด้วย”

“ป่าเลียง!” ลัวลัวกล่าวอีกครั้ง

“เจียบไปซะ!”

“เสี่ยวเยว่ ความหมายของเจ้าคือ ให้เราช่วยรับสมัครผู้เล่นอาชีพสาย
การทำงาน เพื่อดินแดนของเพื่อนเจ้าใช่หรือไม่?” จากทั้ง 4 คน
จิตต์วนเลี่ยนมีเหตุผลและฉลาดที่สุด

“ถูกต้อง ด้วยลักษณะพิเศษของกิลด์ลัวเยว่ มันคงไม่ใช่เรื่องยากที่จะ
รับสมัครคน แต่เรายังต้องคำนึงถึงดินแดน ดังนั้น เราต้องเลือกอย่าง

รอบคอบ เฉพาะผู้ที่เต็มใจจะย้าย และมีศักยภาพสูงเท่านั้น ที่จะได้รับ
คัดเลือก” เสี่ยวเยว่อธิบาย

จิ๋วฉวนเลียนพยักหน้า “ไม่ต้องกังวล พวกเราจะช่วยตัวเอง”

“ตกลง!”

“ไปรับสมัครคนกันเลย!” ลั่วลั่วชอบให้มีคนอยู่รอบตัวมากๆ

.....

..

ณ เชียนเย่ สถานที่มั่นของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

“ซิงซิง เจ้ากำลังจะบอกว่า หลานชายของเจ้าต้องการทำงานร่วมกับ
เราใช่หรือไม่?” ไช่สีหยุนผู้ซึ่งเป็นกุหลาบสงครามในเกมส์ ถามด้วย
ความไม่มั่นใจ “ใช่!”

“เข้าบอกตัวตนของเขาแล้วหรือไม่?” ไซส์หยุนเข้าใจในตัวหลินชิงเป็นอย่างดี และเธอคาดหมายได้ในทันที

หลินชิงไม่ได้พบกับสิ่งที่เธอไม่คาดฝัน เธอพยักหน้า แล้วกล่าวว่า
“ถูกต้อง แต่ข้าไม่สามารถบอกเจ้าได้ชั่วคราว”

ทั้ง 2 คน ได้สร้างความเข้าใจในซึ่งกันและกันมาหลายปีแล้ว และแบ่งปันทุกสิ่งทุกอย่างร่วมกัน เมื่อหลินชิงกล่าวว่าบอกไม่ได้ ไซส์หยุนก็จะไม่ถามเธอ “เขาต้องการทำงานร่วมกับพวกเราอย่างไร?”

“กลุ่มทหารรับจ้างจะช่วยเขาสร้างกิลด์อาชีพสายการทำงาน และดินแดนของเขาจะจัดหาอุปกรณ์ให้เราเป็นค่าตอบแทน” หลินชิงไม่ได้ปิดบังอะไร

“อุปกรณ์?”

“ถูกต้อง เชื่อข้าเถอะ เราจะไม่สูญเสียในการค้านี้แน่นอน” หลินชิงไม่ต้องการจะเปิดเผยอะไรอีก

“โอ้?”

“ข้าไม่สามารถบอกเจ้าได้จริงๆ”

“โอเค ตามที่ข้าคาดการณ์ไว้ หลานชายของเจ้าไม่ธรรมดา และเขาเป็นคนที่ทะเยอทะยานมาก”

“นั่นหมายความว่า เจ้าเห็นด้วยแล้วใช่ไหม?” หลินชิงรู้สึกมีความสุข

“เจ้าสัญญากับเขาแล้วนี่ แล้วข้าจะมีทางเลือกอีกหรือไม่?” ไชสีหยุนกล่าวอย่างหมดหนทาง

“ฮ่าๆๆ สีหยุนดีที่สุดเลย”

“เออละ เนื่องจากเป็นความร่วมมือ เราจำเป็นต้องทำอย่างจริงจัง และ
เจ้าจะเป็นผู้รับผิดชอบกิลด์นี้ ข้าอยากรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์ ที่เขาจะส่งมา
ให้เราจริงๆ ว่าทำไมมันถึงได้ทำให้เจ้ากระตือรือร้นได้มากขนาดนี้”
เหตุผลที่กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ สามารถมาถึงจุดนี้ได้
ก็เนื่องมาจากความไว้วางใจกันของทั้ง 2 คน

“อืม” หลินชิงหยักหน้า “ข้าได้ยินมาว่า บางกิลด์ในเซียนเย่ได้มารวมตัว
กัน ดูเหมือนว่าพวกเขา กำลังจะก่อตั้งพันธมิตร เราคงต้องระมัดระวังให้
ดี”

ไซสียุนหัวเราะ “พวกเขากำลังต้องมงกุฏของกิลด์ที่ดีที่สุดในเซียนเยว
ของพวกเขา”

“เจ้าคิดเช่นไร?”

“ปล่อยให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ กลุ่มของคนโง่เช่นพวกเขา จะสามารถทำอะไรได้?”

“เราจะไม่สนใจพวกเขาจริงๆหรือ?”

“ผ่อนคลايไว้ เชื้อข้าสิ”

“โอเค ตราบเท่าที่เจ้ามีแผนการละนะ” หลินชิงเชื่อมั่นในตัวไซสีหยุนอย่างมาก

TWO Chapter 161 วัดเจิ้งหวง

โอหยางโชวกลับมาที่คฤหาสน์ของลอร์ด

เมื่อเขาเดินผ่านสำนักงานของเสมียน และเห็นไปหนานผู้กำลังจัดเอกสารอยู่ เขาก็คิดบางอย่างขึ้นมาได้ และกล่าวว่า “หนานผู้ เกี่ยวกับ

การประชุมผู้บริหารในเดือนนี้ ให้กำหนดเป็นวันที่ **25** แจ้งฝ่ายต่างๆให้
พวกเขาเตรียมพร้อม เนื่องจากเราเพิ่งอัปเดต จึงขอให้ทุกคนเตรียม
รายงานเฉพาะ สำหรับขั้นตอนต่อไปของงานพวกเขาด้วย”

“ขอรับนายท่าน!” ไปหานานผู้รับคำสั่ง

“อ้อ แล้วก็ไปเรียกเจ้ากรรมเทียนมาพบข้าด้วย”

“ขอรับ!” ไปหานานผู้พยักหน้า แล้วเดินออกจากสำนักงานไป

โอหยางโซวเดินเข้าไปในห้องพัก แล้วหยิบกาน้ำชาออกมา แล้วชงชา
ขาวด้วยตัวเอง

เมื่อเทียนเหวินจึงเดินเข้ามา เขาเห็นโอหยางโซวกำลังชงชา เขาก็รู้สึก
ประหลาดใจ และเข้าไปช่วย “งานเช่นนี้ ข้าจะปล่อยให้ท่านทำได้
อย่างไร?”

โอหยางโซวโบกมือให้เขา และเชิญเขานั่ง “วิธีการชงชาที่นั่นลึกซึ้ง ด้วยการทำมันเป็นครั้งคราว มันสามารถช่วยลดสิ่งรบกวนจิตใจได้” ขณะที่เขากล่าว เขาก็ผลักถ้วยชาไปที่ด้านหน้าของเทียนเหวินจิง

เทียนเหวินจิงรับถ้วยชา แล้วดื่มมันเล็กน้อย ก่อนจะวางมันลง

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า “ถ้าข้าย้ายท่านออกจากกรรมคลังวัสดุ ท่านคิดว่าใครจะเหมาะสมจะมาแทนที่ท่าน ในหมู่หัวหน้าฝ่ายทั้ง 3 และรองเจ้ากรม พอจะมีใครสามารถมาเป็นเจ้ากรมแทนท่านได้หรือไม่?”

เทียนเหวินจิงแข็งค้างไปในทันที เดิมเขาคิดว่า โอหยางโซวเรียกเขามาเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการทำงาน เขาไม่คิดว่าเขาจะถูกปลดออกจากตำแหน่งเช่นนี้ การย้ายเขาออกจากกรรมคลังวัสดุมีสาเหตุมาจากอะไรกัน?

เทียนเหวินจิงยังคงลังเล และไม่รู้ว่าจะตอบเขาว่าอย่างไร

โอหยางโซวส่ายหัวและยิ้ม “ท่านไม่จำเป็นต้องกังวล เพียงแค่บอก
ความเห็นของท่านมาก็พอ”

เมื่อโอหยางโซวกล่าวเช่นนั้น เขาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากตอบกลับ
เทียนเหวินจึงสงบและเริ่มคิดเกี่ยวกับทั้ง 4 คน อยู่ภายในหัวของเขา

รองเจ้ากรมหยวนเซ่าผิง ได้เลื่อนตำแหน่งเนื่องมาจากเหมืองทอง
ความเป็นมืออาชีพของเขาไม่เป็นที่สงสัยแน่นอน แต่ทักษะการบริหาร
ของเขา ได้ถูกกีดกันโดยชาติกำเนิดของเขา และเนื่องจากเหมืองแร่
หลางซานก็อยู่ห่างไกลจากเมืองหลัก หยวนเซ่าผิงจึงไม่มีโอกาสได้
เรียนรู้ในวิทยาลัยเหลียนโจว ดังนั้น ความสามารถของเขาจึงยังไม่
เพียงพอ นอกจากนี้ ในปัจจุบัน เหมืองแร่หลางซานต้องการผู้จัดการคน
นี้อย่างมาก ทำให้เขาคงไม่สามารถจะออกมาจากที่นั่นได้ในตอนนี้

หัวหน้าฝ่ายทรัพยากรตุ่เสี่ยวหลาน เธอเป็นศิษย์ของเจ้ากรมการเงินชู่ย
หิงหยู น่าเสียดายที่เธอใช้เวลาอยู่กับชู่ยหิงหยูสิ้นเกินไป เธอจึงยัง
ไม่ได้เรียนรู้ทุกอย่างที่จำเป็น การจัดการฝ่ายทรัพยากร ทำให้เธอมี

ชีวิตจำกัด และการก้าวหน้าเป็นเรื่องที่ยากมาก คงไม่มีใครจะกลายเป็น
ซูเปอร์ฮีโร่คนที่ 2 ได้ง่ายๆ

หัวหน้าฝ่ายขนส่งแจ้งซานเกา ก็คล้ายๆกับคนนอกเมือง งานของฝ่าย
ขนส่งค่อนข้างง่าย หลังจากสร้างคอกม้าที่หุบเขาจีเฟิงเสร็จ ความ
พยายามเกือบทั้งหมดของเขาก็อยู่ที่นั่น เขาไม่สามารถออกมาจากที่นั่น
ได้ในทันที และความสามารถของเขาก็ยังไม่เพียงพอ ทำให้เป็นเรื่อง
ยากสำหรับเขาที่จะมารับงานนี้

คนที่เทียนเหวินจึงชื่นชมมากที่สุดก็คือ หัวหน้าฝ่ายนาเกลือเฉินจู่

ชายหนุ่มคนนี้ทำได้อย่างยอดเยี่ยมในระหว่างการประเมินสิ้นปี และ
ได้รับการใช้งานอย่างฉลาดโดยโอหยางโซว หลังจากที่เขามาดูแลฝ่าย
เขาใช้เวลาเพียงสั้นๆในการเรียนรู้งาน นาเกลือเขตเหนือได้รับการขยาย
เป็นจำนวนมาก แต่กลับไม่มีข้อผิดพลาดใหญ่ๆเกิดขึ้นเลย ทำให้เขา
ได้รับเครดิตจากงานนี้มากที่สุดทีเดียว

สิ่งที่หายากก็คือ เซ็นจู๋เป็นคนที่ยืดหยุ่น และมีความปรารถนาในการเรียนรู้ ในช่วงเวลาว่างของเขา เขาได้พัฒนาตัวเองที่วิทยาลัยเหอเทียนโจว หรือไม่ก็ติดตามเทียนเหวินจิง เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องการบริหารจัดการ

สิ่งเดียวที่น่ากังวลก็คือ เขายังคงเด็กเกินไปและขาดประสบการณ์

เมื่อเทียบกับฟานจงหยาน เทียนเหวินจิงตรงไปตรงมามากกว่า และหลังจากที่เขาพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว เขาก็กล่าวอย่างไม่ลังเลว่า “ในเมื่อนายท่านถามข้า ข้าก็จะกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ถ้าให้เลือกคนหนึ่งจากทั้ง 4 คน มารับตำแหน่งเจ้ากรมแทนข้า เซ็นจู๋เป็นคนที่เหมาะสมที่สุด”

โอหยางไชวพยักหน้า เขาเองก็รู้สึกว่เซ็นจู๋เหมาะกับงานนี้เช่นกัน

หลังจากเทียนเหวินจิงกล่าวเสร็จสิ้น เขาก็ยังคงสั่นและไม่สบายใจ และมันไม่อาจหลบเลี่ยงสายตาของโอหยางไชวได้

“ท่านมีข้อสงสัยหรือ?”

“ขอรับ!” เทียนเหวินจึงกล่าวตรงๆ

โอหยางโซวหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบ แล้วกล่าวว่า “กล่าวตามตรง การให้ท่านอยู่ในกรมคลังวัสดุนั้น เป็นการสูญเสียความสามารถของท่าน ตอนนั้น เรายังไม่มีใครเหมาะสมที่จะเป็นเจ้ากรม ข้าจึงต้องให้ท่านเป็นไปก่อน แต่ตอนนี้ กรมได้เดินไปในทิศทางที่ถูกต้องแล้ว และยังได้มีใครบางคนอย่างเฉินจู่มาดูแลมัน จึงถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว ที่ท่านจะก้าวต่อไป”

ความรู้สึกของเทียนเหวินจึงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เขาถามว่า “นายท่านกำลังจะกล่าวอะไรหรือ?”

“อย่าได้กังวล ระหว่างการประชุมผู้บริหารประจำเดือนนี้ ข้าจะบอกท่านทั้งหมด” โอหยางโซวยังไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องนี้เร็วเกินไป

เมื่อเทียนเหวินจึงออกไป มันก็ใกล้เวลาเที่ยงแล้ว คนงานและพนักงาน
ทุกคนยังอยู่ตลอดช่วงเช้า เมื่อถึงเวลาเที่ยง พวกเขา ก็กลับบ้านเพื่อ
ทานอาหารกับครอบครัว

โอหยางโชวยืนขึ้น แล้วเดินไปที่ส่วนหลังของคฤหาสน์ แม้ว่าขุ่ยหยิงหยู
และมู่ฉิงซีจะย้ายไปอยู่อาคารที่อยู่ติดกัน พวกเธอก็ยังมาทานอาหารใน
อาคารหลัก มู่ฉิงซีกล่าวว่า เธอไม่สามารถปล่อยให้พี่ชายของเธอเหงา
ได้

ในความเป็นจริง ในอาคารทั้งหมดนี้ มีเฉพาะอาคารหลักเท่านั้นที่มี
ห้องครัว พ่อครัวคือ หวังเซิน เขาเป็นผู้ที่กุ่สานเหินยงคัดเลือกมาด้วย
ตัวเอง ก่อนที่เธอจะออกไป เขาเป็นพ่อครัวชั้นกลาง

โต๊ะอาหารเต็มไปด้วยอาหารมากมาย มีทั้ง ไก่, เป็ด, ปลา, เนื้อ, ผัก
และผลไม้ ไม่มีอะไรขาดไปเลย

นับตั้งแต่เปิดร้านขายเครื่องประดับ ธุรกิจของเขาก็ค่อยๆเฟื่องฟู
เครื่องประดับที่ทำจากทองแดงและเงินจำนวนมาก ถูกขายออกไป ผู้

อพยพไม่มีอะไรเลย ไม่ว่าจะเงินและของมีค่าใดๆ เพราะถ้ามี พวกมันก็จะถูกพวกโจรปล้นไปทั้งหมด ตอนนี้ ความเป็นอยู่ของพวกเขาเริ่มดีขึ้น จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเริ่มซื้อเครื่องประดับ

เฉพาะผลกำไรของร้านขายเครื่องประดับ ก็เพียงพอจะรักษาค่าใช้จ่ายประจำวันของคฤหาสน์ของลอร์ดได้แล้ว

หลังจากผ่านการกระตุ้นอย่างต่อเนื่องมา 3 เดือน เศรษฐกิจหลักของดินแดน ได้เริ่มแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของความมั่งคั่งบ้างแล้ว จากปฏิกิริยาของชู่หยิงหยู 5 เดือนที่ผ่านมา กรมการเงินได้ทำรายได้ทะลุเดือนละ 2,000 เหรียญทองเรียบร้อยแล้ว

เมื่อเมืองซานไห่ได้อัพเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง อัตราการอพยพเข้าก็เพิ่มขึ้น มู่จิงซีได้พูดคุยกับหวู่ปี่ เกี่ยวกับการเพิ่มขนาดโรงผลิตเสื้อผ้าของเธอ

มีไม่กี่คนเท่านั้นในโต๊ะอาหารนี้

“พี่ใหญ่ ท่านลองเดาดูซิ? ในตอนเช้า เมื่อข้าได้กระจายข่าวว่า
คุณาส์ของลอร์ดต้องการจ้างแม่บ้านสำหรับท่าน มีเด็กสาวจำนวน
มากรีบวิ่งมาสมัครในทันที และหลายคนก็มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย ดู
เหมือนพี่ใหญ่จะมีเสน่ห์จริงๆ” หยิงหยูล้อเลียน

โอหยางโซวส่ายหัว “หุเอ้อ เจ้าต้องเลือกอย่างถี่ถ้วน เรากำลังเลือก
แม่บ้านไม่ใช่ภรรยา อย่าได้เสียเวลากับอนาคตของพวกเขา”

“พี่ใหญ่ช่างไร้หัวใจจริงๆ ข้าไม่รู้จริงๆว่าผู้หญิงแบบไหนถึงจะเหมาะสม
กับท่าน”

โอหยางโซวจ้องเธอ “เดี๋ยวนี้ เจ้ากล้ากระทั่งหยอกล้อพี่ใหญ่ของเจ้าแล้ว
หรือ?”

“พี่ใหญ่ ท่านเป็นคนเอาแต่ใจ” อยู่ๆมู่ฉิงซีกก็กล่าวขึ้น

ไอหยางโซวมองไปยังมู่ฉิงซีด้วยความประหลาดใจ เขาหันกลับมาทางชู่หยิงหยู แล้วกล่าวว่า “เหตุใด วันนี้เด็กน้อยของพวกเราถึงได้เจียบเช่นนี้ มันไม่สบกับเป็นเจ้าเลย”

ชู่หยิงหยูหัวเราะ “ฉิงเอ๋อกำลังกังวลเกี่ยวกับโรงผลิตเสื้อผ้า ที่ต้องการจะขยายขนาด แต่เขตธุรกิจไม่มีพื้นที่มากนัก เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ได้ถูกจัดให้โรงผลิตขนาดใหญ่อื่นๆหมดแล้ว”

ไม่น่าแปลกใจที่เธอเจียบมาก เด็กสาวคนนี้กำลังคิดมากเกี่ยวกับการเงิน เขามองไปที่เธอ แล้วกล่าวว่า “เด็กโง่ ไม่ต้องกังวลไป ทำไมเจ้าถึงไม่บอกพี่ใหญ่ล่ะ เพื่อข้าจะช่วยแก้ปัญหาให้เจ้าได้”

“พี่ใหญ่ยุ่งมาก ข้าไม่ต้องการจะสร้างปัญหาให้กับท่านเพิ่มอีก” มู่ฉิงซีเกรงใจเขา

ไอหยางโซวส่ายหัว ช่วงนี้ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้คิดถึงเธอเลย

“เออล่ะ ไม่ต้องกังวล การวางแผนของดินแดนกำลังจะเป็นรูปเป็นร่าง
กำแพงชั้นที่ 2 กำลังจะเริ่มก่อสร้าง หลังจากมันเสร็จแล้ว ก็จะมีพื้นที่
ให้เจ้าขยายโรงผลิตเสื้อผ้าของเจ้าได้”

“จริงหรือ?” ดวงตาของมูฉิงซีเป่งประกายขึ้น

“พี่ใหญ่เคยโกหกเจ้าหรือ?”

“เย่ ขอขอบคุณพี่ใหญ่!”

“เออล่ะ ทานอาหารของเจ้าได้แล้ว”

“อ้อ” เมื่อความกังวลของเธอหายไป เธอก็เริ่มร่าเริงมากขึ้น

.....

...

ในช่วงบ่าย โหหยางโชวใช้เวลาในการไปเยี่ยมชมวัดเชิงหวง

เดิมทีเชิงหวงไม่ได้เป็นเทพแต่อย่างใด มันอ้างอิงมาจากคุนน้ำ(ภาษาจีน)
นอกเมือง ส่วนสำคัญของเชิงหวงมาจากชู่หยง

เทพเก่าแก่ที่สุดที่พวกเขาอธิษฐาน คือ เทพชู่หยง และมันก็ค่อยๆ
กลายมาเป็นเทพพิทักษ์ของซานเมือง ก่อนจะกลายเป็นเทพเชิงหวง
เชิงหวงเป็น **1** ในลอร์ดแห่งนรก และเขาก็เป็นเหมือนผู้พิพากษา งาน
ของเขาคือการกำจัดความชั่วร้ายและการปกป้องเมือง

จากหลังสื่อประวัติศาสตร์ ในปี **239** ก่อนคริสตกาล ได้เริ่มมีวัดเชิง
หวงแล้ว จนในสมัยราชวงศ์ถัง พวกเขาได้อธิษฐานต่อเขา ในช่วง
เทศกาลประจำเมือง และพอมมาถึงสมัยราชวงศ์ซ่ง การอธิษฐานต่อเขา
ก็กลายเป็นเรื่องปกติทั่วไป เมืองไหนที่มีผู้พิพากษา ก็จะมีวัดเชิงหวง

รัฐบาลศักดินามักจะอธิษฐานต่อเชิงหวงในพิธีบวงสรวง ส่วนใหญ่จะ
อธิษฐานขอฝน, แสงแดด และไม่มีไฟไหม้ มีคนกล่าวว่า 'เทพที่ใกล้ชิด
กับประชาชนมากที่สุดก็คือ เทพเชิงหวง'

ในสมัยราชวงศ์หมิง ผู้พิพากษาและข้าราชการต่างๆจะอธิษฐานต่อ
เจิ้งหวง ในวันแรกของงาน โดยพวกเขาจะไปที่วัดเจิ้งหวงตั้งแต่เช้าตรู่

วัดเจิ้งหวงของเมืองซานไห่ถูกสร้างในเขตการศึกษาและวัฒนธรรม
ใกล้กับวัดหม่าโจ้วและวัดจักรพรรดิเหลียง กลายเป็นกลุ่มวัด

หลังจากวัดเจิ้งหวงถูกสร้างขึ้น ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมก็จัดให้คน
มาดูแลวัดในทันที

TWO Chapter 162 คำถามที่ยากจะตอบ

ณ โลกจริง

ระหว่างทานอาหารเช้า เสี่ยวเยว่ได้กล่าวถึงการสร้างกิลด์ลั้วยเยว่ให้โอ
หยางโซวฟิง

“เธอทำได้เร็วดีนี่!” โอหยางโซวู้สึกประหลาดใจ

“แน่นนอนอยู่แล้ว!”

เกี่ยวกับเรื่องนี้ เสี่ยวเยว่กล่าวอย่างท้อแท้และอับอายว่า

“นอกเหนือจากเพื่อนๆ ของฉัน คนที่เข้ากิลด์เมื่อวานนี้ ยังมีไม่ถึง 10 คน เลย”

“ทำไมล่ะ? เธอกำหนดความต้องการสูงเกินไปหรือเปล่า?” ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวู้ก็อยู่ในกิลด์ และมีพี่น้องที่สนิทกันไม่กี่คนเท่านั้น ชื่อของกิลด์ก็คือ กลุ่มทหารรับจ้างเหลิยงซาน และผู้นำก็คือ พี่ใหม่ซ่งผู่ ใครจะรู้ว่าจะมีกลุ่มทหารรับจ้างเหลิยงซานในชีวิตนี้หรือไม่

สำหรับความขัดแย้งกับซ่งผู่ ความโกรธของเขาได้จางหายไปแล้ว หลังจากที่เกิดใหม่

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่แน่ใจว่า เขาจะรู้สึกเช่นไร หากเขาได้พบ
ซ่งผู่อีกครั้ง เขาสงสัยว่า เขาจะวางอดีต และกลายเป็นเพื่อนกับซ่งผู่ได้
หรือไม่ หรือพวกเขาอาจจะเป็นเพียงคนที่เดินผ่านไปผ่านมาในชีวิตของ
กันและกันเท่านั้น

เสี่ยวเยว่สายหัว และกล่าวอย่างช่วยไม่ได้ว่า “ในตอนที่ฉันรับสมัคร ผู้
เล่นส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะเข้าร่วมกับกิลด์ขนาดใหญ่ ส่วนที่
เหลือ ก็เป็นพวกที่ไม่ต้องการเข้าร่วมกิลด์ เราไม่สามารถชวนผู้เล่นที่เอา
แต่เที่ยวเล่น หรือเข้ากิลด์เพียงเพื่อต้องการบัพได้”

โอหยางโซวพยักหน้า “เธอพูดถูก คุณภาพย่อมดีกล่าวปริมาณ”

“แต่ตอนนี้เราไม่สามารถรับคนได้ แล้วเราจะทำยังไงดี?” เสี่ยวเยว่เป็น
คนที่มีความภูมิใจในตัวเอง และเธอไม่ต้องการจะยอมแพ้

โอหยางโซวดีมนมถั่วเหลืองไปอีกหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “อย่าได้กังวล ผู้
เล่นที่ไม่ต้องการเข้าร่วมกิลด์ พวกเขาก็เพียงแค่ไม่ต้องการถูกล้อม
กรอบโดยกิลด์ พวกเขาเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพที่สุด และเป็นคนที่เรา

กำลังมองหาอยู่ เราต้องทำให้พวกเขาไว้ใจและแสดงให้เห็นว่า กิลด์ของเราไม่สถานที่สำหรับผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน เราไม่มีข้อจำกัดใดๆกับพวกเขา และไม่ต้องการให้พวกเขาทำเคสใดๆทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม เราก็ยังไม่ได้วางแผนที่จะยกระดับกิลด์ขึ้น”

ดวงตาของเสี่ยวเยว่เปล่งประกาย เธอยิ้ม แล้วกล่าวว่า “นายพุดดุก มันคุ้มค่าที่จะลอง แต่เราจะจบด้วยการไม่ได้อะไรเลยนะ”

โอหยางโซวหัวเราะอย่างมั่นใจ “ไม่ต้องกังวล ตราบเท่าที่พวกเขาเข้าร่วมกับเรา พวกเขาจะไม่สามารถหนีจากฉันไปได้แน่”

ริมฝีปากของเสี่ยวเยว่กระตุก “เฮ้อ นายไม้้อีกแล้ว ถ้านายพลาด นายคงต้องร้องไห้แน่ๆ”

โอหยางโซวไม่สนใจการล้อเลียนของเธอ และมองไปที่ปิงเอ้อ “เด็กน้อย ทานเสร็จรึยัง? พี่ชายจะได้ไปส่งที่โรงเรียน”

ปิงเอ๋อกำลังทานออมเล็ต และเมื่อเธอได้ยินโอหยางโซวกล่าว เธอก็รีบเร่งทานส่วนที่เหลือทันที มันทำให้เธอไม่สามารถพูดออกมาได้ในตอนนี้

โอหยางโซวส่ายหัว “ใจเย็น กินช้าๆ”

เด็กน้อยพยายามที่จะเคี้ยว ในที่สุด เธอก็ทานมันจนหมด เธอหยิบกระดาษทิชชูที่โอหยางโซวส่งให้ เช็ดปากเล็กๆของเธอ เธอหัวเราะคิกคัก แล้วกล่าวว่า “หนูอิ่มแล้วพี่ชาย ไปกันเถอะ!” เธอสะพายกระเป๋าเล็กๆ ที่วางอยู่บนโซฟา แล้วเดินไปที่ประตู

ระหว่างทางไปโรงเรียน ปิงเอ๋อเงยหน้ามองโอหยางโซว และขมวดคิ้ว “พี่ชาย พี่สาวเสียวเยว่กับพี่คุยเรื่องเกมส์อะไรกัน ปิงเอ๋อไม่เข้าใจเลย”

โอหยางโซวลูบหัวของเธอ แล้วกล่าวว่า “มันเป็นเกมส์สำหรับผู้ใหญ่ มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่น้องจะไม่เข้าใจ”

“ไอ้ ปิงเอ๋อว่า การเล่นไล่จับกับเซว่เอ๋อสนุกกว่าเยอะ”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้แล้วโอหยางโซวก็ปวดหัว “มันเป็นเพราะน้องไฉมัย เซว่เอ๋อถึงได้แล้วเอาถุงเท้าของพี่ไปซ่อน...”

“อีอิ!” เด็กน้อยนี้หัวเราะร่ากับเป็นสุนัขจิ้งจอกตัวน้อยๆ เธอเป็นคนที่บอกเซว่เอ๋อให้ทำแบบนั้นเอง

“น้องไม่สามารถทำแบบนี้ที่โรงเรียนได้นะ”

ปิงเอ๋อไม่พอใจ แล้วพิมพ์ว่า “หนูประพฤติดีที่โรงเรียน แม้แต่คุณครูก็ยังชมหนูเลย”

“ดีแล้ว” โอหยางโซวเงยหน้าขึ้นมอง พวกเขามาถึงโรงเรียนของเธอแล้ว “เรามาถึงแล้ว คุณเองด้วย ระหว่างกลับบ้าน ระวังเวลาข้ามถนนด้วย!”

“อ้อ บ้ายบายพี่ชาย” ปิงเอ๋อโบกมือลาโอหยางโซว ก่อนที่จะกระโดด
เข้าไปในโรงเรียน

เมื่อกลับมาถึงบ้าน โอหยางโซวก็เริ่มบ่มเพาะกำลังภายใน

นับตั้งแต่เขาได้เรียนรู้เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิ
เหลือง เขาก็ไม่ได้ฝึกปาเจี๊วนในโลกจริงอีกเลย สำหรับวิชาหอ
ตระกูลหยาง เขาก็ไม่ได้ฝึกเช่นกัน เขายังคงฝึกบ่มเพาะกำลังภายใน
เป็นหลัก

กว่าเขาจะฝึกเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยมาถึงตอนเที่ยงแล้ว

หลังจากหยุดพัก เขาก็เปิดแฮนด์เบรอนด์และเข้าไปในฟอรัม เขาเข้าไปดู
โพสต์ที่ไม่ระบุชื่อของเขา เพื่อดูว่า มีใครตอบบ้างหรือยัง

ตามคาด มีคนสังเกตเห็นโพสต์แล้ว อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็คิดว่า
เขาตอแหล และต้องการดึงดูดความสนใจ คนไม่สุภาพเหล่านี้บอกว่า

เขาเป็นคนปัญญาอ่อน และไม่สามารถแยกแยะระหว่างความจริงและโลกเสมือนได้

โอหยางโซวหัวเราะขบขัน ดูเหมือนว่าคนที่เรียนรู้เทคนิคที่แท้จริงในเกมส์จะมีอยู่น้อยนิด จนไม่มีใครเห็นโพสต์ของเขา

ในฟอรัม การโพสต์แบบที่ไม่ระบุชื่อ มักจะถูกลืมนำได้ง่าย โอหยางโซวไม่สามารถสร้างแรงกระแทกมากเกินไปได้ ไม่เช่นนั้น ความตั้งใจของเขาจะถูกจับได้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่ได้กังวล ตราบเท่าที่มี **1** หรือ **2** คน ที่ฝึกฝนเทคนิคที่แท้จริงได้เห็นโพสต์นี้ มันก็จะถูกขุดขึ้นมาอีกครั้ง

ในฟอรัม ข่าวเกี่ยวกับเมืองซานไห่ยังคงเป็นหัวข้อที่ร้อนแรง นอกจากนี้ ยังมีกล่าวถึงเมืองหานตานด้วยเช่นกัน และที่ดินที่ลุ่มเหลวก็กำลังถูกทำลาย

การอัฟเกรดของเมืองซานไห่ ได้กระตุ้นลอร์ดคนอื่นๆทั้งหมด หลังจากความล้มเหลวของเมืองซานลิ, เมืองเบนกาโลร์ และเมืองอิสระ ผู้เล่นลอร์ดหลายคนก็หวาดกลัว อย่างน้อย ตอนนี้ผู้เล่นก็รู้ว่า การอัฟเกรดจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จไม่ได้หมายความว่าตาย

นอกจากนี้ ยังมีคนอยากรู้อยากเห็นในขั้นตอนการทดสอบของเมืองซานไห่เป็นจำนวนมาก ก่อนหน้านี้ ไม่ว่าจะเป็นเมืองซานลิ, เมืองเบนกาโลร์ หรือเมืองอิสระ พวกเขาไม่ได้ปกปิดข้อมูลสำคัญใดๆ แต่ นอกเหนือจากสมาชิกในพันธมิตรซานไห่แล้ว ไม่มีใครรู้รายละเอียดการทดสอบใดๆของเมืองซานไห่เลย

ทุกคนอยากรู้ว่าเมืองซานไห่ ผ่านการทดสอบที่ยากลำบากนี้ได้ยังไง น่าเสียดายที่มันถูกเก็บเป็นความลับ และเมืองซานไห่เหมือนปกคลุมด้วยความลึกลับอีกครั้ง

ออกจากฟอรัม โอหยางโชวเริ่มหาข้อมูลทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับสงครามครั้งต่อไป ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาไม่ได้มีส่วน

ร่วม มันทำให้เขาขาดข้อไปเปรียบ ตอนนี้ เขาทำได้เพียงหาข้อมูลจากหนังสือเท่านั้น

ตอนเย็น เมื่อเสี้ยวเยว่กลับมา เธอก็มาบอกข่าวใหม่กับเขา

“นายจำอดีตเพื่อนร่วมห้อง 2 คน ของฉันได้มั๊ย?”

“เธอกำลังพูดถึง ฉินรื้อและผานเฉียวเฉียว?”

“อ้อ นายจำได้อย่างชัดเจน นายมีเจตนาบางอย่างกับพวกเธอเหรอ?”

“อะไร ช่วยอย่าสุมพูดอะไรแปลกๆด้วย” โอหยางโซวไม่เข้าใจความคิดผู้หญิงจริงๆ

“สิ่งที่ฉันอยากจะบอกก็คือ วันนี้ที่มหาวิทยาลัย เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับ Earth Online”

“เกมส์นี้ดึงดูดคลื่อนการสนทนา ฉันไม่ได้ปิดบังพวกเธอว่าฉันเริ่มเล่นแล้ว และทั้งคู่ก็ดูตื่นเต้นที่จะเข้าร่วม พวกเธอต้องการจะเห็นความหัตศจรรยาของมัน”

“ถ้าพวกเธอต้องการจะเล่น มันก็ดีแล้วนี่” โอหยางโซวไม่ได้สนใจมากนัก

เสียวเย่วแข็งค้าง เธอรู้สึกเหมือนต่อยหมดไปในอากาศที่ว่างเปล่า
“อะไร มีคนมาช่วยนาย นายไม่สนใจเลยหรือ?”

“ช่วยอะไร?”

“ลองคิดดู ถ้าพวกเธอเข้าร่วม แฟนของพวกเธอก็จะเข้าร่วม ดึงพวกเขาเข้ามาในกิลด์ พลังของกิลด์เราก็จะเพิ่มมากขึ้น”

โอหยางโซวหัวเราะอย่างขมขื่น แล้วกล่าวว่า “เธอคิดมากเกินไป
ประการแรก พวกเขาอาจจะไม่เล่นอาชีพสายการทำงาน, ประการที่

สอง พวกเขาเป็นผู้เล่นหน้าใหม่ พวกเขาจะใช้ประโยชน์อะไรได้? และ
แม้ว่าพวกเขาจะมีความสามารถ พวกเขาก็มีเพียงแค่ 4 คน เท่านั้น
ดังนั้น มุ่งเน้นในสิ่งที่พวกเราได้คุยกันเมื่อเข้านี้ดีกว่า”

“โอ้” เมื่อได้ยินคำอธิบายของโอหยางโซว เธอก็เริ่มเศร้าเสียใจอีกครั้ง

พวกนักวิทยาศาสตร์มักจะ EQต่ำ และมักจะวิเคราะห์สิ่งต่างๆจาก
มุมมองที่มีเหตุผล ปฏิเสธที่จะคิดแบบอบอุ่น และสื่อสารเท่าที่จำเป็น

โอหยางโซวไม่ต้องการเห็นเธอยอมแพ้ เขาปรอบโยนเธอ “อย่าเศร้าใจ
ไปเลย การทำงานหนักของเธอเพื่อกิลด์นั้น เป็นสิ่งที่ควรชื่นชม และไม่
ว่ายังไง การที่พวกเขาเข้าร่วม ก็ทำให้การเล่นเกมส์ของเธอสนุกขึ้น
ด้วย”

“อ้อ” เมื่อได้รับการปรอบโยนจากโอหยางโซว เธอก็รู้สึกดีขึ้นมาก แต่
มันก็ยังไม่มากพอให้เธอกลับมาตื่นเต้นและมีความสุขเช่นเคย

ในขณะนั้น ปิงเอ๋อก็กระโดดเข้ามาแล้วกล่าวว่า “พี่ชายโง่”

เซว่เอ๋อที่บินอยู่กลางอากาศก็ร่วมด้วย เธอตะโกนว่า “โง่ โง่”

โอหยางໄໝพูดไม่ออก “นี่พี่ทำให้ใครโกรธเหรอ?”

เมื่อเสียวเย่วเห็นสถานการณ์ดังกล่าว เธอก็หัวเราะเสียงดัง

.....

TWO Chapter 163 แผนการสำหรับเมืองขนาดกลาง

(***หมายเหตุ : ฝ่ายรักษาความปลอดภัย เปลี่ยนเป็นฝ่ายรักษา
กฎหมายและระเบียบบนะครับ)

หลังจากทานอาหารค่ำ โอหยางໄໝก็กลับไปห้องเขา แล้วออนไลน์

ในเกมส์ เขาออกจากห้อง แล้วมองไปรอบๆอาคารที่เจียบเหงา เขายังไม่
คุ้นเคยกับมัน โดยปกติเวลานี้ ชุ่ยหยิงหยูและมู่ฉิงซีจะเพิ่งตื่น และ
ออกมาทำความสะอาดทางเดิน

ตอนนี้ มันเป็นอาคารขนาดใหญ่ แต่นอกเหนือจากแม่บ้านแล้ว มันก็มี
เพียงโอหยางโซวเท่านั้น

โอหยางโซวเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ในหัวใจของเขา แล้วเริ่มหยิบหอก
ออกมาฝึกฝนวิชาหอกตระกูลหยาง หลังจากฝึกฝนเสร็จ โอหยางโซวก
รู้สึกได้ว่า เขาได้เข้าใจสาระสำคัญของมันแล้ว

เวลา **10.00** น. โอหยางโซวได้มาถึงสำนักงานของเขา

โอหยางโซวได้นำแบบแปลนขึ้นมาวางบนโต๊ะและตรวจสอบ มีเป็น
แผนการจัดการเมืองซานไห่ ที่ฝ่ายก่อสร้างได้ส่งมอบมาเมื่อเช้านี้
หัวหน้านักออกแบบ คือ รองหัวหน้าฝ่าย เฮาเจี้ยนเฉิง

ตามแผนของฝ่ายก่อสร้าง กำแพงเมืองชั้นที่ **2** จะมีความยาวด้านละ **6** กิโลเมตร สูง **12** เมตร และกว้าง **6** เมตร

ขอแตกต่างที่เห็นได้ชัดก็คือ กำแพงชั้นที่ **2** จะมีเพียง **3** ด้านเท่านั้น ซึ่งนั่นก็คือ มันจะไม่มีกำแพงเมืองด้านทิศใต้ มันจะเชื่อมกำแพงด้านทิศตะวันออกและตะวันตกกับภูเขา และใช้ภูเขาเป็นกำแพงอีกด้านหนึ่ง พุดง่าย ๆ ก็คือ กำแพงด้านที่ **4** ก็คือภูเขานั้นเอง

แม้ว่าจะมีกำแพงเพียง **3** ด้าน แต่มันก็สูงกว่ากำแพงชั้นแรก กำแพงเมืองชั้นที่ **2** นี้จึงต้องใช้กำลังในการก่อสร้างมากกว่าถึง **2** เท่า จากประชากรของเมืองซานไห่ ฝ่ายก่อสร้างมั่นใจว่า จะสร้างกำแพงเมืองชั้นที่ **2** เสร็จสิ้น ภายใน **1** เดือน

หลังจากกำแพงเมืองชั้น **2** เสร็จแล้ว ก็จะมีพื้นที่ให้ใช้สอยทั้งหมด **36** ตารางกิโลเมตร ซึ่งใหญ่กว่าเดิมถึง **4** เท่า หรือคล้ายกับว่ามีเมืองซานไห่เพิ่มเข้ามาอีก **3** แห่ง

ในเวลาเดียวกัน ควบคู่ไปกับการป้องกันเมืองก็จะกลายเป็นคูน้ำภายในเมือง
สำหรับให้ชาวเมืองได้ใช้สอย

ในช่วงที่อยู่เวทีเมืองขนาดเล็ก ชาวเมืองได้ขุดบ่อน้ำเพื่อใช้สอย ใน
อนาคต ไม่เพียงแต่น้ำจะมีความสำคัญในสำหรับใช้ในชีวิตรประจำวัน
เท่านั้น มันยังช่วยให้โรงผลิตต่างๆในเมืองเข้าถึงน้ำได้สะดวกขึ้นด้วย

ขั้นที่ **2** ของแผนการจัดการเมืองซานไห่ คือ การปรับโครงสร้างเขต
ต่างๆของเมือง

จากแผนการจัดการของฝ่ายก่อสร้าง เมืองซานไห่จะแบ่งออกเป็น **4**
เขต บริเวณด้านในกองกำแพงชั้นแรกจะเรียกว่าเขตหลัก ใช้พื้นที่ทาง
เหนือระหว่างกำแพงชั้นแรก และขั้นที่ **2** เป็นตัวแบ่ง โดยพื้นที่ที่มีขนาด
ใหญ่ที่สุด จะเรียกว่า เขตเหนือ และยังมีพื้นที่อีก **2** ข้างของเมืองซาน
ไห่เดิม

พื้นที่ด้านตะวันออกและพื้นที่ด้านตะวันตก จะถูกเรียกว่า เขต
ตะวันออกและเขตตะวันตก ตามลำดับ ที่ 2 เขต จะมีขนาดเล็ก โดย
แต่ละเขตจะมีพื้นที่เพียงครึ่งหนึ่งของเมืองซานไห่เหมินเท่านั้น

เขตหลักจะออกเป็นพื้นที่ทางเหนือและทางใต้ โดยพื้นที่ทางใต้ยังจะ
แบ่งออกเป็น ส่วนด้านซ้าย, ส่วนด้านขวาและส่วนตรงกลาง

ส่วนตรงกลางเป็นคฤหาสน์ของลอร์ดและสวนสาธารณะ ส่วนด้านซ้าย
เป็นที่ทำการรัฐบาล ข้าราชการของหน่วยงานต่างๆจะชุมนุมกันอยู่ใน
พื้นที่นี้

ส่วนด้านขวาตอนนี้เป็นเขตการศึกษาและวัฒนธรรม จะมีวัดจักรพรรดิ
เหลือง, วัดห่ม่าโจ้ว, วัดเจิงหวง, อาคารรับสมัครงาน, โรงเรียน และ
วิทยาลัยเหอเหลียนโจว ทั้งหมดตั้งอยู่ในพื้นที่นี้

โดยวัดห่ม่าโจ้วและวัดเจิงหวง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชาวเมืองมักจะแวะเวียน
มาเยี่ยมชม จะถูกย้ายไปยังเขตเหนือ

ในเวลาเดียวกัน โรงเรียนก็จะถูกย้ายออกจากเขตหลัก สำหรับอาคาร
รับสมัครงานและวิทยาลัยเหลิยนโจว จะถูกย้ายไปพื้นที่ทางเหนือของ
เขตหลัก นั่นหมายความว่า ส่วนด้านขวาของพื้นที่ทางใต้ จะเหลือ
สิ่งก่อสร้างเพียงแห่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ วัดจักรพรรดิเหลิอง

พื้นที่ทางเหนือของเขตหลัก แบ่งออกเป็นส่วนด้านซ้ายและส่วน
ด้านขวา ส่วนด้านซ้ายจะเป็นพื้นที่สำหรับสถาบัน โดยอาคารรับสมัคร
งาน วิทยาลัยเหลิยนโจว และสถาบันต่างๆในอนาคต จะตั้งอยู่ที่นี้
สำหรับตลาดชั้นสูงที่เคยอยู่ที่นี้ มันจะถูกย้ายไป ส่วนด้านขวาของพื้นที่
ทางเหนือ ใกล้กับประตูเทเลพอร์ต

ส่วนด้านขวาของพื้นที่ทางเหนือของเขตหลัก เป็นพื้นที่ของทหาร ตาม
แผน มันจะเป็นที่ตั้งของ กรมกิจการทหาร และค่ายทหาร สำหรับโรง
ผลิตของฝ่ายคลังอาวุธ, โรงผลิตของฝานธนูและหน้าไม้, โรงผลิตอาวุธ
และโรงเล่นแร่แปรธาตุ เหล่านี้จะถูกย้ายไปยังเขตตะวันออกทั้งหมด

ขณะที่การผลิตผลิตภัณฑ์ทางทหารเพิ่มขึ้น พื้นที่ของทหารจะไม่สามารถจัดการกับโรงผลิตทั้งหมดเหล่านี้ได้ ดังนั้น การย้ายไปเขตตะวันออก จึงเป็นวิธีแก้ปัญหาคที่ดีที่สุด

ส่วนเขตตะวันตก จะเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับข้าราชการและพนักงานของรัฐ พวกเขาจะได้อยู่ใกล้กับสำนักงานของรัฐบาลในเขตหลัก เพื่อให้สะดวกในการเดินทางไปมาระหว่างที่ทำงานและที่บ้าน ในอนาคต เขตที่อยู่อาศัยสำหรับข้าราชการและพนักงานนี้ จะกลายเป็นเขตที่ร่ำรวยและทรงอำนาจ

สุดท้าย คือ เขตที่ใหญ่ที่สุด-เขตเหนือ มันจะถูกแบ่งออกเป็นส่วนตะวันออกและตะวันตก แต่ละส่วนจะมีขนาดเท่ากับเมืองซานไห่เดิม ถนนธุรกิจที่เริ่มจากศูนย์กลางเขตหลัก จะขยายไปจนถึงสุดทางของเขตเหนือที่ประตูด้านทิศเหนือของกำแพงชั้นที่ **2** และมันจะมีขนาดใหญ่ขึ้น **100%**

ส่วนตะวันตกเป็นพื้นที่สำหรับอยู่อาศัย นอกจากนี้ วัดทั้ง **2** และโรงเรียนจะถูกย้ายมายังที่นี่ เมื่อพิจารณาแล้วว่าพื้นที่ส่วนนี้จะเป็นพื้นที่

ที่อันตราย ดังนั้น สำนักงานของฝ่ายรักษากฎหมายและระเบียบและ
ฝ่ายอัยการจะถูกตั้งอยู่ที่นี้ เพื่อคอยรักษากฎหมายและกฎระเบียบ

พื้นที่อยู่อาศัยนี้ จะกลายเป็นที่อยู่ของชนชั้นกลางหรือย่านการค้าที่
ร่ำรวย ผู้ที่อาศัยอยู่ที่นี่หลายคน จะเป็นผู้มีอำนาจในร้านค้าหรือโรง
ผลิต พวกเขาจะเป็นคนกลุ่มแรกของพื้นที่ที่อยู่อาศัยนี้ และเมื่อดินแดน
มั่งคั่งขึ้น พวกเขาก็จะมั่งคั่งขึ้นเช่นกัน คนที่มาทีหลัง ยากที่จะสะสมเงิน
ได้มากเท่ากับพวกเขา

ส่วนตะวันออก เป็นพื้นที่ทางธุรกิจ โรงผลิตขนาดใหญ่จะถูกย้ายมาที่นี่
และยังรวมถึงธนาคาร 4 สมุทร ฝ่ายธุรกิจและผ่านภาษีอากรด้วย พื้นที่
ทางธุรกิจใหม่นี้ มีขนาดเป็น 4 เท่าของพื้นที่เดิม มันเพียงพอสำหรับให้
โรงผลิตต่างๆขยายกิจการของพวกเขา

หลังจากดูแบบแปลนแล้ว โอหยางโซวกีรู้สึกประหลาดใจ เขาเจี้ยนเฉิง
ซึ่งเป็นเพียงคนหนุ่ม ไม่เพียงแต่เขาจะเข้าใจในสิ่งที่โอหยางโซวต้องการ
เท่านั้น แต่เขายังทำให้มันเฉพาเจาะจงและดียิ่งขึ้น

ด้วยแผนการจัดการนี้ ดินแดนของเขาคงจะไม่ต้องมีการปรับปรุงใหม่
ในอนาคตอันใกล้ ตราบเท่าที่พวกเขาปฏิบัติตามแผน และสร้าง
สิ่งก่อสร้างได้ถูกต้องตามที่กำหนดในพื้นที่ต่างๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะ
เรียบร้อย

ในขณะที่โอหยางโซวกำลังขึ้นชมฝายก่อสร้าง เสมียนไปหานนงก็เดิน
เข้า แล้วกล่าวว่า “เรียนนายท่าน หัวหน้าฝายสุมาขอเข้าพบขอรับ”

“ให้เขาเข้ามา”

“ขอรับ!”

สุซู่ดำไม่ได้เข้ามาในสำนักงานของโอหยางโซวบ่อยนัก หัวหน้าฝาย
การศึกษาและวัฒนธรรมนี้ เป็นนักวิชาการและจัดการวิทยาลัยเหลียน
โจวได้เป็นอย่างดี ดังนั้น โอหยางโซวแทบจะไม่ต้องแทรกแซงงานของ
เขาเลย

“นายท่าน!” เมื่อเข้ามา เขาก็โค้งคำนับโอบอ้อม

โอบอ้อม “สุตตะ นังก่อนสิ”

“นายท่าน ข้ามีบางเรื่องจะขออนุมัติ” สุตตะกล่าวทันที

“เชิญกล่าว”

“ข้าขอให้เอาเก้าอี้ออกจากห้องประชุม” สุตตะกล่าวอย่างจริงจัง เห็น
ได้ชัดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับเขา

โอบอ้อมนิ่งงันและแปลกใจ “ทำไม?”

“ขณะนี้ ระดับของดินแดนและตำแหน่งของนายท่านได้สูงขึ้นแล้ว
ท่านจำเป็นต้องรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของท่าน ถ้าเราทุกคนนั่งบน
เก้าอี้ในห้องประชุม มันจะไม่เข้ากับความแตกต่างของเราในเรื่อง
อำนาจ และเป็นการต่อต้านวัฒนธรรม”

โอหยางโซวหมวดคิ้ว “ชูต้า ความหมายของเจ้าคือการให้ทุกคนเย็น?”

ชูต้าส่ายหัว “ถ้านายท่านไม่ต้องการให้เราเย็น และเหนื่อยเกินไป ท่านสามารถทำตามรูปแบบดั้งเดิม โดยมีที่นั่งเดี่ยวๆ เพื่อให้เราทุกคนนั่งอยู่บนพื้นได้”

โอหยางโซวเข้าใจ ความเคารพได้รับการปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญในสมัยก่อน มันเป็นพื้นฐานของการปกครอง และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนที่ต้องการสร้างกฎของเขาขึ้น

มารยาทและความเคารพของพวกเขามีความสำคัญ ทุกคนต้องแสดงในแบบที่เหมาะสมกับตำแหน่งและสถานะของตน

เพื่อไม่ให้ความเคารพถูกทำลายง่ายๆ พวกเขาต้องให้ผู้ปกครองปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ดั้งเดิม เพื่อที่จะได้เป็นผู้นำดินแดน ในแบบที่เหยาซุนหยูได้ทำ ทุกอย่างตั้งแต่การปกครองไปจนถึงสิ่งเล็กๆ เช่น การรับประทานอาหาร

อาหาร ทั้งหมดมีกฎของพวกมัน ระบบการศึกษาในสมัยใหม่ ได้รับการพัฒนาจากกฎระเบียบและประเพณีดังกล่าว

ในฐานะที่เป็นดินแดนของผู้เล่น พวกเขาจึงไม่ได้ปฏิบัติตามกฎเหล่านี้มากนัก ไม่ต้องกล่าวถึงผู้อื่น เพียงแค่กล่าวถึงขุ่ยหยิงหยู ถ้าว่ากันตามกฎแล้ว เธอไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้นำได้

ระบบในเมืองซานไห่ ได้ถูกออกแบบโดยโอหยางโซวเพียงคนเดียว และเขาใช้ความรู้สมัยใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากแบบดั้งเดิม

อย่างไรก็ตาม เขาต้องยอมรับว่า ความเคารพเป็นสิ่งสำคัญในเรื่องกฎระเบียบ และมีผลกระทบที่สำคัญมาก กฎแฉสำคัญคือ การเลือกส่วนของกฎเกณฑ์แบบดั้งเดิมที่เหมาะสมและใช้ประโยชน์ได้

เมืองซานไห่ไม่มีการจัดการ การตรวจสอบและ แนะนำการปฏิบัติและมารยาทของคนในระดับต่างๆ

ในเวลานี้ สุธูต้าจึงก้าวออกมา และแก้ไขวิถีชีวิตที่ไม่ดีนี้ แล้วเขายังมี
การเปลี่ยนแปลงที่ยืนหยัดตามความต้องการของโอหยางโซว มันทำให้
เขามีความสุขมาก

โอหยางโซวยิ้ม แล้วกล่าวว่า “ธูต้า ข้อเสนอของเจ้ายอดเยียมมาก ข้า
อนุমติ สำหรับรูปแบบของห้องประชุม ข้าจะให้ฝ่ายการศึกษาและ
วัฒนธรรมรับผิดชอบ และข้าจะให้กรมคลังวัสดุทำงานร่วมกับเจ้าด้วย”

“ขอรับนายท่าน!” สุธูต้ารู้สึกยินดีอย่างยิ่ง เพื่อที่จะให้ลอร์ดของเขาเต็ม
ใจที่จะแก้ไข เขาถึงกับไปขอพรกับเหล่าเทพก่อนที่จะมาที่นี่

.....

TWO Chapter 164 กรมกิจการภายใน

ในช่วงบ่าย เซินจู้ยได้เข้ามาในสำนักงานของโอหยางโซว เขายังไม่รู้ว่า
โอหยางโซวเรียกเขามาพบทำไม

การสนทนาระหว่างโอหยางโซวและเทียนเหวินจึงก่อนหน้านี้ถูกเก็บเป็นความลับ นอกเหนือจากคนที่ **2** แล้ว ยังไม่มีใครรู้ เทียนเหวินจึงเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบพูดมากอยู่แล้ว และก่อนที่โอหยางโซวจะประกาศ เขาก็ไม่คิดที่จะแพร่กระจายเรื่องนี้ออกไป

โอหยางโซวยิ้ม ขณะที่เขาปลักถ้วยน้ำชาไปให้เซินจื๊ย ก่อนจะกล่าวว่า “ผ่อนคลายไว้ มันเป็นข่าวดี” แม้ว่าเซินจื๊ยจะได้รับเลือกและพัฒนาโดยโอหยางโซว แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้สนทนากัน มันจึงเป็นธรรมดาที่เขาจะกังวลใจ

เซินจื๊ยถอนหายใจและสงบลง

“ข้าสังเกตเห็นการดำเนินงานของเจ้าในฝ่ายนาเกลือ และเจ้าทำได้ดีมาก ตอนนี้ ข้ามีงานสำคัญให้เจ้า เจ้ายินดีจะออกจากฝ่ายนี้หรือไม่?” โอหยางโซวไม่ลืมที่จะชื่นชมเขา ก่อนจะถาม

เขาตกใจมาก ตอนนี้เป็นหัวหน้าฝ่าย แล้วหน้าที่อะไรกันที่สำคัญกว่านี้? เขาไม่กล้าคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และกล่าวอ้อนวอนแม่ที่ระมัดระวังว่า “ข้าจะทำตามคำสั่งของนายท่าน”

โอหยางโซวพยักหน้า “ถ้าข้าให้เจ้าเป็นเจ้ากรมคนใหม่ของกรมคลังวัสดุ เจ้ามั่นใจว่าจะทำได้หรือไม่?”

แม้ว่าเซินจื๊ยจะเป็นคนสงบ แต่เมื่อเขาได้ยินเรื่องดังกล่าว เขาก็ไม่สามารถที่จะเก็บอารมณ์ของเขาไว้ได้

เขาเป็นคนที่ได้รับการชื่นชมจากเทียนเหวินจิง เซินจื๊ยเป็นคนพิเศษอย่างเห็นได้ชัด แต่เรื่องนี้ก็น่าตกใจมาก เขาต้องใช้เวลาอยู่ชั่วครู่ จึงจะรวบรวมสติได้ ก่อนจะกล่าวว่า “ด้วยความสัตย์จริง ข้าไม่กล้าคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อเทียบกับท่านเจ้ากรมทั้ง 4 ในแง่ของทักษะและประสบการณ์ ข้ายังคงขาดอยู่มากนัก”

“เจ้าไม่กล้าหรือ?”

เซ็นจูรี่กัณฑ์แน่น เขารู้ว่าถ้าเขาปฏิเสธ เขาอาจจะไม่ได้รับโอกาสเช่นนี้
อีกในชีวิต แม้ว่ามันจะล่อใจมาก แต่เขาก็ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้ากรมทั้ง 4 ของเมืองซานไห่ ไม่มีใครเลยที่เป็นคน
ธรรมดาทั่วไป

เจ้ากรมฟานและเจ้ากรมเทียนเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ พวกเขามี
ความสามารถและประสบการณ์เป็นอย่างมาก

เจ้ากรมซู่เป็นน้องสาวของท่านลอร์ด และนางก็เกิดในตระกูลนักธุรกิจ
นางมีประสบการณ์มากมาย และอยู่ในดินแดนนี้ตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง

เจ้ากรมเกอเป็นคนที่มีประสบการณ์น้อยที่สุดในทั้ง 4 คนนี้ แม้กระนั้น
เขาก็ยังสามารถนำผู้อพยพสร้างค่ายขนาดใหญ่ และอยู่รอดในเขตถูกร
กันดารได้ จึงไม่ต้องพูดถึงความสามารถของเขาเลย

เขามีประสบการณ์มากมายในด้านการทหาร แม้ว่าจะมีข่าวลือเชิงลบเกี่ยวกับเจ้ากรรมเก๋อและถ้าเขาไม่ได้รับการสนับสนุนจากท่านลอร์ด เขาจะไม่สามารถดำรงตำแหน่งนี้ได้ก็ตาม เขาก็ยังคงไม่ใช่คนที่เซ็นจูจะเทียบได้

เจ้ากรรมทุกคนเป็นสัตว์ประหลาดในการเป็นผู้นำ พวกเขาไม่ใช่อะไรที่คนทั่วไปจะสามารถเอาชนะได้

เซ็นจูรู้ว่าเขาเป็นนักวิชาการ และได้รับการศึกษาบางสิ่งในโรงเรียนได้ไม่กี่ปี การศึกษาต่ออย่างเป็นทางการของเขา เพิ่งจะเริ่มที่วิทยาลัย เหลียนโจว ในดินแดน ไม่ต้องกล่าวถึงผู้มีความสามารถพิเศษ ที่นี้มีนักวิชาการมากกว่า 5 คน ที่ได้ผ่านการสอบของจักรวรรดิ(จูเหริน)

สำหรับประสบการณ์ของเขา เขามีน้อยกว่าหัวหน้าฝ่ายคนอื่นๆในกรมคลังวัสดุเสียอีก

สิ่งเดียวที่เขาหาคือ จิตวิญญาณและความปรารถนาที่จะเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติดังกล่าว ไม่สามารถเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับเขาได้มากนัก เมื่อต้องเทียบกับคนอื่น ๆ

ดังนั้น เซินจื๊อจึงไม่ได้เชื่อมั่นว่า เขาจะรับช่วงต่อจากเทียนเหวินจึงได้

เขากัดฟันแล้วกล่าวออกไปว่า “ใช่ ข้าไม่กลัว”

เขาไม่คิดว่า ไม่เพียงแต่โอหยางโชวจะไม่โกรธ แต่เขายังหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข ก่อนจะกล่าวว่า “ไม่เลว ไม่เลวจริงๆ”

เซินจื๊อสับสน “นายท่าน?”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่า เหตุใดข้าจึงขึ้นชมเจ้า”

“โปรดไขความงໍเขล่าของข้าด้วยนายท่าน!” เซินจื๊อกล่าวอย่างสุภาพ

“การเลื่อนเจ้าเป็นเจ้ากรม เป็นการตัดสินใจที่อันตราย สิ่งที่เจ้ากังวล
ข้าเองก็กังวลเช่นกัน ถ้าเจ้ายอมรับในทันที ข้าคงจะคิดว่าการเลื่อนเจ้า
ให้มารับตำแหน่งดังกล่าวคงจะไม่เหมาะสมนัก แต่สำหรับคนที่รู้ทุกสิ่ง
เกี่ยวกับตัวเองและป้องกันสิ่งล่อตาล่าใจได้ ข้าคิดว่า เขาก็สมควรจะ
ได้รับโอกาส ก่อนหน้านี้ในทางทหาร มันได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน
แล้วว่า เราสามารถพัฒนาความสามารถและประสบการณ์ได้ และเราก็
จะใช้วิธีเดียวกันนี้ในที่นี้เช่นกัน”

“ข้ายอมรับว่าเวลานี้ไม่ค่อยเหมาะสมที่จะส่งเสริมเจ้ามากนัก แต่
ตอนนี้ เราไม่มีทางเลือก เจ้ากรมเทียนมีหน้าที่ที่สำคัญมากกว่าให้ทำ
กรมคลังวัสดุต้องการคนเข้าควบคุม และจากคำแนะนำของเขา ้เจ้า
เป็นคนที่เหมาะสมที่สุด ในระหว่างการประชุมวันที่ 25 นี้ ข้าจะ
ประกาศการเลื่อนตำแหน่งของเจ้า ก่อนหน้านี้ข้าก็กังวล จึงได้ลอง
ทดสอบเจ้าดู”

“จากผลที่ออกมา เห็นได้ชัดว่าการตัดสินใจของเราถูกต้อง และเจ้าเป็น
คนที่มีความสามารถ เจ้าไม่จำเป็นต้องกังวล ความกดดันเป็นสิ่งที่ดี
เจ้าจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดของเจ้า ข้าจะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่า เมือง

ซานให้ของเรามีความสามารถในการพัฒนาเจ้ากรรมได้ อย่าได้กังวล
และจงพยายามให้สุดความสามารถ ถ้าเกิดอะไรขึ้น ข้าจะปกป้องเจ้า
เอง จำไว้ว่าข้าจะเป็นโล่ชั้นสุดท้ายให้กับเจ้า”

คำกล่าวของโอหยางโชวคือสิ่งที่เขาต้องการจะได้ยิน แม้ว่าเขาจะต้อง
เผชิญหน้ากับทะเลแห่งเปลวเพลิง หากมันเป็นคำสั่งของโอหยางโชว
เขาก็จะพร้อมกระโดดลงไปอย่างไม่ลัง

เขินลุ้ยยืนขึ้น แล้วคุกเข่ากับพื้นเพื่อคำนับโอหยางโชว

ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยน้ำตา และเขากล่าวด้วยอารมณ์ว่า “นาย
ท่านอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!” เขาตัดสินใจที่ระับงานนี้
และรับแรงกดดันทั้งหมด

โอหยางโชวพยุงเขาขึ้น “เจ้าเป็นบุรุษ ควรแล้วหรือที่เจ้าจะร้องไห้ ตั้งใจ
ทำมันให้ดี ข้าจะรอดูผลลัพธ์”

เซ็นจูพยายามอย่างดีที่สุดที่จะไม่ร้องไห้ และตะโกนออกมาว่า “ขอรับ
นายท่าน!”

.....
.....

โกอา ปีที่ **1** เดือนที่ **5** วันที่ **25** ณ ห้องโถงประชุม เมืองซานไห่

การประชุมผู้บริหารประจำเดือนได้เริ่มต้นขึ้น และนอกเหนือจาก
เจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายแล้ว ยังมีผู้ดูแลเมืองสาขาทั้ง **3** เข้าร่วมด้วย

ภายใต้การดูแลของฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรม ห้องโถงประชุมได้รับ
การเปลี่ยนแปลงใหม่ทั้งหมด

ในห้องโถงประชุม มีการทำเวทีและแบ่งออกเป็น **2** พื้นที่ พื้นที่ที่สูงกว่า
ปูด้วยพรมสีแดง มีโตะสูงครึ่งเมตรตั้งอยู่ตรงนั้น ตรงกลางของมันเป็น
ราบ และค่อยๆ โค้งขึ้นในด้านข้าง ด้านบนมีกระดาด หนีก และพู่กัน

ด้านหลังโต๊ะเป็นเก้าอี้ เก้าอี้นี้มีที่พิงรูปไข่อยู่ด้านหลัง และด้านข้างมีที่พักแขน ออกแบบอย่างเรียบง่าย

ที่พื้นด้านล่าง ในแต่ละด้านจะมีโต๊ะสั้นๆ **3** ตัว มีขาและผลไม้วางอยู่ ด้านบนโต๊ะเหล่านี้น ด้านหลังของพวกมันปูด้วยพรมเหมือนพื้นที่ด้านบน เพียงแต่ไม่มีเก้าอี้

เจ้ากรรมทั้ง **4** นั่งอยู่ทั้ง **2** ข้างของโต๊ะ โดยนั่งบนพื้นที่มีที่พิงหลัง และด้านหลังของพวกเขาคือหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ด้านข้างฝั่งซ้ายนั่งด้วยผู้ดูแลเมืองทั้ง **3** ด้านขวานั่งด้วยหน้าฝ่ายการตรวจสอบบัญชี, ฝ่ายรักษากฎหมายและระเบียบ และฝ่ายอัยการ

โอหยางโซวนั่งอยู่บนเก้าอี้ในพื้นที่ด้านบน เขามองลงมา ก่อนจะกล่าวว่า “ก่อนที่จะเริ่มการประชุมอย่างเป็นทางการ ข้าจะขอประกาศเกี่ยวกับการจัดการบางอย่างก่อน”

เจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆไม่ได้คาดหวังอะไรกับการจัดการนี้มากนัก

“ข้าตัดสินใจที่จะจัดตั้งกรมกิจการภายใน เพื่อรับผิดชอบ การรักษา กฎหมาย, เรือนจำ, การตรวจสอบบัญชี และควบคุมประชาชน โดย ฝ่านการตรวจสอบบัญชี, ฝ่ายอัยการ และฝ่ายรักษากฎหมายและ ระเบียบ จะอยู่ภายใต้กรมใหม่นี้ นอกจากนี้ ยังจะย้ายฝ่ายจะเบียนมา อยู่ภายใต้กรมใหม่อีกด้วย”

โอหยางโชวทิ้งระเบิดครั้งใหญ่ มันเกินความคาดหมายของทุกคน กรม กิจการภายในได้รับผิดชอบในส่วนที่สำคัญทั้งหมด และความสำคัญ ของมัน เทียบได้กับกรมการบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากย้าย ฝ่ายทะเบียนเข้าไป อาจกล่าวได้ว่า ในขณะนี้ กรมทั้ง 4 มีความสำคัญ ใกล้เคียงกันแล้ว

การจัดตั้งกรมกิจการภายใน ได้ดำเนินการตามรูปแบบของสังคม สมัยใหม่ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานการณ์ปัจจุบันของเมืองซานไห่ บทบาทหลักของพวกเขา คือ การรักษากฎหมายและกฎระเบียบ

ข้อยกเว้นเดียวก็คือ ฝ่ายการตรวจสอบบัญชี

วิธีเพิ่มความสามารถของพวกเขา ก็มีปัญหาตามมาเสมอ โอหยางโซว
จึงคิดถึงเรื่องนี้

ถ้าเขาให้พวกเขาทำงานในกรม มันอาจจะทำให้พวกเขาดูจิตจางเกินไป
และไม่สำคัญพอ แต่ถ้าปล่อยให้พวกเขาทำงานได้อย่างอิสระ พวกเขา
ก็จะขาดอำนาจ ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานของพวกเขา หลังจาก
พิจารณาอย่างหนักแล้ว โอหยางโซวจึงเลือกใช้กลยุทธ์นี้

เมื่อเขาประกาศการจัดตั้งกรมกิจการภายใน เทียนเหวินจึงก็เข้าใจทุก
อย่าง โอหยางโซวคงจะให้เขารับผิดชอบกรมนี้ เมื่อเทียบกับกรมคลัง
วัสดุ มันน่าสนใจมากกว่ามาก และมันเป็นสถานที่ที่ดีในการแสดง
ความสามารถของเขา

ตามที่คาด โอหยางโซวเริ่มประกาศตำแหน่ง “เทียนเหวินจึงจะเป็น
เจ้ากรรมนี้” ในขณะเดียวกัน เขาจะถูกปลดออกจากตำแหน่งเจ้ากรรมคลัง
วัสดุ”

เทียนเหวินจึงลุกขึ้น เดินมากลางห้องโถง ก่อนจะคำนับ แล้วกล่าวว่า
“ขอบคุณนายท่าน สำหรับความไว้วางใจของท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่าน
ผิดหวัง!”

สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่น่าตกใจและไม่มีใครคาดคิด

ในดินแดน คนที่สามารถจัดการกับงานดังกล่าวได้ มีเพียงฟานจงหยาน
และเทียนเหวินจิงเท่านั้น แต่ฟานจงหยานก็เป็นเจ้ากรมการบริหารไป
แล้ว เทียนเหวินจิงจึงได้เป็นเจ้ากรมกิจการภายใน ส่งผลให้ตอนนี้ ทั้ง
2 คน ได้กลับไปสู่น้ำที่เดิมในอดีตกันทั้งคู่แล้ว

สิ่งเดียวที่ทุกคนคาดหวังก็คือ ใครจะมาแทนเขา ตำแหน่งเจ้ากรรมคลัง
วัสดุ เป็นที่สนใจอย่างมาก

TWO Chapter 165 การระเบิด

โอหยางโซวไม่ปล่อยให้ทุกคนรอนาน หลังจากประกาศโครงสร้างของ
กรมกิจภายในเสร็จแล้ว เขาก็กล่าวว่า “ข้าขอแต่งตั้งให้เฉินจู่ย เป็น
เจ้ากรมคลังวัสดุคนใหม่ ในขณะเดียวกัน เขาก็จะถูกปลดออกจาก
หัวหน้าฝ่ายนาเกลือ”

ทุกคนต่างก็สับสน คำกล่าวของโอหยางโซว ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาคิดเอาไว้
ทุกคนมองไปยังเฉินจู่ย บางคนวิเศษยา, บางคนอยากรู้ อยากเห็น ไม่มี
ใครมองอย่างยินดีกับเขา

ถึงแม้ว่าเขาจะเตรียมพร้อมกับความกดดัน แต่เมื่อต้องรับมือกับ
สถานการณ์เช่นนี้ มันก็ยากที่จะหายใจ เมื่อคิดถึงคำกล่าวของโอหยาง
โซวก่อนหน้านี้ เฉินจู่ยก็ค่อยๆ สงบลง เขาเดินไปกลางห้องโถง และ
คำนับโอหยางโซว “ขอบคุณนายท่าน ข้าจะไม่ทำให้นายท่านผิดหวัง!”

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เมืองซานไห่ใต้ให้กำเนิดมังกรคนใหม่แล้ว แม้ว่า
เขาจะเชื่อซำกว่าคนอื่นๆ เล็กน้อย แต่ต้องยอมรับว่า การเลื่อนตำแหน่ง
ให้เขา ช่วยเพิ่มแรงบันดาลใจให้กัลทุกคน

เมื่อเริ่มการประชุมอย่างเป็นทางการ เจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ก็
เริ่มรายงาน ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ และไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆ
เกิดขึ้น

กว่าจะจบการประชุมผู้บริหาร เวลาก็ล่วงเลยมาถึงเที่ยงแล้ว ทุกคนจึง
กลับไปทานอาหารที่บ้านของตนทันที

2 วันที่ผ่านมา การเลือกแม่บ้านได้สิ้นสุดลงแล้ว

ภายใต้การดูแลของขุ่ยหยิงหยู แม่บ้านทั้ง 2 ได้ถูกเรียกมา คนที่อายุ
มากกว่าชื่อ ฉีสื่อ และคนที่อายุน้อยกว่าชื่อ ปานเซี่ย ทั้ง 2 คนนี้ เป็น

ผู้รับผิดชอบการใช้ชีวิตของเธอ โดยฉีเสื้อยังรับผิดชอบการจัดการ
แม่บ้านคนอื่นๆทั้งหมดด้วย

จากการแนะนำของชู่หยิงหยู ทั้ง 2 คน เป็นเด็กกำพร้าและไม่มีญาติ
ในเมืองซานไห่ ฉีเสื้อนั้นไม่เท่าไร เธออายุใกล้เคียงกับชู่หยิงอยู่ เธอ
เป็นคนที่สงบและมีความสามารถที่ดี ส่วนปานเซี่ยนนั้นอายุยังน้อย
ใกล้เคียงกับมู่ฉิงซี เธอยังคงต้องฝึกอีกมาก

ในความเป็นจริง แม่บ้านของโอหยางโซวจะงานง่ายเป็นพิเศษ
เนื่องจากเขาออฟไลน์ในตอนกลางวัน และเวลาที่ออนไลน์ เขาก็ทำงาน
อยู่ตลอด ไม่ค่อยจะมีเวลาว่างมากนัก

ช่วงบ่าย กุ๊ฉิวเหวิน, เจ้าเต๋อเสี้ยน และโจวไห่เฉิน ได้เดินเข้ามาใน
สำนักงานของเขา และเริ่มอธิบายสถานการณ์ต่างๆในเมืองของพวกเขา
เขา

ผู้ดูแลเมืองฉิวซู่ย เจ้าเต๋อเสียน กล่าวว่า เมืองฉิวซู่ยมี **2** โครงการที่ต้องทำ โครงการแรกคือ การอัปเดตระบบชลประทาน และโครงการที่สองคือ การสร้างกำแพงเมือง

โอหยางโซวสนับสนุน และตกลงให้ธนาคาร **4** สมุทร ปล่อยเงินกู้ให้เมืองฉิวซู่ย เพื่อให้ นำเงินไปใช้สำหรับโครงการทั้ง **2** นี้ เกี่ยวกับกำแพงเมือง โอหยางโซวมีความต้องการเฉพาะ ในฐานะเมืองสาขาของดินแดน ในอนาคต พวกเขาจะมีกำแพงได้มากที่สุดเพียง **2** ชั้นเท่านั้น

ดังนั้น กำแพงชั้นแรกของพวกเขาจะยาวด้านละ **5** กิโลเมตร และมีขนาดเท่ากับกำแพงเมืองชั้นที่ **2** ของเมืองซานไห่

สำหรับการอัปเดตระบบชลประทาน มันต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติม วัตถุประสงค์หลักของเมืองฉิวซู่ยก็คือ เป็นฐานในการผลิตธัญพืช นอกเหนือจากการเตรียมพื้นที่เพาะปลูกแล้ว การปรับปรุงระบบชลประทานและการเพิ่มการผลิตธัญพืช/หญ้า เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหา เพราะแม้ว่าพวกเขาจะมีพื้นที่เพาะปลูกจำนวนมาก แต่หากขาดแคลนเกษตรกรแล้ว มันก็จะเป็นเพียงพื้นที่ที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น

เจ้าเต๋อเสี้ยนเคยเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน เขามีสายตาที่ดีในเรื่องการเกษตร และยังมีประสบการณ์มากมาย อย่างน้อย ในระดับเมืองขนาดเล็กในปัจจุบัน เขาก็ยังทำงานได้ดี

ผู้ดูแลเมืองมิตรภาพ โจวไห่เฉิน ได้รายงานสถานการณ์การค้ากับเผ่าจีเฟิง หลังจาก que เมืองมิตรภาพเสร็จสิ้นการค้าครั้งที่ **2** กับเผ่าจีเฟิง พวกเขาได้รับม้าฉิงฟู่เพิ่มมาอีก **200** ตัว

หลังจากที่หารือทั้ง ทั้ง **2** ฝ่าย ได้เห็นพ้องเกี่ยวกับการสร้างตลาดที่แน่นอน ด้วยวิธีนี้ เมืองมิตรภาพก็จะสามารถค้าขายกับชนเผ่าเร่ร่อนได้โดยไม่จำกัดเฉพาะเพียงเฉพาะบางเผ่าเท่านั้น คุณแจสำคัญก็คือ เมื่อชื่อเสียงหรือกิตติศัพท์เพิ่มมากขึ้น เผ่าอื่นๆก็จะเริ่มมาค้าขายกับพวกเขา

ดังนั้น การสร้างตลาดก็เหมือนกับการเปิดประตูในการค้าขายกับชนเผ่าเร่ร่อน สินค้ายังไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ม้าฉิงฟู่และขนสัตว์เท่านั้น ทุกอย่างที่มีค่าสามารถใช้แลกเปลี่ยนได้ ถ้ามันเป็นไปอย่างราบรื่นแล้ว สิ่ง

นี่จะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจและการใช้ชีวิตของผู้คนในเมืองมิตรภาพได้
มาก

สุดท้ายคือ รายงานจากกู๋ชีวเหวิน ซึ่งเป็นผู้ดูแลเมืองเป่ย์ไห่

เป็นเวลา **1** เดือนแล้ว นับตั้งแต่เมืองเป่ย์ไห่ได้อัฟเกรดเป็นเมืองขนาด
เล็กระดับ **3** และเมื่อเพิ่มเซलयาวเผ่าซีเฟิง **4,000** คน จำนวนของ
ประชากรของเมืองก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก

เมืองเป่ย์ไห่ห่างอยู่เพียงครึ่งเดือน จากจำนวนประชากรสูงสุดที่
10,000 คน

สำหรับท่าเรือเมืองเป่ย์ไห่ กู๋ชีวเหวินกล่าวว่า ชาวประมงได้จัดตั้ง
สมาคมชาวประมง และเริ่มทำงานร่วมกันแล้ว โดยผู้ชายจะออกไปหา
ปลา ในขณะที่ผู้หญิงจะทำปลาแห้งอยู่ที่บ้าน จากนั้น พวกเขาก็จะส่ง
มันไปขายที่ตลาด

ในเมืองเป่ย์ไห่ นอกเหนือจากชาวประมงแล้ว กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดก็คือ
คนงานนาเกลือ ตามแผนของเขา เขาต้องการที่จะเลียนแบบเมืองหลัก
และสร้างที่อยู่ให้พวกเขาใกล้เคียงกับนาเกลือ เพื่อย้ายพวกเขาออกจาก
เมืองเป่ย์ไห่

หากเมืองเป่ย์ไห่ต้องการเปลี่ยนเป็นเมืองท่า พวกเขาต้องโยนภาระ
อย่างคนงานนาเกลือออกไป ในเมืองตอนนี้ อัตราส่วนประชากรไม่ปกติ
นัก เพราะครึ่งหนึ่งเป็นของประชากรเป็นคนงานนาเกลือ

นอกจากนี้ คนงานนาเกลือก็ยินดีที่จะออกไป ประการแรก มันสะดวก,
ประการที่สอง พวกเขาจะมีอิสระมากขึ้น

สำหรับวิธีการสร้างที่อยู่อาศัย เมืองเป่ย์ไห่และฝายนาเกลือยังตกลงกัน
ไม่ได้

เมืองเป่ย์ไห่ต้องการแยกที่อยู่อาศัยออกเป็น 5 ส่วน ใกล้เคียงกับนาเกลือ
โดยแต่ละส่วนจะรองรับคนงานได้ **1,000** คน เช่นเดียวกับหมู่บ้าน
ระดับ 3

ฝ่ายนาเกลือกิดในมุมมองด้านการบริหาร พวกเขาเสนอให้แบ่งมากที่สุดเพียง **2** ส่วนเท่านั้น สุดท้าย โอหยางโซวจึงตัดสินใจปล่อยให้คนงานนาเกลือกิดตัดสินใจด้วยตัวเอง

หลังจากการประชุมสิ้นสุดลง ผู้ดูแลเมืองทั้ง **3** ก็กลับไปยังเมืองของพวกเขา

โอหยางโซวกลับมาที่ส่วนหลังของคฤหาสน์ และเตรียมจะออฟไลน์

ในส่วนหลังของคฤหาสน์ ฉีสื่อได้นำพานเชียบผ้าสำหรับโอหยางโซว ฉีสื่อเป็นช่างตัดเย็บชั้นกลาง เธอจึงสามารถเย็บผ้าบางอย่างสำหรับใช้ในชีวิตรประจำวันได้

ในความเป็นจริง เสื้อผ้าที่โอหยางโซวสวมในเวลาทางการ ได้ถูกตัดเย็บโดยมู่ฉิงฉี เด็กน้อยคนนี้ไม่เพียงแต่เอาใจใส่สิ่งที่เธอสวมเท่านั้น แต่เธอยังตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับโอหยางโซวและชู่หยิงหยูด้วย

เธอกล่าวว่า ในฐานะพี่ชายและพี่สาวของช่างตัดเย็บชั้นมาสเตอร์ ถ้า
พวกเขาสวมเสื้อผ้าแยเกินไป เธออาจจะขายหน้าได้

กลับไปห้องของเขา โอหยางโซวออฟไลน์ในทันที

.....

...

ในโลกจริง ตอนนี้ โพสต์ที่ไม่ระบุนามชื่อของโอหยางโซวได้ดึงดูดความสนใจ
เป็นอย่างมาก ผู้เล่นบางคนตอบว่า พวกเขาได้ลองทำตามวิธีการ และ
พวกเขารู้สึกถึงความแข็งแกร่งของกำลังภายใน

เมื่อมี **1** แล้ว ก็ย่อมมี **2** ถ้ามีเพียงโอหยางโซวบอกคนเดียว ทุกคนก็จะ
ไม่เชื่อ แต่ตอนนี้มีคนอื่นๆเพิ่มเข้ามา มันทำให้เกิดความกระตือรือร้น
บางอย่างขึ้น

ดังนั้น โพลต์นี้จึงถูกขุดออกจากทะเลโพลต์ และกลายเป็นโพลต์ที่
ร้อนแรง

สำหรับ 2 วันที่ผ่านมา คำถามและการตอบกลับของโพลต์ได้เพิ่มสูงขึ้น
ผู้เล่นที่โคดีหลายคนได้ตอบว่า พวกเขาได้ฝึกฝนสำเร็จแล้ว แน่นอน
จากผู้เล่นเหล่านี้ มีบางคนโกหก เพื่อเรียกร้องความสนใจ

โอหยางโซวไม่แน่ใจว่า ความนิยมของโพลต์นี้ รัฐบาลมีส่วนเกี่ยวข้อง
หรือไม่

สิ่งที่เขาสามารถยืนยันได้ก็คือ ทุกอย่างกำลังเป็นไปตามที่เขาต้องการ
และมันยังมากกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก

มันได้ปะทุขึ้นในที่สุด การประท้วงของประชาชนมีมากขึ้นเรื่อยๆ
เหมือนกับพายุลูกเห็บฟ้าคะนอง พวกเขาเรียกร้องให้รัฐบาลสหพันธ์ออกมา
รับผิดชอบ

ในที่สุด รัฐบาลสหพันธ์ก็ไม่สามารถนิ่งเฉยได้อีกต่อไป พวกเขาประกาศว่า ในวันที่ **26** เดือนที่ **5** ซึ่งก็คือวันนี้ พวกเขาจะแถลงผ่านทีวี เพื่อตอบทุกข้อสงสัย

หลังจากส่งปิงเอนด์ไปโรงเรียน โอหยางโซวก็รีบกลับมาทันที เพื่อคอยคำแถลงของรัฐบาลสหพันธ์ เสี่ยวเยวไม่ได้ไปที่มหาวิทยาลัยในวันนี้ และเธอก็เลือกที่จะอยู่บ้าน ด้วยสัมผัสที่ **6** ของผู้หญิง เธอรู้สึกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

ทั้ง **2** คน นั่งอยู่บนโซฟา และเปิดทีวีเพื่อดูช่วงเวลาที่สำคัญ

“นายคิดว่าประธานาธิบดีจะเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับ **Earth Online** บ้าง? ฉันรู้สึกว่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้น และมันแปลกมากๆ” ก่อนออกอากาศ เสี่ยวเยวถามโอหยางโซว

โอหยางโซวได้ฝึกฝนตัวเอง เพื่อควบคุมการแสดงออกของเขาไว้แล้ว เขากล่าวว่า “ฉันจะรู้ได้ยังไงเล่า มันจะเกิดขึ้นในเร็วๆนี้ ดังนั้น เรามารอดูกัน”

“นายไม่รู้จริงๆหรือ?” เสี่ยวเยว่ยังคงไม่ยอมแพ้

“แน่นอนว่าไม่!” โอหยางโซวยังคงโกหกต่อไป

เสี่ยวเยว่จึงไปที่ใบหน้าของโอหยางโซว จากใบหน้าของเขา เธอไม่สามารถจับผิดใดๆได้เลย เธอจึงกล่าวอย่างช่วยไม่ได้ว่า “นายแกลังทำเป็นไม่รู้เก่งจริงนะ”

เสี่ยวเยว่รู้มานานแล้วว่า เขาต้องรู้อะไรบางอย่าง เพียงแค่เธอไม่รู้ว่ามันคืออะไร ดังนั้น เธอจึงมักจะถามเขาอยู่เสมอ

แต่ด้วยระดับความสามารถของเธอ เธอไม่สามารถทำให้จิ้งจอกเฒ่าอย่างโอหยางโซวพูดอะไรออกมาได้เลย

เวลา 9.00 น. ประธานาธิบดีรัฐบาลสหพันธ์ ได้ปรากฏตัวในที่วิ

ในเวลาเดียวกันนี้ จากคน **1,000** ล้านคน ทั่วโลก มีกว่าครึ่งหนึ่งที่ กำลังดูการออกอากาศนี้ด้วยวิธีต่างๆ

“สวัสดิ์ทุกคน ผมจะประกาศข่าวใหญ่ หลังจากได้ยืนยันแล้ว โปรดอย่า ตกใจ เพราะรัฐบาลได้วางแผนที่จะแก้ไขปัญหาี้ที่เกิดขึ้นแล้ว”

“เมื่อ **20** ปีก่อน นักวิทยาศาสตร์ของเราได้พบว่า โลกของเราจะระเบิด ในปี **2200** ซึ่งก็คืออีก **10** ปี ต่อจากนี้ การจะเปิดจะเริ่มขึ้นที่แกน โลก และทั้งโลกก็จะลุกเป็นไฟ”

“โชคดีที่สวรรค์ได้เลือทางรอดไว้ให้พวกเรา **1** ในดาวเทียมของเราได้ ค้นพบดาวเคราะห์ดวงใหม่ ซึ่งเหมาะสมในการใช้ชีวิต รัฐบาลจึงได้ สร้างโครงการลับ ‘การอพยพข้ามกาแล็คซี่’ โดยเกมส์ **Earth Online** ที่ทุกคนให้ความสนใจอยู่ในขณะนี้ เป็นส่วนหนึ่งของ โครงการ โครงการนี้ได้ดำเนินมา **20** ปีแล้ว และตอนนี้ มันได้มาถึงจุด บรรลุผลแล้ว”

“รัฐบาลได้ตัดสินใจอย่างเป็นทางการ โครงการการอพยพข้ามกาแล็คซี่ จะเริ่มในวันที่ **1** ของเดือนที่ **7** ในปี **2190** ในเวลานั้น ทุกคนจะอยู่บนยานอวกาศ และบินไปสู่ดาวเคราะห์ไฮป รายละเอียดเฉพาะ จะถูกโพสต์ไว้ในเว็บไซต์ของรัฐบาลสหพันธ์ โปรดร่วมมือกับรัฐบาลสหพันธ์ และเตรียมตัวให้พร้อม แล้วเจอกันเร็วๆนี้ครับ!”

.....

TWO Chapter 166 โครงการการอพยพ

คำแถลงการของประธานาธิบดีแห่งรัฐบาลสหพันธ์นั้นดูง่ายดายๆ แต่มันมีความหมายลึกซึ้ง มากพอที่จะทำให้ทุกคนสั่นไหว หากต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม พวกเขาต้องเข้าไปดูที่เว็บของรัฐบาลสหพันธ์ ในความเป็นจริง หลังจากที่ประธานาธิบดีเสร็จสิ้นการแถลงการ ทุกช่องก็เริ่มรายงานเกี่ยวกับรายละเอียดของโครงการการอพยพ

เริ่มแรก ทัวทั้งโลกจะประกาศสถานการณ์แจ้งเตือนระดับ **1** ทหารและตำรวจ จะเข้าสู่รูปแบบการรบ และป้องกันการก่อวินาศกรรมหรือการขโมยของ

ตั้งแต่คืนนี้เป็นต้นไป ทัวโลกจะมีเอร์ฟิวที่ **21.00** น. หลังจากเวลานี้ จะไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอก และสถานที่บ้านทั้งหลายแห่งก็จะถูกปิด

ในสังคมยุคใหม่ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นอาวุธพลังงานอย่าง อาวุธ เลเซอร์ มันได้มาแทนที่ปืนและไรเฟิลที่เป็นอาวุธที่เป็นที่นิยมในช่วง **200** ปีก่อน โดย **100** ปีก่อน เป็นปืนแม่เหล็กไฟฟ้าที่เป็นที่นิยมในการใช้ ด้วยการควบคุมอาวุธที่เข้มงวด และไกอาได้ตรวจสอบทุกอย่างโดยละเอียด คนทั่วไปจึงก่อปัญหาได้ยากมาก

ต่อมา ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ทุกโรงเรียนจะหยุด แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่า การเรียนการสอนจะหยุด เนื่องจากบทเรียนทั้งหมดจากโรงเรียนประถม ไปจนถึงมหาวิทยาลัย ได้ถูกย้ายไปยัง **Earth Online** แล้ว

นอกเหนือจากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลและให้บริการในเมืองโดย
รัฐบาลสหพันธ์แล้ว ร้านค้าและบริการอื่นๆตามปกติจะถูกปิด และ
พนักงานจะไม่ต้องทำงานอีกต่อไป

นับจากนี้ บัญชีธนาคารและทรัพย์สินถาวรทั้งหมดจะถูกแช่แข็ง และ
ผู้คนจะไม่สามารถซื้อขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้ากันได้ อาหารและ
ผลิตภัณฑ์ประจำวัน จะถูกแจกจ่ายโดยรัฐบาลสหพันธ์ เพื่อป้องกันการ
ปล้นสะดม

โกอาที่มีตาอยู่ทุกๆที่ พร้อมด้วยหุ่นยนต์จัดส่ง สามารถจัดส่งสินค้า
ทั้งหมดได้อย่างง่ายดาย และไม่ต้องกังวลว่า พวกเขาจะไม่ได้รับสิ่งที่
พวกเขาต้องการ

รัฐบาลสหพันธ์เริ่มคำนวณทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขา และเปลี่ยน
พวกมันเป็นเครดิต เพื่อเก็บข้อมูลไว้ใช้ในการดำเนินการบางอย่าง

รถขนส่งทั้งหมด ทั้ง รถไฟ, เครื่องบิน และอื่นๆ ตอนนี้ใช้เพื่อการ
รวมกลุ่มของครอบครัวเท่านั้น

ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป รัฐบาลสหพันธ์จะส่งเครื่องเล่นเกมสไปให้ทุกคน ส่วนผู้ที่มืออยู่แล้วจะไม่ได้รับเพิ่มอีก

นอกเหนือจากนี้ รัฐบาลยังชี้ให้เห็นว่า พื้นที่บนยานอวกาศนั้นมีจำกัด พวกเขาสามารถนำของส่วนตัวไปได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยมีข้อกำหนดและข้อจำกัดที่เข้มงวดเกี่ยวกับขนาดและน้ำหนักของกระเป๋าเดินทาง

เมื่อมาถึงจุดนี้ รัฐบาลได้เปิดเผยเกือบทั้งหมด สำหรับเรื่องดาวเคราะห์ไฮปและการเปลี่ยนแปลงในเกมส์ พวกมันจะถูกปิดชั่วคราว

รัฐบาลได้พิจารณาว่า ประชาชนต้องใช้เวลาในการยอมรับสถานการณ์ ดังนั้น พวกเขาจึงขอให้ทุกคนเข้าเกมส์ก่อน แล้วค่อยทำการเปลี่ยนแปลงในเกมส์

หลังจากรับฟังรายละเอียด และยืนยันว่ามันเป็นเช่นเดียวกับชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวไม่ได้รำคาญเกี่ยวกับความตกใจของเล็วเยว่ เขา

กล่าวกับเธอว่า “ฉันจะไปรับปิงเอ๋อ หลังจากนั้น เราจะมาปรึกษากันว่า จะทำอย่างไร”

เสี่ยวเยว่พยักหน้าอย่างเข้าใจ “ไปเถอะ”

บนถนน เต็มไปด้วยสัญญาณของความสับสนวุ่นวายและหวาดกลัว โชคดีที่มีตำรวจคอยรักษากฎหมายและระเบียบ พวกเขาเตรียมพร้อม ด้วยอาวุธ ลาดตระเวนไปทั่วทุกพื้นที่ ดังนั้น จึงไม่มีการจราจลหรือการ ต่อสู้ใดๆ

หลังจากเคอร์ฟิวถูกประกาศ ทหารก็เข้ามาในเมือง และช่วยตำรวจในการรักษากฎหมายและระเบียบ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรง

ทันใดนั้น โอหยางโชวก็ได้รับโทรศัพท์จากน้ำของเขา

“ฉันหวังว่าเธอและปิงเอ๋อจะมาที่เซี่ยงไฮ้ เพื่อที่เราจะได้ขึ้นยานอวกาศ พร้อมกัน”

โอหยางโซวหยุดชั่วคราว สำหรับเรื่องนี้ เขามีแผนการสำหรับตัวเองอยู่แล้ว “คุณน้ำ ตอนนี้ผมอยู่ระหว่างทางไปโรงเรียนของปิงเอ๋อ มันไม่ค่อยสะดวกที่จะคุย แล้วผมจะโทรกลับไปตอนเย็นนะครับ”

เมื่อเขาพูดถึงปิงเอ๋อ น้ำของเขาก็เข้าใจ แล้ววางสายไป

ต่อจากนั้น ซ่งเจี๋ยก็โทรมา โอหยางโซวตัดสินใจตัดสายไปก่อน ถ้าไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากเปิดเผยว่าเขารู้เรื่องนี้อยู่ก่อนแล้ว เขาคงจะไม่ปล่อยให้ปิงเอ๋อไปโรงเรียนในวันนี้แน่

นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหัน แม้ว่าครูจะปลอบโยนพวกเขา โอหยางโซวก็ไม่ต้องการให้ปิงเอ๋อต้องเผชิญกับแรงกดดันใดๆ

เมื่อมาถึงโรงเรียน เป็นไปตามที่เขาคาดไว้ พ่อแม่หลายคนได้มารออยู่ที่ประตู เพื่อคอยรับลูกๆ ของพวกเขา โรงเรียนเข้าใจและครูก็ไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะสอนต่อไป การเลิกเรียนก่อนกำหนดจึงเป็นไปอย่างราบรื่น

โชคดีที่ทุกคนเป็นคนดี พวกเขาจึงไม่ได้วิ่งหรือกดดันใดๆ

ปิงเอ๋อปรากฏตัวที่ประตู และเมื่อเธอเห็นโอหยางโซว เธอก็วิ่งมาหาเขา พร้อมตะโกนว่า “พี่ชาย!” เห็นได้ชัดว่าเธอมีความสุขที่เห็นโอหยางโซว มารับเธอ

โอหยางโซวจับมือของเธอและยิ้ม “กลับบ้านกันเถอะ!”

“อ้อ” อารมณ์ของเธอยังคงสงบมาก ด้วยอายุของเธอ เธอยังไม่เข้าใจ เรื่องการอพยพนี้มากนัก

ในทางตรงกันข้ามกับคนทั่วไป เธอถามอย่างลึกซึ้งว่า “พี่ชาย คุณครู บอกหนูว่า เราทุกคนจะได้ขึ้นไปบนยานอวกาศ และได้ย้ายไปอยู่ดาวเคราะห์อื่นหรือ?”

“ใช่”

“ว้าว เยี่ยมเลย ปิงเอ๋อยังไม่เคยนั่งยานอวกาศเลย” ใบหน้าของปิงเอ๋อเต็มไปด้วยความตื่นเต้น “พี่ชายคิดว่าจะมีสัตว์ประหลาดอยู่ในโลกใหม่มั้ย?”

โอหยางโซวพูดไม่ออก ตามที่คาดไว้ โลกของเด็กๆ นั้นแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง เขาลูบหัวของเธอ แล้วกล่าวว่า “พี่ชายไม่รู้ ยังไงก็ตาม ถึงแม้ว่ามันจะมีอยู่จริงๆ ปิงเอ๋อก็ไม่จำเป็นต้องกลัว พี่ชายจะปกป้องตัวเอง”

“อ้อ” ปิงเอ๋อศรัทธาในตัวพี่ชายของเธอมาก

ในขณะที่เดินกลับบ้าน ร้านค้าและแผงลอยต่างๆ ก็ได้ปิดไปแล้ว โชคดีที่โอหยางโซวได้เตรียมพร้อมไว้ เขาได้รวบรวมสิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่างไว้ก่อนแล้ว

เมื่อพวกเขากลับมาถึงบ้าน เวลาก็ล่วงเลยมาใกล้เที่ยงแล้ว

หลังจากทานอาหารเที่ยง โอหยางโชวก็นบอกให้ปิงเอ๋อกับไปพักผ่อนที่ห้องของเธอ ปิงเอ๋อเป็นเด็กฉลาด เธอรู้ว่าโอหยางโชวมีเรื่องจะคุยกับเสี่ยวเยว่ ดังนั้น เธอจึงเต็มใจที่จะกลับไปห้องของเธอ

โอหยางโชวดื่มชาให้ตัวเอง แล้วนั่งบนโซฟา เขามองไปที่เสี่ยวเยว่ แล้วถามว่า “เสี่ยวเยว่ เธอมีแผนยังงัย? เธอจะกลับบ้านเมื่อไหร่?”

ครอบครัวของเธอไม่ได้อยู่ที่เจียวโจว การกลับบ้านจึงเป็นทางเลือกที่ชัดเจน

เสี่ยวเยว่กล่าวอย่างช่วยไม่ได้ “ในตอนเช้า ขณะที่นายไปรับปิงเอ๋อ ครอบครัวของฉันได้โทรมา บอกให้ฉันกลับบ้านในวันพรุ่งนี้”

โอหยางโชวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “กลับบ้านเถอะ อย่าปล่อยให้พวกเขากังวลเลย”

“ถึงตอนนี้แล้ว นายจะยังไม่บอกไอดีของนายอีกรึเปล่า?”

โอหยางโซวส่ายหัว “มันอีกแค่เดือนเดียวเอง ญัมมัย?, ตอนนี้เธอควร
จะจบการศึกษาแล้วใช่ไหม?”

มันเป็นเคล็ดลับ ทุกครั้งที่เธอถามเขาเรื่องนี้ เขาจะเปลี่ยนหัวข้อ ในช่วง
ครึ่งปีที่ผ่านมา ไอดีของโอหยางโซวสำคัญมาก เขาจึงระมัดระวังเป็น
พิเศษ ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงไม่ทำตัวลึกลับเช่นนี้

“ใช่ ฉันจบการศึกษาเมื่อวันก่อน และตอนนี้ ฉันได้เป็นสถาปนิก
ระดับกลางแล้ว เมื่อวาน ฉันได้ทำตามคำแนะนำของนาย ใช้เงิน **100**
เหรียญทอง ในการเข้าสู่กรมการก่อสร้างเพื่อฝึกงาน การฝึกงาน **1**
เดือน น่าจะจบพร้อมกับการอพยพที่จะเกิดขึ้นพอดี” เสี่ยวเยว่อธิบาย

โอหยางโซวพยักหน้า “กิลด์ลั้วยะมีความคืบหน้าอะไรบ้างมัย?”

กิลด์ลั้วยะของเธอมิมีปัญหาเล็กน้อย เธอหัวเราะอย่างขมขื่น ก่อนจะกล่าวว่า “ฉันรู้และเฉียวเฉียวเข้าร่วมแล้ว นอกจากนี้ ฉันยังทำตามคำแนะนำของนาย และมีรางวัลบางอย่าง แต่ถึงอย่างนั้น ชื่อเสียงของเราก็ต่ำเกินไป ผู้เล่นส่วนใหญ่จึงไม่ต้องการเข้าร่วม เพื่อวานนี้เพียงจะถึง 100 คนเอง”

โอหยางโซวยังคงมั่นใจมาก “ไม่ต้องกังวล โลกแห่งความจริงกำลังจะเปลี่ยนไป อีก 1 เดือน หลังจากนั้น เมื่อการอพยพเริ่มขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่ใช่ปัญหาอีก เธอไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับกิลด์ลั้วยะ เพียงแค่มุ่งมั่นในการฝึกอบรมของเธอให้ดีที่สุด”

“โอเค” เฉียวเยวไม่ต้องการทู่หม่มากเกินไปในการจัดการกิลด์อยู่แล้ว

“โอ้ ฉันมีบางอย่างที่ต้องการความช่วยเหลือจากเธอ”

“อะไรเหรอ?”

“ฉันจำได้ว่า เธอบอกว่าปู่ของเธอเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องเรือ?”

“ใช่” เสี่ยวเยว่กำลังสับสน ว่าทำไมเขาถึงถามเรื่องนี้กับเธอ

“เมื่อเธอกลับบ้าน เธอสามารถพูดคุยกับเขาได้มั้ย ฉันหวังว่าเขาจะสามารถเข้าร่วมกับดินแดนของฉันได้ และจะดียิ่งขึ้นถ้าเขาสามารถชวนเพื่อนนักวิทยาศาสตร์บางคนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีความรู้ในเรื่องของเรือและการเล่นแร่แปรธาตุ”

เสี่ยวเยว่เข้าใจและหัวเราะคิกคัก “นายทำตัวเหมือนเป็นนายพานที่ชอบรวบรวมของรอบๆพุ่มไม้เลย ตั้งแต่ฉันเข้าร่วมกับนาย ครอบครัวของฉันก็จะเข้าร่วมกับนายด้วยแน่นอน สำหรับคนอื่นๆ นายควรติดต่อปู่ของฉันด้วยตัวเอง เมื่อฉันกลับไปถึงบ้าน ฉันจะโทรหานาย และให้ปู่ของฉันคุยกับนายโดยตรง”

โอหยางโช่วรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง “เสี่ยวเยว่ เธอดีที่สุ่ดจริงๆ เธอช่วยฉันได้มากเลย”

เสี้ยวเยว่สายหัวแล้วกล่าวว่า “โอเค ฉันต้องเตือนนายก่อนว่า นายไม่ควรโอ้อวดมากเกินไป สำหรับดินแดนของนาย ไม่อย่างนั้น มันจะทำให้ฉันลำบากใจ”

“ไม่ต้องกังวล ฉันเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?” โอหยางโซวกล่าวออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“นั่นก็จริง โอเค ฉันไว้ใจนาย ในอนาคต ฉันคงจะต้องพึ่งพานายแล้วท่านลอร์ด” เสี้ยวเยว่ล้อเลียน

“โชคดีที่มีเธอ ไม่อย่างนั้น ฉันก็ไม่ว่าปิงเอ๋อจะปรับตัวได้ยังไง แม้ว่า จะอยู่ในเกมส์ แต่ฉันก็คงไม่สามารถอยู่ข้างๆเธอได้ตลอด” โอหยางโซวขอบคุณเสี้ยวเยว่จากใจจริง

เธอถอนหายใจ “ฉันจะไม่เห็นเธอตั้ง **1** เดือน ฉันคงคิดถึงเธอมากแน่ๆ
โอเค สิ่งที่เราจำเป็นต้องคุยกันก็เรียบร้อยแล้ว ถ้านายมีอะไรก็โทรหาฉัน
ฉันจะไปหาปิงเอ๋อแล้ว”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “โอเค ไปเถอะ”

TWO Chapter 167 ผู้เชี่ยวชาญอาวุธร้อน

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวใช้เวลาไปกับการเดินทาง

เขาได้เดินทางไปเยี่ยมคนที่จะมีความสำคัญสำหรับการพัฒนาดินแดน
ของเขาในอนาคต

เขาเดินไปที่พื้นที่ดั้งเดิม ในเขตชานเมืองเจียวโจว พื้นที่แถวนี้ถือว่าเป็น
พื้นที่ที่ถูกกลืน คล้ายกับเมืองซานตี้เมื่อ **200** ปีก่อน

เนื่องจากจำนวนประชากรที่ลดลง และในเมืองมีสวัสดิการที่ดี พื้นที่
ดั้งเดิมจึงเงียบเหมือนเมืองผี คนที่อาศัยอยู่ที่นี่มักเป็นพวกที่ไม่สามารถ
เข้ากับสังคมได้ดีมาก

เมื่อเขาออกจากรถ เขาก็เดินไปตามความทรงจำในชีวิตที่แล้วของเขา
เดินไปตามถนนในพื้นที่นี้ ด้านข้างเป็นร้านค้าเก่าที่ทรุดโทรม และปิด
กิจการแล้ว

เมื่อเขาเห็นป้ายโฆษณาแปลกๆ เขาก็มั่นใจว่าคนที่แต่งตัวประหลาดใน
ชีวิตที่แล้วของเขาไม่ได้โกหก โอหยาบโง่เขลาเดินเข้าไปในซอยเล็กๆ ซอย
หนึ่ง มันเต็มไปด้วยโคลนและสกปรก ทั้ง 2 ข้างเป็นกำแพงสูง และมี
เถาวัลย์เต็มไปหมด

หลังจากเดินเข้าไปในซอยได้ 500 เมตร เขาก็เห็นป้ายโฆษณาที่
คล้ายๆ คลึงกันแขวนอยู่บนตึก

ป้ายโฆษณานี้ที่จากแผ่นเหล็ก และมีจุดสนิมอยู่รอบๆ มีภาพกระสุนปืน
ถูกวาดเอาไว้ ถ้าคนไม่สนใจ พวกเขาจะไม่รู้จักมัน กระสุนในภาพนี้

หยุดผลิตมาได้ 50 ปีแล้ว และนั่นก็หมายความว่า อาวุธที่ใช้ดินปืนได้
ถูกทิ้งไว้เป็นเพียงประวัติศาสตร์ และถูกแทนที่ด้วยอาวุธที่มีคุณภาพ
และทรงอำนาจมากกว่าอย่างเลเซอร์

เมื่อเห็นป้ายโฆษณานี้ มันทำให้โอหยางโซวมั่นใจขึ้น

หากไม่มีอะไรผิดพลาด หนึ่งในเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาในเกมส์ในชีวิตที่
แล้วของเขา อาศัยอยู่ที่นี้

เขาเชื่อว่าหลิวโม่ และไอดีเกมส์ของเขาคือ จิตานชูถั่ง เขาเป็นคนที่ไม่
เข้ากับยุคนี้ เขามักจะหมกมุ่นอยู่กับอาวุธที่ถูกทิ้งไว้ในประวัติศาสตร์
จากงานอดิเรกกลายเป็นคลังไคล้ จะเกือบจะไปไกลเกินไป

เพื่อวิเคราะห์และศึกษาอาวุธประเภทนี้ เขาถึงกับออกจากบ้าน เลิกกับ
แฟน และมาอาศัยอยู่ที่พื้นที่ดั้งเดิมนี้

เขาได้พักอยู่ที่นั่นตลอด **10** ปี และก้าวออกจากที่นั่นจากการอพยพ
เกิดขึ้น

ในเวลานั้น แฟนสาวของเขาได้แต่งงานและคลอดลูกแล้ว หลิวโม่ที่
ท้อแท้และเฉื่อยชา เดินไปรอบๆเกมส์และไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน
เลย ความสามารถของเขายากที่จะใช้ประโยชน์ในเกมส์ได้

โอหยางโซวได้พบกับหลิวโม่โดยบังเอิญ ในระหว่างการชุมนุม ทั้งคู่
คล้ายคลึงกัน ดังนั้น พวกเขาจึงกลายเป็นเพื่อนกัน

ในระหว่างการสนทนาสบายๆของพวกเขา เขาได้พูดถึงประสบการณ์ใน
ชีวิตของเขา ซึ่งมันทำให้เกิดความรู้สึกเล็กๆภายในหัวใจของโอหยางโซว

ครั้งนี้ โอหยางโซวได้มาหาเขาเป็นพิเศษ เพื่อทำความรู้จัก เพื่อที่จะได้
เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของกันและกันอีกครั้ง และมาเชิญเขาไปยังดินแดน
ของเขา เพื่อให้เขาได้ศึกษาอาวุธร้อนที่นั่น

ในช่วงหลังของเกมส์ ปืนและปืนใหม่เป็นอาวุธหลักของสงคราม
หลังจากประวัติศาสตร์เข้าสู่ราชวงศ์หมิง เรือรบต้องมีปืนใหญ่ เพื่อที่จะ
ปกครองมหาสมุทรได้

ระบบมีข้อจำกัดที่เข้มงวดเกี่ยวกับโครงสร้างเทคโนโลยี และเป็นเรื่อง
ยากที่ผู้เล่นจะแยกตัวออกจากข้อจำกัดของภูมิภาคของคน

ยุโรปและอเมริกา พึ่งพาการปฏิวัติอุตสาหกรรม ปืนจึงมาตรฐานของ
ต้นไม้เทคโนโลยีของพวกเขา เช่นเดียวกับที่เมืองอิสระได้มีปืนคาบศิลา
มาใช้แล้ว

อย่างไรก็ตาม ในภูมิภาคจีน ถึงแม้จะมีปืนอยู่ในช่วงราชวงศ์หมิง แต่
เนื่องจากข้อจำกัดในช่วงราชวงศ์ชิง ไม่เพียงพวกเขาไม่ได้พัฒนา
เทคโนโลยี แต่ยังถดถอยอีกด้วย

ดังนั้น การสร้างปืนและปืนใหญ่ จึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมากในภูมิภาค
จีน

คู่มือการสร้างอาวุธเหล่านี้ไม่สามารถหาได้ในตลาดหรือการประมูล
แม้แต่การใช้โหมดยิศาจในเกมส์ รวมถึงไอเท็มพิเศษ พวกมันก็ยังไม่
มีพลังทำลายและอำนาจที่ร้ายแรงพอ

แต่การปรากฏตัวของแม็กนัส ได้เปิดประตูสู่ความสำเร็จใหม่

เขาเป็น **NPC** ชาวตะวันตก นั่นหมายความว่า เขาเติบโตขึ้นมาภายใต้
ต้นไม้เทคโนโลยีของตะวันตก และถ้าแม็กนัสและหลิวไม่ทำงานร่วมกัน
พวกเขาก็อาจจะสามารถก้าวข้ามคู่มือการสร้าง และสร้างปืนและปืน
ใหญ่ที่มีพลังทำลายล้างสูงได้โดยตรง

แน่นอนว่าเรื่องนี้ทำได้ยากกว่าชาวตะวันตกที่มีคู่มือการสร้าง อย่างไรก็ตาม
ตามอย่างน้อยความเป็นไปได้ของมันก็มีค่ามากพอให้โอหยางไชว
ลงทุน เพราะเขาไม่ต้องการล่าหิ้งในสงครามมหาสมุทรในอนาคต

เขาเดินเข้าไปและเคาะประตูบ้านหลังเล็ก ๆ

“นั่นใคร?” มีเสียงที่ดูตกใจดังออกมาจากภายใน หลังจากนั้น ก็มีชายคนหนึ่งเปิดประตูออกมา เขาสวมชุดเครื่องแบบ หมวดเครากรูปร่าง และมีผมยุ่งเหมือนรังนก

โอหยางโซวเหมือนถูกแช่แข็ง ดูเหมือนว่าภาพลักษณ์ของเขาถูกปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอย่างมากในเกมส์ นอกเหนือจากเสื้อผ้าแล้ว โอหยางโซวยังไม่มั่นใจว่าใช่เขาหรือไม่

“สวัสดีครับ ผมชื่อโอหยางโซว คุณคืออาจารย์หลิวไม่ใช่มั๊ย?”

ชายวัยกลางคนเหมือนถูกแช่แข็ง “ใช่ คุณพบผมที่นี่ได้อย่างไร?”

โอหยางโซวผ่อนคลาย สบายๆ เมื่อเห็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาเป็นเช่นนี้ เขาพบว่า มันสนุกมากจริงๆ ในเกมส์ เมื่อหลิวไม่พูดคุยเกี่ยวกับอดีตของเขา เขามักพูดถึงป้ายโฆษณาทั้ง 2 ป้ายนี้ และไม่ได้พูดถึงสภาพของตนเองเลย โอหยางโซวเดาว่า เขาอาจจะไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ในสภาพไหน

โอหยางโซวไม่ได้ตอบ เขาหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “คุณจะไม่เชิญผมเข้าไปหน่อยหรือ?”

หลิวไม่เป็นคนตรงไปตรงมา และเขาก็ไม่กลัวว่าโอหยางโซวจะมีเจตนาไม่ดี เขาจึงเชิญโอหยางโซวเข้าไปในบ้าน

เมื่อเขาเข้าไปในบ้าน มันดูราวกับเขาเข้าไปในพิพิธภัณฑ์อาวุธร้อน ปืนไรเฟิลและปืนพกชนิดต่างๆ ถูกแขวนไว้ทั่วทุกที่ นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมือพิเศษ ที่เอาไว้ผลิตปืนและกระสุน

เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวมีความสนใจในอาวุธพวกนี้ หลิวก็ไม่รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย

เขาไม่ได้ถามโอหยางโซวว่ารู้จักชื่อของเขาได้ยังไง เขากลับแนะนำอาวุธและค่าสถานะต่างๆของพวกมันให้กับโอหยางโซวแทน

โอหยางโซวเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ การรับรู้ดังกล่าวเป็นสิ่งที่สำคัญ
มากสำหรับหลิวโม

ในสังคมยุคใหม่ หลิวโมนั้นเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ
ประวัติศาสตร์อาวุธ ที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในสิ่งเหล่านี้

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ไม่เพียงแต่เขามีความรู้เท่านั้น แต่เขายังมี
ความสามารถในทางปฏิบัติ เฉพาะสถานที่ที่ไม่มีการตรวจสอบเท่านั้น
ที่ทำให้หลิวโมสามารถวิจัยสิ่งที่เขาสนใจได้

แน่นอนว่า แม้ว่าจะมีคนบอกว่าพื้นที่นี้ไม่มีการตรวจสอบ แต่มันก็แค่
เพียงเพราะเขาไม่ได้ใช้อาวุธเพื่อก่อให้เกิดอันตรายกับผู้อื่น โกอาจึง
ไม่ได้ติดต่อดำรวจให้จับตัวเขา

หลังจากดูพิพัตการณ์ของหลิวโมแล้ว โอหยางโซวก็เข้าเรื่อง “วันนี้คุณได้
ดูแถลงการณ์ของประธานาธิบดีในที่วิแล้วใช่ไหม?”

หิวไม่มีแรง “มันคืออะไร?”

โอหยางโซวแทบเป็นลม เขาไม่รู้อะไรเลยจริงๆ คนประเภทนี้ มักจะเป็น
คนกลุ่มสุดท้ายที่ถูกนำขึ้นยานอวกาศ

“คุณสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ไหม?”

“แน่นอน ถ้าไม่อย่างนั้น ผมจะหาข้อมูลได้ยังไงล่ะ?”

“เข้าไปที่เว็บของรัฐบาลสหพันธ์แล้วดูซะ” โอหยางโซวกล่าวอย่าง
อดทน

“ดูอะไร?”

“ดูไปเถอะ มันสำคัญมากๆ” โอหยางโซวเริ่มใช้โทนเสียงของเพื่อนสนิท
เพื่อพูดกับเขา

หลิวไม่ได้สนใจมากนัก บางทีอาจเป็นเพราะว่า มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเจอคนที่รู้จักเขา และผลงานของเขา เขาเปิดแอ็นด์เบรอนด์ของเขา และเข้าไปยังเว็บไซต์ของรัฐบาลสหพันธ์

บนเว็บไซต์ โพสต์และรายละเอียดเกี่ยวกับการอพยพ ถูกวางไว้ให้ดูได้ง่าย “การอพยพ?” หลิวไม่มองไปที่โอหยางโซวด้วยความไม่มั่นใจ

โอหยางโซวพยักหน้า

เขาตะลึง และเริ่มอ่านบทความ

5 นาทีต่อมา เขาก็อ่านจบ เขาหันมามองโอหยางโซวด้วยความตกใจ “นี่เป็นเรื่องจริงหรือ?”

“แน่นอน เมื่อเข้าประธานาธิบดีได้แถลงผ่านทีวี วิดีโอน่าจะอยู่ในเว็บไซต์ด้วยเหมือนกัน” โอหยางโซวเข้าใจความสงสัยของเขา

หลิโม่เปิดเว็บไซต์ของรัฐบาลสหพันธ์อีกครั้ง และเมื่อเขาพบวิดีโอ เขาก็ดูเจียบๆ

โอหยางโซวปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวเป็นเวลา **10** นาที เพื่อให้เขาได้เรียบเรียงความคิดของตัวเอง ก่อนที่จะกล่าวว่า “ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด รัฐบาลจะส่งเครื่องเล่นมาให้คุณพรุ่งนี้ คุณมีแผนแล้วรึยัง?”

เขาหัวเราะอย่างขมขื่น “ผมจะมีแผนอะไรได้? คนที่ไม่ได้อยู่ในสังคมแบบผม จะอพยพไปด้วยหรือไม่ก็คงไม่ต่างกัน”

“อย่าพูดแบบนั้น อย่างน้อย คุณก็ยังมีครอบครัวถูกมั้ย?”

หลิโม่เจียบไปชักพิก ก่อนจะกล่าวว่า “ใช่ และผมยังเป็นลูกชายที่น่าอัปอายอีกด้วย ผมควรจะไปเยี่ยมพ่อแม่ของผม แต่ผมไม่รู้ว่าพวกเขาจะจำผมได้มั้ย”

ในชีวิตที่แล้วของเขา หลิวไม่พลาดโอกาส เพราะเขามัวแต่คิดและ
พิจารณา และมันเป็น **1** ในสิ่งที่ทำให้เขาเสียใจที่สุด และโอหยางโซวกี
ไม่ต้องการให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

“ขอบคุณมากนะน้องชาย” หลิวไม่กล่าวอย่างจริงจังกับโอหยางโซว

โอหยางโซวกล่าวว่า “ถูกต้อง เราเป็นพี่น้องกัน ในเมื่อคุณอายุมากกว่า
ผมจะเรียกคุณว่าพี่ชาย ความจริง ผมเล่น **Earth Online** มาตั้งแต่
เริ่มแรก และมีผลเล็กน้อยๆ ทำไมคุณไม่มาช่วยผมในเกมล่ะ แล้ว
พวกเราพี่น้อง จะได้ทำงานใหญ่ร่วมกัน”

“โอเค ตราบใดที่คุณไม่ดูถูกผม ผมก็จะทำ”

ระหว่างทั้ง **2** คน มีบางสิ่งที่พิเศษ แม้เวลาจะผ่านไป คุณก็ไม่สามารถ
สนทนาอย่างลึกซึ้งอย่างพวกเขาได้ มันดูราวกับว่า พวกเขาเกิดมาเพื่อ
เป็นเพื่อนสนิทกัน

“พี่ใหญ่หิวอย่าได้ถ่อมตัว ผมเชื่อว่าการศึกษากับอาวุธร้อนของพี่ชาย จะสามารถเปิดฟ้าใหม่ของเกมส์ได้อย่างแน่นอน” โอหยางโซวกล่าว

“นายกำลังบอกว่า ฉันยังสามารถวิจััยอาวุธร้อนในเกมส์ได้?” ดวงตาของเขาเปล่งประกายขึ้น

“ถูกต้อง!”

“เยี่ยมเลย ฉันไม่สามารถทนรอได้แล้ว” หลิวโมตื่นเต้นมาก

TWO Chapter 168 การแต่งงาน

หลังจากแลกเบอร์กับหลิวโมแล้ว โอหยางโซวก็กลับบ้าน เมื่อเขากลับถึงบ้าน เวลาก็ล่วงเลยมาถึง **17.30** น. แล้ว โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไร เขาเริ่มทำอาหารค่ำสำหรับทั้ง **2** สาว

ในขณะที่ทานอาหารค่ำ โอหยางโซวสังเกตเห็นว่าตาของปิงเอ๋อแดง เขาจึงถามว่า “เด็กน้อย ทำไมน้องถึงได้ร้องไห้ มีใครทำให้น้องเสียใจหรือ?”

“พี่ชายนิสัยไม่ดี” การถูกเปิดเผยโดยโอหยางโซวทำให้ปิงเอ๋ออาย

เห็นได้ชัดว่าเด็กน้อยคนนี้รู้สึกเศร้า เมื่อเธอได้ยินว่าเสี่ยวเยว่จะจากไป เขาจึงล้อเธอ เพื่อเปลี่ยนอารมณ์ของเธอ

เสี่ยวเยว่เห็นดังนั้นก็ล้อเลียนเขา “นายเป็นพี่ชายแบบไหนกัน ทำไมถึงได้รังแกน้องสาวของตัวเองได้ลงคอ?”

“หนูเห็นด้วย” ปิงเอ๋อเอาอย่าง

โอหยางโซวไม่ได้พยายามปกป้องตัวเอง ถ้าเขาทำ เขาอาจจะถูกรุมได้ เขาตั้งใจทานอาหาร และไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

เสี้ยวเยว่และปิงเอ๋อแก้งทำเป็นมองไม่เห็น และหัวเราะเหมือนกับ
จิ้งจอกน้อยที่ได้รับชัยชนะ

หลังจากทานอาหารเสร็จ เสี้ยวเยว่ก็เริ่มเก็บของ โอหยางโซวมองไปที่
กระเป๋าของเธอ แล้วถามอย่างสงสัยว่า “เสี้ยวเยว่ เธอจะเอาไปหมดนี้
เลยเหรอ?”

“ใช่ ฉันคงไม่ได้กลับมาอีก ดังนั้น ฉันจะเอาไปให้หมด”

“เธอไม่ได้ฟังเหรอ?” โอหยางโซวถามแบบเหน็บแนม

“นายหมายความว่ายังไง?”

โอหยางโซวเจียบ แล้วกล่าวว่า “พวกเขาบอกอย่างชัดเจนแล้วไม่ใช่
เหรอว่า แต่ละคนสามารถนำของไปได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถึงเธอจะ

เอาทั้งหมดนี้กลับบ้าน สุดท้าย มันก็จะถูกทิ้งไว้ที่โลกอยู่ดี ดังนั้น ฉันถึงได้ถามว่า เธอไม่ได้ฟังเหรอ?”

เสียวเย่วเหมือนถูกแช่แข็ง เมื่อได้สติ เธอก็กล่าวออกมาอย่างไม่เต็มใจว่า “อ้อ ฉันลืมไปแล้ว แต่ฉันก็ไม่เต็มใจจะทิ้งทั้งหมดนี้ไว้จริงๆ”

ในขณะที่เธอตระหนักได้ถึงการอพยพ มันไม่ใช่การย้ายบ้าน จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมือง แต่มันเป็นการย้ายจากดาวเคราะห์หนึ่งไปยังดาวเคราะห์อีกดวง

เมื่อเห็นว่าเธอเข้าใจแล้ว โอหยางโซวก็ไม่ได้กล่าวอะไรอีก เขากลับไปที่ห้องของเขา แล้วโทรกลับไปหาซ่งเจีย

“คนโง่! กว่านายจะโทรกลับมาได้ ฉันจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว!” ซ่งเจียกล่าวอย่างกังวล

“ใจเย็นๆ พุดช้าๆ เกิดอะไรขึ้น?” โอหยางโซวปลอบเธอ

“อิม” เธอกล่าวอย่างเศร้าใจว่า “บ่ายนี้ ตระกูลหยวนได้ยกเรื่องการแต่งงานมาพูดคุยกับปู่ของฉัน พวกเขาต้องการให้ฉันและหยวนผิงแต่งงานกัน เพื่อสร้างพันธมิตรที่น่าเชื่อถือมากขึ้นในเกมส์ แม้ว่าฉันจะไม่เห็นด้วย แต่ฉันกลัวว่า ฉันจะไม่สามารถหยุดมันได้นานนัก คนโง่ เราควรทำยังไงดี?”

โอหยางไชวถูกแช่แข็ง หยวนผิงถือโอกาสนี้ ในการแต่งงานกับเธอ

ดูเหมือนตระกูลหยวนและตระกูลซ่ง ซึ่งเป็นกลุ่มอำนาจระดับกลาง รู้สึกไม่ปลอดภัย ในขณะที่พวกเขาเพิ่งเริ่มเล่นเกมส์ พวกเขาจึงต้องการรวมกลุ่มกันเพื่อเพิ่มความปลอดภัย และมันเป็นทางเลือกปกติ

การแต่งงานเป็นความคิดที่ดี พ่อของซ่งเจี๋ยเป็นคนที่มียอำนาจในตระกูลซ่ง และหยวนผิงก็เป็นทายาทของตระกูลหยวน

“แล้วเธอคิดยังไง?” โอหยางไชวยังไม่ตอบ

“แม้ว่าฉันจะตาย ฉันก็จะไม่แต่งงานกับเขา ถ้าปู่ของฉันบังคับให้ฉันทำ ฉันก็จะหนีออกจากบ้านทันที” ซึ่งเจียกกล่าวด้วยอารมณ์ เธอมีทัศนคติที่เด็ดเดี่ยว

โอหยางโซวสงบ เขาคิดถึง **3** เดือนที่ผ่านมาของความรัก มันเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มาก

ความรักของเขามีส่วนประกอบที่คล้ายกับละคร จากงานชุมนุมเพื่อนนักเรียนเก่า, ความสนใจ, การนัดพบกันหลังจากนั้น, ปัญหาครอบครัวที่ร่ำรวย ฯ

ทั้งหมดนี้ดูเหมือนจะไม่จริง แต่มันก็คือความรักของเขา

ความรักทำให้คนบ้าบิ่นและไร้เหตุผล ทำให้คุณไม่สนใจสิ่งอื่นนอกจากมัน

นับตั้งแต่เขาได้กลับมามีชีวิตใหม่ สาวงามจำนวนมากก็ปรากฏขึ้นในชีวิตของเขา โอหยางโซวมีความรู้สึกที่แตกต่างออกไป เขามีเพียงแค่เพื่อนและน้องสาว และไม่เคยมีใครรักมาก่อน

เฉพาะอยู่ต่อหน้าซ่งเจียเท่านั้น ที่โอหยางโซวจะไม่สนใจทุกสิ่ง และเป็นตัวของเขาอย่างแท้จริง

“เจียเจีย อย่าทำอะไรบ้าบิ่น” โอหยางโซวทำให้เธอสงบ “สิ่งที่เธอต้องทำก็คือ แสดงความคิดเห็นของเธอ อย่าทำอะไรนอกเหนือจากนี้ ฉันจะจัดการที่เหลือเอง”

ซ่งเจียรู้สึกอบอุ่นภายในใจ “คนโง่ นายจะทำอะไรหรือ?”

“เหตุผลที่ปู่ของเธอคิดเกี่ยวกับการแต่งงาน ก็เพื่อหาพันธมิตรที่ดี ฉันพูดถูกมั้ย?” โอหยางโซวกล่าวถึงประเด็นหลักของปัญหา

ซ่งเจียพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ถูกต้อง ปกติเขาจะแคร์ฉันมาก ก่อนหน้านี้หยวนผิงมักจะไล่ตามฉัน และปู่ของฉันก็ไม่เคยเห็นด้วยกับเขา”

“ถูกต้อง เนื่องจากปัญหามาจากเกมส์ เราก็จะแก้ปัญหผ่านเกมส์ ผ่อนคลายไว้ ฉันจะพิสูจน์ว่า ฉันน่าเชื่อถือมากกว่าตระกูลหยวน”

ซ่งเจียไม่ต้องการจะหยอกล้อโอหยางโซว เกี่ยวกับการโ้ฮวดของเขา เธอกล่าวว่า “คนโง่ ฉันไวใจนาย ฉันเชื่อว่านายจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง”

โอหยางโซวไม่ต้องการให้บรรยากาศดูแย่งลง เขาหัวเราะแล้วกล่าวว่า “เจียเจีย หลังจากทีอพยพ เธอจะอยู่เมืองเทียนชวง หรือจะมากับฉัน?”

ซ่งเจียแข็งค้ำ “นั่นขึ้นอยู่กับว่า ที่อยู่ของนายดีเท่าที่นายบอกกรีเปล่า?”

“ฮ่าๆๆ ฉันรับรองได้ว่า เธอจะต้องพอใจแน่ๆ”

“โง่ คนโง่ ยังจะโ้ฮวดอีก”

หลังจากนี้ ทั้ง 2 คนก็คุยกันเป็นธรรมชาติมากขึ้น โอหยางไชวู้สีกว่า
ซ่งเจียติดเขามากเป็นพิเศษในวันนี้ เธอแตกต่างไปจากปกติ

การเปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหัน และยังเรื่องการแต่งงาน มันทำให้ซ่ง
เจียต้องการที่จะพึ่งพาใครสักคน

ทั้ง 2 คน คุยกันจนถึงเวลา 22.00 น. เมื่อน้ำของเขาทโธมา โอหยาง
ไชวู้ไม่มีทางเลือกนอกจากบอกลาเธอ “เจียเจีย คุณน้ำของฉันโธมา
แล้วค่อยคุยกันครั้งหน้านะ”

“อ้อ” แม้ว่าซ่งเจียจะไม่เต็มใจ เธอก็ทำตามที่โอหยางไชวกล่าว

“ราตรีสวัสดิ์ อย่าได้กังวล ฉันจะจัดการทั้งหมดในเกมส์”

“ราตรีสวัสดิ์”

.....
.....
โอย่างโงววางสาย แล้วรับสายน้ำของเขา “คุณน้ำ นี่ผมเอง”

“โงวน้อย เธอคุยกับใครอยู่ สายเธอไม่วางตลอดเลย”

“ผมคุยกับว่าที่หลายสะใภ้ในอนาคตของคุณน้ำอยู่ครับ” โอย่างโงว
กล่าวอย่างผ่อนคลาย

ตาของหลินชิงเปล่งประกาย เธอยิ้ม แล้วกล่าวว่า “ว้าว เด็กน้อย ไม่เลว
เลยนี่ ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครหรอ? เมื่อไหร่เธอจะแนะนำให้ฉันรู้จัก
บ้าง?”

ในตอนนี้ หลินชิงรู้สึกเหมือนว่า เธอมีสัญชาตญาณของความเป็นแม่

โอหยางโซวกล่าวว่ “คุณน้ำ ผมคงไม่กล้าแนะนำเธอหรอกครับ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคุณน้ำขโมยเธอไปจากผม?”

“เฮ้ย เด็กโง่ ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เธอหัดล้อเลียนน้ำของเธอ?”

“ผมไม่กล้า ผมไม่กล้า” โอหยางโซวยกมือขึ้นแบบยอมจำนน

“โอเค หยุดล้อเล่นแล้วมาคุยเรื่องงานกันเถอะ โซวน้อย เธอคิดยังไงกับความเห็นของฉันทอนเช้า?”

โอหยางโซวคิด ก่อนจะตอบว่ “คุณน้ำ คุณรู้ใช่ไหมว่าพุงนี้ปึงเอ๋อจะเข้าสู่เกมส์”

“เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้?”

“แน่นอนว่ ผมจะต้องพาเธอไม่ยังดินแดนของผม ถ้าผมย้ายไปเชียงใหม่และอยู่กับคุณน้ำ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอเผลอหลุดออกไป และเปิดเผยทุก

อย่างในเกมส์? ไม่ใช่ที่ผมไม่ไว้ในคนของคุณน้ำ แต่เพื่อความ
ปลอดภัย ผมไม่ต้องการให้เกิดอะไรขึ้นในวินาทีสุดท้าย คุณน้ำไม่ต้อง
กังวล ผมศึกษารายละเอียดเฉพาะในเรื่องการอพยพแล้ว และแม้ว่า
ตามทฤษฎี คนเมืองเดียวกันจะขึ้นยานอวกาศลำเดียวกัน แต่เนื่องจาก
เราเป็นญาติกัน เราสามารถยื่นคำร้องต่อรัฐ เพื่อให้เราสามารถขึ้นยาน
ลำเดียวกันในช่วงสุดท้ายได้” โอหยางโซวอธิบาย

หลินซิงนิ่งไป เธอไม่ได้คิดเรื่องนี้มากนัก หลานชายของเธอเป็นคนที่
ระมัดระวังมากจริงๆ

“ไม่เป็นไร ฉันเข้าใจ” หลินซิงกล่าว

“ขอบคุณคุณน้ำสำหรับความเข้าใจ”

“เราเป็นครอบครัวเดียวกัน บอกปิงเอ๋อด้วยว่าฉันจะไปเยี่ยมเธอในอีก
1 เดือน ในเกมส์”

“ครับ ผมจะบอกให้ เด็กน้อยคงจะมีความสุขไม่น้อย”

หลังจากจบการสนทนากับน้ำของเขา เขาก็ออนไลน์

.....
.....

ในเกมส์ เป็นเรื่องปกติที่จะเกิดเรื่องสับสนวุ่นวาย

อย่างแรก คือ ส่วนแลกเปลี่ยนถูกปิด มันทำให้ตีเงินและคนอื่นๆสูญเสีย
แหล่งเงินทุนของพวกเขา

ต่อจากนี้ ราคาของทุกสิ่งทุกอย่างในเกมส์จะเพิ่มขึ้น จะมีผู้เล่นเข้ามา
ในเกมส์เพิ่มขึ้นอีกมาก ความสมดุลจะเริ่มพังทลาย

สำหรับคำเรียกร้องและความโกรธของผู้เล่นที่ขายดินแดนของตน พวก
เขาไม่สามารถทำให้เกิดความโกลาหลใดๆได้

โอหยางโซวไม่ได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาสั่งให้กรมการเงินเก็บเกี่ยวผล
กำไรครึ่งเดือนหลังของเดือนที่ **5** จากทั้งนาเกลือเขตเหนือและเหมือง
แร่กลางซาน

ประการแรก โอหยางโซวจำเป็นต้องซื้อแบบแปลนพื้นฐานของเมือง
ขนาดกลางระดับ **1**, ประการที่สอง เขาต้องจ่ายเงินเดือนทหาร

โอหยางโซวรู้ว่า ตั้งแต่รัฐบาลสหพันธ์ได้กำหนดการอพยพในวันที่ **1**
ของเดือนที่ **7** ในปี **2190** จะมีการอัปเดตเกมส์ในวันนั้น

การอัปเดตที่จะเกิดขึ้น จะมีผลกระทบอย่างมากต่อเกมส์ และเขาต้อง
ใช้ประโยชน์จากกำไรทั้งหมด เพื่อเตรียมการ และใช้ประโยชน์
จากข้อได้เปรียบของเขาในการหารายได้ก้อนโต

ทั้งหมดนี้ จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรเป็นจำนวนมาก

โอหยางโซวใช้เวลาในช่วงบ่าย อยู่ในสำนักงานของเขา และคิดถึงสิ่งที่
จะทำในเดือนถัดไป นอกจากนี้ เขายังต้องการที่จะโน้มน้าวพี่ชายของ
ซ่งเจี๋ย ซ่งเหวิน เพื่อให้เขาช่วยโน้มน้าวปู่ของเธอ ละทิ้งการแต่งงานนั้น

.....

TWO Chapter 169 เปี้ยต่อรอง

โอหยางโซวหยิบเหรียญออกมาจากกระเป๋าของเขาเหรียญนี้เขาได้
รับมาจากขุนพลซี ซึ่งได้รับมาหลังจากที่ทำลายค่ายโจรขนาดใหญ่เมื่อ
2 วันก่อน

นับตั้งแต่มีกรมทหารผสม เมืองซานไห่ก็ได้เริ่มปฏิบัติการ การกวาดล้าง
ค่ายโจรอีกครั้ง เป้าหมายของพวกเขาคือ การทำความสะอาดพื้นที่
1,000 ตารางกิโลเมตร ของดินแดน

2 วันที่ผ่านมา พวกเขาทำภารกิจได้เพียง 1 ใน 4 เท่านั้น, ขุนพลซี
คาดว่า เขาต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 สัปดาห์ จึงจะเสร็จสิ้นภารกิจนี้

เนื่องจากการมีอยู่ของพวกโจร งานของทหารองครักษ์จึงมีมากขึ้น โอด
หยางโชวดัดสินใจให้หวังเฟิง ทำการสอบสวนพวกโจรที่ถูกจับ

โอดหยางโชวเก็บเหรียญไว้ในมือ มันเป็นเหรียญการเปลี่ยนชั้นทหาร
ชั้นต้น

เหรียญเปลี่ยนชั้นทหารราบเกราะหนักชั้นต้น : สามารถเปลี่ยนชั้นของ
ทหารอาสา เป็นทหารราบเกราะหนักชั้น **1** ได้สูงสุด **100** นาย

เหรียญนี้มีลักษณะคล้ายกับเหรียญเปลี่ยนชั้นทหารม้าเกราะหนัก ที่
ปรากฏขึ้นในงานประมูล เพียงแค่เหรียญเปลี่ยนชั้นทหารม้าเกราะหนัก
ที่ถูกซื้อโดยซืออองบ้านั้น ในราคา **1,200** เหรียญทอง มีมูลค่าสูงกว่า

อย่างไรก็ตาม ถ้าเทียบกับราคาในตลาดตอนนี้ เหรียญเปลี่ยนชั้นทหาร
ราบเกราะหนักนี้ คงมีราคาไม่น้อยกว่า **2,000** เหรียญทอง, ประการ

แรก ราคาไอเท็มในตลาดเพิ่มสูงขึ้น และประการที่สอง ความหายาก และคุณค่าของมันไม่สามารถเทียบกับเมื่อ 2 เดือนก่อนได้

เหรียญเปลี่ยนชั้นทหารนี้ เขาไม่ได้จะใช้กับทหารเมืองซานไห่ แต่จะเอาไว้มอบให้กับซ่งเหวิน อย่างไรก็ตาม มันก็ยังคงเป็นสมบัติที่ล้ำค่ามาก

โอหยางโซวไม่ลังเลอีกต่อไป เขาส่งพัสดุโดยไม่ประสงค์ออกนาม ไปให้กับซ่งเหวิน นอกจากเหรียญเปลี่ยนชั้นทหาร ยังมีจดหมายที่เขียนโดยโอหยางโซวแนบไปด้วย

ในจดหมาย โอหยางโซวเขียนว่า เขาเป็นแฟนของซ่งเจี๋ย เหรียญการเปลี่ยนชั้นทหารนี้ถือเป็นของขวัญ ที่เขามอบให้กับว่าที่พี่เขยในอนาคตของเขา ถ้าเขายินดีที่จะช่วยเหลือและทำลายการแต่งงานของซ่งเจี๋ย เขาจะตอบแทนซ่งเหวิน ไม่ว่าตระกูลซ่งต้องการจะเป็นพันธมิตรกับกลุ่มอำนาจเดียวกัน หรือเป็นพันธมิตรกับผู้ที่แข็งแกร่งกว่า การตัดสินใจทั้งหมดขึ้นอยู่กับมือเขา

ในอนาคต เกมส์จะเป็นการต่อสู้ของผู้แข็งแกร่ง เมืองเทียนชวงไม่ควรพลาดโอกาสนี้ หากไม่เช่นนั้น พวกเขาก็จะเป็นได้เพียงดินแดนชั้น 2 เท่านั้น

โอหยางโซวแสดงท่าทีที่แข็งแกร่งในจดหมาย เขารู้ว่าการเผชิญหน้ากับตระกูลที่เหมือนกับตระกูลซ่ง ถ้าคุณดูอ่อนแอ พวกเขาจะไม่แม้แต่จะเหลียวมองคุณ ในทางตรงกันข้าม ถ้าคุณดูทรงพลังมากกว่าพวกเขา พวกเขาจะยิ่งเคารพคุณ

ในขั้นตอนนี้ เขาใช้เหรียญเปลี่ยนชั้นทหารเป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง

ไม่ยากที่จะจินตนาการได้ว่า หลังจากที่ได้รับเหรียญเปลี่ยนชั้นทหารแล้ว เขาจะต้องรายงานกับปู่ของเขา แน่นอน ในแง่ของนักธุรกิจ ก่อนที่พวกเขาจะเข้าใจเบื้องหลังของโอหยางโซว พวกเขาจะไม่เดิมพันกับเขาทั้งหมดในทันที

นี่เป็นผลที่เขาต้องการ ตราบเท่าที่พวกเขาลังเล และล่าช้าไปอีกเดือน
เมื่อการอพยพเริ่มขึ้น โอลิเวียก็จะเปิดเผยตัวตนของเขา และหยวน
ผิงก็จะหมดโอกาส

โอลิเวียไม่ได้กังวลว่า ตระกูลซ่งจะทำอะไรที่เป็นอันตรายต่อเขา
ตอนนี้ โลกอยู่ในสภาวะแข็งเค็ง ความปลอดภัยของทุกคนเป็นสิ่งที่
สำคัญที่สุด

ผู้เล่นที่มีชื่อเสียงอย่างไปฮั่ว ได้ปรากฏตัวในโลกแห่งความจริงมานาน
แล้ว รัฐบาลสหพันธ์ได้คิดเรื่องนี้อย่างรอบคอบ และใส่ใจเกี่ยวกับความ
ปลอดภัยของพวกเขา

ด้วยสถานะนักธุรกิจของตระกูลซ่ง พวกเขาจะไม่เดินเข้าไปสู่เส้นทางที่
อันตราย เพราะมันไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร

โอลิเวียยังคงระมัดระวังในการเปิดเผยตัว เป็นเพราะเขายังกังวล
เกี่ยวกับทีเชิน และกลุ่มอำนาจอื่นๆ อำนาจในโลกจริงของพวกเขาว่า

กลัวมาก แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ โอหยางโซวก็ไม่มั่นใจว่าเขาจะปลอดภัย

หลังจากส่งพัสดุ โอหยางโซวก็ออฟไลน์

ในตอนเช้า เสี่ยวเยว่ฆ่ากระเป๋าดูทางเล็กๆ และกลับบ้าน สำหรับเครื่องเล่นเกมของเธอ มันจะถูกขนส่งไปโดยรัฐบาลสหพันธ์ และพวกเขายังสัญญาว่า มันจะถูกส่งไปในวันเดียวกันนี้

ในช่วงบ่าย เครื่องเล่นของปิงเอ๋อก็ถูกส่งมาถึง เนื่องจากเธอยังเด็ก เครื่องเล่นของเธอจึงมีขนาดเล็ก

หลังจากพนักงานออกไป ปิงเอ๋อก็มองไปที่เครื่องเล่นเกมของเธอ แล้วถามว่า “พี่ชาย ปิงเอ๋อจะได้เล่นเกมเดียวกับพี่และพี่สาวเสี่ยวเยว่ใช่ไหม?”

“ใช่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจากน้องจะได้อยู่กับพี่ชายแล้ว ยังมีพี่สาวอีก 2 คน อยู่ด้วย ปิงเอ๋ต้องชอบพวกเธอแน่ๆ”

“แล้วปิงเอ๋จะได้พบพี่สาวเสียแว่วมั๊ย?” เด็กน้อยยังไม่ลืมเรื่องของเสียแว่ว

โอหย่างไซวก้มหน้าและบิบบกั้มของเธอ “แน่นอน แต่น้องต้องรออีก ประมาณ 1 เดือน อ้อ, เซวเอ๋เข้ามาเล่นเกมสกับน้องได้ด้วยนะ”

“อ้า จริงหรอ? จริงๆหรอพี่ชาย?”

“แน่นอน พี่ชายเคยโกหกหรอ?”

“เ้ หนูจะไปหาเซวเอ๋” เด็กน้อยกล่าว แล้ววิ่งออกไปจากห้อง

เวลา **18.00** น. โอหยางโซวได้ออนไลน์อีกครั้ง โดยมีปิงเอ๋อและเซว่เอ๋อตามเข้ามา เนื่องจากเธอยังไม่บรรลุนิติภาวะ เธอจึงใช้โฉมดแนะนำโดยผู้ปกครอง โอหยางโซวได้ยืนยันตัวเองเป็นผู้ปกครองของปิงเอ๋อ

ภายใต้โฉมดการแนะนำของผู้ปกครอง โอหยางโซวสามารถช่วยเธอควบคุมตัวละครของเธอได้ และหลังจากเลือก โอหยางโซวก็ปรากฏตัวในห้องสร้างตัวละคร พร้อมกับเซว่เอ๋อ

“อ้า พี่สาวภูตีสุดสวย” ปิงเอ๋ออุทานออกมา ขณะที่เธอกำลังมองไปยังภูตินำทาง

โอหยางโซวไม่ต้องการเสียเวลา และตั้งไอดีของเธอเป็นโอหยางปิงเลือกโฉมดลอร์ด เลือกอาชีพผู้เชี่ยวชาญ และยังเลือกที่เกิดของเธอเป็นเมืองซานไห่

หลังจากเลือกค่าต่างๆเสร็จสิ้นแล้ว พี่ชายและน้องสาวก็ปรากฏตัวที่ประตูเทเลพอร์ตเมืองซานไห่ และที่มาพร้อมกับพวกเขาก็คือเซว่เอ๋อที่เป็นสัตว์เลี้ยงอัจฉริยะชั้นสูง

เดินออกจากประตูเทเลพอร์ต โอหยางโซวจับมือของเธอ และชี้ไปที่
คฤหาสน์ของลอร์ด “นั่นคือบ้านของพี่ชาย น้องชอบมั๊ย?”

เมื่อได้เห็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่ ปิงเอ๋อก็ร้องว่า “อ้อ! เป็นบ้านที่สวยงาม
มากๆ”

“ไปกันเถอะ พี่สาวทั้ง 2 กำลังรอน้องอยู่”

“อ้อ”

เดินเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด พนักงานและข้าราชการต่างๆในแต่ละ
กรมยังไม่เริ่มทำงาน โอหยางโซวพาเธอไปส่วนหลังของคฤหาสน์ เมื่อ
แม่บ้านฉีเสื้อและปานเซียเห็นลอร์ดของตนเข้ามาจากด้านนอก พวกเขา
ก็ประหลาดใจ

สิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือ เด็กหญิงตัวน้อยที่จับมือเขาอยู่ และยังมีบาง
สิ่งเล็กๆกระโดดอยู่บนไหล่ของเธอ

“นายท่าน!” แม้ว่าพวกเธอจะแปลกใจ พวกเธอก็ยังคงคำนับและ
ทักทาย

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ปานเซีย ไปเรียกท่านหญิงใหญ่
และท่านหญิงรองมา”

“คะนายท่าน!” ปานเซียรีบไปในทันที

โอหยางโซวมองไปที่ฉี่สือ หัวเราะ แล้วกล่าวว่า “นี่เป็นน้องสาวของข้า
โอหยางปิง หลังจากนั้น นางจะเป็นท่านหญิงสามของคฤหาสน์นี้ นางยัง
เด็กอยู่ ดังนั้น เจ้าจะต้องดูแลนางให้ดี”

2 วันที่ผ่านมา โอหยางโชวพอใจกับฉีสื่อ เธอทำงานได้ดี และจัดการทุกสิ่งทุกอย่างได้เป็นอย่างดีและเหมาะสม การให้เธอเป็นคนดูแลปิงเอ้อ ทำให้เขาไม่กังวลอีก

ฉีสื่อไม่กล้าชักช้า เธอรีบค้ำับปิงเอ้อทันที “ค้ำับท่านหญิงสาม!” ฉีสื่อไม่ได้โง่ เธอรู้ว่าท่านลอร์ดของเธอได้สั่งเธอเป็นพิเศษ ให้ดูแลน้องสาวคนนี้ของเขา

ปิงเอ้อคิดว่ามันสนุกมาก เธอหันไปมองพี่ชายของเธอ แล้วกล่าวว่า “พี่ชาย พี่สาวคนนี้ทำเหมือนกับพี่สาวในทีวีเลย”

โอหยางโชวไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องนี้ให้เด็กน้อยฟังยังไงดี เขากล่าวว่า “เด็กน้อย ต่อจากนี้ ที่นี่จะเป็นบ้านของเรา โอเคนะ?”

“ฮือ”

ทุกชะการปรับตัว เป็นจุดแข็งของปิงเอ๋อ เมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่กับโอ
หยางโซว เธอไม่อึดอัดแม้แต่น้อย ในชีวิตที่แล้วของเธอ เธอปรับตัวให้
เข้ากับเกมส์ได้อย่างรวดเร็ว

ในเวลานั้นเอง ชุ่ยหยิงหยูและมู่ฉิงซีที่รีบล้างหน้า ก็วิ่งออกมา

โอหยางโซวบอกให้ทุกคนไปยังห้องโถงใหญ่ และให้ปิงเอ๋อยืนข้างๆ
เขา ขณะที่ชุ่ยหยิงหยูและมู่ฉิงซีนั่งลง “หยูเอ๋อ, ฉิงเอ๋อ ข้าขอแนะนำ
น้องสาวของข้า โอหยางปิง”

“โอหยางปิง?” ชุ่ยหยิงหยูขมวดคิ้ว “ข้าจำได้ว่านามสกุลของพี่ใหญ่ก็
คือ โอหยาง น้องสาวคนนี้เป็นน้องสาวแท้ๆของท่านหรือ?”

เธอมีความทรงจำที่ดีจริงๆ โอหยางโซวพยักหน้า “ถูกต้อง ชื่อจริงของข้า
ก็คือ โอหยางโซว ฉีเยว่หฺวู่ยี่เป็นเพียงชื่อเล่น” โอหยางโซวดึงปิงเอ๋อ แล้ว
ชี้ไปที่พวกเธอ “ปิงเอ๋อ นี่คือน้องสาวหยิงหยู และพี่สาวฉิงซี จำชื่อพวกเขา
ได้ใช่ไหม?”

“อ้อ” ในโอกาสที่เป็นทางการ ปิงเอ๋อมีมารยาทดีเสมอ เธอเรียกชื่อของ
ทั้ง 2 คน ได้อย่างถูกต้อง ทำให้ทั้ง 2 คน พอใจมาก

มู่จิงซีไม่สามารถนั่งนิ่งๆได้ เธอกล่าวว่า “ดีเลย ในที่สุด ข้าก็ไม่ใช่น้อง
เล็กแล้ว พี่ใหญ่จะแก้งข้าไม่ได้แล้ว”

เธอยังคงสงสัยเกี่ยวกับเซว่เอ๋อที่อยู่บนไหล่ของปิงเอ๋อ “ปิงเอ๋อ บอก
พี่สาวที่ชื่อว่า เพื่อนตัวน้อยนี่เป็นใคร?”

เซว่เอ๋อฉลาด ไม่ต้องรอให้ปิงเอ๋อตอบ เธอบินขึ้นไป แล้วกล่าวว่า “เซว่
เอ๋อ เซว่เอ๋อ”

การเคลื่อนไหวของเธอทำให้ปากของมู่จิงซีเบิกกว้าง “อ้อ บินได้ด้วย
อัศจรรย์มากๆ เหมือนกับนางฟ้าในตำนานเลย เจ้าบอกว่า เจ้าชื่อเซว่
เอ๋อ?”

“ฮือ”

แม้แต่คนที่สงบอยู่เสมออย่างขุ่ยหยิงหยูก็ไม่สามารถนั่งเฉยๆได้ เธอหันไปมองโอหยางโซว แล้วถามว่า “พี่ใหญ่ นี่เป็นนางฟ้าในตำนานหรือ?”

โอหยางโซวไม่รู้ว่าจะอธิบายให้เธอฟังอย่างไรดี เขากล่าวว่า “แค่ปฏิบัติดีๆก็พอ ไม่ต้องการเกินไป”

ในเวลานั้น ฉี่สือก็เดินเข้ามา “นายท่าน, ท่านหญิง อาหารเข้าพร้อมแล้วค่ะ”

“เออละ ไปทานอาหารเข้ากันเถอะ แล้วค่อยคุยกันบนโต๊ะ” โอหยางโซวลุกขึ้น แล้วจูงมือปิงเอ๋อไปที่โต๊ะอาหาร

หลังจากทานอาหารเข้าเสร็จ โอหยางโซวก็ให้ขุ่ยหยิงหยูและมู่ฉิงไปทำงานของพวกเขา ปิงเอ๋อจะต้องดูแลตัวเองในวันนี้

ก่อนออกไป มู่ฉิงซีไม่ลืมที่จะเตือนโอหยางโซว ให้เขาพาปิงเอ๋อไปที่ร้าน
ตัดเย็บของเธอ เธอต้องการจะตัดเย็บเสื้อผ้าสวยๆ ให้กับน้องสาวคน
ใหม่ของเธอ

.....

TWO Chapter 170 ครูฝึกสอน

เมื่อคำนึงได้ว่าปิงเอ๋อเพิ่งจะเข้ามา โอหยางโซวก็ไม่ปล่อยให้เธอไปอยู่
อาคารด้านทิศตะวันออกเพียงคนเดียว เขาให้เธออยู่ในอาคารหลักกับ
เขา

โอหยางโซวไม่ได้ทำอะไรมากนักในตอนเช้า เขาพาปิงเอ๋อเดินไปรอบๆ
เมืองซานไห่

ม้าฉิงฟู่ที่น่าเกรงขาม, สัตว์ประหลาดเหนียวหนืดๆ ทั้งหมดทำให้เธอต้อง
ประหลาดใจและตกตะลึง

เมื่อรู้ว่าลอร์ดของพวกเขามีน้องสาวคนใหม่ ทั้งชาวเมืองและข้าราชการ
ในคฤหาสน์ ทุกคนมีความยินดีเป็นอย่างมาก สิ่งนี้พิสูจน์ได้ว่า ลอร์ด
ของพวกเขาดีถือ ประเพณีครอบครัว ซึ่งมันสำคัญมากในสมัยโบราณ

ฉี่สือคอยอยู่ข้างๆปิงเอ๋อ เพื่อดูแลการใช้ชีวิตและความต้องการใน
ชีวิตประจำวันของเธอ ด้านโอหยางโซว จึงเหลือเพียงปานเซี่ยเท่านั้นที่
คอยดูแลเขา จริงๆแล้ว เขาไม่ได้ต้องการให้คนมาดูแลและบริการเขา
มากนัก

ในช่วงบ่าย ฉี่สือยังคงเดินไปรอบๆเมืองกับปิงเอ๋อ

ส่วนโอหยางโซวกลับไปสำนักงานของเขา และเริ่มจัดการงานของ
รัฐบาลทั้งหมด

เขาหยิบเอกสารมาจากผู้จัดการโรงผลิตอาวุธ สู้คุน ในเอกสารได้
กล่าวถึงว่า พวกเขาได้รวมเทคนิคการสร้างดาบถังและหอกยาว มาทำ
เป็นเทคนิคการสร้างทวน

จากอาวุธทั้งหมด ที่ง่ายที่สุดก็คือหอก เมื่อรกรบปรากฏขึ้น ทหารที่
โจมตีอยู่บนรถรบ ใช้เก๋อ(dagger-axe)เป็นอาวุธ แต่เมื่อทหารม้า
ปรากฏตัวขึ้น พวกเขาได้รวบรวมข้อดีของเก๋อและหอก กลายเป็นง้าว
ง้าวค่อยๆกลายเป็นอาวุธหลักของทหารม้าซ้ำๆ

เมื่อเกราะหนักปรากฏขึ้น เพื่อเพิ่มพลังให้อาวุธ อาวุธหลักของทหารม้า
จึงกลายเป็นทวน รูปลักษณะของทวนเป็นเช่นเดียวกับหอก เพียงแค่มัน
ถูกสร้างด้วยวัสดุที่ดีขึ้นและแข็งแรงขึ้น

แกนหลักของทวนทำจากไม้ โดยทวนระดับสูงจะใช้ไม้พยุงเป็นแกนหลัก
นำเศร่าที่วัสดุที่มีค่าเช่นนี้ ยังหาไม่พบในดินแดนของเมืองซานไห่

ด้วยทวนนี้ อุปกรณ์ของทหารม้าเกราะหนักเมืองซานไห่จึงครบถ้วน
สมบูรณ์ ตอนนี้ สิ่งที่พวกเขาขาดอยู่ก็คือ ครูฝึกสอน ที่จะฝึกสอนทหาร
ม้าเกี่ยวกับการใช้ทวน

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโชวก็นึกถึงจินฉีอ๋องจากเมืองซุ่นหลงในทันที

เขาไม่ลังเล และกล่าวในช่องพันธมิตรว่า “ขอความช่วยเหลือจากเมือง
ชั้นหลงหน่อย!”

“พี่ใหญ่ห่วยี่มีอะไรหรือ?” ชั้นหลงเตียนเซวตอบทันที

“อะแฮ่ม ข้าต้องการยืมขุนพลจีนฉีอ๋องของเจ้า เราสามารถพูดคุย
เกี่ยวกับเงินนงกันได้อ”

“ว้าว โอกาสที่จะเอาเปรียบพี่ใหญ่ห่วยี่มาแล้ว” กงเจิงซีก้าวขึ้น

“พี่ใหญ่ห่วยี่ ขุนพลจีนฉีอ๋องเป็นขุนพลของข้า ข้าคงไม่สามารถปล่อย
เขาไปได้ง่ายๆ”

ตามที่คาดไว้ เด็กน้อยนี้เริ่มจะโก่งราคา โอหยางโซวไม่ต้องการให้
เป็นไปตามจังหวะของเขา เขาเสนอว่า “ดาบถึง **10** เล่ม/วัน ไม่น้อย
กว่าครึ่งเดือน”

จากข้อเสนอของเขา ดาบถึงมีราคาเล่มละ 5 เหรียญทอง 10 เล่ม คิดเป็น 50 เหรียญทอง ถ้าซุ่นหลงเตียนเซว่ยังไม่พอใจกับมัน เขาก็คงจะโลภมากเกินไป

“ดีล!” ในความเป็นจริง นี่เกินความคาดหมายของเขาไปแล้ว

“ว้าว ซุ่นหลง เจ้าได้เงินก้อนใหญ่เลย จูโซวของข้าก็เช่าได้นะ ข้าสามารถให้ส่วนลด 20% ได้เลย” กงเฉิงซีกล่าวอย่างอิจฉา

“ทำไมข้าถึงต้องเช่ากงเฉิงซี เจ้าควรจะให้เขากับข้านะ ตั้งราคามาเลย ข้าพร้อมจ่าย” โอหยางโซวล้อเขา

“เฮะเฮะ จูโซวไม่ได้มีไว้ขาย” กงเฉิงซียังคงมีสติ

“ซุ่นหลง เทเลพอร์ทเขามาวันนี้เลย เราจะเริ่มจากวันนี้” โอหยางโซวกล่าว

“ไม่มีปัญหา เขาจะเรียกเขามาเดี๋ยวนี้แหละ” ชุ่นหลงเตียนเซว่ตกลง

โอหยางโชวลุกขึ้น และออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด เขาเดินไปที่ประตู
เทเลพอร์ตเพื่อรับเงินฉีอ๋อง

ตามที่คาดไว้ **10** นาทีต่อมา เขาก็เทเลพอร์ตมา “ค่านับท่านลอร์ด
ห่วยี่”

“ข้าคงต้องกวณขุนพลฉินแล้ว สำหรับเหตุผลที่ท่านมาที่นี่ ข้าคิดว่า
ลอร์ดของท่าน คงจะบอกท่านแล้ว ใช่หรือไม่?”

“ขอรับ เขาบอกข้าว่า มันคือการฝึกสอนการใช้ทวนให้กองทัพของท่าน”

“เยี่ยม ท่านขุนพลโปรดตามข้ามา”

“ขอรับ!”

โอหยางโซวเดินนำเงินก้อนไปกรมกิจการทหาร และมอบเขาให้กับ
เจ้ากรมเก๋อ “เจ้ากรมเก๋อ ข้าจะมอบขุนพลเงินให้ท่านดูแล พรุ่งนี้ พาเขา
ไปที่ค่ายทิศเหนือ บอกหลินยี่ให้ชัดเจน เพื่อให้แน่ใจว่า ทหารทุกคนจะ
จับทวน บอกพวกเขาว่า คนที่ทำได้ดีจะได้เป็นหัวหมู”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

โอหยางโซวออกจากกรมกิจการทหาร แล้วกลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด
และเขาก็ได้พบกับชู่หยิงหยู

“พี่ใหญ่ เหมือนแร่กลางซานและนาเกลือเขตเหนือ ทำกำไรรวมกันได้
7,600 เหรียญทอง”

โอหยางโซวพยักหน้า “กรมการเงินต้องการเท่าไรในเดือนนี้?”

“เดือนนี้เรามีรายได้ประมาณ **2,000** เหรียญทอง และต้องการเงิน
อุดหนุนเพิ่มประมาณ **3,000** เหรียญทอง เพื่อรักษาตุลงบประมาณ”
ชู่ยหยังหยุกกล่าวเชิงขอโทษ

“เท่านี้ก็ดีมากแล้ว” โอหยางโซวปลอบโยนเธอ “เกี่ยวกับเรื่องนี้ กั้นเงิน
ไว้ให้กรมการเงิน **3,600** เหรียญทอง แล้วนำเงินที่เหลืออีก **4,000**
เหรียญทอง มาให้ข้า”

“อ้อ”

เมื่อได้เงินมา โอหยางโซวก็นำไปตลาด และใช้เงิน **1,800** เหรียญทอง
ซื้อแบบแปลนที่ต้องการใช้ทั้งหมด รวมถึงแบบแปลนสำหรับอัฟเกรดยุ่ง
ฉางและโรงเรียนด้วย

ในตลาด เขาได้ซื้อคู่มือเทคนิคลับระดับทองเพิ่มอีก **24** ฉบับ รวมเป็น
เงิน **1,200** เหรียญทอง เมื่อรวมกับคราวที่แล้วอีก **76** ฉบับ ตอนนี้

โอหยางโซวมีคู่มือเทคนิคลับระดับทองทั้งสิ้น **100** ฉบับ ราคาคู่มือ
เทคนิคลับระดับทองเหล่านี้ จะเพิ่มขึ้นในเดือนที่ **7** เป็นต้นไป

เงินส่วนที่เหลืออีก **1,000** เหรียญทอง โอหยางโซวเก็บไว้ใช้สำหรับ
ยามฉุกเฉิน

หลังจากกลับมาที่สำนักงาน เขาก็ส่งแบบแปลนสิ่งก่อสร้างให้กับ
เสมียน และบอกให้เขานำมันเป็นมอบให้กับฝ่ายก่อสร้าง แผนการ
สำหรับเมืองขนาดกลางของฝ่ายก่อสร้างได้รับการอนุมัติแล้ว ดังนั้น โอ
หยางโซวจึงไม่จำเป็นต้องออกคำสั่ง เกี่ยวกับการก่อสร้างอะไรใน
สถานที่ไหนอีก

หลังจากจัดการกับสิ่งต่างๆ แล้ว โครงการก่อสร้างกำแพงเมืองชั้นที่ **2** ก็
เริ่มขึ้น เพื่อประหยัดเวลา โครงการอัฟเกรดสิ่งก่อสร้างก็จะเริ่มในเวลา
เดียวกัน และสิ่งก่อสร้างทั้งหมดก็จะค่อยๆถูกย้ายไปตามแผนใหม่ การ
อัฟเกรดสิ่งก่อสร้าง มีค่าใช้จ่าย **500** เหรียญทอง ซึ่งนี่คือเหตุผลที่โอ
หยางโซวเก็บเงิน **1,000** เหรียญทอง ไว้ยามฉุกเฉิน

สำหรับกองทัพ ปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรยังคงดำเนินการต่อไปโดย
กรมทหารผสม สิ่งก่อสร้างที่จะย้ายออกไปนอกกำแพงชั้นแรก ที่ยังไม่มี
การป้องกัน จะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องความปลอดภัย

พวกโจรไม่กล้าหาญ และแข็งแกร่งพอที่จะโจมตีเมืองซานไห่ใน
ช่วงเวลานี้

เวลา 18.00 น. ในขณะที่โอหยางโชวกำลังอ่านหนังสือ ปิงเอ๋อก็กวีง
เข้ามาพร้อมกับหัวเราะ “พี่ชาย ได้เวลาอาหารแล้ว”

“โอเค” โอหยางโชวอุ้มเธอขึ้นมา เขาบิบบจุมกเธอ “เด็กน้อย ที่นี้สนุก
หรือไม่?” เขาถามในขณะที่เดินออกไปจากห้อง

“พี่ชาย ที่นี้สนุกมากๆเลย”

“แล้วน้องชนหรือไม่?”

“ปิงเอ๋อมารยาทดี ถ้าพี่ไม่เชื่อ พี่สามารถถามพี่สามจี้สี่ได้ วันนี้ พี่สาวของชี่ยังช่วยวัดร่างกายข้า และบอกว่า จะทำชุดสวยๆสำหรับข้า ด้วย” ในช่วงบ่าย เธอได้เข้าไปหาทั้งมู่จิงชี่และจี้สี่ เธอเป็นเด็กที่กล้าหาญจริงๆ

กลับมาที่ส่วนหลังของคฤหาสน์ อาหารค่ำได้เตรียมพร้อมไว้แล้ว ชู่ยหยิงหยูและมู่จิงชี่ก็กลับมาแล้ว เมื่อพวกเขาเห็นโอหยางโซวมาพร้อมปิงเอ๋อ พวกเขาทั้งสองมองพวกเขาด้วยรอยยิ้ม

หลังจากทานอาหารเสร็จ โอหยางโซวก็พาปิงเอ๋อเข้าไปในห้องของเธอ

เขาคุยกับจี้สี่ ก่อนจะบอกปิงเอ๋อว่าเธอจะออฟไลน์ได้อย่างไร หลังจากยืนยันว่าเธอได้ออฟไลน์แล้ว โอหยางโซวก็กลับไปในห้องของเขาและออฟไลน์ไป

.....

....

“เด็กน้อย น้องเพรียหรือ?”

“อ้อ นิดหน่อย” เพิ่งจะออกจากเกมส์ ปิงเอ๋อยังคงมีน้ๆเล็กน้อย และยังต้องปรับตัว

“ดีขึ้นแล้วไปแปลงพันนะ พี่ชายจะทำอาหารเช้าให้ หลังจากนั้น ก็นอนหลับพักผ่อนซักหน่อย โอเคนะ?” โอหยางโซวกล่าว

“หนูจะทำตามนั้น”

ตอนนี้ร้านค้าต่างๆปิดหมดแล้ว โอหยางโซวต้องทำอาหารด้วยตัวเองเท่านั้น และเขาได้ทำบะหมี่ 2 ชาม ที่มีไข่ 2 ฟอง อยู่ด้านบน

หลังจากเธอทานอาหารเช้าเสร็จ ปิงเอ๋อก็กลับไปนอนพักผ่อนที่ห้อง โอหยางโซวเดินไปที่ห้องนั่งเล่น เพื่อฝึกฝน เขาตัดสินใจว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เขาจะไม่ออกจากบ้าน แม้แต่ออกไปวิ่งก็ไม่ไป เขาจะอยู่แต่ในห้อง และฝึกฝนทักษะของเขา

หลังจากฝึกฝนเสร็จแล้ว โอหยางโซวก็ไปอาบน้ำ จากนั้น เขาก็เริ่มบ่ม
เพาะกำลังกายของจักรพรรดิเหลือง

เมื่อเวลา **11.00** น. ปิงเอ๋อก็ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง

ในขณะที่เธอไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียน และไม่สามารถออกไปเล่นข้าง
นอกได้ เธอทำได้เพียงนั่งดูการ์ตูนเท่านั้น โชคดีที่เธอมีพี่ชายอยู่ด้วย
เธอจึงไม่เบื่อมากเกินไป

ในช่วงบ่าย พวกเขาได้ทานอาหารกลางวันง่ายๆ เมื่อเวลา **14.00** น.
โอหยางโซวก็ทำหน้าที่เป็นครู เพื่อทบทวนการเรียนของเธอ เวลา
16.00 น. เธอเริ่มทำการบ้านของเธอ โอหยางโซวนั่งอยู่ข้างๆเธอ เขา
เปิดแฮนด์เบรด์ของเขา เพื่อเข้าไปในฟอร์ม

กำหนดการดังกล่าว ได้เป็นกิจวัตรประจำวันของพวกเขาในเดือนนี้

เวลา **17.00** น. โอิหยางโชวได้รับโทรศัพท์จากเสี่ยวเยว่

โอหยางโชวลุกขึ้น และออกจากห้องของปิงเอ๋อ “เธอเป็นยังไงบ้าง กลับบ้านราบรื่นดีมั๊ย?”

“อ้อ ฉันได้กลับมาถึงบ้านเมื่อวานนี้ บ่ายวันนี้ฉันได้คุยกับคุณปู่เกี่ยวกับนาย และเขาก็ดูสนใจและอยากจะพูดคุยกับนาย” เสี่ยวเยว่กล่าว

“ดีเลย”

ภาพที่แสดงออกมา เป็นชายชราอายุ **60+** ปี ศีรษะของเขาเต็มไปด้วยเส้นผมสีขาว แต่ใบหน้าของเขาแดง และเต็มไปด้วยพลัง แม้ว่าเขาจะมีริ้วรอยเล็กน้อย เขาก็ดูมีชีวิตชีวา

“สวัสดิ์ดีครับคุณปู่ ผมโอหยางโชวครับ”

“สวัสดิ์เด็กน้อย ขอขอบคุณที่ดูแลหลานสาวของฉันนะ” เขาสุภาพมาก

“เป็นเรื่องปกติครับ เราเป็นเพื่อนที่ดีของกันและกัน”

“ดี คนหนุ่มสาวสมควรจะเป็นแบบนี้”

เขาทุ่มเทให้กับงานมากมาย ดังนั้น หลังจากหักทลายเล็กๆน้อยๆแล้ว เขาก็เข้าประเด็น “ฉันได้ยินจากเสี่ยวเยว่ว่า เธอต้องการคนแก่ออย่างฉันในเกมส์เหรอ?”

โอหยางโซวสามารถเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ การเป็นนักวิทยาศาสตร์คือชีวิตของเขา และเขาใช้ชีวิตทั้งหมดกับงานวิจัยของเขา

สิ่งที่คุณอย่างเขาสนใจมากที่สุดก็คือ การวิจัยของเขา การที่ต้องโยนมันทิ้งไปเป็นเรื่องที่เขาอยากที่จะยอมรับได้ ตอนนี้ เมื่อได้ยินว่า เขาสามารถดำเนินงานของเขาต่อได้ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาตื่นเต้นมาก

“ใช่ครับคุณปู่ ในเกมส์ ตราบที่คุณอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสม
นักวิทยาศาสตร์อย่างคุณก็จะมีส่วนสำคัญในเกมส์ได้” โอหยางโซว
กล่าวขณะยิ้ม

“ดี ดี ดีมากๆ คนชราอย่างเราไม่ชอบนั่งอยู่เฉยๆ แล้วมองไปรอบๆ การ
ที่ต้องนั่งอยู่เฉยๆ เป็นอะไรที่เลวร้ายมากๆ”

“คุณปู่สามารถชวนเพื่อนๆ คนอื่นๆ ของคุณได้นะครับ แม้แต่คนที่ไม่
สามารถติดต่อก็ได้ ก็ให้ทิ้งข้อมูลติดต่อไว้ให้พวกเขาครับ” โอหยางโซว
กล่าวขณะที่ยิ้ม

“โอเค ฉันจะทำตามที่เธอบอกว่า”

“ขอบคุณครับคุณปู่ ขอโทษที่ทำให้ต้องลำบากนะครับ”

.....

Chapter 171 คลื่นไถ่น้ำ

ในขณะที่โอหยางโซวกำลังสรรหาบุคลากรและสร้างสะพานในโลกจริง เพื่อเพิ่มความสามารถให้กับดินแดนของเขา เหล่าลอร์ดในแอ่งเปลี่ยนใจก็เริ่มเคลื่อนไหว

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 5 วันที่ 30 ณ เมืองดาบหัก

ลอร์ดแห่งเมืองดาบหัก ปาเตา ได้นำสมาชิกทั้งหมดในดินแดนของเขา มารออยู่ที่ประตูเทเลพอร์ต ไม่นานหลังจากนั้น ก็มีผู้เล่น 5 คน ออกมาจากประตูเทเลพอร์ต พวกเขาเริ่มพูดคุยกัน

5 คน ที่ถูกเทเลพอร์ตมาเหล่านี้ คือ ลอร์ดแห่งเมือง

เทียนเพิง, เมืองยี่ชู่ย, เมืองกู่ชาน, เมืองกวงชู่ย และเมือง
หยงเย่ ซึ่งได้แก่ เสี่ยวเพิงชานเยว่, รั้วชู่ยसानเจียน,
เต็งไท่ไปเจี้ยน, เจิงเพิงผอหลาง และเฮ่ยเส่อผีเพิง ตาม
ลำดับ

เมื่อเพิ่มเมืองดาบหักเข้าไป ก็รวมเป็น 6 ดินแดน ในลุ่ม
น้ำเหลียนโจว นอกเหนือจากเมืองชานไห่และเมืองมู่
หลาน ก็มีเพียงเมืองดาบหักและเมืองเทียนเพิงเท่านั้น ที่
ได้เข้าร่วมสงครามโจวหลู่ อีก 4 ดินแดน เพิ่งจะอัฟเกรด
เป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 1 เมื่อเร็ว ๆ นี้

ขณะที่โครงการการอพยพได้ถูกเปิดเผย ได้มีผู้เล่นนับ
ร้อยๆ ล้านเข้ามาในเกมส์ สิ่งนี้ช่วยให้ดินแดนต่างๆ อัฟ
เกรดได้อย่างรวดเร็ว หมู่บ้านระดับ 3 จำนวนมาก ได้อัฟ

เกรดเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 1 ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป
เมืองขนาดเล็กได้กลายเป็นฐานเฉลี่ยของผู้เล่นแล้ว

เมื่อผู้เล่นเข้าร่วมมากขึ้น ลอร์ดจำนวนมากก็รับมือกับ
ความกดดัน และเริ่มสรรหาผู้เล่นมายังดินแดนของตน
จากผู้ที่ได้รับเลือก ส่วนที่สำคัญคือ ครอบครัวและเพื่อน
ฝูง

ลอร์ดแต่ละคนยังมีญาติสนิทอื่นๆอีก เช่น ลูกป้า น้าอา
และป้าตายาย รวมกับญาติของเพื่อนร่วมงานและ
เพื่อนฝูง การเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ นอกเหนือจากพวกเขา
แล้ว ยังมีเพื่อนของเพื่อนหรือเพื่อนร่วมงานของเพื่อน
และญาติของพวกเขา เมื่อรวมกันเข้าไป ก็จะประกอบ
ด้วยคนเป็นร้อยๆหรืออาจจะพันๆคน

ในความคิดของผู้เล่น แทนที่จะออกไปดิ้นรนคนเดียว
ทำไมไม่อยู่ในดินแดนที่ควบคุมโดยเพื่อนของเขาล่ะ?

แต่น่าเสียดาย สงครามที่โหดร้ายระหว่างดินแดน จะ
ทำลายความฝันที่สวยงามของพวกเขา

เห็นได้ชัดว่าผู้เล่นลอร์ดไม่ได้โง่ นอกเหนือจากการ
สรรหาเพื่อนและครอบครัวของพวกเขาแล้ว พวกเขายัง
รับผู้เล่นอาชีพสายการทำงานต่างๆ สำหรับผู้เล่นสาย
ต่อสู้ มีหลายเงื่อนไข ให้ผู้เล่นลอร์ดต้องระมัดระวังใน
การจ้างพวกเขา

เมื่อผู้เล่นลอร์ดว่าจ้างผู้เล่น พวกเขาจะต้องระมัดระวัง

เป็นอย่างยิ่ง พวกเขาไม่สามารถรับสมัครผู้เล่นที่มีแรงจูงใจอื่นๆได้ ในชีวิตที่แล้งของโอหยางโซว บางกลุ่มใช้ประโยชน์จากการสรรหาบุคลากรของลอร์ด และแก๊งทำเป็นไม่รู้จักกันก่อนจะเข้าร่วมกับดินแดน หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มเข้าหาคนอื่นๆ

ลอร์ดคิดว่าเขาได้รับผู้มีความสามารถ แต่ในตอนท้าย ผู้เล่นที่ได้เข้าร่วมเหล่านี้ ได้เข้ามาควบคุมดินแดน และกลายมาเป็นลอร์ดของดินแดน

นี่เป็นเพียงแค่ตัวอย่างหนึ่ง ยังมีอีกหลายกลุ่มที่ทำเช่นนั้น หลังจากนั้น ภูมิภาคจีนจะมีคนฉลาดมากเกินไป ก็จริงที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ลอร์ดเป็นชนชั้นสูงของเกมส์ แต่ถ้ากล่าวถึงประสบการณ์ทางสังคม พวกเขาก็

เป็นเพียงมือใหม่เท่านั้น และมือใหม่เหล่านี้ ก็จะถูกหล่อ
หลอมด้วยความรุนแรงของสังคม

ดังนั้น เมื่อพายุนี้เริ่มก่อตัวขึ้น โอหยาบไซวกก็เตือนสมาชิก
ในพันธมิตรของเขา ให้ระมัดระวังในการสรรหาบุคลากร
ใหม่ให้มากที่สุด

จากบรรดาสมาชิกในพันธมิตรทั้งหมด เฟิงฉิวฮวงเป็น
คนที่เขาเป็นห่วงน้อยที่สุด เธอได้รับการสนับสนุน
จากกลุ่มชนชั้นสูงมากมาย จึงไม่มีองค์กรใดกล้าที่จะ
แตะต้องเธอและมีความคิดอะไรเกี่ยวกับเธอ

กงเจิงซีดูเหมือนจะไม่ค่อยสนใจอะไร แต่ในความจริง
เขาเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับรายละเอียดมาก และเขา

ยังมีความเข้าใจในโหมดลอร์ดเป็นอย่างมาก จนถึงกับ
ทำให้โอหยางโซวประหลาดใจ ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่
ได้เป็นห่วงเขามากนัก อีกอย่าง เขายังมีเสื้ออ้วนคอย
ช่วย โอกาสที่พวกเขาจะยุ่งเหยิงจึงต่ำมาก

คนที่โอหยางโซวกังวลเป็นพิเศษก็คือ คนบ้าควสอย่าง
ซุ่นหลงเตียนเซว่ ปกติเขาจะเป็นคนที่เล่นเกมส์ได้ดี แต่
เขามี EQ ต่ำ โอหยางโซวจำได้คร่าวๆว่า ในชีวิตที่แล้ว
ของเขา เมืองซุ่นหลงได้เกิดวิกฤต แม้สุดท้ายเขาจะแก้ไข
ได้ โอหยางโซวก็ไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้นอีก เพราะเขา
ไม่รู้ว่าในครั้งนี้ ซุ่นหลงเตียนเซว่จะแก้ไขได้สำเร็จหรือไม่

เมืองสอดคล้องของไปฮัวถื่อได้ว่าเป็นดินแดนที่พิเศษ ใน
เมืองสอดคล้อง มีผู้เล่นจำนวนมากอยู่แล้ว และผู้เล่น

ส่วนใหญ่ก็เป็นสมาชิกของกิลด์ ที่พวกเขาก่อตั้งขึ้นก่อน
หน้านี้ ดังนั้น ในคลื่นผู้เล่นนี้ เมืองสอดคล้องได้รับผู้เล่น
เพิ่มอีก 3,000 คน รวมเป็น 10,000 คน ซึ่งเป็นขีดจำกัด
ของเมืองขนาดเล็กระดับ 3 แล้ว

ในทางทฤษฎี พวกเธอควรเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงมากที่สุด
แต่โอหยางโซวไม่ได้กังวล ในชีวิตที่แล้วของเขา เขา
ได้เห็นแล้วว่า ไปฮัวสามารถจัดการกับองค์กอร์ดังกล่าวได้
ถ้าไม่อย่างนั้น เมืองสอดคล้องก็คงไม่ได้กลายเป็น 1 ใน
ดินแดนที่ยิ่งใหญ่ที่โอหยางโซวกังวลมากที่สุดก็คือ เมือง
มูหลาน ตามที่เขาคาดไว้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นใน
ชีวิตที่แล้วของเขา กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งกับมูหลานเย
วที่น่าสงสาร

พ่อแม่ของมู่หลานเยว่เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานใน
ฐานดาวอังคาร เพื่อดำเนินการวิจัยต่อ เกี่ยวกับการ
เปลี่ยนแปลงของโลกในอีก 10 ปี พวกเขาจึงตัดสินใจ
ย้ายไปอยู่ดาวอังคารชั่วคราว

รัฐบาลสหพันธ์ ได้เตรียมเสบียงสำหรับ 20 ปี ให้คนบน
ฐานดาวอังคาร หลังจากที่พวกเขาเสร็จสิ้นภารกิจของ
พวกเขา พวกเขาก็สามารถนั่งบนยานอวกาศ และรีบไป
ดาวเคราะห์โฮปได้ในทันที

มู่หลานเยว่ต้องการอยู่บนฐานดาวอังคารกับพ่อแม่ของเธอ
เธอ อย่างไรก็ตาม พ่อแม่ของเธอไม่ต้องการให้เธอ
ลำบากไปกับพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงได้ปฏิเสธเธอ

เด็กหญิงตัวน้อยที่ต้องอยู่คนเดียวเริ่มหดหู่ เมื่อพวกเขารู้เรื่องนี้ เหล่าสมาชิกในพันธมิตรก็เดินทางไปที่เมืองมูหลาน เพื่อปลอบโยนเธอ โอหยางโซวสัญญาว่า เมื่อพวกเขาไปถึงดาวเคราะห์ไฮป พวกเขาจะปล่อยให้เธออยู่เคียงข้างพวกเขา

การปลอบโยนของเพื่อนๆ ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น เธอมีความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์น้อยกว่าในชีวิตที่แล้วของเธอ นอกเหนือจากความรู้สึกเล็กๆน้อยๆ ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก

โอหยางโซวเข้าใจในที่สุดว่าทำไม เธอถึงได้พยายามอย่างหนักเพื่อดินแดนของเธอ ที่แท้ เธอก็ต้องการที่จะสร้างฐานที่ดีที่สุดในเวลาที่พ่อแม่ของเธอมาถึง

เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงนี้ มู่หลานเยว่จึงได้ใกล้ชิดกับ
โอหยางโซวมากขึ้น ภายใต้คำแนะนำของเขา เมืองมู่
หลานจะไม่รับสมัครผู้เล่นอื่นๆชั่วคราว

ใกล้ๆดินแดนของพวกเขา การประชุมของลอร์ดทั้ง 6
แห่งแอ่งเหลิยนโจว ที่เมืองดาบหัก เป็นเรื่องที่ผิดปกติ
เป็นอย่างมาก

แม่น้ำฉิวชู่และแม่น้ำมิตรภาพตัดกันเป็นตัว Y มันได้
แยกแอ่งเหลิยนโจวเป็น 3 ส่วน

ในส่วน V ครอบคลุมพื้นที่ครึ่งหนึ่งของแอ่งเหลิยนโจว
และเป็นดินแดนของชนเผ่าเร่ร่อน นอกเหนือจากเมืองมู่

หลานที่ตั้งอยู่ทางเหนือ มีดินแดนน้อยมากที่สามารถอยู่
รอดในพื้นที่นี้ได้ แม้ว่าผู้เล่นจะสามารถสร้างดินแดน
ของพวกเขาในพื้นที่นี้ได้สำเร็จ มันก็ยังมีแนวโน้มที่จะถูก
ทำลายโดยชนเผ่าเร่ร่อน

ทางตะวันออกและตะวันตกของ Y มีดินแดนอยู่ 30 แห่ง
เมืองดาบหักและเมืองเทียนเฟิง เป็น 2 ใน 3 เสาหลัก
ของแอ่งเหลียนโจวในชีวิตที่แล้วของเขา พวกเขาอยู่ฝั่ง
ตะวันออกและตะวันตกที่เหนือสุดของแม่น้ำทั้ง 2 ข้างๆ
ดินแดนของพวกเขามีทะเลสาบขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นทะเล
สาบขนาดใหญ่ที่สุดของแอ่งเหลียนโจว นั่นคือ
ทะเลสาบตะวันออกและทะเลสาบตะวันตก เมืองของ
พวกเขาหันหลังให้ภูเขา และมีทะเลสาบอยู่ด้านข้าง
ด้วยข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์นี้ ไม่น่าแปลกใจเลยว่า
ทำไม พวกเขาจึงมีข้อได้เปรียบในชีวิตที่แล้วของโอหยาง

ไซว

เมืองยี่ชู่ยตั้งอยู่ใกล้กับตอนกลางของแม่น้ำฉิวชู่ย ลอร์ดของที่นี่คืออริ้วชู่ยसानเฉียน ซึ่งเป็นลอร์ดหญิงเพียงคนเดียวในที่นี่

เมืองกุซหาน อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแอ่งเหลียนโจว และถูกสร้างขึ้นในจุดที่ภูเขาทางตะวันออกชนกับภูเขาทางใต้ เป็นสถานที่ที่ดีในการป้องกัน ลอร์ดของที่นี่คือเต็งไท่ไปเฉียน นับตั้งแต่ที่เขารู้ว่า เมืองซานไห่มีนักรบเผ่าคนเถื่อนภูเขา เขาก็เริ่มติดต่อกับพวกเขา และได้รับความคืบหน้าบ้างแล้ว

ในอนาคต เมืองกุซหานจะเป็นคู่แข่งที่สำคัญที่สุดของ

เมืองซานไห่ ในการเชิญชวนชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

เมืองกวงซู่ตั้งอยู่ใกล้กับตอนกลางของแม่น้ำมิตราภาพ

คล้ายกับเมืองยี่ซู่ ลอร์ดของที่นี่คือ เจิงเฟิงผอหลาง

เขาเป็นขุนชายจากตระกูลขนาดกลาง

เมืองหยงเย่ตั้งอยู่มุมตะวันตกเฉียงใต้ ใกล้กับป่าหยงเย่

ซึ่งเป็นป่าทางตะวันตกของเมืองซานไห่ ดังนั้น เมืองหยง

เย่จึงเป็นดินแดนที่ใกล้กับเมืองซานไห่มากที่สุด ลอร์ด

ของที่นี่คือ เฮยเส่อผีเฟิง ซึ่งเป็นคนที่ชั่วร้าย

ไม่ใช่เรื่องยากที่จะจินตนาการได้ว่า ดินแดนเหล่านี้ต่างก็

เป็นดินแดนทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญในแง่เหลียนโจว

และเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุด ที่เมืองซานไห่ต้องจัดการ

ก่อนจะควบคุมแองเกลียนใจได้ทั้งหมด

การประชุมของพวกเขาในครั้งนี้ คือการสร้างพันธมิตร
ทั้ง 6 คน ได้อยู่เมืองดาบหักตลอดทั้งวัน และพวกเขาได้
ก่อตั้งพันธมิตรดาบนภาขึ้นอย่างเป็นทางการ พันธมิตรนี้
ใช้รูปแบบผู้นำแบบคู่ และผู้นำทั้ง 2 ของพวกเขาคือ ปา
เตาและเสียวเฟิงซานเยว่

นอกจากนี้ ที่ตั้งของเมืองเทียนเฟิง, เมืองหยวเย่ และเมือง
กงวงซู่ย ได้ตั้งเป็นรูปสามเหลี่ยม อีก 3 เมืองก็เล่นกัน
พันธมิตรดาบนภาจึงได้แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย

สมาชิกพันธมิตรทั้ง 6 นี้ ตั้งอยู่ล้อมรอบเมืองซานไห่จาก
หลายทิศทาง เป้าหมายของพวกเขาคือ ร่วมมือกันเพื่อ

กวาดล้างเมืองซานไห่ออกไป เพราะถ้าเมืองซานไห่ยังคงพัฒนาต่อไป พวกเขาก็จะไม่มีที่ยืนในแอ่งเหลียนโจว

พันธมิตรดาบหนากาใช้ข้อตกลงทางทหารทั่วไป โดยข้อตกลงของพวกเขา คือ การไม่ต่อสู้กันเอง จนกว่าจะจัดการเมืองซานไห่ได้ ในขณะเดียวกัน พวกเขาร่วมมือกันจัดการกับลอร์ดของดินแดนขนาดเล็กที่อ่อนแอกว่าด้วย

นี่คือปลาใหญ่กินปลาเล็ก เมื่อปลาเล็กหวาดกลัว พวกเขาก็อพยพเป็นพันธมิตร เพื่อสู้กับปลาใหญ่ และยังไม่ลืมที่จะกินกุ้งตัวน้อย เพื่อเพิ่มพลังให้กับตนเอง

สถานการณ์แบบนี้ คือ บรรทัดฐานของสงครามระหว่าง

ดินแดน ความขัดแย้งช่างโหดร้าย ถ้าเขาไม่ตาย ก็เป็น
เราที่ต้องตาย ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

พันธมิตรตายนั้นจะสามารถบรรลุเป้าหมายของพวกเขา
เขาได้หรือไม่ นั่นเวลาจะเป็นตัวพิสูจน์

เกี่ยวกับคลื่นใต้น้ำนี้ โอหยางโซวยังไม่รู้เรื่องอะไร เขายัง
คงก้าวไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง และเมื่อเวลามาถึง
ฝ่ายขาวกรองก็จะมาแจ้งข่าวให้เขาทราบอย่างแน่นอน
จากนั้น เขาก็จะทำลายทุกคนที่กล้ามายืนขวางทางเมือง
ซานไห่

Chapter 172 การย้ายถิ่นฐานของคนเถื่อน

ภูเขา

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 5 เมืองซานไห่ได้หยุดปฏิบัติ
การกลาดล้างค่ายโจรแล้ว

ปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรใน 10 วันนี้ ทำพวกเขาได้
รับรางวัลมากมาย ทั้งเงิน 2,500 เหรียญทอง, เซลย
3,000 คน และยังมีธัญพืช ทรัพย์สินอื่นๆและอุปกรณ์
อีกเป็นจำนวนมาก

สำหรับไอเท็มพิเศษ นอกเหนือจากเหรียญเปลี่ยนชั้น
ทหารราบเกราะหนัก พวกเขายังได้รับม้วนกระดาษ
ลักษณะดินแดน

จำนวนกระดาษลักษณะดินแดน(3) : หลังจากเปิดใช้งาน
การผลิตทางการเกษตร เพิ่มขึ้น 10%

จำนวนกระดาษลักษณะพิเศษดินแดน มีทั้งสิ้น 6 แบบ
เมืองซานไห่มีแบบที่ 2, 3 และ 4 ขาดเพียงแบบที่ 1, 5
และ 6 เท่านั้น

แบบแรกเพิ่มอัตราการอพยพ แบบที่ 5 เพิ่มความเร็วการ
เพิ่มเลเวล และแบบที่ 6 เพิ่มโอกาสในการทำลายคอ
ขวด ทั้งหมดนี้ มีความสำคัญมาก

เงินที่ได้รับมา จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการขยายกองทัพ
แน่นอน มีจำนวนเงินที่จ้องจ่ายเป็นจำนวนมาก เนื่องจาก
จากเงินเดือนก็เพิ่มขึ้นตามกองทัพที่ขยายตัวขึ้น

ในปัจจุบันเงินเดือนของกองพันแนวหน้ารับจากเมือง
มิตรภาพ, กองทัพเรือเปย์ไห่รับจากเมืองเปย์ไห่, กองพัน
รักษาการณ์เมืองแร่กลางซานไม่มีเงินเดือน ดังนั้น เมือง
ซานไห่จึงต้องมอบเงินเดือนให้กับ กรมทหารผสม, กอง
พันทหารป้องกันเมือง และกองพันเครื่องกลพระเจ้าเท่า
นั้น

ถึงกระนั้น ค่าใช้จ่ายรายเดือนของเมืองซานไห่ในส่วนนี้
ก็ยังสูงถึง 2,000 เหรียญทอง

จากเชลย 3,000 คน มี 250 คน เป็นโจรสลัด พวกเขาจะ
ถูกส่งไปยังเมืองเปย์ไห่ เพื่อนำไปเป็นกองทหารสำรอง
สำหรับกองทัพเรือเปย์ไห่ ด้วยเหตุนี้ การทหารสำรองก็

ได้มาถึงจุดสูงสุด และเตรียมเปลี่ยนชั้นเป็นกองพันทหาร
เรือที่ 3 แห่งเมืองเป่ยไห่

สำหรับเชลยที่เหลือ นอกเหนือจากบางส่วน ที่กรม
กิจการทหารได้คัดเลือกเข้าไปในกองทหารสำรองแล้ว
คนที่เหลือจะถูกส่งไปสร้างกำแพงเมืองชั้นที่ 2 เมื่อเสร็จ
สิ้นโครงการ พวกเขาจะถูกส่งไปยังโรงเผาอิฐ หรือไม่ก็
โรงผลิตเครื่องปั้นดินเผา

หลังจากปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจรสลัดลง การ
คัดเลือกทหารองครักษ์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ
ก่อนที่จะเริ่ม โอหยางโซวได้ประกาศว่า เงินเดือนของ
ทหารองครักษ์จะเป็น 2 เท่า ของทหารทั่วไป

เกียรติยศและเงิน ทั้ง 2 สิ่ง เป็นสิ่งที่ล่อตาล่อใจ มันไม่ใช่
สิ่งทีใครจะต่อต้านได้

โอหยางโซวได้บอกหวังเฟิงเป็นพิเศษ ให้เขาเลือกทหาร
ชั้นสูง ที่ไม่ต้องการเปลี่ยนชั้นเป็นนายทหารชั้นต้น จาก
ความเข้าใจของเขา ถ้าทหารชั้น 9 ไม่ได้เลือกที่จะ
เปลี่ยนชั้น มีโอกาสที่พวกเขาจะสามารถพัฒนาเป็น
ทหารสงครามชั้นสูงได้

ในช่วงบ่าย ขณะที่โอหยางโซวกำลังอ่านหนังสือ เจ้า
กรมกิจการภายในเทียนเหวินจิง ที่เฟิงเข้ารับตำแหน่ง
เมื่อไม่นานมานี้ ก็เข้ามารายงานเขา

“นายท่าน ขอแสดงความยินดีด้วย!” เทียนเหวินจิงไม่

สามารถช้อนความสุขของเขาได้

“โอ้ มีข่าวดีอะไรนั่นหรือ?” ไม่บ่อยนักที่เขาจะได้เห็นเจ้ากรรมคนนี้แสดงถึงความสุข มันทำให้โอหยางโชวอยากรู้
อยากเห็นเป็นอย่างมาก

“มีข่าวจากเผ่าซวนเหนียวว่า มีเผ่าขนาดเล็กเต็มใจที่จะ
ลงมาจากภูเขา และย้ายมาตั้งถิ่นฐานในดินแดนของ
เรา” เทียนเหวินจึงหัวเราะ

ตั้งแต่เผ่าจีเฟิงถูกทำลาย เทียนเหวินจึงก็ได้รับการแต่งตั้ง
ตั้งเป็นบุตรของดินแดน และดูแลเกี่ยวกับชนเผ่าคนเถื่อน
ภูเขา

ในวันที่ 1 เดือนที่ 5 โอหยางโซวได้เปลี่ยนแปลงนโยบาย
ที่มีต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาอย่างบ้าคลั่ง เขาตั้งญาติของ
เหล่านักรบมาอยู่อาศัยยังเมืองซานไห่ และยังนำคนรุ่น
หนุ่มสาวของชนเผ่าเร่ร่อนมาก ลงมาทำงานหรือย้ายลง
มายังเมืองซานไห่

วันนี้ หลังจากผ่านไป 1 เดือน กลยุทธ์ดังกล่าว มันได้เริ่ม
แสดงผลบ้างแล้ว

“เผ่าไหน?” โอหยางโซวถาม

“พวกเขาคือ 1 ใน 8 เผ่า ที่ตกลงทำงานกับเราในชุดที่ 3
พวกเขาเพียงได้รับธัญพืชจากเรางวดแรก และไม่เหมือน
กับเผ่าซวนเหนียวและ 3 เผ่าในชุดที่ 2 ที่ได้รับค่าตอบแทน

แทนจากเหมืองแร่กลางซาน ดังนั้น ทรัพย์ที่พวกเขาได้
รับจึงค่อยๆหมดลง พวกเขาจึงเห็นด้วยกับการย้ายถิ่น
ฐานนี้”

โอหยางโชวพยักหน้า เพื่อแสดงว่าเขาเข้าใจ

เผ่าซวนเหนียวเป็นเผ่าแรกที่เข้าร่วมกับเมืองซานไห่ ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับประโยชน์สูงสุด คนของพวกเขาไม่
เพียงแต่จะได้รับตำแหน่งใหญ่ๆในเมือง พวกเขายังได้
เพิ่มอิทธิพลต่อเผ่าที่อยู่รอบๆ และมาแทนที่เผ่าจีเฟิงที่
ถูกทำลาย กลายเป็นผู้นำของภูมิภาคเล็กๆนี้

ชุดที่ 2 ของเผ่า ที่เข้าร่วมกับเมืองซานไห่ มีเผ่าขนาดเล็ก
3 เผ่า มันเป็นช่วงเวลาเผ่าจีเฟิงปฏิเสธมิตรภาพของ

เมืองซานไห่ คนจากทั้ง 3 เผ่าได้ถูกส่งไปยังเหมืองแร่
กลางซาน ทำให้สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาดีขึ้น

ชุดที่ 3 ของเผ่าที่เข้าร่วมกับเมืองซานไห่ เป็นเผ่าที่ไม่มี
ทางเลือกมากนัก หลังจากได้เห็นเมืองซานไห่ทำลายเผ่า
จีเฟิง ชุดนี้ประกอบไปด้วย เผ่าขนาดกลาง 2 เผ่า และ
เผ่าขนาดเล็ก 6 เผ่า

สำหรับเผ่าชุดนี้ เนื่องจากเหมืองแร่กลางซานเต็มแล้ว
ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับเพียงธัญพืชเพียงครั้งเดียว และ
อาศัยการเก็บสมุนไพรบนภูเขาเพื่อแลกกับธัญพืช รวม
กับความจริงที่ว่า เมื่อนักรบที่ดีที่สุดของพวกเขา เข้าร่วม
กับเมืองซานไห่ มันทำให้การล่าสัตว์ของพวกเขาลำบาก
มากขึ้น

ดังนั้น จึงเป็นที่เข้าใจได้ ถ้าเผ่าขนาดเล็กจากชุดที่ 3 จะไม่สามารถต้านทานความต้องการของตนได้ และเลือกที่จะลองย้ายถิ่นฐาน พวกเขาต้องการที่จะอยู่โดยไม่ต้องกังวลเรื่องเกี่ยวกับอาหารและเงิน

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ที่ทุกคนเป็นเหมือนเดิมและกำลังดีขึ้น จะไม่มีใครอีกเลย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการมีอยู่ของเมืองแคว่กลางซาน มันทำให้เกิดการแบ่งชนเผ่าเป็น 2 กลุ่ม เกิดเป็นกลุ่มที่ร่ำรวยและกลุ่มที่ยากจน

เมืองซานให้ได้มอบัญชีให้กับพวกเขา ทำให้พวกเขาได้ลิ้มรสอาหารที่ดี และอยู่ในช่วงของการมีอาหารที่เพียงพอ ตอนนี้ พวกเขาจึงไม่ยินดีที่จะกลับไปอดอยาก

อีกต่อไป

นอกจากนี้ เทียนเหวินจึงยังทำหน้าที่เป็นผู้ชักชวน คอย
ชักชวนพวกเขาอยู่ตลอด สุดท้าย ก็มีเผ่าที่ไม่สามารถ
ต้านทานได้ พวกเขาออกจากภูเขาสองตน และยินดีที่จะ
มาอาศัยอยู่ในเมืองซานไห่

หลังจากคิดอย่างรอบคอบ เกี่ยวกับกระบวนการทั้งหมด
โอหยางโซวมีความมั่นใจมากขึ้น ในกลยุทธ์ของเขา มัน
ยังมีรางวัลทั้ง แครอทและของหวาน เป็นกลยุทธ์ที่
สมบูรณ์แบบจริงๆ

“เผ่านี้มีประชากรเท่าใด?” โอหยางโซวถามต่อ

“ประมาณ 1,800 คน ขอรับ”

โอหยางโซวพยักหน้า จำนวนเพียงเท่านี้ ถือว่าแค่เพียงเล็กน้อย แม้แต่ในหมู่เผ่าขนาดเล็กเองก็ตาม “ให้พวกเขาอยู่ที่เมืองฉิวซุ่ย มันจะได้ใกล้กับบ้านเก่าของพวกเขา และพวกเขาจะได้ไม่รู้สึกว่ามันแตกต่างกันมากนัก เพื่อให้พวกเขาสามารถปรับตัวได้เร็ว และเผ่าอื่นๆในอนาคตที่จะลงมาจากภูเขาก็จะให้อยู่ที่นั่นด้วยเช่นกัน ข้าจะแจ้งไปที่เมืองฉิวซุ่ย และสั่งให้พวกเขาทำงานร่วมกับกรมกิจการภายใน เพื่อเลือกสถานที่สำหรับโครงการนี้”

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ”

“ในเรื่องคนเถื่อนภูเขาท่านทำได้ดีมาก ข้ารู้สึกยินดีเป็น

อย่างไร้' อย่างไรก็ตาม เรายังไม่สามารถพอใจกับ
สถานการณ์ในปัจจุบันได้ ท่านต้องโน้มน้าวให้มากขึ้น
เพื่อให้พวกเขาเข้าร่วมกับเมืองซานไห่เพิ่มขึ้นอีก”

“นายท่านอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง!”
เทียนเหวินจึงสัญญาอย่างจริงจัง

หลังจากเทียนเหวินจึงออกไป โอหยางไชวก็เริ่มเขียนจด
หมายถึงผู้ดูแลเมืองฉิวซู่ย เจ้าเต๋อเสียน

ในจดหมาย เขาได้เขียนว่า การตั้งนิคม จะใช้พื้นฐาน
ของเมืองขนาดเล็กระดับ 1 และส่วนใหญ่จะเป็น
เกษตรกร ต้องมีที่ดินสำหรับการเพาะปลูกที่เพียงพอ
และถ้าต้องเตรียมพื้นที่เพาะปลูกเพิ่ม ก็ต้องรีบทำอย่าง

รวดเร็ว เพื่อให้ทันการปลูกข้าวครั้งที่ 2 ในปลายเดือนที่ 7 นี้

นอกเหนือจากนี้ เมืองฉิวชู่ยังต้องจัดหาเครื่องมือทางการเกษตรอย่างเพียงพอ หากพวกเขามีโค ก็ใช้มันช่วยในการเตรียมพื้นที่เพาะปลูก นอกจากนี้ ยังต้องส่งเกษตรกรที่มีประสบการณ์ มาคอยสอนและให้คำแนะนำแก่ผู้มาใหม่เหล่านี้ด้วย

คนเถื่อนภูเขาเหล่านี้ ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านการเกษตรใดๆ หากเมืองฉิวชู่ต้องการเพิ่มอุตสาหกรรมเกษตร ก็ให้ดึงพวกเขามาช่วยได้ การย้ายถิ่นฐานครั้งนี้ ต้องมีคุณภาพสูง เพื่อให้ใช้เป็นมาตรฐานในการดึงดูดเผ่าอื่นๆ มาเข้าร่วมให้มากขึ้น

เมืองฉิวซู่จะดูแลอาหารทั้งหมดของพวกเขา และเพื่อ
ช่วยลดภาระของเมือง กรมการเงินจะมอบเงินอุดหนุน
ให้ 1,000 เหรียญทอง

มันเป็นเรื่องที่ดี ที่เมืองมีโครงการระบบชลประทาน และ
การก่อสร้างกำแพงเมือง เพื่อให้ชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขา
เหล่านี้ สามารถหางานทำได้ โดยพวกเขาจะได้รับค่า
ตอบแทน ตามมาตรฐานของเมืองหลัก

สุดท้าย โอหยางโซวบอกให้เมืองฉิวซู่วางแผนสำหรับ
การย้ายถิ่นฐานในอนาคต เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเผ่า
อื่นๆ ที่จะย้ายลงมาจากภูเขา

ในจดหมายของเขา โอหยางโซวเขียนอย่างเฉพาะ
เจาะจงมาก และได้เขียนรายละเอียดทั้งหมด เห็นได้ชัด
ว่าเขาให้ความสำคัญกับมันเป็นอย่างมาก

หลังจากเขียนเสร็จ เขาก็เรียกเสมียน ไปหานนุ และ
บอกให้เขาส่งมันไปที่เมืองฉิวชู่ในทันที เมืองซานไห่มีผู้
ส่งสาส์นโดยเฉพาะ พวกเขาจะรับผิดชอบการรับ-ส่ง
สาส์นภายในดินแดน และมีทั้งหมด 4 คน ที่อยู่ภายใต้
การดูแลของไปหานนุ

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็นั่งขึ้น และออกจากสำนักงาน
ของเขา ไปยังสำนักงานของกรมการเงิน เพื่อพูดคุยเรื่อง
เงินอุดหนุน เงินก้อนนี้จะใช้จากเงินในถุงเก็บของของโอ
หยางโซว

เมื่อหักเงินอุดหนุนนี้ กับค่าอัฟเกรดโครงสร้างพื้นฐาน
ของเมืองอีก 500 เหรียญทอง ตอนนี้ โอหยางโซวมีเงิน
เหลือเพียง 2,000 เหรียญทอง เท่านั้น

เวลา 18.00 น. ปิงเอ๋อเข้ามาในสำนักงานของโอหยาง
โซว เพื่อเรียกเขาไปทานอาหารค่ำ นี่กลายเป็นกิจวัตร
ประจำวันของพวกเขาไปแล้ว ในตอนนี้ ปิงเอ๋อได้ปรับตัว
เข้ากับชีวิตในเมืองซานไห่ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว

ในคฤหาสน์ของลอร์ด ไม่ว่าจะเป็นพนักงานหรือข้า
ราชการ พวกเขาต่างก็รักและห่วงใยเธอ ด้วยความที่
เธอน่ารัก และมีมารยาทที่ดี ทำให้ทุกคนรักเธอ

โดยเฉพาะเอ่อหว่าฉี หลังจากที่เขาเลิกเรียน เขาก็จะติดตามปิงเอ่อไปรอบๆ

วันนี้ เธอได้สวมชุดเจ้าหญิงของราชวงศ์ถัง มันมีกระโปรงเป็นสีชมพู ที่เต็มไปด้วยลวดลายดอกไม้ ดูนางามมาก มันถูกตัดเย็บโดยมู่ฉิงซี

Chapter 173 จุดอ่อน

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 6 เมื่อโอหยางไชวออนไลน์ ก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นขุน

เชื้่นจุน ในการเป็นลอร์ดคนที่ 2 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,000 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจุน
เชื้่นจุน ในการเป็นลอร์ดคนที่ 2 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,000 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจุน
เชื้่นจุน ในการเป็นลอร์ดคนที่ 2 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,000 แต้ม”

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน ในที่สุด ภูมิภาคจีนก็มีเมือง
ขนาดกลางแห่งที่ 2

ในช่วงเวลานี้ ทั่วโลกมีดินแดนที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาด
กลางระดับ 1 เพิ่มอีก 5 เมือง จาก 10 อันดับแรก นอก
เหนือจากเมืองซานลิ, เมืองเบนกาโลร์, เมืองอิสระ และ
เมืองหानตาน ที่ล้มเหลวในการทดสอบ ที่เหลืออีก 6
เมือง ได้รับการอัฟเกรดทั้งหมดแล้ว

ดินแดนอื่นๆต่างก็เก็บความลับเหมือนกับเมืองซานไห่

หลังจากซุนเฉินจุนและเมืองตานหยางได้รับการอัฟเกรด
โอหยางไชวก็หัวเราะเยาะในช่องพันธมิตร “เฮ้ พวกเขา
เริ่มจะอัฟเกรดกันแล้วนะ พวกเจ้าไม่สามารถจะล่าหลัง

พวกเขามากเกินไปได้นะ”

จากพันธมิตรทั้ง 5 เมืองมู่หลานและเมืองสิงโตหิมะ เพิ่ง
จะอัปเกรดเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 2 เท่านั้น ซึ่งยังห่าง
ไกลจากการอัปเกรดอีกมาก เมืองซุ่นหลงก็เพิ่งจะอัป
เกรดเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 ดังนั้น พวกเขาคงใช้
เวลาอีกซักพักหลังจากนี้

ที่มีหวังมากที่สุด ก็คือเมืองหงษ์สาบสูญและเมืองสอ
ดคล้อง ที่ได้อัปเกรดเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 มานาน
แล้ว

“ข้าจะเตรียมความพร้อมเสร็จสิ้นในอีก 1 สัปดาห์” ไป
ฮั่วตอบ

“แล้วเฟิงหวู่?”

“หวู่ยี่ ข้ากำลังจะคุยเรื่องนี้กับท่านพอดี” เฟิงฉิวฮวง

ตอบ

“โอ้?”

“ข้าได้ยื่นคำร้องไปแล้ว และผู้บัญชาการจะมาโจมตีในวันที่
9”

“มันเป็นสิ่งที่ดี แล้วเจ้าต้องการให้ข้าช่วยอะไรล่ะ?”

“ทุกอย่างปกติดี ข้าแค่ขอยืมเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศร
ของท่านเท่านั้น”

โอหยางโซวไม่ลังเล “ไม่มีปัญหา เมื่อเร็วๆนี้ ฝ่ายฉนุและ
หน้าไม้ได้สร้างพวกมันอีก 2 เครื่องพอดี ข้าจะให้เจ้ายืม
ไปก่อนก็แล้วกัน แล้วข้าก็จะส่งนายพันของกองพัน
เครื่องกลพระเจ้าไปสอนวิธีใช้ให้ด้วย”

“เยี่ยมไปเลย ข้ายังกังวลอยู่ว่าจะฝึกคนของข้าอย่างไร”
เฟิงฉิวฮวงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“ใครที่จะยื่นคำร้องของอัฟเกรดกับออกซ่า ข้าจะให้พวก
เจ้ายืมด้วยเช่นกัน”

“เย่ พี่ใหญ่ใจดีที่สุดเลย!” มู่หลานเยว่ทำตัวไร้เดียงสาอยู่รอบๆ

“เขาดีที่สุดใน+1!” กงฉิ่งซีเสริม

“เขาดีที่สุดใน+2!”

“เขาดีที่สุดใน+3!”

.....

.....

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรมากนัก เธอไม่คิดว่าเทพธิดาทั้ง 2 ก็เข้าร่วมด้วย เหตุผลที่เธอทำเช่นนี้ ก็เพราะเธอ

หวังว่า ทุกคนจะประสบความสำเร็จในการอัฟเกรดดินแดน และมันจะเป็นการยกระดับพันธมิตรฐานให้ขึ้นอีกด้วย

“หุ้ย! ข้ามีข่าวจะบอกเจ้า” เฟิงฉิวฮวงกล่าว

“ข่าวอะไร?”

“รวมตระกูลของข้าแล้ว ตอนนี้ พวกคนรุ่นเก่าจากลุ่มอำนาจต่างๆได้เข้าสู่เกมส์แล้ว แม้ว่าพวกเขาจะไม่ปรากฏตัวออกมา พวกเขาก็วางแผน และชักใยอยู่เบื้องหลัง ดังนั้น ท่านต้องระวังตีเงินและคนอื่นๆให้ดี” เฟิงฉิวฮวงเตือน

“ผ่อนคลา^ยไว้ ข้าจะใส่ใจเป็นพิเศ^ษ” สถานการณ์เช่นนี้
เป็นไปตามที่โอหยางไชวคาดไว้ มันจึงยังทำให้เขา
สงบอยู่ได้

“และแม้ว่าส่วนการแลกเปลี่ยนจะถูกปิดไปแล้ว ความ
แข็งแกร่งและพลังอำนาจของพวกเขา ก็ยังคงอยู่ไกลเกิน
จะคาดเดาได้ ก่อนหน้านี้ คนชั้นสูงหลายคนกำลังทำ
งานและยุ่งอยู่กับธุรกิจ แต่ตอนนี้ พวกเขาได้เข้าสู่เกมส์
แล้ว ด้วยกลุ่มคนที่มีประสบการณ์เหล่านี้ ดินแดนต่างๆ
จะพัฒนาได้ดีขึ้น และความสามารถของพวกเขาบางคน
ก็ใกล้เคียงกับบุคคลทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะใน
เรื่องการเงินและธุรกิจ” โอหยางไชวตอบกลับอย่าง
สบายๆ และเฟิงฉิวฮวงก็ตั้งใจฟัง

คนอื่นๆ คงไม่แน่ใจ แต่เฟิงฉิวฮวงมั่นใจว่า โหหยางไชว
ไม่ใช่ลูกหลานของกลุ่มอำนาจที่หลบซ่อนอยู่ เมื่อความ
จริงถูกประกาศ กลุ่มอำนาจลับต่างๆ ก็เริ่มถูกเปิด
เผยอย่างไม่มีทางเลือก แต่กลับมีเพียงโหหยางไชวเท่า
นั้นที่ยังคงลึกลับ และยังลึกลับมากยิ่งขึ้นไปอีก

เมืองฉิวฮวงมองไปที่พันธมิตรของเธอ เธอไม่ต้องการให้
เขาประมาทฝ่ายตรงข้าม

สิ่งที่เฟิงฉิวฮวงได้กล่าวขี้นมานั้น ล้วนเป็นสิ่งที่โหหยาง
ไชวรู้อยู่แล้ว

ไม่เพียงแค่นั้น โหหยางไชวยังรู้ดีกว่า เมืองโลหิตสีชาด
ของจางหลาง จะยิ่งแข็งแกร่งยิ่งขึ้น เนื่องจาก ทหารใน

กองทัพจะเข้าร่วมกับเขา และกลายเป็นกองทัพมือ

อาชีพ

คนเหล่านี้หลายคนมีวินัยและฝีมือมากกว่า NPC โดย

เฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับข่าวกรองและสงครามพิเศษ

ไม่เพียงแค่นั้น ความสามารถในการบังคับบัญชาของ
พวกเขาก็ไม่ได้หายไปกว่าขุนพลในสมัยโบราณเลย บาง
คนอาจจะดีกว่าด้วยซ้ำ จุดอ่อนของพวกเขาก็คือ พวกเขา
ไม่ได้ฝึกฝนเทคนิคและมีลักษณะพิเศษเหมือน NPC
จึงอ่อนแอกว่าในแง่ของอำนาจการต่อสู้

นี่คล้ายกับว่าเมืองโลहितสีชาดได้รับทหารชั้นยอด นัก

วิชาการ และนายทหารจากประวัติศาสตร์ มันกลายเป็น

สถานที่ที่นรกกลัวมาก

สำหรับสมาชิกอื่นๆของ 6 ทหาราชย์แห่งหानตาน พวก
เขาทั้งหมดจะแข็งแกร่งขึ้น มันคงอีกไม่นาน กว่าพวกเขา
ทั้งหมดจะได้รับการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ
1 สิ่งทีโอหยางโชวสนใจก็คือ หลังจากอพยพแล้ว ถ้าตี
เงินสูญเสียดำแหน่งที่สูงกว่าให้กับซาโพจุ่น เขาอยากจะ
รู้จริงๆว่า จะเกิดอะไรขึ้นระหว่างทั้ง 2 คน

ถ้าไม่ใช่การทำงานอย่างหนักของเขาในช่วงต้นเกมส์
เมืองซานไห่ก็คงไม่มีสิทธิ์ที่จะทำลายพวกเขา มันเป็นเพ
ระว่าเขาได้เริ่มพัฒนาและทะนุถนอมผู้อยู่อาศัยของเขา
รวมถึงข้าราชการตั้งแต่ยังเป็นเพียงหมู่บ้านระดับ 1
ตอนนี้ เขาจึงได้มีโอกาส

โชคดีที่เขายังคงมีวิธีบางอย่าง ถ้าไม่อย่างนั้น เขาก็คง
ต้องทิ้งบัลลังก์ของภูมิภาคจีน

จุดอ่อนของพลังที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ก็คือ ไม่ว่าพวกเขาจะ
แข็งแกร่งแค่ไหน พวกเขาก็ต้องปฏิบัติตามกฎของเกมส์
และเมื่อกล่าวถึงความเข้าใจในเกมส์ คงไม่มีใครเข้าใจ
มันได้มากเท่ากับโอหยางโซว

ตัวอย่างเช่น แม้พวกชั้นสูงทางการเงินจะเข้าสู่เกมส์ แต่
ในเกมส์ไม่มีตลาดหุ้น และไม่มีธนาคารที่ทันสมัย มัน
เป็นเพียงแบบยุคโบราณเท่านั้น เมื่อพวกเขาไม่มีเงินทุน
ทำให้มันเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะลองทำบางสิ่ง
แน่นอน ถ้าพวกเขาถูกดึงดูดมาyingธนาคาร 4 สมุทร มัน

จะช่วยพัฒนาธนาคารในเรื่องการบริหารอย่างชัดเจน

อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ เกษตรกรที่เป็นมืออาชีพ ซึ่งจะช่วย
ปรับปรุงระบบชลประทานได้อย่างเป็นธรรมชาติ อย่าง
ไรก็ตาม หากพวกเขาต้องการผสมพันธุ์ข้าว เพื่อเพิ่มผล
ผลิต พวกเขาคงจะทำได้ ส่วนปุ๋ยและยาฆ่าแมลง ก็
เป็นไปได้ที่มันจะปรากฏออกมาเอง

“ขอบคุณสำหรับคำเตือนของเจ้า!” โอหยาางโซวเข้าใจ
ความห่วงใยและความกังวลของเธอดี

หัวข้อที่เธอยกขึ้นมากล่าว ทำให้บรรยากาศเหน็บหนาว
และรุนแรง จากสมาชิกทั้ง 6 ของพันธมิตรซานไห่ มี
เพียงเธอเท่านั้น ที่มีภูมิหลังที่แข็งแกร่ง ส่วนคนอื่นๆ

พวกเขามาจากครอบครัวคนธรรมดาเท่านั้น

ตอนแรก สิ่งนี้เป็นหัวข้อที่พวกเขาไม่สนใจ แต่วันนี้ เมื่อได้กล่าวถึงข้อได้เปรียบของกลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่ง เห็นได้ชัดว่าทุกคนเริ่มกดดัน

“โอเค พวกเราอย่าได้ยอมแพ้ ตราบที่เรายังคงพบและทะนุถนอมผู้มีความสามารถพิเศษของเราต่อไป แม้ว่า不会有ผู้เล่นชั้นสูง เราก็ยังใช้ประโยชน์จากผู้อยู่อาศัยในดินแดนของเราได้ นอกจากนี้ ประชาชนยังเคารพพลพรรคและจงรักภักดี ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ผู้เล่นไม่มี” โอหยางโซวให้กำลังใจทุกคน

“หวู่ยี้กล่าวถูกต้อง เมืองซานไห่มีเพียงหวู่ยี้คนเดียว และ

เขาก็สามารถยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกได้ ดังนั้น เราจะ
เห็นได้ว่า ศักยภาพของผู้อยู่อาศัยเป็นเรื่องใหญ่ กุญแจ
สำคัญคือ วิธีที่เราจะใช้และทะนุถนอมพวกเขา” ไปฮั่ว
เห็นด้วยกับความคิดของเขา

“ข้าสนับสนุนพี่ใหญ่หฺวี่ น้องสาวมู่เป็นเด็กดี!” มู่หลาน
เยว่กล่าวต่อ

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น กงเจิงซีและซุ่นหลงเตียนเซ
วก็เริ่มผ่อนคลายมากขึ้น ฉีเยว่หฺวี่ทำได้ แม้ว่าเขาจะมี
ขีดจำกัด หลังจากนั้น เพื่อที่จะก้าวต่อไป พวกเขาจะต้อง
พึ่งพาตนเอง และเดินไปในเส้นทางของตัวเอง

“พี่ชายพี่สาวทั้งหลาย ท่านคนขาดแคลนเงินกันหรือไม่?

เมืองมู่หลานของข้าแยะมาก น้องสาวมู่ต้องการขยายกอง
ทัพ แต่เราไม่มีเงินมากพอที่จะเปลี่ยนชั้นทหาร” มู่หลาน
เยว่กล่าวถึงสถานการณ์ของเธออย่างเศร้าสร้อย

เมื่อมองไปที่เด็กน้อยนี้ โอหยางโชวก็กกล่าวว่า “เยว่เยว่
ถ้าเจ้าขาดเงิน พี่ชายสามารถให้เจ้ายืมได้บ้างนะ”

“ข้าไม่ต้องการ แม้ว่าท่านจะมีเงิน แต่เมืองของท่านก็มี
ขนาดใหญ่มาก และยังคงมีกองทัพขนาดใหญ่ ท่านคง
จะต้องใช้เงินอีกมาก ข้าจึงไม่ต้องการเงินจากท่าน” มู่
หลานเยว่ปฏิเสธตรงๆ

“ถ้าเช่นนั้น ข้ามีข้อเสนอสำหรับเจ้า”

“ข้อเสนออะไรหรือ?”

“เจ้ารู้ว่าเมืองซานไห่มีธนาคารที่ชื่อว่า ธนาคาร 4 สมุทร
ใช่หรือไม่?”

“ใช่จ้า!”

“ข้อเสนอของข้าคือ ให้เปิดสาขาในเมืองของเจ้า และมัน
จะปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ ไม่เพียงแต่มันจะช่วยเจ้าแก้
ปัญหาทางการเงิน เมืองซานไห่ยังได้รับกำไรอีกด้วย นับ
ได้ว่าวิน-วินทั้ง 2 ฝ่าย นอกจากนี้ เจ้าก็ไม่ต้องรู้สึกผิดอีก
ด้วย แน่نونว่า อำนาจทางเศรษฐกิจของเมืองมู่หลานจะ
ถูกควบคุมโดยธนาคารข้าๆ” โอหยางโซวชี้ให้เห็นถึงข้อดี
ข้าเสีย

“เดี่ยวข้าขอคุยกับพี่สาวมู่ก่อน แล้วข้าจะบอกท่านอีกที”

“ตกลง”

เมื่อได้ยินการสนทนาของทั้งคู่ อีก 4 คนที่เหลือก็เงียบไป
ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงยังไม่ขาดเงินในตอนนี ในทางกลับ
กัน กงเจิงซีและซุ่นหลงเตียนเชื่อว่ากำลังประสบปัญหา
ด้านการเงิน ไม่ต่างจากหมู่หลานเยว่เลย

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวได้กล่าวไว้ว่า การอนุญาตให้
ธนาคาร 4 สมุทรวางงานในดินแดนของพวกเขา จะทำให้
ระบบเศรษฐกิจของดินแดนถูกควบคุม ต้องใช้ความกล้า
หาญและเชื่อใจกันอย่างมาก

ในความเป็นจริง แม้ว่ากังฉิงซีและซุ่นหลงเตียนเซว่จะเห็นด้วย โอบายางโซวก็คงยังไม่อนุญาต

ตอนนี้ โอบายางโซวเห็นด้วยกับมู่หลานเยว่เท่านั้น เพราะทั้งคู่อยู่ในแ่งเหลียนโจว และถูกกำหนดให้รวมกัน ดังนั้น การเชื่อมโยงเศรษฐกิจก่อนหน้านี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการรวมดินแดนในอนาคต

นอกจากนี้ เขายังต้องการใช้ธนาคาร 4 สมุทร ในการช่วยเหลือเมืองมู่หลาน เพื่อให้พวกเขาสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ต้องมีการเติบโตที่รวมเร็วเท่านั้น จึงจะสามารถปกป้องด้านเงินหนานได้

Chapter 174 ด้านเงินหนาน

มู่หลานเยว่ปิดช่องพันธมิตร แล้วไปหา มู่กุ้ยหยิง เพื่อ
ปรึกษาเกี่ยวกับข้อเสนอของโอหยางโซว

หลังจากได้ยินคำกล่าวของเธอ มู่กุ้ยหยิงก็เงยหน้าและไม่
ได้กล่าวอะไรออกมา เห็นได้ชัดว่ามันเป็นทางเลือกที่
ยากลำบาก ความตั้งใจของเธอคือ เธออยากให้เมืองมู่
หลานสามารถดำเนินไปอย่างเป็นอิสระ แต่ตอนนี้ เนื่อง
จากการขาดแคลนเงินทุน การพัฒนาเมืองจึงคืบหน้าช้า
มาก และมันได้ดึงความสนใจของเธอไว้ จนเธอไม่
สามารถมุ่งมั่นไปที่การทหารได้

หลังจากนั้นซักพัก เธอก็มองไปที่มู่หลานเยว่ ก่อนจะ
กล่าวว่า “เสี่ยวเยว่ ข้าขอถามเจ้า เจ้าไว้ใจพี่ชายห่วย
ของเจ้ามากเพียงใด และนอกเหนือจากพันธมิตร เจ้ามี
ความรู้สึกอื่นๆต่อเขาอีกหรือไม่?”

มู่หลานเยว่ตะลึง และไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงถามเช่นนี้
เธอคิดอย่างละเอียด แม้ว่าเธอจะคิดว่ามันแปลก เธอก็
ตอบออกไปว่า “พี่ชายห่วยนี้เป็นพันธมิตร และก็เป็นพี่
ชาย แม้ว่าเขาจะไม่ใช่พี่ชายแท้ๆของข้า แต่ข้ารู้สึกได้ว่า
ความจริงใจของเขาเป็นของจริง”

มู่กุ้ยหยิงพยักหน้า “งั้นข้าขอถามต่อ ในอนาคตของเมือง
มู่หลาน เจ้าจะทำเช่นไร หากเราและเมืองซานไห่ที่อยู่
แอ่งเหลียนโจวต้องเผชิญหน้ากัน?”

“ข้าจะไม่ปิดบังพี่สาว ข้าได้คิดถึงปัญหานี้แล้ว พี่สาว
ท่านก็รู้ว่า พ่อแม่กับข้ายังต้องอยู่ห่างกันอีกนาน ดังนั้น
ข้าจึงต้องการพัฒนาเมืองมู่หลาน เพื่อให้พวกเขาภูมิใจ
เมื่อพวกเขากลับมา สำหรับอนาคต การควบรวมกับ
เมืองซานไห่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม ก่อน
หน้านั้น ข้าต้องการใช้ความสามารถของตัวเอง ในการ
พัฒนาเมืองมู่หลานให้ดีที่สุด” มู่หลานเยว่ตอบ

“ข้าเข้าใจ เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะยินยอมให้เกิดสาขา
ของธนาคาร 4 สาขาในเมืองมู่หลาน เพราะยังไง ข้าก็ยัง
ต้องมุ่งเน้นพลังของข้า ในการจัดการกับพวกโจร และฝึก
อบรมกองกำลังพิเศษของดินแดนเรา เพื่อจะได้ปกป้อง
ด้านเงินหนาน”

มู่หลานเยว่กลายเป็นร่ำเริง “ตกลง ข้าจะไปบอกกับพี่ชายห่วยี่”

หลังจากได้รับการตอบรับจากเธอแล้ว โอหยางไชวก็ไปที่สำนักงานกรมการเงินของขุ่ยหยิงหยู

“พี่ใหญ่!” ขุ่ยหยิงหยูลุกขึ้นยืน และเชิญให้โอหยางไชวนั่ง

หลังจากที่เขานั่งลงแล้ว เขาก็อธิบายเกี่ยวกับเมืองมู่หลานให้เธอฟัง “หฺยเอ้อ ข้าต้องการย้ายหยางหยุนจากเมืองเป่ยไห่ และส่งเขาไปยังเมืองมู่หลาน เจ้าคิดว่าอย่างไร?”

ชู่ยหยังหยังหยังคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยิ้มแล้วกล่าวว่า “ข้า
คิดว่าดีแล้ว นางเป็นส่วนหนึ่งของธนาคาร 4 สมุทร และ
มีความเข้าใจการทำงานอย่างชัดเจน นางยังเป็นผู้
จัดการสาขาในเมืองเป่ย์ไห่ และมีประสบการณ์มาก
มาย”

“ดี ส่งจดหมายอย่างเป็นทางการของกรมการเงินออกไป
เพื่อเรียกตัวนางกลับมายังเมืองหลัก สำหรับคนที่จะมา
แทนนาง ข้าอนุญาตให้กรมการเงินตัดสินใจได้เลย”

“ข้าเข้าใจแล้ว” ชู่ยหยังหยังพยักหน้า แล้วถามต่อว่า “พี่
ใหญ่ ท่านต้องการให้เราเตรียมเงินทุนไปยังเมืองมู่หยาน
เท่าใด?”

สำหรับคำถามนี้ โอหยางโซวกล่าวอย่างหยาบๆว่า “ถ้าเราเตรียมไว้น้อยเกินไป มันก็จะไม่มีค่าอะไร ในครั้งแรกให้เตรียมไว้ 2,000 เหรียญทอง ซึ่งทั้งหมดจะเป็นเงินสด ด้วยเงินทุนก้อนนี้ มันควรจะให้พวกเขาสามารถใช้งานได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อมันถูกใช้หมด เราค่อยลงทุนเพิ่มเติม”

“ข้าเห็นด้วย” ชู่ยหยิงหยูมาจากตระกูลนักธุรกิจ เธอจึงสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน การลงทุนครั้งแรกเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับผลตอบแทนในอนาคต ดังนั้น เธอจึงเห็นด้วย

เมื่อเวลา 14.00 น. หวังหยวนเฟิงพร้อมเครื่องยิงหน้าไม้

3 คันศรจำนวน 3 เครื่อง ได้ถูกส่งไปยังเมืองหงส์
สาบสูญ หลังจากที่เขาไปแล้ว โอหยางโชวกก็กลับไป
คฤหาสน์ของลอร์ด

เมื่อเวลา 16.00 น. หยางหยุนก็กลับมาถึงเมืองซานไห่
และเธอรีบมาที่สำนักงานของโอหยางโชวในทันที

หลังจากที่โอหยางโชวบอกเธอ เกี่ยวกับงานใหม่ของเธอ
เขาก็เตือนเธอว่า “มู่หลานเยว่คือลอร์ดแห่งเมืองมู่หลาน
นางเป็นเพื่อนของข้า และการเปิดสาขาที่นั่นเป็น
กิจกรรมทางธุรกิจทั่วไป เมื่อเจ้าอยู่ที่นั่น เจ้าต้องเป็น
กลาง และไม่เข้าไปแทรกแซงเกี่ยวกับเรื่องทาง
เศรษฐกิจและกิจการของพวกเขามากนัก เจ้าเข้าใจหรือ
ไม่?”

ธนาคาร 4 สมุทร เป็นเหมือนมิดที่คมกริบ และถ้าตัว
แทนที่เขาส่งไปไม่เข้าใจ ก็อาจก่อให้เกิดความเสียหาย
ได้ แน่แน่นอนว่าโอหยางโซวเชื่อถือโอหยางหยุน แต่เนื่องจาก
มันเป็นเรื่องสำคัญ เขาจึงต้องย้าเตือนเธอ

เธอพยักหน้าอย่างจริงจัง แล้วกล่าวว่า “นายท่านไม่ต้อง
กังวล ข้าเข้าใจว่าอะไรควรอะไรไม่ควร”

“ดี” โอหยางโซวโบกมือ แล้วกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าต้องกล่าว
ก็กล่าวไปหมดแล้ว ดังนั้น เจ้าควรออกไปหาเจ้ากรมช่วย
และดูว่านางมีอะไรจะกล่าวเพิ่มเติมอีกหรือไม่ ในเช้าวัน
พรุ่งนี้ ข้าจะไปส่งเจ้าไปเมืองมู่หลาน”

“ค่ะ!” หยางหยุนตอบ แล้วออกไป

หยางหยุนไม่ได้ถูกส่งไปคนเดียว นอกเหนือจากเธอ
กรมการเงินได้เลือกพนักงานเพิ่มอีก 2 คน มาเป็นผู้ช่วย
ของเธอ สำหรับการเตรียมสถานที่ทำงานของธนาคาร 4
สมุทรนั้น มู่หลานเยว่จะเป็นผู้รับผิดชอบ รวมทั้งการคัด
เลือกพนักงานด้วย

.....
.....
.....

เช้าวันรุ่งขึ้น ณ เมืองมู่หลาน หน้าประตูเทเลพอร์ต มู่
หลานเยว่และมู่กุ้ยหยิงมารอพบพวกเขาอยู่ที่นั่น

หลังจากทั้ง 2 ฝ่าย ได้พบกัน โอหยางโซวกีแนะนำให้ทั้ง 2 ฝ่าย รู้จักกัน ถิ่นนาคร 4 สมุทรรอยากทำได้ดีที่นี่ มัน ต้องได้รับการสนับสนุนและพวกเขาก็มีโอกาสมากมายที่จะทำงานร่วมกัน นี่เป็นเหตุผลว่าทำไม โอหยางโซวกีถึง ต้องช่วยพวกเขาในการสร้างความสัมพันธ์

โอหยางโซวกีปล่อยให้หยางหยุนและผู้ช่วยทั้ง 2 คู่กับมู่หลานเยว่ เกี่ยวกับธนาคร 4 สมุทร ในขณะที่ตัวเขาเดินทางออกจากเมืองมู่หลาน ไปยังด่านเงินหนาน ภายใต้การนำทางของมู่กุ้ยหยิง

ด่านเงินหนานอยู่ห่างจากเมืองมู่หลานประมาณ 20 กิโลเมตร และเป็นเส้นทางเดียวที่แอ่งเหลียนโจว จะเข้า

ไปยังวงสี่ได้ ตอนนี มันทูกครอบครองโดยกลุ่มโจรภูเขา

ที่ศูนย์กลางของหุบเขา กว้าง 50 เมตร สามารถมองเห็น
ได้จากระยะไกล มันเป็นภูเขาที่สวยงาม ที่ถูกกัดเซาะไป
ตามกาลเวลา จนกลายเป็นมรดกที่มีค่า

ด้านเจ็หนานถูกแบ่งออกเป็นด้านหลัก และประตูทิศ
ตะวันออกและตะวันตก ด้านหลักสูง 20 เมตร กว้าง 30
เมตร ถูกสร้างมาจากหิน ด้านล่างของด้านเป็นพื้นที่เปิด
สูง 10 เมตร กว้าง 8 เมตร มีประตู 3 แห่ง และปิดสนิท
ทั้งหมด

ด้านหลักขยายไปทางด้านข้างจนถึงหน้าผา มันลาดลง
เล็กน้อย จนมีความสูงเหลือเพียง 15 เมตร และแต่ละ

ด้านมีประตูขนาดเล็กสูง 6 เมตร กว้าง 4 เมตร สำหรับ
ให้ประชาชนและสินค้าเคลื่อนผ่านไปมา

“ขุนพลมู่ ท่านรู้เรื่องโจรภูเขากลุ่มนี้มากเพียงใด?”

โจรภูเขากลุ่มนี้เป็นเหมือนเนื้อร้าย โอหยาบโหดกำลังวางแผนที่จะทำงานร่วมกับเมืองมู่หลาน ในการกำจัดพวก
เขา และปล่อยให้เมืองมู่หลานเข้าครอบครองด้าน

มู่กู่ยหยิงส่ายหัว “ท่านควรจะรู้ว่า สายลับของเราไม่
สามารถเข้าไปใกล้ได้ เพราะหากพวกเขาเข้าไปใกล้
พวกเขาก็จะถูกพวกยามพบเห็นในทันที”

โอหยาบโหดพยักหน้า แล้วถามว่า “แล้วสิ่งที่พวกเขาทำ

เพื่อความอยู่รอดล่ะ พวกเขาได้ออกมาจากด่าน เพื่อ
ออกมาปล้นบ้างหรือไม่? โดยเฉพาะกับเมืองมู่หลานที่
อยู่ในระยะสายตาของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเลย
หรือ?”

มู่กู่ยหึงขมวดคิ้ว “นี่เป็นสิ่งที่ซ้ำแปลกใจ จากการคาด
เดาของข้า ประการแรก พวกเขาอาจสะสมทรัพย์ากร
จำนวนมากไว้ในด่าน และมันก็คงมีมากพอให้พวกเขา
ใช้อย่างเพียงพอ, ประการที่สอง มีคนใช้ด่าน และพวก
เขาก็เก็บค่าธรรมเนียม ซึ่งมากพอจะทำให้พวกเขาอยู่
รอดได้ ดังนั้น จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม พวกเขาถึงไม่
ค่อยออกมาปล้น หากพวกเขาไม่ขาดแคลนจริงๆ พวก
เขาก็คงจะไม่เสี่ยงที่จะออกมาปล้นและฆ่าคนอื่นๆแน่”

โอหย่างโซวพยักหน้า และเห็นด้วยกับการคาดเดาของมู่
กู่ยหิง เขาหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “ดูเหมือนพวกเขาจะไม่
ใช่เพียงคนทั่วไป ผู้นำของพวกเขาคงจะไม่ใช้คนธรรมดา
ไม่เพียงแค่ว่าเขาจะชัดเจนและมองการณ์ไกล แต่เขาควรจะมี
ศักดิ์ศรีสูงในกลุ่มด้วย”

“อย่างไรหรือ?” มู่กู่ยหิงถามอย่างอยากรู้ อยากเห็น

“คิดเกี่ยวกับมัน หากเป็นเช่นเดียวกับที่ท่านกล่าว พวก
โจรภูเขาส่วนใหญ่ย่อมมีชีวิตที่สุขสบาย ที่พวกเขาเป็น
โจร นั้นเป็นเพราะพวกเขาถูกบังคับให้เลือกเส้นทางนี้
และไม่มีทางเลือกอื่น พวกเขาเพียงแค่ต้องการจะเลี้ยง
ปากท้องของตัวเอง จึงไม่เต็มใจที่จะรับความเสี่ยง อย่าง
ไรก็ตาม ยังมีกลุ่มคนชั่วที่มีความสุขกับการปล้นและฆ่า

คนกลุ่มนี้คงไม่เต็มใจที่จะร่วมมือกับด้านมากนัก ผู้นำที่
กำราบกลุ่มคนชั่วเหล่านี้ได้ จึงต้องเป็นผู้นำที่มีศักดิ์ศรี
สูงแน่ๆ” โอบายางโซวอธิบาย

มู่กู่ยหยิงพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“แต่ในระยะยาว เราต้องคิดหาวิธีกำจัดพวกเขาออกไป
เพราะถ้าวันไหนที่ ผู้นำไม่สามารถควบคุมเหล่าคนชั่วได้
มันคงจะกลายเป็นระเบิดเวลา ที่จะส่งผลต่อเมืองมู่
หลานแน่” โอบายางโซวเตือน

“เข้าใจ เมืองมู่หลานจะเพิ่มการลาดตระเวนด้านเงิน
หนาน เพื่อทำความเข้าใจความแข็งแกร่งของพวกเขาใน
ระยะนี้”

“ถ้าท่านต้องการการสนับสนุนจากข้า เพียงแค่บอกมา
เท่านั้น” โอหยางโชวสัญญา

“แน่นอน”

เมื่อทั้ง 2 คน กลับมาที่เมืองมู่หลาน มู่หลานเยว่ยังคงคุย
กับอย่างหยุนเกี่ยวกับบางเรื่อง โอหยางโชวไม่ได้อยู่ที่นี้
นานนัก เขาส่งมอบเงิน 2,000 เหรียญทอง สำหรับ
ธนาคารให้มู่หลานเยว่ เพื่อความปลอดภัย ก่อนที่
ธนาคารจะถูกสร้าง เธอจะใช้ประโยชน์จากฟังก์ชันถุง
เก็บของของผู้เล่น เพื่อเก็บเงินไว้เหมือนเป็นห้องนิรภัย
ของธนาคาร

หลังจากนั้น โอลิมเปียก็กลับเมืองซานไห่ ผ่านทาง
ประตูเทเลพอร์ต

Chapter 175 เมืองขนาดกลางเป่ย์ไห่

3 วันต่อมา คือวันที่ 9 เดือนที่ 6 เมืองหงส์สาบสูญได้
ประสบความสำเร็จในการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง
ระดับ 1 ลำดับที่ 3 ของภูมิภาคจีน

ไกอ่า ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 11 ในขณะที่โอลิมเปีย
โซวออนไลน์ตามปกติ ก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเกม

กลาง ในการเป็นลอร์ดคนที่ 4 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรด
ดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 1,600 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจาน
กลาง ในการเป็นลอร์ดคนที่ 4 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรด
ดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 1,600 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจาน
กลาง ในการเป็นลอร์ดคนที่ 4 ของภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรด
ดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 1,600 แต้ม”

ตามที่คาดไว้ เมืองโลहितลีชาตซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก
กองทัพ ได้ประสบความสำเร็จในการอัฟเกรดอย่างรวดเร็ว

เมื่อถูกกระตุ้นโดยจานกลาง ไปฮัวไม่สามารถต้านทาน
แรงกระตุ้นได้ และตัดสินใจยื่นคำร้องก่อนกำหนด 3 วัน
ซึ่งหมายความว่า พวกเขาจะป้องกันการโจมตีจากพวก
ผู้บุกรุก หลังจากเมืองหงส์สาบสูญเพียง 7 วันเท่านั้น

เป็นเหตุให้หวังหยวนเฟิงที่เพิ่งจะกลับมาจากเมืองหงส์
สาบสูญ ต้องถูกส่งไปยังเมืองสอดคล้องต่อในทันที เพื่อ
ช่วยพวกเขาฝึกฝนทหารให้ใช้เครื่องยิงหน้าไม่ได้

ธนาคาร 4 สมุทรสาขามือเมืองมู่หลานได้เปิดอย่างเป็นทางการ

การแล้วเมื่อวานนี้ มู่หลานเยว่ได้กู้เงิน 1,000 เหรียญทอง ในนามของเมืองมู่หลาน เพื่อขยายกองทัพ และสร้างกำแพงเมือง ส่วนที่เหลืออีก 1,000 เหรียญทอง ถูกปล่อยให้ประชาชนในเมืองกู้ยืม สำหรับการซื้อร้านค้าและโรงผลิตของพวกเขา

ในวันเดียวกันนี้ เมืองเป่ย์ไห่ได้มาถึงขีดจำกัดสูงสุดของประชากรที่ 10,000 คน และได้อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางอย่างเป็นทางการ การอัฟเกรดของเมืองสาขาไม่จำเป็นต้องยื่นคำร้องและรับการทดสอบจากระบบ ตราบเท่าที่พวกเขาผ่านข้อกำหนด พวกเขาก็จะสามารถอัฟเกรดได้ทันที

หลังจากอัฟเกรดเมืองเป่ย์ไห่แล้ว โหหยางไชวก็แต่งตั้งกู่

ชีวเหวินเป็นผู้ปกครองเมืองเป่ย์ไห่ในวันเดียวกันนั้น โอ
หยางโชวกำหนดให้อำนาจการบริหารของเขา เทียบเท่า
กับเจ้ากรมของเมืองหลัก

ก่อนที่จะอัฟเกรด ผู้ดูแลเมืองสาขาต่างจะไม่มีตำแหน่ง
และอำนาจในการบริหารของพวกเขา ก็จะไม่ได้รับ
การยืนยัน

ใช้โอกาสนี้ โอหยางโชวจัดการรูปแบบของเมืองสาขา
ใหม่ เจ้ากรมและผู้ปกครองของเมืองขนาดกลางระดับ 1
ขึ้นไป จะอยู่ภายใต้ลอร์ดโดยตรง โดยลอร์ดจะไม่เข้าไป
แทรกแซงเมืองสาขาของผู้ปกครอง และเขาจะต้อง
รายงานทุกอย่างให้กับกรมการบริหารในเมืองหลักทราบ

อำนาจการปกครองของเมืองสาจา มีระดับต่ำกว่าเมืองหลัก นั่นหมายความว่า เจ้ากรมทั้ง 4 ในเมืองสาจาจะมีอำนาจเทียบเท่าหัวหน้าฝ่ายในเมืองหลัก และหัวหน้าฝ่ายของพวกเขา ก็เทียบได้กับรองหัวหน้าฝ่ายของเมืองหลัก เงินเดือนของพวกเขาจะขึ้นอยู่กับอำนาจการบริหารจัดการของพวกเขา ไม่ใช่ตำแหน่งของพวกเขา

ในเวลาเดียวกัน โอบายางโซวได้ขีดเส้นในโครงสร้างการบริหารของเขาอย่างชัดเจน เมืองสาจาจะไม่มีกรมกิจการทหาร และจะมีเพียงฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหารเท่านั้น ธนาคารของพวกเขาจะถูกควบคุมโดยสาขาหลักของธนาคาร 4 สมุทร กรมคลังวัสดุของพวกเขาจะไม่มีฝ่ายนาเกลือ และฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหารจะอยู่ภายใต้กรมคลังวัสดุของพวกเขา

หลังจากอัฟเกรดเมืองเป่ยไห่แล้ว กองทัพเรือเป่ยไห่ก็ได้
จัดตั้งกองพันทหารเรือที่ 3 โดยมีหลี่ไห่เป็นนายพันอย่าง
เป็นทางการ ในเวลาเดียวกัน โอหยางไชวก็ก็นำจดหมาย
ให้เผยแพร่หลาย ทำการคัดเลือกทหารสำหรับกองพัน
ทหารเรือที่ 4 เมื่อพร้อมแล้ว ก็ให้แจ้งให้เขาทราบในทันที

เมื่อกองทัพเรือเป่ยไห่ขยายออกไปถึง 4 กองพัน และมี
ทหารถึง 2,000 นาย พวกเขา ก็จะโจมตีเกาะพระจันทร์
และกลุ่มโจรสลัดฉลามดำ เพื่อถอนรากพันที่เป็นพิษนี้
ออก

หลังจากเสร็จสิ้นการจัดการเรื่องเมืองเป่ยไห่ โอหยาง
ไชวก็ก็นอกจากสำนักงานของเขา และไปยังส่วนหลังของ

คฤหาสน์

ในเวลานั้น ปิงเอ๋อกำลังเล่นกับเขี้ยวดำอยู่

เขี้ยวดำในตอนนี้ได้โตเต็มที่แล้ว และมันก็แข็งแรงและ
น่ากลัว มันมีกล้ามเนื้อและกระดูกที่แข็งแรง สูง 75
เซนติเมตร และหนัก 55 กิโลกรัม

ขนของมันสวยงาม และมีคุณภาพสูง เปล่งประกาย
ระยิบระยับในอากาศ

ลูกหมาป่าดำฉลาดและว่องไว บางครั้ง มันก็พยายามที่
จะหยอกล้อกับเจ้าของของมัน เขี้ยวดำที่น่าสงสารถูกทิ้ง
ไว้โดยโอหยางโซว การมาถึงของปิงเอ๋อก็เหมือนกับทำ

ให้มันได้รับชีวิตใหม่ เธอชอบมันมาก และมักจะนำมัน
มาอยู่ข้างๆเธอ เพื่อที่จะได้เล่นกับมันได้ตลอด เธอยังให้
อาหารมัน ด้วยอาหารดีๆหลากหลายประเภท

“พี่ชาย!” เมื่อปิงเอ๋อเห็นโอหยางโซว เธอก็อ้าแขนกว้าง
แล้ววิ่งไปหาเขา

โอหยางโซวอุ้มเธอขึ้นมา เขายิ้ม แล้วถามว่า “เด็กน้อย
เบื่อหรือไม่?”

ปิงเอ๋อส่ายหัวและหัวเราะคิกคัก “ไม่ไม่ ปิงเอ๋อพบว่ามัน
สนุกมากกว่าที่โรงเรียนอีก”

โอหยางโซวคิดกับตัวเอง ‘เด็กน้อยนี่คงไม่เบื่อแน่นอน’

ในดินแดน เธอเป็นดั่งเจ้าหญิง และเธอก็เป็นที่ต้อนรับ
ในทุกๆที่ กุ่สานเหินยงมักจะเชิญเธอไปยังภัตตาคาร
และทำขนมมากมายให้เธอ จึงเอ่อก้ทำชุดให้เธอ
มากกว่า 10 ชุดแล้ว'

แม้แต่โรงไม้ก็ไม่เว้น ผู้จัดการของพวกเขาติดค้างโอ
หยางโซว เมื่อหลู่กวงจีได้ยืมว่า เธออายุเพียง 8 ขวบ เขา
ก็ได้ทำงานในมือ เพื่อทำของเล่นไม้ให้กับเธอ

เนื่องจากการประกาศการอพยพก่อนกำหนด 6 เดือน
และเดือนนี้ก็เป็นวันหยุด ดังนั้น รัฐบาลสหพันธ์จึงตัดสินใจ
ใจเพิ่มวันหยุด โดยโรงเรียนในเกมส์ จะเริ่มเปิดเรียน ใน
วันที่ 1 เดือนที่ 9

เมื่อปิงเฒ่รู้ว่า เธอมีเวลาเล่นถึง 3 เดือนเต็ม เธอก็รู้สึก
ยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“เด็กน้อย เดียวพี่ชายจะพาไปขี่ม้า โอเคมั๊ย?” โอหยา
งโซรู้สึกผิดเล็กน้อย สำหรับครึ่งเดือนที่ผ่านมา เพราะ
เขาได้ใช้เวลากับเธอน้อยมาก ถ้าไม่ใช่เพราะว่าเธอมี
ความเป็นผู้ใหญ่ เขาก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

“จริงหรือ?” ปิงเฒ่รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“แน่นอน”

“เฮ้ ไปขี่ม้ากัน!”

โอหยางโซววางเธอลง แล้วจูงมือเธอ เดินไปที่คอกม้า ใน
ตอนนี้ คอกม้าได้ถูกย้ายไปที่อาคารหู่หยิงแล้ว

เขาจึงเดินเข้าไปในกลุ่มทหารที่กำลังฝึกฝนอยู่ในลาน
ของอาคาร พวกเขาเป็นสมาชิกของกองร้อยทหาร
องครักษ์ ทั้งหมด 100 นาย

พวกเขาทั้งหมดหยุด และโค้งคำนับเขา

โอหยางโซวโบกมือโบกมือให้พวกเขาแล้วเดินต่อไป

เมื่อเห็นโอหยางโซว นายกองหวังเฟิงก็รีบวิ่งมาหาเขา
ทันที “นายท่าน!”

โอหยางโซวพยักหน้า “หวังเฟิง ข้าต้องการจะพาปิงเอ๋้อออก
ออกไปข้างนอก ให้ใครบางคนนำม้อออกมา”

“ขอรับนายท่าน!”

โอหยางโซวหันไปรอบๆ และเดินไปที่ประตูคุกหาสน์ของ
ลอร์ด

หลังจากนั้นไม่นาน คนเลี้ยงม้าก็จูงม้าชิงฟู่ของโอหยาง
โซวออกมา พร้อมกับมีทหารองครักษ์ตามมาด้วย 4 นาย
พวกเขาสวมชุดเกราะหมิงกวง และมีอุปกรณ์ครบครัน

โอหยางโซวรับบังเหียนมา และใช้สายตามองไปที่ทหาร
องครักษ์ทั้ง 4 เพื่อเป็นการถามพวกเขาว่า กำลังจะทำ

อะไร

ผู้นำของพวกเขาฉลาด เขาตอบในทันทีว่า “เรียนนาย
ท่าน ท่านนายกongพวกให้พวกเราคอยติดตามนายท่าน
และปกป้องท่านขอรับ”

โอหยางโซวพยักหน้า หวังเฟิงรอบคอบจริงๆ โอหยาง
โซวไม่ต้องการทำลายแผนของเขา และกล่าวอย่างไม่
เป็นทางการว่า “จะมาก็ได้ แต่จำไว้ว่า อย่าเข้ามาใกล้
จนเกินไป”

“ขอรับนายท่าน!”

โอหยางโซวหันกลับมา แล้วอุ้มปิงเอ๋อขึ้นไปบนหลังม้า

หลังจากนั้น เขาก็ขึ้นม้าและกอดเธอไว้ที่ด้านหน้าเขา
เมื่อเขากำลังจะออกไป เขี้ยวดำก็วิ่งออกมา

“อ้า ดำน้อย เจ้าต้องการที่จะตามพวกเรามาหรือ?” นั่น
คือชื่อที่ปิงเอ๋อเรียกเขี้ยวดำ

เขี้ยวดำยอมรับชื่อดังกล่าว มันดูไม่มีศักดิ์ศรีและความ
ภาคภูมิใจของหมาป่าดำเลย มันวิ่งมาทางปิงเอ๋อ แล้ว
เห่า 2 ครั้ง ที่ด้านหลังของมัน หางกำลังแกว่งไปมาอย่าง
ต่อเนื่องไม่หยุด

ปิงเอ๋อเข้าใจมัน เธอหันมามองโอหยางโซว แล้วกล่าวว่า
“พี่ชาย ให้ดำน้อยมากับเราด้วยนะ!”

เขาไม่สามารถทำอะไรได้ เขาจึงพยักหน้าตกลง

ปิงเอ๋อยิ้มอย่างมีความสุข แล้วตะโกนว่า “ดำน้อย ไปกัน
เถอะ!”

ในขณะที่อยู่ในเมือง โอหยางโซวก็ซื้อผ้าอย่างช้าๆ เมื่อ
ชาวเมืองเห็นลอร์ดของพวกเขา พาน้องสาวของเขาออก
มา พวกเขาก็นับเขาตลอดทางที่เขาเดินผ่าน

โอหยางโซวพยักหน้าตอบรับพวกเขา และออกจาก
ประตูเมืองด้านทิศตะวันตก เข้าไปในเขตทुरुกันดาร

กำแพงเมืองชั้นที่ 2 กำลังถูกก่อสร้าง ไม่ไกลจากประตู
เมืองด้านทิศตะวันตกมากนัก โอหยางโซวไม่ต้องการ

รบกวนพวกเขา และขี่ม้าลึกลงไปในเขตทุรกันดาร

ด้านหน้าของเขาเป็นที่ราบลุ่ม โอหยาบโฉบพล่อยให้ม้า
ของเขาวิ่งอย่างอิสระ เขี้ยวดำสามารถวิ่งได้ทันความเร็ว
ของม้าฉิ่งฟู่ มันทำให้โอหยาบโฉบรู้สึกทึ่งมาก

ปิงเอ่ออยู่บนหลังม้า และอยู่ในอ้อมกอดของเขา เมื่อ
เห็นทิวทัศน์รอบๆ เธอก็หัวเราะอย่างร่าเริง

หลังจากนั้นไม่นาน โอหยาบโฉบก็เงยหน้าขึ้น เห็นภูเขา
เล็กๆ เขาจำได้ว่า ที่นั่นเป็นที่ตั้งของวัดฉิงหยาง

เนื่องจากเป็นเรื่องบังเอิญ โอหยาบโฉบจึงตัดสินใจไป
เยี่ยมวัดและเก๋อหยาน

หลังจากที่เขาและปิงเฝ้าลงจากหลังม้า เขาก็ส่งม้าให้
ทหารองครักษ์ดูแล และเดินเข้าไปเคาะที่ประตูวัด

ไม่นานจากนั้น ประตูก็เปิดออก และเด็กชายอายุ 12-13
ปี ก็น้องคำนับโอบอ้อมไหว แล้วถามว่า “ท่านเป็นใคร
หรือ? แล้วท่านมาที่วัดทำไม?”

ก่อนที่โอบอ้อมจะตอบ ทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านหลังก็
ตะโกนว่า “โอหัง! นี่คือท่านลอร์ดนะ!”

โอบอ้อมหยุดเขา เขาไม่ต้องการจะตำหนิเด็ก เพราะ
เขาอาจจะไม่รู้เป็นเรื่องปกติ “นักบวชน้อย เก๋อหยานอยู่
ไหนหรือ?”

นักบวชน้อยกว่าว่าจะถูกตำหนิ แต่หลังจากเห็นว่าท่าน
ลอร์ดไม่ได้ตำหนิเขา เขาก็ผ่อนคลาย แล้วกล่าวอย่าง
สุภาพว่า “ท่านอยู่ข้างใน โปรดตามเข้ามา”

โอหยางโชวพยักหน้า เขาบอกให้ทหารองครักษ์รอด้าน
นอก แล้วจับมือปิงเอ๋อเดินตามนักบวชน้อยไป นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโชวเดินเข้ามาในวัดชิงหยาง มันมีพื้นที่สีเขียว และเต็มไปด้วยก้อนอิฐสีเขียว, ต้นไม้ และพืชพันธุ์ต่างๆอยู่ทุกๆที่ ให้ความรู้สึกที่เรียบง่ายและสดชื่น โอหยางโชวพยักหน้า นี่เป็นสถานที่ที่ดี สำหรับการปลูกฝังคำสอนจากพระคัมภีร์

Chapter 176 เมืองขนาดกลางระดับ 2

ณ วัดชิงหยาง, ห้องสงบนิ่ง

โอหยางโซวและเก๋อหยาน นั่งหันหน้าเข้าหากัน ที่คั่น
กลางระหว่างพวกเขาคือเครื่องชงชา เก๋อหยานกำลังชง
ชา ส่วนปิงเอ๋อ นักบวชน้อยพาเธอไปเล่นที่ลานวัด

เก๋อหยานส่งถ้วยชาที่เขาชงให้โอหยางโซว

โอหยางโซวรับมา พร้อมกับดื่มเล็กน้อย แล้วอุทานว่า
“ชาดี!” ชาที่ชงเป็นชาขาวที่โอหยางโซวส่งมาให้ ขณะนั้น

ที่ใช้ชง เป็นความลับของเก๋อหยาน ดังนั้น มันจึงมีกลิ่น
และรสชาติที่แตกต่างไปจากปกติ

เก๋อหยานยิ้ม แล้วกล่าวว่า “นายท่าน ท่านได้พบกับ
ความโชครึบบางอย่างใช่หรือไม่? ในร่างกายของท่าน ข้า
รู้สึกได้ถึงกลิ่นอายและออร่าที่เป็นของลัทธิเต๋า”

โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจ เก๋อหยานไม่ใช่คนธรรมดา
เขาสามารถตรวจพบกำลังภายในซี่ ในร่างกายของโอ
หยางโซวได้ ในช่วงนี้ เขาได้ฝึกฝนอย่างหนัก จนได้เข้าสู่
ขั้นที่ 2 แล้ว

ในขั้นที่ 2 ของเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง มีขีดจำกัดกำลังภายในอยู่ที่ 1,000 จุด

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวสามารถเพิ่มการหมุนวนเป็น 5 รอบ/วัน เท่านั้น ซึ่งหมายความว่า ด้วยความเร็วนี้ เขา ต้องใช้เวลาถึงครึ่งปี จึงจะสามารถเข้าสู่ชั้นที่ 3 ได้

ความเร็วในการบ่มเพาะเช่นนี้ ทำให้เขากระวนกระวาย เขาคิดว่าวิธีที่เขาบ่มเพาะผิดหรือไม่ เทคนิคการบ่มเพาะ กำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง มีทั้งหมด 12 ชั้น และ ด้วยความเร็วนี้ แม้ว่าจะบ่มเพาะไปอีก 10 ปี ก็ไม่รู้ว่า เขาจะสามารถเข้าถึงชั้นสูงสุดได้หรือไม่

เก๋อหยานเป็นนักบวชเต๋า และเทคนิคการบ่มเพาะกำลัง ภายในของจักรพรรดิเหลืองนี้ ก็อาจได้รับพิจารณาว่า เป็นของลัทธิเต๋า บางที เก๋อหยานอาจมีวิธีบางอย่าง โอ หยางโซวเริ่มคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่แน่ว่า โอกาสจะอยู่

ตรงหน้าเขาแล้วก็ได้

โอหยางโซวไม่คิดมากเกินไป เขากล่าวด้วยความเคารพ
ว่า “ข้าจะไม่ปิกบังท่าน ข้าโชคดีที่ได้รับเทคนิคการบ่ม
เพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ข้าได้ฝึกบ่มเพาะ
มาชักระยะแล้ว และข้าก็พบว่า ความเร็วในการบ่มเพาะ
ของข้าช้ามาก ข้าหวังว่าท่านจะสามารถให้คำแนะนำ
ของข้าได้บ้าง”

เก๋อหยานหัวเราะ “นายท่าน ท่านช่างโชคดีจริงๆ เทคนิค
การบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เป็น 1
ในเทคนิคที่ดีที่สุดของลัทธิเต๋า ท่านไม่ใช่สำนักบวชเต๋า
และไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ มันจึงเป็นเรื่องยากที่ท่านจะบ่ม
เพาะได้”

โอหยาางโหวพัยั๊กหน้า มันเป็นเช่นนี้เเอง

โอหยาางโหวยึ่นขึ้น แล้วคั้งค่านับเก๋อหยาาง “โปรดรับข้า
เป็นศิษย์ของท่านด้วย”

เก๋อหยาางบอกให้โอหยาางโหวนั่งลง แล้วกล่าววว่า “นาย
ท่านเป็นลอร์ด ที่ตำแหน่งเป็นเอิร์ลชั้น 1 ท่านมีโชคชะตา
ที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ข้าคงไม่กล้ารับท่านเป็นศิษย์ของข้า”

โอหยาางโหวกังวล และต้องการจะก้มลงค่านับเขามาก
ขึ้น

แต่เก๋อหยาางห้ามเขา “นายท่านไม่จำเป็นต้องฝืนเกินไป

แม้ว่าข้าจะไม่สามารถรับท่านเป็นศิษย์ได้ แต่ข้าก็สามารถสอนท่านเกี่ยวกับลัทธิเต๋าได้ และเมื่อท่านกลับไปแล้ว ตราบเท่าที่ท่านค้นหาความรู้เกี่ยวกับลัทธิเต๋าให้มากขึ้น ท่านก็จะยิ่งได้รับประโยชน์มากขึ้น”

ในที่สุดโอหยางโชวก็นั่งลง ตอนนี้อย่างไรก็ตาม เขาจะรู้วิธีการที่จะทำต่อไปแล้ว

ทั้ง 2 คน นั่งลงอีกครั้ง และเก๋อหยานเริ่มบรรยายเกี่ยวกับลัทธิเต๋าให้โอหยางโชวฟัง

การบรรยายนี้ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ในที่สุดก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของโอหยางโชว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
สำหรับการได้รับคำแนะนำจากเก๋อหยาน ทำให้มีความ
เข้าใจเกี่ยวกับลัทธิเต๋า การสังเกตเส้นทางสวรรค์ และ
เข้าใจในการบ่มเพาะมากขึ้น สำหรับรายละเอียดเฉพาะ
ผู้เล่นโปรดค้นหาด้วยตัวเอง”

แม้ระบบจะบอกว่าเขาได้รับบางอย่าง โอหยางโชวกียัง
ไม่รู้ว่ามันจะส่งผลกระทบต่อเขาเช่นไร หลังจากที่ถูกขับ
ไป และเริ่มบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายใน
ของจักรพรรดิเหลืองแล้ว เขาก็คงจะค้นพบมัน

เมื่อเวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยง โอหยางโชวกี้ทานอาหาร
ร่วมกับปิงเอ๋อที่วัดชิงหยาง ก่อนที่จะเดินทางกลับ ก่อน
ออกเดินทาง เก๋อหยานได้มอบพระคัมภีร์ลัทธิเต๋าบาง

เล่มแก่อิโหยางโซว เพื่อให้เขานำไปศึกษาและทำความเข้าใจ

ระหว่างทางกลับ ปิงเอ๋อได้ถามเขาว่า “พี่ชาย ท่านคุยอะไรกับท่านลุงคนนั้นในช่วงเช้าหรือ? ท่านรู้หรือไม่ว่ามันนานมาก มันทำให้ข้ารู้สึกเบื่อ”

เธอเป็นเด็กน้อยที่มีความกระตือรือร้นและอยากรู้อยากเห็น อิโหยางโซวหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “เราพูดคุยกันเรื่องเส้นทางการบ่มเพาะ”

“การบ่มเพาะคืออะไร?”

“การบ่มเพาะเป็นการศึกษาในโรงเรียนของผู้ใหญ่” โอ

หยางโชวสามารถอธิบายได้เท่านี้

“ไอ้ พี่ชายก็ไปโรงเรียนหรือ” เมื่อได้ยินเช่นนั้น ปิงเอ๋อก็
เลิกสนใจทันที

เมื่อกลับมาถึงคฤหาสน์ โอหยางโชวก็นำให้ฉีสื่อมาเล่น
กับปิงเอ๋อ ส่วนเขากลับไปที่ห้องของเขา เพื่อเริ่มบ่มเพาะ
เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง

หลังจากหมุนวนได้ 1 รอบ โอหยางโชวก็นึกยินดีเป็น
อย่างยิ่ง

เขาพบว่า ตอนนี้ แม้ว่าจะหมุนวนเพียงรอบเดียว เขาก็
เพิ่มกำลังภายในขึ้นได้ถึง 4 จุด นั่นหมายความว่า ความ

เร็วในการบ่มเพาะของเขาเพิ่มขึ้นถึง 4 เท่า โอหยางโซว
ไม่หยุด และเริ่มทำการบ่มเพาะต่อไป

หลังจากที่เขาหมุนวนได้ 5 รอบ เส้นลมปราณของเขาก็
บวมและซ้ำ เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากหยุด ดูเหมือน
ว่าคำแนะนำของเกอหยาน จะทำให้คุณภาพความแข็ง
แกร่งของกำลังภายในของเขาดีขึ้น แต่จำนวนครั้งที่เขา
สามารถจะหมุนวนได้ก็ยังคงเท่าเดิม

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวก็ยังรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง
ก่อนหน้านี้ เขาต้องใช้เวลาถึงครึ่งปี จึงจะเข้าสู่ขั้นที่ 3 ได้
แต่ตอนนี้ เขาสามารถจะเข้าสู่ขั้นที่ 3 ได้ ภายใน 1 เดือน
ครึ่ง ตราบที่เขายังคงศึกษาและทำความเข้าใจพระ
คัมภีร์ลัทธิเต๋า เขาก็สามารถเพิ่มความเร็วในการบ่ม

เพราะได้ อนาคตของเขาสดใสมาก

กว่าเขาจะเสร็จสิ้นการบ่มเพาะ เวลาที่ล่วงเลยมาถึง
16.00 น. แล้ว

เขาออกจากห้องของเขา และเดินไปที่ส่วนหน้าของ
คฤหาสน์ เพื่อจัดการงานบริหาร

.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 13 เมืองสอดคล้องได้ประสบ
ความสำเร็จในการป้องกันการโจมตีของผู้บุกรุก และได้
เป็นเมืองขนาดกลางแห่งที่ 5 ของภูมิภาคจีนได้สำเร็จ

2 วันต่อมา เมืองซานไห่ได้มีประชากรมาถึงขีดจำกัด
แล้ว

โอหยางโชวเดินเข้าไปในห้องโถงประชุม กล่าวในใจ
เกี่ยวกับการอัฟเกรด แสงสีขาวก็เปล่งออกมา และแผ่น
หินสีทางก็ผลุดขึ้นมากลางห้อง เขาวางมือขวาบนมัน
แล้วก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ตรวจสอบเงื่อนไขการอัฟเกรดของ
เมืองซานไห่”

“เงื่อนไขที่ 1 : ประชากรถึงขีดจำกัด คุณปฏิบัติตามซ้ำ
กำหนดแล้ว”

“เงื่อนไขที่ 2 : สิ่งก่อสร้างพื้นฐานที่จำเป็นทั้งหมด ได้รับการดำเนินการเรียบร้อยแล้ว คุณได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดแล้ว”

“เงื่อนไขที่ 3 : ลอร์ดมีตำแหน่งอย่างน้อยเอิร์ลชั้น 2 คุณได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดแล้ว”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ สำหรับการผ่านเงื่อนไขทั้งหมด ในการอัปเดตดินแดน คุณต้องการอัปเดตหรือไม่?”

“อัปเดต!”

แสงสีทางเปล่งออกมาจากแผ่นหินสีทอง พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
และแผ่ขยายออกไปยังอาณาเขตใหม่ของดินแดน ก่อน
จะค่อยๆจางหายไป

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉิเย
ว่หฺวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉิเย
ว่หฺวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย
ว่หวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่
สำหรับการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 คุณ
สามารถเลือก 1 ใน 3 สิ่งก่อสร้างที่ถูกสุ่มมาให้เพิ่มลงใน
โครงสร้างพื้นฐานของคุณโดยอัตโนมัติ”

“แจ้งเตือนระบบ : การสุ่มสิ่งก่อสร้างเสร็จสิ้น คุณ
สามารถเลือก โรงละคร แท่นบูชาชานชวน หรือแท่นบูชา
เซ่อจี โปรดเลือก!”

“ฉันเลือกโรงละคร!”

“แจ้งเตือนระบบ : สิ่งก่อสร้างถูกสร้างโดยอัตโนมัติ
โปรดตรวจสอบ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา และแผ่นหินสีทองก็ค่อยๆ จมลง
ไปในพื้นดินอีกครั้ง จากนั้นโอหยางไชวกั๊ตตรวจสอบ
สถานะของเมืองซานไห่

ดินแดน : เมืองซานไห่ (เมืองขนาดกลางระดับ 2)

ลอร์ด : ฉีเย่วหวู่ยี่ (เอิร์ลชั้น 1)

ฉายา : เมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลก (ชื่อเสียงของ
ดินแดนเพิ่มขึ้น 30%)

ขวัญกำลังใจประชาชน : 94

ความปลอดภัย : 92

ประชากรในดินแดน : 20,000/50,000

อัตราการอพยพเข้า : $200 \times (1 + 50\%) = 300$ คน/วัน

พื้นที่ของดินแดน : 5,000 ตารางกิโลเมตร

ลักษณะของดินแดน : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น 50%, ดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 25%, ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 50%, กำลังการผลิตของผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 25%, ประสิทธิภาพทหารเพิ่มขึ้น 20%, การพัฒนาความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%

ดัชนีการเมือง : 60/100 (ตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการ

บริหาร และขวัญกำลังใจในการทำงานของประชาชน)

ดัชนีเศรษฐกิจ : 55/100 (ตัวบ่งชี้ความมั่นคงทางการค้า
และความสามารถในการจ่ายภาษี)

ดัชนีวัฒนธรรม : 55/100 (ตัวบ่งชี้ระดับการศึกษา และ
คุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย)

ทหาร : 60/100 (ตัวบ่งชี้กำลังทหาร และความมั่นคง)

เมืองสาขาของดินแดน : เมืองเปย์ไห่, เมืองฉิวซู่ย, เมือง
มิตรภาพ

คลัง : ธนาคาร 4 สมุทร

สมาคมในดินแดน : สมาคมสิ่งทอ, สมาคมชาวประมง

เขตอุตสาหกรรมของดินแดน : นาเกลือเขตเหนือ,
เหมืองแร่กลางซาน, คอกม้าหุบเขาจีเฟิง

ผลิตภัณฑ์พิเศษในดินแดน : เหล้าเหลียนโจว 3 ดอกไม้,

ผ้าไหมหลากหลายสี, ซาขาว

สิ่งก่อสร้างพิเศษ : วิทยาลัยเหอเทียนโจว, ท่าเรือเป่ย์ไห่,

ภัตตาคารसानกุ๋, วัดชิงหยาง

สิ่งก่อสร้างชั้นช่อนเร้น : วัดหม้าโจ้ว(ปิดผนึก), อาคารรับ
สมัครงาน, วัดจักรพรรดิเหลื่อง

สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 2 :

โรงละคร : อาคารที่ใช้สำหรับการแสดงละคร

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนโรงละคร, ไม้ 8,000

หน่วย, อิฐ 4,000 หน่วย, หิน 5,000 หน่วย, ระยะเวลา

ในการก่อสร้าง : 10 วัน

(หมายเหตุ : ก่อสร้างแล้ว)

ลานหมากruk : ลานสำหรับเล่นหมากruk

เงื่อนไขการก่อสร้าง : นักเล่นหมากruk, แบบแปลนลาน
หมากruk, ไม้ 8,000 หน่วย, อิฐ 4,000 หน่วย, หิน 5,000
หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

แท่นบูชาชานชวน : ตำแหน่งสำหรับอัฐิฐานและเคารพ
เทพเสียนหนง

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนแท่นบูชาชานชวน, ไม้
2,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 8,000 หน่วย, ระยะเวลา
ในการก่อสร้าง : 10 วัน

แท่นบูชาเซ่อจี : ตำแหน่งสำหรับอัฐิฐานและเคารพเทพ
จี่

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนแท่นบูชาเซ่อจี, ไม้

2,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 8,000 หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

แท่นบูชาเขาเหรินต้า : ตำแหน่งสำหรับบูชาวิญญาณและเทพ

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนแท่นบูชาเขาเหรินต้า, ไม้ 2,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 8,000 หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

เมืองขนาดกลางระดับ 2 มีสิ่งก่อสร้างพื้นฐานเพียง 5 ประเภท และทั้งหมดเป็นสิ่งก่อสร้างทางวัฒนธรรม แม้แต่ในหมู่สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 1 ส่วนใหญ่ก็ยังเป็นสิ่งก่อสร้างทางวัฒนธรรม

แท่นบูชาชานชวน, แท่นบูชาเซ่อจี และแท่นบูชาซาเหริน
ดำ ทั้ง 3 แท่นบูชา เป็นสิ่งที่เมืองขนาดกลางจำเป็นต้อง
มี แท่นบูชาชานชวนจะตั้งอยู่ชานเมืองทางด้านทิศใต้
ของเมือง เรียกว่าแท่นบูชาทิศใต้, แท่นบูชาเซ่อจี จะตั้ง
อยู่ชานเมือง ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมือง
เรียกว่าเรียกว่าแท่นบูชาทิศตะวันตก, แท่นบูชาซาเหริน
ดำ จะตั้งอยู่ชานเมืองทางด้านทิศเหนือของเมือง เรียก
ว่าแท่นบูชาทิศเหนือ

Chapter 177 เจตนาฆ่า

จากสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 2 ทั้ง
5 โรงละครถูกสร้างโดยอัตโนมัติ และแท่นบูชาทั้ง 3 ก็

ต้องการเพียงแบบแปลนเท่านั้น ที่น่ารำคาญที่สุดก็คือ
ลานเล่นหมากรุก ที่ต้องการนักเล่นหมากรุก ซึ่งต้องพึง
โชคในการพบเจอ

สำหรับสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 2
แบบแปลนมีราคาสูงถึงฉบับละ 500 เหรียญทอง

แบบแปลนสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ รวมถึงแบบแปลนสิ่งก่อ
สร้างของเมืองขนาดกลางระดับ 1 มีโอกาสน้อยมากที่
จะได้รับจากค่ายโจร เนื่องจากสิ่งก่อสร้างทางวัฒนธรรม
มักจะไม่ใช่ของกับพวกโจร ดังนั้น การทำลายค่าย
โจร ไม่ได้ทำให้โอหยางโชวได้รับแบบแปลนใดๆ ที่เขาจะ
สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้เลย

การซื้อแบบแปลนสิ่งก่อสร้างของเมืองขนาดกลางระดับ 2 ทั้งหมด ต้องใช้เงินถึง 2,000 เหรียญทอง

ขีดจำกัดประชากรของเมืองขนาดกลางระดับ 2 เพิ่มขึ้นอย่างมาก จากอัตราการอพยพเข้าในปัจจุบัน ต้องใช้เวลาประมาณ 100 วัน จึงจะถึงขีดจำกัด ดังนั้น โอหยางโซวจึงต้องเพิ่มจำนวนประชากรของเขาด้วยวิธีอื่น

สำหรับลอร์ดคนอื่นๆ การอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 มีช่องว่างขนาดใหญ่เกี่ยวกับตำแหน่ง จากลอร์ดของเมืองขนาดกลางทั้งหมดในภูมิภาคจีน นอกเหนือจากโอหยางโซวแล้ว คนอื่นๆยังเป็นเพียงเอิร์ลชั้น 2 โดยจวนหลางและไปฮัวเฟิงจะเลื่อนชั้นเป็นเอิร์ลชั้น 2 หลังจากที่ได้รับรางวัลพิเศษจากการอัปเกรดเป็นเมืองขนาด

กลางระดับ 1

การเลื่อนจากเอิร์ลชั้น 2 เป็นเอิร์ลชั้น 1 นั้น ต้องใช้ต้องใช้คะแนนการกุศลจำนวนมาก ซึ่งคงไม่สามารถหาได้มากนักจากในแผนที่หลัก ดังนั้น พวกเขาจึงยังคงห่างไกลจากเอิร์ลชั้น 1 อีกมาก

ซึ่งก็หมายความว่า แม้ว่าพวกเขาจะมาถึงขีดจำกัดของเมืองขนาดกลางระดับ 2 พวกเขาก็ทำได้เพียงหยุดรออยู่เท่านั้น

สามารถจินตนาการได้เลยว่า สมรภูมิตั้งต่อไป จะมีการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นมากเพียงใด

ข้อจำกัดในเรื่องตำแหน่งนี้ ยังส่งผลต่อลอร์ดที่เฟิงอัฟ
เกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 พวกเขาส่วนใหญ่จะ
มากระจุกตัวกันตรงนี้ เมื่อพวกเขาอัฟเกรดดินแดน พวก
เขาแทบจะไม่ได้รับคะแนนการกุศลเลย และการได้รับ
จากการทำลายค่ายใจก็มีจำกัด

รูปแบบพีรमितรค่อยๆแสดงออกมาให้เห็นช้าๆ ความ
สำคัญของตำแหน่งก็ค่อยๆเริ่มเป็นที่สนใจมากขึ้น

พื้นที่ของเมืองขนาดกลางระดับ 2 มีถึง 5,000 ตาราง
กิโลเมตร โดยแอ่งเหลิยนโจวมีพื้นที่ 240,000 ตาราง
กิโลเมตร นั่นหมายความว่า เมืองซานไห่ได้เข้าครอบ
ครองแอ่งเหลิยนโจวไปแล้ว 1/48 เว้นพื้นที่ของพวกชน
เผ่าเร่ร่อน มีโอกาสสูงมากที่เมืองซานไห่จะได้เจอกับดิน

แดนอื่นๆ

ตามที่คาดไว้ 2 วัน หลังจากในเมืองซานไห่อัฟเกรด หัว
หน้าฝ่ายข่าวกรอง ช่งซาน ก็ได้เข้ามาที่สำนักงานของโอ
หยางไชว

“เรียนนายท่าน ข้ามีข้อมูลทางทหารที่สำคัญจะรายงาน
ขอรับ!”

โอหยางไชวประหลาดใจ “ว่ามา”

ช่งซานรวบรวมความคิด ก่อนจะกล่าวว่า “การสืบค้นที่
นายท่านได้สั่งไว้ในเดือนที่แล้ว ได้มีความคืบหน้า
บางอย่าง หลังจากที่ดินแดนของเราอัฟเกรด มีบางดิน

แดนตั้งอยู่ติดกับดินแดนของเรา”

“กล่าวให้เฉพาะเจาะจงกว่านี้” โอหยางไชวยังไม่ได้
แสดงอารมณ์ใดๆ

“ขอรับ!” ซ่งसानกล่าวต่อ “ขอบของดินแดนเหล่านี้ ติด
กับขอบทางตะวันตกและตะวันออกของดินแดนเรา ด้าน
ทิศตะวันตก มีหมู่บ้านระดับ 3 อยู่ 5 แห่ง และด้านทิศ
ตะวันออก มีหมู่บ้านระดับ 3 อยู่ 3 แห่ง”

“การป้องกันของหมู่บ้านเหล่านี้เป็นเช่นไร?” โอหยาง
ไชวพร้อมจะฆ่า

“หมู่บ้านระดับ 3 เหล่านี้มีประชากรถึงขีดจำกัดแล้ว

พวกเขามีกองกำลังป้องกัน 1-2 กองร้อย ส่วนใหญ่เป็นทหารโล่ดาบพื้นฐาน และบางส่วนเป็นเพียงทหารอาสาสำหรับการป้องกัน พวกเขามีเพียงรั้วไม้ธรรมดา ซึ่งไม่สามารถเทียบเคียงกับเราได้” ช่งसानเข้าใจว่าโอหยางโซวต้องการจะฟังอะไร

“เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่ต้องลังเลแล้ว” โอหยางโซวตัดสินใจ และหันไปทางช่งसान “เวลา 16.00 น. จะมีการประชุมฉุกเฉิน เพื่อวางแผนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้าและเล็งเฉียนต้องเข้าร่วมด้วย”

“ขอรับนายท่าน!”

หลังจากที่ช่งसानออกไป โอหยางโซวก็เรียกเสมียน ไป

หนานผุ และบอกให้เขาแจ้งให้เจ้ากรมกิจการทหาร เก๋
อหงเหลียง ขุนพลชี้ และนายพันทั้ง 5 มาเข้าร่วมการ
ประชุมฉุกเฉิน

เวลา 16.00 น. ณ ห้องโถงประชุม คฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากที่ช่งसानและเล้งเฉียนรายงานเกี่ยวกับดินแดน
ของผู้เล่น ที่อยู่ทางทิศตะวันออกและตะวันตก โอหยาง
โซวกี้กล่าวว่า “เราต้องทำลายดินแดนของผู้เล่นเหล่านี้
ก่อนที่มันจะกลายมาเป็นภัยคุกคาม สำหรับเรื่องนี้ กรม
กิจการทหารมีความคิดเห็นเช่นไร?”

“เราก็คิดเช่นเดียวกับนายท่าน สิ่งนี้ควรจะถูกส่งให้กรม
ทหารผสมจัดการ แล้วมันจะจบลงอย่างสวยงาม” ก่อนที่

เก๋อหงเหลียงจะกล่าวออกมา ชุนพลซี้ก็เริ่มขัดเขา

โอหยางโซวขมวดคิ้ว และตำหนิเขา “เจ้าคิดจะทำอะไร
พยายามที่จะต่อต้านหรือ?”

ถ้าไม่ใช่ว่ามีนายพันทั้ง 5 ของกรมทหารผสมนั่งอยู่ โอ
หยางโซวอาจจะกล้าแรงกว่านี้

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า ตั้งแต่ที่เขาได้เป็นผู้บัญชาการ
กรมทหารผสม ชุนพลซี้ก็แทบไม่สนใจและเคารพกรม
กิจการทหาร มันทำให้เขาอารมณ์เสียมาก

เขาไม่สามารถอนุญาตให้นายทหารของเขาหยิ่งผยอง
แม้จะเป็นนายทหารระดับพิเศษอย่างชุนพลซี้ก็ตาม ดัง

นั่น เขาจึงบดขยี้ทัศนคติของเขาในทันที เพื่อไม่ให้มัน
ลุกรามและแผ่ขยายออกไป

ไม่ควรมองแค่ว่ามีลักษณะที่ได้รับการสั่งสอน และ
สุภาพอ่อนโยน แล้วเขาจะต้องอ่อนแอ เมื่อเขาโกรธ ทุน
คนในกองทัพจะกลัวเขามาก แม้แต่ขุนพลซี้ก็ไม่กล้า
กล่าวอะไรออกมา หลังจากที่เขาถูกคาดโทษโดยโอ
หยางโซว

โอหยางโซวไม่ต้องการให้เขารู้สึกแย่เกินไป เขามองไปที่
เก๋อหงเหลียง แล้วกล่าวว่า “เจ้ากรรมเก๋อ เชิญกล่าว”

เก๋อหงเหลียงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขายังคงรู้สึกอับอาย
แม้ว่าโอหยางโซวจะสนับสนุนเขา แต่เขาก็ไม่ใช่ขุนพล

สงครามเช่นขุนพลชี้ เขาส่งบลง ก่อนจะถามว่า “นาย
ท่านต้องการให้จัดการพวกเขาเมื่อไหร่หรือ?”

โอหยางโซวเจียบอยู่ชั่วคราว ก่อนจะตอบว่า “เราต้องจบ
การสู้รบกับพวกเขาก่อนสิ้นเดือนนี้” เหตุผลที่โอหยาง
โซวต้องการให้จบก่อนสิ้นเดือนนี้ คือ ในเดือนที่ 7 เมื่อ
พวกเขาตาย เลเวลของพวกเขาจะเป็น 0 และพวกเขาจะ
สูญเสียไอเท็มทั้งหมดของพวกเขา ในฐานะผู้เล่นคนแรก
ที่เริ่มต้นสงคราม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะทำให้ช่อง
ว่างระหว่างผู้เล่นเพิ่มขึ้นมากเพียงใด

เก๋อหงเหลียงพยักหน้า “ข้าขอกล่าวอะไรสักเล็กน้อย
ก่อนที่เราจะเผชิญหน้ากับโลกภายนอก เราควรแน่ใจ
ก่อนว่า พื้นที่ภายในดินแดนของเราสงบสุข เนื่องจากเรา

ยังคงมีเวลา ข้าขอแนะนำให้ใช้เวลา 10 วัน ในการกวาด
ล้างค่ายโจรทั้งหมดที่อยู่ในดินแดน เพราะข้าเห็นว่า
เดือนที่ 7 กำลังจะมาถึง และข้าวก็จะได้รับการเก็บเกี่ยว
โดยชาวนา เราจึงต้องปกป้องพวกเขา ก่อน และต้องมั่นใจว่า
พวกเขาจะไม่ถูกจับตามองโดยพวกโจรที่อยู่ใกล้
ชายแดน นอกจากนี้ เมื่อขนาดของดินแดนเพิ่มขึ้น การ
ตั้งนิคมย้ายออกไปนอกเมืองก็เพิ่มมากขึ้น เราสามารถ
พัฒนาพื้นที่หลักได้เพียงแห่งเดียวในพื้นที่ 5,000 ตาราง
กิโลเมตรนี้ของเรา ดังนั้น การกวาดล้างค่ายโจร เพื่อเพิ่ม
ความมั่นใจในความปลอดภัยของการตั้งนิคมและ
เตรียมพื้นที่เพาะปลูกให้มากขึ้น มันจึงเป็นสิ่งที่เราควร
จะให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก”

“เข้าใจแล้ว!” ทุกคนกล่าวพร้อมกัน

“พวกเจ้าทุกคนเป็นนายทหาร ไม่ใช่เพียงทหารทั่วไป แม้ว่าการฆ่าในสนามรบจะสำคัญ การที่จะกลายเป็นนายทหารที่มีชื่อเสียง พวกเราต้องคิดและพิจารณาสิ่งต่างๆ จากมุมมองที่สูงขึ้น วันนี้ เจ้ากรมเก๋อได้ให้บทเรียนทั้งหมดแก่พวกเจ้าแล้ว ข้าหวังว่าพวกเจ้าจะจดจำมันไว้ในใจ” โอหยางโชวเตือนอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้กล่าวชื่อขุนพลที่ขึ้นมาโดยเฉพาะ

“ขอรับนายท่าน!”

หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง โอหยางโชวก็กลับไปที่สำนักงานของเขา ดินแดนเพิ่งจะได้รับการอัปเดต จึงยังมีสิ่งต่างๆ มากมายให้เขาจัดการ

ผู้ปกครองเมืองเปย์ไห่ กู้ฉิวเหวิน ได้ส่งจดหมายมาเพื่อ
ขอเงินจำนวนหนึ่งจากเมืองหลัก เพื่อใช้เป็นทุนในการ
สร้างกำแพงเมืองเปย์ไห่ ซึ่งจะใช้มาตรฐานเดียวกับ
กำแพงเมืองชั้นที่ 2 ของเมืองชานไห่ ซึ่งยาวด้านละ 5
กิโลเมตร สูง 12 เมตร และกว้าง 6 เมตร

นอกจากนี้ กู้ฉิวเหวินยังถามไถ่อย่างถี่ถ้วนว่า เขาสามารถ
สร้างเมืองสาขาของดินแดน ของเมืองเปย์ไห่ได้หรือไม่

หลังจากเมืองชานไห่อัฟเกรดได้ จากเมืองขนาดเล็ก
ระดับ 3 เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 แล้ว เมืองสาขาทั้ง
3 ของดินแดน ก็สามารถก่อตั้งเมืองสาขาได้เมืองละ 3
แห่ง เพียงแค่ไถ่ถามไถ่ยังไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาทำ

มันเท่านั้น

เหตุผลก็คือ ในปัจจุบัน เมืองซานไห่, เมืองเป่ย์ไห่, เมืองฉิวชู่ย และเมืองมิตรภาพ อยู่ใกล้กันมากเกินไป เหมือนอย่างที่เคยหงเหเลียงได้กล่าวว่า ถ้าพวกเขาพัฒนาในพื้นที่เดียว พื้นที่อื่นๆของดินแดนก็จะไร้ประโยชน์

ตำแหน่งของเมืองสาขาไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้
สำหรับขั้นแรก เมืองสาขา 3 แห่งแรกของดินแดน โอหยางมีกลยุทธ์ที่ดีในการก่อตั้งพวกมัน ขั้นที่สอง ของการก่อตั้งเมืองสาขาของดินแดน โอหยางโชวยังไม่ได้คิดที่จะก่อตั้งพวกมันในเร็วๆนี้ เขาต้องการจะรอจนกว่า ดินแดนจะถึงขยายไปมากกว่านี้ก่อน แล้วค่อยเริ่มก่อตั้งเมืองสาขากลุ่มที่ 2

เมืองสาขาของดินแดนมีขีดจำกัด ชั้นที่สอง คือ ชั้นสูงสุด
แล้ว ซึ่งก็หมายความว่า ในอนาคต เมืองสาขาของดิน
แดน จะมีเมืองสาขาได้เพียง 9 แห่งเท่านั้น ถ้าไม่อย่าง
นั้น โอหยางโชวก็คงไม่คิดมากกับเรื่องนี้ และคงเริ่มก่อ
ตั้งเมืองสาขาเพื่อเพิ่มประชากรให้มากขึ้นไปแล้ว

ความแตกต่างระหว่างนิคมและการก่อตั้งเมืองสาขาของ
ดินแดนก็คือ เมืองสาขาของดินแดน สามารถเติบโตและ
ขยายตัวได้ จะมีผู้อพยพเข้ามาในดินแดนทุกวัน การ
ตั้งนิคมจะไม่สามารถเติบโตได้มากนัก การเติบโตของ
ประชากร จะขึ้นอยู่กับการคลอดบุตรเท่านั้น

ในทำนองเดียวกัน หากผู้เล่นโจมตีดินแดนอื่น และอ้าง

สิทธิ์เหนือดินแดนเหล่านั้น ดินแดนเหล่านั้นก็จะสูญเสีย
การเติบโต กลายเป็นเพียงนิคม และประตูเทเลพอร์
ตของดินแดนเหล่านั้นก็จะหายไป

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมโอหยางโชวจึงไม่กวาดล้างดินแดน
เหล่านี้ทันที ไม่เพียงแต่เขาจะต้องใช้คนของเขา แม้ว่า
เขาจะประสบความสำเร็จในการโจมตี และกวาดล้างดิน
แดนบางส่วนได้ เขาก็ยังแทบไม่ได้อะไรเลย มันเสียเวลา
เปล่า ประชากรในดินแดนเหล่านี้ มีจำนวนน้อยกว่าชน
เผ่าเร่ร่อนคนเถื่อนภูเขาหรือในค่ายผู้บุกรุกเสียอีก

ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงพวกเซलय ส่วนใหญ่เป็นเพียง
สามัญชน ส่วนผู้มีความสามารถพิเศษ ก็มักจะจงรัก
ภักดีต่อลอร์ดของพวกเขา ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะ

ทำให้พวกเขายอมทำงานให้

Chapter 178 การบ่มเพาะแมลงพิษ

จากกลยุทธ์ดินแดนของโอหยางโซว จะสามารถอธิบาย
ได้ว่า ชายแดนของเขาเป็นแหล่งบ่มเพาะพิษร้าย

โอหยางโซวมองแฉ่งเหวียนโจวเป็นของเขาอยู่เสมอ เขา
จะไม่ยอมให้คนอื่นช่วงชิงมันไป ดินแดนอื่นๆในลุ่มน้ำเห
วียนโจวไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับเมืองซานไห่

หลังจากทำลายดินแดนของพวกเขา มันก็จะสูญเสี
ความสามารถในการเติบโตไป ดังนั้น จึงเป็นธรรมดา ที่

โอหยาางໄໂວຈະໄມ່ໃຈຮ້ອນຈົນເກີນໄປ ເຂົາຈະຄອຍອຸ່ງຢ່າງ
ໂກ່ລື່ອດ ເມື່ອດິນແດນເຫຼົ່ານີ້ພັດມາຂຶ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ຈະກາຍ
ເປັນເລືອດເນື້ອໃຫ້ກັບແອ່ງເສື່ອນໃຈຂອງເຂົາ

ເຂົາຕ້ອງຮອຍໃຫ້ແອ່ງທັງໝົດເຂື່ອມຕໍ່ກັບເມືອງສານໄທ້ ຈາກ
ນັ້ນ ເຂົາກໍ່ຈະຄອຍສອດແນມດິນແດນຕ່າງໆ ແລ້ວໂອໄຍາາງໄໂວ
ກໍ່ຈະຂາຍອອກໄປນອກແອ່ງເສື່ອນໃຈ

ເພື່ອປົກປ້ອງຄວາມລັບຂອງເມືອງສານໄທ້ ໂອໄຍາາງໄໂວຕ້ອງ
ສ້າງພື້ນທີ່ວາງເປຣ່າ ກັນຮ່ວງາງເມືອງສານໄທ້ແລະດິນແດນ
ຂອງຜູ້ເຜີ້ນອື່ນໆ ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາປ້ອງກັນດິນແດນ ຈາກການ
ແທກແຂງຂອງຜູ້ເຜີ້ນຄົນອື່ນໆໄດ້

ຖຸມິຖາຄນີ້ຄ້າຍກັບກະປ້ອງ ທີ່ໃຊ້ສຳລັບເລີ່ຍໄມ່ລຸງພິຊ

แน่นอน เพื่อเพาะแมลงพิษ เขาจำเป็นต้องมีความแข็ง
และวิธีการเพาะที่ดี ไม่อย่างนั้น แมลงพิษที่เขาเลี้ยงไว้
อาจจะฆ่าคุณได้ โอหยางโชวต้องการจะเป็นผู้เลี้ยง
แมลงพิษของแอ่งเหลียนโจว แต่แน่นอน นี่เป็นสิ่งที่
พันธมิตรดาบนาภาจะไม่เห็นด้วย

โอหยางโชวจึงได้ปฏิเสธเมืองเป่ย์ไห่ในการก่อตั้งเมือง
สาขาในทันที

สำหรับการขอเงิน เพื่อสร้างกำแพงเมือง พวกเขาจะได้
รับเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งจะมาจากกำไรในครึ่งเดือน
แรกของเดือนที่ 6 ของเหมืองแร่หลางชานและนาเกลือ
เขตเหนือ

เมืองซานไห่ได้รับเงินมาอย่างรวดเร็ว แต่ก็ใช้มันไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน

โอหยางโซวใช้หมึกสีแดงเขียนความคิดเห็นของเขาลงในจดหมายถึงกู่ชิวเหวิน เขาจะมอบเงินให้ 500 เหรียญทอง ส่วนที่เหลือ เมืองเป่ย์ไห่จะต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเอง

จากนั้น เสมี่ยนไปหนานผู่ก็ทำตามคำสั่งของโอหยางโซวไปแจ้งให้กรมและฝ่ายต่างๆรับทราบ

ตอนนี้ โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องวิ่งไปที่สำนักงานของพวกเขา เมื่อเขามีรายงานหรือการแจ้ง และเขาก็ไม่จำ

เป็นต้องขอให้พวกเขาเข้ามาในสำนักงานของเขา เมื่อ
มาถึงเมืองขนาดกลาง เขาได้ผลักดันให้กระบวนการการ
บริการรวดเร็วและเป็นระเบียบมากขึ้น

ตัวอย่างคือ สิ่งที่เกิดขึ้น โอหยางโซวได้อธิบายสิ่ง
ต่างๆที่เขาต้องการให้ไปหยานฉูฟ้ง จากนั้น ไปหนานฉูก็
จะถ่ายทอดความตั้งใจของโอหยางโซวให้กับชู่หยิงหยู
แล้วเธอก็จะส่งเงินที่เป็นกำไรจากครึ่งเดือนแรกของ
เดือนที่ 6 บางส่วน ไปให้กับเมืองเป่ย์ไห่

หลังจากที่เขาได้ตัดสินใจเรื่องต่างๆของเมืองเป่ย์ไห่ โอ
หยางโซวก็หยิบจดหมายของเมืองฉิวชู่ที่เจ้าเต๋อเสี้ยน
ส่งมาให้เขา

ในจดหมาย เจ้าต่อเสี้ยนได้กล่าวถึงว่า พวกเขาได้สร้าง
นิคมให้กับคนเถื่อนภูเขา ซึ่งเผ่าคนเถื่อนเถื่อนภูเขา
ขนาดเล็กจะใช้เป็นที่อยู่อาศัยเสร็จแล้ว เจ้าต่อเสี้ยนยัง
ได้ส่งมอบสิ่งของจำเป็นและเครื่องมือทำการเกษตรให้
กับพวกเขา

เทียนเหวินจึงเป็นคนฉลาด หลังจากทีสร้างนิคมเสร็จ
แล้ว เขาก็รวบรวมเผ่าคนเถื่อนหลายเผ่า ในนามของ
การท้าวชม เพื่อพาพวกเขาเข้าไปดูด้านในนิคม

พวกเขาได้เห็นบ้านที่สร้างจากอิฐ ยุ่งฉางที่เต็มไปด้วย
ธัญพืช ไร่, เบ็ด และสัตว์ปีกอื่นๆในลาน แปลงผัก และที่
ราบกว้างใหญ่ของนิคม

ทั้งหมดนี้ ทำให้พวกเขาประหลาดใจมาก

เมื่อเทียบกับชีวิตที่ยากลำบากบนภูเขา นิคมนี้ดูราวกับ
เป็นสวรรค์บนดิน

ไม่เพียงแค่นั้น เจ้าเต๋อเสียนยังเข้าใจในสิ่งที่โอหยางโชว
ต้องการ ดังนั้น เขาจึงทำตามคำแนะนำของหมอผีใน
การสร้าง วัดบรรพบุรุษที่น้ำเกรงขาม

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด แน่นอนว่ามันทำให้พวกเขาประหลาด
ใจ เมื่อถึงตอนนี้ ได้มีแผ่นขนาดเล็ก 2 แผ่น ที่แสดงความ
ตั้งใจที่จะอพยพมายังเมืองซานไห่ นอกจากนี้ แผ่นขนาด
กลาง 1 แผ่น และแผ่นขนาดเล็กอีก 2 แผ่น กล่าวหาว่าพวก
เขาจะขอพูดคุยกับคนของพวกเขา ก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ

ใจในภายหลัง

การเก็บเกี่ยวนี้ทำให้โอหยางโชวพอใจเป็นอย่างมาก

เมื่อเผ่าขนาดเล็ก 2 เผ่าได้อพยพลงมา เมืองฉิวชู่ยกจะ
ถึงขีดจำกัดของประชากร จากนั้น พวกเขาก็จะเป็นเมือง
สาขาแห่งที่ 2 ของดินแดนที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาด
กลาง ต่อจากเมืองเป่ยไห่ ไม่เพียงเท่านั้น กาเพิ่มขึ้นของ
แรงงาน ก็หมายความว่า การผลิตธัญพืชในครึ่งปีหลัง
ของดินแดนก็จะยิ่งเพิ่มสูงขึ้น

โอหยางโชวได้เขียนจดหมายถึงกรมการเงิน ให้มอบเงิน
1,000 เหรียญทอง ให้กับเมืองฉิวชู่ยก เพื่อให้พวกเขาใช้
เป็นทุนในการสร้างนิคมเพิ่มในอนาคต

ตอนนี้ จากเมืองสาขาทั้ง 3 แห่ง ของดินแดน เมือง
มิตรภาพข้าที่สุด แม้ว่าพวกเขาจะประสบความสำเร็จใน
การสร้างตลาดการค้า แต่ชาวเผ่าเร่ร่อนก็ตั้งค่าของม้า
ชิงฟู่ไว้มสูง พวกเขาไม่ต้องการจะขายพวกมันง่ายนัก

นอกจากนี้ มูลค่าของม้าชิงฟู่สูงอย่างไม่น่าเชื่อ ม้าชิงฟู่
200 ตัว ที่ซื้อมาจากเผ่าจีเฟิง ช่วยให้พวกเขาได้รับ
ทรัพยากรเป็นจำนวนมาก เพียงพอจะให้พวกเขาใช้ได้
อีกเป็นเวลานาน ตอนนี้ เป็นฤดูร้อน มันเป็นเวลาที่ดีที่
สุดที่จะปล่อยให้สัตว์กินหญ้า ทำให้พวกเขาอยู่มาก จน
ไม่มีเวลามาค้าขายกับเมืองมิตรภาพ

ดังนั้น ตลาดการค้าจึงเจียบมาก มันไม่ใช่สิ่งที่ใจวให้เงิน

คาดหวังเอาไว้

หลังจากอ่านจดหมายของเขา โอหยางโซวก็มีความคิด
บางอย่าง

ดูเหมือนการกำจัดหินก้อนใหญ่ เพื่อให้ชนเผ่าเร่ร่อน
ยินดีซื้อขายกับพวกเขาคงเป็นไปได้ ดังนั้น เขาคงจะ
ต้องไปใช้ประโยชน์จากกองทัพ เพื่อว่าจะได้มีโอกาส
ประสบความสำเร็จ

เมื่อคิดเช่นนั้น โอหยางโซวก็ส่งจดหมายไปยังกรม
กิจการทหาร และค่ายทิศเหนือของเมืองมิตรภาพใน
ทันที เขาบอกให้พวกเขาเกณฑ์ทหารเพิ่มเติม และขยาย
กองพันทหารม้าในอีกครึ่งเดือน

สำหรับค่ายหลัก โอหยางโซวยังไม่ได้วางแผนที่จะขยาย
กองกำลังใดๆในตอนนี้

รายได้ของเมืองมิตรภาพอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ไหนพวก
เขายังต้องดูแลกองพันป้องกันเมืองและค่ายทิศเหนืออีก
มันทำให้พวกเขาขาดเงินเป็นอย่างมาก โอหยางโซวจึงได้
เขียนจดหมายถึงกรมการเงิน ให้มอบเงิน 1,000 เหรียญ
ทอง เป็นค่าใช้จ่ายทางการทหาร และค่าซื้อม้าฉิ่งฟูให้
พวกเขา

ด้วยเหตุนี้ เมืองสาขาของดินแดนทั้ง 3 จึงได้ใช้เงินไป
แล้วถึง 2,500 เหรียญทอง หากปราศจากห่านทองคำ
อย่างเหมืองแร่กลางซาน และนาเกลือเขตเหนือ เขาคง

ไม่สามารถดำเนินการเหล่านี้ทั้งหมดได้

จากที่เห็น จะเข้าใจได้ว่า กว่าจะดำเนินงานต่างๆในดินแดนนั้น มีความยากเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองซานไห่ที่มีเมืองสาขาถึง 3 แห่ง

เมืองขนาดเล็กระดับ 1 ส่วนใหญ่จะสร้างกำแพงเมืองด้วยโคลน เหตุผลที่พวกเขาไม่ใช่หิน เพราะพวกเขาไม่มีทรัพยากรและเงินทุนที่มากพอ

หลังจากที่ผู้อพยพ อพยพเข้ามาในดินแดนของคุณแล้ว พวกเขาจะไม่ใช้ทาสของคุณ แต่เป็นประชาชนของคุณ เมื่อดินแดนเพิ่งจะถูกก่อตั้ง มันก็โอเคแล้วถ้าคุณเพียงแค่ให้อาหาร มันเป็นเรื่องที่พอเข้าใจกันได้

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ผ่านมาชั้นตอนนั้นและอัฟเกรด
เป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 1 เมืองจะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง
แปลง ถ้าลอร์ดยังคงบีบและบังคับให้พวกเขาทำงาน
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเขา พวกเขาอาจจะเริ่มก่อ
กบฏ และฆ่าลอร์ดของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้า
ลอร์ดของพวกเขาปฏิบัติกับพวกเขาเช่นทาส และไม่ให้
แม้แต่เสื้อผ้าและเงินเดือนแก่พวกเขา

ในชีวิตที่แล้วของเขา มีลอร์ดจำนวนมากที่ถูกฆ่าโดย
NPC ของตนเอง และถูกพวกเขาแทนที่

ภายใต้สถานการณ์ปกติ ผู้อพยพเป็นคนที่เชื่อฟังและ
ปฏิบัติตามคำสั่ง ตราบเท่าที่ลอร์ดไม่บังคับให้พวกเขาทำ

ในสิ่งที่ไม่ต้องการ พวกเขาก็จะทำสิ่งนั้น ถ้าไม่อย่างนั้น
การจราจลก็อาจจะเกิดขึ้นได้ และก็จะมีใครกล้าที่จะ
เป็นลอร์ด

หลังจากที่เขาจัดการกับจดหมายของเมืองสาขางอดิน
แดนทั้ง 3 เวลามันก็ล่วงเลยมาถึง 18.00 น. แล้ว

โอหยางโซวลุกขึ้น แล้วส่งจดหมายให้กับเสมียน ไป
หนานผู่จัดการ จากนั้น เขาก็มุ่งหน้าไปยังส่วนหลังของ
คฤหาสน์

“พี่ชาย วันนี้ท่านเลิกงานเร็วจัง” ในส่วนหลังของ
คฤหาสน์ และเอ๋อและฉีสี่กำลังเล่นปริศนาอักษรแบบ
ดั้งเดิม เมื่อพวกเขาเห็นโอหยางโซว พวกเขาก็รู้สึก

ประหลาดใจ

หลู่กวงจึงทำปริศนาอักษรนี้โดยเฉพาะสำหรับปิงเอ๋อ ใน
ชีวิตจริง ปิงเอ๋อเคยเห็นและเล่นมาหลายแบบ แต่
ปริศนาอักษรแบบดั้งเดิมนี้ ทำให้เธอรู้สึกทึ่ง แต่เธอก็มี
ความสามารถ แม้แต่ฉีสื่อและปานเซี่ยก็ไม่สามารถเอา
ชนะเธอได้

โอหยางโซวพยักหน้า “พี่ชายกลับมาเพื่อหาเด็กหญิงตัว
น้อย และดูว่าเจ้ามีพฤติกรรมดีหรือไม่”

ปิงเอ๋อวางปริศนาอักษรลง แล้ววิ่งไปหาเขา โอหยาง
โซวกอดเธอไว้ แล้วอุ้มเธอขึ้นมา

จากนั้น เขาก็พาเธอไปที่ห้องอาหาร โอหยางโซวค่อนข้าง
ข้างสับสน หลังจากเข้าเกมส์ ปิงเอ๋อกลายเป็นติดเขามา
ขึ้น และมากอดเขาบ่อยขึ้น

โอหยางโซวคิดว่า เธออาจจะเห็นว่าเขาดูแล ชุ่มหึงหยุ
และมู๋ฉิงซีเป็นอย่างดี เธอคงกลัวว่าเขาจะถูกพรากไป
จากเธอ

เรื่องนี้เป็นเหมือนกับชีวิตจริง เด็กๆไม่ต้องการให้พ่อแม่
ของพวกเขาให้กำเนิดน้องๆ เพราะพวกเขากลัวว่า น้อง
ของพวกเขาจะแย่งความรักจากพ่อแม่ไปจากพวกเขา

โอหยางโซวไม่ได้ทำอะไรมากนัก เขาไม่สามารถตัดการ
ดูแลชุ่มหึงหยุและมู๋ฉิงซีได้ โอหยางโซวต้องการให้ปิง

เธอรู้ว่า ความรักควรจะแบ่งปัน และนี่เป็นสิ่งที่เธอต้อง
ยอมรับเข้ามาในชีวิต

หลังจากทานอาหารค่ำเสร็จ โอหยางโซวกก็กลับไปห้อง
ของเขา และออฟไลน์ไป

ในโลกจริง อีกเพียงครึ่งเดือน ก็จะถึงเดือนที่ 7 แล้ว
บรรยากาศยังคงหนาวเย็น เต็มไปด้วยความกลัวต่อ
อนาคตและความเศร้าของการออกไปจากโลก

มีข่าวรายงานว่า ผู้สูงอายุบางรายไม่เห็นด้วยกับการ
อพยพ ประการแรก พวกเขาอายุมากแล้ว และแม้ว่าโลก
จะเปลี่ยนไป แต่มันก็ยังอีก 10 ปี และพวกเขาคงอยู่ได้
อีกไม่นานนัก, ประการที่สอง พวกเขาไม่ต้องการผ่าน

การทรมารของการเดินทางในอวกาศ

รัฐบาลสหพันธ์เคารพทางเลือกของพวกเขา และก่อนที่จะ
จะไป พวกเขาจะมอบทรัพยากรให้กับคนเหล่านี้อย่าง
เพียงพอ เพื่อให้พวกเขาได้ดำเนินชีวิตต่อไป

นอกจากนั้น ศิลปินก็ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งงานศิลป์เช่น
อาคารเก่าแก่ ภาพวาด และสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรม

คนบ้าเหล่านี้มักจะตายพร้อมกับงานศิลป์และสิ่ง
ประดิษฐ์ทางวัฒนธรรม รัฐบาลสหพันธ์ไม่สนใจความ
เห็นของพวกเขา และลากพวกเขาขึ้นยานอวกาศ

Chapter 179 สีแสนหม่น

ในความเป็นจริง สิทธิพลย์ส่วนบุคคลของทุกคนจะได้รับ
การจัดทำหมวดหมู่ และกลายเป็นตัวเลข สำหรับการจะ
ใช้ตัวเลขเหล่านี้อย่างไร รัฐบาลสหพันธ์ยังไม่ได้เปิดเผย
ใด

ในตอนเช้า โอหยางโซวโทรหาเสี้ยวเยว่ เพื่อสอบถาม
เกี่ยวกับการรับสมัครเพื่อนนักวิทยาศาสตร์ของปู่เธอ

จากที่ปู่เธอได้สรุปไว้ เธอได้ติดต่อกับนักวิทยาศาสตร์ 20
คน ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมา พวกเขาทั้งหมดอยู่ในภูมิ
ภาคต่ำหลิ และเสี้ยวเยว่ได้พาพวกเขาไปสำรวจรอบๆ

เพื่อทำความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมของเกมส์

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังได้ถามเสี่ยวเยว่ เกี่ยวกับตระกูล
ลู่ที่อยู่ในต้าหลี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิบัติการของพวกเขา
เขา หลังจากที่ถูกยิงให้สูญหายไป

หลังจากอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง โอหยางโซวก็มี
ความสามารถมากพอจะติดต่อกับตระกูลลู่ เนื่องจาก
เสี่ยวเยว่อยู่ในต้าหลี่ เขาจึงต้องการให้เธอช่วยเขาใน
เรื่องนี้

ในช่วงบ่าย ช่งเจียได้โทรหาโอหยางโซว

เหรียญเปลี่ยนขั้นทหาร และข้อความของโอหยางโซว

ประสบความสำเร็จตามที่คาดไว้ การแต่งงานของซ่งเจี๋ย
และหยวนผิงได้ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

หลังจากที่ซ่งเจี๋ยรู้ข่าว เธอก็ชื่นชมโอหยางโซว แล้วรีบ
โทรกลับมาหาเขาในทันที

เมื่อถึงตอนค่ำ โอหยางโซวก็ออนไลน์ตามปกติ

หลังจากเสร็จสิ้นการบ่มเพาะ โอหยางโซวก็ออกจาก
คฤหาสน์ของลอร์ด มุ่งหน้าไปทางตะวันออก ในช่วงครึ่ง
เดือนที่ผ่านมา แม้ว่าการแข่งขันจะยังไม่เสร็จ แต่การ
จัดการพื้นที่ต่างๆก็พร้อมแล้ว

โรงผลิตของฝ่ายธนูและหน้าไม้, โรงผลิตของฝ่ายคลัง

อาวุธ, โรงผลิตอาวุธ และโรงเล่นแร่แปรธาตุ ได้ตั้งอยู่ใน
เขตตะวันออก

โอหยางโซวเดินเข้าไปที่โรงผลิตของฝ่ายธนูและหน้าไม้
หัวหน้าฝ่ายและผู้จัดการโรงผลิต เป็นช่างทำธนูชั้นสูง
หู่เฟิง เขาเข้ามาต้อนรับโอหยางโซว แล้วกล่าวด้วย
ความนับถือว่า “ค่านับนายท่าน!”

ในสมัยก่อน คนที่เป็นช่างฝีมือนั้น มีสถานะทางสังคมที่
ต่ำมาก ดังนั้น พวกเขาจึงมีความเคารพในตัวเองต่ำ
และให้ความเคารพลอร์ดของพวกเขาสูงมาก บางที อาจ
จะมีเพียงหัวหน้าฝ่ายคลังอาวุธ อย่างช่างตีเหล็กชั้น
มาสเตอร์ หวังเถาเท่านั้น ที่แตกต่างจากคนอื่นๆ

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วถามว่า “หัวหน้าหวู่ ทางฝ่าย
สร้างกลไลหน้าไม้ได้เท่าใดแล้ว?”

โครงสร้างของหน้าไม้แย่งออกเป็น 3 ส่วน, แขน, คันธนู
และกลไก แขนส่วนใหญ่จะทำมาจากไม้, คันธนูจะถูก
ติดไว้ตรงส่วนหน้าของแขน และกลไกจะถูกติดตั้งที่ด้านหลัง
ของแขน

กลไกของหน้าไม้ที่โอหยางโซวกล่าวถึง คำส่วนที่สำคัญ
ที่สุดของหน้าไม้

ส่วนใหญ่จะทำมาจากทองแดง แต่ก็สามารถทำจาก
เหล็กได้ ด้านหน้าของ ‘ฟัน’ ใช้สำหรับแขวนสายและ
เชื่อมโยงกับไกยิง มันยังแกะสลักที่มุม ทำเป็นพิสัยยิง

คล้ายกับปืนในสมัยใหม่ และเมื่อมองระยะของเป้า
หมาย ผู้ใช้สามารถปรับมุมมองของภาพ เพื่อเพิ่มความ
แม่นยำได้

ที่ด้านล่างของแขนเป็นไกยิง ที่ใช้สำหรับยิงลูกศรออกไป

เมื่อผู้ใช้อิง พวกเขาจะดึงไกยิงที่เชื่อมต่อกับฟัน ซึ่งมันจะ
บังคับให้ฟันจมลง แล้วปล่อยสายที่มีลูกศรอยู่ออกไป
ลูกศรที่ถูกยิงออกไปจะมีความเร็วสูงมาก

20 วันก่อน หลังจากที่อัฟเเกรดเป็นเมืองขนาดกลางได้
ไม่นาน โอหยางโซวกก็เข้ามาเยี่ยมชมโรงผลิตของฝ่ายธนู
และหน้าไม้อย่างกะทันหัน เขาบอกให้พวกเขาให้ความ
สำคัญกับการสร้างกลไกของหน้าไม้ และสร้างพวกมัน

ให้ได้ไม่น้อยกว่า 100,000 ชุด

พวกเขามีความสงสัยกับคำสั่งแปลกๆของลอร์ดของ
พวกเขา แต่หูเหิงไม่ได้ถามอะไร และทำตามที่เขาสั่ง
อย่างเคร่งครัด

กลไกของหน้าไม้ มันหวัดสุดในการทำได้ง่าย นอกจากนี้
มันยังเป็นเรื่องง่ายที่พวกเขาจะทำมัน เพียงแค่มีหินและ
เหล็กก็เพียงพอแล้ว แตกต่างจากธนูและหน้าไม้ ที่ต้องมี
หลายปัจจัย และต้องใช้วัสดุต่างๆจำนวนมาก เช่น สาย
ธนู เขาสัตว์ และหนังสัตว์ ดังนั้น อัตราการผลิตพวกมัน
ของพวกเขาจึงมีจำกัด และไม่สามารถเพิ่มกำลังการ
ผลิตได้มากนัก ในขณะที่ฝ่ายธนูและหน้าไม้ยังต้องดูแล
การสร้างธนูและหน้าไม้ พวกเขาสามารถสร้างกลไกของ

หน้าไม้ ได้เพียงวันละ 500 ชุดเท่านั้น จนถึงปัจจุบัน จึง
สร้างเสร็จเพียง 10,000 ชุดเท่านั้น

หลังจากโอหยางโชวฟังรายงานนี้ เขาก็ไม่พอใจอย่าง
มาก “หัวหน้าฝ่ายหวู่ เจ้าต้องทำให้เร็วกว่านี้ เจ้า
สามารถลดการสร้างธนูและหน้าไม้ลงได้ เนื่องจากเรา
ยังไม่มีความต้องการใช้มากนักในตอนนี่”

“เข้าใจแล้วขอรับ!” หวู่เฝิงพยักหน้า

โอหยางโชวเดินออกจากโรงผลิตของฝ่ายธนูและหน้าไม้
แล้วเดินไปยังโรงผลิตของฝ่ายคลังอาวุธที่อยู่ข้างๆ

จนถึงวันนี้ ฝ่ายคลังอาวุธได้ถูกจัดตั้งขึ้นมาเป็นเวลา 3

เดือนครึ่งแล้ว ในช่วงเดือนที่ 5 หลังจากที่ตั้งได้ 2
เดือน ฝ่ายคลังอาวุธได้ส่งชุดเกราะหมิงหวง 50 ชุด ไป
ให้กองพันทหารม้า และชุดเกราะปู้เหริน 100 ชุด ไปให้
กองพันทหารราบ

ชุดเกราะทั้ง 2 มีบทบาทอย่างมาก ในระหว่างสงคราม
โจวหลู่ และมันทำให้ทุกคนตกใจมาก

ในเวลาเดียวกัน ชุดเกราะบางส่วนก็ได้รับความเสียหาย
จากสงคราม โดยชุดเกราะที่เสียหาย จะถูกส่งกลับมาให้
ฝ่ายคลังอาวุธ เพื่อให้พวกเขาทำการซ่อมแซม จากนั้น ก็
จะส่งกลับไปให้ทหารอีกที

หลังจาก 2 เดือนแห่งความยากลำบากในการจัดการ

ช่างฝีมือในฝ่ายคลังอาวุธก็ค่อยๆมีมากขึ้น จนถึง
ปัจจุบัน มีช่างตีเหล็กชั้นมาสเตอร์ 1 คน, ช่างตีเหล็กชั้น
สูง 4 คน, ช่างตีเหล็กชั้นกลาง 20 คน และช่างตีเหล็กชั้น
ต้น 150 คน แล้วยังมีช่างตัดเย็บชั้นมาสเตอร์ 1 คน, ช่าง
ตัดเย็บชั้นสูง 1 คน, ช่างตัดเย็บชั้นกลาง 5 คน และช่าง
ตัดเย็บชั้นต้นอีก 10 คน

กลุ่มคนเหล่านี้ ได้รับเงินเดือนรวมกัน สูงถึงเดือนละ
340 เหรียญทอง มากกว่าค่าใช้จ่ายของ 1 กองพันเสีย
อีก นอกจากนี้ เนี้ยังไม่รวมค่าที่ปรึกษาของมูจิงซีอีก

หลังจากเสร็จสิ้น ผลลัพธ์ก็เริ่มแสดงออกมา ตั้งแต่เดือน
ที่ 5 พวกเขาก็สามารถสร้างชุดเกราะหมีงวงได้จำนวน
150 ชุด/เดือน และชุดเกราะปูเหิรได้จำนวน 200 ชุด/

เดือน และส่งพวกมันไปให้กรมทหารผสม และกองพัน
แนวหน้า

ด้วยความเร็วนี้ เมื่อสิ้นเดือนที่ 7 กองพันแนวหน้าก็จะมี
อุปกรณ์ครบครัน เมื่อสิ้นเดือนที่ 6 กองพันที่ 1 ของกรม
ทหารผสมจะมีอุปกรณ์ครบครัน และกองพันที่ 2 จะได้
รับอุปกรณ์ครบครันในกลางเดือนที่ 9

ในช่วงเวลานี้ ความเร็วในการผลิตของพวกเขาจะ
ไม่เพิ่มขึ้นมากนัก ประการแรก พวกเขาได้เลือกชาวเมือง
ที่อาจจะกลายมาเป็นช่างตีเหล็กได้ทั้งหมดแล้ว พวกเขา
จึงจะหาเพิ่มจากผู้อพยพที่จะเข้ามาใหม่ได้เท่านั้น,
ประการที่สอง อุปทานของเหมืองแร่ได้มาถึงขีดจำกัด
แล้ว

มีเฉพาะเหมืองแร่ของเมืองซานไห่เท่านั้น ที่ผลิตเหมือง
แร่เหล็กให้กับโรงผลิต เพื่อใช้สร้างทวนและดาบถัง, ฝาย
ฉนุและหน้าไม้ เพื่อสร้างกลไลของหน้าไม้ และฝายคลัง
อาวุธ เพื่อสร้างชุดเกราะ ตอนนี้ พวกเขาได้มาถึงขีด
จำกัดแล้ว แม้ว่าจะเพิ่มคนงานเหมืองแร่มากกว่านี้ มันก็
ไม่มีพื้นที่ให้คนงานทำงานแล้ว

ทางออกเดียวก็คือ หาแหล่งแร่แห่งใหม่ในดินแดน

เดินออกจากโรงผลิตของฝายคลังอาวุธ โอหยางโซวกลับ
ไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด และจัดการกับปัญหาด้านการบ
ริหาร

.....

.....

ในอีก 1 สัปดาห์ต่อมา เฟิงฉิงหยางและตี้เจินก็ประสบ
ความสำเร็จในการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1
เมืองหantanได้ฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว หลังจากที่พวกเขา
ได้ล้มเหลวเมื่อครั้งก่อน แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ
เลย

ด้วยเหตุนี้ ในภูมิภาคจีน จึงมี 7 ดินแดนแล้ว ที่เข้าสู่
เมืองขนาดกลาง เหลือที่ว่างอีกเพียง 3 ที่เท่านั้น ใน 10
อันดับแรกของภูมิภาคจีน

ไม่ว่าจะเป็นซีอ๋องป้า, ซาโไฟจุ่น, เปียวหลิงฮวน, หวู่ฟู่

หรือแม้แต่ชั้นหลงเตียนเซว ทุกคนยังมีโอกาส

5 ดินแดนนี้ได้รับพิจารณาว่าเป็นกลุ่มที่ 3 เมื่อเทียบกับกลุ่มแรกอย่างเมืองซานไห่ และกลุ่มที่ 2 แล้ว พวกเขายังคงไม่พร้อมในระยะเวลาสั้นๆนี้ พวกเขายังไม่มี ความมั่นใจในการยื่นคำร้องขออัฟเกรด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมือง หินและเมืองซู่หลง พวกเขายังไม่ได้ผ่านข้อกำหนดทั้งหมดเลย

สถานการณ์ของซาโไฟจุ่นเป็นไปตามที่โอหยางโซวคาดไว้ ใน 6 ทศวรรษแห่งหानตาน เขาเป็นคนที่อ่อนแอที่สุด กลุ่มอำนาจของพวกเขามีจุดอ่อนมาก เมื่อทรัพย์สินทั้งหมดถูกแช่แข็ง เพื่อนและคู่ค้าทั้งหมดของพวกเขาก็ไม่สนใจพวกเขา ทำให้พวกเขาเหมือนจะถูกทิ้ง

ชาวโพนและคนของเขาต่อสู้ได้ดี อย่างไรก็ตาม ในแง่ของการจัดการดินแดน พวกเขายังคงบกพร่องอยู่มาก

ในช่วงสัปดาห์นี้ เมืองฉิวชู่เปลี่ยนแปลงปรกาศมากที่สุด在地ดินแดน เพราะเผ่าคนเถื่อนภูเขาขนาดกลาง 1 เผ่า และเผ่าขนาดเล็ก 4 เผ่า ได้ตัดสินใจที่จะอพยพลงมา นั่นหมายความว่า เผ่าที่ลังเลก่อนหน้านี้ ได้ตัดสินใจที่จะอพยพลงมาจากภูเขาแล้ว ซึ่งทำให้เมืองฉิวชู่มีผู้อพยพเข้าถึง 14,000 คน

ตอนนี้ จากเผ่าคนเถื่อนภูเขาทั้งหมดที่เข้าร่วมกับเมืองซานไห่ รวมเผ่าชนเหนียวแล้ว เหลือเผ่าขนาดกลาง 2 เผ่า และเผ่าขนาดเล็กอีก 4 เผ่า ที่ยังอยู่บนภูเขา

นอกจากเผ่าซวนเหินยวและเผ่าขนาดเล็กอีก 3 เผ่า ที่ได้
ส่งคนมาทำงานในเมืองแร่หลางซานแล้ว เผ่าขนาด
กลางและเผ่าขนาดเล็กที่เหลือ ยังคงดีใจและไม่
ตัดสินใจในเวลาสั้นๆนี้

การมาถึงของคนเถื่อนภูเขาจำนวนมาก ทำให้ประชากร
เพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก จนเมืองฉิวซู่ย ต้องอัพเกรดเป็น
เมืองขนาดกลางระดับ 2 และเจ้าเต๋อเสียนก็ได้รับ
ตำแหน่งผู้ปกครองเมืองฉิวซู่ยอย่างเป็นทางการอีกด้วย

เจ้าเต๋อเสียนทะเล่เยอทะยาน เขาได้เตรียมแผนที่จะจัด
เตรียมพื้นที่เพาะปลูกมากถึง 400,000 หนู่

โดยเขาวางแผนที่จะเตรียมพื้นที่เพาะปลูกเพิ่มขึ้นจากเดิมอีก 380,000 ไร่ เพื่อให้ขนาดของพื้นที่เพาะปลูกเพิ่มขึ้นเป็น 400,000 ไร่

จากค่าเฉลี่ย 10 ไร่/คน พื้นที่เพาะปลูก 400,000 ไร่ จะต้องมีการเกษตรมากถึง 40,000 คน ตอนนี้ พวกเขามีเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ ส่วนใหญ่ยังเป็นเพียงคนเถื่อนภูเขาที่เป็นมือใหม่ด้านการเกษตร หากไม่รวมเด็กและคนชรา จำนวนก็จะน้อยลงไปอีก

ถ้าใครมองมุมนี้ ตัวเลข 400,000 คงจะดูโอ้อวดและบ้าบิ่น

ในความเป็นจริง เจ้าเต๋อเสียนได้ทำการคำนวณไว้แล้ว

เมืองฉิวชู่ถูกจัดตั้งด้วยเหรียญระดับเงิน ซึ่งมีอัตราการ
อพยพเข้า เพิ่มขึ้น 40% นั่นหมายความว่า จะมีผู้อพยพ
เข้าสู่ถึง 280 คน/วัน และ 8,400 คน/เดือน

หลังจากนี้ ยังมีเวลาอีก 1 เดือน กว่าที่จะถึงฤดูเพาะปลูก
ข้าวในต้นเดือนที่ 8 ตราบที่พวกเขาผ่านครึ่งเดือนของ
การดิ้นรนและยากลำบากไปได้ ประชากรของเมืองฉิว
ชู่ก็จะเพิ่มมาเป็น 40,000 คน ในกลางเดือนที่ 9

จากที่เขาเห็น การฝ่าฟันสำหรับครึ่งปีหลังของการผลิต
ธัญพืชนั้นคุ้มค่า เนื่องจากเขาได้ทำการคำนวณที่ชัดเจน
แล้ว โอหยางโชวจึงไม่มีเหตุผลใดๆที่จะไม่เห็นด้วยกับ
เขา

Chapter 180 ปฏิบัติการสายฟ้าแลบ

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 24 ปฏิบัติการการกวาดล้าง
ค่ายโจรครั้งที่ 2 ของเมืองขนาดกลางซานไห่ ได้สิ้นสุดลง
แล้ว

เมื่อเทียบกับครั้งแรก ครั้งนี้มีจำนวนค่ายโจรถูกกวาด
ล้างเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า จึงมีผลตอบแทนที่สูงกว่าอย่างเห็น
ได้ชัด พวกเขาสามารถยึดเงินได้ 5,400 เหรียญทอง
เชลย 5,500 คน ัญพืช และอุปกรณ์จำนวนมาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาได้รับคู่มือเทคนิคการสร้าง
บันไดกำแพง(Scaling ladder) จากปฏิบัติการการกวาด

ล้างค่ายโจรในครั้งนี้

คู่มือการสร้างบันไดกำแพง : หลังจากเปิดใช้งาน ผู้ใช้จะ
เข้าใจเทคนิคการสร้างบันไดกำแพงโดยอัตโนมัติ

ในการโจมตีเมืองของผู้บุกรุกครั้งล่าสุด โอหยางโซวได้
เห็นถึงความแข็งแกร่งของบันไดกำแพง เขาปรารถนาที่
จะครอบครองอาวุธปิดล้อมนี้ เขาได้ส่งมอบมันให้กับ
ฝ่ายโจรสตึกสทางทหาร เพื่อให้ช่างฝีมือวิเคราะห์และ
สร้างมันให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

โอหยางโซวไม่ลืมว่า ยังมีกลุ่มโจรภูเขายู่ที่ด่านเงิน
หนาน การปรากฏขึ้นของบันไดกำแพง คือ พรจาก
สวรรค์ ถ้าไม่เช่นนั้น เขาก็ไม่รู้ว่า จะโจมตีด่านเช่นไร

จากรายงานของขุนพลชี้ พวกเขาเผชิญหน้ากับฝ่ายตรง
ข้ามอย่างยากลำบากในปฏิบัติการการกวาดล้างค่าย
ใจครั้งนี้ ค่ายใจชั้นสูงมีพวกใจถึง 2,000 คน และใน
หมู่พวกเขา มีใจชั้นสูงถึง 500 คน และใจทั่วไปอีก
1,500 คน

โชคดีที่กรมทหารผสมมีประสบการณ์กับการโจมตีค่าย
ใจ และสามารถประสานงานกันระหว่างกองพันได้เป็น
อย่างดี นอกจากนี้ พวกเขายังมีไม้ตายจากกองพันที่ 1
คือ กองร้อยทหารราบเกราะหนักทั้ง 4 กองร้อย การ
ป้องกันของพวกเขาแน่นทึบมาก พวกเขาสามารถบุก
เข้าไปในค่ายใจ โดยที่ไม่ได้รับอันตรายใดๆเลย

ในการสู้รบ กรมทหารผสมมีผู้เสียชีวิต 100 นาย และจากการปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรในครั้งนี้ กรมทหารผสมมีผู้เสียชีวิตทั้งสิ้น 300 นาย ดังนั้น เราจึงสามารถจินตนาการได้ว่า การสู้รบในค่ายโจรนั้นรุนแรงเพียงใด

ในความเป็นจริง เมื่ออัฟเเกรดมาจนถึงเมืองขนาดกลาง พวกโจรก็จะกลายมาเป็นภัยคุกคามได้ นี่เป็นเพราะมีขนาดที่จำกัด ค่ายโจรชั้นสูง นับเป็นจุดสูงสุดแล้วในเขตทุรกันดาร คนที่พวกเขาปล้นและติดตามมีน้อยมาก ดังนั้น จำนวนของพวกโจรที่รวมตัวกันจึงมีมากเป็นพิเศษ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพที่มีอุปกรณ์ที่ดี เช่นกรมทหารผสม พวกโจรก็ไม่สามารถจะต่อต้านใดๆได้เลย ดังนั้น โหหยางโชวจึงไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติการในการกวาด

คราวนี้ หลังจากอัฟเเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง เขาก็
ทำงานนี้ให้ขุนพลซีจัดการ

จากเชลย 5,500 คน นอกเหนือจาก 1,000 คน ที่ถูก
เกณฑ์ไปเป็นกองทหารสำรอง ที่เหลืออีก 4,500 คน ถูก
ส่งไปยังเมืองมิตรภาพ เพื่อช่วยให้อัฟเเกรดเป็นเมือง
ขนาดกลางระดับ 1 จากเมืองสาขาของดินแดนทั้ง 3
เมืองมิตรภาพช้าที่สุด โอหยางโซวไม่สามารถปล่อยไว้
โดยที่เขาไม่ช่วยอะไรไม่ได้

โอหยางโซวแต่งตั้งให้โจวไห่เงินเป็นผู้ปกครองเมือง
มิตรภาพ อย่างไรก็ตาม จากผู้ปกครองเมืองสาขาของ
ดินแดนทั้ง 3 มีเพียงเขาเท่านั้น ที่ยังไม่สามารถทำอะไร
ได้เป็นชิ้นเป็นอัน การขาดผลงานทำให้เขารู้สึกผิด และ

เขารู้สึกว่าเขาทำให้โอหยางโซวผิดหวัง

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรกับเขา เขาขอให้โจวไห่เงิน
ทำงานหนัก เพื่อชดเชยผลงานที่ยังขาดหายนี้

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโซวได้สั่งให้เล่ย์สุ่น ซึ่งเป็นผู้
รวบรวมข้อมูลของชนเผ่าเร่ร่อนมาพบเขา นอกจากนี้
เขายังได้เขียนจดหมายถึง นายพันแห่งกองพันแนว
หน้าที่ 2 ชุนเถิงเจียวด้วย โอหยางโซวบอกให้เขาเพิ่ม
การฝึกอบรม เพื่อให้มั่นใจว่า จะสามารถใช้งานทหารได้
ตลอดเวลา

ก่อนที่ปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจรจะสิ้นสุดลง โอ
หยางโซวบอกให้เขานำพวกเขาเข้าร่วมปฏิบัติการด้วย

เขายังอนุญาตให้เล่นสุนัขฝึกฝนพวกเขา และจัดรูปแบบ
ในการสู้รบบางอย่างให้กับพวกเขาให้เร็วที่สุดด้วย

ปกติแล้ว ทหารทั่วไปในกองพัน จะต้องเป็นทหารชั้น 5
เป็นอย่างน้อยถึงจะเพียงพอ ไม่เช่นนั้น กองพันนั้นก็
ยังถือว่าเป็นกองพันใหม่

หลังจากผ่านการทดสอบมาได้ 1 เดือน โอหยางโซวก็
แต่งตั้ง อดีตผู้นำที่ 2 ของผู้บุกรุกในระหว่างการโจมตี
เมือง เฮยฉี เป็นรองนายพันแห่งกองพันแนวหน้าที่ 2 โอ
หยางโซวทำเช่นนี้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถของกอง
พันแนวหน้าที่ 2 นี้

ตอนนี้ เขาอยู่ในฐานะรองนายพัน ซึ่งดูเหมือนว่าเขาจะ

ถูกลดตำแหน่งถึง 2 ชั้น ก่อนหน้านี้ เขาเป็นผู้นำพลม้า
1,000 คน ในการโจมตีเมือง แต่สำหรับผู้ี่รอดชีวิตมา
ได้ การได้รับโอกาสเช่นนี้ ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีมากแล้ว

โอหยางโซวทำเช่นนี้ เนื่องจากความสามารถของซุนเถิง
เจียวใกล้เคียงกับเฮยฉี จากประสบการณ์ของเขา เป็น
ธรรมดาที่โอหยางโซวจะเลือกที่จะเลื่อนขั้นให้ซุนเถิง
เจียวก่อน

นอกจากนี้ จากความเร็วของการขยายตัวของเมืองซาน
ไห่ ตราบเท่าที่เฮยฉียังคงทำได้ดีและจงรักภักดี เขาก็จะ
ได้รับการแต่งตั้งเป็นนายพันแน่นอน

เงิน 5,400 เหรียญทอง ที่ได้รับมาจากการกวาดล้างค่าย

โจร และกำไร์ 7,600 เหรียญทอง จากเหมืองแร่หลา
งซานและนาเกลือ รวมกันเป็นเงินมากถึง 13,000
เหรียญทอง เขามอบให้เมืองสาขาของดินแดน 2,500
เหรียญทอง, ซื้อแบบแปลนสิ่งก่อสร้างพื้นฐาน 2,000
เหรียญทอง, เปลี่ยนชั้นทหาร กองพันทหารเรือที่ 3 แห่ง
เปย์ไห่ และเปลี่ยนชั้นทหาร กองพันแนวหน้าที่ 2 รวม
1,250 เหรียญทอง และเป็นค่าชดเชยสำหรับทหารที่เสีย
ชีวิต 250 เหรียญทอง สุดท้าย เขาเหลือเงิน 7,000
เหรียญทอง

โอหยางโชวไม่ได้จัดการเงินที่เหลือในทันที เขาพร้อมจะ
รออีก 2 วัน เพื่อรับกำไรครึ่งเดือนหลังของเดือนที่ 6 จาก
นั้น เขาจะค่อยตัดสินใจว่าจะจัดสรรเงินที่เหลือนี้อย่างไร

ในช่วงบ่าย ณ ห้องโถงประชุม เมืองซานไห่

หลังจากสิ้นสุดปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจร โหหยาง
โซวก็เริ่มดำเนินการกับดินแดนใกล้เคียง

จากแผนของกรมกิจการทหาร ปฏิบัติการนี้จะมีชื่อว่า
‘สายฟ้าแลบ’ พวกเขาจะลบดินแดนของผู้เล่นทั้ง 8 ด้วย
ความเร็วปานสายฟ้าแลบ

ดังนั้น เมืองซานไห่จึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากการใช้
กำลังทหารของตนทั้งหมด

ปฏิบัติการจะถูกแบ่งออกเป็นด้านตะวันออกและด้าน
ตะวันตก และมันจะเริ่มขึ้นในเวลาเดียวกัน

ทางด้านทิศตะวันออกมีเพียง 3 ดินแดนเท่านั้น ทหารที่
รับผิดชอบคือ กองพันทหารป้องกันเมืองซานไห่, กองพัน
ทหารป้องกันเมืองฉิวชู่ย, กองพันทหารป้องกันเมือง
มิตรภาพ และกองพันแนวหน้าที่ 2 พวกเขาทั้งหมดจะ
อยู่ภายใต้เจ้ากรมกิจการทหาร เก่อหงเหลียง

นายพันทั้ง 4 ไม่ได้มาด้วย ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องง่ายที่เก่อ
หงเหลียงจะจัดการพวกเขา นอกจากนี้ โอหยางไชวยัง
ต้องการใช้โอกาสนี้ ในการฝึกความแข็งแกร่งในการต่อสู้
ของกองพันป้องกันเมืองต่างๆ และความสามารถในการ
โจมตีในระยะทางไกล

จากสถานการณ์ เมืองซานไห่ตั้งอยู่ตรงกลางของแอ่ง

การป้องกันไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาต้องการ และการโจมตีตรงกับสไตร์ของพวกเขามากกว่า ดังนั้น เขาจึงไม่ต้องการให้กองพันทหารป้องกันเมืองอยู่แต่เพียงในเมือง และสูญเสียความสามารถในการสู้รบของพวกเขาไป พวกเขาจำเป็นต้องถูกดึงออกมาบ้างในบางครั้งคราว เพื่อรักษาความสามารถในการสู้รบและรักษาขวัญกำลังใจของการฆ่า

ทางด้านตะวันตกก็มีดินแดนของผู้เล่น 5 แห่ง และขุนพลสี่เป็นผู้รับผิดชอบ พร้อมกับกรมทหารผสมของเขา

ในขณะที่ฝ่ายขาวกรอกรายว่า ดินแดนเหล่านี้ไม่มีกำแพงที่เหมาะสม กองพันเครื่องกลพระเจ้าจึงไม่ได้ถูกส่งไปเข้าร่วม

ปฏิบัติการนี้ ใช้ทหารมากกว่าปฏิบัติการกวาดล้างค่าย
โจรสลัดอีก แต่ฝ่ายตรงข้ามของพวกเขาก็เป็นเพียงหมู่บ้าน
ระดับ 3 ที่ไม่สามารถเทียบกับค่ายโจรสลัดชั้นสูงได้เลย

ความเร็ว คือหลักการของปฏิบัติการในครั้งนี้

พวกเขาได้พุ่งเป้าไปที่ดินแดนทั้ง 8 แห่งพร้อมกัน และไม่
ให้โอกาสพวกเขาในการตอบโต้ใดๆ

ก่อนที่จะพวกเขาจะออกไป โอหยางโซวสั่งให้พวกเขาอย่า
ลังเล เมื่อไปถึงหมู่บ้าน ให้พวกเขาโจมตีในทันที และ
จัดการคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อทำภารกิจให้เสร็จ

หลังจากที่ดินแดนของผู้เล่นถูกครอบครอง ผู้เล่นเหล่า
นั้นก็จะถูกส่งไปยังเมืองหลวงของระบบ เช่น ผู้เล่นใน
แอ่งเหลียนโจว จะถูกส่งไปยังต้าหลี่

หากผู้เล่นเสียชีวิตในระหว่างกระบวนการนี้ เขาจะคืน
ชีพที่ห้องโถงคืนชีพของเมืองหลวง

ดังนั้น เพื่อจบการต่อสู้อย่างสมบูรณ์ กองทัพตะวันตก
และตะวันตก จะออกเดินทางในตอนเช้า และตั้งค่าย
ใกล้กับดินแดนเหล่านั้น ในตอนเช้าของวันถัดไป พวก
เขาจะเริ่มโจมตี และไม่ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามทันได้ตอบโต้ ใน
เวลานั้น ผู้เล่นส่วนใหญ่ยังไม่ได้ออนไลน์ พวกเขาจะไม่
ทราบว่าใครเป็นผู้โจมตีพวกเขา

นั่นคือผลที่โอบายางโชวต้องการ

ถ้าดินแดนทั้ง 8 รู้ว่า เมืองซานไห่เป็นผู้ทำลายพวกเขา
พวกเขาก็จะกระจายข่าวไปทั่วฟอรัม และมันจะส่งผลให้
ดินแดนอื่นๆในแอ่งเหลียนโจวร่วมมือกัน

เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาขึ้นมาที่เมืองซานไห่ ปฏิบัติการ
จึงต้องรวดเร็ว โอบายางโชวกำลังเลี้ยงแมลงพิษ เขาจึงไม่
ต้องการให้พวกเขาร่วมมือกัน

เขาจะปล่อยให้แมลงต่อสู้กันเอง และจะเหลือเพียง
บางกลุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้น

หลังจากเขาตัดสินใจใช้กลยุทธ์นี้ เหล่านายทหารของ

เขาจึงกลับไปค้าขายทหาร เพื่อเตรียมทหารของพวกเขา
สำหรับวันพรุ่งนี้

.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 25 กองทัพทั้ง 2 ได้ออกเดิน
ทาง

กรมทหารผสมได้ออกเดินทางจากค่ายทิศตะวันตก และ
เดินทางไปยังขอบตะวันตกสุดของดินแดน, กองพัน
ป้องกันเมืองทั้ง 3 และกองพันแนวหน้าที่ 2 ได้เดิน
ทางออกจากค่ายทหารของตนเอง ไปรวมตัวกันที่เมือง
ฉิวชู่ย จากนั้น พวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังขอบตะวันออกสุด

ของดินแดน

.....
.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 6 วันที่ 26 เวลา 5.00 น.

สำหรับกองทัพตะวันออก แผนของเก๋อหงเหลียง คือ ให้
กองพันป้องกันเมืองทั้ง 3 แบ่งกันไปโจมตีดินแดน กอง
พันละ 1 แห่ง ส่วนกองพันแนวหน้าที่ 2 จะทำหน้าที่เป็น
กองกำลังเคลื่อนที่เร็ว คอยสนับสนุนเมื่อจำเป็น

สำหรับกองทัพตะวันตก ขุนพลซีไม่ได้มีแผนการหรือ

กลยุทธ์ใดๆมากนัก

ทหารในกองพันต่างของกรมทหารผสม เป็นทหารพิเศษ
ดังนั้น ขุนพลสี่จึงแบ่งพวกเขาเป็น 5 กองพัน และจัด
โครงสร้างใหม่ 5 กองพันใหม่นี้ คล้ายกับกองพันป้องกัน
เมือง โดย 1 กองพัน จะมีทหารโล่ดาบ 2 กองร้อย, ทหาร
ม้า 1 กองร้อย, ทหารหอก 1 กองร้อย และทหารธนู 1
กองร้อย

กองทหารป้องกันของหมู่บ้านระดับ 3 มีเพียง 100 นาย
เท่านั้น หรืออย่างมากก็มีสูงสุดได้เพียง 200 นาย เมื่อ
พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกองพัน มันเป็นไปได้เลยที่
พวกเขาจะป้องกันตัวเองได้ นอกจากนี้ มันยังเป็นการ
ลอบโจมตี ดังนั้น จึงไม่มีทางที่พวกเขาจะทำอะไรได้เลย

เวลา 5.00 น. กองพันทั้ง 8 ได้ตัดผ่านหมู่บ้านทั้ง 8
เหมือนมีดที่หั่นเค้ก ภายใต้การชี้ทางของทหารฝ่าย
ขาวกรอง พวกเขาศรัทธาได้อย่างแม่นยำ

หมู่บ้านระดับ 3 มีเพียง หอธนูและหอเตือนภัยหิน กอง
ทัพที่โจมตีไม่สนใจจะซ่อนตัว ตอนนี้ มันยังมีดอยู่ พวก
เขาจึงไม่จำเป็นต้องซ่อนตัวตนของพวกเขา

ประตูไม้ของหมู่บ้าน ถูกทำลายลงโดยทหารโล่ดาบที่
เป็นคนเถื่อนภูเขา กองกำลังที่อยู่ด้านหลังพวกเขาตาม
มา และประสบความสำเร็จในการยึดคฤหาสน์ของลอร์ด
ได้อย่างรวดเร็ว

ในเวลานั้น ทหารบางส่วนที่ตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว ก็
รีบวิ่งออกมาเตรียมพร้อม เพื่อสกัดกั้นผู้บุกรุก อย่างไรก็ตาม
ตาม กองกำลังของพวกเขาอ่อนแอ และไม่สามารถ
เทียบกับผู้บุกรุกได้ พวกเขาจึงถูกจัดการอย่างราบคาบ

เมื่อชาวบ้านเห็นทหารของพวกเขาพ่ายแพ้อย่างง่ายดาย
พวกเขาก็ไม่กล้าทำอะไร ได้แต่ยืนมองให้ผู้บุกรุกเข้ามา
ยึดคฤหาสน์ของลอร์ดของพวกเขาเท่านั้น

หลังจากผู้บุกรุกครอบครองดินแดน เหล่า NPC ก็กลายเป็น
เชลยในทันที

Chapter 181 การใช้จ่ายอย่างสนุกสนาน

ปฏิบัติการสายฟ้าแลบเป็นไปอย่างราบรื่น พวกเขาไม่ได้
เผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดใดๆ

หลังจากที่ปฏิบัติการสิ้นสุดลง พวกเขาก็รวบรวมชาว
บ้านทั้งหมดไว้ด้วยกัน แล้วจัดให้พวกเขาเป็นผู้ขน
ทรัพยากรและอุปกรณ์ต่างๆทั้งหมด กลับมายังเมืองซาน
ไห่

หมู่บ้านเหล่านี้ ตั้งอยู่นอกอาณาเขตของเมืองซานไห่ ดัง
นั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจปล่อยมันทั้งหมดให้ว่างเปล่า
เมื่อดินแดนขยายออกไป หมู่บ้านเหล่านี้ก็อาจได้รับ
หน้าที่เป็นที่ตั้งของนิคม

เวลา 17.30 น. กองทัพตะวันออกและกองทัพตะวันตก
ได้นำเชลย 7,200 นาย รวมทั้งทรัพยากรและอุปกรณ์
ต่างๆจำนวนมาก กลับมาถึงเมืองซานไห่

เนื่องจากมันเย็นมากแล้ว โอหยางโชวไม่ได้ให้พวกเขา
เข้ามาในเมือง แต่ให้พวกเขาค้างคืนที่นอกเมือง อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ตอนนี้อยู่ในช่วงฤดูร้อน ตอนกลางคืนไม่ได้หนาว
มากนัก และพวกเขาก็ยังมีเต็นท์ ดังนั้น มันจึงไม่ได้ทำ
ให้พวกเขาลำบากมากนัก

โอหยางโชวไม่ได้เก็บทรัพยากรใดๆที่พวกเขาเป็นผู้ขน
มาไว้ เขาแจกจ่ายพวกมันทั้งหมดให้กับชาวบ้าน ด้วย
เหตุนี้ มันจึงช่วยลดความเกลียดชังของพวกเขา ที่มีต่อ
เมืองซานไห่ลงได้

วันถัดมา ฝ่ายทะเบียนก็เริ่มทำงานของพวกเขา

พวกเขาได้สร้างกระบวนการที่สมบูรณ์แบบ สำหรับการ
จัดการผู้อพยพและเชลย

ฝ่ายทะเบียนจะตั้งอยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันตก เมื่อ
ผู้อพยพกลุ่มใหม่ ๆ มาถึง เจ้าหน้าที่จะช่วยพวกเขาลง
ทะเบียน ในทะเบียนบ้านของเมืองซานไห่ หลังจากนั้น
เจ้าหน้าที่จะแบ่งกลุ่มผู้อพยพตามความสามารถพิเศษ
และอาชีพของพวกเขา

ชาวนา, ชาวสวน ,คนงานเหมือง, คนตัดไม้, คนเพาะ
พันธุ์สัตว์ อาชีพเหล่านี้เหมาะสำหรับการอยู่นอกเมือง

ดังนั้น พวกเขาจะถูกส่งไปยังนิคมต่างๆ หลังจากที่พวกเขาได้รับสวัสดิการขั้นพื้นฐานแล้ว เพื่อพวกเขามาถึงนิคม เจ้าหน้าที่ก็จะจัดที่พักอาศัยให้กับพวกเขา

ฝ่ายการเกษตรและกรมคลังวัสดุ มีเจ้าหน้าที่คอยช่วยเหลือฝ่ายทะเบียนในขั้นตอนนี้

ช่างฝีมือ, ช่างตัดเย็บ, นักธุรกิจ และคนที่มีความสามารถพิเศษอื่นๆ จะถูกส่งไปยังค่ายพักชั่วคราว ซึ่งพวกเขาจะได้รับการดูแลเรื่องอาหารและที่พักเป็นอย่างดี ดี ฝ่ายทะเบียนจะออกหนังสือแนะนำตามอาชีพและความสามารถของแต่ละคน พวกเขาสามารถใช้หนังสือเหล่านี้ เพื่อหางานทำที่เหมาะสมกับพวกเขาได้

หลังจากที่ผู้อพยพได้งานที่ต้องการแล้ว พวกเขาก็จะถูก
ย้ายออกจากบ้านพักชั่วคราว และไปเช่าบ้านอยู่ในเขตที่
อยู่อาศัย

ฝ่ายก่อสร้างได้สร้างบ้านบางส่วนไว้ให้ผู้ที่อพยพมาใหม่
ได้เช่า

พวกเขาสามารถไปที่กรมคลังวัสดุ เพื่อขอรับสวัสดิการ
ขั้นพื้นฐานได้

พวกเขายังสามารถไปที่ธนาคาร 4 สมุทร เพื่อขอกู้เงิน
สำหรับการซื้อบ้านที่พวกเขาเช่าอยู่ได้ และพวกเขายัง
สามารถและสวัสดิการพื้นฐานของพวกเขาที่นั่นได้

ด้วยเงินนี้ พวกเขาสามารถไปที่ตลาด และซื้อสัตว์ปีก
บางส่วนมาเลี้ยงที่บ้านได้ คนที่ยังยังสามารถซื้อผัก
หรือเมล็ดพันธุ์มาปลูกในลานบ้านของพวกเขาได้

แม้แต่คนร่ำรวยก็สามารถไปที่ร้านขายเสื้อผ้า เพื่อซื้อ
เสื้อผ้าใหม่ หรือไปที่ร้านขายเครื่องประดับ เพื่อซื้อเครื่อง
ประดับใหม่ได้ บางครั้งพวกเขาก็สามารถไปที่ภัตตาคาร
เพื่อดื่มกิน, โรงน้ำชา เพื่อดื่มชา หรือโรงละคร เพื่อชม
การแสดงและฟังเพลงได้

ผู้อพยพส่วนใหญ่จะสิ้นสุดแค่นั้น พวกเขาเพียงแค่ต้อง
การมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่วนคนที่อายุน้อย พวกเขาจะ
พิจารณาถึงอนาคตของพวกเขา และแต่งงานเพื่อมีลูก

สำหรับนายทหาร, นักวิชาการ และผู้มีความสามารถ
พิเศษอื่นๆ พวกเขาจะได้รับการแนะนำให้กับหัวหน้า
ฝ่ายต่างๆ โดยหัวหน้าฝ่ายทะเบียนตู่ฉวน

สำหรับระดับทองหรือสูงกว่านั้น ตู่ฉวนจะแนะนำให้เจ้า
กรมแต่ละคนตามอาชีพของพวกเขา เพื่อมอบหมายให้
พวกเขาทำงานในกองทัพหรือกรมต่างๆ

เฉพาะคนที่พิเศษจริงๆ เท่านั้น ที่ตู่ฉวนจะแนะนำให้โ
หยางไชวโดยตรง เพื่อมอบหมายงานให้พวกเขา

ผู้อพยพที่รู้สึกว่าตัวเองเหมาะกับกองทัพ สามารถออก
จากงาน และไปขอทำงานที่ค่ายทหารได้

ฝ่ายทะเบียนได้เตรียมการมาเป็นอย่างดีในกระบวนการ
นี้ และสามารถดำเนินการได้อย่างราบรื่น แม้จะมีเซลย
เข้ามาถึง 7,200 คนก็ตาม พวกเขาก็เพียงแค่ส่งคนมารับ
มือกับมันมากขึ้นเท่านั้น

แน่นอนว่าเซลยเหล่านี้พิเศษกว่านั้น ในหมู่พวกเขา ยัง
คงมีคนที่จงรักภักดีต่อลอร์ดของตน ส่วนใหญ่เป็น
สมาชิกหลักของหมู่บ้าน, นักวิชาการ หรือไม่กี่นายทหาร

โอหยางโซวไม่กล้าประมาทกลุ่มคนเหล่านี้ เขาจะลด
ตำแหน่งของนายทหาร ให้เป็นเพียงหัวหมู่ และส่งไปยัง
กองพันต่างๆ ข้าราชการพลเรือนจะถูกส่งไปทำงานใน
เมืองสาขาของดินแดน เพื่อทำงานในฐานะเจ้าหน้าที่พื้น
ฐาน

โอหยาางโซวมีเหตุผลที่เขาจัดการข้าราชการพลเรือนด้วย
วิธีเช่นนี้

ผู้ปกครองเมืองสาขาของดินแดน เป็นคนพื้นเมืองทั้ง
หมด ดังนั้น พวกเขาจะไม่ระวังเฉลยเหล่านี้มากเกินไป
ในเวลาเดียวกัน พวกเขายังสามารถช่วยปรับปรุงระบบ
การบริหาร และเพิ่มประสิทธิภาพได้อีกด้วย

แน่นอนว่านี่เป็นการทดสอบของเขา ต่อผู้ปกครองเมือง
ทั้ง 3 เขาจะดูว่า พวกเขาจะโน้มน้าวคนเหล่านี้ได้หรือไม่

ในหมู่เฉลยเหล่านี้ ไม่ได้มีบุคคลทางประวัติศาสตร์ คนที่
อยู่จุดสูงสุดของพวกเขา มีเพียง นายทหารชั้นต้น 2 นาย

และนักวิชาการอีก 1 คนเท่านั้น

หลังจากจัดการเซลย์แล้ว โอหยางโซวก็เริ่มจัดการเรื่อง
การเงิน

กำไรจากครึ่งเดือนหลังของเดือนที่ 6 จำนวน 7,600
เหรียญทอง ได้ถูกส่งมาแล้ว ตอนนี้ โอหยางโซวมีเงิน
มากถึง 14,600 เหรียญทอง เขาได้มอบเงิน 4,600
เหรียญทอง ให้กับกรมงานเงิน เพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่าย
ต่างๆของดินแดน

โอหยางโซวเหลือเงิน 10,000 เหรียญทอง เขาไปที่ตลาด
ชั้นสูง ซึ่งมันได้ย้ายมาอยู่ด้านหน้าคฤหาสน์ของลอร์ด
ทางตะวันตกของคฤหาสน์ ด้านขวาของประตูเทเลพอร์ต

เมื่อคิดถึงมัน โอหยางโซวไม่ค่อยได้เข้ามาตลาด
มากนัก หลังจากที่ถูกอพยพเป็นเมืองขนาดกลาง นอก
เหนือจากแบบแปลนสิ่งก่อสร้างแล้ว ยังมีสิ่งที่เขาต้องซื้อ
อีกเล็กน้อย

เขาเข้าไปในตลาด หลังจากที่มีการอพยพเริ่มขึ้น ระบบจะ
มีการอพยพครั้งใหญ่ และมันจะมีการเปลี่ยนการตั้งค่า
ของตลาด

โอหยางโซวต้องการใช้ความทรงจำที่เขามีอยู่ทั้งหมด
เพื่อซื้อไอเท็มให้ได้มากที่สุด

โอหยางโซวมองไปที่คู่มือเทคนิคลับ เขาได้กวาดคู่มือ

เทคนิคลับระดับทองมาอีก 20 ฉบับ ด้วยเงิน 1,000

เหรียญทอง

ด้วยเหตุนี้ ตอนนี้ โอหยางโซวจึงได้รับคู่มือเทคนิคลับ

ระดับทองมาแล้วถึง 120 ฉบับ

น่าแปลกใจที่เขาได้พบกับคู่มือเทคนิคลับระดับ

จักรพรรดิฉบับหนึ่ง นั่นคือ ‘คัมภีร์เก้าหยิน’ มันมีราคา

1,500 เหรียญทอง โอหยางโซวซื้อมันมาโดยไม่ลังเล

‘คัมภีร์เก้าหยิน’ นี้ ไม่ค่อยมีประโยชน์กับเขามากนัก แต่

มันก็เป็นดังสมบัติสำหรับช่งเจี๋ย ความหวังของเธอคือ

การเปิดแคลน และกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญดาบ ดังนั้น

คัมภีร์เก้าหยินนี้ จะทำให้แคลนมีเทคนิคการบ่มเพาะที่ดี

ต่อจากนั้น โอลิมเปียโซวก็ใช้เงิน 500 เหรียญทอง เพื่อซื้อ 'คู่มือการทำเม็ดอาหารทหาร' และ 'คู่มือการสร้างเต็นท์ทหาร' ทั้งเม็ดอาหารทหารและเต็นท์ทหาร ต่างก็เป็นไอเทมที่ดี และมีการใช้เป็นจำนวนมาก ดังนั้น โอลิมเปียโซวจึงจำเป็นต้องมีพวกมันอย่างเพียงพอ

สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งเป็นอาหารทหาร, เต็นท์ทหาร และน้ำมันติดไฟ ซึ่งเป็นทรัพยากรทางทหาร จะถูกเลิกขายหลังจากที่ระบบอัปเดต

ดังนั้น โอลิมเปียโซวจึงใช้เงิน 1,000 เหรียญทอง เพื่อซื้อน้ำมันติดไฟได้ 100,000 แกรอน ซึ่งมันก็มากพอให้เมืองซานไห่ใช้ได้ไปอีก 10 ปี ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร ได้ขน

ย้ายพวกมันไปอยู่ใต้ภูเขา ภายในถ้ำขนาดใหญ่ แล้วให้
คนบางส่วนคอยเฝ้าไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเข้ามาใกล้

นอกจากทรัพยากรทางทหาร โอบฮยางโชวยังซื้อ
ธัญพืชชุดใหญ่

แม้ว่าในเดือนที่ 7 เมืองฉิวชู่และเมืองมิตรภาพ จะ
สามารถเก็บเกี่ยวข้าวได้ แต่หลังจากที่คำนวณพื้นที่ ดิน
แดนยังคงขาดแคลนธัญพืชสำหรับช่วงครึ่งปีหลังอยู่

พื้นที่เพาะปลูกที่อุดมสมบูรณ์ของเมืองฉิวชู่ สามารถ
ผลิตข้าวได้ 350 หน่วย/หมู่ จากพื้นที่เพาะปลูก 20,000
หมู่ พวกเขาจะได้รับข้าว 7 ล้านหน่วย พื้นที่เพาะปลูก
ของเมืองมิตรภาพ สามารถผลิตข้าวได้ 320 หน่วย/หมู่

จากพื้นที่เพาะปลูก 20,000 ไร่ จะได้ข้าว 6.4 ล้าน
หน่วย รวมเป็นข้าว 13.4 ล้านหน่วย

ฤดูเก็บเกี่ยวรอบสอง จะอยู่ในปลายเดือน 10 นั่นคือ อีก
4 เดือนเต็ม

เมืองซานไห่และเมืองสาขาของดินแดนทั้ง 3 ที่มี
ประชากรรวมกันเกือบ 40,000 คน โดยเพิ่มขึ้น 1,140
คน/วัน

คิดการบริโภคต่ำสุดที่วันละ 1 หน่วย พวกเขาต้องมี
ธัญพืช 17.8 ล้านหน่วย ถึงจะมากพอให้ใช้ถึงตอนนั้น
ทหารบริโภคเป็น 2 เท่า และโรงผลิตเหล้า และสัตว์บาง
ส่วนก็ใช้ธัญพืช ดังนั้น พวกเขาจึงต้องการธัญพืชมากถึง

20 ล้านหน่วย

ทั้งหมดนี้ยังไม่รวมการย้ายเข้ามาของคนเถื่อนภูเขาและ
เขลย ถ้าเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังจะต้องพิจารณาเพิ่มมาก
ขึ้น

โดยรวม การเก็บเกี่ยวข้าวครั้งแรกจะได้มากกว่าครึ่งของ
ที่ต้องการเล็กน้อย นี่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่เกษตรกร
ขายข้าวที่พวกเขาเก็บเกี่ยวได้ทั้งหมด

หลังจากระบบได้รับการอัปเดต ส่วนการซื้อขายจะ
ถูกลบออก และผู้เล่นจะสามารถซื้อธัญพืชผ่านส่วนการ
ประมูลหรือส่วนการค้าขายกับผู้เล่นอื่นๆได้เท่านั้น หาก
พ่อค้าเห็นว่าคุณมีวิกฤตด้านอาหาร พวกเขา ก็จะขึ้น

ราคาธัญพืช พวกเขาไม่เหมือนกับระบบ ที่รักษา

เสถียรภาพของราคาให้อยู่ในระดับต่ำสุด

ดังนั้น โอหยาางโซวจึงใช้เงินที่เหลือทั้งหมด 6,000

เหรียญทอง เพื่อซื้อธัญพืช 6 ล้านหน่วย และเติมได้ครึ่ง

หนึ่งของยุ้งฉางระดับเมืองขนาดกลาง ที่เพิ่มจะอัฟเกรด
ใหม่

แม้ว่าธัญพืชจะยังมีไม่เพียงพอ แต่มันก็ช่วยแก้ปัญหาได้

ก่อนที่ราคาธัญพืชจะเริ่มเพิ่มขึ้น หลังจากนั้น เมื่อถึงฤดู

เก็บเกี่ยวในเดือนที่ 7 จะไม่มีเมืองใดประสบปัญหาเรื่อง

การขาดแคลนธัญพืช

ดังนั้น โอหยาางโซวจึงใช้เงินที่เหลือทั้งหมด เพื่อวางราก

ฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาเมืองซานไห่ โอหยางโซว
จำได้ดีว่า วิกฤติการขาดแคลนอาหารในช่วงปลายปีนั้น
ร้ายแรงเพียงใด

Chapter 182 น่ารังเกียจ

วันที่ 28 เดือนที่ 6 การอพยพในโลกจริงได้เข้าสู่ขั้นสุด
ท้ายแล้ว

ผู้อพยพได้นำงานศิลป์, หนังสือเก่าแก่ และตัวอย่างทาง
ชีววิทยาไปไว้บนยานอวกาศ นอกจากนี้ สายการผลิต
ต่างๆ และหุ่นยนต์อัจฉริยะก็อยู่บนนั้น สิ่งเหล่านี้ถูกนำ
มา เพื่อให้แน่ใจว่า เมื่อไปถึงดาวเคราะห์ไฮป พวกเขา

สามารถเตรียมตัว และผลิตทรัพยากรต่างๆได้ทันที

ในความเป็นจริง 2 ปี หลังจากทีดาวเทียมได้ค้นพบดาว
เคราะห์ไฮป ในปี 2171 รัฐบาลสหพันธ์ได้รวบรวมกลุ่ม
นักสำรวจและส่งไป เพื่อทำการสำรวจในขั้นต้น

ทีมสำรวจในเวลาเดินทางนาน 10 ปีเต็ม ก่อนที่พวกเขา
จะไปถึงดาวเคราะห์ไฮป และเริ่มการสำรวจ

ดังนั้น สายการผลิตที่ถูกส่งไปจึงมีความเฉพาะเจาะจง
มาก สำหรับรายละเอียดเฉพาะ มีเพียงสมาชิกรัฐบาล
ระดับสูงและคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่รู้

ยานอวกาศที่กำหนดไว้สำหรับการอพยพ ได้จอดอยู่ที่

ทำเทียบยานต่างๆ ในขณะที่เลี้ยวใจวใกล้กับภูมิภาค
กลาง มันจึงมีทำเทียบยานเป็นของตัวเอง โอหยาางไซว
ตั้งใจจะไปเชียงไ้ เพื่อพบน้ำของเขา จากนั้น เขาก็จะ
ขึ้นยานอวกาศที่ซานเมืองเชียงไ้

เนื่องจากการขาดการบำรุงรักษาและแก้ไข สัญญาณ
เครือข่ายจึงเริ่มไม่เสถียร

ในตอนเช้า เขาโทรหาเลี้ยวเยว่เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อถาม
เกี่ยวกับสถานการณ์ของตระกูลชู่

“ตระกูลชู่มีชื่อเสียงมากในต้าหลี่ และยังเป็นองค์กร
ขนาดใหญ่ พวกเขามีธุรกิจเกือบทุกประเภท โดยธุรกิจ
หลักของพวกเขาคือ ธุรกิจการเงินและการธนาคาร”

เสี้ยวเยว่กล่าวผ่านโทรศัพท์ “มันเป็นเหมือนที่นายบอก
พวกใจได้โจมตีขุ่ยหยิงหยู่ ในขณะที่เธอเดินทาง จาก
นั่น เธอก็หายตัวไปเป็นเวลานาน พวกเขาคงคิดว่าเธอ
เสียชีวิตแล้ว”

โอหยางไชวพยักหน้า “เสี้ยวเยว่ ฉันจะไม่ปิดบังเธอ
ขุ่ยหยิงหยู่อยู่ที่ดินแดนของฉัน หลังจากที่ฉันออนไลน์
ฉันจะส่งรายละเอียดของเธอให้กับเธอ แล้วเธอใช้มัน
เพื่อติดต่อกับตระกูลขุ่ย”

“โอ้ ไม่น่าแปลกใจเลย ปล่อยเรื่องนี้ให้ฉันจัดการเอง!”

“ขอบคุณนะ!”

โอหยางโซววงสาย จากนั้น เขาก็เปิดแฮนเบอร์นด์ของ
เขา เพื่อเข้าสู่ฟอร์ม

ปฏิบัติการสายฟ้าแลบได้ถูกเปิดเผยในฟอร์ม ลอร์ดทั้ง 8
คน ได้อธิบายถึงประสบการณ์ของพวกเขา ในความเป็น
จริง พวกเขาไม่อาจจะกล่าวอะไรออกมาได้ เนื่องจาก
พวกเขาไม่ได้เห็นศัตรูของพวกเขา เมื่อพวกเขาออนไลน์
พวกเขาก็พบว่า ตัวเองถูกส่งมายังตำแหน่งแล้ว

นี่เป็นเหตุการณ์ การทำลายดินแดนครั้งแรกของภูมิภาค
จีน ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการโจมตีของสัตว์ร้ายหรือพวกโจร

เป็นธรรมดาที่มันจะดึงดูดความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ยิ่งในช่วงเวลาที่เฉพาจะเจาะจงเช่นนี้ – ไม่กี่วันก่อนการ

อพยพจะเริ่มขึ้น เหตุการณ์นี้ ทำให้ทุกคนอยากรู้ อยาก
เห็น และทุกคนก็เริ่มคาดเดา

แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เมืองซานไห่ก็กลายเป็น
เป็นผู้ต้องสงสัยรายใหญ่ที่สุด เหตุผลก็ง่ายๆ ประการ
แรก เมืองซานไห่แข็งแกร่งที่สุดในแอ่งเหลียนโจว และ
พวกเขาก็มีความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้, ประการที่
สอง เมืองซานไห่เพิ่งจะอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง
ระดับ 2 และดินแดนของพวกเขาขยายใหญ่ขึ้น

นอกจากนี้ สมาชิกของพันธมิตรดาบนภา ยังช่วยกัน
กระพือเปลวไฟ ทำให้ทุกคนคิดว่าเมืองซานไห่เป็นผู้ต้อง
สงสัยรายใหญ่ที่สุด

โอหยาางโหวยังคองสงบ เขาไมไ้มีปฏิกิริยาใดๆ เขาไม
ยอมรับหรือปฏิเสธข่าวเหล่านั้น

ถ้าใครบางคนยืนตำหนิและกล่าวโทษโอหยาางโหว คน
เหล่านั้นก็เป็นเพียงคนโง่เง่า จุดหลักของ Earth Online
คือ สงครามระหว่างดินแดน และการพิชิต มันไมมีความ
ยุติธรรมหรือความชอบธรรมใดๆ มันเป็นเพียงการอยู่
รอดของผู้ที่คู่ควรเท่านั้น

โหคดีที่ไมมีใครโง่ แม้แต่ลอร์ดทั้ง 8 คน ที่ไ้ได้รับความสน
ใจในฟอรั่ม ในตอนท้าย พวกเขาไ้ทำได้เพียงยอมรับใน
ความโหคร้ายของตัวเองเท่านั้น

ในความเป็นจริง เหตุผลที่มันกลายเป็นที่สนใจก็คือ เหตุ

โตเมืองซานไห่จิ้งตัดสินใจที่จะทำสงครามอย่างรีบร้อน
ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ มันคือการแสดงความแข็ง
แกร่งหรือเพื่อสร้างจุดยืนหรือ?

ถ้าเป็นการแสดงความแข็งแกร่ง พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้อง
ทำเช่นนั้น เพราะในตอนนี้อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับความเคารพ
จากทุกคนในภูมิภาคจีนแล้ว

ไปเสี่ยวเฉินได้ชี้ประเด็นว่า การกระทำของเมืองซานไห่
ได้ช่วยทุกคนไว้ เขาได้เตือนมือใหม่ว่า แม้ว่าพวกเขาดู
เหมือนจะมีอิสระในดินแดนของตน แต่พวกเขาไม่ได้
ปลอดภัยจริงๆ พวกเขาอาจจถูกโจมตีได้ทุกเมื่อ มันคง
จะดีกว่า ถ้าพวกเขาอยู่ในระบบการรักษาความ
ปลอดภัยของเมืองหลวง

หน้าใหม่หลายคนที่เข้าร่วมเกมส์ เริ่มชั่งน้ำหนักข้อดีข้อ
เสียของการเล่นโหมดลอร์ด

ระหว่างกระบวนการชั่งน้ำหนัก ความคิดอีกอย่างก็ถูก
โยนเข้ามา คนที่โยนมันออกมา กล่าวว่า มันเป็นวิธีการ
แก้ปัญหาที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งก็คือ การเข้าร่วมกับดินแดน
ที่เข้มแข็ง ด้วยวิธีนี้ คุณจะสามารถรักษาความปลอดภัย
ได้ แม้ว่าคุณจะไม่มีความชำนาญก็ตาม

โอหยางโซวยังคงเงิบ เขาไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ
หรือว่าซุนเซ็นจุนและคนอื่นๆโหมไฟนี้ขึ้นมา การอพยพ
ทำให้หลายคนสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ในเวลานี้ ซุนเซ็น
จุนได้ให้ความหวังแก่พวกเขา เขาต้องการที่จะพาพวก

เขาเข้าไปในดินแดนของตน เพื่อชดเชยจุดอ่อนใน
ปัจจุบันของพวกเขา

แม้ว่าเมืองซานไห่จะได้รับประโยชน์จากทฤษฎีดังกล่าว
แต่โอหยางโชวกี้ไม่ได้มีความสุขกับมัน ตั้งแต่ที่เขาเริ่ม
ต้น เขาก็ได้ตัดสินใจแล้วว่า ดินแดนของเขา จะไม่ยอม
รับผู้เล่นจำนวนมาก

ในตอนบ่าย โอหยางโชวนำปิงเอ๋อไปที่สุสาน เพื่อทำ
ความสะอาดหลุมฝังศพของพ่อแม่ของพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย
สุดท้าย เพื่อเป็นการอำลา

เช้าวันพรุ่งนี้ เขาจะพาปิงเอ๋อไปที่เมืองเซียงไฮ้ เพื่อพบ
กับน้ำของเขา เนื่องจากผู้อพยพมีจำนวนมาก เมือง

เซียงไฮ้มีประชากรถึง 2.4 ล้านคน พวกเขาจึงมียาน
อวกาศมากกว่า 1 ลำ โดยยานอวกาศแต่ละลำ สามารถ
จุคนได้ถึง 1.2 ล้านคน

แน่นอนว่า ยานอวกาศเหล่านี้ ได้รับการแก้ไขเป็นพิเศษ
เพื่อให้แต่ละคน ใช้พื้นที่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยทั่วไป
มันจะมีขนาดเท่ากับเครื่องเล่นเกมสท์ทั่วไป ก่อนที่จะขึ้น
ไป ทุกคนจำเป็นต้องเข้าไปในเครื่องเล่นเกมสท์ แล้วหุ่น
ยนต์จะย้ายมันไปยังจุดที่เหมาะสมบนยาน

เมื่อยานอวกาศออกตัว เครื่องเล่นเกมสท์ทั้งหมดจะเข้าสู่
โหมดหลับลึก ผู้เล่นจะถูกแช่แข็ง และมันจะคลายออก
เมื่อพวกเขาไปถึงจุดหมายปลายทางแล้วเท่านั้น

หลังจากที่พวกเขา กลับมาจากสุสานแล้ว โอหยางโซวก็
เริ่มเตรียมสัมภาระ เขาตัดสินใจที่จะนำเฉพาะสิ่งมีค่าที่
สุดไปเท่านั้น เพราะรัฐบาลสหพันธ์จะให้สิ่งอื่นๆ

สุดท้าย โอหยางโซวเลือกภาพครอบครัว จากอัลบั้ม
ครอบครัว สมัยที่พ่อแม่ของเขายังมีชีวิตอยู่ ในเวลานั้น
ปิงเอ๋อยังเป็นเพียงเด็กตัวน้อยที่น่ารักอย่างมาก

สำหรับปิงเอ๋อ เธอได้เลือกตุ๊กตาผ้า แม้ว่ามันจะเก่าแล้ว
แต่เธอก็ถือนมันไว้ดังอัญมณีอันล้ำค่า เพราะมันเป็นของ
ขวัญวันเกิดจากพ่อของเธอ

ตอนค่ำ โอหยางโซวออนไลน์ตามปกติ

ขณะที่พวกเขากำลังทานอาหารเช้า โอหยางโชวก้มมอง
ไปที่ชู่หยิงหยู แล้วกล่าวว่า “หยูเอ๋อ เสร็จแล้วมาที่
สำนักงานของข้าด้วย หลังจากนั้น ข้ามีบางอย่างจะคุยกับ
เจ้า”

“อ้อ” ชู่หยิงหยูคิดว่ามันเป็นเรื่องงาน เธอจึงไม่ได้ให้
ความสำคัญมากนัก

เวลา 10.00 น. ชู่หยิงหยูได้เข้ามาในสำนักงานของโอ
หยางโชว

โอหยางโชวบอกให้เธอนั่งลง จากนั้น เขาก็รวบรวม
ความคิด ก่อนจะกล่าวว่า “เจ้ารู้ใช่ไหม ว่าพีใหญ่ต่าง
จากพวกเจ้าทั้งหมด และข้ามีวิธีพิเศษ ในการติดต่อกับ

โลกภายนอก”

ชู่ยหยังหยังพัยกหน้า “ข้ารู้”

“ข้ามีเพื่อนอยู่ในตำหลี และข้าขอให้นางหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ในตระกูลชู่ยของเจ้า” โอหยางโซวกล่าว
วต่อ

หัวใจของชู่ยหยังหยังหดหู่ เธอถามอย่างเจ็บปวดว่า “แล้วยังไง? ตระกูลของข้าคิดว่า ข้าได้ตายไปแล้วในเขต
ทुरกันดารใช่หรือไม่?”

โอหยางโซวพัยกหน้า “หยังเอ้อ เจ้าไม่ต้องเศร้าไป มันเป็นเรื่องปกติ หลังจากเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น พวกเขาก็ไม่ได้

ยินเรื่องของเจ้ามาครึ่งปีแล้ว ดังนั้น การคาดเดาเช่นนั้น
ของพวกเขาจึงเป็นเรื่องปกติ”

“พี่ใหญ่ ท่านไม่จำเป็นต้องปลอมโยนข้าก็ได้ ข้าเข้าใจ
ดี” ขุ่ยหยิงหยุดพยายามอย่างหนัก เพื่อให้ตนเองสงบลง

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้าอนุญาตให้เพื่อนของข้า ติดต่อกับ
ตระกูลของเจ้าได้หรือไม่? ข้าต้องการไอเท็มจากเจ้าและ
จดหมายที่เขียนโดยลายมือของเจ้า แผนการของข้าก็คือ
การทำให้ตระกูลของเจ้าเชื่อ และยืนยันว่าเจ้ายังมีชีวิต
อยู่ จากนั้น เราก็จะสามารถติดต่อพวกเขาผ่านส่วน
ความร่วมมือในตลาดชั้นสูงได้ เจ้าคิดว่าอย่างไร?”

ในความเป็นจริง คำกล่าวของโอหยางโชวเห็นแก่ตัวมาก

ถ้าเขาต้องการ เขาสามารถติดต่อกับดินแดนที่อยู่ใกล้
กับตัวหี เป็นพันธมิตรกับพวกเขา และส่งเธอไปที่นั่นได้
จากนั้น เขาก็จะสามารถส่งเธอกลับบ้าน เพื่อให้เธอกลับ
ไปหาตระกูลของเธอได้

เหตุผลที่เขาไม่ทำเช่นนั้น ก็เพราะเขามีสิ่งที่ต้อง
พิจารณาอยู่

ประการแรก โอหยางโซวไม่ต้องการรับพันธมิตรคนอื่นๆ
เพิ่มในเกมส์ เพราะพันธมิตรชานไห่มีกฎระเบียบที่เข้ม
งวด เมืองสอดคล้องที่อยู่มณฑลยูนนาน ใกล้กับคุนหมิง

เมื่อแผนที่เกมส์มีขนาด 10 เท่าของโลกจริง คุนหมิงก็อยู่

ห่างจากต้าหลี่ถึง 3,000 กิโลเมตร แม้ว่าจะใช้ความเร็ว
ของม้าฉิ่งฟู่ มันก็ยังต้องใช้เวลานานอยู่ดี

ประการที่สอง โหหยางโซวไม่สามารถปล่อยเธอออกไป
จากเมืองซานไห่ได้ ไม่ต้องกล่าวถึงความสัมพันธ์ของ
พวกเขา เมืองซานไห่ต้องการเจ้ากรมการเงินเช่นเธอ ใน
อนาคต เมื่อเมืองซานไห่ได้รับผู้มีความสามารถพิเศษที่ดี
พอ โหหยางโซวอาจจะพิจารณาการส่งเธอกลับตระกูล

บางครั้ง โหหยางโซวก็รู้สึกว่าการกระทำของเขานั้น น่า
รังเกียจเล็กน้อย เพราะมันเหมือนกับเป็นการทรยศ
ความไว้วางใจของเธอ ที่มีต่อเขา เขาเคยกล่าวว่า เมื่อ
ถึงเวลาที่เหมาะสม เขาจะปกป้องเธอ และส่งเธอกลับไป
ยังต้าหลี่ เขาช่างไร้ยางอายจริงๆ

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นราคาที่ต้องจ่าย สำหรับลอร์ดที่ต้อง
การควบคุมอำนาจ

ในฐานะลอร์ด สถานการณ์และอนาคตของดินแดน เป็น
สิ่งแรกที่เขาต้องพิจารณา บางที อาจจะมีเพียงปิงเอ๋อ
เท่านั้น ที่เขาจะไม่ให้เธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์
ใดๆ

อันที่จริง การติดต่อกับตระกูลของเธอ ก็เพียงพอแล้วสำหรับ
ช่วยหึงหยุ เมืองซานไห่ใต้ให้ทุกสิ่งกับเธอ และ
สถานการณ์ที่ดีกำลังจะมาถึง

“ข้าคิดว่ามันเยี่ยมจริงๆ ข้าจะเขียนจดหมายในช่วงบ่าย

“แล้วจะส่งให้ท่าน”

“เยี่ยม!” โอหยางโซวไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ

Chapter 183 การขึ้นยาน

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวได้ส่งไปเต็มและจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของชู่ยหิงหยู ให้กับเสี่ยวเยว่

เขาเดินออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด แล้วไปตรวจสอบกำแพงเมืองชั้นที่ 2 ประกอบไปด้วย ประตูเมือง, หอคอย, หอธนู, หลุมหลบซ่อน และอื่นๆ สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาทั้งหมดนี้ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้

กำแพงชั้นที่ 2 ไม่ได้เชื่อมโยงกับจตุรัสหลักโดยตรง พวก
เขาจึงได้สร้างจตุรัสขนาดเล็กขึ้นมาแทน ซึ่งมันจะส่งผล
ให้ความมั่นคงของจตุรัสหลักลดลงเล็กน้อย ประตุมือง
ด้านทิศตะวันออกและตะวันตกของกำแพงชั้นที่ 2 คล้าย
กับกำแพงเมืองด้านทิศเหนือของกำแพงชั้นแรก ดังนั้น
ประตุมืองทั้งในด้านทิศตะวันออกและตะวันตกจะไม่
เท่ากัน เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มความสามารถในการ
ป้องกัน

ในเดือนที่ 7 เมื่อเสี่ยวเยว่และคนอื่นๆ เทเลพอร์ตมา พวก
เขาจะได้เห็นรูปลักษณะใหม่ของเมืองซานไห่ ซึ่งเป็นเมือง
ขนาดกลางแห่งแรกของโลก และเป็นเมืองของผู้เล่นลอร์ด
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

โอหยางโซวกลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด แล้วเข้าไปที่
สำนักงานของตน เพื่อใช้เวลาว่างนี้ในการอ่านหนังสือ

หลังจากที่อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 แล้ว โอ
หยางโซวมีหลายสิ่งที่ต้องวางแผน อย่างไรก็ตาม ใน
ขณะที่การอพยพกำลังจะมาถึง เขาต้องจัดการสิ่งนั้น
ก่อน จึงไม่มีเวลามากพอที่จะเริ่มโครงการใหม่ๆในตอน
นี้

เวลา 18.00 น. โอหยางโซวไปที่สวนหลังของคฤหาสน์
แล้วออฟไลน์ไปพร้อมปิงเอ๋อ

หลังจากที่ออกจากเครื่องเล่นเกมแล้ว ทั้ง 2 ก็ทาน

อาหารเข้ามือสุดท้าย

“เด็กน้อย น้องจำได้มั๊ยว่าพี่ชายบอกน้องว่าอะไร?” โอ
หยางโซวจุ๊

ปิงเอ๋อหยักหน้า “หนูจำได้ ห้ามบอกใครรวมถึงคุณน้า
เกี่ยวกับอะไรก็ตามในเกมส์ของพี่ชาย ไม่ต้องห่วง ปิง
เอ๋อเป็นเด็กดี”

โอหยางโซวหยักหน้า แล้วพาเธอพร้อมกระเป๋าเล็กๆของ
พวกเขา ออกไปจากห้อง รัฐบาลสหพันธ์ได้จัดรถบัส
เตรียมพร้อมไว้ เพื่อให้พวกเขาใช้เดินทางไปเซี่ยงไฮ้ได้
สะดวก สำหรับเครื่องเล่นเกม มันจะถูกส่งไปยังเซี่ยงไฮ้
โดยตรง

เวลา 10.00 น. โอหยางโซวได้มาถึงเชียงใหม่ และได้พบกับ
กับน้ำของเขา

หลังจากที่พบกันแล้ว พวกเขา ก็ไปทานอาหารที่เชียงใหม่
บ้านของเธอ จากนั้น พวกเขา ก็ขึ้นรถบัสไปยังท่าเทียบ
ยาน

เนื่องจากมีผู้คนจำนวนมาก บางคนจึงไม่รอให้ถึง เดือน
ที่ 7 วันที่ 1 และเริ่มขึ้นยานตั้งแต่วันนี้ และผู้คนก็เริ่มที่
จะหลับลึกอยู่บนยานอวกาศ

โอหยางโซวไม่ต้องการที่จะอยู่ที่บ้านน้ำของเขานานเกิน
ไป ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจที่จะขึ้นยานในวันนี้

ก่อนที่พวกเขาจะออกไป พวกเขาได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดอวกาศ ที่รัฐบาลได้เตรียมไว้ให้ ชุดเหล่านี้มีน้ำหนักเบามาก คล้ายกับชุดกีฬา

ท่าเทียบยานมีคนเต็มไปทั่วทุกที่ โชคดีที่มีเจ้าหน้าที่ทหารคอยรักษาความสงบเรียบร้อย

โอหยางโซว, ปิงเอ๋อ, หลินชิง และไซส์หยุน ได้ต่อคิวเพื่อขึ้นยาน และพวกเขาได้ขึ้นยานในเวลา 17.30 น.

เครื่องนำทางจะอยู่ภายในเครื่องเล่นเกม มันสามารถย้ายไปยังสถานที่ที่เฉพาะเจาะจงด้วยตัวเองได้

หลังจากเข้าไปในเครื่องเล่นเกมสี่ โอหยางโซวก็ได้เข้า
เกมส์โดยตรง ในอนาคตอันใกล้นี้ เขาจะไม่ได้ออกมาสู่
โลกแห่งความจริงอีกเป็นเวลานาน และต้องใช้ชีวิตใน
ช่วงเวลานั้นอยู่ในเกมส์

.....
.....

โอหยางโซวเดินออกมาจากห้องของเธอ แล้วเข้าไปใน
ห้องของปิงเอ๋อ

จี้สือได้พักอยู่ในห้องของปิงเอ๋อ เมื่อโอหยางโซวเข้ามา
มันทำให้เธอตื่นขึ้น

“นายท่าน!” จี๊สึรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย

โอหยางโซวพยักหน้า “เข้ามาที่นี่เพื่อดูท่านหญิงสาม”

ในเวลานั้นเอง ปิงเอ๋อก็ลุกขึ้นจากที่นอนของเธอ แล้ววิ่ง
มาหาโอหยางโซว “พี่ชาย!”

โอหยางโซวกล่าวว่าปิงเอ๋อจะไม่สามารถปรับตัวได้ และ
ตั้งใจจะปลอบเธอ เมื่อเขาเห็นว่าอารมณ์ของเธอยังคง
สงบอยู่ เขาก็ผ่อนคลายและหัวเราะออกมา “เด็กน้อย
เราคงไม่ได้ออกไปโลกภายนอกอีกนาน เจ้ากลัวหรือ
ไม่?”

“ข้าไม่กลัว ข้ามีพี่ชายอยู่ที่นี่ และปิงเอ๋อก็คิดว่าที่นี่สนุก

ดี” เด็กน้อยคนนี้ไม่มีหัวใจจริงๆ หรืออาจจะเป็นเพราะ
เธอไม่เข้าใจว่าการอพยพคืออะไร

ขณะที่ทั้ง 2 คน กำลังคุยกัน จี๊สก็ออกมาจากห้อง เพื่อ
เตรียมน้ำร้อนให้ปิงเอ๋ออาบ เธอยังไปบอกห้องครัวให้
เริ่มเตรียมอาหารเข้าไว้ด้วย

เมื่อเห็นว่าปิงเอ๋อโอเค โอหยางโซวกก็กลับไปห้องของ
เขา ปานเซียรีบให้บริการเขาในทันที เขาล้างหน้าง่าย ๆ
จากนั้น เขาก็หยิบหอกเหล็กออกไป และเริ่มฝึกฝน

เข้าวันนี้ จะกลายเป็นบรรทัดฐานของทั้งคู่ต่อจากนี้

เมื่อเวลา 11.00 น. โอหยางโซวกก็ไปที่สำนักงานของเขา

เขาบอกให้ไปหานาญเรียกหัวหน้าฝ่ายโลจิสติกส์ทาง
ทหาร เจ้าโหวฟาง มาพบเขา เขามีบางสิ่งต้องจัดการ

หลังจากเจ้าโหวฟางเข้ามา เขาก็ดูระมัดระวังเล็กน้อย
โอหยางโซวไม่ได้สนใจเขามาเป็นเวลานานแล้ว การถูก
เรียกตัวมาในเวลานี้ เขาไม่ทราบว่ามีวัตถุประสงค์อะไร
หรือไม่

โอหยางโซวนั่งอยู่ในที่นั่งของลอร์ด เขาสังเกตเห็นความ
กลัวและความระมัดระวังของเจ้าโหวฟาง ซึ่งมันทำให้
โอหยางโซวรู้สึกลำบากใจ

ผ่านมาครึ่งปีแล้ว คนที่ฉลาดและดุษฎีดุษฎีอย่างเจ้าโหว
ฟาง ยังคงไม่สามารถใช้งานที่สำคัญได้ คนดั้งเดิมที่ดู

แข็งแรงอย่างเจ้าเต๋อหวัง ก็ยังสามารถจัดการฝายก่อสร้าง
ได้เป็นอย่างดี และโอหยางโซวก็ได้ให้รางวัลเขาหลาย
ครั้งแล้ว

ในหมู่คนกลุ่มแรกของหมู่บ้านซานไห่ ทุกคนได้รับ
ตำแหน่งที่สำคัญทั้งหมด แต่พวกเขาก็มีขีดจำกัดของ
พวกเขาเอง

เจ้าเต๋อเสียนเป็นผู้ปกครองเมืองขนาดกลาง และนั่นก็
เป็นขีดจำกัดของเขาแล้ว หลังจากที่เมืองฉิวชู่กลายเป็น
เป็นเมืองขนาดใหญ่ โอหยางโซวคงไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากเปลี่ยนผู้ปกครองเมืองคนใหม่

เจ้าเต๋อหวังที่เป็นหัวหน้าฝายก่อสร้าง ก็มาถึงขีดจำกัด

ของเขาแล้วเช่นกัน หรือถ้าเขาถูกส่งตัวออกไป เขาก็อาจจะเป็นผู้ปกครองเมืองขนาดกลางได้ ขณะที่ดินแดนยังคงอัฟเฟรดต่อไป มันยากที่จะบอกได้ว่า เจ้าโหยวฟางจะสามารถรักษาตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายของเขาไว้ได้หรือไม่

ข้าราชการและนายทหารแตกต่างกัน ถ้าคนที่ไม่ได้มีความรู้มาทำงานและฝึกอบรมคนอื่น มันเป็นเรื่องยากที่มันจะเป็นไปด้วยดี

โอยางโซวมอบคู่มือการทำเม็ดอาหารทหารและคู่มือการสร้างเต็นท์ทหารให้กับเจ้าโหยวฟาง แล้วกล่าวว่า “หัวหน้าฝ่ายเจ้า ข้าจะส่งมอบการผลิตทั้ง 2 นี้ ให้ฝ่ายของเจ้าดูแล นอกจากนี้ ยังมีการสร้างบันไดกำแพงด้วยฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร ต้องผลิตพวกมันเป็นจำนวน

มาก เพื่อใช้เป็นทรัพยากรในการสู้รบ โดยฝ่ายโลจิสติกส์
ทางทหารสามารถทำงานร่วมกับฝ่ายคลังวัสดุ ในการ
สร้างโรงผลิตเพื่อมุ่งเน้นการผลิตดังกล่าวได้”

“ขอรับนายท่าน!” เจ้าโหยวฟางกล่าวอย่างสุภาพ

โอหยางไชวส่ายหัว แล้วกล่าวอย่างอบอุ่นว่า “โหยวฟาง
เจ้าไม่เคยเป็นเช่นนี้ เจ้าไม่มีความกล้าเหลือแล้วหรือ
หัวหน้าฝ่ายที่กล้าแสดงออกหายไปไหนแล้ว?, สำหรับ
การสร้างโรงผลิต ขาดต้องการฟังความคิดเห็นของเจ้า?”

เมื่อได้ยินคำถามเหล่านั้น เจ้าโหยวฟางก็มีนิ่งงัน และดู
เหมือนว่าเขาจะมีอารมณ์มาก ช่วงนี้ เป็นการทดสอบ
สถานะทางอารมณ์ของเขา และถ้าเขาข้ามมันไปได้ เขา

ก็จะกลายเป็นคนที่ดีกว่าเดิมและสามารถเป็นผู้นำได้

เจ้าโหวฟางรู้ว่า ลอร์ดของเขาได้ให้โอกาสครั้งสุดท้าย
กับเขา ถ้าเขาไม่รับมัน เขาคงจะสูญเสียตำแหน่งของ
เขา

ในความเป็นจริง หลังจากที่ได้รับคู่มือการสร้างบันได
กำแพง เจ้าโหวฟางก็มีความคิดบางอย่าง การผลิตนี้
จะต้องใช้โรงผลิตที่มีพื้นที่มาก หลังจากที่เมืองซานไห่ได้
วางแผนใหม่ แต่จะพื้นที่มีจุดประสงค์ของตัวเอง

เจ้าโหวฟางตระหนักถึงเรื่องนี้ แต่เขาไม่สามารถ
หาสถานที่ที่เหมาะสมในการสร้างโรงผลิตนี้ได้ เนื่องจาก
ในเมืองไม่สามารถทำได้ เขาจึงหันไปหาที่นอกเมือง สิ่ง

เดียวที่เขากังวลก็คือ ความปลอดภัย

“นายท่าน ท่านจำถ้าที่ใช้เก็บน้ำมันติดไฟได้หรือไม่?”

เจ้าโหยวฟางถาม

โอหยางโซวตอบด้วยความมั่นใจ “เจ้าหมายความว่า
เจ้าต้องการสร้างโรงผลิตทางทหารไว้ในถ้ำหรือ? เจ้าพบ
ถ้ำที่เหมาะสมแล้วหรือ?”

เมื่อเห็นว่าเขาได้จุดประกายความสนใจของโอหยางโซว
ได้ ในที่สุด เจ้าโหยวฟางก็มีความมั่นใจ “ถูกต้อง ใน
ขณะที่เราหาที่เก็บน้ำมันติดไฟ เราได้พบถ้ำธรรมชาติ
หลายแห่ง และแต่ละแห่งมีขนาดและความสูงที่แตกต่าง
กัน มีอยู่ถ้ำหนึ่งที่มีขนาดใหญ่เท่ากับเมืองขนาดเล็กของ

ซานไห่ มันมีความสูงจุดสูงสุดที่ 20 เมตร และสูงเฉลี่ยที่ 5 เมตร นอกจากนี้ มันยังมีแม่น้ำไหลผ่าน และมีการระบายอากาศที่ดี ดังนั้น ข้าจึงคิดว่า การสร้างโรงผลิตทางทหารภายในถ้ำ เป็นความคิดที่ดี เราเพียงแค่ต้องปรับปรุงมันซักเล็กน้อย แล้วเราก็จะใช้งานมันได้เป็นอย่างดี”

โอหยางโซวพยักหน้า ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับสมบัติที่อยู่ที่ซ่อนอยู่ในภูเขา ก่อนหน้านี้ มีเพียงการใช้ถ้ำเพื่อหมักเหล้า 3 ดอกไม้ของโรงผลิตเหล้าเท่านั้น

ในเวลานั้น เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้มากนัก

ต่อมาก็ใช้ถ้ำเป็นที่เก็บน้ำมันติดไฟ ขณะที่มันถูกส่งไป
เก็บโดยฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร เขาไม่ได้ตามไปยัง
พื้นที่นั้นเพื่อตรวจสอบมัน เขาจึงไม่รู้ว่ามีน้ำมันถ้ำเช่นนั้นอยู่
เป็นจำนวนมาก

เจ้าโหยวฟางเป็นคนที่อุทิศตน และมีความรู้สึกที่เฉียบ
คม เขาพบว่า มีกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการใช้ถ้ำ

“ไม่เลว โหยวฟาง ความคิดเห็นของเจ้าเป็นสิ่งที่ดี ข้า
อนุমติ”

ถ้าพวกเขาสามารถสร้างโรงผลิตทางทหารในถ้ำได้ มัน
ย่อมเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ต้อง
กังวลเรื่องพื้นที่ที่มีจำกัด และความปลอดภัยของโรง

ผลิต

นอกจากนี้ ส่วนที่ดีที่สุดก็คือ การสร้างโรงผลิตทางทหาร
ไว้ในถ้ำ มันช่วยให้ห่างไกลจากสายตาของสายลับศัตรู
ได้

“ขอรับนายท่าน!” เจ้าโหยวฟางตอบเสียงดัง ครั่งนี้ เขาดู
มั่นใจมากขึ้น

หลังจากที่เจ้าโหยวฟางออกไป โหหยางโชวก็คิดเกี่ยวกับ
ถ้ำ จากที่เขาเห็น มีความจำเป็นที่ฝ่ายก่อสร้างจะต้อง
ตระเวน และตรวจสอบถ้ำในดินแดน

ในสังคมยุคใหม่ ถ้ำเหล่านี้ ใช้เป็นที่หลบภัยและฐานทัพ

ได้ดีที่สุด มันเหมาะที่จะใช้เป็นสถานที่ผลิต ผลิตภัณฑ์
ทางทหารและการออกแบบอาวุธ

เขาไม่สามารถประมาท และปล่อยให้ทรัพยากรมันมีค่า
เสียหายได้ แน่نون หลังจากที่เราเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับถ้ำ
เขาจะวางแผนอย่างเป็นระบบในการใช้ถ้ำ เพราะเขาไม่
สามารถใช้พวกมันทั้งหมดด้วยวัตถุประสงค์เดียวได้

หลังจากที่โอหยางโซวคิดได้เช่นนั้น เขาก็ทำเริ่มวางแผน
ในทันที เขาเขียนแผนออกมาตามใจเดียวของเขา แล้วส่ง
ให้เสมียน เพื่อนำมันไปมอบให้เจ้าเต๋อหวัง

Chapter 184 The World Online

เดือนที่ 7 วันที่ 1 เวลา 16.00 น. ผู้โดยสารกลุ่มสุดท้าย
ได้ขึ้นยานอวกาศแล้ว

เวลา 17.00 น. ยานอวกาศได้ออกจากท่าเทียบยาน
พร้อมกันทั่วทั้งโลก หลังจากที่พวกเขามารวมตัวกันใน
อวกาศ พวกเขาได้กลายเป็นกองทัพยานอวกาศขนาด
ใหญ่ ซึ่งมียานอวกาศมากกว่า 1,000 ลำ และบินตรงไป
ยังดาวเคราะห์ไฮปพร้อมกัน

กองทัพยานอวกาศได้นำความหวังสุดท้าย
ของมนุษยชาติ และความกระหายในชีวิตใหม่ เข้าสู่ท้อง
ฟ้ายามค่ำคืนที่ไม่มีที่สิ้นสุด สู่โลกใหม่ที่พวกเขาไม่รู้จัก
จากประสบการณ์ของทีมสำรวจ พวกเขาต้องใช้เวลา

อย่างน้อย 10 ปี พวกเขาจึงจะไปถึงดาวเคราะห์ไฮป

เมื่อเวลา 20.00 น. ซึ่งเป็นเวลา 8.00 น. ในเกมส์ ก็ได้มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นมา

“ประกาศระดับโลก : Earth Online ได้เข้าสู่สถานะออนไลน์ทั่วทั้งโลก เกมส์จะได้รับการอัปเดตครั้งใหญ่และมีผลทันที สำหรับการเปลี่ยนแปลงเฉพาะ โปรดไปดูที่เว็บไซต์”

โกอาได้ตั้งค่าเว็บไซต์ไว้แล้วในเกมส์ เพื่อให้ผู้เล่นเข้าชมเว็บไซต์หรือฟอรัมได้ตลอดเวลา เพื่อเป็นการติดตามข่าวสาร ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม โอหยางโชวที่เป็นนักผจญภัยในชีวิตที่แล้ว จึงเข้าใจเรื่องการสร้างดินแดนอย่าง

มาก

ในหน้าเว็บไซต์ โพสต์ด้านบนสุดไม่ได้เกี่ยวกับการอัปเดต
ทใหม่ แต่มันเกี่ยวกับการแถลงการณ์ของประธานาธิบดี
ธิบตีในการกล่าวอำลาโลกอย่างเป็นทางการ

ที่สำคัญที่สุดคือ ประธานาธิบดีได้เปิดเผยความลับเกี่ยว
กับการจัดการทรัพย์สิน

ในระหว่างการอพยพ ทรัพย์สินทั้งบ้าน โรงงาน เครื่อง
จักร และอื่นๆ จะถูกทิ้งไว้ที่โลก ไม่สามารถนำมาด้วยได้
ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้คนหลายล้านคนที่มีชื่อเสียงและร่ำ
รวย กลายเป็นคนยากจนในชั่วข้ามคืน

ทุกกลับมาสู่จุดเริ่มต้นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อพวกเขาไปถึง
ดาวเคราะห์ไฮป วิธีในการจัดการทรัพยากรสินเดิมของพวกเขา
เขาจะเป็นคำถามที่สำคัญ

หากไม่มีการชดเชยใดๆ ก็จะไม่ยุติธรรมกับผู้สูญเสีย
ความมั่งคั่ง เนื่องจาก คนเหล่านี้ ได้มีส่วนในโครงการ
อพยพอย่างมาก

ที่ดาวเคราะห์ไฮปในอนาคต ผู้ประกอบการและศิลปิน
เหล่านี้ จะมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมใหม่ พวกเขาไม่
สามารถให้ผู้ประกอบการกลายเป็นคนตัดไม้ได้ นี่ไม่
ได้เกี่ยวกับความรู้สึก แต่เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรให้คุ้ม
ค่าที่สุด

นอกจากนี้ ทรัพย์สินที่สูญหายไปเกิดจากธรรมชาติและ
พวกเขาไม่สามารถป้องกันได้ เนื่องจากทรัพย์สินเหล่านั้น
นั้นถูกทิ้งไว้บนโลก ดังนั้น พวกเขาจึงต้องตั้งระบบการ
ชดเชยขึ้น

เพื่อให้ระบบสมเหตุสมผลและเป็นธรรม รัฐบาลสหพันธ์
ได้ทำงานร่วมกับนักคณิตศาสตร์และนักเศรษฐศาสตร์
จำนวนมาก เพื่อให้ได้ตัวเลขและความคิดที่หลากหลาย
พวกเขายังได้อภิปรายกับกลุ่มการเงิน บริษัทข้ามชาติ
และมันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย

สุดท้าย รัฐบาลสหพันธ์ก็ได้รับความช่วยเหลือจากการ
คำนวณที่ยอดเยี่ยมของโกอา เพื่อให้ระบบนี้ทำงานได้
อย่างถูกต้อง พวกเขาได้สร้างค่าใหม่ขึ้นมา ซึ่งก็คือ

‘คะแนนความสำเร็จ’

เหตุผลที่พวกเขาไม่ใช่ข้อมูลทางการเงิน เพราะสินทรัพย์
ทางกายภาพส่วนใหญ่อยู่บนโลก และระบบเศรษฐกิจ
ใหม่ไม่มีเงินทุนถาวร ดังนั้น ตัวเลขเหล่านี้จะไม่มีค่าใดๆ
มันไม่สามารถนำไปซื้ออะไรให้คุณได้

คะแนนความสำเร็จจะเป็นส่วนสำคัญของดาวเคราะห์ไฮ
ป มันจะคล้ายกับคะแนนการกุศล ซึ่งผู้เล่นสามารถใช้
ซื้อสิทธิที่แตกต่างกันได้

รัฐบาลสหพันธ์ได้แบ่งระดับสิทธิเป็น SSS, SS, S, A, B,
C, D, E, F ทั้งหมด 9 ระดับสิทธิ ซึ่งมันจะมีผลให้คุณได้
รับทรัพยากรและสถานะที่แตกต่างกันในสังคม

ระดับสิทธิ์ SSS เป็นระดับสิทธิ์พิเศษ ซึ่งจะเป็นของไกอ
อาเท่านั้น เพื่อเปิดใช้งานระดับสิทธิ์นี้ พวกเขาจำเป็น
ต้องตรวจสอบข้อมูลหลักของไกอและต้องผ่านการ
ยอมรับ 75% ของคณะกรรมการ จึงจะเปิดใช้งานระดับ
สิทธิ์นี้ได้

ระดับสิทธิ์ SS ยังคงเป็นระดับสิทธิ์พิเศษ มันเป็นระดับ
สิทธิ์ของประธานาธิบดี และมันจ้งเป็นเมื่อเขายังอยู่ใน
อำนาจเท่านั้น เมื่อจบวาระของเขา ระดับสิทธิ์จะถูกส่ง
ต่อไปยังประธานาธิบดีคนต่อไป

ซึ่งก็หมายความว่า ระดับสิทธิ์สูงสุดของประชาชนทั่วไป
ก็คือ ระดับสิทธิ์ S

ระดับสิทธิ F ต้องมีคะแนนความสำเร็จไม่น้อยกว่า 100
แต้ม และเมื่อต้องการเพิ่มระดับ ต้องใช้คะแนนเพิ่มขึ้น
10 เท่า ฉะนั้น สำหรับคนที่จะได้รับระดับสิทธิ S เขาต้อง
มีคะแนนความสำเร็จอย่างน้อย 100 ล้านแต้ม

ค่าชดเชยที่ต่ำที่สุดคือ 0.01 และสูงที่สุดคือ 0.0001 ยิ่ง
ทรัพย์สินมาก ค่าชดเชยยิ่งมีอัตราส่วนที่น้อย

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คนที่มีเงิน 10,000 เครดิต จะได้รับ
คะแนนความสำเร็จ 100 แต้ม, ในขณะที่คนที่ร่ำรวย ที่มี
เครดิตถึง 100 ล้านเครดิต จะได้รับคะแนนความสำเร็จ
10,000 แต้ม และได้รับระดับสิทธิ D, คนที่มีเงิน 10,000
ล้านเครดิต จะได้รับคะแนนความสำเร็จ 1 ล้านแต้ม

และได้รับระดับสิทธิ B

ทั่วทั้งโลก มีเพียงพ่อของแจ็คดอร์สัน ลอร์ดแห่งเมือง
อิสระเท่านั้น ที่มีเงินมากถึง 100,000 ล้านเครดิต ซึ่งเขา
จะได้รับคะแนนความสำเร็จ 10 ล้านแต้ม และได้รับ
ระดับสิทธิ A

การชดเชยไม่เพียงแต่จะคำนึงถึงทรัพย์สินของผู้คน แต่
ยังรวมไปถึงอาชีพของผู้คน แนนอน เป้าหมายของระบบ
ก็คือ นักวิทยาศาสตร์, นักวิชาการ, นักวิจัย, ศิลปิน, ฯลฯ

จากการคำนวณของโกอา ผู้อพยพ 200 ล้านคน ได้รับ
ระดับสิทธิ F ซึ่งต่ำที่สุด ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ซึ่งจะได้รับเพียงคะแนนความสำเร็จพื้นฐาน

100 แต้ม

ตัวอย่างเช่น ปิงเอ๋อ เธอมีคะแนนว่าสำเร็จเพียง 100 แต้มเท่านั้น สัตว์เลี้ยงอัจฉริยะของเธอเซว่เอ๋อ ถือเป็นไอเท็มส่วนบุคคลที่สามารถนำติดตัวขึ้นไปบนยานอวกาศได้ มันจึงไม่ถูกนำมาคำนวณเป็นทรัพย์สินส่วนตัวนี้

ส่วนที่เหลืออีก 800 ล้านคน ส่วนใหญ่ได้รับระดับสิทธิ์ E, ผู้ที่ได้รับระดับสิทธิ์ D ขึ้นไป มีเพียง 1 ล้านคน ผู้ที่อยู่ในระดับสิทธิ์เหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็น คนร่ำรวย, นักวิทยาศาสตร์, นักวิจัย, และเจ้าหน้าที่ทางการเมือง

ในบรรดาคนที่ได้รับระดับสิทธิ์ B มีเพียง 500 คน ส่วนใหญ่เป็นนักวิทยาศาสตร์ระดับชาติ และเจ้าหน้าที่ระดับ

สูงของรัฐบาลสหพันธ์

สำหรับระดับสิทธิ์ A มีไม่ถึง 10 คน ตัวตนของพวกเขา
ถูกเก็บเป็นความลับ สำหรับคนที่ได้รับระดับสิทธิ์ S พวกเขา
เขาเป็นความลับที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า โอหยางโซวคิดว่าคง
มีไม่เกิน 3 คน

โอหยางโซวได้รับระดับสิทธิ์ E จากคะแนนความสำเร็จ
2,000 แต้ม ส่วนใหญ่จะมาจากเงิน 800,000 เครดิต ที่
อยู่ในบัญชีของเขา

พูดอย่างจริงจัง ระบบการชดเชยเป็นขอเสียใหญ่สำหรับ
กลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่ง แม้ว่าคนร่ำรวยจะอยู่ในระดับ
สิทธิ์สูงๆมากกว่าคนทั่วไปก็ตาม

เมื่อระบบถูกเปิดเผย มันได้เผชิญหน้ากับการคัดค้าน
ของกลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่ง ทั้ง 2 ฝ่าย จึงได้ตกลงกันว่า
Earth Online จะไม่โปรโมทใดๆ และจะรอจน 1 ปี เพื่อ
ให้กลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่งเหล่านี้สามารถเป็นผู้นำใน
เกมส์ได้

ทำไมพวกเขาจึงให้ความสำคัญกับ Earth Online เป็น
อย่างมาก? มันเป็นเพราะคู่มือเทคนิคลับที่แท้จริง? ไม่
เหตุผลที่แท้จริงก็คือ โอกาสครั้งที่ 2 ที่จะได้รับคะแนน
ความสำเร็จ

เพื่อให้ได้รับโอกาสกลับมาเป็นจุดสูงสุดอีกครั้ง ในดาว
เคราะห์ไฮป นอกจากนี้ ยังเป็นการระงับประชาชนจาก

ความโหด ที่คนร้ายวยที่สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว
ยังคงได้ระดับสิทธิที่สูง รัฐบาลสหพันธ์ได้กำหนดว่า
ก่อนที่จะไปถึงดาวเคราะห์ไฮป ไกอาคำนวณ
ทรัพย์สินทั้งหมดของผู้เล่น และเปลี่ยนมันเป็นคะแนน
ความสำเร็จ

ต้องรู้ว่าการแปลงค่านี้ไม่ได้มีปัจจัยลบใดๆ ซึ่งก็หมายถึง
ความว่า ยิ่งคุณมีทรัพย์สินมาก คุณก็จะยิ่งได้รับคะแนน
ความสำเร็จมาก

นี่เป็นเป้าหมายของโอหยางโซว ที่จะได้รับโอกาสในการ
เป็นผู้นำ และยกระดับสิทธิของเขาขึ้น เพื่อสร้างรากฐาน
ที่แข็งแกร่ง เมื่อเข้าสู่ดาวเคราะห์ไฮป

นอกจากนี้ ยังมีโบนัสสำหรับผู้เล่นโหมดลอร์ด

จากข้อมูลของทีมสำรวจ พื้นผิวของดาวเคราะห์ไฮปมี
ขนาดใหญ่กว่าโลกถึง 10,000 เท่า แผ่นดินกว้างใหญ่
มาก และผู้อพยพทั้ง 1,000 ล้านคนนี้ แทบไม่สามารถ
สร้างคลื่นใดๆให้มันได้เลย

นี่เป็นเรื่องปกติ ในเอกภพ โลกถือเป็นเพียงดาวเคราะห์
ขนาดเล็ก

ดาวเคราะห์ขนาดใหญ่ดังกล่าว ต้องการให้ผู้คนสำรวจ
ในเวลานั้น ผู้เล่นโหมดลอร์ดอาจจะต้องเข้าไปในการ
ต่อสู้ นี่เป็นเหตุผลที่แท้จริงที่ทำไม Earth Online ถึงได้
สมจริง

เพื่อให้อยู่รอดในเกมส์ พวกเขาต้องต่อสู้ตลอด 10 ปี
และบางคนจะถูกทำลายโดยผู้อื่น

ในความเป็นจริง ไม่มีผู้อพยพใดๆ และไม่มีประตูเทเล
พอร์ต ทั้ง 2 อย่างเป็นสิ่งที่รับประกันสำหรับผู้เล่นลอร์ด
เพื่อให้พวกเขาสามารถยืนอยู่บนเขตทุรกันดารได้

อย่างไรก็ตาม หุ่นยนต์จำนวนมากสามารถมาแทนที่ผู้
อพยพทั้งหมดได้ สำหรับการเทเลพอร์ต รถไฟฟ้าก็ไม่ได้
เป็นทางเลือกที่เลวร้าย

สำหรับทีมบริหาร รัฐบาลมีวิธีแก้ไขปัญหานี้ให้ผู้เล่นลอร์ด
นั่นก็คือ ไชบอร์ก

NPC ในเกมส์ทั้งหมดมีจิตใจเป็นของตัวเอง และ
รัฐบาลสหพันธ์สามารถโอนถ่ายข้อมูลนี้ เข้าไปในร่าง
ของไซบอร์กและทำให้ดูเหมือนมนุษย์จริงๆได้

นั่นหมายความว่า ตราบเท่าที่ผู้เล่นโหมดลอร์ดมีระดับ
สิทธิ์ที่สูงพอ พวกเขาสามารถสร้างนายทหารและข้า
ราชการของพวกเขาในชีวิตจริงได้ เพื่อที่พวกเขาจะได้มี
ผู้ช่วย ในการสร้างดินแดนและกลายเป็นผู้บุกเบิกดาว
เคราะห์ไฮป

เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการสร้างไซบอร์กนั้นสูงมาก พวกเขา
ได้รับพิจารณาว่าเป็นเครื่องจักรเครื่องสิ่งมีชีวิต
นอกจากนี้ พวกเขายังถูกแบ่งเป็นหลายระดับ ยิ่งระดับ

สูง ก็ยังมีค่าใช้จ่ายมาก

ดังนั้น การต่อสู้ในเกมส์จึงเป็นสิ่งสำคัญ และไม่มีใคร
สามารถหยุดพักได้

Chapter 185 อัปเดตระบบ

หลังจากที่โอหยางโซวได้ดูข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนความ
สำเร็จ และยืนยันว่ามันเป็นเช่นเดียวกับในชีวิตที่แล้ว
ของเขา เขาก็หันไปตรวจสอบการอัปเดตว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง
ไปหรือไม่ เขากล่าวว่า เขาอาจจะก่อให้เกิดทฤษฎี
ผีเสื้อขยับปีก

(1) เกี่ยวกับการตาย : โทษการตายของผู้เล่นจะไม่เหมือนกับก่อนหน้านี้ ที่สูญเสียเลเวลเพียง 1 เลเวล, ตอนนี้ เมื่อคุณตาย คุณจะสูญเสียไปทั้งหมด นอกจากนี้ เลเวลของคุณก็จะลดเป็น 0

โทษการตายมีขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นจับกลุ่มกันเป็นปริมาณมาก

ตัวอย่างเช่น เมืองโลหิตสีชาดของจานกลาง ได้สร้างกองทัพที่เต็มไปด้วยผู้เล่นทั้งหมด หากพวกผู้เล่นเสียชีวิต พวกเขาจะสูญเสียเพียง 1 เลเวล ในขณะที่ ถ้ากองกำลังของศัตรูที่เป็น NPC เสียชีวิต พวกเขาจะเสียชีวิตไปจริงๆ เมื่อถึงช่วงท้ายของเกมส์ เมื่อผู้เล่นมีเลเวลสูง กองทัพผู้เล่นก็จะกลายเป็นกองทัพที่ไม่มีใครหยุดยั้ง

ได้

เทคนิคการรวมตัวของผู้เล่นในเชิงปริมาณ มันไม่ได้เป็นไปตามสมดุลของเกมส์ จึงเป็นธรรมดาที่มันจะไม่ได้รับอนุญาติ

(2) เกี่ยวกับการเทลเพอร์ต : ตอนนี้ มีเพียงคนเท่านั้นที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ นอกเหนือจากไอเท็มที่สวมใส่และอยู่ในถุงเก็บของแล้ว ไอเท็มอื่นๆไม่ได้รับอนุญาติ

ตัวอย่างเช่น เมื่อไอหยาางโซวสั่งให้ห้วงหยวนเฟิงไปที่เมืองหงส์สาบสูญ พร้อมกับเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศร ต่อจากนี้ มันจะไม่ได้รับอนุญาติให้ทำเช่นนั้นได้อีกต่อไป เว้นแต่ว่าไอหยาางโซวจะมีพื้นที่ของถุงเก็บของขนาด

ใหญ่ มากพอ เขาก็สามารถเก็บมันไว้ในถุงเก็บของ แล้ว
ส่งมันไปได้

การตั้งค่าการเทเลพอร์ตเช่นนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่น
แอบนำของอื่นๆติดตัวไปด้วย

หากพวกเขานำสิ่งของใส่ในถุงเก็บของ ด้วยพื้นที่จำกัด
ของมัน พวกเขาต้องเทเลพอร์ตหลายครั้ง ซึ่งมันจะทำให้
เสียค่าธรรมเนียมเป็นจำนวนมาก อาจจะเทียบเท่าหรือ
มากกว่าค่าใช้จ่ายในการซื้อขายสินค้า ดังนั้น มันจึงไม่
คุ้มค้ำที่จะทำ

(3) เกี่ยวกับการกำหนดตลาด : ตลาดชั้นสูงจะมี 2
ส่วน, หลักๆคือส่วนการซื้อขายไอเท็มพิเศษ, ในเวลา

เดียวกัน ก็จะมีส่วนการประมูล ซึ่งเป็นการรวมส่วนการ
ประมูลเดิมและส่วนการแลกเปลี่ยนทางธุรกิจ มันจะอนุ
ญาติให้ผู้เล่นสามารถลิสต์ไอเท็มเพื่อขาย ได้ทันที และ
มันจะถูกเรียกว่า ส่วนการประมูลชั้นพิเศษ

บนส่วนของการประมูลชั้นพิเศษนี้ ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้เล่นเป็น
ลอร์ด, ผู้เล่นนักผจญภัย หรือ NPC ในเมืองหลวงของ
ระบบ คุณสามารถลิสต์ไอเท็มเพื่อขายสินค้าและสั่งซื้อ
สินค้าได้

ทุกรายการที่ซื้อขายผ่านส่วนการประมูลชั้นพิเศษ ระบบ
จะเก็บภาษี 10% จากผู้ซื้อ เมื่อเทียบกับของเดิม 20%
มันถือว่าลดลงถึงครึ่งหนึ่ง

ข้อแตกต่างระหว่างระบบเก่าและระบบใหม่คือ กลไก
การทำสงครามราคา ราคาสินค้าจะขึ้นอยู่กับอุปสงค์
และอุปทานของตลาด ไม่เหมือนกับก่อนหน้านี้ ที่จะอ้างอิง
จากราคากลางของระบบ ที่มีเสถียรภาพ

ความแตกต่างอีกอย่างก็คือ ไอเท็มพิเศษจะไม่ถูกขายใน
ระบบ รวมทั้งแบบแปลนสิ่งก่อสร้าง ผู้เล่นจะต้องเข้าสู่
ส่วนการแลกเปลี่ยนทางธุรกิจ มันจะไม่รวดเร็ว และไม่มี
ให้เลือกมากเหมือนก่อนหน้านี้

สำหรับแบบแปลนสิ่งก่อสร้าง พวกมันจะถูกขายเฉพาะ
ในเมืองหลวงของระบบเท่านั้น ลอร์ดจะต้องหาคนไปซื้อ
ให้พวกเขาหรือซื้อจากผู้ขายในสวนการประมูลชั้นพิเศษ

นอกจากนี้ ยังมีไอเท็มใหม่ๆ ในลิสต์ไอเท็มที่เลิกขาย
ได้แก่ เม็กอาหารทหาร, เต็นท์ทหาร, น้ำมันติดไฟ ฯลฯ
มันคือทรัพยากรทางทหาร ถ้าลอร์ดต้องการไอเท็มดัง
กล่าว พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากลักลอบซื้อ
พวกมัน

เหตุที่ระบบตั้งค่านั้น เพราะลอร์ดได้ผ่านครึ่งปีมา
แล้ว และพวกเขาไม่ควรจะพึ่งตลาดมากเกินไป ดังนั้น
จึงไม่จำเป็นต้องมีตลาดที่เป็นเหมือนฟิเลียงเด็กอีก

การเปลี่ยนแปลงตลาดในเวลานี้ เหมาะที่จะเป็นการ
ทดสอบเหล่าลอร์ดทั้งหลาย

(4) เกี่ยวกับการตั้งค่านิเลย์ : ผู้เล่นที่จะส่งไอเท็มต่างๆ

รวมถึงจดหมายให้คนอื่น จะต้องผ่านทางรีเลย์เท่านั้น
ระยะห่างระหว่างรีเลย์, น้ำหนัก, ขนาด และมูลค่าของ
ไอเท็ม จะถูกนำมาพิจารณาในการกำหนดค่าส่ง

นั่นหมายความว่า รีเลย์จะถูกใช้แทนการส่งข้อความของ
ผู้เล่นตามปกติ ถ้าใครอยากจะทำอะไร พวกเขา
สามารถใช้ช่อง หรือส่งจดหมายผ่านรีเลย์ได้เท่านั้น

การนำการส่งข้อความออก เพื่อป้องกันไม่ให้สายลับ
แอบแพร่กระจายข้อมูลในสนามรบ ในปัจจุบัน ผู้เล่นจะ
ใช้ได้เพียงช่องระดับชาติ ช่องพันธมิตร และช่องกิลด์เท่า
นั้น

วิธีการที่โอหยาางไซวใช้ก่อนหน้านี้ เช่นการส่งไอเท็มให้

กับข่งเจี๋ย จะถูกห้าม และถ้าเขาต้องการจะทำเช่นนั้น
แม้แต่การส่งเงิน เขาก็ต้องทำผ่านรีเลย์

การตั้งค่าของรีเลย์ ต้องมีรีเลย์ ซึ่งเป็นก่อสร้างพื้นฐาน
จากเมืองขนาดเล็กระดับ 2 นอกจากนี้ มันยังมีข้อจำกัด
เรื่องเวลา เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นส่งไอเท็มได้ทุกที่ และ
ตลอดเวลา

(5) เกี่ยวกับเวลา : ทุกสิ่งทุกอย่างในเกมส์เช่น พืช
และสัตว์ จะเติบโตตามเวลาจริง ความเร็วในการเติบโต
ที่เพิ่มขึ้นก่อนหน้านี้ จะถูกยกเลิก

การเปลี่ยนแปลงนี้ ก็เพื่อเพิ่มความสมจริงให้กับเกมส์
ตัวอย่างเช่น หมูป่าและโค ที่เมืองซานไห่เลี้ยงไว้ ซึ่งมัน

ใช้เวลา 3 เดือน โตเท่ากับครึ่งปี และมีบางส่วนที่โตเท่ากับ 1 ปี

(6) เกี่ยวกับการตั้งค่าทหาร : ประการแรก ปรับขั้นสูงสุดของทหาร เพิ่มทหารชั้น 10-12 ซึ่งเป็นทหารสงครามขั้นสูง, ประการที่ 2 คือการเปลี่ยนแปลงในกองกำลังทหาร และเพิ่มลักษณะพิเศษของกองกำลัง กองกำลังสามารถรับการฝึกอบรม และเมื่อประสบความสำเร็จ กองกำลังก็จะได้รับลักษณะพิเศษของตัวเอง

หลังจากที่ก้าวขึ้นไปถึงทหารขั้นสูงแล้ว พวกเขาจะมี 2 ทางเลือก คือ เปลี่ยนเป็นนายทหารชั้นต้น หรือเป็นทหารสงครามขั้นสูง เพื่อพลั้งต่อสูงให้กับตนเอง

แต่ละตัวเลือกก็มีข้อดีข้อเสียของตัวเอง และมันก็ขึ้นอยู่กับว่าลอร์ดของพวกเขาจะเลือกเช่นไร

การตั้งค่าใหม่นี้ เป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับทหาร และเพิ่มความเป็นไปได้ที่หลากหลาย

(7) ในการตั้งค่าใหม่ดิสระ : ไอเท็มที่ผู้เล่นออกแบบ ต้องได้รับการยอมรับจากระบบและได้รับสถานะ ไม่อย่างนั้น พวกมันก็จะไร้ประโยชน์

(8) เกี่ยวกับตำแหน่งของลอร์ด : เหนือจากตำแหน่ง ดยุค มีตำแหน่งใหม่เพิ่มเข้ามา คือตำแหน่งเจ้าจักรพรรดิ เมื่อเข้ามาถึงตำแหน่งเจ้า ลอร์ดสามารถสร้างประเทศของตัวเองได้ และจะได้ชื่อว่าเป็นราชา ความ

ต้องการของตำแหน่งเจ้าคือ คะแนนการกุศล 2 ล้าน
เต็ม ซึ่งเป็น 2 เท่าของดยุค

สำหรับการอัปเดตเกมส์ข้างต้น ผลกระทบที่เกิดขึ้นจาก
มัน มีเพียงเวลาเท่านั้นที่จะบอกได้ว่ามากเพียงใด

นอกเหนือจากการอัปเดตระบบแล้ว ไกอายังเผยแพร่บท
ความเกี่ยวกับ วิธีแยกความแตกต่างระหว่างคู่มือ
เทคนิคลับของแท้และของปลอม โดยไม่คาดคิด ราคา
ของคู่มือลับของแท้เพิ่มขึ้นอย่างมาก โอหยางโซวอยากรู้
แล้วว่า เขาจะสามารถหาเงินได้มากแค่ไหนจากคู่มือ
เทคนิคลับระดับทองทั้ง 120 ฉบับ ที่เขาได้เก็บสะสมไว้

โอหยางโซวออกจากฟอรัม ขณะที่เขากลับมาในเกมส์

การแจ้งเตือนของระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ครึ่งปีผ่านไป และวีรบุรุษหลายคนได้ปรากฏตัวขึ้น ลีดเดอร์บอร์ดของดินแดน, ลีดเดอร์บอร์ดของกิลด์ และลีดเดอร์บอร์ดของผู้มีชื่อเสียง ได้เปิดขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว”

“แจ้งเตือนระบบ : ครึ่งปีผ่านไป และวีรบุรุษหลายคนได้ปรากฏตัวขึ้น ลีดเดอร์บอร์ดของดินแดน, ลีดเดอร์บอร์ดของกิลด์ และลีดเดอร์บอร์ดของผู้มีชื่อเสียง ได้เปิดขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว”

“แจ้งเตือนระบบ : ครึ่งปีผ่านไป และวีรบุรุษหลายคนได้ปรากฏตัวขึ้น ลีดเดอร์บอร์ดของดินแดน, ลีดเดอร์บอร์ด

ดของกิลด์ และลีดเดอร์บอร์ดของผู้มีชื่อเสียง ได้เปิดขึ้น
อย่างเป็นทางการแล้ว”

การจัดอันดับผู้มีอำนาจมากที่สุด 3 แบบ ได้เปิดขึ้น
อย่างเป็นทางการ โอหยางโซวเปิดพวกมัน และดูมีละ
บอร์ด

บอร์ดแรก คือ การจัดอันดับดินแดน ซึ่งสำคัญสำหรับผู้
เล่นลอร์ด

อันดับ ดินแดน

อันดับ 1 เมืองซานไห่(ฉีเยว่หวู่ยี่)

อันดับ 2 เมืองตานหยาง(ซุนเซินจุน)

อันดับ 3 เมืองหงส์สาบสูญ(เฟิงฉิวฮวง)

อันดับ 4 เมืองโลหิตสีชาด(จวนหลาง)

อันดับ 5 เมืองสอตกคล้อง(ไปฮั่ว)

อันดับ 6 เมืองนักดาบ(เฟิงฉิงหยาง)

อันดับ 7 เมืองหानตาน(ตี้เฉิน)

หมายเหตุ : การจัดอันดับจะเริ่มจากดินแดนที่อยู่ใน
ระดับเมืองขนาดกลางขึ้นไปเท่านั้น สำหรับระดับเดียว
กัน จะถูกจัดอันดับโดยลำดับการอัฟเกรด

อันดับ กิลด์

อันดับ 1 กลุ่มทหารรับจ้างอสุรโลहित(การผจญภัยสี่
เลือด)

อันดับ 2 กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ
(กุหลาบสงคราม)

อันดับ 3 เจี้ยนฉี ฉงเหิง(ยี่เจี้ยนชี่ไหล)

อันดับ 4 18 นักขี่ม้าแห่งหยานหยุน(หยานฉีหลี่ซาน)

อันดับ 5 จินหยี่เว่ย(ชีวซุนเตา)

อันดับ 6 ศาลาหลิวกวง(จุนยี่เล่า)

อันดับ 7 เส้นใย(ฉิงชี่โคว)

อันดับ 8 ศาลาฉิงเฟิง(แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ)

อันดับ 9 ถึงหยู(เจี้ยนฉีเล่หยิน)

อันดับ 10 วัดเล่าจุน(พระฉิงหนิว)

จากกิลด์ทั้ง 10 มีเพียงกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต และ
กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ที่แข็งแกร่งที่สุด
ส่วนกิลด์อื่นๆที่เหลือ ได้เพียงแค่สู้กันเท่านั้น

เจี้ยนฉีฉงเหิง หลักๆจะรับพาลาดิน, 18 นักขี่ม้าแห่ง
หยานหยุน หลักๆจะรับนายทหาร, จินหยีเว่ย หลักๆจะ
รับผู้ส่งสาส์น/นักการตลาต(runner), ศาลาหลิวกง
หลักๆจะรับหมอ, วัดเล่าจุน หลักๆจะรับนักบวช ส่วน
ศาลาฉิงเฟิงและอิงหยู หลักๆจะรับสายรับและทำงาน
ข่าวกรอง

เส้นใยพิเศษที่สุด เนื่องจากพวกเขาจะรับผู้เล่นสาย
อาชีพการทำงานเป็นหลัก แม้ว่าพวกเขาจะแตกต่างจาก

กิลด์อื่นๆ พวกเขาก็ยังได้ลำดับที่ 7 เห็นได้ชัดว่าพวกเขา
มีความแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก

โอหยางโซว์รู้ว่าศาลาชิงเฟิง เป็นกิลด์ของสตูดิโอสุด
คลั่ง และผู้นำกิลด์ ‘แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ’ ก็เป็นพี่ชาย
ของไปฮัว

ยี่เจี้ยนสีไห่และเจี้ยนฉีเล่หยิน เดิมอยู่ด้วยกัน แต่หลัง
จากที่พวกเขาทะเลาะกัน พวกเขาก็แยกตัวออกจากกัน
และสร้างกิลด์ของตัวเองใน Earth Online

เจี้ยนเล่หยินเป็นคนบ้าคลั่ง และเขาได้เปลี่ยนชื่อ ID
ของเขา เพื่อรักษาความเป็นศัตรูของเขากับ
เจี้ยนฉีฉงเหิง

Chapter 186 การชุมนุม ตอนที่ 1

สุดท้าย ลีดเดอร์บอร์ดผู้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็นลีดเดอร์บอร์ด
เดียวที่นับผู้เล่นทุกคนในเกมส์

อันดับ 1 ฉีเยว่หฺวี่

การประเมิน : ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ และเป็นเอิร์ลชั้น 1
เขาได้อยู่บนจุดสูงสุดของโลก 3 ครั้ง สร้างคลื่นจำนวน
มาก เขาจึงสมควรได้รับอันดับที่ 1

อันดับ 2 การผจญภัยสี่เลือด

การประเมิน : ผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต อันดับ 1

ของผู้เล่นโหมคนักผจญภัย ในด้านการสู้รบส่วนบุคคล
และความแข็งแกร่งของกิลด์ เขาอยู่บนจุดสูงสุดของ
ภูมิภาคจีน

อันดับ 3 ตีเฉิน

การประเมิน : ลอร์ดแห่งเมืองหानตาน และเป็นเอิร์ลชั้น
3 เขาเคยเป็น 1 ใน 10 อันดับแรกของโลก แต่เมื่อเวลา
ผ่านไป เขาได้หล่นลงมา เพื่อที่จะสามารถปีนขึ้นไปอีก
ครั้ง เขาพยายามอย่างเต็มที่

อันดับ 4 เฟิงฉิงหยาง

การประเมิน : ลอร์ดแห่งเมืองนักดาบ, ผู้นำนิกายดาบ
ฉิงหยาง และเป็นเอิร์ลชั้น 3 เขาเป็นผู้สร้างนิกายแรก
ของภูมิภาคจีน มีทั้งสมองและความแข็งแกร่ง

หมายเหตุ : ลีดเดอร์บอร์ดผู้มีชื่อเสียง จะบันทึกเฉพาะบุคคลที่มีอิทธิพลอย่างมากเท่านั้น ดังนั้น ถ้าพวกเขาไม่ได้เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลมากพอ พวกเขาจะไม่สามารถเข้ามาอยู่ในบอร์ดนี้ได้

ลีดเดอร์บอร์ดผู้มีชื่อเสียง มีการจัดอันดับที่เข้มงวดมากที่สุด และในขณะนี้ มันได้ยอมรับคนเพียง 4 คนเท่านั้น ทุกคนไม่เพียงแต่จะได้รับการประเมินจากระบบ พวกเขายังได้รับรางวัลพิเศษอีกด้วย

ตามที่เขาคาดไว้ หลังจากนั้นไม่นาน เสียงแฉ่เตือนจากระบบก็ดังขึ้นในหูของโอหยางโซว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
ที่ได้รับอันดับ 1 ในลีดเดอร์บอร์ดผู้มีชื่อเสียง ความพอใจ
ของบุคคลทางประวัติศาสตร์เพิ่มขึ้น 10%, คะแนนชื่อ
เสียงเพิ่มขึ้น 10,000 แต้ม”

จนถึงปัจจุบัน นี่เป็นคะแนนชื่อเสียงที่สูงที่สุดที่เขาได้รับ

หลังจากตรวจสอบลีดเดอร์บอร์ดแล้ว โอหยางโซวก็มี
เวลาติดต่อกับน้ำของเขา, เสี่ยวเยว่, ซ่งเจียและหลิวโม
แต่น่าเสียดาย ที่ไม่มีการส่งข้อความอีกแล้ว เขาจึง
ต้องกลับไปทำสำนักงานของเขา และเขียนจดหมายถึง
พวกเขา

ในจดหมายถึงน้ำของเขา โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไร

มาก เขาเพียงแค่เชิญเธอและไซส์หยุนมาที่เมืองซานไห่
เพื่อดูรอบๆ

ในจดหมายถึงเลียวเย่ว โอหยางโซวได้เขียนเกี่ยวกับตัว
ตนของเขา และขอให้เธอลิสท์ชื่อคนที่ปู่ของเธอรวบรวม
ไว้ เพื่อให้เขาสามารถเพิ่มชื่อของพวกเขาในการตั้งค่า
การเทเลพอร์ตได้สะดวก

นอกเหนือจากนั้น สมาชิกในกิลด์ลั้วเย่วที่ยินดีจะย้ายมา
เมืองซานไห่ ก็สามารถลิสท์รายชื่อมาได้

ในตอนท้ายของจดหมาย เขาถามเลียวเย่วเกี่ยวกับ
สถานการณ์ของตระกูลขุย เขาบอกให้เธอติดต่อกับตระกูล
ขุยก่อน แล้วค่อยเทเลพอร์ตมา

ในจดหมายถึงซ่งเจีย เขาได้บอกเธอเกี่ยวกับอัตลักษณ์
ในเกมส์ของเขา และกล่าวถึงหัวข้อการทำงานร่วมกับ
เมืองเทียนซวง

โอหยางโซวเขียนว่า เขาไม่สามารถอนุญาตให้พวกเขา
เข้าสู่พันธมิตรซานไห่ได้ในเวลานี้ เมืองซานไห่สามารถ
เป็นพันธมิตรโดยตรงกับเมืองเทียนซวงได้ พันธมิตรนี้ก็
จะได้รับสิทธิเกี่ยวกับการซื้อขายอาวุธเช่นกัน

โอหยางโซวมีหลายสิ่งที่ต้องพิจารณา เขาจึงไม่สามารถ
เขียนเป็นส่วนตัวได้ นอกจากนี้ เขายังต้องปฏิบัติตาม
สัญญาที่ให้ไว้กับเธอ

เกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญอาวุธ หลิวโม โหหยางโซวได้เพิ่มไอ
ดี ฉีดานซู่ถังของเขาโดยตรงในการตั้งค่าการเทเลพอร์ต
และบอกให้เขาทำการเทเลพอร์ต แน่نونจะดีที่สุดถ้า
เขาพาครอบครัวมาด้วย

ในความเป็นจริง โหหยางโซวได้พูดคุยกับหลิวโมน้อย
มาก โหหยางโซวรู้เพียงว่า เขาได้กลับไปที่บ้าน และได้
รวมตัวกับครอบครัวของเขา หลังจากที่โหหยางโซวได้ชัก
ชวนเขาในวันนั้น ดังนั้น พวกเขาควรจะอยู่ด้วยกันใน
ตอนนี้

หลังจากที่เขาเขียนจดหมายทั้งหมดเสร็จ เขาก็เรียกคน
รับใช้ นำพวกมันไปส่งที่รีเลย์ หลังจากที่เมืองได้รับการ
จัดการใหม่ รีเลย์ตอนนี้ตั้งอยู่ใกล้กับประตูด้านทิศเหนือ

ห่างจากคฤหาสน์ของลอร์ดถึง 5 กิโลเมตร เห็นได้ชัดว่า
โอหยางไชวจะไม่ไปส่งมันด้วยตัวเอง

สำหรับค่าธรรมเนียมในการจัดส่ง เพียงแค่ 1-2 เหรียญ
เงินเท่านั้น เขาสามารถให้ฉีเสื้อจัดการได้ หลังจากที่ฉีเสื้อ
มาอยู่คฤหาสน์ของลอร์ดได้ 2 วัน สี่ฉินได้ส่งมอบ
ตำแหน่งเหรียญกษาปณ์ของร้านขายเครื่องประดับให้กับเธอ
และฉีเสื้อก็ยังได้เป็นผู้จัดการของคฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากนั้น โอหยางไชวก็อนุญาตให้สี่ฉินดูแลร้าน
เครื่องสำอาง

แน่นอนว่า ไม่ว่าจะเป็นร้านเครื่องประดับหรือร้านเครื่อง
สำอาง พวกมันต่างก็เป็นกิจการของคฤหาสน์ของลอร์ด

เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของโอหยางโซว ดังนั้น ถ้าไรทั้ง
หมดจะถูกส่งมาหาเขา

.....
.....

ณ เมืองเซียนเย่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของกลุ่มทหารรับจ้างถูก
ลอบสงคราม-หิมะ

หลินชิงรับจดหมายมาจากผู้ส่ง แล้วเธอก็ปิดปากตัวเอง
ขณะที่หัวเราะ

เมื่อไซสีหยุนเห็นดังนั้น เธอก็ถามว่า “ชิงชิง จดหมาย
ของใครหรือ?”

“ท่านลองเดาดูซิ?”

ไซส์หยุนครุ่นคิด ก่อนจะตอบว่า “มันเป็นของหลานชาย
เจ้าไซหรือไม่?”

“ถูกต้อง!”

ไซส์หยุนส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “งั้นตอนนี้ เจ้าคงบอกข้า
ได้แล้วใช่ไหม ว่าหลานชายของเจ้าเป็นใคร?”

หลินชิงอารมณ์ดีอย่างมาก เธอยิ้มแล้วกล่าวว่า “เจ้าคิด
ว่าใครเป็นคนที่มียศเสียงมากที่สุดในภูมิภาคจีนนี้ล่ะ?”

“ใครเป็นคนที่มียี่ห้อเสียงที่สุด?” ไชสีหขุนคิดถึงเรื่องนี้
ก่อนจะกล่าวว่า “คนที่มีชื่อเสียงที่สุด ก็คือ คนที่อยู่ใน
อันดับ 1 ของลีดเดอร์บอร์ดผู้มีชื่อเสียง ลอร์ดแห่งเมือง
ซานไห่ ฉีเยว่หฺวู่ยี่”

ปากของไชสีหขุนเบิกกว้าง ในขณะที่เธอพยายามจะ
กล่าวต่อ สถานการณ์แบบนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นกับราชินีนำ
แข็งคนนี้บ่อยนัก

“ซิงซิง เจ้า...เจ้าคงจะไม่บอกว่า ฉีเยว่หฺวู่ยี่เป็นหลาย
ชายของเจ้าใช่หรือไม่?”

“บิงโก เจ้าเข้าใจถูกแล้ว”

เรื่องนี้ทำให้ไซส์หยุดพูดไม่ออก “ไม่แปลกใจเลย ที่เจ้า
และหลานชายของเจ้าพยายามเก็บความลับมาจนถึง
ตอนนี้ แม้กระทั่งเมื่อเขาไปถึงเชียงใหม่ เขาก็ไม่ต้องการ
พัก และรีบขึ้นยานในทันที”

หลินซิงเปิดจดหมายและอ่านมัน เธอยิ้ม แล้วกล่าวว่า
“ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่
ของกลุ่มทหารรับจ้างของเรา เจ้าคงจะรู้ว่าไซวน้อยได้รับ
คู่มือการสร้างอาวุธและอุปกรณ์มา 3 ฉบับ ในระหว่าง
การประมูล แล้วตอนนี้ เจ้ามั่นใจในความร่วมมือนี้แล้ว
ใช่หรือไม่?”

หลินซิงมองอย่างพึงพอใจ หลานชายของเธอแข็งแกร่ง

มาก และแม้แต่คนที่ปกติจะสงบเยือกเย็นอย่างไซสียุณ
ก็ยังคงกล่าวออกมาอย่างติดขัด

ไซสียุณเป็นคนมีความสามารถ ดังนั้น เธอจึงสามารถ
สงบสติอารมณ์ของตัวเองได้อย่างรวดเร็ว “ซิงซิง เจ้า
กล่าวถูกแล้ว เมืองซานไห่เป็นพันธมิตรที่เหมาะสมมาก
แล้วเขาเขียนอะไรในจดหมายล่ะ?”

หลินซิงพยักหน้า “เอ่อ ไชว๋นน้อยเชิญเราไปเยี่ยมเมือง
ซานไห่ ข้าเดาว่า เขาคงจะกล่าวถึงความร่วมมือใน
อนาคต เจ้าสนใจจะไปหรือไม่?”

“แน่นอน ที่นั่นเป็นเมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลก ดัง
นั้น ข้าจะพลาดได้อย่างไร” ไซสียุณเห็นด้วย

.....
.....
.....

ณ ฉนวนใจ ร้านตีเหล็กแห่งหนึ่ง

ฉัตานชูถั่ง ซึ่งก็คือ หลิวโม ได้รับจดหมายจากโอหยาง
โซว เขาเปิดอ่านแล้วก็หัวเราะออกมา “น้องชายของข้า
เป็นคนที่น่าอัศจรรย์จริงๆ”

หลิวโมเก็บจดหมาย และบอกผู้จัดการร้าน “ผู้จัดการ ข้า
ต้องการลาออก!”

“ลาออก? เจ้าหนุ่ม เจ้าเพิ่มทำงานได้แค่นี้ เจ้าไม่ควรจะ
ทะเยอทะยานมากเกินไป และคิดว่าตัวเองจะหยิ่งได้
เจ้าควรจะเรียนรู้อีกซักเล็กน้อยก่อน” คำกล่าวของผู้
จัดการนั้นค่อนข้างรุนแรง

หลิวโมไม่สนใจและโบกมือให้เขา “ผู้จัดการ ท่านไม่จำเป็น
ต้องพยายามโน้มน้าวข้า และไม่จำเป็นต้องจ่ายค่า
จ้างข้าด้วย” หลังจากกล่าวเสร็จ เขาก็เดินออกจากร้าน
ช่างตีเหล็ก เขาเดินผ่านเด็กฝึกงานและเด็กในร้านราว
กับเป็นผู้ดี

หลิวโมเดินผ่านถนนและตรอกซอกซอย จนมาถึงบ้านที่
เขาเช่า มั่นเก่า คับแคบ และสุขอนามัยก็ไม่ดี

อย่างไรก็ตาม มันถือว่าดีมากแล้วในหมู่ผู้เล่นใหม่ เรา
สามารถจินตนาการได้ว่า เมืองหลวงของระบบแต่ละ
แห่ง ที่มีผู้เล่นใหม่นับสิบล้านคนจะเป็นเช่นไร

เมื่อหลิวไม่กลับมาถึง เขาก็เขียนจดหมายตอบกลับมันที่
เขาได้บอกไอดีของพ่อแม่เขาให้กับโอหยางโซว

หลังจากที่เขาส่งจดหมายแล้ว เขาก็ยิ้ม แล้วกล่าวกับพ่อ
แม่ของเขาว่า “ท่านพ่อ ท่านแม่ เกือบของเร็ว เราจะย้าย
ไปอยู่ที่ใหม่แล้ว”

พ่อแม่ของเขาอายุ 50 กว่าปีแล้ว พวกเขาไม่ได้หวังว่า
พวกเขาต้องมาอยู่ในที่แบบนี้ เมื่อเข้ามาในเกมส์ มันเลว
ร้ายยิ่งกว่าบ้านของพวกเขาในชีวิตจริงเสียอีก

โชคดีที่ลูกชายของพวกเขาได้ตัดสินใจกลับมาอยู่ข้างๆ พวกเขา ซึ่งมันสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด นอกจากนี้ เมื่อพวกเขาได้เห็นลูกชายของพวกเขาทำงานอย่างหนักในร้านช่างตีเหล็ก ผู้สูงอายุกี่ 2 ก็รู้สึกไม่ดี พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาเป็นภาระให้กับลูก

เมื่อพวกเขาได้ยืนยันว่าจะต้องย้ายบ้าน พวกเขาก็คิดว่า หลิวไม่กำลังเผชิญกับปัญหาบางอย่าง พวกเขาจึงถามอย่างเป็นกังวลว่า “ไม่เอ่อ เจ้าเผชิญกับความยากลำบากในการทำงานหรือ?”

ตาของหลิวไม่เปียกชื้น นับตั้งแต่เขากลับมาหาพ่อแม่ของเขา เขาก็ตระหนักว่า เขาเสียใจและเขาเป็นหนี้พวกเขา

เขามากแค่ไหน “ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าสบายดี มันเป็นเรื่อง
ที่ดี”

“สิ่งที่ดี?” พ่อแม่ของเขาสับสน

หลิวไม่พยักหน้าด้วยความเชื่อมั่น “ถูกต้อง ท่านยังจำ
น้องชายที่ข้าพบเมื่อข้ายังอยู่ตามลำพังในเมืองเก่าได้
หรือไม่?”

“ไม่เอ่อ เจ้าหมายถึงคนที่ชวนให้เจ้ากลับบ้านใช่หรือ
ไม่?” พ่อแม่ของเขารู้สึกตื่นเต้น

สำหรับคนที่โน้มน้าวให้ลูกชายของพวกเขาเปลี่ยนความ
คิด คนทั้ง 2 ขอบขอบคุณเขามาก

“ใช่ เขานั้นแหละ เขาส่งจดหมายมาให้ข้า และเล่าถึงตัวตนของเขาในเกมส์ เขาเป็นคนที่มียี่ห้อเสียงที่สุดในเกมส์ ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ และเขาได้เชิญเราไปอยู่อาศัยในดินแดนของเขา” หลิวไม่อธิบาย

ทั้ง 2 คนรู้สึกตื่นเต้นมาก แต่ก็กังวลเช่นกัน “ถ้าเราไปที่นั่น มันจะเป็นการรบกวนเขาและสร้างปัญหาให้เขาหรือไม่?”

“ไม่ต้องห่วง น้องชายคนนี้ก็กล้าได้กล้าเสีย นอกจากนี้เราไม่ใช่คนที่ไร้ประโยชน์ จากที่เขากล่าว เขาสามารถใช้ความสามารถของข้าที่นั่นได้”

“ดี ดี ดีมากๆ!” เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็
สบายใจขึ้น พวกเขาเป็นกลุ่มคนจีนที่น่ารักแบบดั้งเดิม

.....
.....

ณ ฉวนโจว เมืองเทียนชวง

ซ่งเจียเปิดจดหมาย หลังจากอ่านแล้ว รอยยิ้มก็ปรากฏ
ขึ้นที่ใบหน้าของเธอ “คนโง่ เจ้าไม่ได้โง่จริงๆ” ในความ
เป็นจริง ซ่งเจียชอบที่โศกหยางไชวเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าเขาจะ
ประสบความสำเร็จในเกมส์เพียงใด เธอก็มีความสุขกับ
เขา

ตอนนี้ เธอมีความสุขมาก ความสำเร็จของเขามากพอที่
จะหยุดตระกูลของเธอ จากการป้องกันไม่ให้พวกเขาอยู่
ด้วยกัน

ตอนนี้ เธออยากรู้จริงๆว่า เมื่อเธอส่งจดหมายนี้ให้กับปู่
ของเธอ เขาจะมีปฏิกิริยาเช่นไร จะยังเป็นตาแก่หัวแข็ง
อยู่หรือไม่ จากตอนนั้น ช่งเจียยังคงโกรธปู่ของเธอ
สำหรับการไม่รับฟังเธอและคุยเรื่องการแต่งงานของเธอ
กับตระกูลหยวน

Chapter 187 การชุมนุม ตอนที่ 2

ณ ตำบลี่ฐานของกิลด์ลั้วเยว่

“ท่านปู่ โอหยาางโหวส่งจดหมายมาให้เราคะ!” เสี่ยวเย
ว่เดินเข้ามาในบ้านขนาดเล็ก บนใบหน้าของเธอเต็มไปด้วย
ด้วยความตื่นเต้น

ในขณะนั้น ปู่ของเธอกำลังเล่นหมากรุกอยู่กับพี่น้องของ
เขาบางคน เมื่อได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น เขาก็เงยหน้าขึ้น
มาแล้วทำเป็นโกรธ “เจ้าเด็กนั้นโ้ฮวดมากในโทรศัพท์
และตอนนี้ เขาก็ทิ้งเราไว้ในตัวหลี่ถึง 1 เดือนเต็ม ข้าต้อง
ทุบตีเขาในครั้งต่อไปที่ข้าเจอเขาแน่”

คนอื่นๆ ล้อเลียนเขา “ตาเฒ่าซุน ด้วยกระดูกแก่ๆ ของเจ้า
เจ้าแน่ใจหรือว่าจะทุบตีเขาได้? เจ้าต้องการให้ข้าช่วย
หรือไม่? ฮ่าๆ”

ผู้เฒ่าซุนโกรธมาก “ตาเฒ่าหลิ เจ้าก็ไม่ได้ดีไปกว่าข้า
เลย แล้วยังจะกล้ากล่าวเช่นนั้นกับข้าอีกหรือ”

เสี่ยวเยว่ปวดหัว เธอไม่สามารถรับมือกับกลุ่มผู้เฒ่าที่ทำ
ตัวเป็นเด็กๆ เหล่านี้ได้ “ท่านปู่ทั้งหลาย พวกท่านต้อง
การออกจากตำหลิหรือไม่ ถ้าต้องการ ช่วยฟังสิ่งที่ข้าจะ
กล่าวด้วย”

“ทุกคนเจียบก่อน ทุกคนเจียบก่อน!” ผู้เฒ่าซุนขอให้ทุก
คนเจียบ “ข้าต้องการฟังและอยากรู้เกี่ยวกับเจ้าเติกน้อย
นั่นในเกมส์ ว่าเหตุใดเขาถึงต้องทำตัวลึกลับและทำให้
พวกเราต้องรอนานเช่นนั้น”

เสียวเย่วหัวเราะอย่างสนุกสนาน “ท่านปู่จะต้องตกใจ
แน่ๆเมื่อข้าบอกท่าน เขาเป็นลอร์ดที่ทรงพลังและลึกลับ
ที่สุดในภูมิภาคจีน ลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ ฉีเย่วห่วยี่”

“อะไรวะ? เมืองซานไห่? เมืองขนาดกลางระดับ 2 เพียง
แห่งเดียวของภูมิภาคจีนหรือ?” เขาตกใจตามที่เธอคาด
ไว้

“ใช่ ในภูมิภาคจีนมีเมืองซานไห่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น”

ผู้เฒ่าซุนสงบกว่าไซสีหยุนมาก กลุ่มผู้เฒ่าเหล่านี้ ได้เห็น
มาแล้วหลายสิ่งหลายอย่าง พวกเขาจึงไม่แสดงอาการ
มากนัก ผู้เฒ่าซุนลูบเคราของเขา เครานี้เป็นสิ่งที่เขาเพิ่ม
มาพิเศษเมื่อตอนที่เขาสรางตัวละคร เขากล่าวอย่างพอ

ใจว่า “ไม่เลว เจ้าเด็กนั่นไม่เลวเลย”

“ท่านปู่ ท่านจะโทรศัพท์ไปเลย หรือจะรอไปพร้อมกับ
ข้า?” เสี่ยวเยว่ถาม

“เด็กน้อย เจ้าหมายความว่าเช่นไร? เจ้าจะยังไม่ไปตอน
นี้หรือ?” ผู้เฒ่าซุนสับสน

เสี่ยวเยว่พยักหน้า “ข้าต้องไปที่คฤหาสน์ของตระกูลชู่
เพื่อส่งผ่านคำกล่าวของโอหยางโชวก่อน”

“มันจะเสียเวลาเท่าไรกันเชียว เราได้รอมานั่ง 1 เดือน
แล้ว ดังนั้น จะรออีกไม่กี่ชั่วโมงก็คงไม่ต่างกันนัก เด็ก
น้อย จะดีกว่าถ้าเราไปพร้อมกัน” ผู้เฒ่าซุนให้ความ

สำคัญกับหลานสาวของเขามาก

“โอเคท่านปู่ เช่นนั้น ข้าจะรีบไปจัดการเดี๋ยวนี้”

“ดี ไปเถอะ”

.....

.....

เวลา 10.00 น. หลิวโม่และพ่อแม่ของเขาได้มาถึงเมือง
ซานไห่

โอหยางโซวได้รับการแจ้งเตือนจากระบบ และเขารีบไป
ที่นั่นเพื่อรับพวกเขา

โชคดีที่สามารถหักค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์จาก
ธนาคาร 4 สมุทรได้ ไม่เช่นนั้น คนยากจนอย่างโอหยาง
โชวก็คงไม่สามารถจ่ายค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์ทั้ง
หมดได้แน่

“โอหยาง!” เมื่อหลิโม่เห็นเขา เขาก็กลายเป็นมีอารมณ์

โอหยางโชวเดินเข้าไป แล้วกอดเขา “พี่ชายหลิโม่!” จาก
นั้น เขาก็ทักทายพ่อแม่ของหลิโม่

หลังจากคำนับทักทาย เขาก็เชิญพวกเขาไปที่คฤหาสน์
ของลอร์ด

เมื่อเขาได้เห็นคฤหาสน์ที่หน้าเกรงขาม หลิวโมก็ประหลาดใจ “โอหยาง มันไม่เลวเลยจริงๆ”

โอหยางโซวมองไปอย่างเงิบๆ เขาเห็นได้ชัดว่าหลิวโมกำลังประหลาดใจ ในชีวิตที่แล้วของเขา ทั้งสองมีชีวิตรที่ยากลำบาก และพวกเขาก็ทำให้ปิงเอ๋อพลอยมีชีวิตรที่ยากลำบากไปด้วย

ในความเป็นจริง โอหยางโซวได้บอกให้ฝ่ายก่อสร้างให้สร้างบ้านขนาดเล็กประณีต 100 แห่ง ในเขตตะวันตก อาคารเหล่านี้จะเป็นที่อยู่อาศัยอย่างเป็นทางการสำหรับคนเหล่านี้ และครอบครัวของพวกเขา

เวลา 10.30 น. หลินชิงและไซสีหยุนก็มาถึง

โอหยางโซวบอกให้เทียนเหวินจึงพาพวกเขาไปที่ห้องพัก
ส่วนเขาเดินออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อมาต้อนรับ
น้ำของเขา ก่อนที่จะออกไป เขาได้ไปที่ส่วนหลังของ
คฤหาสน์ เพื่อพาปิงเอ๋อไปกับเขาด้วย

เมื่อได้ยืนยันว่าน้ำของเธอจะมา ปิงเอ๋อก็ดีใจมาก เธอได้นำ
เซว่เอ๋อและดำน้ำน้อยตามเธอไปด้วย

“ท่านน้ำ!” ขณะที่หลินชิงออกมาจากประตูเทเลพอร์ต
ปิงเอ๋อก็พุ่งเข้าไปหาเธอทันที

หลินชิงหลงรักหลานสาวที่น่ารักคนนี้มาก แม้ว่าพวกเขา
จะไม่ได้พบกันบ่อยมากนัก แต่พวกเขาก็มีความสัมพันธ์

ที่ใกล้ชิดกัน

หลินชิงอุ้มเธอขึ้นมา แล้วถามว่า “ปิงเอ้อ เล่นเกมส์นี้ แล้วเจ้าเป็นเช่นไรบ้าง?”

“อ้อ!” ปิงเอ้อพยักหน้าอย่างมีความสุข “ท่านน้ำ มันสนุกมากๆเลย ที่นี่มีทั้งอาหารดีๆ และเสื้อผ้าที่ดีมากๆ!”

หลินชิงสังเกตชุดของปิงเอ้อ มันเป็นชุดเจ้าหญิงสีแดง ซึ่งตัดเย็บโดยช่างตัดเย็บชั้นมาสเตอร์ มู่ฉิงซี มันทำมาจากผ้าไหมหลากหลายสีและการตัดเย็บที่ประณีต

หลินชิงพยักหน้า “ดูเหมือนว่าไชน้อยจะดูแลปิงเอ้อเป็นอย่างดี”

โอหยางโซวมองไปที่ไซลีหยุน และพยักหน้าเพื่อทักทาย
น้ำเตหของเขา โอหยางโซวยังไม่รู้ว่า เขาจะเรียกเธอและ
เริ่มพูดคุยกับเธอยังไง มันทำให้บรรยากาศน่าอึดอัดเล็กน้อย

“ท่านน้ำ ไปที่คฤหาสน์เถอะ ข้ายังมีแขกบางคนอยู่ที่นั่น
ด้วย” โอหยางโซวหัวเราะ

“แน่นอน แล้วใครอยู่ที่นั่นหรือ?” หลินชิงอดไม่ได้ที่จะ
ถาม

โอหยางโซวไม่ได้ระแวง นับตั้งแต่วียนออกตัว เขาก็ไม่ได้
ได้กังวลอะไรอีก “เขาเป็นพี่ชายที่ข้าได้พบในชีวิตจริง

และเขาก็เป็นผู้เชี่ยวชาญอาวุธร้อน”

“อาวุธร้อน!” ไชสีห์ขุนผู้เจียบขริม อัดไม่ได้ที่จะมี
ปฏิกิริยา เธอมีความเข้าใจในเกมสนี้เป็นอย่างดี เธอจึง
เข้าใจคำกล่าวของเขาในทันที

“ถูกต้อง”

“เด็กน้อย เจ้าช่างทะเยอทะยานเสียจริงๆ”

โอหยางโซวหัวเราะ แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

เมื่อหลินชิงเดินเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด เธอก็รู้สึกทึ่ง
และเธอก็ล้อเลียนเขาว่า “โซวน้อย คฤหาสน์ของเจ้ามี

ขนาดใหญ่มาก มันใหญ่กว่าฐานของกิルドเราเสียอีก”

ก่อนที่โอหยางโซวจะตอบ ปิงเอ๋อก็คุยโว “ท่านน้ำ บ้านที่
ข้าอยู่สวยกว่านี้อีก และยังมีสวนด้วย”

ในห้องพัก โอหยางโซวแนะนำง่ายๆให้ทั้งสองฝ่ายรู้จัก
กัน

เมื่อโอหยางโซวเห็นว่าพ่อแม่ของหลิวไม่อยากจะออก
จากสถานการณ์นี้ เขาก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า “พี่ชายหลิว
ไปดูบ้านที่ข้าจัดไว้ให้พวกท่านกันเถอะ ถ้าท่านลงทุน
ไปไม่พอใจ เราสามารถเพิ่มเติมสิ่งๆต่างได้”

“เยี่ยม!” หลิวไม่เป็นคนไม่ค่อยพูด เมื่อเขาเห็นสาวงาม

ทั้งสองที่ด้านหน้า เขารู้สึกแปลกๆและอยากจะหนีออกไป

โอหยางโซวเรียกขลุ่ยหึงหึง และบอกให้เธออยู่กับหลิน
ชิงและไซสีหยุน ปิงเอ๋อพาหลินชิงไปดูห้องของเธอ

โอหยางโซวนำหลิวโม่และพ่อแม่ของเขา ออกจากประตู
ด้านทิศตะวันตก เพื่อเข้าสู่เขตตะวันตก

เขตตะวันตก เป็นเขตที่อยู่อาศัยของข้าราชการ ดังนั้น
สภาพความเป็นอยู่ของที่นี่ จึงดีกว่าเขตอื่นๆ บ้านถูก
สร้างด้วยอิฐ และมีพื้นที่ตั้งแต่ 400 จนถึง 2,000 ตาราง
เมตร

นอกเหนือจากกลุ่มบ้านแล้ว เขตนี้ยังมีตลาดเกษตรกร,
รีเลย์, โรงหม้อ, โรงเรียน, ศูนย์ศิลปะการต่อสู้, ร้านขาย
ยา, ร้านขายเครื่องประดับ, โรงแรม และสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกอื่นๆ ดังนั้น เขตนี้จึงเป็นเขตที่สามารถพึ่งพาตนเองได้

มีต้นไม้หลายประเภทเรียงรายอยู่สองข้างของถนน มีแม่
กระทั่งสวนสาธารณะขนาด 10,000 ตารางเมตร ซึ่งอยู่
ตรงกลางของเขต

วันนี้ สวนสาธารณะที่ได้ชื่อว่าสวนสาธารณะหนานเฟิง
ยังคงอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง

แม้จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกจำนวนมาก จำนวนที่พักร

อาศัยในเขตนี้ก็มามากถึง 2,500 แห่ง ซึ่งเพียงพอจะใช้
งานได้จนกว่าจะถึงระดับเมืองขนาดใหญ่ ต้องรู้ว่า ใน
สมัยราชวงศ์ถัง ข้าราชการมีประมาณ 2,600 คน เท่านั้น

เขตนี้จะยังไม่ถูกเติมเต็มด้วยเวลาอันสั้น มันคงต้องใช้
เวลาอีกอย่างน้อย 1 ปี

โอหยางโซวางแผนไว้สำหรับที่พักอาศัย 100 แห่ง ที่ได้
รับการออกแบบที่แตกต่างกัน มันไม่ได้เหมือนกับที่อยู่
อาศัยของภาคใต้สมัยก่อน แต่เป็นวิลล่าที่ดูทันสมัย ที่
อยู่อาศัยแต่ละแห่งมีส่วนด้านหลังของตัวเอง และมีพื้นที่
1,000-2,000 ตารางเมตร

จนถึงปัจจุบัน มีวิลล่าที่ถูกสร้างเสร็จแล้ว 50 แห่ง ส่วนที่

เหลือจะเสร็จสมบูรณ์ในอีก 1 เดือน

โอหยางโซวนำพวกเขาไปยังวิลล่าขนาด 2,000 ตาราง
เมตร แล้วหัวเราะ “นี่เป็นบ้านที่ข้าเตรียมไว้สำหรับพวก
ท่าน มันเป็นอย่างไบบ้าง พวกท่านพอจะอยู่ได้หรือไม่?”

หลิวไม่ส่ายหัว “แน่นอน เราสามารถอยู่ได้ แม้แต่ในชีวิต
จริง เราก็ไม่มีความสามารถพอจะจ่ายค่าบ้านเช่นนี้ได้
เลย และเมื่อเทียบกับบ้านของเราในต้าหลี่ มันเปรียบดั่ง
สวรรค์และโลกเลย”

“ตราบเท่าที่ท่านพอใจ ข้าก็สบายใจ” โอหยางโซวหันมา
“ท่านลุง ท่านป้า ตั้งแต่ตอนนี้อย่างไร เมืองซานไห่เป็นบ้าน
ของพวกท่านแล้ว และข้าจะไม่รบกวนพวกท่านแล้ว”

โอหยางโซวกเล่าวลา และปล่อยให้พวกเขาอยู่ด้วยตัวเอง

“โมเอ้อ ดูเหมือนว่าเจ้าจะมีน้องชายที่น่าทึ่งจริงๆ เจ้า
ต้องทำงานให้หนัก และอย่าทำให้เขาผิดหวังล่ะ” พ่อ
ของเขากล่าวอย่างจริงจัง

หลิวไม่พยักหน้า “ท่านพ่ออย่าได้กังวลเลย เราเข้าไปใน
บ้านของเราทันเถอะ!”

โอหยางโซวกกลับไปที่คฤหาสน์ของเขา แล้วคนเฝ้าประตู
ก็เดินมาบอกเขาว่า พวกเขาทั้งหมดอยู่ในส่วนหลังของ
คฤหาสน์

โอหยาางโหวเดินไปทีส่วนหลังของคฤหาสน์ และได้ยิน
เสียงหัวเราะที่คมชัดของปิงเอ๋ออยู่ทีส่วน

ตั้งแต่ที่ดินแดนอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลาง โอหยาาง
โหวกก็ไม่ค่อยได้ไปทีส่วนแห่งนี้มากนัก ในทางตรงกันข้าม
ปิงเอ๋อกลายเป็นแขกประจำของทีนั้น

สวนนี้มีลักษณะคล้ายกับสวนสาธารณะชูโจว แต่ก็มี
องค์ประกอบของวงสี่และหลิงหนาน ซึ่งทำให้มันมี
เอกลักษณ์มาก

สวนสาธารณะมีองค์ประกอบทางธรรมชาติทีหลากหลาย
หลาย และตั้งอยู่ในเมืองทีคึกคัก เมื่อเข้าไปในสวน มัน
จะทำให้ผู้คนรู้สึกละคลาย การเปลี่ยนแปลงของฤดูทั้ง

4 และความแตกต่างทั้งหลายเหล่านี้ ทำให้ผู้คนรู้สึกราวกับว่ามีเขตทุรกันดารอยู่ในเมือง

ในสวน มีบ่อน้ำและเนินเขาเล็กๆ นอกจากนี้ ยังมีดอกไม้และต้นไม้หลากหลายชนิด ดังนั้น มันจึงเป็นสถานที่ที่น่าสนใจมาก

แน่นอน สิ่งที่ดีงดูดีปิ้งเอ้อที่สุดก็คือ ดอกไม้ที่แตกต่างกันและต้นไม้ที่มีผลไม้

เนินเขาและบ่อน้ำกลายเป็นสนามเด็กเล่นของเธอ และเธอใช้ชีวิตเกือบตลอดทั้งวันที่นี้ บางครั้ง เธอก็จะพาจิ้งจอกและป่านเซียไปเล่นซอหนากับเธอ

Chapter 188 ความร่วมมือ

ตอนเที่ยง โอหยางโซวอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ด ขณะที่
เขากำลังคุยกับไซสีหยุน เลี้ยวเยว่ก็ได้ส่งจดหมาย
ตอบกลับมาว่า เธอจะพาผู้เล่นมายังเมืองซานไห่ในช่วง
บ่าย

ผู้เล่นที่เธอจะพามาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มที่สำคัญที่สุดคือ ผู้เชี่ยวชาญ 30 คน มีทั้ง นักออก
แบบเรือ, นักเศรษฐศาสตร์, นักเคมี, หมอ, ช่างเครื่อง
กล, วิศวกร, เกษตรกรรม และอาชีพอื่นๆอีกมาก

ผู้เชี่ยวชาญ 30 คน และครอบครัวของพวกเขา รวมเป็น
150 คน ทุกคนจะได้รับบ้านขนาด 2,000 ตารางเมตร

กลุ่มที่ 2 เป็นสมาชิกกิลด์ลั้วยะวี่ ที่พาครอบครัวมาด้วย

จนถึงตอนนี้ กิลด์ลั้วยะวี่มีสมาชิกทั้งหมด 400 คน เมื่อ
เสี่ยวเยว่ประกาศว่า เมืองซานไห่ยิ่นดีต้อนรับสมาชิกใน
กิลด์ลั้วยะวี่เข้าไปในดินแดน มี 350 คน ที่ตกลงทันที
เพื่อจะย้ายเข้ามาที่นี่

ส่วนที่เหลืออีก 50 คน พวกเขาไม่เต็มใจที่จะย้าย เพราะ
พวกเขาสนใจในเมืองหลวง เนื่องจากเจตนาของ
พวกเขาแตกต่างกัน และเส้นทางของพวกเขาแตกต่าง
กับคนอื่น ๆ ดังนั้น เสี่ยวเยว่จึงเตะพวกเขาออกจากกิลด์

สมาชิกในกิลด์พาครอบครัวมากับพวกเขาด้วย และมี
จำนวนทั้งสิ้น 1,850 คน เมื่อรวมกับกลุ่มแรกแล้ว มีผู้ที่
จะมาจากตำบลี่รวม 2,000 คน

สมาชิกหลักของกิลด์ลั้วเยว่ ได้แก่ นักเล่นแร่แปรธาตุ ลั้ว
เยว่, นักออกแบบสะพาน หวู่ซี, นักวางผังเมือง ฦปาน, นัก
เขียนแผนที่ จิวต้วนเสี้ยน สำหรับฉินร่วและผานเฉียว
เฉียว พวกเขาเล่นอาชีพเดียวกับเสี่ยวเยว่ ส่วนแฟนของ
พวกเขาเล่นอาชีพสายต่อสู้ ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นเพียง
สมาชิกทั่วไปเท่านั้น

โอหยางไชวจัดให้สมาชิกหลักอยู่ในเขตที่อยู่อาศัยของ
ข้าราชการ แต่ละคนจะได้ที่อยู่อาศัยประมาณ 1,000

ตารางเมตร ส่วนสมาชิกที่เหลือ จะได้อยู่ในเขตที่อยู่
อาศัยทั่วไป และได้รับที่อยู่อาศัยพื้นฐาน

เมื่อเลี้ยวขวาย้ายเข้ามาในเมืองซานไห่ เธอจะไม่
สามารถโทรศัพท์กลับไปตำหนิได้อีก นอกจากนี้ เนื่อง
จากกิลด์ศาลาจึงเพิ่งตั้งอยู่ที่นั่น โอหยางโซวจึงอยากให้
กิลด์ลั้วเยว่ตั้งอยู่ที่นั่นเช่นกัน

กิลด์ลั้วเยว่กลายเป็นกิลด์แรกที่จะได้อยู่อาศัยในเมือง
ซานไห่ และอาจจะเป็นเพียงกิลด์เดียวด้วยเช่นกัน

โอหยางโซวได้วางแผนไว้ว่า ถ้าผู้เล่นสายอาชีพของกลุ่ม
ทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ต้องการย้ายมาเมือง
ซานไห่ พวกเขาทั้งหมดจะต้องเข้ากิลด์ลั้วเยว่

เสี้ยวเยว่ที่มาจากต้าหลี่ได้นำของบางอย่างจากตระกู

ลขุ่ย มามอบให้กับขุ่ยหยิงหยู

ตระกุลขุ่ยได้มอบกล่องไม้ขนาดใหญ่มา 2 ใบ กล่องแรก

เต็มไปด้วยเครื่องประดับที่เธอมักจะสวมใส่และสิ่งอื่นๆ

ส่วนกล่องใบที่สอง มันเต็มไปด้วยเหรียญทอง รวม

10,000 เหรียญทอง

จากคำกล่าวของพวกเขา เงินทั้งหมดนี้เป็นเงินเก็บของ

เธอ ตามที่คาดไว้ กลุ่มธุรกิจที่มั่งคั่งเช่นพวกเขา ไม่ใช่

อะไรที่เมืองซานไห่จะสามารถเปรียบเทียบได้

ขุ่ยหยิงหยูไม่ได้เก็บเงินไว้กับตัว แต่เธอเก็บมันไว้ใน

ธนาคาร 4 สมุทร ซึ่งนับเป็นเงินก้อนใหญ่ที่สุดที่ธนาคาร
ได้รับตั้งแต่ก่อตั้ง

เมื่อเธอเห็นว่าพี่สาวของเธอมีเงินเก็บมากถึง 10,000
เหรียญทอง มูจิงซีก็รู้สึกอิจฉา เธอเริ่มคิดเกี่ยวกับวิธีที่จะ
เก็บเงินให้มากขึ้น

ในความเป็นจริง จากการทำกำไรของโรงผลิตเสื้อผ้า เธอ
จะสามารถเก็บเงิน 10,000 เหรียญทอง ได้ในไม่ช้า

เมื่อขุ่ยหยิงหยุดเก็บเงินไว้ในธนาคาร 4 สมุทร ทุกๆเดือน
เธอจะได้รับดอกเบี้ยสูงถึงเดือนละ 100 เหรียญทอง

ถ้าธนาคาร 4 สมุทรสามารถปล่อยกู้เงินก้อนนี้ได้ทั้งหมด

พวกเขาจะได้รับดอกเบี้ยยเดือนละ 300 เหรียญทอง ซึ่ง
มันทำให้พวกเขาได้รับกำไรมากถึงเดือนละ 200 เหรียญ
ทอง

นี่เป็นวิธีที่ธนาคาร 4 สมุทรวะได้กำไร

เงินก้อนนี้ยังจะช่วยแก้ปัญหาทางการเงินในปัจจุบันของ
เมืองซานไห่

โอหยางโซวได้เตรียมมอบเงินส่วนหนึ่งที่ได้รับจากกำไรสิ้น
เดือนที่ 6 ให้กับธนาคาร 4 สมุทรว น่ำเสียดายที่เขาสนุก
กับการซื้อของเขามากเกินไป ทำให้เขาใช้มันจดหมดไม่
เหลือ

ขณะที่เศรษฐกิจของดินแดนพัฒนาขึ้น ความต้องการ
สินเชื่อก็เพิ่มสูงขึ้น เงิน 1,350 เหรียญทอง ที่เขาได้มอบ
ให้ธนาคาร 4 สมุทรในเดือนที่ 5 ถูกปล่อยกู้จนหมดแล้ว
ดังนั้น พวกเขาจึงต้องพึ่งเงินออมบางส่วน ในการดำเนิน
การปล่อยกู้ต่อไป

นอกเหนือจากกล่องไม้ทั้ง 2 แล้ว ตระกูลขุ่ยยังส่ง
สัญญาความร่วมมือให้พวกเขาด้วย ตราบเท่าที่โอหยาง
โซวเห็นด้วย มันก็จะมีผลทันที สัญญาระบุว่า หอการค้า
ขุ่ยจะกลายเป็นตัวแทนของเมืองซานไห่ในต้าหลี่เท่านั้น
เพื่อที่จะขายสินค้าท้องถิ่นและทรัพยากรอื่นๆของเมือง
ซานไห่

นับตั้งแต่มีการอัปเดตระบบ ภาษีการขายก็ลดลงเหลือ

10% ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับการเก็บภาษีผลิตภัณฑ์พิเศษ
ของดินแดน ในร้านขายของชำ นั้นหมายความว่า
ประโยชน์ทางธุรกิจที่ร้านขายของชำเคยมี จะไม่มีอีกต่อ
ไป และพวกเขาก็สามารถขายทุกอย่างได้ในส่วนการ
ประมูลขั้นพิเศษ

สำหรับค่าตอบแทน หอการค้าฯ จะเก็บค่าธรรมเนียม
2% จากราคาขาย พวกเขายังสามารถช่วยเมืองซานโฮ
เซแห่งทรัพยากรต่างๆรอบๆตัวหลิ และเป็นตัวแทน
ของพวกเขาในการซื้อสินค้าเหล่านั้น

หลังจากซื้อทรัพยากรจากเมืองซานโฮแล้ว หอการค้าฯ
จะขายพวกมันที่ร้านค้าที่มีอยู่มากมายของพวกเขา
รอบๆตัวหลิ พวกเขายังได้รับส่วนต่างระหว่างราคาซื้อ

และราคาขาย

นี่เป็นสถานการณ์ที่ได้รับประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย ดังนั้น
โอหยาางโซวจึงไม่ได้ลังเลเลยที่จะตกลง

ในอนาคต เมืองซานไห่จะขายทรัพยากรของพวกเขาใน
ส่วนการประมูลขั้นพิเศษ หลังจากทีลิสท์สินค้าแล้ว หอ
การค้าชู่ยก็จะเชื่อมั่น เฉพาะกรณีที่พวกเขาปฏิเสธเท่า
นั้น สินค้าจึงจะถูกส่งออกไปยังตลาด

แน่นอนว่า ถ้าหอการค้าชู่ยปฏิเสธการซื้อขายสินค้าบ่อยๆ
มันก็อาจจะส่งผลต่อความร่วมมือได้ เมื่อระบบตัวแทน
สะดุด ความร่วมมือก็จะไม่สามารถดำเนินได้อีกต่อไป

ในช่วงบ่าย โหหยางโซวหาเวลาว่างในการพูดคุยกับไซสี
หยุน เกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างเมืองซานไห่และกลุ่ม
ทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

หลังจากที่ 2 ฝ่ายลงนามในสัญญา เมืองซานไห่และ
กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงครามหิมะ-สงคราม ก็กลายเป็น
หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กันอย่างเป็นทางการ

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะได้ซื้ออุปกรณ์
จากเมืองซานไห่ โดยพวกเขาก็จะได้ส่วนลด 10% ใน
การชำระเงิน ขณะเดียวกันพวกเขาก็จะมองหาผู้เล่น
อาชีพสายการทำงานที่มีความสามารถในเซียนเย่ และ
รับสมัครเพื่อส่งมายังเมืองซานไห่

ขณะนี้ทั้ง 2 ฝ่าย ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น ความร่วมมือเพิ่มเติมจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และจะเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกัน

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เป็นกลุ่มแรกที่เขาให้ส่วนลด แม้แต่สมาชิกในพันธมิตรซานไห่หรือเมืองเทียนชวง เขาก็ไม่ได้ปฏิบัติเช่นนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไอ่หยางโซวให้ความสำคัญกับพวกเขาเพียงใด

แน่นอน ส่วนหนึ่งเป็นความสัมพันธ์ของเขากับน้ำของเขา เพราะพวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกัน อีกทั้งความสามารถทางการเงินของกิลด์ก็ยังไม่สามารถเปรียบเทียบกับดินแดนได้

โอหยาางโหวมี่เหตุผลในการจ้างผู้เล่นอาชีพสายการทำ
งานด้วยค่าจ้างสูง

เมื่อเทียบกับคนที่มีความสามารถพิเศษในหมู่ประชาชน
ในดินแดนแล้ว ผู้เล่นค่อนข้างได้เปรียบ

ประการแรก พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ
ในการเลือกงาน หลังจากที่เราสร้างตัวละครแล้ว พวกเขา
สามารถเลือกอาชีพได้ทันที และระบบจะทำให้พวกเขา
มีความสามารถพิเศษ แต่มันจะถูกซ่อนไว้ เพื่อให้พวกเขา
ค้นพบด้วยตัวเอง

นี่เป็นความสามารถพิเศษเช่นเดียวกับของอาชีพสาย
ต่อสู้ อย่างไรก็ตาม หนึ่งถูกใช้สำหรับการต่อสู้ และอีก

หนึ่งใช้สำหรับการผลิต ดังนั้น พวกมันจะแตกต่างกัน
โดยสิ้นเชิง

จำนวนผู้เล่นอาชีพสายทำงานยังมีมากกว่า NPC ที่มี
ความสามารถพิเศษในหมู่ผู้อพยพ มันขึ้นอยู่กับโชคของ
พวกเขาว่าจะได้รับผู้มีความสามารถพิเศษเช่นนี้หรือไม่
ในแต่ละวัน แต่พวกเขาสามารถรับผู้เล่นได้ทันที ดังนั้น
ความแตกต่างในเรื่องประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งที่ไม่
สามารถเทียบกันได้

ประการที่สอง เมื่อเทียบกับ NPC ผู้เล่นสามารถพัฒนา
ได้เร็วกว่า มันเป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกเขาที่จะกลายเป็น
ขั้นมาสเตอร์หรือสูงกว่านั้น เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ
ลำดับของระบบ ในอนาคต ผู้เล่นอาชีพสายการทำ

งานจะเริ่มเป็นที่สนใจอย่างมาก

แต่แน่นอนว่าผู้เล่นยังคงมีข้อบกพร่อง

ประการแรก บางคนไม่สามารถทำงานหนักได้ และพวกเขาจะสูญเสียความสามารถพิเศษของตัวเองไป ตัวอย่างเช่น ในการเย็บผ้า ถ้าคุณไม่ได้ทำมันหลายครั้งต่อวัน คุณอาจจะไม่ถูกนับว่าเป็นช่างตัดเย็บอีกต่อไป เมื่อเทียบกับอาชีพอื่นๆ อย่างช่างตีเหล็ก ช่างตัดเย็บเป็นอาชีพที่ง่ายที่สุดแล้ว แต่คนที่โตมากับช้อนเงินช้อนทอง ก็เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สามารถทนกับความยากลำบากเช่นนี้ได้

ประการที่สอง ผู้เล่นต้องเริ่มต้นจากเป็นเด็กฝึกงาน และ

ต้องการเวลาในการฝึกอบรมและพัฒนา อย่างเสีียวเย
วที่เป็นสถาปนิก เธอต้องใช้เวลาถึง 2 เดือนเต็ม กว่าจะ
ได้เป็นสถาปนิกชั้นกลาง ยิ่งไปกว่านั้น มันจะยิ่งใช้เวลา
สูงขึ้นในการเลื่อนเป็นขั้นต่อไป ดังนั้น ผู้เล่นต้องมีความ
พยายามและอดทนอย่างมาก

จะมีเฉพาะคนที่มีความยืดหยุ่น ทนความลำบาก และไม่
กลัวความอ้างว้างเท่านั้น ที่อาจได้เป็นมาสเตอร์ที่แท้จริง
คนส่วนใหญ่จะไปไม่ถึงขั้นนั้น

เวลา 17.00 น. ไซส์หยุนและหลินชิงกลับไปที่เซียนเย่

ตอนค่ำ โอหยางโซวอยู่ที่ภัตตาคารसानกุ เพื่อต้อนรับ
กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ในระหว่างงานเลี้ยง โอหยางโซวได้ประกาศแผนของเขา
สำหรับผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ วิทยาลัยเหอเหลียนโจวจะ
จ้างพวกเขาทั้งหมดเป็นอาจารย์ โดยพวกเขาจะได้รับ
เงินเดือน ถึงเดือนละ 10 เหรียญทอง ซึ่งเทียบได้กับหัว
หน้าฝ้าย

ในเวลาเดียวกัน นอกจากการสอน พวกเขายังสามารถ
ใช้ความรู้จากอาชีพหรืองานอดิเรกของพวกเขา ไปเป็นที่
ปรึกษาให้กรมหรือฝ่ายต่างๆ หรืออีกวิธีหนึ่ง คือ พวกเขา
สามารถเปิดแล็บวิจัย เพื่อทำวิจัยสิ่งที่ตนเองสนใจได้

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตร สามารถสมัครเป็นที่ปรึกษา
ฝ่ายการเกษตร และแนะนำวิธีการปรับปรุงระบบชล

ประทาน และสามารถแนะนำเกษตรกรให้เปลี่ยนวิธี
เพาะปลูก เพื่อเพิ่มผลผลิต รวมทั้งยังสอนวิธีจัดการกับ
ข้อบกพร่อง เพื่อเป็นการช่วยเพิ่มผลผลิตอีกทางหนึ่ง

นักเศรษฐศาสตร์อาจจะเป็นที่ปรึกษากรมการเงิน ด้วย
ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ของเขา พวกเขาจะสามารถ
สร้างระบบภาษีที่สมบูรณ์ และสามารถสร้างนโยบายที่ดี
ในการกระตุ้นเศรษฐกิจได้

ผู้เชี่ยวชาญด้านวิศวกรรม อาจจะเป็นที่ปรึกษาให้ฝ่าย
ก่อสร้าง และแนะนำให้พวกเขาใช้เครื่องมือหรือเครือ
งจักรที่ดีขึ้น เพื่อลดภาระของแรงงาน และเพิ่ม
ประสิทธิภาพในการก่อสร้าง

ผู้เชี่ยวชาญเครื่องกล อาจจะเป็นที่ปรึกษาของฝ่าย
โลจิสติกส์ทางทหาร เพื่อช่วยพวกเขาออกแบบอาวุธปิด
ล้อม และปรับปรุงบันไดกำแพง, ตู้น้ำมันติดไฟ และอื่นๆ

ผู้เชี่ยวชาญด้านโลหะ อาจจะเป็นที่ปรึกษากรมคลังวัสดุ
และให้คำแนะนำแก่พวกเขา เกี่ยวกับวิธียกระดับการ
กลั่นของเมืองแร่กลางซาน และทำการปรับปรุงเตา
หลอมแร่ในปัจจุบันด้วย

ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเหล่านี้ เปรียบดังขุมสมบัติ แม้ว่าจะ
ไม่สามารถทำอะไรเกี่ยวกับขีดจำกัดของระบบ ในโครง
สร้างเทคโนโลยีได้ แต่พวกเขาก็ยังสามารถใช้ความรู้
ของพวกเขา ในการปรับปรุงและพัฒนาแต่ละ
อุตสาหกรรมได้

แน่นอนว่า ต้องให้พวกเขาปรับตัวให้เข้ากับดินแดน และ
เข้าใจกับสถานการณ์ก่อน พวกเขาจึงจะเริ่มปรับปรุง
พวกมันได้

การเกษตร, เศรษฐศาสตร์, วิศวกรรม, เครื่องกล, โลหะ
ทั้งหมดนี้ เป็นเพียงครีมบนเค้ก งานหลักของโอหยางไชว
คือ การสร้างเรือรบ, ปืน และปืนใหญ่

แผนนี้เกี่ยวข้องกับหลายสาขา และต้องการความร่วมมือ
ของผู้เชี่ยวชาญหลายคน นอกจากหลิวโมที่เป็นผู้
เชี่ยวชาญอาวุธร้อนแล้ว ยังมีโรงเล่นแร่แปรธาตุ, โรง
ผลิตอาวุธ และกรมต่างๆ มันยังมีความเป็นไปได้ที่จะทำ
สำเร็จ

Chapter 189 มหาวิทยาลัยสีหนาม

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 2 เวลา 10.00 น. ณ ห้องโถง
ประชุม เมืองซานไห่

โอหยางโซวได้เรียก ฟานจงหยาน, สุธูต้า, ผู้อาวุโสซุน, ผู้
อาวุโสหลี่ และเสี่ยวเยว่ มาเข้าร่วมประชุม ผู้อาวุโสหลี่
คือผู้เฒ่าที่ทะเลาะกันผู้อาวุโสซุนก่อนหน้านี้ ในบรรดาผู้
เชี่ยวชาญทั้ง 30 คน มีเพียงเขาที่เป็นสถาปนิก

เมื่อคืนนี้ หลังจากที่โอหยางโซวกลับจากงานเลี้ยง เขาก็
กลับมาที่คฤหาสน์ของลอร์ด และเริ่มคิดถึงเกี่ยวกับโครง

สร้างใหม่ของวิทยาลัยเหลียนโจว

เมื่อตอนที่วิทยาลัยเหลียนโจวถูกก่อตั้งขึ้นในครั้งแรก มัน
มีไว้พัฒนาข้าราชการพลเรือน วันนี้ เรามีผู้เชี่ยวชาญ
หลายคนเพิ่มเข้ามา มันคงไม่เหมาะสมที่จะเรียกว่า
วิทยาลัยอีกต่อไป ในท้ายที่สุด โหหยางไชวก็ตัดสินใจใช้
ระบบการศึกษาของราชวงศ์ชิง และเปลี่ยนชื่อวิทยาลัย
เหลียนโจว เป็นมหาวิทยาลัยสีหนาน

โหหยางไชวมองไปรอบๆ ก่อนที่จะบอกทุกคนเกี่ยวกับ
โครงสร้างของมหาวิทยาลัยสีหนาน “มหาวิทยาลัยสี
หนานจะจัดตั้ง 3 วิทยาลัยชั่วคราว ซึ่งได้แก่ วิทยาลัย
เศรษฐศาสตร์, วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่วไป และ
วิทยาลัยสถาปัตยกรรม เศรษฐศาสตร์เดิม, การเมือง

และหน่วยงานด้านกฎหมาย จะอยู่ในวิทยาลัยเหล่านี้
และพวกมันยังจะรับผิดชอบในการผลิตข้าราชการ
พลเรือนด้วย โดยงานเกี่ยวกับการคำนวณทั้งหมด จะอยู่
ในวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่วไป ส่วนงานเกี่ยวกับธุรกิจ,
เศรษฐศาสตร์ และการตรวจสอบบัญชี ทั้งหมดจะอยู่ใน
วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ พวกเขาจะรับผิดชอบในการผลิต
ผู้มีความสามารถพิเศษสำหรับกรมการเงิน และฝ่าย
ตรวจสอบบัญชี”

“วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่วไปเป็นเหมือนกับชื่อของมัน
เนื่องจากเป็นวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญส่วน
ใหญ่จึงจะเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นี่ สุดท้ายก็คือวิทยาลัย
สถาปัตยกรรม” โอหยางไซวหันไปมองเสี่ยวเยว่ “สมาชิก
หลักของกิลด์ลั้วเยว่ ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาจาก
วิทยาลัยสถาปัตยกรรมหลวง และพวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ชาวนาที่แตกต่างกัน ดังนั้น สมาชิกเหล่านี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในวิทยาลัยสถาปัตยกรรมนี้”

“ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยสีหนามมีเพียง 3 วิทยาลัยเท่านั้น ในอนาคต มันอาจจะมีเพิ่มมากขึ้น”

การเปลี่ยนแปลงวิทยาลัยเปลี่ยนใจของโอหยางโซว ไม่มีอะไรในสายตาของผู้อาวุโสหลักที่เป็นคนสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม ในสายตาของฟานจงหยาน และสุซู่ต้า มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจมาก

โซคดีที่ทั้ง 2 คน ไม่ค่อยแสดงออก นอกจากนี้ โอหยางโซวยังใช้พวกเขามาถึงครึ่งปีแล้ว ดังนั้น กระบวนการคิดและมุมมองของพวกเขาจึงค่อยๆ เปลี่ยนไป พวกเขา

ค่อยๆ เริ่มยอมรับความคิดสมัยใหม่เข้ามา

และนี่เป็นสิ่งที่โศกนาฏกรรมต้องการ

หลังจากนี้ มันจะไม่เหมาะที่จะทำให้พวกเขาเป็นไซ
บอร์กในอนาคต ถ้าเขาต้องการให้พวกเขาช่วยเขา ใน
การจัดการดินแดนในชีวิตจริงโดยไม่มีความคิดสมัย
ใหม่ พวกเขา ก็จะกลายเป็นไซบอร์กที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

ฟานจงหยานเป็นคนแรกที่ตอบสนองเร็วที่สุด “ข้าเห็นด้วย
กับการเปลี่ยนแปลงวิทยาลัยเหลียนโจว”

สุซู่ต้ากล่าวตาม และยอมรับมันเช่นกัน

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “สุซุต้าจะเป็น
อธิการบดีของมหาวิทยาลัยสีหนาน, ผู้อาวุโสซุน จะเป็น
คณบดีของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่วไป, ผู้อาวุโสหลี่จะ
เป็นคณบดีของวิทยาลัยสถาปัตยกรรม สำหรับคณบดี
ของวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ ซุต้า เจ้ามีคนที่เหมาะสมหรือ
ไม่?”

สุซุต้าครุ่นคิดชั่วครู่ ก่อนจะตอบว่า “เรียนนายท่าน ข้า
ขอเสนออาจารย์ซู่เฉ่อ”

“ซู่เฉ่อ?” โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย และ
ถามออกไปด้วยความสงสัยว่า “ซู่เฉ่อเป็นทางเลือกที่ดี
แต่เขาเคยบอกว่ เขาไม่สนใจอาชีพเช่นนี้ แล้วเขาจะ
เห็นด้วยหรือ?”

สุชูต้าพยักหน้า “นายท่านคงยังไม่ทราบ แม้ว่าเขาจะไม่ต้องการอาชีพดังกล่าว แต่เขาก็กังวลเกี่ยวกับการสอนของวิทยาลัยเหอเทียนโจว นอกจากนี้ การเป็นคนบดีวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ ยังแตกต่างจากการเป็นคนบดีของวิทยาลัยเหอเทียนโจว เขาจะไม่ต้องควบคุมดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง และจะควบคุมเพียงการสอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ข้ามันใจว่าชู่เฉื่อจะยอมรับมัน”

“ดี ดีมาก การเปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยสีหนาน, การจ้างอาจารย์ และการขยายพื้นที่ จะถูกมอบให้ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมจัดการ”

“ขอรับนายท่าน!” สุชูต้ากล่าวตอบ

“ขั้นแรกของการขยายพื้นที่ ควรจะเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 50
เท่าของวิทยาลัยเหอเทียนโจวเดิม โดยในพื้นที่ตะวันตก
ของเขตหลัก 1 ใน 3 จะถูกมอบให้มหาวิทยาลัยสีหนาน
และมันจะไม่ได้มีเพียงห้องเรียนเท่านั้น ยังต้องมีหอพัก
นักศึกษา, โรงอาหาร, หอพักอาจารย์ผู้สอน, ห้องโถง,
ทางเดิน, สวน และอื่นๆ มันจะถูกสร้างเป็นสภาพแวดล้อม
ที่เหมาะสมแก่การศึกษาเล่าเรียน ฝ่ายการศึกษาและ
วัฒนธรรม จะต้องทำงานร่วมกับฝ่ายก่อสร้าง และเชิญ
อาจารย์บางคนจากวิทยาลัยสถาปัตยกรรมมาเข้าร่วม
การออกแบบ จากนั้น ค่อยมาขออนุมัติจากข้า” โอหยาง
ไชวอธิบายถึงอนาคตของแบบแปลนมหาวิทยาลัยสี
หนานให้พวกเขาฟัง

“ขอรับนายท่าน!” คำอธิบายของโอหยางโซวทำให้สับสนตา
ประหลาดใจ และรู้สึกตื่นเต้นไปกับมันด้วย

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วมองไปที่ผู้อาวุโสหลี่ “ผู้อาวุโส
หลี่ การออกแบบโดยรวมจะถูกรวบรวมให้ท่าน สำหรับท่าน
ที่เป็นสถาปนิก มันคงไม่ยากเกินไปใช่ไหม?”

ผู้อาวุโสหลี่หัวเราะ “แน่นอน ไม่เลย เจ้าทำให้เลือกคน
เก่งของข้าเด็ดพล่านเลย!”

โอหยางโซวได้มอบพื้นที่ 1,000 หมู่ ในเขตหลัก เพื่อ
สร้างมหาวิทยาลัยสีหนาน ด้วยเหตุนี้ จะเป็นได้ชัดว่า
เขาสนใจการศึกษาและการพัฒนาความสามารถพิเศษ
มากแค่ไหน

หลังจากที่ฟานจงหยานและสุนัขตัวออกไป โอหยางโชวกั
หันไปทางผู้อาวุโสหลี่ และผู้อาวุโสซุน เขาหัวเราะ
แล้วกล่าวว่า “ผู้อาวุโสซุน ผู้อาวุโสหลี่ ข้าไม่ได้ขอความ
คิดเห็นจากพวกท่าน ข้าหวังว่าพวกท่านจะเข้าใจ”

ผู้อาวุโสซุนโบกมือ “โอหยาง ตั้งแต่เรามาอยู่ในเมืองซาน
ไห่ เราก็จะทำตามคำสั่งของเจ้า เจ้าเป็นลอร์ด ถึงแม้ว่า
การเคารพผู้อาวุโสจะเป็นสิ่งที่ดี แต่คนที่ตัดสินใจสุด
ท้ายก็ยังคงเป็นเจ้า”

“ข้าทราบแล้ว!”

ผู้อาวุโสซุนพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “โอเค กลุ่มคนชรา

อย่างเราได้นอนอย่างเกียจคร้านมา 1 เดือนแล้ว ดังนั้น
มันถึงเวลาที่พวกเราจะทำงานบางอย่างแล้ว เจ้า
สามารถผ่อนคลายและส่งมอบวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่ว
ไป และวิทยาลัยสถาปัตยกรรมให้เราได้”

หลังจากกล่าวจบ ผู้อาวุโสซุนก็ออกไปพร้อมกับผู้อาวุโส
หลี่

สุดท้าย จึงเหลือเพียงเสี่ยวเยว่และโอหยางโซว อยู่ภายใน
ห้องโถงประชุม เมื่อวานนี้ โอหยางโซวยุ่งเกินไป จน
ทั้ง 2 คน ไม่ได้มีเวลาพูดคุยกันมากนัก

“เสี่ยวเยว่ ครึ่งนี้ข้าคงต้องขอบคุณเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าไม่ได้
พูดคุยกับปู่ของเจ้า เมืองซานไห่ก็คงไม่ได้รับกลุ่มคนชั้น

ยอดเช่นนี้” โอบายางโซวกกล่าวด้วยความจริงใจ

เธอมองเขาด้วยท่าทางซับซ้อน “เราไม่ได้เจอกัน 2-3 วัน
แล้ว และท่านทำให้ข้ามองท่านแตกต่างออกไป โอบายาง
จริงๆแล้วท่านทำให้ข้าตกใจมากๆเลยล่ะ”

ก่อนการอพยพ เสี่ยวเยว่คิดว่าการที่โอบายางโซวปิดบัง
ไอดีของเขานั้นมากเกินไป เขาแสดงออกอย่างลึกลับแม้
แต่กับเธอ

เมื่อความจริงเปิดเผย เธอไม่เคยคิดเลยจริงๆว่าเขาจะ
เป็นปลาทองตัวใหญ่ และยังเป็นฉลามขนาดใหญ่ด้วย
เช่นกัน

เมื่อเสี้ยวเยว่ได้เห็นโอหยางโชวจัดการงานบริหารที่สำคัญเช่นนี้ เขาสั่งโน้มนำนั้น ทำให้บุคคลทางประวัติศาสตร์อย่างฟานจงหยานฟังเขา เธอไม่สามารถเชื่อมโยงเข้ากับพ่อบ้านหนุ่มในชีวิตจริงได้เลย

โอหยางโชวส่ายหัว “เสี้ยวเยว่ หยุดล้อเลียนข้าได้แล้ว ข้ามีความสุขมากที่เจ้ามา เจ้าคงไม่ทราบว่าปิงเอ๋อคิดถึงเจ้ามากเพียงใด”

หลังจากที่กล่าวถึงปิงเอ๋อ เสี้ยวเยว่ก็แข็งค้าง ก่อนจะหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ท่านเอาใจใส่เด็กน้อยนั้นเป็นอย่างดี นางเป็นดั่งเจ้าหญิงของเมืองซานไห่ และทุกๆ คนก็เอาใจใส่นาง นางยังมีสาวใช้คอยตามนางไปรอบๆ แล้วนางยังจะจำข้าได้อีกหรือ?”

โอหยางโซวหัวเราะอย่างอายๆ “เจ้าอัจฉราหรือ? เจ้า...
เจ้าไม่เข้าใจนางจริง? เด็กนั้นใส่ใจมากกับความสัมพันธ์
นางมีคนที่ใกล้ชิดอยู่ไม่มาก และเจ้าก็เป็นหนึ่งในนั้น”
โอหยางโซวกล่าวต่อ “นางได้มาหาข้าเมื่อคืน เพื่อขอร้อง
ให้ข้าย้ายเจ้ามาอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ด แต่ข้าดูนาง
จากที่เห็น ข้าบอกได้ว่านางต้องการเจ้ามาก”

เสี่ยวเยว่อาศัยอยู่ในที่พักอาศัยกับปู่และครอบครัวของ
เธอ ในเขตที่พักอาศัยของข้าราชการ ก่อนหน้านี้
สถานการณ์บังคับให้พวกเขาอยู่ห่างกัน แต่ตอนนี้ เธอ
ไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ห่างจากครอบครัวของเธอ

คนที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ดมีเพียงครอบครัว

ของโอหยางโซว แม้ว่าจะมีคนเข้าใจความสัมพันธ์ของ
พวกเขาผิดอยู่เล็กน้อยๆ แต่ในความเป็นจริง พวกเขา
เป็นเพียงเพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้น

“โอ้” โอหยางโซวจำได้ เขาจึงกล่าวว่า “ข้ารู้ดีว่า
อัจฉริยะที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยสถาปัตยกรรม
หลวง ไม่เหมาะที่จะอยู่ในมหาวิทยาลัยสีหนาน ฝ่ายก่อสร้าง
กำลังสร้างและปรับปรุงดินแดนใหม่ มีสิ่งก่อสร้าง
หลายแห่งที่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเจ้า ข้าได้
ตรวจสอบเล็กน้อยๆ แล้วพบว่า เพื่อนของเจ้าบางคนมี
พรสวรรค์”

“จากความเข้าใจของข้า การก่อสร้างเมืองซานไห่ไถ่จะ
สมบูรณ์แล้ว แล้วมันยังต้องการความช่วยเหลือจากพวก

เขาอีกหรือ?” เสี่ยวเยว่กล่าว

โอหยางโซวส่ายหัว “ทำไมจะไม่มี? มันดูดีแค่ภายนอกเท่านั้น แต่ในความเป็นจริง มันยังมีจุดบกพร่องอยู่มาก นอกเหนือจากวิทยาลัยสีหนาน ยังมีระบบน้ำ, สะพาน, เขื่อน เนื่องจากขาดแนวทาง มันจึงยังไม่ได้เริ่มต้นขึ้น ในแง่นี้ พวกเจ้าทั้งหมดคงเป็นมืออาชีพมากกว่า”

“เข้าใจแล้ว” เสี่ยวเยว่เข้าใจ “ท่านต้องการจะปฏิรูปเมืองหรือ?”

“ฉลาดมาก!” โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ในช่วงเวลานี้ ให้เจ้าทุกคนช่วยกันตรวจสอบเมือง และเพิ่มในสิ่งที่พวกเจ้าคิดว่าควร会增加เข้ามา ตราบเท่าที่มันสมเหตุสมผล

ข้าจะสนับสนุนมัน”

“ไม่มีปัญหา” เสี่ยวเยว่ตอบ

“นอกจากนี้ หลังจากที่ตั้งหลักปักฐานเรียบร้อยแล้ว ใน
ฐานะหัวหน้ากิลด์ เจ้าจำเป็นต้องกระตุ้นให้สมาชิกใน
กิลด์ลัวเยว่ ทำควสเพิ่มเติม เพื่อพยายามอัฟเกรดเหรี
ยญกิลด์เป็นระดับเงิน กิลด์ลัวเยว่จะเป็นเพียงกิลด์เดียว
ที่ได้อยู่ที่นี้ ข้าคิดว่า สมาชิก 1,000 คน ยังคงไม่เพียงพอ”

เสี่ยวเยว่ยิ้มออกมา “นั่นหมายความว่า ข้าที่เป็นหัวหน้า
กิลด์ ยังคงมีอะไรบางอย่างต้องทำใช้หรือไม่?”

“แน่นอน ในอนาคต เจ้าจะต้องเป็นผู้นำกลุ่มผู้เล่นของเรา”

“โอเค ข้าจะไปบอกให้ทุกคนเริ่มทำควอส นอกจากนั้น การอัปเดตเหรียญกิลด์ยังจะเพิ่มลักษณะพิเศษ ซึ่งมันดีกับทุกคน ข้าไม่คิดว่าจะมีใครปฏิเสธที่จะทำมัน” เสี่ยวเยว่กล่าวอย่างมั่นใจ

โอหยางโซวพยักหน้าตกลง

หลังจากที่เสี่ยวเยว่ออกไป โอหยางโซวก็ออกจากห้องโถงประชุม และเดินออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด

นับตั้งแต่ระบบอัปเดต สิ่งก่อสร้าง 2 แห่งด้านหน้า

คุณหาสน์ของลอร์ดมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ด้านหน้าทางตะวันออกของประตูเทเลพอร์ต มีห้องโถง
หินขนาดใหญ่ สูง 8 เมตร ตั้งอยู่ แม้ว่าจะเป็นสิ่งก่อสร้าง
ใหม่ มันก็มีต้นเฟิร์นและเถาวัลย์เติบโตเต็มผนัง ซึ่งทำ
ให้มันดูลึกลับอย่างมาก มันเป็นสถานที่ที่ไม่ควรเข้าไป นี่
ก็คือ ห้องโถงการกลับมาเกิดใหม่ที่มีชื่อเสียง

เมื่อผู้เล่นทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองซานไห่ เสียชีวิตลง
พวกเขาจะกลับมาเกิดใหม่ที่นี้

ฝั่งตลาดชั้นสูงที่อยู่ทางตะวันตก ก็มีการเปลี่ยนแปลง
เดิมตลาดเป็นกระท่อมไม้สี่เหลี่ยมขนาดเล็ก แต่ตอนนี้
มันกลายเป็นอาคารขนาดใหญ่ แต่ภายในอาคาร มันไม่

ได้แตกต่างไปจากกระท่อมก่อนหน้านี้มากนัก

โอหยางโซวเปิดส่วนการประมูลชั้นพิเศษ เพื่อค้นหาคู่มือ
เทคนิคลับที่แท้จริง ตามที่เขาคาดไว้ ราคาของคู่มือ
เทคนิคลับระดับทองได้เพิ่มขึ้นเป็น 400 เหรียญทองแล้ว
และมันยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

โอหยางโซวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา ราคาสูงสุดอยู่
ที่ฉบับละ 800 เหรียญทอง แต่มันจะเกิดขึ้นในปีที่ 2

แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่ต้องการจะรอนานขนาดนั้น
เมื่อมันมีราคา 700 เหรียญทองเมื่อไหร่ เขาก็จะขาย
พวกมันในทันที

Chapter 190 กรมการแพทย์

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 2 เวลา 15.00 น.

หมอช่งเดินเข้ามาในคฤหาสน์ของลอร์ดอย่างตื่นเต้น

เขาถือว่าเป็นหนึ่งในคนรุ่นแรกของเมืองซานไห่ เขาได้
มาถึงที่นี่ในวันที่ 2 หลังจากหมู่บ้านซานไห่ถูกก่อตั้งขึ้น
และเขาเป็นคนแรกของหมู่บ้าน ที่เป็นผู้มีความสามารถ
พิเศษอยู่ในระดับสูง แม้แต่เจ้ากรมการเงิน ชุ่ยหยิงหยู ก็
เคยอยู่ภายใต้การดูแลของเขามาก่อน

หลังจากรับเด็กฝึกงาน หมอช่งก็เป็นที่น่าเชื่อถือ และเขามัก

จะอยู่ในโรงหมอ เพื่อคอยดูแลผู้ป่วยและดูแลเด็กฝึกงานของเขา ในครึ่งปีมาี้ี้ เขาได้ผลิตเด็กฝึกงานให้เมืองซานไห่ 50 คน, หมอชั้นต้น 20 คน และหมอชั้นกลาง 5 คน

เมื่อตอนที่เขาเพิ่งเข้ามาในหมู่บ้านซานไห่ เขาเป็นคนที่มีความค่าอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ในวันนี้หลังจากที่ดินแดนอัฟเกรดอย่างต่อเนื่อง ความสำเร็จของลอร์ดก็เข้มงวดมากขึ้น และทุกคนก็ไม่สามารถเข้าไปได้โดยไม่ได้รับอนุญาต

เมื่อก่อน ถ้าโอหยางโซวมีธุระกับเขา เขาจะแวะไปที่โรงหมอด้วยตัวเอง ในวันนี้ แม้ว่าโอหยางโซวจะส่งคนไปโรงหมอเพื่อเชิญเขามาพบ มันก็ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว

เมื่อเห็นหมอช่งเข้ามา เสมียนไปหานานผุ ก็ยืนขึ้นและยิ้ม
ให้เขา “ผู้อาวุโสช่ง นายท่านกำลังรอท่านอยู่ โปรดตาม
เข้ามา”

ก่อนที่เขาจะเดินเข้าไปในห้องพัก เขาก็ได้ยินเสียงคนพูด
คุยกััน และก็มีเสียงหัวเราะกระจายออกมาจากภายใน

ใบหน้าของหมอช่งเต็มไปด้วยความสงสัย และเขาถาม
ว่า “ท่านไป นายท่านมีแขกหรือ?”

ไปหานานผุยิ้ม “ถูกต้อง ผู้ที่อยู่นั้นเป็นหมอที่มีชื่อเสียง
ที่เข้ามาในดินแดนของเราเมื่อวานนี้ ผู้อาวุโสเฉียน, ผู้
อาวุโสช่ง ท่านอย่างได้กังวลเลย นายท่านเรียกท่านมา
ในวันนี้เป็นเรื่องดี”

หมอซ่งพยักหน้าและไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

เขาเดินเข้าไปในห้องพัก เห็นลอร์ดของเขานั่งอยู่ที่นั่ง
หลัก และด้านล่างเขาเป็นชายชราคนหนึ่ง ที่มีผมสีขาว
ทั้งคู่กำลังคุยกันอย่างลึกซึ้ง

“เรียนนายท่าน ผู้อาวุโสซึ่งมาถึงแล้วขอรับ” ไปหานานผูก
กล่าว

โอหยางไซวหันไปหาเขา เมื่อเขาเห็นหมอซ่ง เขาก็
หัวเราะออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “ผู้อาวุโสซึ่ง เชิญนั่งลง
ก่อน”

หมอช่งนั่งลงอีกด้านหนึ่งของชั้นล่าง

โอหยางโซวไม่ได้มีอารมณ์มากนัก ขณะที่เขากล่าวกับผู้
อาวุโสช่งโดยตรง “ผู้อาวุโสช่ง ให้ข้าแนะนำให้ท่านรู้จัก
นี่คือหมอที่ข้าได้เชิญมาที่นี่ ผู้อาวุโสเฉียน”

ผู้อาวุโสเฉียนเป็น 1 ในผู้เชี่ยวชาญทั้ง 30 คน และใน
โลกจริง เขาเป็นศัลยแพทย์ชั้นยอด

ก่อนที่หมอช่งจะมาถึง โอหยางโซวขอให้ผู้อาวุโสเฉียน
สอนเขาถึงความแตกต่างของยาจีนและยาตะวันตก

จากการแนะนำของเขา ยาจีนจะเน้นการป้องกันไม่ให้
เกิดโรค ส่วนยาตะวันตกจะเน้นการรักษาผู้ช่วย โดยการ

สร้างภูมิคุ้มกัน, การตรวจวินิจฉัย, การผ่าตัด และการ
ช่วยเหลือ ทั้งคู่เป็นสิ่งที่ดี และสามารถอยู่ร่วมกันได้ แต่ก็
ยากที่จะรวมไว้ด้วยกันได้

ผู้อาวุโสเฉียนเป็นคนซื่อตรง เขาได้สนใจยาจีนมาเป็น
เวลานานแล้ว เมื่อได้ยืมว่าเมืองซานไห่มีหมอชั้นสูง เขา
ก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ดังนั้น เมื่อได้ยืมว่าโอหยางโชว
ต้องการสร้างกรมการแพทย์ เขาก็ปฏิเสธตำแหน่งเจ้า
กรมทันที และขอเป็นเพียงรองเจ้ากรมเท่านั้น

ในความเป็นจริง โอหยางโชวมองว่าความสามารถของผู้
อาวุโสเฉียนยังใช้ประโยชน์ได้อีกมาก นั่นเป็นเพราะเขา
สามารถพัฒนาแพทย์ทหาร และส่งพวกเขาไปยังแต่ละ
กองพัน เพื่อลดจำนวนผู้เสียชีวิตได้

หลังจากแนะนำอย่างง่าย ๆ โอหยางโซวก็กล่าวต่อว่า
“ก่อนหน้านี้ ข้าเคยพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับกรมการแพทย์
ตอนนี้ มันถึงเวลาแล้ว และข้าขอประกาศว่า ผู้อาวุโสซึ่ง
จะเป็นเจ้ากรมของกรมการแพทย์ ในขณะที่ผู้อาวุโส
เฉียนจะเป็นรองเจ้ากรม กรมการแพทย์จะเป็นหน่วย
งานราชการ แต่จะไม่มีอำนาจในการบริหารหรือการ
ปกครอง โดยหลักจะมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาหมอและ
แพทย์ทหาร ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงช่วยชีวิตและรักษาผู้
ป่วยตามปกติ ฝ่ายก่อสร้างจะสร้างสำนักงาน
ของกรมการแพทย์ในพื้นที่อยู่อาศัยของเขตเหนือ
รัฐบาลสามารถจัดหาทรัพยากรทางการแพทย์ให้กับ
กรมการแพทย์ได้ตามที่ต้องการ”

โอหยางโซวตั้งใจจะทำให้กรรมการแพทย์เป็นสถาบันทาง
การแพทย์สมัยใหม่

หมอซึ่งมีความต้องการจะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว เขารีบลุก
ขึ้นและค้ำับโอหยางโซว “ของคุณนายท่าน! ข้าจะไม่
ทำให้ท่านผิดหวัง!”

โอหยางโซวประคองเขาลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า “ข้าทำให้
ท่านต้องลำบากแล้ว ผู้อาวุโสซึ่ง!”

หลังจากนั้น หมอซึ่งและผู้อาวุโสเฉียนก็ออกไปด้วยกัน
เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับกรรมการแพทย์

หลังจากที่โอหยางโซวส่งพวกเขาออกไป เขาก็มีเวลาว่าง

มาเปิดจดหมาย ที่เขาเพิ่งได้รับมาในช่วงบ่าย แล้วอ่าน
มัน

จดหมายฉบับนี้ส่งมากจากซ่งเจีย

ในจดหมาย เธอบอกว่า เธอได้ส่งจดหมายของเธอให้ปู่
ของเธอแล้ว เมื่ออัตลักษณ์ของโอหยางโซวถูกเปิดเผย
ตระกูลซ่งก็ตกใจเป็นอย่างมาก และพวกเขาก็มีความ
รู้สึกที่ขัดแย้งกัน

พวกเขามีความสุขที่ไม่ได้รับแรงกดดันกับตระกูล
หยวน ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาก็คงพลาดโอกาสที่จะได้
เป็นพันธมิตรกับดินแดนที่ทรงพลังอย่างเมืองซานไห่ แต่
พวกเขากังวลว่า ที่โอหยางโซวไม่เปิดเผยตัวตนต่อหน้า

พวกเขา เพราะเขาไม่ได้ใส่ใจพวกเขา และพวกเขายังคิดว่า
ว่า โอหยาบไซวไม่เต็มใจจะนำพวกเขาสู่พันธมิตรชานไห่

ดังนั้น พวกเขาจึงใช้เวลาทั้งวัน ในการพูดคุยหาข้อสรุป

ตระกูลซึ่งมีธุรกิจขนาดใหญ่และมีความมั่งคั่ง แต่มันได้
กระจายไปอยู่ในมือของหลายสาขาของตระกูล ใน
ระหว่างการคำนวณคะแนนความสำเร็จ คนที่ได้รับ
ระดับสิทธิ์สูงสุดคือปู่ของซ่งเจี๋ย เขาได้รับระดับสิทธิ์ C
นอกจากนี้ ยังมีอีก 5 คน ที่ได้รับระดับสิทธิ์ D ซึ่งก็คือ
พ่อของซ่งเจี๋ย และพี่ชายของเธอ

เพื่อเติมเต็มความหวังของพวกเขาในการเพิ่มระดับสิทธิ์
ก่อนที่จะถึงดาวเคราะห์ไฮป ตระกูลซึ่งได้ตัดสินใจที่จะ

อยู่เบื้องหลัง และทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษา พวกเขา
จะไม่เข้าไปร่วมตัดสินใจใดๆของเมืองเทียนชวง โดยซ่ง
เหวินที่ถูกลมองว่าเป็นทายาทของตระกูล เขาจะได้รับ
สิทธิในการจัดการเมือง

ดังนั้น ความร่วมมือระหว่างเมืองเทียนชวงและเมืองซาน
ไห่ จะดำเนินการโดยซ่งเหวิน ในจดหมายของซ่งเจี๋ย เธอ
กล่าวว่า พี่ชายของเธอแตกต่างจากปู่ของเธอ เขาเป็น
คนที่อบอุ่นและใจดี

เนื่องจากตระกูลเฟิงจะเข้ามาในเกมส์ได้ไม่นาน และยั
คงต้องใช้เวลาปรับตัว ซ่งเจี๋ยต้องการรอจนกว่าทุกอย่าง
จะเรียบร้อย ก่อนที่จะย้ายมาที่เมืองซานไห่ เพื่อเข้าร่วม
กับโอหยางโซว

โอหยาางไขววางจดหมายลง และเปิดอินเทอร์เน็ตเฟสกาารทำ
งานของดินแดน อย่างที่เขาคาดไว้ ซ่งเหวินยอมรับคำขอ
เป็นพันธมิตรโดยไม่ลังเล

.....
.....

ในครึ่งเดือนถัดมา เกมส์ยังคงสงบ และไม่มีอะไรเกิดขึ้น
มากนัก ไม่ว่าจะเป็ดินแดนหรือกิลด์ พวกเขาด่างก็
กำลังจัดการกับการเปลี่ยนแปลงจากการอัปเดตของ
ระบบ และพยายามปรับตัวเข้ากับมัน

มีข่าวที่น่าสนใจเพียงอย่างเดียว คือ เมืองราชาของซี

อ๋องป่า ได้กลายเป็นเมืองขนาดกลางลำดับที่ 8 ของ
ภูมิภาคจีน ดังนั้น ในลีดเดอร์บอร์ดดินแดน จึงเหลือที่
ว่างเพียง 2 ที่เท่านั้น

ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมานี้ เมืองซานไห่ยังคงยุ่งมาก
และที่ยุ่งที่สุดก็คือ ฝ่ายก่อสร้าง นอกเหนือจากการปรับ
ปรุงเมืองแล้ว พวกเขายังได้เริ่มงานในมหาวิทยาลัยสี
หนาน และยังมีชุดของโครงการทางวิศวกรรมอีกด้วย

จากมาตรฐานที่เขาได้ตั้งไว้ ถนนสายหลักซึ่งเป็น
แกนกลาง จะกว้าง 150 เมตร, ถนนชั้นรอง ซึ่งเป็นถนน
แกนกลางของทั้ง 2 ด้าน กว้าง 100 เมตร, ถนนชั้น 3 ซึ่ง
เป็นถนนแกนกลางของแต่ละเขต กว้าง 60 เมตร, ถนน
ชั้น 4 ซึ่งเป็นถนนย่อยของแต่ละเขต กว้าง 40 เมตร,

ถนนชั้น 5 ซึ่งเป็นซอยแยกจากถนน กว้าง 20-25 เมตร

ถนนแต่ละแบบ จะมีส่วนตรงกลางสูง และลาดต่ำลงมา
ทางด้านข้าง แต่ละข้างยังมีท่อระบายน้ำ กว้าง 2.5
เมตร มีต้นไม้ปลูกรอบๆ ท่อระบายน้ำทั้งหมดจะเชื่อม
กับคูเมือง, ไปยังแม่น้ำ, ผ่านหุบเขา และออกสู่ทะเล
เหนือ

วัสดุที่ใช้ทำถนนเป็นส่วนผสมระหว่างทรายและโคลน
เพื่อป้องกันฝุ่น จะมีชั้นทรายเล็กๆด้านบน ก่อนจะปูด้วย
หินสีเขียว ไม่ว่าจะเป็นทรายหรือหิน เมืองซานไห่ก็มี
พวกมันจำนวนมาก โดยทรายจะถูกส่งมาจากเมืองเป่ย์
ไห่ และมันก็สะดวกในการขนส่ง

โครงการนี้ มีอุ้งนุพานเป็นสถาปนิกหลัก

โครงการที่ 2 จะเป็นสะพานและประตูน้ำ

เนื่องจากมีคูน้ำในเมือง ทั้งด้านตะวันออกและตะวันตก
มันผ่านเข้ามาในกำแพงชั้นที่ 2 จำนวน 2 จุด และมันจะ
กลายเป็นจุดอ่อนในการป้องกันเมือง ดังนั้น ประตูน้ำจึง
ได้รับการออกแบบสำหรับทั้ง 2 จุด โดยมันจะถูกสร้าง
จากแท่งเหล็กที่นำมาเชื่อมกัน และเมื่อเริ่มใช้งาน ไม่
เพียงแต่มันจะเป็นการปิดจุดอ่อน แต่มันยังช่วยควบคุม
การไหลของน้ำได้อีกด้วย

บนคูน้ำในเมือง มีสะพาน 5 แห่ง สะพานยกที่นอกประตู
เมืองของเขตหลักจะถูกเอาออก และเปลี่ยนเป็นประตูไม้

ขนาดใหญ่ ด้านหน้าประตูเมืองด้านทิศเหนือจะมี
สะพาน 3 แห่ง เป็นสะพานหลัก 1 แห่ง และสะพานรอง
อีก 2 แห่ง ซึ่งจะเชื่อมโยงกับประตูหลักและประตูรอง
ตามลำดับ เหตุผลที่ถอดสะพานออก เนื่องจากไอยูเอช
เชื่อมั่นใจว่า ไม่มีใครจะสามารถโจมตีเข้ามาถึงในเขต
หลักได้

นอกจากนี้ ในเขตตะวันออกและเขตตะวันตก ยังมี
สะพานหินโค้ง เพื่อความสะดวกสำหรับผู้อยู่อาศัยใน
การเดินทาง

ขั้นต่อไปคือ การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำมิตรภาพ, แม่น้ำ
ฉิวซุย และหุบเขาลึก ซึ่งมันจะช่วยรวมเมืองชานไห่,
เมืองฉิวซุยและเมืองมิตรภาพไว้ด้วยกัน

หวัที่รับผิตชอบโครงการนี้ และเขาจะเป็นสถาปนิกหลัก
ของโครงการ

ชุดของโครงการเพิ่งจะเริ่มต้น กว่าจะเสร็จสมบูรณ์ มัน
คงต้องใช้เวลากว่า 3 เดือน และเงินทุนอีกมากกว่า
8,000 เหรียญทอง

ใน 3 ชายเทพแห่งกิลด์ลั้วยะว่ สมาชิกคนที่ 3 ก็มีหน้าที่
ให้รับผิตชอบเช่นกัน

จิตัวนเลี่ยนได้นำทีมชาย 100 คน เริ่มทำแผนที่ของ
เมืองซานไห่ เพื่อให้ได้พิกัดของสถานที่สำคัญ สถานที่
ตั้งของทรัพยากร รวมถึงแม่น้ำและทะเล

โครงการนี้จะต้องใช้เวลาอีกซักพักกว่าจะเสร็จสมบูรณ์

นอกเหนือจากฝ่ายก่อสร้างแล้ว ฝ่ายการเกษตรก็มีอะไรให้ทำมากมายเช่นกัน

การเก็บเกี่ยวในฤดูแรก ของเมืองฉิวชู่และเมือง
มิตรภาพ ได้รับผลผลิตเป็นธัญพืช 13.2 ล้านหน่วย ตาม
ที่โอหยางโซวได้คาดการณ์ไว้

อ้างอิงจากภาษี 1 ใน 30 ส่วน เมืองฉิวชู่และเมือง
มิตรภาพ จะได้รับธัญพืช 440,000 หน่วย โดยธัญพืช
เหล่านี้จะถูกนำไปทำเมล็ดอาหารทหาร และจะไม่ถูกใช้ใน
ในเมือง

เนื่องจากเงินทุนไม่เพียงพอ ฝ่ายทรัพยากรจึงยังไม่ได้
เริ่มซื้อวัตถุดิบจากเกษตรกร พวกเขาจะต้องรอจนถึงสิ้น
เดือน ก่อนที่จะซื้อพวกมันทั้งหมด สำหรับเกษตรกร
นอกเหนือจากส่วนที่ต้องเก็บไว้กินเองแล้ว ส่วนที่เหลือ
จะถูกขายในราคา หน่วยละ 10 เหรียญทองแดง ให้กับ
ฝ่ายทรัพยากร

ฝ่ายทรัพยากรจะขายต่อให้ผู้ซื้อในราคา หน่วยละ 11
เหรียญทองแดง ความแตกต่างของราคา คือ ค่าจัดเก็บ
และค่าใช้จ่ายในการบริการ

Chapter 191 สถาบันวิจัยที่ 7

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ได้ส่งกลุ่มผู้เล่น
อาชีพสายการทำงานชุดแรกมายังเมืองซานไห่

มีผู้เล่นจำนวน 500 คน และเมื่อรวมกับครอบครัวของ
พวกเขาแล้ว ก็เป็น 2,400 คน กิลด์ลั้วยเยว่ได้รับพวกเขา
ไว้ทั้งหมด และจัดให้พวกเขาอยู่ในเขตที่พักอาศัย พวกเขา
จะได้รับสิทธิและสถานะเหมือนกับสมาชิกทั่วไปของ
กิลด์

ด้วยวิธีนี้ ทำให้กิลด์ลั้วยเยว่มีสมาชิกถึง 850 คน พวกเขา
อยู่ห่างจากขีดจำกัดสูงสุดที่ 1,000 คน ไม่มากแล้ว มัน
ทำให้โอหยางโชวไม่มีทางเลือก ดังนั้น เขาจึงได้บอกให้
เสี่ยวเยว่เร่งอัปเกรดเหรียญกิลด์ไปยังระดับถัดไป เพื่อ

ขยายขีดจำกัดจำนวนสมาชิก ในเวลาเดียวกัน กิลด์ลั้ว
เยว่ก็จะดึงคนเข้ากิลด์ด้วยตัวเองลดลง และให้กลุ่ม
ทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ หาสมาชิกใหม่ให้
พวกเขาแทน

สมาชิกของกิลด์ลั้วเยว่ประกอบไปด้วยผู้มีความสามารถ
พิเศษในหลากหลายอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม ส่วน
ใหญ่ยังคงอยู่ในชั้นกลาง, บางส่วนอยู่ในชั้นต้น มีเพียง
เล็กน้อยเท่านั้นที่อยู่ในชั้นสูง

เช่นเดียวกับชนพื้นเมืองของ Earth Online ผู้เล่นจะได้
รับการฝึกอบรมที่โรงผลิต, ร้านค้า หรือสถานที่ที่สอดคล้อง
กับความสามารถพิเศษของพวกเขา ค่าจ้างและ
ผลตอบแทนของพวกเขาทั้งหมด จะเหมือนกับชาวพื้น

เมือง แน่แน่นอนว่า โรงผลิตหลักทั้ง 4 ในเขตตะวันออก จะ
จำกัดผู้เล่น จนกว่าโอหยางโซวจะเชื่อมั่นในความจงรัก
ภักดีของพวกเขา

ด้วยวิธีนี้ ผู้เล่นจะได้รับเงิน และในเวลาเดียวกัน พวก
เขาก็จะพัฒนาทักษะของพวกเขาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในเมืองซานไห่ ลักษณะพิเศษของดินแดน จะช่วยให้ผู้
เล่นสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

คะแนนความสำเร็จของผู้เล่น ไม่ได้คำนึงถึงเพียง
ทรัพย์สินของพวกเขาเท่านั้น มันยังนับรวมถึงความ
สำเร็จในอาชีพของพวกเขาด้วย สำหรับผู้เล่นอาชีพสาย
การทำงาน การบรรลุเป็นชั้นพระเจ้า คือ เป้าหมายสูงสุด
ของพวกเขา ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว ยังไม่มีใครใน

ภูมิภาคจีน ที่บรรลุถึงขั้นดังกล่าวได้

ตั้งแต่นโยบาย The World Online เริ่มขึ้น ผู้เล่นไม่ได้รับ
อนุญาตให้ออกจากระบบเป็นระยะเวลานาน อาจกล่าว
ได้ว่า ตอนนี้ เกือบจะไม่มี ความแตกต่างระหว่างผู้เล่น
และชาวพื้นเมืองในเกมส์อีกต่อไป

โอหยางโซวก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะปฏิบัติต่อพวกเขาต่าง
ต่างกัน

นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับชาวพื้นเมือง ผู้เล่นนิสัยแยกว่า
มาก ผู้เล่นบางคนยังคงไม่สามารถปรับตัวเข้ากับตัว
ละครของตนได้ พวกเขาจะเริ่มมองไปที่ชาวพื้นเมือง
และเริ่มแข่งกับพวกเขา ไม่อย่างนั้น พวกเขาก็จะเริ่ม

หย่อนยานในการทำงาน และต่อมาฝ่ายธุรกิจก็จะได้รับ
การร้องเรียนเกี่ยวกับพวกเขา

สำหรับเรื่องนี้ วิธีการของโอหยางโซวนั้นเข้มงวดมาก
เขาได้ให้ฝ่ายอัยการ ทำการฟ้องร้องอย่างเต็มที่ เพื่อ
จัดการกับผู้กระทำผิด หากหากเขาทำผิดร้ายแรงมาก
พอ พวกเขา ก็อาจถูกจำคุกอย่างไร้ปราณี

เมื่อผู้เล่นเข้ามาในดินแดน พวกเขาก็ต้องทำตามกฎของ
ดินแดน ผู้เล่นลอร์ดมีมากกว่า 1 วิธีที่จะลงโทษพวกเขา
และผู้เล่นก็ไม่สามารถหนีออกไปจากดินแดนได้ แม้ว่า
พวกเขาจะฆ่าตัวตาย พวกเขาก็จะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ใน
ห้องโถงแห่งการเกิดใหม่ของดินแดน ตราบเท่าที่โอหยาง
โซวไม่อนุญาตให้ผู้เล่นออกไป พวกเขาก็ต้องอาศัยอยู่

ที่นี้ในฐานะชาวเมืองซานไห่ และตายเป็นผีของเมือง
ซานไห่

มีข้อยกเว้นประการหนึ่ง คือ หากดินแดนของผู้เล่นลอร์ด
ถูกทำลาย ผู้เล่นก็จะสามารถเป็นอิสระได้อีกครั้ง

นอกจากนี้ ยังมีการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในดิน
แดน

ภายใต้ข้อเสนอของผู้อาวุโสซุน พวกเขาได้ย้ายอุ้งต่อเรือ
ชั้นสูง ไปยังท่าเรือเป่ย์ไห่ โดยผู้อาวุโสซุน ยังได้รับ
ตำแหน่งหัวหน้าที่ปรึกษาของอุ้งต่อเรืออย่างเป็นทางการ

ตามที่ผู้อาวุโสซุนกล่าว หุบเขาแคบและตื้นเกินไป มันไม่

เหมาะสำหรับเรือรบขนาดใหญ่ ดังนั้น จึงควรย้ายอุ้งต่อ
เรือไปยังท่าเรือเปย์ไห่ เพื่อแก้ปัญหาทั้งหมดในครั้งเดียว

แน่นอนโอหยางโชวไม่ปฏิเสธ การย้ายสิ่งก่อสร้างใน
เกมส์เป็นเพียงงานง่าย ๆ เท่านั้น ปัญหาเดียวกันก็คือ ค่า
ธรรมเนียมที่ระบบเรียกเก็บสำหรับการย้ายสิ่งก่อสร้าง

ไม่เพียงแค่นั้น โอหยางโชวยังสั่งให้ฝ่ายก่อสร้าง อัฟเกรด
ท่าเทียบเรือเมืองซานไห่ เพื่อขยายพื้นที่อีกด้วย ตั้งแต่นี้
ไป การค้าระหว่างเมืองซานไห่และเมืองเปย์ไห่จะขยาย
ตัวขึ้นเรื่อย ๆ

ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมา การกระทำที่สำคัญที่สุดของ
โอหยางโชวก็คือ การสร้างสถาบันวิจัยลึกลับ เขาได้ก่อ

ตั้งสถาบันวิจัยนี้ในพื้นที่ทหารในเขตตะวันออก

มีสมาชิกดังนี้ ผู้เชี่ยวชาญเรือ ผู้อาวุโสชน, ผู้เชี่ยวชาญ
โลหะ ผู้อาวุโสหลิ่ว, ผู้เชี่ยวชาญไดนามิก ผู้อาวุโสใจ, ผู้
เชี่ยวชาญเครื่องจักรกล ผู้อาวุโสเปียน, ผู้เชี่ยวชาญ
อาวุธร้อน หลิ่วโม, ช่างตีเหล็กชั้นมาสเตอร์ หวังเกา และ
นักเล่นแร่แปรธาตุชั้นสูง แม็กนัส มีทั้งหมด 7 คน ดังนั้น
โอหยางโซวจึงให้ชื่อว่า ‘สถาบันวิจัยที่ 7’

ไม่จำเป็นต้องกล่าว สถาบันวิจัยที่ 7 คือ การดำเนินการ
และวิจัย เทคโนโลยีเกี่ยวกับเรือรบที่เคลื่อนที่ด้วยไอน้ำ,
อาวุธปืน และปืนใหญ่ เป้าหมายของโอหยางโซว คือ
อย่างน้อยต้องเข้าถึงเทคโนโลยีของอังกฤษในสมัยปลาย
ราชวงศ์ชิง

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้หวังว่า มันจะให้ผลในทันที มันมี
การรวมเอาเทคโนโลยีพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงวัสดุ,
เครื่องจักร, ดินปืน และอื่นๆอีกมาก มันต้องใช้ชุดของ
เทคโนโลยีที่ซับซ้อนเป็นฐาน ก่อนที่พวกเขาจะสามารถ
สร้างเทคโนโลยีตามปริมิตที่สูงขึ้นได้

ภายใน 2-3 ปี ข้างหน้า มันยังคงปกติที่โครงการนี้จะไม่
คืบหน้า โอหยางโซหวังเพียงว่า สถาบันวิจัยที่ 7 จะ
เปล่งประกายในช่วงท้ายของเกมส์

.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 20 โอหยางโซว, เกอหง
เหลียง และขุนพลซี ได้เดินทางมายังค่ายทิศเหนือ

ณ ห้องประชุมในค่ายทหาร โอหยางโซวนั่งบนบัลลังก์
เขามองไปรอบๆ แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “เมื่อเร็วๆนี้
ชนเผ่าเร่ร่อนเหมือนสระน้ำนิ่งที่ไร้การเคลื่อนไหว ผล
กระทบจากปฏิบัติการรุกรันได้หมดลงไป มันได้จาง
หายไปในอากาศที่เบาบางแล้ว เมื่อก่อนและตำเรี่ยชินา
ประทับใจจริงๆ เจ้าจอกเจ้าเล่ห์ทั้ง 2 นี้ไม่ตัดสินใจโดย
ประมาท ส่งผลให้จำนวนม้าฉิงฟู่ที่เราต้องการไม่เพียงพอ
จนถึงตอนนี้ เราเพียงสามารถมอบให้กองพันแนว
หน้าจนสมบูรณ์ได้เท่านั้น ด้วยอัปธานี้ เราจะยังพัฒนา
กองทัพของเราได้อย่างไร?”

สถานการณ์นี้ เหมือนเป็นการบีบผู้บัญชาการของค่าย
ทิศเหนือ นายพันหลินยี้กล่าวว่า “นายท่าน เนื่องจาก
จากค้าไม่ได้ผล ข้าเสนอให้เราแก้ปัญหานี้ผ่านสงคราม”

“ข้าเห็นด้วยกับขุนพลหลิน อย่างไรก็ตาม มันจะต้องถูก
ตัดสินใจอย่างถูกต้อง ในเวลาที่เหมาะสม การกวาดล้าง
เผ่าขนาดเล็ก 1-2 แห่ง เหมือนครั้งก่อนไม่สามารถช่วย
อะไรได้มากนัก การกวาดล้างเผ่าขนาดกลางเป็นไปได้
แต่ด้วยกองทัพของเราในตอนนี้อย่างนี้ เรายังไม่สามารถ
รับประกันได้ว่า จะไม่มีผู้หลบหนี รอดไปได้” เก่ฮง
เหลียงกล่าว

หลินยี้ยิ้ม “นายท่าน ข้ามีไฉเดียว”

“โอ้?” โอหยาางโหวอุทานออกมา เขารู้ว่าหลินยี่ไฝ่อยู่ที่
ค่ายทิศเหนือ ดังนั้น ความเข้าใจของเขาที่มีต่อชนเผ่าเร่
ร่อน ย่อมมีมากกว่าเก๋หงเหลียง

ดูเหมือนว่าเขาได้คิดเรื่องนี้ไว้ก่อนแล้ว เมื่อเก๋หงเหลียง
แสดงความกังวล เขาก็กล่าวออกมาทันที

“ในความเห็นของข้า เพื่อทำลายสมดุลระหว่างชนเผ่าเร่
ร่อน ญวณแจสำคัญก็คือ เผ่าเทียนฉี ความสงบสุขของทุ่ง
หญ้า เป็นเพราะเผ่าเทียนฉีมีความแข็งแกร่งมากเกินไป
และพวกเขาก็แข็งแกร่งกว่าคนอื่นๆมาก มันเป็นเหตุผล
ว่าทำไม ถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้ว่าไม่มีใครบางคนกระตุ้นเผ่า
เทียนฉี ก็ยังคงไม่มีใครเคลื่อนไหวอะไร”

“เผ่าเทียนฉีมีนักรบกว่า 12,000 คน ในขณะที่เผ่าเทียน
เฟิงมีเพียง 1,000 คนเท่านั้น พวกเขาแตกต่างกัน
มากกว่า 10 เท่า มันคงจะมีเพียงคนโง่เท่านั้น ที่จะกล้า
ท้าทายบัลลังก์ของเผ่าเทียนฉี ดังนั้น จากที่ข้าเห็น ถ้า
เผ่าขนาดกลางมีจิตวิญญาณ เพียงแต่พวกเขาขาด
ความแข็งแกร่ง แล้วทำไมพวกเราไม่ช่วยพวกเขาซัก
หน่อยล่ะ?”

คำกล่าวของเขากระตุ้นความสนใจของโอหยางโซว เขา
สามารถรับรู้ถึงความตั้งใจของหลินยี่ได้ โอดีเยของขุน
พลหนุ่มผู้นี้ทำให้เขาประหลาดใจอย่างแท้จริง เขารับ
ถามว่า “เจ้ากล่าวให้ละเอียดขึ้นซิ?”

เมื่อเห็นว่าลอร์ดของเขาสนใจในแผนการของเขา มัน

ช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับหลินยี่ เขาตอบว่า “เผ่าเทียนฉี
มี 2 ส่วน เงินสีและเงินตง แต่ละส่วนมีกองกำลังนักรบ
5,000 คน ถ้าเราสามารถเดินทางลึกเข้าไปในทุ่งหญ้า
และทำลายส่วนใดส่วนหนึ่งได้ เราจะสามารถทำลาย
ความสงบและสมดุลลงได้ สงครามที่ยุ่งเหยิงเพื่อบัลลังก์
ระหว่างเผ่าจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้”

“เช่นไร?”

“เรียนนายท่าน เมื่อเผ่าเทียนฉีได้รับความเสียหายที่
รุนแรง พวกเขาจะไม่สามารถกำราบเผ่าอื่นๆได้อีกต่อไป
แม้แต่เผ่าขนาดกลางก็จะกล้าขัดขวางของพวกเขาไปทาง
เผ่าเทียนฉี พวกเขาจะไม่สนใจคำสั่งของเผ่าเทียนฉีอีก
ต่อไป และสิ่งที่พวกเขาจะทำก็คือ การผนวกเอาเผ่า

ขนาดเล็กเข้ามา เพื่อเสริมกำลังให้กับตนเอง ในกรณีนี้
จะไม่มีใครปลดปล่อยอีกต่อไป ดังนั้น สงครามจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเวลานั้น เมืองมิตรภาพจะแทรกเข้ามา มัน
จะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการเปิดตลาดของเมือง
มิตรภาพ เพื่อที่จะขยายกองกำลัง และเพิ่มความแข็งแกร่ง
แกร่ง เฝ้าเหล่านั้นจะเริ่มมาทำการค้ากับเรา โดยใช้ม้า
ฉิ่งฟู่แลกกับอาวุธ, อาหาร และทรัพยากรอื่นๆของเรา”

แปะ แปะ แปะ

โอหยางโซวเริ่ม ก่อนที่ทุกคนจะปรบมือ เขายิ้ม
แล้วกล่าวว่า “ความคิดยอดเยี่ยม มันเป็นแผนที่ดี และ
มองการณ์ไกล ข้าไม่ได้เจอเจ้าเพียงไม่กี่วันเท่านั้น ดู
เหมือนว่าข้าคงต้องมองเจ้าใหม่ซะแล้ว”

ซึ่งนี้ทำให้หลินยี่ตื่นเต้นมาก เขากล่าวว่า “ขอบคุณนาย
ท่านสำหรับการประเมิน”

โอหยางโซวทำหน้าที่เครื่องขีมิ ก่อนจะกล่าวว่า “ข้าขอ
ถามเจ้าหน่อย เจ้าต้องการทหารม้าเท่าใด? เจ้าจึงจะมั่น
ใจว่า เจ้าสามารถเอาชนะพวกเขาได้ อย่าลืมนะว่าพวกเขา
เป็นนักรบบนหลังม้าทั้ง 5,000 คน”

เนื่องจากทุ่งหญ้าเป็นพื้นที่เปิดโล่ง จึงมีเพียงทหารม้า
เท่านั้น ที่เหมาะสมจะใช้ในสงคราม ความสามารถของ
นักรบบนหลังม้ายิ่งดีกว่าทหารม้าเมืองซานไห่ พวกเขา
อาศัยอยู่ในทุ่งหญ้า ดังนั้น พวกเขาจึงมีความชำนาญ
ในการยิงธนูและขี่ม้า และพวกเขายังมีม้าฉิ่งฟูเป็น

พาหนะอีก

แตกต่างจากทหารม้าเมืองซานไห่ ที่ผ่านการฝึกอบรบ
มาอย่างครึ่งๆกลางๆ พวกเขายังไม่มีรากฐานที่มั่นคงนัก

หลินยี่ม่ออย่างมั่นใจ ก่อนจะกล่าวว่า “เรียนนายท่าน
ทหารม้า 2,000 นาย ก็มากพอแล้ว”

“สงครามไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ด้วยทหารม้าเพียง 2,000
นาย เจ้าจะสามารถทำมันได้จริงหรือ?” คำตอบของเขา
ทำให้โอหยางโชวไม่อยากจะเชื่อ

“แน่นอน การพึ่งพาเพียงทหารม้า คงไม่ทำให้งานสำเร็จ
ข้ายังคงต้องการความช่วยเหลือจากนายท่าน” จากนั้น

หลินยี่ก็เล่าแผนการทั้งหมดของเธอให้โอหยางโซวฟัง
ทุกๆขั้นตอน อย่างละเอียดถี่ถ้วน

โอหยางโซวตั้งใจฟังอย่างมาก หลังจากที่เธอได้ยินแผน
ทั้งหมดแล้ว โอหยางโซวก็มั่นใจมากขึ้น เธอเชื่อว่าแผน
ดังกล่าวมีโอกาสสำเร็จอย่างน้อย 70-80% แม้ว่ามันจะ
มีความเสี่ยงอยู่บ้าง แต่เพื่อการสร้างอาณาจักร เราไม่
สามารถรอได้ตลอด พวกเขาต้องกล้าที่จะเสี่ยง เมื่อถึง
เวลา

โดยไม่ลังเลอีกต่อไป เขายึดตามแผนของหลินยี่ และ
ประกาศแผนการขยายกองทัพ “เลี้ยวไค!”

“นายท่าน!” เลี้ยวไคก้าวมาข้างหน้า

“เจ้าจงเลือกทหารจากทหารสำรอง 500 นาย จัดตั้งเป็น กองพันทหารม้าแห่งเมืองฉิวซู่ย เจ้ามีเวลา 10 วัน หลังจากผ่าน 10 วัน ไปแล้ว ข้าต้องการเห็นกองพันทหารม้า ที่จัดตั้งเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“ขอบคุณสำหรับความไว้วางใจของนายท่าน ข้าจะไม่ทำให้ ท่านผิดหวัง!” เลี้ยวไค่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

โอหยางไชวตั้งใจจัดตั้งกองพันทหารม้าใหม่ ภายใต้อำนาจ เมืองฉิวซู่ย เพราะหลังจากอัฟเกรด มันมีความเสี่ยงที่จะ มีเพียงกองพันทหารป้องกันเมืองเพียงอย่างเดียว นอก จากนี้ เขายังไม่ต้องการให้กองพันใหม่นี้ อยู่ในค่ายทิศ เหนือด้วย เพราะมันอาจจะส่งผลให้เกิดแรงกดดัน

อย่างมหาศาลต่อเผ่าเทียนเฟิง

ทหารม้า 2,000 นาย จะถูกเตรียมพร้อมไว้สำหรับแผน
ของหลินยี่ โดยจะใช้กองพันทหารม้า 2 กอง จากค่ายทิศ
เหนือ, 1 กองพัน จากค่ายทิศตะวันตก และกองพัน
ทหารม้าที่จัดตั้งขึ้นใหม่จากเมืองฉิวซู่

Chapter 192 ปฏิบัติการไฟฟ้า ตอนที่ 1

แผนของหลินยี่ได้รับการกำหนดชื่ออย่างเป็นทางการว่า
‘ปฏิบัติการไฟฟ้า’ เนื่องจากปฏิบัติการนี้จะนำไปสู่การ
ทำลายเขตทุ่งหญ้า โดยมันจะทำให้เปลวไฟแห่งสงคราม
เผาผลาญทุ่งหญ้าทั้งหมดเป็นถ้ำถ่าน

ความสำเร็จของปฏิบัตินี้ จะส่งผลเชื่อมโยงโดยตรง
กับนโยบายการปกครองในอนาคตของเมืองซานไห่ ที่มี
ต่อชนเผ่าเร่ร่อน รวมถึงอนาคตของทหารม้าแห่งเมือง
ซานไห่

กรมกิจการทหารและหลินหารู้กันเกี่ยวกับแผนดังกล่าว
พวกเขาจะช่วยกันทำให้แผนการสมบูรณ์ที่สุด และเพื่อ
ให้เกิดความเข้าใจผิดมากที่สุดด้วย

.....

.....

...

ไกอ่า ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 20 กองพันทหารม้าแห่งเมือง
ฉิวซู่ได้ถูกจัดตั้งเสร็จสิ้นแล้ว โดยเลี้ยวไคได้รับการ

เลื่อนยศเป็นนายพัน และเป็นผู้บัญชาการของกองพันนี้
ค่าธรรมเนียมการเปลี่ยนชั้นของทหารเหล่านี้ มาจาก
กำไรครึ่งเดือนแรกของเดือนที่ 7

สามวันก่อน โอหยางโชวและหอการค้าข่วยแห่งต้าหลี่ ได้
ลงนามในข้อตกลงแรกของพวกเขา ในส่วนการซื้อขาย

นาเกลือเขตเหนือผลิตเกลือได้ 2.5 ล้านหน่วย ในครึ่ง
เดือนของเดือนที่ 7 ตามราคาตลาด เกลือราคาหน่วยละ
20 เหรียญทองแดง หอการค้าข่วยจะจ่ายเงิน 5,000
เหรียญทอง หลังจากหักภาษีระบบ 10% แล้ว เหลือเงิน
4,500 เหรียญทอง และหลังจากหักค่าต้นทุนการผลิต
เกลือแล้ว โอหยางโชวจะได้รับเงินทั้งสิ้น 4,100 เหรียญ
ทอง

หลังจากที่มีการอัปเดตระบบภาษีแล้ว ภาษีก็ลดลงถึง
ครึ่งหนึ่ง ดังนั้น นาเกลือเขตเหนือจึงสามารถลดค่าภาษี
ลงได้ถึง 1,000 เหรียญทอง/เดือน

สำหรับเหมืองแร่กลางซาน พวกเขายังคงทำกำไรได้ถึง
4,000 เหรียญทองตั้งแต่เขาส่งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญการทำ
เหมืองไปที่นั่น พวกเขาก็ได้สอนวิธีเพิ่มสายการผลิต
และใช้ตรรกะทางวิทยาศาสตร์ให้มากขึ้น ในการ
ประมาณการเบื้องต้น เมื่อถึงเดือนที่ 8 กำลังการผลิตจะ
เพิ่มขึ้น 10% คำแนะนำด้านเทคนิคของผู้เชี่ยวชาญการ
ทำเหมือง จะสามารถช่วยเพิ่มการผลิตทองให้กับเหมือง
ซานให้ได้ถึง 800 เหรียญทอง/เดือน นี่คือประสิทธิภาพ
ของผู้เชี่ยวชาญ การมีพวกเขาอยู่ในดินแดน จะช่วยเพิ่ม

ประสิทธิภาพโดยรวมให้กับดินแดนได้อย่างมาก

ตอนนี้ โอหยางโซวได้รับเงิน 8,100 เหรียญทอง จากครึ่ง
เดือนแรก หลักจากหักค่าธรรมเนียมการเปลี่ยนชั้นทหาร
ม้า 1 กองพัน 750 เหรียญทอง และจ่ายค่าธรรมเนียม
การโทรศัพท์ให้กับธนาคาร 4 สมุทร 4,400 เหรียญ
ทอง เขายังมีเงินเหลืออยู่ 2,950 เหรียญทอง

ผ่านการโทรศัพท์ ค่าใช้จ่ายในการรับสมัครผู้เล่นนั้นมี
สูงมาก เพราะนอกจากผู้เล่นแล้ว ยังต้องรวมครอบครัว
ของพวกเขาด้วย โดยเฉลี่ยแล้ว การโทรศัพท์พวกเขา
จะต้องเสียค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์อยู่ที่ 5 เหรียญ
ทอง/ผู้เล่นที่ย้ายมา 1 คน

สำหรับคนอย่างตี๋เงินและคนอื่นๆ ก่อนหน้านี้ พวกเขา
ได้คัดเลือกผู้เล่นจากโลกจริง และจัดให้พวกเขาเลือกเริ่ม
ต้นที่ดินแดนโดยตรง เฉพาะผู้ที่มีมาจากตระกูล หรือกลุ่ม
อำนาจที่มั่งคั่งและทรงอำนาจเท่านั้น ที่จะมีทรัพยากร
จำนวนมากพอจะทำเช่นนั้นได้

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่มีการอพยพเริ่มต้นขึ้น พวกเขาก็
จะสูญเสียทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขา และต้องจ่าย
ค่าธรรมเนียมการเทลพอร์ต เช่นเดียวกับโอหยางโซว นี่
เป็นค่าใช้จ่ายจำนวนมาก และมันจะเป็นภาระให้กับ
พวกเขา

จากคำกล่าวของเฟิงฉิวฮวง ก่อนที่จะถึงวันอพยพ พวก
เขาได้คัดเลือกกลุ่มผู้เล่นใหม่จำนวนมาก เข้ามาอยู่ใน

ดินแดนของตน สำหรับจำนวนที่แน่นอน คงมีแต่พวกเขา
เท่านั้นที่รู้

สำหรับเงินที่เหลือ 2,950 เหรียญทอง โอหยางโซวไม่
ลังเลเลยที่จะใช้มันผ่านหอการค้าชุย เพื่อซื้อธัญพืช
2.95 ล้านหน่วย

จากนี้ ในครึ่งหลังของปี เมืองซานไห่จะปลอดภัยจาก
ความเสี่ยงของการขาดแคลนธัญพืชในที่สุด โอหยางโซว
ได้ใช้เงินเกือบ 9,000 เหรียญทองแล้ว ในการซื้อธัญพืช

โอหยางโซวไม่สามารถจินตนาการได้ถึง ราคาที่ลอร์
ดคนอื่นๆจะต้องจ่าย เมื่อราคาธัญพืชสูงขึ้นในอนาคต
ดินแดนอื่นๆไม่เหมือนกับเมืองซานไห่ พวกเขาไม่ได้มี

พื้นที่เพาะปลูกที่อุดมสมบูรณ์ถึง 40,000 หมู่ ในการ
ผลิตธัญพืช ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องซื้อธัญพืชเป็น
จำนวนมาก

สิ่งเดียวที่น่ายินดีสำหรับพวกเขาก็คือ ดินแดนอื่นๆไม่ได้
มีประชากรจำนวนมากเท่าเมืองซานไห่ หรือมีอัตราการ
อพยพสูงเหมือนเมืองซานไห่

ถ้าโอหยางโซวมีเงินมากพอ เขาจะพิจารณาการซื้อ
ธัญพืช แล้วรอขายเกรงกำไรเมื่อราคามันสูงขึ้น

สำหรับข้อสันนิษฐานของเขาเกี่ยวกับราคาธัญพืช โอ
หยางโซวได้บอกกับพันธมิตรของเขา รวมถึงซ่งเหวิน
อย่างไรก็ตาม มันก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีเงินมากพอที่

จะสะสมธัญพืชได้มากเพียงพอหรือไม่ มันไม่ใช่สิ่งที่โอ
หยาบโซวจะช่วยพวกเขาได้

เมืองซานไห่แข็งแกร่ง แต่ก็ไม่ได้แข็งแกร่งพอที่จะให้
ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ดินแดนลอร์ด 5-6 ดิน
แดนได้

นอกจากนี้ พวกเขายังเป็นเพียงพันธมิตรกันเท่านั้น โอ
หยาบโซวไม่ใช่คนใจบุญ ดินแดนที่ต้องการความช่วยเหลือ
ทางการเงินของเมืองซานไห่ จะต้องอนุญาตให้
ธนาการ 4 สมุทรวินิจฉัยตั้งสาขาในดินแดนของตน โดยไม่มี
ข้อยกเว้น

สำหรับเมืองมู่หลาน โอหยาบโซวจะรอให้ถึงสิ้นเดือน

เมื่อเขาได้รับกำไรจากครึ่งเดือนหลังของเดือนที่ 7 เขาจะ
เพิ่มเงินทุนให้กับธนาคาร 4 สมุทร สาขาเมืองมู่หลาน

สำหรับการซื้อธัญพืชจากเกษตรกร ไร่เดียวของขู่หยิง
หฺยู่ คือ การใช้เงินจากธนาคาร 4 สมุทร ซื้อธัญพืชและ
พวกเขาจะไม่ซื้อมันทั้งหมดในครึ่งเดียว แต่จะค่อยๆซื้อ
เป็นชุดๆแทน พวกเขาจะทยอยขายออกไปก่อน แล้ว
ค่อยซื้อธัญพืชชุดใหม่ เพราะถ้าพวกเขาซื้อพวกมันทั้ง
หมดในครึ่งเดียว พวกเขาจะต้องจ่ายเงินเป็นจำนวน
มาก อาจจะมากกว่าหมื่นเหรียญทอง

โดยเฉลี่ยแล้ว เกษตรกร 1 คน จะสามารถไถและจัดการ
พื้นที่เพาะปลูกได้ 10 หมู่, 1 หมู่ สามารถผลิตธัญพืชได้
350 หน่วย ดังนั้น พวกเขาจะผลิตธัญพืชได้ทั้งหมด

3,500 หน่วย โดยพวกเขาจะจ่ายเป็นภาษี 117 หน่วย
หลังจากที่พวกเขาเก็บไว้สำหรับใช้ในสำหรับครึ่งปีแล้ว
พวกเขายังคงมีธัญพืช 3,200 หน่วย ที่สามารถนำมา
ขายได้ ซึ่งคิดเป็นเงิน 3 เหรียญทอง 20 เหรียญเงิน หลัง
จากหักภาษีแล้ว มันก็ยังคงมากถึง 3 เหรียญทอง 10
เหรียญเงิน, 1 ปี มีฤดูกาลเพาะปลูก 2 ครั้ง เมื่อหักค่าใช้จ่าย
ทั้งหมดแล้ว รายได้สุดท้ายของเกษตรกรผู้ปลูก
ข้าวจะอยู่ประมาณ 5 เหรียญทอง

ถ้าหากใครขยัน และเลี้ยงสัตว์ปีกหรือหมูเพิ่มอีก พวก
เขาก็อาจจะได้เงินเพิ่มมากขึ้นอีกในปีนั้น การทำงาน
หนัก จะช่วยให้ครอบครัวของพวกเขามีชีวิตความเป็น
อยู่ที่ดีขึ้น

ดังนั้น ในความเป็นจริง รายได้ของเกษตรกรจึงสูงมาก
รายได้ของพวกเขาใกล้เคียงกับทหารชั้น 5 ข้อแตกต่าง
เพียงอย่างเดียวก็คือ กรมกิจการทหารจะดูแลการใช้ชีวิต
ของทหาร ทำให้พวกเขาไม่ได้ใช้จ่ายมากนัก

สิ่งเหล่านี้ เกิดจากเหตุผล 3 ประการ, ประการแรก
เกษตรกรมีพื้นที่การเพาะปลูกมากพอที่จะไถและจัดการ
และพื้นที่เหล่านั้นก็อุดมสมบูรณ์, ประการที่สอง เมือง
ซานโฮมี้อัตราการเก็บภาษีที่ต่ำที่สุดในประวัติศาสตร์,
ประการที่สาม โอบายางโซวไม่ได้บีบบังคับและใช้
ประโยชน์จากการทำงานอย่างหนักของพวกเขา และเขา
ไม่ได้กดราคาซื้อธัญพืชในราคาต่ำ แล้วนำมาขายใน
ราคาสูง

ปัจจัยเหล่านี้ทั้งหมด ช่วยให้รายได้ประจำปีของ
เกษตรกรของเมืองซานไห่มีค่อนข้างสูง

.....
.....

ในช่วงครึ่งเดือนที่ผ่านมา เมืองมู่หลานได้พัฒนาอย่าง
รวดเร็ว ภายใต้ความช่วยเหลือของธนาคาร 4 สมุทร

มู่กู่ยหยังใช้เงินกู้จากธนาคาร 4 สมุทร จัดตั้งกองพัน
ทหารป้องกันเมืองมู่หลานเรียบร้อยแล้ว ขุนพลหญิงผู้
กล้าหาญ ได้นำกองพันป้องกันเมืองไปกวาดล้างค่าย
โจร เพื่อทำความสะอาดดินแดน เธอทำลายพวกโจรทั้ง
หมดที่อยู่อในสายตาของเธอ

การทำลายค่ายโจรไม่เพียงแต่จะช่วยในการฝึกทหาร แต่ มันยังจะเพิ่มความปลอดภัยให้กับดินแดน นอกจากนี้ ยังมีรางวัลที่พวกเขาได้จากการปล้น และเชลยเพิ่มเข้ามา ด้วย ซึ่งมันจะช่วยให้พวกเขาพัฒนาดินแดนได้เร็วยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ เมืองมู่หลานยังได้สร้างกำแพงเมืองเสร็จสิ้น แล้ว ซึ่งมันจะช่วยเพิ่มการป้องกันให้กับพวกเขา และในที่สุดการปฏิรูปในดินแดนก็เสร็จสมบูรณ์ ดังนั้น พวกเขา จึงไม่ได้เปื้อนแบบครึ่งๆกลางๆอีกต่อไป เศรษฐกิจของดินแดนจะค่อยๆเติบโตขึ้น มันจะค่อยๆขยายตัว รอเวลาที่ จะแบ่งบาน

การพัฒนาอย่างรวดเร็วของเมืองมู่หลาน เป็นเช่นเดียวกับเมืองซานไห่ในสมัยเป็นเมืองขนาดเล็ก

เมื่อสัปดาห์ก่อน เมืองมู่หลานได้อัปเกรดเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 เรียบร้อยแล้ว หลังจากที่ถูกเกรดดินแดนคนงานเหมืองก็ได้ค้นพบแหล่งแร่เงินในดินแดน ดังนั้นมันจึงกลายเป็นแหล่งความมั่งคั่งของดินแดน แม้ว่ามันจะไม่สามารถเทียบกับเหมืองทองได้ แต่ถ้าขุดขึ้นมาด้วยกำลังสูงสุด มันก็จะทำกำไรได้ไม่น้อยกว่า 200 เหรียญทอง/เดือน

ตอนนี้ สิ่งเดียวที่หยุดเมืองมู่หลานจากการอัปเกรดครั้งต่อไปก็คือ ตำแหน่งของมู่หลานเยว่

ในระหว่างสงครามใจหวลู่ มู่หลานเยว่ได้รับคะแนนการ
กุศล 2,500 แต้ม ทำให้เธอเลื่อนเป็นวิสเคาท์ชั้น 1 นอก
จากนี้ การกวาดล้างค่ายโจร ยังทำให้เธอได้รับคะแนน
การกุศลมามากบางส่วน ตอนนี้ เธอมีคะแนนการกุศล
5,000 แต้ม ขาดอีกเพียง 1,400 แต้ม เธอก็จะเลื่อนเป็น
เอิร์ลชั้น 3

โชคดีที่เมืองมู่หลานเพิ่งจะอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดเล็ก
ระดับ 3 มันจำเป็นต้องใช้เวลาในการเข้าถึงประชากรสูง
สุดที่ 10,000 คน บางที หลังจากนั้น ถ้าเธอจัดการด้าน
เงินหนานได้ เธอก็อาจจะมีคะแนนการกุศลเพียงพอ

หรือไม่ เธอก็อาจจะเข้าร่วมสมรภูมิต่อครั้ง จึงจะได้
คะแนนการกุศลมามากพอจะเลื่อนตำแหน่ง

กงเจิงซึ่งรู้สึกอิจฉา การพัฒนาที่รวดเร็วของเมืองมู่หลาน
ในพันธมิตรซานไห่ มีเพียงดินแดนของเขาเท่านั้น ที่ยัง
เป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 2 เขาขาดเงินในการเคลื่อนไหว
ย้ายผู้เล่นเข้ามาในดินแดน ค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์
ตนั้นสูงเกินกว่าที่เขาจะจ่ายไหว

เนื่องจากไม่มีทางเลือก เขาจึงหยุดลังเล และขอให้โ
หยางไชวตั้งสาขาของธนาคาร 4 สมุทรในดินแดนของ
เขา

แน่นอนว่าโหยางไชวไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ เนื่องจาก
สถานการณ์ทางการเงินของเมืองซานไห่ในตอนนี้เริ่มดี
ขึ้นแล้ว เหมืองแร่กลางซานและนาเกลือเขตเหนือทำ

กำไรรวมกันได้เกือบ 20,000 เหรียญทอง/เดือน โอหยาง
โซวจะใช้เงินเหล่านี้ เป็นทุนในการจัดตั้งธนาคาร 4
สมุทรในเมืองสิงโตหิมพ์

โอหยางโซวตอบรับคำขอของกงเจิงซี เขาบอกให้กงเจิงซี
รอจนถึงสิ้นเดือน เมื่อเขาได้รับเงินทุน เขาจะส่งคนของ
เขาไปยังเมืองสิงโตหิมพ์ เพื่อจัดตั้งสาขาของธนาคาร 4
สมุทรทันที และเขาก็ได้บอกให้กงเจิงซีเตรียมตัวไว้รอ
ล่วงหน้า

โอหยางโซวหวังว่า จะจัดตั้งสาขาได้ทุกดินแดน แม้ว่า
ธนาคาร 4 สมุทรจะไม่ได้เป็นธนาคารแห่งเดียวในดิน
แดนเหล่านั้น แต่มันจะต้องเป็น 1 ในธนาคารหลักของ
ดินแดนเหล่านั้นให้ได้

เพื่อที่จะทำเช่นนั้น ขั้นตอนแรกคือ การเปิดสาขาในดินแดนพันธมิตรของเขา ตอนนี้ เมืองมูหลานและเมืองสิงโตหิมิฟได้ตอบรับเป็นอย่างดี มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาว่าเมืองซุ่นหลงจะร้องขอมาเมื่อไหร่

สำหรับเมืองสอดคัล้องและเมืองหงส์สาบสูญ มันคงจะไม่่ง่ายนัก เขาหวังได้เพียงโชคเท่านั้น ในการแทรกซึมเข้าไปในดินแดนของพวกเขา โดยเฉพาะเมืองหงส์สาบสูญ ที่มีตระกูลที่ทรงอำนาจอยู่เบื้องหลัง แม้ว่าเฟิงฉิวฮวงจะเห็นด้วยกับเรื่องนี้ พวกเขาก็คงจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นแน่

สำหรับเมืองสอดคัล้อง สามารถรับการช่วยเหลือจาก

กิลด์ศาลาจึงเฟื่องแห่งต่ำหลีได้ โดยพวกเขาคงจะแอบ
สนับสนุนกันอย่างเงียบๆ

เมืองสอดคล้องได้มีความสัมพันธ์เบื้องหลังกับศาลาจึง
เฟื่อง เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างเมืองซานไห่และ
กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ เมืองสอดคล้องไม่มี
อุตสาหกรรมทางทหารที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ไม่ได้หมายความว่าโอหยางโซวจะตั้งท่าหรือรังเกียจ ใน
การใช้ประโยชน์จากความขัดสนของพันธมิตร ข้อตกลง
นี้เป็นประโยชน์อย่างมาก และมันยังช่วยเหนี่ยวรั้ง
พันธมิตรทั้งหมดไว้ด้วยกันด้วย

พันธมิตรที่ดีและแข็งแกร่งที่สุด ก็คือ พันธมิตรที่มีรวม
เศรษฐกิจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ใช่หรือ?

Chapter 193 ปฏิบัติการไฟฟ้า ตอนที่ 2

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 24

กองพันแนวหน้าได้แอบออกมาจากค่ายทิศเหนือ และ
ทหาร 2 กองพัน จากกรมทหารผสมได้เข้าไปแทนที่พวก
เขา

ในเช้าวันรุ่งขึ้น กองพันทั้ง 2 จากกรมทหารผสมจะเริ่ม

ฝึกฝนในช่วงเช้าตามปกติ เพื่อปลอมเป็นกองพันแนว
หน้า หน่วยสอดแนมของเผ่าเทียนเฟิงไม่สามารถเข้ามา
ใกล้ค่ายได้มากนัก ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ทราบว่าทหารที่
อยู่ที่นี้ได้ถูกแทนที่ด้วยทหารจากที่อื่นทั้งหมด

กองพันแนวหน้าที่ 1 ได้ทิ้งม้าฉิ่งฟู่และชุดเกราะหมิงกง
ไว้ในค่าย พวกเขาเปลี่ยนไปสวมชุดเกราะทั่วไปและใช้
ม้าศึกทั่วไป กองพันทหารม้าทั้ง 4 ได้แต่งกายด้วยชุด
ของพวกโจร ที่พวกเขาขโมยได้จากพวกเซलय

กล่าวให้ถูกต้อง ในปฏิบัติการนี้ พวกเขาจะปลอมตัวเป็น
โจร

เป้าหมายของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากชายแดนมาก พวก

เขาจะต้องเดินทางลึกเข้าไปในทุ่งหญ้า ดังนั้น เพื่อลดความเสี่ยงและหลีกเลี่ยงปัญหา กองพันทหารม้าทั้ง 4 จะต้องเดินทางแยกกันไปหลายเส้นทาง มุ่งหน้าไปยังค่ายเจ็นสีของเผ่าเทียนฉี กองพันยังมีทีมข่าวกรองที่ฝึกฝนการใช้นกพิงในการสื่อสารตามมาด้วย

ตามแผนของพวกเขา กองร้อยทั้ง 5 ของทุกๆกองพัน จะกระจายออกไป ห่างกัน 2 กิโลเมตร

ค่ายเจ็นสีอยู่ห่างจากแม่น้ำมิตรภาพ 160 กิโลเมตร การเดินทางเพียงอย่างเดียวต้องใช้เวลาอย่างน้อยถึง 3 วัน

เนื่องจากทุ่งหญ้าเป็นพื้นที่เปิดโล่ง และไม่มีที่ให้หลบซ่อนใดๆ ดังนั้น ทหารม้าจะไม่ซ่อนตัวในตอนกลางวัน

และออกมาในตอนกลางคืน แต่พวกเขาเลือกจะเดินทางตรงไปยังเป้าหมายตรง และกำจัดการเผ่าเร่ร่อนทุกคนที่พวกเขาเจอ เพื่อปิดกั้นการดำรงอยู่ของพวกเขา

เล่ย์สุนำทีมหน่วยข่าวกรองที่ 2 พวกเขาได้เสร็จสิ้นการเตรียมงานทั้งหมดแล้ว พวกเขาได้เลือกเส้นทางที่เหมาะสมให้กับกองพันทหารม้าทั้ง 4 เพื่อให้มุ่งหน้าไปยังเป้าหมายได้โดยสะดวก

โอหยางโซวได้ตามมาด้วย เขาจะอยู่ระหว่างกองพันแนวหน้าที่ 1 กองร้อยที่ 2 และกองร้อยที่ 3 โดยมีกองร้อยทหารองครักษ์ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ ติดตามเขามาด้วย ส่วนหลินยี่ เขาจะเป็นผู้นำกองร้อยทหารม้าที่ 1 ที่อยู่ด้านหลังสุด

.....
.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 25 เวลา 5.00 น.

ด้วยความช่วยเหลือของกองทัพเรือเปย์ไห่ การเดินทาง
ข้ามแม่น้ำเป็นไปอย่างสะดวก หลังจากนั้น แต่ละกองร้อย
ก็จะเดินทางไปในเส้นทางของตัวเอง พวกเขาจะรวมตัว
กันอีกครั้งหลังจากที่ถึงจุดหมายปลายทางแล้วเท่านั้น

ในวันแรก ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปด้วยดี เพราะพวกเขาได้
เดินทางผ่านพื้นที่ของเผ่าเทียนเหลียน ที่ได้ถูกกวาด
ล้างออกไปแล้ว แม้ว่าเผ่าเทียนเฟิงจะได้เข้ามายึดพื้นที่

ตรงนี้ไว้ แต่เผ่าเทียนเฟิงก็ไม่ได้สนใจมันมากนัก

ดังนั้น ในวันนี้ การเดินทางของกองกำลังจึงเป็นไปอย่างรวดเร็วและรวดเร็ว เมื่อไม่มีเหตุให้ล่าช้า พวกเขาก็เดินทางได้อย่างเต็มที่ คือ 60 กิโลเมตร เวลา 19.00 น. กองร้อยทั้งหลายจะกระจายกันอยู่ได้เริ่มพักผ่อน

ทั้งเต็นท์ทหารและเม็ดอาหารทหาร อาวุธทางทหารทั้ง 2 นี้ได้เริ่มแสดงความสำคัญของพวกมันแล้ว

ในตอนเช้า ทหารแต่ละคนได้กลิ่นเม็ดอาหารทหารคนละ 1 เม็ด สำหรับส่วนที่เหลือของวัน พวกเขาจะไม่จำเป็นต้องทานอะไรอีกต่อไป เมื่อไม่ต้องจุดไฟสำหรับการทำอาหาร มันก็จะช่วยลดความเสี่ยงจากการถูกค้นพบ

ได้ ส่วนน้ำดื่ม พวกเขาได้เก็บมันไว้ในถุงด้านหลังม้า
สำหรับ 3 วัน นอกจากนี้ ในถุงเก็บของของโอหยางโชว
ยังคงมีน้ำดื่มอีกจำนวนมาก

พรุ่งนี้ พวกเขาจะต้องข้ามพื้นที่ของเผ่าชนาดกลาง และ
ปัจจัยเสี่ยงต่างๆจะยิ่งเพิ่มมากยิ่งขึ้น

เวลา 5.00 น. ของวันรุ่งขึ้น แต่ละกองร้อยก็เริ่มออกเดิน
ทาง พวกเขายังคงรักษาระยะห่างกันที่ 2 กิโลเมตร และ
ใช้ประโยชน์จากตอนเช้าตรู่ ที่มียังคงมีคนน้อย ในการ
เร่งเดินทางไปให้ไกลที่สุด

ตอนเที่ยง ในขณะที่โอหยางโชวขี่วายุดำ และทหาร
องครักษ์กำลังตามมา ทันใดนั้น ก็มีกลุ่มคนเลี้ยงสัตว์

ปรากฏขึ้นด้านหน้าพวกเขา ประมาณ 7-8 คน โดยพวกเขา
กำลังต้อนรับสัตว์อยู่

“นายท่าน?” นายกองหวังเฟิงรีบวิ่งมาหาโอหยางโซว

โอหยางโซวมองเขา หวังเฟิงเข้าใจความตั้งใจของเขา
และพยักหน้าตอบรับ

จากนั้น หวังเฟิงก็ได้ไปที่ด้านหลัง แล้วนำทหารองครักษ์
ครึ่งหนึ่งออกจากกลุ่มในที่นี้ รวบรวมว่าพวกเขาเป็น
กลุ่มหมาป่าที่หิวโหย พวกเขาพุ่งตรงไปยังกลุ่มคนเลี้ยง
สัตว์เหล่านั้นอย่างรวดเร็ว

เมื่อกลุ่มคนเลี้ยงสัตว์เห็นกลุ่มทหารองครักษ์ พวกเขาก็

คิดว่าเป็นพวกโจร พวกเขาคือนักระหนกและรับเหมาใน
ทันที

ม้าของพวกเขามิใช่ม้าฉิ่งฟู่ แม้แต่ในหมู่ชนเผ่าเร่ร่อน
ม้าฉิ่งฟู่ก็ยังคงเป็นสิ่งที่หายาก มันไม่ใช่สิ่งที่คนเลี้ยงสัตว์
ธรรมดาจะมีได้

การโจมตีของทหารองครักษ์เป็นไปตามยุทธวิธี แทนที่
พวกเขาจะพุ่งตามไปตรงๆ พวกเขาขนานบจากทั้ง 2 ข้าง
เพื่อสร้างวงล้อม ล้อมรอบเหล่าคนเลี้ยงสัตว์

เมื่อทหารองครักษ์ได้ล้อมรอบพวกเขาไว้ เหล่าคนเลี้ยง
สัตว์ที่ตื่นตระหนกก็กล่าวภาษาที่พวกเขาไม่เข้าใจ แต่ก็
คาดไว้ว่า มันเป็นการขอความเมตตา ในขณะที่กล่าว

พวกเขายังได้ขึ้นไปที่สูงที่อยู่นิ่งไกล จากท่าทางของ
พวกเขา ดูเหมือนพวกเขาต้องการจะยกสูงให้ เพื่อ
แลกกับชีวิตของพวกเขา

น่าเศร้า ผู้ที่พวกเขากำลังเผชิญหน้าอยู่นิ่งใจ แต่เป็น
ทหารจากเมืองซานไห่

ทหารองครักษ์เหล่านี้ เป็นทหารที่ผ่านชีวิตและความ
ตายมามาก หัวใจของพวกเขาหนาวเย็นดุจน้ำแข็ง และ
แข็งดุจหิน พวกเขาทำหน้าที่ไร้อารมณ์ในขณะที่พวกเขา
ยังขี้น้ำ และพวกเขาก็ยังงั้น ยิ่งคนเลี้ยงสัตว์เหล่านี้ถึง
แก่ความตายทั้งหมด

จากความตั้งใจเดิมของโอหยางไซว เขาไม่เต็มใจที่จะทำ

ร้ายผู้บริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนทั่วไป

อย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการนี้มีความสำคัญมาก เขาไม่สามารถปล่อยให้เกิดอุบัติเหตุใดๆได้ เลือดและน้ำตาได้ปกคลุมมือของโอหยางโซวมานานแล้ว

คนเลี้ยงสัตว์ได้มองไปที่ลูกศรที่ปักอยู่ที่หน้าอกของพวกเขาด้วยความตกใจ

พวกเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใด พวกโจรเหล่านี้จึงไม่เหมือนกับข่าวลือ พวกเขาควรจะสนใจทรัพย์สินมากกว่าชีวิตมิใช่หรือ แต่ที่นี่ พวกโจรเหล่านี้ กลับเอาชีวิตที่มีค่าที่สุดของพวกเขาไป แม้จะถูกจับไปยังค่ายโจร ก็ยังดีกว่าต้องมาตายเช่นนี้

พวกเขาให้ความสนใจผู้แกะเพียงเล็กน้อย พวกเขาได้ขี่
ม้าไปที่ศพ และใช้ดาบถั่งในการกลบเกลื่อนร่องรอย
หลังจากนั้น พวกเขาก็ใช้พลั่วขุดดิน เพื่อฝังศพคนเหล่านี้
นี่ จากนั้น ก็ใช้วัชพืชมาปกคลุมเพื่อปกปิดร่องรอยอีกที

เมื่อถึงตอนกลางคืน ญาติของคนเลี้ยงสัตว์ที่ตายก็จะ
ตระหนักว่าพวกเขาได้หายไป เมื่อรวมกับเวลาที่ต้องใช้
ในการค้นหา มันคงต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่า 1-2 วัน พวก
เขาจึงจะค้นพบศพที่ถูกฝัง แม้ว่าพวกเขาจะค้นพบได้เร็ว
กว่านั้น แต่การโจมตีของพวกเขา ก็ไม่สามารถดึงดูด
ความสนใจจากผู้นำเผ่าได้

นี่เป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง

สิ่งที่เกิดขึ้นคล้ายๆกันนี้ ได้เกิดขึ้นในกองพันทหารม้าทั้ง 4 เกือบทุกกองร้อย โชคดีที่กรมกิจการทหารได้กำหนด มาตรการการจัดการไว้ล่วงหน้าแล้ว และพวกเขาได้ อธิบายรายละเอียดให้แก่ทหารทุกนาย กรมกิจการทหาร ได้เข้ามาช่วยพัฒนาแผนการให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่อง เล็กๆน้อยๆเช่นนี้

เมื่อถึงเวลากลางคืน พวกเขาก็หยุดอีกครั้ง เข้าวันพรุ่งนี้ พวกเขาจะเริ่มเข้าสู่ดินแดนของเผ่าเทียนฉี ค่ายเจ็จสี่ตั้ง อยู่ขอบตะวันตกของเผ่า และห่างจากเต็นท์ของข่านที่ อยู่ข้างๆทะเลสาบเซ็นจวนถึง 50 กิโลเมตร

หลังจากที่พวกเขาเข้าสู่ดินแดนของเผ่าเทียนฉี จำนวน ของคนเลี้ยงสัตว์ก็จะเพิ่มขึ้น บางครั้งพวกเขาก็พบนักรบ

ของเผ่า ที่ออกมาลาดตระเวนที่ชายแดน เมื่อพบกับคน
เหล่านี้ พวกเขาจะพยายามหลีกเลี่ยงเท่าที่ทำได้ แต่ถ้า
การต่อสู้หลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกเขาก็จะรีบกำจัดนักรบ
เหล่านั้นให้เร็วที่สุด

อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงกลางคืน และนักรบที่ออกมาลาด
ตระเวนไม่ได้กลับไป พวกเขาก็จะรู้ว่า เพื่อนของพวกเขา
หายไ้ไป มันจะเป็นการเตือนพวกเขา แต่มันก็ไม่ใช่สิ่ง
ที่โอหยาบโหดจะควบคุมได้ มันเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
เพราะมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะแอบเข้าไปในพื้นที่ของ
ศัตรู โดยไม่ถูกพบเห็น

เวลา 15.00 น. กองพันทหารม้าทั้ง 4 ก็ได้หยุดห่างจาก
ค่ายเจ็นลี 10 กิโลเมตร หากพวกเขายังคงเดินทางต่อไป

พวกเขาก็จะเข้าไปในพื้นที่หลักของค่าย การไปที่นั่นโดย
ประมาทในตอนกลางวัน ก็เหมือนกับการฆ่าตัวตาย

เพื่อซ่อนตัว พวกเขาได้กระจายกันออกไป และซ่อนตัว
อยู่ในที่พักของเหล่าคนเลี้ยงสัตว์ สำหรับคนเลี้ยงสัตว์ที่
เป็นเจ้าของที่พักเหล่านี้ ทุกคนคงจะจินตนาการชะตา
กรรมของพวกเขาได้ เหมือนกับสัตว์ประหลาด กอง
กำลัง 2,000 นาย ได้แอบซ่อนอยู่นอกค่ายเจ็นสี ขณะที่
พวกเขากำลังมองไปยังเหยื่อของพวกเขา

ในตอนค่ำ ที่ค่ายเจ็นสี หลังจากเลยเวลาที่นักรบที่ออก
ไปลาดตระเวนควรจะกลับมา พวกเขาก็ได้สังเกตเห็นว่า
มีนักรบบางส่วนที่ออกไปลาดตระเวนชายแดนไม่ได้
กลับมาตามเวลา

สถานการณ์ที่ผิดปกตินี้ ได้ถูกรายงานไปยังนายกองใน
ทันที จากนั้น นายกองก็รายงานเรื่องนี้ไปยังผู้บัญชาการ
ค่าย หลาคเซิน หลังจากได้ยินเรื่องนี้จากนายกองของ
เขา หลาคเซินก็ขมวดคิ้ว และถามว่า “เจ้าได้ส่งคนออก
ไปตรวจสอบแล้วหรือไม่?”

“เรียนท่านขุนพล ข้าได้ส่งทหารไปที่ชายแดนแล้ว 100
นาย เพื่อทำการสืบสวน ข้าพบสถานการณ์ที่ค่อนข้าง
แปลก และนั่นเป็นเหตุผลที่ข้าได้มารายงานท่านโดย
เฉพาะ” นายกองกล่าวอย่างระมัดระวัง

มันไม่ได้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้มาหลายปีแล้ว และปกติแล้ว
มันก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก

เมื่อคิดถึงคำแนะนำจากช่างของเขา หลาคชื่นไม่กล้า
จะมองข้ามเรื่องเล็กน้อยนี้

“ถ้ายทอดคำสั่งของข้าออกไป คื่นนี้ค้ายจะอยู่ในสภาวะ
แข็งเตือน และเราจะเพิ่มกำลังการลาดตระเวน” หลา
คชื่นตัดสินใจใช้มาตรการที่รอบคอบ

ด้วยเหตุผลบางอย่าง ซึ่งเขาก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไร เขารู้สึก
กระวนกระวายในช่วง 2 วันที่ผ่านมานี้ มันเหมือนกับว่า
มีสัตว์ร้ายกำลังจ้องมองเขาจากในที่มืด แต่เขากลับมอง
ไม่เห็นร่องรอยของสัตว์ร้ายใดๆ เรื่องนี้ทำให้หลาคชื่นไม่
สบายใจอย่างมาก และการหายตัวไปของหน่วยลาดตระ
เวน ยิ่งทำให้เขาไม่สบายใจมากขึ้นไปอีก

อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้บัญชาการ หลาคเซ็นยังคง
แสดงออกอย่างปกติ

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

.....
.....

ห่างจากค่าย 10 กิโลเมตร ณ เติ้นท์คนเลี้ยงสัตว์ที่ดูทรุด
โทรมแห่งหนึ่ง

เวลา 18.00 น. เล่ย์สุนที่ปลอมตัวเป็นคนเลี้ยงสัตว์ ได้
เดินเข้าไปในเติ้นท์ ก่อนจะกล่าวว่า “เรียนนายท่าน ตาม

ที่คาดการณ์ไว้ ค่ายได้ประกาศสถานะแจ้งเตือนแล้ว”

เป็นโอหยางโชวที่อยู่ในเต็นท์นี้ เขาพยักหน้า ปฏิกริยา
ของศัตรู ไม่ได้เกิดความคาดหมายของเขา

จากรายงาน ผู้บัญชาการค่าย หลาคเซิน ไม่ใช่คนที่จะ
สามารถจัดการได้ง่ายๆ “ติดต่อกุ๊กกึ่งกึ่ง กองพัน เราจะทำ
ตามแผนในคืนนี้”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

เวลา 19.00 น. โอหยางโชวได้ออกมาจากเต็นท์ และชี
วายุดำออกไป ใช้ประโยชน์จากตอนกลางคืน และภาย
ไ้การนำทางของเล่ย์สุน โอหยางโชวได้ไปเยี่ยมแต่ละ

กองพัน ทุกครั้งที่เขาไปเยี่ยม เขาจะนำเกรอนน้ำมันติดไฟจากถุงเก็บของของเขาออกมา และมอบมันให้พวกเขา

ในทุ่งหญ้าของเดือนที่ 7 ท้องฟ้ายามค่ำคืนเต็มไปด้วยแสงจันทร์ และลมมรสุมเย็นๆ ได้พัดผ่านทุ่งหญ้าสีเขียวเป็นรูปคลื่น ภายใต้แสงดาว ทหารม้าเริ่มออกมาจากเต็นท์ที่ละคนๆ ในมือของพวกเขาถือด้วยเกรอนน้ำมันติดไฟ จากนั้นพวกเขาก็ผูกมันไว้กับอานม้า อานม้าเหล่านี้ ได้ถูกทำมาพิเศษ ด้านหลังของมันแต่ละข้าง จะสามารถบรรจุเกรอนน้ำมันติดไฟได้ 2 เกรอน

Chapter 194 ปฏิบัติการไฟป่า ตอนที่ 3

ทหารม้าซานไห่ได้ขี่มาของพวกเขา ค่อยๆก้าวไปที่ละ
ก้าว พวกเขาเริ่มลอบเข้าไปใกล้ค่ายช้าๆ

พวกเขาเริ่มออกเดินทางเวลาประมาณ 21.00-22.00
ด้วยคำคืนที่มีดมืดและวัชพืชที่สูง แม้ว่าจะมีแสงจันทร์
กลางๆ มันก็ยากที่จะแยกแยะระหว่างภาพของมนุษย์และ
สิ่งอื่นๆ

เมื่อทหารที่ถูกส่งไปสืบสวนกลับมา และพวกเขาได้
รายงาน พวกเขาไม่พบอะไร ผู้บัญชาการค่ายเจิ้นสี่ก็
ออกคำสั่งอีกครั้ง นักรบที่จะออกไปลาดตระเวน ได้รับ
คำสั่งจากผู้บัญชาการของพวกเขาถึง 2 ครั้ง เพื่อย้ำให้
พวกเขาระมัดระวังเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ไม่

แม้แต่จะเห็นเงาของสิ่งใด ดังนั้น จึงช่วยไม่ได้ที่พวกเขา
จะผ่อนคลาย ทีละคนทีละคน พวกเขาเริ่มหาวิกกันอย่าง
เบื่อหน่าย

นอกจากนี้ พวกเขาก็ไม่ได้มีสงครามมาหลายปีแล้ว เผ่า
เทียนฉีอ้างว่าตนเองเป็นราชาแห่งทุ่งหญ้า พวกเขา
ค่อยๆ เริ่มเกียจคร้านและหย่อนยานลง พวกเขาคิดเพียง
แค่ว่า เหตุการณ์การหายตัวไปเมื่อตอนกลางวัน เป็น
เพียงอุบัติเหตุ

นักรบจากหน่วยลาดตระเวนบางคนได้แอบไปที่เต็นท์
ของเด็กสาวและพักอยู่ที่นั่นทั้งคืน หน่วยลาดตระเวน
กำลังพูดคุยกันเพื่อให้เวลาผ่านไป

“เฮ้ เจ้าคิดว่าท่านผู้บัญชาการระมัดระวังเกินไปหรือไม่?
เพียงแค่หน่วยลาดตระเวนไม่กี่คนหายไป เขากลับทำให้
เกิดความวุ่นวายขนาดนี้ เขาได้แย่งเอาคำคืนของพวกเขา
เรา และทำให้พวกเราต้องทนทุกข์กับความหนาวเย็น
เช่นนี้”

“เจ้าโง่ เจ้ากล้ากล่าวคำไม่ดีเกี่ยวกับท่านผู้บัญชาการ
เช่นนี้ เจ้าอยากตายหรือ?” หัวหน้าหน่วยดำหนิถุ๊กน้อง
ของเขา หลาดเซ็นมีศักดิ์ศรีสูงภายในค่าย ดังนั้น จึงต้อง
ระมัดระวังเวลาที่จะกล่าวถึงเขา

ทหารคนนั้นรู้ว่าคำกล่าวของเขาไม่ดีนัก โชคดีที่หัวหน้า
หน่วยคนนี้เป็นเพื่อนที่ดีของเขา เขาจึงหัวเราะแล้วกล่าว
ว่า “หัวหน้า ข้ารู้ ข้าผิดเอง เพราะงั้น ท่านอย่ารายงาน

ข้าเลยนะ”

กฎเกณฑ์ทางทหารในทุ่งหญ้ามีความโหดร้ายและ
รุนแรงมาก ถ้าใครจัดการเรื่องนี้อย่างเข้มงวด ทหารอาจ
จะจบลงไม่ดีนัก อย่างน้อย พวกเขาจะต้องถูกเขียน

“ไม่ต้องกังวลไป!” หัวหน้าหน่วยคนนี้ได้จุกจิกกับเรื่อง
นี้มากนัก

ระหว่างเดือนที่ 7 ในทุ่งหญ้ามียุงเป็นจำนวนมาก และ
มันมีขนาดตัวที่ใหญ่มากด้วย ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องยาก
ที่ใครจะทนได้ ต้องขอบคุณการอุทิศตัวของเหล่าทหาร
แม้ว่าปากจะบ่น พวกเขาก็ไม่ละเลยหน้าที่ของพวกเขา

ห่างไปไม่กี่ไกล ทหารม้าได้ลงมาจากหลังม้า และจับ
บังเหียนม้าไว้ในมือ พวกเขาค่อยๆเคลื่อนไปยังหน่วย
ลาดตระเวณของค่ายราวกับเป็นผี

หลังจากที่พวกเขาเข้าสู่ระยะยิง พวกเขาก็ก้มตัวลงกับ
พื้น เพื่อซ่อนที่อยู่ของพวกเขา แล้วรอบสังหารหน่วยลาด
ตระเวณทีละคนทีละคน

ทหารจากกองพันแนวหน้าเป็นทหารชั้นสูง พวกเขามี
ทักษะการยิงที่แม่นยำ สำหรับการต่อสู้ระยะประชิด มัน
แทบเป็นไปได้เลยในทุ่งหญ้า

ทหารของโอหยางโซว ค่อยสังหารหน่วยลาดตระเวณไป
เรื่อยๆจนครบทั้งหมด

ที่ระยะ 5 กิโลเมตร ห่างจากค่ายไม่ไกล ระดับการไฟฟ้า
ระวางถูกยกระดับขึ้น ถ้าพวกเขาเข้าใกล้เกินไป สัญญาณ
และเสียงจากการสู้รบอาจจะแจ้งเตือนให้กับค่ายได้ ดัง
นั้น ทหารม้าเมืองซานไห่จึงไม่มีทางเลือกนอกจากรออยู่
ที่ระยะนั้น

โอหยางโซวนั่งอยู่บนหลังม้าของเขา และจ้องไปยังค่าย
ที่อยู่ไม่ไกล

เนื่องจากมันเป็นค่ายพักแรม ค่ายนี้ไม่เหมือนกับค่าย
ของเผ่าเทียนเหลียน ที่มีเพียงเต็นท์ล้อมรอบกันเป็นวง
กลมป้องกัน

ค่ายนี้คล้ายกับค่ายของที่ราบภาคกลาง มีกำแพงไม้สูง
ที่สร้างขึ้นเหนือพื้นดินล้อมรอบค่าย และยังมีหอธนูอยู่ที่
มั้งทั้ง 4 แห่ง มีเพียงประตูหลักทางใต้เท่านั้นที่เปิดได้

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะกวาดล้างค่ายนี้ ด้วยกำลังทหาร
ม้าเพียง 2,000 นาย ดังนั้น ทางเลือกเดียวของเขาก็คือ
สนามรบด้านนอก

อย่างไรก็ตาม การต่อสู้ในสนามรบก็เป็นสิ่งที่ชนเผ่าเร่
ร่อนถนัดที่สุด จากการสืบสวนของฝ่ายข้าวงรอง ค่ายนี้
มีนักรบบนหลังม้า 5,000 นาย ในหมู่พวกเขา 1,000
นาย เป็นทหารม้าหนัก และอีก 4,000 นาย เป็นทหารม้า
เบา

ในสนามรบ ผู้นำของพวกเขา มักจะส่งทหารม้าเบาไปล้อมศัตรู จากนั้น พวกเขาก็พวกเขาจะใช้ปีกทั้ง 2 ข้างโอบล้อมศัตรู และในเวลานั้น เหล่าทหารม้าหนักจะออกมาจัดการศัตรูของพวกเขา ซึ่งมันเหมือนเป็นระเบิด ที่สามารถตัดสินผลของสงครามได้ในทันที

ทหารม้าเมืองซานไห่หลงจากหลังม้า พวกเขาเริ่มทำตามแผนและเริ่มเตรียมกับดักเพลิง นี่คือ กลยุทธ์ของหลินยี พวกเขาจะล้อมศัตรูออกจากค่ายของพวกเขา แล้วใช้กำบังเพลิงในการจัดการศัตรู

เมื่อเตรียมกับดักเพลิงเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็ถอยออกมา

.....
.....
...

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 7 วันที่ 28 เวลา 6.00 น.

กองพันแนวหน้าที่ 1 ได้รับมอบหมายให้ไปล่ากองกำลัง
ของศัตรู ภายใต้การนำของหลินยี พวกเขาได้ขี่ม้าไปที่
หน้าค่าย ระหว่างทาง พวกเขาได้ยิงหน่วยลาดตระเวน
ตามอำเภอใจ

สำหรับเมื่อคืน หลาคเข็นนอนหลับไม่เต็มทีนัก ดังนั้น
เขาจึงตื่นขึ้นมาค่อนข้างเร็ว แต่ก่อนที่เขาจะทันได้ทำ
อะไร นักรบคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามา แล้วกล่าวว่า “รายงาน!
เรียนท่านผู้บัญชาการ มีกลุ่มโจรบุกเข้ามา ปราบกฏตัว

ทางใต้ของค่าย พวกเขามีประมาณ 500 คน และพวก
เขากำลังมุ่งหน้ามาที่ค่ายขอรับ”

รายงานนี้ทำให้หลาคชื่นตักใจ “เจ้ากำลังกล่าวถึงพวก
โจร? เพียง 500 คน? อะไรที่ทำให้พวกเขากลับเข้ามา
ที่ค่ายของเรา?”

นักรบคนนั้นตอบ “ใช่ขอรับพวกเขาเป็นพวกโจร และมี
เพียง 500 คน”

“ไป!” หลาคชื่นตักใจที่จะไปตรวจสอบสถานการณ์

เขาขึ้นไปบนหอธนู เมื่อเขามองไปยังด้านหน้า เขาก็เห็น
เพียงกองกำลังที่อยู่ห่างไกลที่สวมชุดของพวกโจรเท่านั้น

และคนเหล่านั้นยังส่งหารนักรบที่ประจำการในพื้นที่
รอบนอกอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็ได้ส่ง
เสียงร้องโหวกเหวกอย่างต่อเนื่อง ท่าทางของพวกเขาป่า
เถื่อนและชั่วร้าย

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการยั่วยุของพวกโจร หลาคเฉินไม่
สามารถทนต่อไปได้ เขาสั่งให้นายกองนำกองทหารม้า
ของเขาไปจัดการกับกลุ่มโจรเหล่านี้

นายกองฮูเหอ รับคำสั่งมาด้วยความตื่นเต้น ในความคิด
ของเขา มันเป็นเรื่องง่ายที่จะจัดการกับกลุ่มโจรเหล่านี้
ดังนั้น มันจะเป็นคุณูปการสงครามให้กับเขา ดูเหมือนว่า
ท่านผู้บัญชาการจะคาดหวังในตัวของเขาสูง

เขานำทหารม้า 1,000 นาย ออกจากค่ายดุจลูกศร

ใครจะรู้ว่าพวกโจรเหล่านี้จะเป็นเพียงกลุ่มไก่อ่อนที่ไร้

ประโยชน์ เมื่อพวกเขาเห็นทหารม้า พวกเขาก็ตื่น

ตระหนกและหนีไปราวกับเป็นเพียงฝูงแกะ

อาศัยความได้เปรียบของม้าศึกจึงฟุ่ ฐเหอไม่ยอมแพ้

เขานำกองกำลังของเขา ติดตามพวกโจรไปอย่างใกล้ชิด

ที่หอธนู เหล่านักรบค่อยๆ หายลับสนงงวย นักวาง

กลยุทธ์ เออร์ลีสี หันมากล่าวกับหลาคเฉินว่า “ท่านผู้

บัญชาการ สถานการณ์ดูแปลกๆ พวกโจรเหล่านี้ออกมา

จากที่ใดกัน และพวกเขายังหนีไปอย่างฉับพลันอีก มัน

เป็นแผนการบางอย่างหรือไม่?”

หลาดเซ็นพักหน้า “มีบางสิ่งผิดปกติจริงๆ สั่งให้กอง
กำลังที่เหลือเตรียมพร้อมไว้ ด้วยความสามารถของฮูเห
อ แม้ว่าพวกโจรจะล้อมวงเราจริงๆ เขายังสามารถถอย
กลับมาได้อย่างปลอดภัย”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

ในทางกลับกัน ฮูเหอได้นำกองกำลังของเขา ไล่ล่าพวก
โจรมากกว่า 10 กิโลเมตรแล้ว และพวกเขาก็เริ่มที่จะ
ตามทันแล้ว แต่ทันใดนั้น ก็มีพวกโจรบุกมาเข้ามาจาก
ทั้ง 2 ข้าง ขนาบข้างฮูเหอและกองกำลังของเขาในทันที

“บ้าจริง กบดัก!” ฮูเหอรู้ตัวในที่สุด และเขาก็ยังรู้ว่า ตอน

นี่ เขาได้ตกอยู่ในกับดักของศัตรูแล้ว

น่าเศร้าที่กองกำลังของเขาถูกล่าลิกจนเกินไป พวกเขาไม่สามารถล่าถอยได้ในทันที เหล่าโจรที่อยู่ด้านข้างได้บุกโจมตีพวกเขาอย่างรวดเร็วเป็นมิตที่คมกริบ

ใบหน้าของนักรบชนเผ่าเร่ร่อนซีดเผือก โอหยาบโหดไม่ได้
โง่พอที่จะให้ทหารของเขา สู้ด้วยทักษะการขี่ม้าและการ
ยิงธนู เขาสั่งให้ทหารม้าของเขา สู้รบในระยะประชิด
และใช้ประโยชน์จากดาบถึงและชุดเกราะของพวกเขา
การต่อสู้เช่นนี้เป็นจุดอ่อนของชนเผ่าเร่ร่อน

นักรบบนหลังม้าไม่สามารถป้องกันตัวเองได้ พวกเขา
สวมเพียงเกราะง่ายๆเท่านั้น ในขณะที่ด้านหน้าของพวกเขา

เขาคือดาบถึง มันเป็นอันตรายต่อพวกเขาอย่างมาก

ใบมีดของดาบถึงตัดผ่านชุดเกราะของนักรบเหล่านี้ได้
อย่างง่ายดาย และมันได้ฟันเข้าไปถึงเนื้อของพวกเขา
ทำให้มีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

การสู้รบได้เริ่มขึ้นแล้ว

ในที่สุด สุเหอและกองกำลังของเขาก็เริ่มตั้งตัวได้ พวก
เขาพร้อมสำหรับการต่อสู้ที่ยากลำบาก ในขณะที่นั้น หลิน
ยี่และกองพันของเขาแนวหน้าที่ 1 ของเขาก็หันกลับมา
และล้อมรอบสุเหอไว้อีกทาง

ทันทีที่สุเหอตระหนักว่า เขาไม่มีกำลังพอจะสู้ได้ เขาก็ส่ง

สัญญาอนุญาตให้ล่าถอยทันที

อย่างไรก็ตาม โธหยางโชวไม่ได้ให้โอกาสพวกเขา ทหาร
ม้าเมืองซานไห่ไล่ล่าฮูเหอและนักรบของเขา ทุ่งหญ้า
เต็มไปด้วยเลือด และเสียงร้องของม้าที่ดังก้องทั่วท้องฟ้า

หลังจากเกือบ 1 ชั่วโมง ของการชนฆ่าอย่างบ้าคลั่ง
กองกำลังของฮูเหอก็เหลือไม่ถึง 200 นาย ที่ยังรอดชีวิต
พวกเขาล้อมฮูเหอไว้ตรงกลาง และรีบหนีไปจากวงล้อม
จากนั้น พวกเขาก็เร่งมุ่งหน้ากลับไปยังค่ายเจิ้นสี่ ทหาร
ม้ายังคงตามไล่ล่าพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้ง

เนื่องจากขีดจำกัดของม้า ระยะห่างของพวกเขาจึง
ค่อยๆเพิ่มขึ้น ในที่สุดฮูเหอก็รอด

อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้เลยว่า ความสำเร็จในการหลบหนี
ของเขา เป็นเพราะโอหยางโซวตั้งใจปล่อยให้เขาหลบ
หนีไปได้ เพราะถ้ามันเป็นไปตามนี้ เขาก็อาจจะยั่วยุหลา
คเซ็นได้สำเร็จ และทำให้เขานำรักרבทั้งหมดออกมาจาก
ค่าย

โอหยางโซวไล่ตามพวกที่หนี ไม่นาน พวกเขาก็ไปถึงค่าย

แน่นอน ช่วยไม่ได้ที่หลาคเซ็นจะโมโห เขาโกรธที่เห็นนัก
รบของเขา ตี่นตระหนกและหลบหนี ในขณะที่พวกโจร
ไล่ล่าพวกเขา เขาได้ตะโกนออกมดั่งๆว่า “บังอาจ!”

เมื่อเขากล่าวเสร็จ เขาก็วิ่งลงมาจากหอนู แล้วขึ้นม้า

ของเขา จากนั้น เขาก็ตะโกนว่า “ทุกคนไปกับข้า ช่วยเหลือ
ฮูเฮอและกำจัดพวกโจรซะ”

“ฆ่า!” นักรบทั้ง 4,000 นาย ก็ขี่ม้าออกมาจากค่าย

เมื่อเห็นกำลังเสริม ฮูเฮอก็มีความสุข เขาริบขี่ม้าวิ่งฟู
กลับไปรวมกลุ่มกับหลาคเซิน ในทางตรงกันข้าม โอ
หยางไชวหยุด จากนั้น เขาก็หันหลังกลับและวิ่งออกไป

ก่อนที่จะออกไป หลินยี่ได้รวบรวมกำลังภายในของเขา
เปล่งเสียงตะโกนว่า “เจ้าเด็กน้อยหลาคเซิน วันนี้ข้ามา
เพื่อสอนบทเรียนให้กับเจ้าเท่านั้น ในครั้งต่อไป ข้าจะ
กลับมาเอาหัวของเจ้า!” จากนั้นเขาก็หัวเราะออกมา
เสียงดัง

ไม่มีใครเคยลบหลู่หลาดเซ็นเช่นนี้มาก่อน เขาไม่ได้
กล่าวสิ่งใดออกมา และร่งนำกองกำลังของเขาไล่ล่า
ศัตรู แม้ว่าฮูเหอจะเล่าถึงประสบการณ์ของเขา หลา
คเซ็นก็ไม่เชื่อว่า พวกโจรจะยังมีกองกำลังอื่นๆชุ่มอยู่อีก
แม้ว่าพวกเขาจะมี เขาก็ไม่จำเป็นต้องกลัว เพราะเขามี
นักรบชั้นยอดถึง 4,000 นาย

ท่งหญ้าได้กลายเป็นเวทีของฉากการไล่ล่าอีกครั้ง อย่าง
ไรก็ตาม ทั้ง 2 ฝ่าย ได้เปลี่ยนสถานการณ์กัน

ในขณะนี้ สามารถมองเห็นความแข็งแกร่งและความเร็ว
ของม้าฉิงฟู่ได้อย่างชัดเจน ภายในเวลาไม่ถึง 10 นาที
หลาดเซ็นและกองกำลังของเขาก็ไล่ตามศัตรูของพวกเขา

เขาได้หัน มั่นทำให้กองกำลังของเขาอยู่ในระยะยิงแล้ว

หลาคชื่นมองไปยังศัตรูของเขาที่กำลังหลบหนี ใบหน้า
ของเขาราวกับคนตาย มันไร้อารมณ์และเยือกเย็น ราว
กับว่าเขากำลังมองกลุ่มของคนตายอยู่

แต่น่าเสียดาย ที่หลาคชื่นไม่รู้ว่า เขาเพียงจะนำกองกำลัง
ของเขา เข้าสู่กับดักของเมืองซานไห่โดยตรง หลินยี่หียบ
ลูกศรพิเศษและจุดไฟ จากนั้น เขาก็หันร่างกับมาพร้อม
กับยิงลูกศรที่ติดไฟนั้นออกไป

ลูกศรถูกยิงข้ามท้องฟ้าดูจาวตก และมันก็ตกลงไปใน
พื้นที่ที่ไม่ไกลจากจุดที่หลาคชื่นอยู่

ในชั่วพริบตา ลูกศรเพลิงได้จุดเปลวเพลิงจากน้ำมันติดไฟ ที่ทหารม้าเมืองซานไห่ได้เลงบนทุ่งหน้าก่อนหน้านี้ กับดักเพลิงไม่ได้เป็นเพียงทางยาวเช่นครั้งก่อน แต่ครั้งนี้มันครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด เปลวเพลิงไหม้ลูกไหม้อย่างโกรธา และด้วยความช่วยเหลือของสายลมและวัชพืช ทำให้หลาดเซ็นและกองกำลังของเขาตกอยู่ภายในทะเลเพลิง

Chapter 195 การล่าถอย

เปลวเพลิงที่รุนแรง ทำให้เหล่าทหารหมดหนทาง พวกเขาทำได้เพียงกรีดร้องเท่านั้น เปลวเพลิงได้ลุกลามไปทั่วร่างกายของพวกเขา ทีละคน ทีละคน พวกเขาล่องหล่น

ลงจากหลังม้า และถูกเปล่งไฟที่อยู่บนพื้นเผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน

ทุ่งหญ้าที่ถูกเผาไหม้และหมอกควันที่เกิดจากการเผาไหม้ ทำให้พวกเขาไม่สามารถออกมาจากกับดักเพลิงได้

แม้ว่าม้าฉิ่งฟู่จะมีความกล้าหาญ พวกมันก็ยังตื่นตระหนก หลังจากที่ถูกเพลิงลุกไหม้และหมอกควันพุ่งไปทั่ว พวกมันก็วิ่งไปรอบๆราวกับเป็นแมลงวันที่ไม่หัว มันจึงเป็นเรื่องปกติที่พวกมันจะวิ่งไปชนกัน และส่งผลให้เกิดความสูญเสียตามมา

ขณะที่เปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้น ใบหน้าของหลาคเซินก็ซีดขาว เขาสามารถบอกได้ในทันทีว่า ศัตรูที่พวกเขาเผชิญ

หน้าอยู่ไม่ใช่พวกโจร การสมรู้ร่วมคิดครั้งใหญ่นี้ กำลัง
จะปกคลุมท้องฟ้าของเผ่าเทียนฉี

สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ เขาจะต้องนำของเขาออก
จากกับดักเพลิง และพาพวกเขากลับไปยังฐานที่มั่นของ
เผ่าให้ได้

พาหนะของหลาเค่เป็นม้าศึกชิงฟู่ระดับทองคำขาว
มันเป็นดั่งสัตว์ในตำนาน เขาเริ่มส่งเสียงและม้าของเขา
ก็กระโดดออกจากกับดักเพลิงเป็นตัวแรก

นักรบคนอื่นๆติดตามเสียงของผู้นำพวกเขา พวกเขาทำ
ต่างอย่างเขา เพื่อจะได้ออกไปด้วยกัน

ในขณะที่เหล่าคนจีนพุ่งออกจากเปลวเพลิง เขาก็กลายเป็น
เป็นสิ้นหวังอีกครั้ง

เหล่ากิลของศัตรูเขา เกือบจะถึงขีดสุดของจินตนาการ
ของเขา

มีทหารม้า 2,000 นาย ยืนอยู่ข้างนอกเปลวเพลิง ใน
ขณะที่ใบหน้าของพวกเขาไม่ได้บ้าคลั่งและอวดดีเหมือน
ก่อนหน้านี้ แต่ใบหน้าของพวกเขาทุกคนกลับกลายเป็น
เคร่งขรึมและไร้อารมณ์

มันทำให้เขาสั่นสะท้าน เหล่าคนจีนสามารถบอกได้ว่า
ศัตรูของเขาก็เป็นเหมือนกับพวกเขา ที่เป็นทหารในกอง
ทัพ

หลังจากที่พวกเขาเห็นออกมาจากกับดักเพลิง พวกเขาก็
ยิงฝนลูกศรมาทางเขาและคนที่กำลังตามเขามา ลูกศร
เหล่านั้น ได้สังหารเหล่าคนที่โชคร้ายอย่างๆไร้ปราณี

นักรบบนหลังม้าเหล่านี้ คิดว่าพวกเขาจะปลอดภัยหลัง
จากที่พวกเขาออกมาจากกับดักเปลวเพลิงที่น่ากลัวได้
แต่สุดท้าย พวกเขาก็ยังถูกโจมตีด้วยสิ่งอื่นอีก

มันได้บดขยี้ขวัญกำลังใจและความกล้าหาญของนักรบ
ที่ยังเหลือรอดอยู่จนหมดสิ้น

นักรบที่โชคดียังรอดจากฝนลูกศรไม่กล้าจะคิดอะไรอีก
ต่อไป พวกเขารีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้นำของ

พวกเขา หลา๑ค๑เช๑น ก็ไม่กล้ารวบรวมกองกำลังเพื่อทำ
การไ้กลับ เขาริ๑บซื้อ๑มา๑ฉิ๑งฟู และหนีไปทางทะเลสา๑บเช๑น
จวนใน๑ทัน

ทหารม้าเมือง๑ซานไห้๑ไม่ได้๑ออก๑ติดตาม๑เหล่า๑ทหาร๑กลุ่ม
สุด๑ทำ๑นที่๑ยัง๑เหลือ๑รอด ตาม๑คำ๑กล่าว๑ที่๑ว่า ‘ไม่ควร๑ไล่๑ล่า
ศัตรู๑และ๑กดดัน๑ให้๑ศัตรู๑ร๑าย๑สิ้น๑หวัง’ เพื่อ๑ความ๑อยู่๑รอด
เหล่า๑ทหาร๑ที่๑ยัง๑เหลือ๑รอด๑เหล่านี้๑จะ๑ทำ๑อะไร๑ก็ได้ พวกเขา
อาจจะ๑ปลด๑ปล่อย๑พล๑ังที่๑ไม่สามารถ๑จิน๑ตนา๑การ๑ออก๑มาก็
ได้ และ๑มัน๑อาจจะ๑ส่ง๑ผล๑ให้๑ฝ่าย๑ที่๑ไล่๑ล่า๑เป็น๑ฝ่าย๑เสีย๑หาย
ชะ๑เอง

แม้๑ว่า๑โห๑หยาง๑ไซ๑วจะ๑เป็น๑ผู้๑ชนะ แต่๑เขาก็๑ไม่๑ต้องการ๑จะ
สัง๑หาร๑นัก๑รบ๑ที่๑หมด๑หวัง๑เหล่านี้๑ และ๑เพิ่ม๑ความ๑เสีย๑หาย

ให้กับกองกำลังของตัวเอง

จากนับรบเผ่าเทียนฉี 5,000 นาย เหลือเพียง 1,000

นาย ที่หนีรอดไปได้

โอหยางโชวไม่สนใจเปลวเพลิง เขานำทัพไปยังค่ายเจิ้นสี่
เพื่อเก็บเกี่ยวผลกำไรจากการสู้รบครั้งนี้

เมื่อพวกเขาไปถึง ทหารที่เหลือในค่ายก็รีบหนีไปทันที

ทหารม้าชั้นสูงจะสามารถเป็นเจ้าของม้าได้ 3 ตัว โดย 2
ตัว เป็นม้าศึก และอีก 1 ตัว เป็นม้าแรงงาน จุดประสงค์
ก็คือ การพกพาสิ่งต่างๆ ในขณะที่เดียวกันก็สลับการขี่ม้า
ศึกทั้ง 2 ตัว ซึ่งมันจะช่วยเพิ่มความเร็วในการเคลื่อนที่

ของพวกเขาได้

น้ำดื่มจะเหนียวและสูญเสียเร็วแรงอย่างรวดเร็วเมื่อต้องแบกน้ำหนักมาก โดยทั่วไป น้ำดื่มที่มีทหารอยู่บนหลัง จะเดินทางต่อเนื่องได้ 20 กิโลเมตร ก่อนที่จะต้องพักผ่อน แต่ถ้าพวกมันมี 2 ตัว ให้นักรบได้ผลัดเปลี่ยน พวกมันก็จะสามารถเดินทางอย่างต่อเนื่องได้มากขึ้น และส่งผลให้การเดินทางรวดเร็วขึ้น

ก่อนหน้านี้ เมืองซานไห่ไม่ได้มีสงครามระยะไกล ทหารม้าโดยทั่วไปจึงมีม้าเพียงตัวเดียว ส่วนใหญ่ของกองพันแนวหน้าที่ 1 จะใช้ม้าฉิงฟู่ และพวกเขายังมีของขวัญจากการเปลี่ยนชั้นจากระบบ เป็นม้าแรงงานอีกด้วย

ทหารม้าจากกรมทหารผสม เคยเป็นผู้บุกรุก แม้ว่าพวกเขาจะไม่เคยได้รับม้าศึกชิงฟู่ พวกเขาก็ยังคงมีม้าของตัวเอง 2 ตัว ในขณะที่กองพันแนวหน้าที่ 2 และกองพันทหารม้าเมืองฉิวซู่ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ มีเพียงม้าที่ได้รับมาจากการเปลี่ยนชั้นจากระบบเท่านั้น

โดยรวมแล้ว เมื่อเทียบกับชนเผ่าเร่ร่อน ทหารม้าของเมืองซานไห่ยังคงดูอ่อนแอกว่ามาก

หากกล่าวอย่างจริงจังแล้ว ทหารม้าต้องการทหารสนับสนุนอย่างน้อย 2 นาย โดย 1 นาย ช่วยจัดเตรียมสัมภาระของพวกเขา และอีก 1 นาย ช่วยดูแลม้าให้กับพวกเขา

อย่างไรก็ตาม เพื่อลดความซับซ้อนของเกมส์ ระบบทำให้ทหารม้าไม่จำเป็นต้องมีทหารสนับสนุน ทหารม้าแต่ละนายสามารถทำทุกอย่างได้ด้วยตนเอง

ถัวยรางวัลของโอหยางโซว จากการรบครั้งนี้ก็คือ ม้าที่อยู่ในค่ายเจิ้นสี่ แน่แน่นอนว่าในคอกม้ามีม้าศึกถึงถึง 5,000 ตัว และยังมีม้าทั่วไปอีก 5,000 ตัว

เมื่อรวมกับม้าฉิงฟู่ที่พวกเขารวบรวมได้จากสนามรบก่อนหน้านี้ โดยรวมแล้ว พวกเขาได้รับม้าฉิงฟู่ถึง 6,000 ตัว ดังนั้น มันจึงเป็นการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่สำหรับพวกเขา

หากคำนวณราคาม้าฉิงฟู่ที่ตัวละ 5 เหรียญทอง มันจะมี

มูลค่ารวมถึง 30,000 เหรียญทอง เมื่อรวมกับม้าแรงงาน
ด้วยแล้ว พวกเขาเก็บเกี่ยวได้มากกว่า 40,000 เหรียญ
ทอง ที่สำคัญที่สุดก็คือ แม้ว่าม้าฉิ่งฟู่จะมีราคา แต่มันก็
ไม่มีขายในตลาด ไม่มีใครยินดีจะขายสิ่งมีค่าเช่นนี้

นอกจากนี้ ในคลังแสงของค่าย โหหยางโซวยังปล้นธนู
ประกอบได้อีก 5,000 คัน ด้วยธนูเหล่านี้ ทหารเมืองซาน
ไห่จะมีอาวุธครบทุกนาย

หลังจากการสู้รบในครั้งนี้ มันจะช่วยลดความต้องการ
ม้าฉิ่งฟู่ของเมืองซานไห่ลงได้ แต่พวกเขาก็ยังต้องจ่าย
ด้วยทหารม้าถึง 150 นาย ที่เสียชีวิต เนื่องจากพวกเขา
ต้องเดินทางอีกในระยะไกล โหหยางโซวจึงสั่งให้ฝงศพ
ทหารเหล่านี้ไว้ที่นั่นเลย

ค่ายเงินสี่เป็นสถานที่ที่อันตราย เขาไม่ควรอยู่ที่นี้นาน
จนเกินไป

พวกเขานำม้าชิงฟู่ เคลื่อนไปที่ทางทิศตะวันตก

พวกเขาได้เตรียมทิศทางการล่าถอยไว้ล่วงหน้าแล้ว
พวกเขาไม่สามารถเดินทางไปยังทางใต้ได้อีก เพราะมัน
จะเป็นการเปิดเผยตำแหน่งของเมืองซานไห่ และพวก
เขาก็ไม่สามารถเดินทางไปทางเหนือได้เช่นกัน มิฉะนั้น
พวกเขาจะนำปัญหาไปสู่เมืองมู่หลาน ส่วนทางทิศตะวันออก
ยิ่งเลวร้าย มันเป็นที่ตั้งของค่ายเงินตงแห่งเผ่าเทียน
ฉี ดังนั้น ทางเลือกเดียวของพวกเขาก็คือ การมุ่งหน้าไป
ทางทิศตะวันตก

ด้วยน้ำจำนวนมาก พวกเขาไม่สามารถหลบซ่อนที่อยู่
ของพวกเขาได้ พวกเขาทำได้เพียงใช้ประโยชน์จาก
ความเร็วของม้าฉิ่งฟู่ เพื่อรีบออกจากทุ่งหญ้า ก่อนที่เผ่า
ต่างๆจะตระหนักถึงพวกเขา

เนื่องจากทหารม้าแต่ละนายมีม้าฉิ่งฟู่คนละอย่างน้อย 2
ตัว ควณพลัดเปลี่ยนหมุนเวียน กองกำลังจึงสามารถเดิน
ทางได้มากกว่า 80 กิโลเมตรก่อนจะมืด ความเร็วของ
พวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างมาก เมื่อเทียบกับการเดินทางมา
ก่อนหน้านี้

วันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. พวกเขาได้เริ่มเดินทางอีกครั้ง
หลังจากที่เดินทางมาทั้งวัน พวกเขาสามารถเดินทางได้

ไกลกว่า 100 กิโลเมตร ในวันนี้ สุดท้าย พวกเขาก็ออก
จากทุ่งหญ้าที่ครอบครองโดยชนเผ่าเร่ร่อน และเข้าสู่เขต
ทิวกันดาร

เมื่อถึงตรงนี้ โอหยางโชวกก็ผ่อนคลายในที่สุด ในระหว่าง
การเดินทาง พวกเขาได้พบกับกลุ่มคนเลี้ยงสัตว์ของเผ่า
ต่างๆ เขาได้สั่งให้ทหารกำจัดพวกเขาอย่างรวดเร็ว
อย่างไรก็ตาม มันก็ยังคงเปิดเผยตำแหน่งของพวกเขา

หลังจากเดินทางได้ 3 วัน กองกำลังก็เปลี่ยนทิศทางมา
ทางใต้ ก่อนที่จะถึงตอนค่ำ พวกเขาก็มาถึงต้นน้ำของแม่น้ำ
มิตรภาพ โดยกองทัพเรือเป่ยไห้ ได้มารอพวกเขาอยู่
นานแล้ว

สำหรับเหตุผลที่กองทัพเรือเป่ย์ไห่สามารถมารอได้ถูกที่
ถูกเวลา กุญแจสำคัญก็คือนกเพิงจากฝ่ายข้าวกรอง
เหล่านกน้อยจากเผ่าชว่นเหนียวนี้ มีลักษณะที่ดูธรรมดา
ไม่สำคัญ แต่พวกมันได้ช่วยเมืองซานไห่ไ่ว่มากจริงๆ

ด้วยความช่วยเหลือของกองทัพเรือเป่ย์ไห่ พวกเขา
เคลื่อนกองกำลังทั้งหมดขึ้นมาบนเรือ แล้วเรือก็แล่นสู่แม่น้ำ
น้ำมิตรภาพ ในเวลานี้ พวกเขาได้ปลอดภัยโดยสมบูรณ์
แล้ว ยังไม่ปรากฏกองกำลังใดๆที่สามารถคุกคามพวก
เขาได้ ในขณะที่พวกเขาเดินทางลงมาทางใต้ของแม่น้ำ
มิตรภาพ

ไม่ว่าขนาดของค่ายโจรจะใหญ่เพียงใด เมื่อต้องเผชิญ
หน้ากับทหารม้าเมืองซานไห่ พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะทำ

อะไรได้เลย สำหรับดินแดนของลอร์ด มันเป็นดังพรที่โอ
หยาบโหดไม่ได้ช่วยพวกเขาและสร้างปัญหาให้กับพวก
เขา แล้วพวกเขาจะกล้าเป็นฝ่ายไปช่วยโอหยาบโหดก่อน
ได้อย่างไร?

หลังจากข้ามแม่น้ำ กองทัพเรือเป่ย์ไห่ก็จอดพักในคืนนี้
พรุ่งนี้เช้า เมื่อแสงแรกส่องมา พวกเขาก็จะกลับออกไป
ตามแม่น้ำ กลับสู่เมืองเป่ย์ไห่ เร็วๆนี้ เผ่ตงหลายได้ฝึก
อบรมกองกำลังของเขาข้ามไปอีกชั้นหนึ่ง ในขณะนี้
พวกเขากำลังวางแผนที่จะโจมตีเกาะพระจันทร์

พวกเขาเดินทางต่ออีก 2 วัน ในที่สุด เมื่อวันที่ 2 เดือนที่
8 เวลา 17.30 น. พวกเขาก็กลับมาถึงเมืองซานไห่ จาก
การเดินทางไปจนกระทั่งกลับมา ปฏิบัติการไฟป่า ใช้

เวลาทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเดินทางไกล
เช่นนี้

หลังจากกลับมา ก่อนที่กองพันแนวหน้าจะมีเวลาได้พัก
โอหยางโซวก็ได้ส่งพวกเขากลับไปยังค่ายทิศเหนือ โอ
หยางโซวกังวลเกี่ยวกับค่ายทิศเหนือ เขาไม่รู้ว่าจะมี
อะไรเกิดขึ้นในทุ่งหญ้าบ้างหลังจากปฏิบัติการไฟป่านี้

เมื่อกองพันแนวหน้าออกไป พวกเขาไม่ได้นำม้าฉิ่งฟู่ไป
ด้วย

จากม้าฉิ่งฟู่ทั้ง 6,000 ตัว 500 ตัว จะถูกส่งมอบให้กรม
ทหารผสม และอีก 500 ตัว จะถูกส่งมอบให้กับกองพัน
ทหารม้าเมืองฉิวซู่ย ส่วนที่เหลืออีก 5,000 ตัว จะถูกเก็บ

ไว้เป็นสำรองชั่วคราว โดย 3,000 ตัว จะอยู่ที่ทุ่งเลี้ยง
สัตว์ทางตะวันตกของเมือง ในขณะที่อีก 2,000 ตัว จะ
ถูกส่งไปยังทุ่งหญ้าที่หุบเขาจีเฟิง

โอหยางโซวไม่ได้จัดให้ทหารม้าทุกคนมีม้าฉิงฟู่คนละ 2
ตัว ในแผนปัจจุบันของเขา ม้าฉิงฟู่จะใช้ในแผนที่
สมรภูมิเป็นหลัก ในช่วงเวลาสงบสุข พวกเขาจะใช้เพียง
ม้าธรรมดา

สำหรับม้าแรงงาน 5,000 ตัว เขาส่งมอบพวกมันให้กับ
ฝ่ายขนส่ง รถม้าได้ถูกสร้างขึ้นแล้วในก่อนหน้านี้ แต่
พวกมันยังคงไร้ประโยชน์ เพราะขาดม้าแรงงาน หัวหน้า
ฝ่ายขนส่ง เจิ้งซานเกา ได้มาคุยกับโอหยางโซวเรื่องนี้
หลายครั้งแล้ว

ตอนนี้ โอหยางโซวได้จัดการปัญหานี้ในครั้งเดียว

ขณะที่เมืองขยายตัวออกไป ระยะทางระหว่างคฤหาสน์
ของลอร์ดและประตูเมืองด้านทิศเหนือคือ 5 กิโลเมตร
ต้องใช้เวลาในการเดินถึง 1 ชั่วโมง ดังนั้น มันจึงจำเป็น
ต้องจัดตั้งระบบขนส่งขึ้นในเมือง ด้วยม้าแรงงานเหล่านี้
ฝ่ายขนส่งสามารถใช้พวกมันในการให้บริการพาหนะใน
เมือง เพื่อเป็นการแก้ปัญหาได้

หลังจากที่เขากลับมา โอหยางโซวก็ไปที่คลังแสง แล้วนำ
ธนูประกอบทั้ง 5,000 คัน ออกมา ส่วนเรื่องการแจกจ่าย
ธนูเหล่านี้ มันจะเป็นความรับผิดชอบของกรมกิจการ
ทหาร

เมื่อเขากลับไปถึงคฤหาสน์ของลอร์ด เวลาก็ล่วงเลยมา
ถึง 18.00 น. แล้ว ดังนั้น โอหยางโซวจึงตรงเข้าไปใน
ส่วนหลังของคฤหาสน์ โดยไม่ได้และที่สำนักงานของเขา
ตามปกติ

“พี่ใหญ่ ท่านกลับมาแล้ว!”

ปิงเอ๋อมีสายตาที่เฉียบคม เธอรีบวิ่งไปหาเขาทันที เพื่อ
ให้เขาอุ้มเธอ

ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมานี้ โอหยางโซวได้ทิ้งปิงเอ๋อไว้ตาม
ลำพัง เด็กหญิงตัวน้อยคิดถึงเขาเป็นอย่างมาก ทุกๆวัน
เธอจะคอยถามว่าพี่ชายของเธอจะกลับมาเมื่อไหร่

หลังจากการสู้รบผ่านไป 1 สัปดาห์ ละอองเลือดที่ติดอยู่
ทั่วร่างกายของเขาก็แห้งแล้ว แต่มันก็ยังคงมีกลิ่นติดอยู่
ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่กล้าอุ้มปิงเอ๋อ เขารับหยุดเธอ
แล้วกล่าวว่า “พี่ชายสกปรกมาก ให้พี่อาบน้ำให้สะอาด
ก่อน แล้วเดี๋ยวพี่จะมาทานอาหารค่ำพร้อมกับเจ้า ตกลง
นะ”

ปิงเอ๋อมาข้างหน้าเขา แล้วดมกลิ่นเขา แน่นอนว่ามันมี
กลิ่นแปลกๆ ดังนั้น เธอจึงกล่าวออกมาว่า “เหม็น
เหม็น”

โอหยางโซวยิ้ม แล้วเอื้อมมือไปหยิกแก้มที่ขาวนุ่มของเธอ
เธอ และได้ทิ้งความสกปรกไว้ตรงจุดนั้น ปิงเอ๋อตอบ

สนองในทันที เธอรีบหันหลังและวิ่งหนีไป

Chapter 196 การขายคู่มือเทคนิคลับ

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 3 เวลา 10.00 น.

โอหยางโซวมาที่สำนักงานของเขา แล้วเริ่มจัดการงาน
ต่างๆของรัฐบาล ที่ถูกทิ้งไว้ตลอด 1 สัปดาห์

ในช่วงหลังของเดือนที่ 7 เหมืองแร่กลางซานและนา
เกลือ ทำกำไรรวมกันได้ 8,100 เหรียญทอง เงินก้อนนี้ยัง
ไม่ได้รับการจัดสรรโดยโอหยางโซว ด้วยเหตุนี้ จึงมีคน
งานจำนวนมาก ที่ยังไม่ได้รับค่าแรงของเดือนที่ 7

ในความเป็นจริง การจัดสรรเป็นเรื่องง่าย ไม่มีอะไรซับซ้อนมากนัก ด้วยการเริ่มโครงการต่างๆ กรมการเงินเริ่มที่จะตั้งตัวอีกครั้ง ดังนั้น เขาจึงมอบเงิน 5,100 เหรียญทอง ให้กับกรมการเงิน มันเป็นจำนวนสูงสุดแล้ว ที่โอหยางโชวสามารถให้ได้

ส่วนที่เหลืออีก 3,000 เหรียญทอง 1,000 เหรียญทอง จะถูกเพิ่มเป็นทุนให้ธนาคาร 4 สาขาในเมืองมู่หลาน, ในขณะที่ 2,000 เหรียญทอง ที่เหลือ จะถูกนำไปเป็นทุนในการเริ่มต้นสาขาใหม่ของธนาคาร 4 สาขาในเมืองสิงโตหิมะ

โอหยางโชวไม่ได้เก็บเงินไว้กับตัวเองเลย ไม่ใช่ว่าเขาไม่

ต้องการเงิน แต่เขายังมีสมบัติอื่นๆอีก นั่นก็คือ คู่่มือ
เทคนิคลับระดับทอง 120 ฉบับ

ในช่วงต้นเดือนนี้ ราคาคู่มือเทคนิคลับยังคงเพิ่มขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง มันใกล้จะถึงเป้าหมายที่ 700 เหรียญทองแล้ว
อีกไม่นาน โอหยาางไซวก็จะขายคู่มือเทคนิคลับ และเขา
ก็จะได้รับเงินจากการขายเป็นจำนวนมาก

เขาตัดสินใจที่จะใช้ประโยชน์จากราคาธัญพืชที่ยังต่ำ
โดยจะใช้เงินที่ได้จากการขายคู่มือเทคนิคลับ ไปซื้อ
ธัญพืชมาสะสมไว้เป็นจำนวนมาก เมื่อถึงเวลาแล้ว เขา
ก็จะขายธัญพืชออกไปในราคาที่สูง และเขาก็จะได้กำไร
ส่วนต่างของราคาเป็นจำนวนมาก

ถ้าความทรงจำของเขาถูกต้อง ราคาธัญพืชจะเพิ่มสูงขึ้น
ถึงหน่วยละ 30 เหรียญทองแดง ซึ่งเป็น 3 เท่าของราคา
ปกติ หักภาษี 10%, ค่าจัดเก็บธัญพืช และส่วนที่เสีย
หายในระหว่างขนส่ง เขาก็ยังได้รับรายได้สูงถึง 250%
ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าหลังจากการขายคู่มือเทคนิคไปแล้ว

โอหยางโซวสั่งให้ฝ่ายก่อสร้าง สร้างยุ้งฉางขนาดใหญ่ใน
เขตตะวันตกของเมือง มันจะใช้เป็นคลังในการจัดเก็บ
ธัญพืชเพื่อการค้า

หลังจากที่เริ่มการก่อสร้างมาได้ 1 เดือน มหาวิทยาลัยสี
หนานก็เป็นรูปเป็นร่างแล้ว ทั้ง 3 วิทยาลัยได้ถูกจัดตั้งทั้ง
หมดแล้ว และพวกเขาก็เริ่มต้นการรับนักเรียนนักศึกษา
ส่วนการก่อสร้างส่วนที่เหลือ มันไม่ได้ส่งผลกระทบต่อ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนมากนัก

ตามคำสั่งของโอหยาางโซว ข้าราชการทุกคนของรัฐ รวม
ทั้งเจ้าของกิจการต่างๆในดินแดน ยกเว้นเพียงผู้ที่ผ่านจิ
นซีและจุเหริน คนอื่นๆทั้งหมดจะต้องไปศึกษาต่อที่
มหาวิทยาลัยสีหนาน

ด้วยเหตุนี้ กรมการบริหาร จึงได้กำหนดการหมุนเวียน
เวลาของข้าราชการ เพื่อให้พวกเขาสามารถปฏิบัติงาน
ได้ตามปกติ ในขณะเดียวกัน ก็เพื่อให้มั่นใจว่า ข้าราชการ
แต่ละคน จะได้รับการศึกษาอย่างน้อย 1 เดือน
จากมหาวิทยาลัยสีหนาน

เจ้ากรมการเงิน ชุ่ยหยิงหยู ได้เข้าร่วมชั้นเรียนเป็นคน

แรก เพื่อเป็นแบบอย่างให้กับคนอื่น ๆ โดยเธอเข้าร่วมกับ
วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์

เขาสามารถบอกได้ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ ข้าราชการ
ของเมืองซานไห่ จะได้ฉลองการเลื่อนขั้น และเพิ่มขีด
ความสามารถของพวกเขาไปอีกระดับหนึ่ง

นอกจากนี้ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ทั่วไป ยังได้เริ่มคิด
เลือกผู้มีความสามารถพิเศษเข้ามา เพื่อเพิ่มสถานะให้
กับช่างฝีมือที่อยู่ค่อนข้างต่ำในสมัยโบราณ มันจะช่วย
แสดงให้เห็นถึง สถานะที่เพิ่มขึ้นของช่างฝีมือในดินแดน

ช่างไม้, ชาวนา, ชาวสวน และคนที่มีความสามารถ
พิเศษอื่นๆ ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่ วิทยาลัยวิทยา

ศาสตร์ทั่วไปเช่นกัน เพื่อให้พวกเขาได้เรียนรู้ความรู้สมัยใหม่, ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และตรรกะ เพื่อช่วยในการเพิ่มผลผลิตในอนาคต

มันทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในดินแดน โชคดีที่ในดินแดน ไม่มีตระกูลหรือกลุ่มอำนาจใดๆ ส่วนใหญ่เป็นเพียงครอบครัวธรรมดา จึงทำให้นโยบายต่างๆ ดำเนินการได้อย่างราบรื่น

นอกจากนี้ กรมการแพทย์ยังได้เปิดดำเนินการแล้ว

ช่วงบ่าย ในขณะที่โอหยางโซวกำลังจัดการกับกิจการของรัฐบาล ก็มีเสียงแจ๊สเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของเขา

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นซาไฟ
จุ่น ในการเป็นลอร์ดคนที่ 9 ของภูมิภาคจีน ในการอัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1, รางวัลพิเศษ
: คะแนนการกุศล 600 เต็ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นซาไฟ
จุ่น ในการเป็นลอร์ดคนที่ 9 ของภูมิภาคจีน ในการอัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1, รางวัลพิเศษ
: คะแนนการกุศล 600 เต็ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นซาไฟ
จุ่น ในการเป็นลอร์ดคนที่ 9 ของภูมิภาคจีน ในการอัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1, รางวัลพิเศษ

: คะแนนการกุศล 600 เต็ม!”

ความจริงที่ว่าเมืองอาซูร่าได้ประสบความสำเร็จใน
การอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 ส่งผลให้คนที่
ตกใจมากที่สุดก็คือ ชุ่นหลงเตียนเซว่ เมืองชุ่นหลงของ
เขาได้ผ่านข้อกำหนดการยื่นคำร้องแล้ว และกำแพงก็ถูก
สร้างขึ้นพร้อมแล้ว ความกังวลเดียวของเขาก็คือ การ
ขาดกำลังพล

จากที่ชุ่นหลงเตียนเซว่บอก เมืองชุ่นหลงของเขาและ
เมืองสาขา มีกองกำลังเพียง 2,500 นาย แล้วเขาจะมี
ความกล้าในการยื่นคำร้องในการอัฟเกรดได้อย่างไร

แต่การอัฟเกรดสำเร็จของเมืองอาซูร่า ก็ทำให้เหลือที่ว่าง

สำหรับ 10 อันดับแรกเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น เขายัง
กังวลมากขึ้นและกลัวว่า ตำแหน่งสุดท้ายนี้จะถูกยึดไป
โดยคนอื่น

ในขณะเดียวกัน คนเดียวที่ช่วยชุนหลงเตียนเซวได้ก็คือ
โอหยางโซว

โอหยางโซวไม่ได้เสนอความช่วยเหลือใดๆ เพราะเดียว
ชุนหลงเตียนเซวก็จะมาหาเขาเอง หากเขาต้องการให้โอ
หยางโซวช่วยเหลือเมืองชุนหลงของเขาในการอักเกรด
เขาก็ต้องอนุญาตให้ธนาคาร 4 สมุทระของเมืองซานไห่
เปิดสาขาในเมืองชุนหลง

เขาร้อนรน เพราะถ้าไม่ได้อยู่ใน 10 อันดับแรกของ

ภูมิภาคจีน เขาก็จะถูกลดแคลน แต่ถ้าเขาทำสำเร็จ มันก็
อาจจะนำมาซึ่งผลประโยชน์มากมาย

ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งอื่นใด เพียงแค่กล่าวถึงเกียรติของการ
อยู่ใน 10 อันดับแรกเพียงอย่างเดียว ก็มีนัยสำคัญต่อชื่อ
เสียงของดินแดน มันง่ายที่จะทำให้พวกเขาเป็นที่สนใจ
และรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์

โอหยางโซวใช้เวลาบางส่วนคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อที่จะ
ช่วยเหลือเมืองซุ่นหลงเตียนเซวในการอัฟเกรด เขา
สามารถช่วยได้ 2 เรื่อง นั่นคือ เงินทุนและอุปกรณ์ ด้วย
เงินทุนที่เพียงพอ เมืองซุ่นหลงจะสามารถขยายกำลัง
ทหารได้ และด้วยอุปกรณ์ที่ครบครัน เมืองซุ่นหลงก็จะมี
กองกำลังที่เข้มแข็ง

หลังจากการเจรจาอยู่นาน สุดท้าย โอหยางโซวและซุน
หลงเตียนเซวก็ตกลงกันได้

ประการแรก : เมืองซานไห่จะตั้งสาขาของธนาคาร 4
สมุทรในเมืองซุนหลง ด้วยเงินทุนสำรองไม่น้อยกว่า
5,000 เหรียญทอง โดยเมืองซุนหลงจะเป็นผู้เตรียมสิ่งที่
จำเป็นทั้งหมด ขณะที่เมืองซานไห่รับประกันว่า เงินทุน
จะพร้อมใช้งานใน 3 วัน

ประการที่สอง : เมืองซานไห่จะยึดตามราคาที่ตกลงกัน
ไว้ก่อนหน้านี้ คือ ดาบถั่งราคาเล่มละ 5 เหรียญทอง, ธนู
ประกอบราคาคันละ 10 เหรียญทอง, โดยเมืองซานไห่
จะขายดาบถั่ง 1,000 เล่ม และธนูประกอบ 1,000 คัน

รวมเป็นเงิน 15,000 เหรียญทอง เงินดังกล่าวจะถูก
แปลงเป็นเงินกู้ของธนาคาร 4 สมุทรโดยอัตโนมัติ โดย
จะมีระยะเวลากู้ยืมนาน 1 ปี

เนื่องจากความคืบหน้าของเกมส์เร็วกว่าโลกแห่งความ
จริง ดังนั้น การชำระเงินรายเดือนทั่วไป จะเทียบเท่ากับ
การชำระเงินรายปี 1 ปี ของการกู้ยืมในเกมส์ จึงเทียบได้
กับการกู้ยืม 12 ปี ในโลกจริง

เมื่อมีเงินกู้ยืมมากกว่า 10,000 เหรียญทอง ความ
สามารถในการทำกำไรของเงินกู้ของธนาคาร 4 สมุทรก็
จะสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

โอหยาบไซวไม่ได้กังวลว่า ชุ่นหลงเตียนเซวจะไม่สามารถ

จ่ายเงินได้ หลังจากอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางแล้ว
การหาเงินเดือนละ 1,000 เหรียญทอง สามารถทำได้ไม่
ยากนัก

แน่นอนว่า มันจะส่งผลให้ปีที่จะถึงนี้ เมืองซุ่นหลงจะอยู่
ในสภาพการเงินที่ตึงตัว

วันที่ 2 หลังจากลงนามในข้อตกลง โอหยางโซวก็มาที่
ตลาด เขาเริ่มขายคู่มือเทคนิคลับที่เขา มี ในตลาด คู่มือ
ลับระดับทองยังคงขาดแคลนอย่างมากในขณะนี้

คู่มือเทคนิคลับจะต้องใช้เวลาจำนวนมากในการฝึก ยก
ตัวอย่างเช่น เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง ของโอหยางโซว เขาได้ฝึกฝนมากกว่า 2

เดือนครึ่งแล้ว แต่เขาเพิ่งจะเข้าสู่ขั้นที่ 3 ได้ในสิ่งเดือนที่ 7 นี่เท่านั้น

ส่วนคู่มือเทคนิคลับอย่างวิชาหอกตระกูลหยางและ ศิลปะการต่อสู้ ปาจีฉวน เขาได้ฝึกฝนตลอด 2-3 เดือนที่ผ่านมา เขาก็ยังอยู่เพียงระดับฝึกหัดเท่านั้น และนี่ยังไม่รวมถึงว่า เขาได้รับการแนะนำของผู้ฝึกฝนที่เกี่ยวข้อง มิฉะนั้น เขาอาจจะคืบหน้าได้เร็วกว่านี้

ดังนั้น จึงความเลือกคู่มือลับระดับสูงตั้งแต่เริ่มต้น

ผู้เล่นที่ต้องการมัน มีกระทั่งผู้เล่นระดับไฮ-เอ็น โดย เฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เล่นที่อยู่ในกิลด์ 10 อันดับแรก หรือ กองกำลังที่สำคัญ พวกเขาจะฝึกฝนเทคนิคระดับทอง

หรือสูงกว่าเท่านั้น

การฝึกฝนเทคนิคระดับทอง มันเหมือนกับเป็นการเสีย
เวลาโดยเปล่าประโยชน์

นี่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการขายคู่มือเทคนิคลับระดับ
ทอง เพราะเมื่อเข้าสู่ปีที่ 2 ผู้เล่นจะเริ่มเบนเป้าของพวกเขา
เขาไปที่คู่มือเทคนิคลับระดับที่สูงขึ้น อย่างระดับกษัตริย์

โอหยางโซวเริ่มขายพวกมันที่ละเล่ม ที่ราคา 700
เหรียญทอง ตามที่คาดไว้ ขณะที่เขาวางขาย มันได้ถูก
ซื้อในทันที

ในขณะที่เขาเริ่มขายพวกมันในตลาด ชาวก็แพร่กระจาย

ออกไป ผู้เล่นจำนวนมากต่างถูกดึงดูดโดยการปรากฏ
ตัวของคู่มือเทคนิคลับระดับทองในตลาด

“เฮ้ เจ้ารู้เกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่ ข้าได้ยินมาว่า มีคู่มือ
เทคนิคลับระดับทองปรากฏขึ้นในตลาด”

“เจ้าช่างซำยิ่งนัก ดูนี ข้าได้ซื้อมันมาแล้ว”

“บ้าจริง เจ้ารวบเกินไปแล้ว!”

“อา ข้าได้ยืมเงินมาจากเพื่อนๆ ของข้า ในไม่กี่เดือนข้างหน้า
หน้านี้ ข้าคงต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดแล้ว”

ในขณะที่กองกำลังต่างๆ และกิลด์พ่อค้าชั้นนำ พวกเขามี

สมาชิกพิเศษคอยติดตามความเคลื่อนไหวของตลาด

ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นคณกลุ่มแรกที่ตอบสนอง ข้อความ
ได้ถูกส่งไปยังกลุ่มผู้อาวุโสของพวกเขาในทันที เนื่องจาก
จากพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อขายหากมันมีราคาสูง
เกินไป

เมื่อผู้นำกิลด์พ่อค้าได้รับข่าว โดยไม่คิด พวกเขาได้รับ
รวบรวมเงินในทันที กระแสเงินสดของกิลด์พ่อค้าเป็น
อะไรที่น่าทึ่งมาก

ถ้าพวกเขาต้องการ เหล่าสมาชิกก็จะส่งเงินเข้ามาใน
กิลด์ ซึ่งมันทำให้พวกเขารวบรวมเงินได้เป็นหมื่นๆ
เหรียญทองอย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่ามาตรการนี้ สามารถทำได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น มิฉะนั้น ความเชื่อมโยงของสมาชิกอาจจะลดลง สมาชิกที่มีส่วนร่วม ต่างก็เป็นสมาชิกหลัก ส่วนสมาชิกหน้าใหม่ พวกเขายังคงดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในเกมส์ แล้วพวกเขาจะมีเงิน ในการส่งไปมีส่วนร่วมในครั้งนี้ได้
อย่างไร

หลังจากขายคู่มือเทคนิคลับได้ 20 ฉบับ โอหยาางไซวกก็
เปลี่ยนราคาเป็น 705 เหรียญทอง ใน 20 ฉบับถัดมา

ในเวลานี้ มันเป็นการแข่งขันของกองกำลังหลัก ผู้เล่น
เดียวทำได้เพียงยอมแพ้เท่านั้น

ส่วนที่เหลืออีก 80 ฉบับ โอหยาางโหวตัดสินใจขายมัน
เป็นชุด ชุดละ 5 ฉบับ โดยมีราคาขายอยู่มรา 3550
เหรียญทอง มันจะตกอยู่ที่ฉบับละ 710 เหรียญทอง

โอหยาางโหวมักลยุทธ์ของตัวเองในการขายคู่มือเทคนิค
ลับ เขาไม่ได้วางขายพวกมันทั้งหมดครั้งเดียวในตลาด
เขาเพียงวางขาย 1 ชุด ในทุกๆ 30 นาทีโดยประมาณ ผู้
ซื้อที่ตาบอด พวกเขาไม่รู้ว่จำนวนคู่มือเทคนิคลับเหลือ
อยู่เท่าไร ชุดที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าพวกเขาจะเป็นชุดสุด
ท้ายหรือไม่

จนกระทั่งถึงช่วงเที่ยง โอหยาางโหวเหลือคู่มือเทคนิคลับ
เพียง 40 ฉบับเท่านั้น

ในเวลานี้ โหหยางโชวไม่ได้วางขายคู่มือเทคนิคลับใน
ตลาดอีก เขาออกจากตลาด กลับไปยังคฤหาสน์เพื่อ
ทานอาหารกลางวัน

การขายคู่มือเทคนิคลับสิ้นสุดลง กองกำลังที่พลาด
โอกาสนี้ในการซื้อคู่มือเทคนิคลับเริ่มเสียใจอย่างสุดซึ้ง
พวกเขาสูญเสียในครั้งนี้ เพราะรวบรวมเงินได้เข้าเกินไป

แต่หลังจากพักสั้นๆ โหหยางโชวก็กลับไปที่ตลาด ครั้งนี้
เขาได้ขายคู่มือเทคนิคลับเป็นชุด ชุดละ 10 ฉบับ ใน
ราคา 7,200 เหรียญทอง ซึ่งเทียบได้กับฉบับละ 720
เหรียญทอง

เมื่อเหล่าพ่อค้าที่คอยเฝ้าติดตามตลาดเริ่มสิ้นหวัง พวก

เขาก็ได้เห็นคู่มือเทคนิคลับวางขายอีกครั้ง พวกเขารู้สึก
ยินดีเป็นอย่างมาก ไม่มีคำพูดใดๆจะสามารถอธิบาย
ความสุขของพวกเขาได้ โดยไม่ต้องแจ้งให้พวกเขาในระดับสูง
ทราบ พวกเขาซื้อพวกมันทั้งหมดในทันที

ด้วยเหตุนี้ คู่มือเทคนิคลับระดับทอง 40 ฉบับ จึงถูกขาย
ทั้งหมดในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมง

Chapter 197 การลุกไหม้ของทุ่งหญ้า

หลังจากเสร็จสิ้นการขายคู่มือเทคนิคลับ 120 ฉบับ มัน
คิดเป็นเงินรวม 85,300 เหรียญทอง หลังจากหักภาษี
10% แล้ว เขาก็ยังได้รับเงินมากกว่า 76,000 เหรียญ

ทอง ขณะที่คู่มือเทคนิคลับทั้งหมดนี้ เขาซื้อมาด้วยราคา
เพียง 6,000 เหรียญทองเท่านั้น

เขาได้กำไรมากกว่า 10 เท่าในการซื้อขายนี้

โอหยางโซวเคยคิดที่จะส่งเทคนิคลับเหล่านี้ให้กับน้ำของ
เขา เพื่อที่จะหลีกเลียงภาษี อย่างไรก็ตาม เขารู้ว่าน้ำ
ของเขาจะต่อรองกับเขาดังนั้น เขาจึงไม่ได้ทำเช่นนั้น

ตามแผนของเขา เขาจะหาคู่มือเทคนิคลับระดับ
จักรพรรดิให้กับน้ำของเขา สำหรับคู่มือเทคนิคลับระดับ
ทอง แม้ว่าเขาจะขายให้กับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ
สงคราม-หิมะ ก็จะมีเพียงสมาชิกหลักเท่านั้นที่ได้ใช้มัน

สำหรับพวกเขา โอหยางโซวไม่ได้มีความรู้สึกใดๆกับ
สมาชิกเหล่านั้น

ตลอดการขายคู่มือเทคนิคลับทั้งหมดนี้ เขาทำเพียงเพื่อ
ความสนุกสนาน และคนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจาก
เหตุการณ์ ไม่ใช่ผู้เล่นที่ไม่ได้รับคู่มือเทคนิคลับใดๆ แต่
เป็นเพียงฉิงหยาง

.....
.....

ณ เมืองนักดาบ สำนักงานของลอร์ด

“น้องเล็ก เราจะไม่ขายจริงๆหรือ? คุณๆนั่นสิ เขาขาย

ชุดคือมือเทคนิคลับล่าสุดในราคาถึงฉบับละ 750

เหรียญทอง ถ้าเรายังไม่ขายในตอนนี้อย่าเกรงว่าตลาด
จะเริ่มอืดตัว”

ผู้นั่งอยู่ด้านหน้าเฟิงฉิงหยางก็คือน้องสาวของเขา
เฟิงฉิงเยว่

แตกต่างจากพี่ชายของเธอ เธอยังคงสงบอยู่ “พี่ใหญ่ไม่
จำเป็นต้องกังวลมากเกินไป ตามการคาดเดาของข้า
ราคาคู่มือเทคนิคลับ จะมีราคาเพิ่มขึ้นสูงสุดถึง 800
เหรียญทอง ส่วนเรื่องการอืดตัวของตลาดตามที่
ท่านกล่าว ไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับมัน ท่านเห็นหรือ
ไม่ว่า คู่มือเทคนิคลับระดับทอง 120 ฉบับ ถูกขายหมด
ภายใน 1 วัน ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ความต้องการคู่มือ

เทคนิคลับระดับทองนั้นมีสูงเพียงใด”

“นอกจากนี้ แม้ว่าตลาดจะอึมครึมจริงๆ มันก็จะเกิดจากเงินที่พวกเขามีอยู่ ถูกนำไปใช้ซื้อคู่มือเทคนิคลับ 120 ฉบับนี้ หลังจากผ่านไประยะหนึ่ง เมื่อผู้คนเริ่มมีเงินอีกครั้ง ราคาของคู่มือเทคนิคลับก็จะกลับมาเพิ่มขึ้นอีกครั้ง ท่านต้องเข้าใจว่าคู่มือเทคนิคลับระดับทองนั้นสำคัญระดับที่ต่ำกว่านี้ใช้งานได้ไม่ดีนัก ดังนั้น ผู้เล่นคงไม่พอใจกับมัน สำหรับระดับที่สูงกว่าระดับทอง ผู้เล่นยังคงไม่สามารถจ่ายเพื่อให้ได้มันมาได้ และพวกมันก็ยังมีจำนวนน้อยอย่างมาก ดังนั้น ข้าจึงมั่นใจว่าเราจะขายได้อย่างแน่นอน”

ถ้าโอหยางไซวอยู่ที่นี้ และได้ฟังการวิเคราะห์ของเธอ

เขาคงพยายามทุกวิถีทาง เพื่อเชิญชวนเธอมาเป็นคน
สนิทของเขา วิสัยทัศน์และความเข้าใจของเธอนั้น ช่าง
น่าประทับใจและไม่เหมือนใคร ห่างไกลจากผู้เล่นทั่วไป
มาก

“เอาละ ข้าเชื่อเจ้า” เฟิงฉิงหยางเลือกที่จะยอมแพ้ เห็น
ได้ชัดว่าเขาเชื่อมั่นองสาวของเขามาก

.....
.....
...

ในมือของโอหยางไชวตอคนนี้ เขากำลังถือเงินก้อนใหญ่ที่
สุดนับตั้งแต่เปิดตัวมา แน่แน่นอนว่าเขาจะไม่ยอมให้เงิน
เหล่านี้สูญหาย เขาเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขาอย่าง

ทะนุทะนอม

เขาได้มอบเงิน 5,000 เหรียญทอง เป็นทุนสำรองให้กับ
ธนาคาร 4 สาขาเมืองชั้นล่าง จากนั้น เขาก็มอบ
เงิน 1,770 เหรียญทองเป็นทุนสำรองให้กับธนาคาร 4
สาขาหลัก

นอกจากเก็บเงินไว้สำรอง 10,000 เหรียญทองแล้ว เขา
ใช้เงินที่เหลือทั้งหมด 60,000 เหรียญทอง เพื่อซื้ออัญมณี

คู่ค้าของเขาก็คือ หอการค้าชุย ตัวแทนของพวกเขาเป็น
ลูกพี่ลูกน้องของชุยหยิงหยู ชื่อของเขาคือ ชุยโซวเหวิน

แม้กระทั่งสำหรับหอการค้าชุย การค้านี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเล็กๆ

ชู่ยฺไฮวเหรินไม่สามารถจินตนาการได้ว่า ดินแดนเล็กๆ
เช่นเมืองซานไห่ มีทรัพยากรทางการเงินแข็งแกร่งเช่นนี้
ได้อย่างไร พวกเขาเพียงจะเป็นคู่ค้าทางธุรกิจกันได้เพียง
1 เดือน แค่ยอดการซื้อขายก็ได้ทะลุ 70,000 เหรียญทอง
ไปแล้ว ซึ่งมันเป็นอะไรที่น่าเหลือเชื่อมาก

ในตอนแรก หอการค้าชู่ยฺไฮนดีจะร่วมมือกับเมืองซานไห่
ก็เพราะชู่ยฺไฮใหญ่ แต่ตอนนี้ หอการค้าชู่ยฺไฮได้มองไปที่
พันธมิตรทางการค้าของเขาอย่างเท่าเทียมกันแล้ว

จากคำกล่าวของชู่ยฺไฮวเหริน แม้เขาจะไม่สามารถกล่าว
ออกมาได้อย่างมั่นใจ แต่เมืองซานไห่ที่เจียบสงบนี้ ก็
อาจจะเป็นโอกาสที่ทำให้หอการค้าชู่ยฺไฮจะทะยานสูงขึ้น
อีกครั้งในอนาคต

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชู่หยิงหฺยมีผลกระทบต่อพวกเขา
มาก คาราวานของหอการค้าชู่ถูกปล้น สินค้าที่สูญ
หายไม่ได้มีค่ามากนัก แต่ประเด็นใหญ่ก็คือ ชื่อเสียงของ
หอการค้าชู่เสียหายอย่างมาก

ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น หอการค้าชู่ได้สูญเสียสมาชิก
หลักไปหลายร้อยคน ผู้บริหารระดับสูงหลายสิบคน และ
ที่สำคัญที่สุด ท่านหญิงแห่งตระกูลชู่หายสาบสูญไป

การปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งของเธอ ได้กลายมาเป็นจุดพลิก
ผันสำหรับหอการค้าชู่

เพื่อที่จะตอบแทน หอการค้าชู่ได้เพิ่มความจริงใจมาก

ยิ่งขึ้นในความร่วมมือของทั้ง 2 ฝ่าย และโอหยางโซวยัง
ได้เปิดเผยการคาดการณ์ของเธอ เกี่ยวกับตลาดธัญพืช
ในระยะ 3 เดือนข้างหน้าให้ขุ่ยโซวเหรินทราบ

สำหรับหอการค้าขุ่ย จำนวนกำไรที่พวกเขาจะได้รับ จะ
มีมากน้อยเท่าใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีความเชื่อ
มั่นในตัวโอหยางโซวมากเพียงใด รวมไปถึงความกล้า
และความเด็ดเดี่ยวของพวกเขา มันเป็นเรื่องที่โอหยางโซว
ไม่สามารถตัดสินใจแทนพวกเขาได้

ธัญพืช 60 ล้านหน่วย ด้วยปริมาณมหาศาลขนาดนี้
ฝ่ายทรัพยากรต้องใช้เวลาถึง 3 วัน ในการถ่ายโอนจาก
ตลาดไปยังศูนย์กลางของขนาดใหญ่ที่อยู่ในเขตตะวันตก

การตัดสินใจดังกล่าวทำให้ผู้ที่อยู่ภายในดินแดนมีนง
ไม่มีใครเข้าใจว่าลอร์ดของพวกเขาซื้อธัญพืชมากมาย
เช่นนี้ทำไม?

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางโซวไม่ได้อธิบายมากนัก เนื่องจาก
เงินที่ใช้ซื้อธัญพืชเหล่านี้ไม่ได้มาจากรายได้ของดินแดน
พวกเขาจึงไม่ได้พยายามที่จะขัดขวางเขา แม้ว่าการ
กระทำของเขาจะทำให้พวกเขามีนงก็ตาม

สำหรับผู้เล่นเช่นเสี่ยวเยว่ พวกเขาเข้าใจเพียงเล็กน้อย
เกี่ยวกับการจัดการดินแดน ดังนั้น พวกเขาจึงไม่เข้าใจ
ว่าธัญพืชจำนวนมหาศาลนี้หมายถึงอะไร

ในขณะเดียวกัน โอหยางโซวก็นำดาบถึง 1,000 เล่ม

และธนูประกอบที่ยึดได้จากปฏิบัติการไฟฟ้า 1,000 คัน
ส่งให้กับเมืองซุ่นหลง ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ยังได้เข้า
ร่วมพิธีเปิดธนาคาร 4 สาขาเมืองซุ่นหลงด้วยตัว
เอง

ด้วยการสนับสนุนและความช่วยเหลือของโอหยางโซว
ซุ่นหลงเตียนเซวได้ขยายกองทัพของเขาเพิ่มอีก 2,000
นาย ในทันที

วันรุ่งขึ้น เขาก็ได้ยื่นคำร้องขออัฟเกรด เมื่อถึงวันที่ 10
เดือนที่ 8 เมืองซุ่นหลงก็จะเผชิญหน้ากับการบุกโจมตี
ของพวกผู้บุกรุก

ในช่วงระหว่างนี้ ซุ่นหลงเตียนเซวสั่งให้ ฉินฉีอ๋องนำกอง

กำลังไปกวาดล้างค่ายโจรที่อยู่ภายในดินแดน วัตถุประสงค์ของคำสั่งนี้ก็คือ เพิ่มความสามารถและประสบการณ์ให้กับทหารใหม่ ไม่เช่นนั้น พวกเขาก็คงจะไม่มีประโยชน์ในการบุกโจมตีของพวกผู้บุกรุกที่กำลังจะมาถึง

แน่นอนว่า หวังหยวนเฟิงและเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศรของเขา จะถูกส่งไปให้ยืมแบบฟรีๆ นี่เป็นการสนับสนุนที่สมาชิกพันธมิตรซานไห่ทุกคนจะได้รับ ในขณะที่เมืองซานไห่มีเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศรทั้งหมด 5 เครื่อง ดังนั้น เครื่องยิงหน้าไม้เหล่านี้ จึงช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับชุมชนหลงเตียนเซวอย่างมาก

ในขณะที่รอการอัปเดตของดินแดนของชุมชนหลงเตียนเซว

ว่า โอบายางโซวกก็คอยติดตามชนเผ่าเร่ร่อน และเหตุการณ์
ใหญ่อื่นๆ

จากความทรงจำในชีวิตที่แล้วของเขา เมื่อมีผู้อัฟเกรด
ดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 ได้ครบ 10 ดินแดน
มันจะทำให้สมรภูมิครั้งที่ 2 เริ่มขึ้น

สำหรับสมรภูมิ โอบายางโซวยังคงเตรียมพร้อมอยู่ ตอนนี้
เขาได้อยู่ในขั้นตอนสุดท้ายของการเตรียมพร้อมแล้ว

เลยส่งได้ส่งจดหมายแจ้งการเคลื่อนไหวของชนเผ่าเร่
ร่อนมาให้โอบายางโซวอย่างต่อเนื่อง

นับตั้งแต่ปฏิบัติการไฟป่าผ่านไปได้ 1 สัปดาห์ ชาวการ

ฆ่าล้างค่ายเจ้าน้ำของเผ่าเทียนฉี ก็ได้แพร่กระจายออกไป
ไปทั่วทุ่งหญ้า รวากับเป็นพายุไต้ฝุ่นฤดูร้อน

เกี่ยวกับผู้ร้าย แต่ละเผ่ามีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

บางเผ่าก็คิดว่าเป็นฝีมือของพวกโจร เพราะไม่ว่านักรบ
เผ่าเทียนฉีที่รอดชีวิตหรือผู้ที่รอดชีวิตคนอื่นๆ พวกเขา
ต่างก็เป็นพยานว่า เห็นพวกโจรเดินผ่านทุ่งหญ้า พวก
เขากล่าวว่า ผู้ร้ายเหล่านั้นแต่งตัวแบบพวกโจร และยัง
ออกอาละวาดไปทั่ว

บางเผ่าก็คิดว่าเป็นฝีมือของบางเผ่า และอ้างว่าชุดที่
พวกเขาสวมเป็นเพียงการปลอมตัวแบบง่ายๆ แต่ละเผ่า
ได้สืบสวนอย่างรอบคอบ กลยุทธ์สงครามที่สามารถ

กวาดล้างนักรบชนเผ่าเร่ร่อนได้เช่นนี้ หัวหน้าเผ่าส่วน
ใหญ่ต่างเห็นพ้องกันว่า พวกโจรจะไม่มีกลยุทธ์หรือแผน
การที่ดีเช่นนี้

นอกจากนี้ ยังมีชายคนหนึ่งกล่าวว่า มันเป็นดินแดนของ
ลอร์ด เขาก็คือ ‘ธ’ หรืออดีตผู้บัญชาการค่ายเจ็นสี่ หลา
คเซ็น ตอนนี้เป็นนักโทษภายใต้คำสั่งของเม็งเค่อ เขา
อาจจะถูกประหารเมื่อไหร่ก็ได้

วันที่หลาคเซ็นกลับมาที่ค่ายหลักของเผ่าเทียนฉี เม็งเค่อ
ได้ปลดเขาออกจากตำแหน่งทันที และโยนเขาเข้าไปใน
คุกประหาร ไม่ว่าเขาจะถูกปล่อยตัวหรือถูกประหาร ทุก
สิ่งขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของข่าน

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการพ่ายแพ้ที่น่าเศร้าเช่นนี้ แม้ว่า ศัตรูของเขาจะใช้กลยุทธ์ที่แปลกประหลาด แต่การกระทำของหลาคเซ็นและการตัดสินใจที่แย่งของเขา ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ ดังนั้น เขาจึงยอมรับความผิดของเขา และเขาก็เต็มใจที่จะชดใช้ความผิดของเขาด้วยความตาย ในคืนนั้น ไม่มีใครอื่นนอกจากทั้งสอง รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในเต็นท์ของข่าน

ผู้คนรู้เพียงว่า หลาคเซ็นถูกโยนเข้าไปในคุกประหาร แต่เมื่อก่อนยังไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับเวลาที่แน่นอน ที่จะประหารหลาคเซ็น ดังนั้น เรื่องนี้จึงหยุดลงและค้างอยู่ตรงนั้น

ปฏิบัติการครั้งนี้ ไม่ได้เป็นเหมือนกับปฏิบัติการรุ่งอรุณที่มีผลเพียงเล็กน้อย การที่ค่ายเจิ้นสี่ถูกทำลาย มันค่อยๆ

ส่งผลกระทบต่องู่งหญ้าช้าๆและรุนแรง

ผลกระทบโดยตรงคือ เฝ้าขนาดกลางบางเฝ้าทางตะวันตก หัวใจของพวกเขาเริ่มเดือดพล่านด้วยความตื่นเต้น หากไม่มีค่ายเงินสี่คอยควบคุมพวกเขา พวกเขาก็ไม่ต้องอยู่ภายใต้เฝ้าเทียนฉีอีกต่อไป

เฝ้าขนาดเล็กเริ่มหวาดกลัว เฝ้าเทียนฉีเป็นผู้สนับสนุนที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขา แต่ตอนนี้ เฝ้าเทียนฉีได้สูญเสียแขนไปข้างหนึ่งแล้ว และก็ยังไม่รู้ตัวตนของศัตรูอีกด้วย

แล้วผู้สนับสนุนดังกล่าว จะยังคงปกป้องพวกเขาได้อยู่หรือไม่?

ถ้าเผ่าขนาดเล็กถูกมองเป็นแกะ เผ่าขนาดกลางก็ถูก
มองเป็นหมาป่าที่หิวโหย สำหรับเผ่าเทียนฉี พวกเขาจะ
เป็นสิงโตแห่งทุ่งหญ้า ราชาสิงโตจะจำกัดฝูงหมาป่า
และคุ้มครองฝูงแกะ

แต่ตอนนี้ราชาได้รับบาดเจ็บ และหมาป่าก็เริ่มจ้องมาที่
เหยื่อของพวกเขา แม้ว่าหมาป่าจะไม่กล้าต่อต้านและ
โจมตีสิงโต แต่พวกมันก็สามารถแสดงให้เห็นว่า
ฟันและกรงเล็บของพวกเขาแหลมคมเพียงใด

แม้แต่ในเผ่าเทียนฉี ความกระตือรือร้นที่จะก่อสงครามก็
เพิ่มสูงขึ้น

เผ่าเทียนฉีได้ทำหน้าที่เป็นสิงโตมาหลาย 10 ปี พวกเขา

ถือนมกุฏของราชาแห่งทุ่งหญ้าขนาดใหญ่นี้มานาน ดัง
นั้น พวกเขาจึงสามารถหยุดการยั่วยุของคู่อริได้เสมอ

ความพ่ายแพ้ที่น่าเศร้าของค่ายเจ้านี้ ชี้ไปที่บางเผ่าทาง
ตะวันตก พวกเขาเริ่มคิดว่า เผ่าขนาดกลางเหล่านั้นได้
สมรู้ร่วมคิดกับพวกโจร และก่อให้เกิดเหตุการณ์น่าเศร้า
ของค่ายเจ้านี้

เหตุผลง่ายๆ พวกโจรหนีไปทางด้านทิศตะวันตก

หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมืองเค่อได้ส่งทหารองครักษ์
ของข่านไปติดตามศัตรู

อย่างไรก็ตาม ผู้บัญชาการของทหารองครักษ์ โบว์คี่น่า

รายงานว่ ำหลังจากไปถึงเขตทุรกัันดาร์ด้านทิศตะวันตก
ร่อรงรอยของผู้นุกรุกก็หายไปในอากาศ

กองทัพนาคใหญ่ของพวกโจรและม้านับหมื่นตัวจะ
หายไปได้ไย่อย่างไร? พวกเขาคิดว่ ำอาจจะต้องมีเผ่า
ขนาดกลางบางเผ่า ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงนั้น พยายาม
ปกปิดร่องรอยให้กับพวกโจร

ความเกลียดชังภายในชนเผ่าเริ่มเพิ่มสูงขึ้น แม้แต่ช่านอ
ย่างเมิ่งเค่อ ก็คงจะไม่สามารถข่มมันไว้ได้นานนัก ใน
ทางตรงกันข้าม เผ่าขนาดกลางในทางใต้, ตะวันออก
และเหนือ ยังคงเก็บตัวเงียบทั้งหมด

เมิ่งเค่อรู้ว่ ำความเงียบดังกล่าว เป็นเพียงความสงบก่อน

พายุจะมา

ดังนั้น เขาจึงสามารถทำได้เพียง ปราบพวกยักษ์ที่อยู่ใน
เผ่า และป้องกันไม่ให้เกิดสงครามระหว่างพวกเขากับ
เผ่าทางตะวันตก มิฉะนั้น ถ้าสงครามเกิดขึ้น มันอาจจะ
ไปไกลเกินกว่าที่เขาจะหยุดได้

Chapter 198 การเลือกฝ่าย

ทุ่งหญ้าในตอนนี้ คล้ายกับเป็นกองไม้แห้ง หากมี
ประกายไฟเพียงเล็กน้อย มันก็อาจลุกลามเป็นเปลว
เพลิงที่ลุกไหม้ได้

ในขณะที่เปลวเพลิงแผดเผาทุ่งหญ้า ตลาดการค้าของ
เมืองมิตรภาพก็จะรุ่งเรืองขึ้นอย่างเงียบๆ

ไม่กี่วันมานี้ มีคนเลี้ยงสัตว์ที่ไม่ระบุชื่อ นำฝูงแกะขนาด
ใหญ่, ขนแกะ และแม้กระทั่งม้าฉิ่งฟู ออกมาขายใน
ตลาด โดยพวกเขาตั้งใจใช้สินค้าเหล่านี้ เพื่อแลกซื้อ
ธัญพืช และผลิตภัณฑ์จากเหล็กของเมืองมิตรภาพ

ธัญพืชนั้นได้ตามต้องการ แต่ผลิตภัณฑ์จากเหล็กนั้น
เป็นสินค้าควบคุม ผู้ปกครองเมืองมิตรภาพ ใจให้เงิน
ไม่กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง เขาจึงรีบส่งจดหมายมายัง
เมืองหลักในทันที เพื่อขอคำแนะนำจากลอร์ดของเขา

วัตถุประสงค์ของโอหยางไชวก็คือ การลากและกระตุ้น

ให้ชนเผ่าเร่ร่อนเข้าสู่สงคราม ด้วยวิธีนี้ เขาจะสามารถ
ลดภัยคุกคามต่อเมืองมิตรภาพลงได้ และยังสามารถ
เก็บเกี่ยวกำไรจากสงครามได้อีกด้วย

ผู้ซื้อที่ปิดบังตัวตนเหล่านี้ ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าพวกเขาเป็น
ตัวแทนจากเผ่า และส่วนใหญ่ก็เป็นเผ่าขนาดกลาง จึง
จะเข้าใจเหตุผลได้ว่าทำไม พวกเขาจึงซื้อธัญพืชและ
ผลิตภัณฑ์จากเหล็ก

ดังนั้น ในการตอบกลับของเขา โอหยางโซวกกล่าวว่า
ผลิตภัณฑ์จากเหล็กจะไม่สามารถซื้อขายได้โดยตรง แต่
เขาจะผ่อนปรนแร่เหล็ก โดยอนุญาตให้มีการซื้อขาย
พวกมันได้อย่างอิสระ

โอหยาางไซวไมไ้กัังวลเรื่งขายแร่เหล็กท้งหมดใ้กับชน
เผ่าเร่ร่อน เขาต้องการจะเลี้ยงดูเหล่าหมาป่าที่ทรุดโทรม
เหล่านีใ้แข็งแรงมากขึ้น

การเติบโตของชนเผ่าเร่ร่อนช้ากว่าเมืองซานไห่มาก หลัง
จากมีการตั้งนิคมในทุ่งหญ้า เมืองซานไห่ก็อาจจะมี
กำลังมากพอที่จะขยี้พวกเขาท้งหมดรวมกันได้ ดังนั้น แร่
เหล็กเหล่านั้จะมีประโยชน์อันใด

เดือนที่แล้ว ขณะที่จิวต้วนเสี้ยนนำทีมออกไปวาดแผนที่
ของดินแดน พวกเขาได้พบแหล่งแร่เหล็กอีกแห่ง
ห่างออกไปจากเมืองทางตะวันตก 20 กิโลเมตร กรม
คลังวัสดุได้รับส่งคนงานและคนเหมืองไปยังแหล่งแร่
เหล็กแหล่งใหม่ในทันที

เมืองแร่แห่งใหม่นี้ ห่างจากแม่น้ำมิตรภาพเพียง 10 กิโลเมตร ดังนั้น แร่เหล็กจากเหมืองแห่งใหม่นี้ จะถูกขนส่งทั้งจากทางบกและทางน้ำ โดยเริ่มจากใช้ม้าไม้วัวไม้ขนส่งไปยังริมน้ำ แล้วใช้เรือขนส่งพวกมันต่อไปยังท่าเรือเมืองซานไห่

ในตอนนี้ เมืองซานไห่จึงไม่มีปัญหาการขาดแคลนแร่เหล็กอีก

โอหยางโชวตอบสนองการค้ากับชนเผ่าเร่ร่อนเพิ่มเติมอีก โดยธัญพืชจะถูกขายในราคา 2 เท่าของตลาด ที่ราคา 20 เหรียญทองแดง/หน่วย แร่เหล็กขายในราคา 3 เท่าของตลาด ที่ราคา 300 เหรียญทองแดง/หน่วย

จริงๆแล้วโอหยาางโหวไม่ได้เอาเปรียบชนเผ่าเร่ร่อนมาก
นัก

เนื่องจากราคาธัญพืชในตอนนี้เริ่มผันผวน ในปลาย
เดือนที่ 8 ราคาของมันก็จะมีทะยานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ถ้าเขายังขายธัญพืชในราคาตลาดที่ 10 เหรียญทอง
แดง/หน่วย เขาก็อาจจะขาดทุน

สำหรับแร่เหล็ก มันเป็นสินค้าควบคุม เพื่อที่จะขายมัน
แน่นอนว่าเขาจะต้องเพิ่มราคา เมืองซานไห่ไม่ใช่เมืองที่
มั่งคั่งเหมือนคนรวย ดังนั้น พวกเขาจะไม่ขายมันให้กับ
ชนเผ่าเร่ร่อนในราคาถูกๆแน่นอน

โอหยางโซวได้แสดงถึงความใจกว้างของเขา โดยการไม่
เรียกเก็บภาษีใดๆ เมื่อได้รับอนุญาตจากโอหยางโซว
ใจให้เงินก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น เมืองมิตรภาพและ
กรมคลังวัสดุ ได้ร่วมมือกันในการขนส่งแร่เหล็กไปยังท่า
เรือเมืองมิตรภาพ และส่งพวกมันไปยังตลาด

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 10 เมืองซุ่นหลงได้รับการบุก
โจมตีของผู้บุกรุก

โอหยางโซวไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อดูการต่อสู้ แต่เขาอยู่ในดิน
แดนของเขา เพื่อจัดการงานของรัฐบาล

เมื่อเวลา 18.00 น. เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้นที่หู
ของเขา

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นชั้น
หลงเตียนเซว่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 10 ของภูมิภาค
จิน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1,
คะแนนการกุศล : 400 เต็ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นชั้น
หลงเตียนเซว่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 10 ของภูมิภาค
จิน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1,
คะแนนการกุศล : 400 เต็ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นชั้น
หลงเตียนเซว่ สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 10 ของภูมิภาค
จิน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1,

คะแนนการกุศล : 400 แต้ม!”

ประกาศดังกล่าวไม่ได้เป็นที่สนใจใดๆในหมู่ผู้เล่น แต่
ประกาศต่อมาจากระบบ ทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย
ขึ้นในทันที

“ประกาศจากระบบ : ภูมิภาคจีนประสบความสำเร็จใน
การอัปเดตดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางครบ 10 ดิน
แดน เปิดใช้งานระบบสมรภูมิ สมรภูมิที่ 2 – สงครามมู่
เย่ จะเริ่มอย่างเป็นทางการในอีก 3 วันจากนี้, คำแนะนำ
: สงครามมู่เย่เป็นสงครามไม่บังคับ เฉพาะผู้เล่นที่มีดิน
แดนระดับเมืองขนาดเล็กขึ้นไปเท่านั้น จึงจะมีสิทธิ์เข้า
ร่วม”

เมื่อเทียบกับสงครามครั้งแรก – สงครามใจหวลู่ ผู้เล่น
เริ่มคุ้นเคยกับสงครามมากขึ้น สงครามครั้งแรกได้พิสูจน์
ให้ผู้เล่นรู้ว่า สมรภูมิเป็นเกมส์การเดิมพันที่เป็นไป
ตามกฎหมายแห่งป่า

สำหรับกองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นเมืองซานไห่ ไม่ต้อง
สงสัยเลยว่าพวกเขาจะทำกำไรและได้รับประโยชน์มาก
ที่สุดจากมัน แต่สำหรับผู้เล่นทั่วไป ความพยายามของ
อาจจะไม่คุ้มค่า หากพวกเขาเข้าร่วมสงคราม กองกำลัง
ของพวกเขาที่มีเล็กน้อยและมีคุณภาพต่ำ จะไม่สามารถ
ยังคับทิศทางของสงครามได้ แต่จะกลายเป็นเพียง
อาหารให้กับผู้เล่นคนอื่นๆ กลืนกิน

ลอร์ดบางคนที่มีความทะเยอทะยาน ได้นำกองกำลัง

ของเขา 100 นาย เข้าร่วมสงคราม ซึ่งจบด้วยการสูญเสียทั้งหมด และได้รับค่าตอบแทนเป็นคะแนนการกุศลเพียงหลักร้อยแต้ม การลงทุนและผลตอบแทนของพวกเขา มีสัดส่วนที่ขัดแย้งกันมาก

ดังนั้น ไม่ว่าจะมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นี้หรือไม่ แต่ละคนต่างก็มีความคิดแตกต่างกันออกไป

ณ ขณะนี้ เมืองขนาดเล็กในภูมิภาคจีนมีมากกว่า 1,000 แห่ง ไม่มีใครรู้ว่าทำไม ผู้เล่นลอร์ดถึงยินดีจะเข้าร่วมในท้ายที่สุด

แน่นอน สำหรับสมาชิกในพันธมิตรซานไห่ นั้นไม่ได้เป็นคำถามที่พวกเขาต้องคิดเลย

ชุ่นหลงเตียนเซว่ได้รับการแสดงความยินดีจากพันธมิตร
ของเขาในช่องพันธมิตร เมื่อมีประกาศจากระบบเพิ่มเข้า
มา เขาตกใจและกล่าวติดตลกว่า “สงครามมู่เย่ มันถูก
เรียกมาโดยข้างนั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนั้น ระบบก็ควรจะ
ให้รางวัลอื่นๆกับข้าอีกนะ?”

“เงียบไปเลยเจ้าเติกน้อย!” กงเจิงซีหงุดหงิด

“ฮ่าๆ สิ่งโตน้อย เจ้าอิจฉาข้าหรือ?” ชุ่นหลงเตียนเซว่บ
างครั้งก็ทำตัวต่างไปจากปกติ

“.....” กงเจิงซีส่งเส้นประ เพื่อแสดงถึงความคิดเห็น
ของเขา

“โอ้ใช่ ในที่สุดก็ถึงเวลาที่จะได้รับคะแนนการกุศลแล้ว”
มู่หลานเยว่เป็นคนที่มีความสุขที่สุด เธอรู้สึกท้อแท้กับ
คะแนนการกุศลในก่อนหน้านี้

“หวู่ยี่ ท่านจะเลือกฝ่ายใดในครั้งนี้?”

สงครามมู่เย่เป็นเรื่องที่รู้จักกันอีกชื่อว่า ‘การกบฏของราชาหวู่ต่อทรราชย์โจว’ ราชาหวู่แห่งราชวงศ์โจว นำ
พันธมิตรของเขา บุกลงไปทำสงครามครั้งสุดท้ายกับราชาโจวแห่งราชวงศ์ซางที่เมืองมู่เย่ ราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน พิฆิตเผ่าหลีทางตะวันตกเฉียงเหนือ และตกยี่ทางตะวันออกเฉียงใต้ แม้ว่าเขาจะได้รับชัยชนะทั้งหมด แต่ความก้าวร้าวของเขาที่เกิดจากการไปรุกรานผู้อื่น ก็

นำมาซึ่งความคัดแย้งกับพันธมิตรและชนชั้นสูง ในที่สุด
มันก็นำมาสู่การล่มสลายของราชวงศ์ซาง

นี่เป็นคำอธิบายของสงครามมู่เย่

อย่างไรก็ตาม โหหยางไชวมีความคิดที่แตกต่าง หลัง
จากที่เขาอ่านและค้นคว้า ในสายตาของเขา สงครามถูก
ตกแต่งมากเกินไป โดยลัทธิขงจื้อ การกบฏของราชวงศ์
โจวต่อราชวงศ์ซาง และการตายของราชาโจวแห่ง
ราชวงศ์ซาง เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมแบบของการก่อกบ
ฏต่อผู้ปกครองและการสังหารราชา มันไม่มีความ
ยุติธรรมและความชอบธรรมใดๆ

สงครามมู่เย่เต็มไปด้วยเลือด ความขมขื่น และโศก

นาฏกรรม มันไม่ใช่อะไรที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติ
ศาสตร์ ที่กล่าวว่า มันเป็นสงครามการกบฏของผู้คนต่อ
ราชาโจว พวกเขาพึ่งพาศีลธรรมอันสูงส่ง และได้รับชัย
ชนะในสงคราม โดยยังกล่าวอีกว่า ‘ไม่มีเลือดติดอยู่บน
ดาบของบุรุษ’ แต่หลังจากสงครามจบ กองทัพของราชา
โจวถูกสังหารทั้งหมด พวกเขายังเผาและปล้นทรัพย์สิน
เมืองเจ้าก่อ ภาพลักษณ์ของความรุ่งโรจน์ไม่เหลือให้
เห็นแม้แต่เล็กน้อย

เหตุผลเดียวที่มันได้รับการตกแต่งในหนังสือประวัติ
ศาสตร์ เป็นเพราะการครอบงำทางวัฒนธรรมและ
อุดมการณ์ของลัทธิขงจื๊อ พวกเขายกย่องศิลปะขงจื๊อทั้ง
6 อย่างมาก รวมทั้งระบบและเจตนารมณ์ของราชวงศ์
โจว ตั้งแต่ มารยาทของผู้ดีและสุนทรีย์ ดังนั้น ในโลกที่ถูก
ครอบงำโดยลัทธิขงจื๊อ ขงจื๊อจะตกแต่งให้ราชวงศ์โจว

เป็นศูนย์รวมของความยุติธรรม ความชอบธรรม และ
ความเมตตากรุณา

ดังนั้น พวกเขาจึงไม่อนุญาตให้มีการบันทึกความจริงใน
สงคราม ดังคำกล่าวที่ว่า ‘คำสอนของลัทธิคือประกาศิต
สวรรค์’ สำหรับสงครามมู่เย่ที่แท้จริง มันเป็นสงครามที่
ทำให้เลือดนองแผ่นดินและประชาชน

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดพวกเขาก็ทำลายประวัติศาสตร์ของ
ราชาโจวและยังประนามเขา

ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร โอหยางโหวก็ไม่ได้สนใจมัน
เขาสนใจเพียงแต่ผลประโยชน์ของเขาเท่านั้น เขากล่าว
ว่า “ข้าจะเลือกฝ่ายราชวงศ์ซาง”

“อ้อ?” มู่หลานเยว่ประหลาดใจ

ไปฮั่วถามทันที “หว่าอี้ ท่านกำลังพยายามจะเปลี่ยน
ประวัติศาสตร์หรือ?”

“ถูกต้อง!” โอหยางไชวตอบตรงๆ

ในสงครามครั้งแรก – สงครามโจวหลู่ ชุ่นเซินจุนและ
จางหลางได้ใช้เลือดและพลังทั้งหมดของพวกเขา แสดง
ให้ผู้เล่นลอร์ดเห็นถึงความยากลำบากในการเปลี่ยน
ประวัติศาสตร์ของสงคราม

อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ โอหยางไชวปล่อยให้ทุกคนคิด

ด้วยตัวเอง

“หนูยี่ ท่านแน่ใจแล้วหรือ?”

แน่นอนว่าโอหยางโซวไม่กล้าโอ้อวดมากเกินไป “เกี่ยวข้องกับสมรภูมิ ไม่มีใครรู้ว่าโกอาจะอนุมานอย่างไร ดังนั้นถ้ากำลังถามข้าเกี่ยวกับโอกาสในการชนะสงคราม ข้าไม่สามารถรับประกันได้ แม้ว่าข้าจะทำการบ้านมาแล้ว มันก็ยังคงมีความไม่แน่นอนอื่นๆอีก”

โอหยางโซวกล่าวเช่นนั้น เพราะในชีวิตที่แล้วของเขา เขาไม่ได้เข้าร่วมในสงครามมู่เย่ เขามีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับสงครามในครั้งนี้

“การบ้าน?” ไปฮั้วตระหนักรู้ถึงคำกล่าวของเขา เธอจึงถามเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็น “หว่ายี้ ท่านหมายความว่า ท่านรู้เรื่องสงครามครั้งนี้มาก่อนแล้วงั้นหรือ?”

โอหยางโชวหัวเราะและส่ายหัว “แน่นอนว่าไม่ ข้าไม่ใช่พระเจ้านะ มันเกี่ยวกับสมรภูมิ สงครามโจวหลูในครั้งแรก สามารถบอกเราได้ว่า สงครามที่โกอาเลือกนั้น เป็นสงครามที่สำคัญในแต่ละยุคหรือราชวงศ์ เมื่อคิดเกี่ยวกับ 3 ราชชา 5 จักรพรรดิ สงครามต่อมาย่อมเป็นสงครามสมัยราชวงศ์ซาง ในช่วงเวลานั้น มีสงครามใดสำคัญไปกว่าสงครามมู่เย่อีกหรือ? เพราะงั้น ข้าจึงคาดเดาว่า สงครามครั้งต่อไป ที่โกอาจะเลือก จะต้องเป็นสงครามนี้ แต่ข้าก็ไม่ได้มั่นใจมากนัก นั่นคือเหตุผลที่ข้าเก็บไว้กับตัวเองมาจนถึงตอนนี้”

คำกล่าวของเขามีความจริงและเท็จผสมกันอย่างละครึ่ง
เขาชี้ให้เห็นถึงอนุกรมและรูปแบบที่โกอาใช้เลือกสมรภูมิ
และในเวลาเดียวกัน เขาก็ปกปิดข้อเท็จจริงที่ว่า เขารู้
เพราะเขากลับมาเกิดใหม่

ไปฮัลดความสงสัยของเธอลง เธอยิ้มแล้วกล่าวว่า “หว่า
ยี้ ข้ามีความเชื่อมั่นในการตัดสินใจของท่าน และข้าก็จะ
เลือกฝ่ายราชวงศ์ซางเช่นกัน”

“ข้าจะเชื่อฟังพี่ชายหว่ายี้” มู่หลานเยว่คิดอย่างเด็กน้อยที่
ชั่วร้าย เธอจะไม่ปล่อยผู้สนับสนุนที่ใหญ่ที่สุดของเธอแน่
ถ้าไม่ใช่เพราะโอหยางโซว เธอก็คงไม่ได้รับรางวัลใหญ่
จากสงครามโจวหลู่

โอหยางโซวหัวเราะและส่ายหัวอีกครั้ง “ข้าจะกล่าว
เหมือนคราวที่แล้ว ไม่มีข้อผูกมัดใด ที่จะให้สมาชิกใน
พันธมิตรต้องอยู่ฝ่ายเดียวกัน แต่ข้ามีคำขอเดียว ข้าต้อง
การให้การตัดสินใจของข้าเป็นความลับในหมู่พวกเรา
ข้าไม่ต้องการให้ขุนเขื่นจุนและคนอื่นๆ ทั้งหมดเลือกฝ่าย
ตรงข้าม เพราะการดำรงอยู่ของข้า”

คำกล่าวของเขาทำให้ทุกคนหัวเราะ เหตุผลก็ง่ายๆ ถ้า
พวกเขาเลือกฝ่ายเดียวกับโอหยางโซว ก็ไม่ต้องสงสัย
เลยว่า ตำแหน่งตัวแทนผู้เล่นจะต้องถูกมอบให้กับโอ
หยางโซวแน่ๆ ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาต้อง
การ

“ข้าคิดว่ามันคงฉลาดที่ได้เดินตามท่าน” เฟิงฉิวฮวง
กล่าวต่อ

“ทำตามพี่ใหญ่ แล้วไปเลี้ยงฉลองกัน” คำกล่าวของกง
เจิงซีสั้นๆง่าย ๆ

สุดท้ายก็เหลือเพียงซุนหลงเตียนเซว่ เขาได้เลือกฝ่ายที่
แตกต่างกับคนอื่นๆในครั้งก่อน เขาทำให้ความสามารถ
ของฉินฉีต้องสูญเปล่า แล้วส่งผลให้รางวัลของเขา
แย่กว่าไปฮั่ว

เมื่อต้องจ่ายด้วยราคาที่ขมขื่น ในที่สุด เขาก็เรียนรู้จาก
บทเรียน และกล่าวว่า “ข้าจะตามพี่ใหญ่!”

Chapter 199 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 1

ประกาศจากระบบได้ดังขึ้นอีกครั้งในวันที่ 14 เดือนที่ 8
เวลา 9.00 น.

“ประกาศจากระบบ : 1044 ปีก่อนคริสกาล ในขณะที่
กองทัพหลักของราชวงศ์ซางยังคงอยู่ห่างไกลในทาง
ตะวันออก ทำให้เกิดการขาดแคลนกำลังพลในเมืองเจ้า
ก่อ ราชานูแห่งราชวงศ์โจวจึงใช้ทรัพยากรทั้งหมดของ
เขา ในการเพิ่มกำลังพล จากนั้น เขาก็นำทัพข้ามแม่น้ำ
เหลืองที่เมิ่งจิน ก่อนที่จะร่วมตัวกับกองทัพของพันธมิตร
ของเขา พวกเขาร่วมกันประกาศสงครามกับราชาโจว
แห่งราชวงศ์ซางผู้โหดร้าย ดีสิน พวกเขาได้เข้าโจมตี

เมืองมูเยโดยตรง สงครามสิ้นสุดลงด้วยความพ่ายแพ้
ของตีสันและการตายของเขา สมรภูมิจำนองที่ 2 – สงคราม
มูเยได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ!”

ปัจจุบัน โอหยางโซวเป็นเอิร์ลชั้น 1 เขาได้รับอนุญาตให้
นำทหารไปได้ 3,000 นาย

กองกำลังที่จะได้เดินทางไปกับเขามีดังนี้

1. กองพันแนวหน้าที่ 1 และ 2
2. กรมทหารผสม กองพันที่ 1, 2 และ 3
3. กองร้อยทหารองครักษ์ของลอร์ด
4. กองพันทหารม้าแห่งเมืองฉิวซู่ย 4 กองร้อย

นอกเหนือจากกองพันทหารราบเกราะหนักทั้ง 2 กองพัน
จากกรมทหารผสมแล้ว ทหารที่เข้าร่วมอีก 2,000 นาย
เป็นทหารม้าที่ขี่ม้าชิงฟู่ทั้งหมด

กองพันแนวหน้าที่ 1 และกองร้อยทหารองครักษ์เป็น
ทหารม้าเกราะหนัก พวกเขาทั้งหมดสวมชุดเกราะหมิงก
วง, เหน็บดาบถึง, ถือก้อน และธนูประกอบ ด้วยอุปกรณ์
และค่าสถานะของพวกเขา ตอนนี้ พวกเขาถือเป็นทหาร
ม้าเกราะหนักที่ดีที่สุดในโลก สำหรับกองพันทหารราบ
เกราะหนัก ด้วยการเติมเต็มจากฝ่ายคลังอาวุธ พวกเขา
ทั้งหมดสวมชุดเกราะปูहेริน เหน็บดาบถึงและถือโล่

“แจ้งเตือนระบบ : สงครามมู่เย่มี 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายราช

วงศ์โจวและฝ่ายราชวงศ์ซาง กรุณาเลือกฝ่ายของคุณ?,
แจ้งเตือนพิเศษ : หากคุณเลือกฝ่ายที่พ่ายแพ้สงคราม
และนำพวกเขาไปสู่ชัยชนะได้ คุณจะได้รับรางวัลพิเศษ
ดังนั้น โปรดเลือกอย่างฉลาด!”

“ฝ่ายราชวงศ์ซาง!”

“แจ้งเตือนระบบ : การเลือกฝ่ายเสร็จสิ้น!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
สำหรับการเริ่มต้นการเทเลพอร์ตคน 3,000 คน, เงิน
3,000 เหรียญทอง จะถูกหักออกโดยอัตโนมัติ”

“แจ้งเตือนระบบ : การเทเลพอร์ตเริ่มขึ้นแล้ว!”

หลังจากที่มีน้าวอยู่ชั่วครู่ โอบายางโชนและกองกำลังของ
เขา ก็ปรากฏตัวขึ้นในเมืองหลักของฝ่ายราชวงศ์ซาง

“แจ้งเตือนระบบ : ยินดีต้อนรับผู้เล่นฉีเย่วหวู่ยี่ สู่เมือง
เจ้าเกอ ซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งราชวงศ์ซาง”

เมื่อเปรียบเทียบกับความป่าเถื่อนและง่ายของเมือง
จักรพรรดิเหลืองในสงครามโจวหลู เมืองเจ้าเกอดูเป็น
เมืองที่เจริญรุ่งเรืองกว่ามาก การปฏิบัติต่อผู้เล่นผู้เล่น
นั้นแตกต่างจากสงครามโจวหลูโดยสิ้นเชิง

หลังจากลงทะเบียนในเมือง ผู้เล่นและกองกำลังของ
พวกเขา จะถูกย้ายไปยังค่ายขนาดใหญ่ ที่ได้รับการจัด

สรรไว้นอกเมือง ค่ายมีการตั้งค่าพิเศษสำหรับผู้เล่น และ
มีการจัดอาหารให้กับผู้เล่น ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องเตรียมอาหาร

“วู้ดซี่!”

โอหยางโซวหันไปทางเสียงที่ตะโกนออกมา น้า
ประหลาดใจ เขาเห็นสาวสวยในชุดนักผจญภัย ที่ด้าน
หน้าของเขา เธอดูกล้าหาญและร่าเริง หญิงสาวคนนั้น
โบกมือให้โอหยางโซว เธอตะโกนออกมาด้วยความ
ตื่นเต้น

ในเกมส์ มีหญิงสาวเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่สามารถเรียก
โอหยางโซวว่าวู้ดซี่ได้ และสาวสวยคนนั้นก็คือ ช่งเจี๋ย

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวได้พบช่งเจี๋ยในเกมส์ เขาไม่
คิดเลยว่าสายตาของช่งเจี๋ยจะน่าอัศจรรย์ขนาดนี้ เธอ
สามารถแยกแยะเขาจากฝูงชนจำนวนมากได้

ในความเป็นจริง นักผจญภัยอย่างช่งเจี๋ยจะมีกลิ่นอาย
และรูปลักษณะที่ไม่เหมือนใคร

โอหยางโซวระงับความตื่นเต้นของตัวเอง และฝากม้า
ของเขาไว้กับหวังเฟิง ก่อนจะเดินไปหาช่งเจี๋ยอย่างรวดเร็ว
เร็ว พร้อมทั้งจับมือของเธอ

“ช่างดีจริงๆ กว่าจะได้พบเจ้าในเกมส์ ข้าต้องรอจนมา
ถึงวันนี้!” โอหยางโซวกล่าวด้วยอารมณ์ที่เปี่ยมล้น

1 วันก่อนสมรภูมิจะเริ่มอย่างเป็นทางการ โอหยางโซว ได้เขียนจดหมายถึงซ่งเจีย เขาบอกฝ่ายที่เขาเลือก และหวังว่า เธอจะตามกองกำลังเมืองเทียนชวงมาเข้าร่วมสงครามมู่เย่

ใบหน้าที่สวยงามของซ่งเจียแดงขึ้นทันที เธอรีบดึงมือกลับ ก่อนจะกล่าวอย่างอายๆว่า “คนโง่ มีคนอยู่รอบๆ พวกเรานะ”

คำกล่าวของซ่งเจียทำให้โอหยางโซวพูดไม่ออก ในโลกจริง ซ่งเจียไม่เคยรู้สึกรายที่จะต้องจับมือกับเขา หรือจะบอกว่า บรรยากาศโบราณในเกมส์ ที่ผู้หญิงจะเป็นสุภาพสตรี ได้ส่งผลต่อพวกเธอหรือ? เมื่อมองไปที่ไปฮั่ว,

เฟิงฉิวฮวง และผู้หญิงคนอื่นๆ จะเห็นได้ว่าพวกเธอ
พยายามจะประพฤติตัวเป็นสุภาพสตรีให้มากที่สุด

โชคดีที่ซ่งเหวินเดินเข้ามา และทักทายโอหยางโชวใน
ตอนนั้น เขากล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ข้าคิดว่าท่านคงจะ
เป็นโอหยางโชวใช่หรือไม่? ข้าเป็นพี่ชายของซ่งเจีย ชื่อ
ว่า ซ่งเหวิน ยินดีที่ได้พบ”

จากนั้น เขาก็ชี้ไปที่ชายหนุ่มอีกคนที่สวมชุดนายทหาร
แล้วกล่าวว่า “นั่นเป็นน้องชายของข้า ซ่งหู่”

โอหยางโชวรีบตอบกลับคำทักทายของซ่งเหวิน และ
พยักหน้าให้กับซ่งหู่ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่าเขารับรู้

หลังจากที่ได้พูดคุยกัน โอหยางโซวก็ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับ
กองกำลังของเมืองเทียนชวง ในปัจจุบัน ช่งเหวินเป็นวิ
สเคาท์ระดับ 2 เขานำทหารมาได้เพียง 200 นาย และทั้ง
หมดก็เป็นทหารโล่ดาบธรรมดา โดยมีช่งหวู่เป็นผู้
บัญชาการ

ช่งหวู่ยังคงอายุน้อยและเป็นนักรบ เมื่อเขาเห็นชุดเกราะ
หมิงกงและอุปกรณ์ของโอหยางโซว จึงช่วยไม่ได้ที่เขา
จะนำลายไหล จะมีนักรบคนใดกันที่จะสามารถต้าน
ทานการเข้ายว่นของชุดเกราะหมิงกงที่มีคุณภาพสูง
เช่นนี้ได้กัน? เมื่อเขาเห็นท่าทางของน้องชาย ช่งเหวินก็
รู้สึกอับอายมาก

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เขา

หันไปหาหวังเฟิงและพยักหน้า หวังเฟิงเข้าใจความ
หมายที่โอหยางໄໝจะสื่อ เขาพาคนของเขาบางคนไป
กับเขา จากนั้น พวกเขาก็กลับมาพร้อมกับม้าศึกชิงฟู่ชั้น
สูง

ก่อนที่จะออกเดินทาง โอหยางໄໝได้พิจารณาสิ่งที่เขา
ควรจะมอบให้พี่น้องซึ่งเป็นของขวัญ พวกเขาจะกลายเป็น
เป็นที่เชยของเขาในอนาคต ดังนั้น เขาจะต้องแสดง
ความเคารพต่อพวกเขา

ในปฏิบัติการไฟป่า เขายึดมาชิงฟู่มาได้มากกว่า 6,000
ตัว ในบรรดาม้าเหล่านี้ มีม้าศึกชิงฟู่ชั้นสูง 20 ตัว หลัง
จากแจกจ่ายให้กับนายทหารของเมืองซานไห่แล้ว ก็ยัง
คงเหลืออีก 10 ตัว โดยไม่ได้คิดอะไรมาก โอหยางໄໝ

ตัดสินใจมอบพวกมันให้กับพวกเขาคนละ 1 ตัว แน่แน่นอน
ว่าต้องมีม้าศึกชิงผู้ชั้นสูงอีกตัวสำหรับช่งเจี๋ยด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ โอิหยางโซวยังได้เตรียมชุดเกราะหมิงกงหัว
หมู่มาอีก 1 ชุด

เมื่อเห็นของขวัญที่โอหยางโซวมอบให้กับพวกเขา ช่งเห
วินก็ตกใจมาก เขาถามว่า “นี่คือ?”

ม้าศึกชิงผู้และชุดเกราะหมิงกงของเมืองซานไห่ ได้เป็น
ที่รู้จักของสาธารณชนมาตั้งแต่สงครามโจวหลู่ คุณภาพ
และมูลค่าของม้าศึกชิงผู้ และชุดเกราะหมิงกงนั้นไม่ได้
เป็นความลับ ดังนั้น ช่งเหวินจึงรู้ว่าของขวัญเหล่านี้มี
มูลค่ามากเพียงใด

“นี่ถือเป็นการขอบคุณจากข้า โปรดรับมันไว้ด้วย!” โอ
หยาางโฆวกเล่าว

ซึ่งหว่าไม่สามารถถอยกลับได้ เขาเดินไปข้างหน้าและรับ
ชุดเกราะหมิงกวง ก่อนจะเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของ
เขา จากนั้น เขาก็รับบังเหียนของม้าฉิงฟู่มาจากทหาร
องครักษ์ แล้วขึ้นขี่พวกมันทันที ซึ่งเหวินดูน้องชายของ
เขาว่า “น้องรอง ช่วยสำรวจมหน่อย”

จากนั้น ซึ่งเหวินก็หันไปหาโอหยาางโฆว แล้วกล่าวว่า
“ขอบคุณสำหรับของขวัญของท่าน แล้วก็ ขอโทษ
สำหรับความหยาบคายของน้องชายข้า โปรดยกโทษให้
เขาด้วย”

โอหยางโซวโบกมือ แล้วกล่าวว่า “ไม่ต้องกังวลพี่ชายช่ง
เป็นตัวของตัวเองเถิด ข้ารู้ว่าสำหรับนายทหารแล้ว ม้า
ศึกฉิ่งฟู่และชุดเกราะหมิงกงนั้น น่าสนใจเพียงใด นี่เป็น
เพียงปฏิริยาทั่วไปเท่านั้น มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร”

ช่งเหวินพยักหน้า และเข้าใจความหมายที่โอหยาง
โซวจะสื่อ จากบทสนทนาสั้นๆนี้ เขาตระหนักว่า โอหยาง
โซวเป็นผู้ชายที่มีความคิดเป็นผู้ใหญ่ เขาสงบและเป็น
ชายที่มีอิโก้ แต่เขาก็ไม่หยิ่ง ลักษณะเหล่านี้ เป็น
ลักษณะของคนที่น่าอัศจรรย์ ไม่น่าแปลกใจเลยที่เขา
ประสบความสำเร็จอย่างมากในเกมส์ การเลือกของน้อง
สาวเขาช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

ในทำนองเดียวกัน โอหยางโซวกีประทับใจการพบกัน
ครั้งแรกกับซ่งเหวิน เขาชอบซ่งเจีย ผู้หญิงคนนี้เป็นคนที่
สุภาพ และไม่มีร่องรอยของเล่ห์เหลี่ยมและความฉลาด
แกมโกงของนักธุรกิจเลย

“เออละ พอได้แล้ว ทั้ง 2 คน หยุดทำท่าทางสุภาพใส่กัน
ได้แล้ว” ซ่งเจียขัดจังหวะการสนทนาของพวกเขา

โอหยางโซวและซ่งเหวินทำได้เพียงยิ้มให้กันอย่างขมขื่น

จากนั้น โอหยางโซวกีเริ่มมองหาสมาชิกในพันธมิตรชาน
ไห่ เพื่อเรียกพวกเขามารวมตัวกับเขา

โชคดีที่พวกเขาเทเลพอร์ตมาในเวลาเดียวกัน ดังนั้น เขา

จึงใช้เวลาไม่นานก็หาพวกเขาพบ

ในบรรดาสมาชิกทั้งหมดของพันธมิตรซานไห่ ไปฮั่วและ
เฟิงฉิวฮวงเป็นเอิร์ลชั้น 2 พวกเขาจึงนำทหารมาได้คน
ละ 1,000 นาย, ชุนหลงเตียนเซว่เป็นเอิร์ลชั้น 3 เขานำ
ทหารมาได้ 500 นาย มู่หลานเยว่และกงเจิงซีเป็นวิ
สเคาท์ชั้น 1 พวกเขา นำทหารมาได้คนละ 300 นาย เมื่อ
รวมกับเมืองซานไห่และเมืองเทียนยชวง กองกำลังของ
พันธมิตรซานไห่จึงมีทหารทั้งสิ้น 6,300 นาย ซึ่งมีขนาด
เป็น 3 เท่า ของกองกำลังของพวกเขาในสงครามโจวหลู่

จากนั้น โอหยางโซวกั้แนะนำพี่น้องซ่งทั้ง 3 ให้กับ
สมาชิกในพันธมิตรซานไห่

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้พบกัน บรรยายากาศจึงดูอึดอัด
เล็กน้อย

โอหยางโซวไม่สามารถจะทำอะไรได้ เขาจึงแนะนำว่า
พวกเขาควรออกไปนอกเมืองก่อน สำหรับการค้นหาผู้
เล่นลอร์ดที่มีชื่อเสียงในฝ่ายราชวงศ์ซาง พวกเขาอาจจะ
ต้องใช้เวลาซักเล็กน้อย

นั่นเป็นเพราะว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ผู้เล่นก็ต้องมา
รวมตัวกันที่ค่ายอยู่ดี

ขณะที่พวกเขาเดินออกจากประตูเมือง เสียงแฉิ่งเตือน
สงครามก็ดังขึ้น

“แจ้งเตือนสงคราม : มีผู้เล่นทั้งหมด 805 คน และมี
ทหารทั้งสิ้น 102,000 นาย เข้าร่วมในสงครามมู่เย่ใน
ครั้งนี้ โดยฝ่ายราชวงศ์โจว มีผู้เล่นทั้งหมด 480 คน และ
มีทหารทั้งสิ้น 60,000 นาย ส่วนฝ่ายราชวงศ์ซาง มีผู้เล่น
ทั้งหมด 325 คน และมีทหารทั้งสิ้น 42,000 นาย”

ตามที่คาดไว้ ผู้เล่นส่วนใหญ่เลือกฝ่ายราชวงศ์โจว
มากกว่าฝ่ายราชวงศ์ซาง ประการแรก หลังจากเรียนรู้
บทเรียนในสงครามโจวหลู่ พวกเขาก็ตระหนักได้ว่า พวก
เขาไม่ควรเลือกฝ่ายที่แพ้สงคราม, ประการที่สอง ในฝ่าย
ราชวงศ์โจว มีบุคคลที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์หลู่ซาง
ผู้เล่นที่เลือกฝ่ายราชวงศ์โจว มีความปรารถนาจะรับ
สมัครเขาเข้าร่วมกับดินแดนของตน

หลู่ซาง หรือที่รู้จักกันในชื่อ เจียงซาง มีชื่อทางการว่า ฉีหย่า

เจียงฉีหย่า เป็นนักธุรกิจในสมัยของราชาเหวินแห่งราชวงศ์โจว และเป็นหัวหน้านักวางกลยุทธ์ของราชาหวู่แห่งราชวงศ์โจว และเขายังเป็นผู้บัญชาการสูงสุดอีกด้วย และเป็นผู้ก่อตั้งวัฒนธรรมฉี เขาเป็นบุคคลในตำนานที่มีอิทธิพลอย่างมากในทางทหาร และการเมืองของจีนในสมัยโบราณ เขาได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในหนังสือประวัติศาสตร์ ลัทธิขงจื้อ และวัฒนธรรมต่างๆ ยอมรับว่าเขาเป็นมาสเตอร์แห่งวัฒนธรรม

อาจกล่าวได้ว่า โอิหยางโซวเองก็มีความสัมพันธ์กับบุคคลทางประวัติศาสตร์ผู้นี้เช่นกัน เพราะเจียงซางเป็น

ผู้เขียนหลิวเถา ซึ่งโอหยางโซวได้รับมันมาก่อนหน้านี้
เจียงซางเป็นที่รู้จักกันว่า เป็นบรรพบุรุษของกลยุทธ์ทาง
ทหารทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม ความหวังที่จะรับสมัครบุคคลเช่นเขา
แทบจะกล่าวได้ว่ามันเป็นเพียงความฝันเท่านั้น

จากการสังเกตและทดลองของผู้เล่นในชีวิตที่แล้วของโอ
หยางโซว ประเด็นที่สำคัญที่สุดในการรับสมัครบุคคล
ทางประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีอำนาจก็คือ
การดีที่จุดอ่อนหรือความต้องการของพวกเขา

ตัวอย่างเช่น จุดอ่อนของฮวงจง ซึ่งเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง
ในเรื่องการมีทักษะการยิงธนูที่ยอดเยี่ยมในยุคสามก๊ก

ของจีนโบราณ เขารักลูกชายของเขามาก เนื่องจากลูก
ชายของเขาเจ็บป่วย ถ้ามีใครสามารถรักษาอาการเจ็บ
ป่วยของลูกชายเขาได้ การรับสมัครหวังจก็จะเป็นเรื่อง
ง่าย

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของเจียงซาง เขามีตำแหน่งที่สูงใน
ราชวงศ์โจว การค้นหาความต้องการของเขาจึงแทบจะ
เป็นไปได้ไม่ได้เลย ฉะนั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะรับสมัคร
เขา

ดังนั้น โอหยางโชวจึงไม่ได้คาดหวังที่จะรับสมัครเขา
และเลือกที่จะยอมแพ้ที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายราชวงศ์โจวใน
ทันที

“แจ้งเตือนสงคราม : เนื่องจากฝ่ายราชวงศ์ซางมีกำลังทหารน้อยกว่าฝ่ายราชวงศ์โจว ดังนั้น ทหารของฝ่ายราชวงศ์ซางจะได้รับบำเพ็ญการป้องกันเพิ่มขึ้น 25% โดยอัตโนมัติ”

เนื่องจากการตั้งค่าที่สมจริงของเกมส์ จึงไม่มีแถบเลือดให้เห็น ไม่ว่าคุณจะแข็งแกร่งแค่ไหน คุณก็ยังคงตายได้ หากคุณถูกโจมตีที่คอหรือส่วนที่สำคัญอื่นๆของร่างกาย ดังนั้น การป้องกันจึงเพียงเพิ่มความหนาและความต้านทานของชุดเกราะของพวกเขาเท่านั้น

“แจ้งเตือนสงคราม : จากตำแหน่งและการประเมินคะแนนการกุศล ชุนเฉินจุน(เอิร์ลชั้น 2) ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของฝ่ายราชวงศ์โจว และฉีเยว่หวิ่(เอิร์ลชั้น

1) ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของฝ่ายราชวงศ์ซาง”

ในสงครามมู่เย่ ตัวแทนของผู้เล่นก็ยังคงเป็นขุนเขินจุน
และโอหยางโซว อย่างไรก็ตาม ในครั้งนี้ พวกเขาได้เลือก
ฝ่ายสลับข้างกัน

Chapter 200 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 2

เมื่อโอหยางโซวนำกองกำลังของเขาเข้าไปในค่ายทหาร
ที่อยู่ทางตะวันตก เขาก็พบว่า มีลอร์ดบางส่วนได้มาอยู่
ที่นี่แล้ว

เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในค่าย ราชวงศ์ซางได้ส่ง

ทหารหลวง 100 นาย มาดูแลค่าย ซึ่งพวกเขาเป็นที่รู้จัก
กันในอีกชื่อ ทหารราชวัง

ทหารหลวงเหล่านี้แข็งแกร่งและทรงอำนาจ พวกเขา
สวมชุดเกราะและโล่สัมฤทธิ์ที่ดีที่สุดในยุคนี้

ในฐานะตัวแทนผู้เล่น โอหยางโซวโซคดี ที่เขาได้รับพื้นที่
ที่ดีที่สุดในค่าย ซึ่งมันตั้งอยู่ตรงกลางของค่าย ใกล้ๆ
กับเต็นท์ของทหารหลวง

หลังจากที่จัดการที่พักแล้ว โอหยางโซวก็จัดให้กองฉิงซี
และขุนหลงเตียนเซวไปรวบรวมข้อมูล โดยหลายๆให้
ตรวจสอบว่าลอร์ดที่มีชื่อเสียงอยู่ฝ่ายไหนบ้าง

สำหรับลอร์ดที่มาเยือน โอหยางโซวจัดให้ไปฮั่วและ
เฟิงฉิวฮวงพาพวกเขาไปอีกด้านของเต็นท์ เพื่อหารือ
เกี่ยวกับความร่วมมือ

แตกต่างจากสงครามโจวหลู่ โอหยางโซวหวังว่าเขาจะ
สามารถรวบรวมผู้เล่นให้ได้มากที่สุดในครั้งนี้ เพราะเขา
ได้เลือกฝ่ายที่เคยแพ้สงคราม ถ้าเขาต้องการจะเปลี่ยน
แปลงประวัติศาสตร์ เขาจะต้องพึ่งพาพลังของทั้งฝ่าย

ในค่าย โอหยางโซวสามารถเพลิิดเพลินกับเต็นท์ของเขา
ได้ เพราะหวังเฟิงได้นำทหารองครักษ์มารับผิดชอบด้าน
ความปลอดภัยของเต็นท์แล้ว

เมื่อพวกเขาเห็นว่าโอหยางโซวมีทหารองครักษ์เป็นของ

ตัวเอง กงเจิงซีและซุ่นหลงเตียนเซว่ก็เริ่มอธิบาย พวกเขา
กล่าวว่า เมื่อพวกเขากลับไป พวกเขาจะสร้างกองทหาร
องครักษ์ และแสดงศักดิ์ศรีของพวกเขาในฐานะลอร์ด

โอหยางโซวไม่สนพวกเขา เขาเรียกซ่งเจี๋ยมาที่เตียงของเขา นับตั้งแต่ที่พวกเขาได้พบกันในเกมส์ นี่เป็นครั้งแรก
ที่พวกเขาได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แน่แน่นอนว่าโอหยางโซว
ไม่ได้เรียกเธอมาเพื่อพูดคุยเรื่องความรัก หลังจากที่ถูก
คุยกันเล็กน้อย โอหยางโซวก็หยิบคู่มือเทคนิคลับ
'คัมภีร์เก้าหยิน' ออกมา

มันเป็นคู่มือลับระดับจักรพรรดิ และมีค่าใช้จ่ายสูงถึง
1,500 เหรียญทอง ในตอนที่เขาซื้อมัน แต่ตอนนี้ แม้ว่า
เขาจะขายมันในราคา 30,000 เหรียญทอง ฝูงชนก็ยังคง

จะเชื่อมั่น

สำหรับคู่มือเทคนิคลับที่มีค่าเช่นนี้ โอหยางโซวไม่ได้ส่งมันให้กับซ่งเจี๋ย แต่เขาอยากจะทำมอบให้เธอต่อหน้าแทน เพื่อให้เธอประหลาดใจ และตอนนี้ มันก็ถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะทำเช่นนั้น

“ลองดูนี่ซิว่ามันคืออะไร?” โอหยางโซวส่งคู่มือเทคนิคลับให้กับซ่งเจี๋ย

เธอไม่ได้สนใจมันมากนัก จนกระทั่งเธอได้เห็นชื่อจากปกของคู่มือ เธอตกใจมาก มันทำให้ชากรรไกรของเธอค้าง ก่อนที่เธอจะร้องอุทานออกมาว่า “คัมภีร์เก้าหยิน?”

“ฮู้วว!” โอหยางโซวทำท่าทาง ขณะที่เขาขอให้ซ่งเจี๋ย
เบาเสียงลง

“วู้ดซี่ ท่าน ท่าน ท่านพยายามจะทำให้ข้าตกใจตาย
หรือ?” เธอเบาเสียงลง ก่อนจะกล่าวต่อว่า “คู่มือเทคนิค
ลับที่หายากเช่นนี้ เจ้ายังได้รับมันมา ข้าประทับใจจริงๆ”

“แล้วเป็นอย่างไร เจ้าชอบมันหรือไม่?” โอหยางโซวยิ้ม

ซ่งเจี๋ยพยักหน้า จากนั้นเธอก็ส่ายหัวแล้วกล่าวว่า “วู้ดซี่
ข้าชอบมันจริงๆ แต่ข้าไม่สามารถรับมันไว้ได้ มันมีค่า
มากเกินไป ท่านควรจะเก็บมันไว้ใช้กับตัวเอง ท่านเป็น
ลอร์ดที่ยิ่งใหญ่ ท่านควรจะฝึกฝนเทคนิคที่ยอดเยี่ยมนี้
นะ” ขณะที่เธอกำลังจบ เธอก็ยื่นคู่มือเทคนิคลับกลับไป

ให้อิโหยางโซวอย่างไม่เต็มใจ

อิโหยางโซวส่ายหัวและหัวเราะออกมา เห็นได้ชัดว่าเธอชอบมันมากเพียงใด แต่เธอก็ยังคงคิดถึงเขา “ไม่เป็นไร ข้าได้ฝึกฝนเทคนิคลับระดับจักรพรรดิอันอื่นแล้ว ดังนั้นข้าจึงไม่ต้องใช้คัมภีร์เก้าหยินนี้”

“อู๊ดซี่ ท่านแน่ใจนะว่าจะไม่ได้โกหกข้า ท่านพูดราวกับว่าคู่มือเทคนิคลับระดับจักรพรรดิเป็นเพียงผักในตลาด มันไม่ได้หาได้ง่ายๆเช่นนั้น ข้าไม่เชื่อหรอกว่าท่านจะฝึกฝนมันแล้ว”

อิโหยางโซวพูดไม่ออก เขาจึงแสดงแถบสถานะตัวละครของเขาให้เธอดู ทักษะการตรวจสอบไม่สามารถตรวจ

สอบแถบสถานะของผู้เล่นได้ นี่เป็นวิธีเดียวที่จะได้เห็น
สถานะของผู้เล่นคนอื่น

หลังจากที่เธออ่านค่าสถานะของเขาแล้ว ช่งเจียก็อุทาน
ออกมาด้วยเสียงดังว่า “วู๊ดซี่! ข้ามันใจแล้วในตอนนี่ว่า
ท่านเป็นสัตว์ประหลาดจริงๆ พระเจ้า ท่านคนเดียวมีเท
คติกลับระดับจักรพรรดิถึง 2 เทคนิค และยังมีเทคนิค
ระดับกษัตริย์อีก 1 เทคนิค ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ”

“ตอนนี้ เจ้าเชื่อข้าแล้วใช่ไหม? รีบเรียนรู้เทคนิค
คัมภีร์เก้าหยินเถอะ ข้าจะรออยู่ข้างๆเจ้า”

“โอเค” เธอยิ้มออกมาอย่างมีความสุข ขณะที่เธอมีอวาง
ไว้นบนคู้มือ แล้วเรียนรู้มัน

โอหยางโซวไผ่ดู ขณะที่เธอกำลังนั่งขัดสมาธิ เขาก็เริ่ม
การฝึกฝนของเขาข้างๆเธอ

หลังจากที่ผ่านไป 3 ชั่วโมง ช่งเจี๋ยก็เปิดตาขึ้น ความปิติ
ยินดีเต็มอยู่บนใบหน้าของเธอ เธอจึงไปที่โอหยางโซวที่
นั่งอยู่ข้างๆเธอ และสัมผัสได้ถึงความรักในประกายสาย
ตาของเธอ ‘วู๊ดซี่ นายช่างดีกับฉันจริงๆ ฉันไม่รู้ว่าจะตอบ
แทนนายยังไงดี’

เมื่อเวลาผ่านไปซักพัก โอหยางโซวก็เสร็จสิ้นการฝึกฝน
ของเขา และเขาก็ได้เห็นว่า ช่งเจี๋ยกำลังจ้องมองมาทาง
เขา เขายิ้มแล้วกล่าวหยอกล้อว่า “เจ้าไม่เคยเห็นผู้ชาย
หล่อๆแบบข้ามาก่อนหรือ? การที่เจ้าจ้องมองข้าเช่นนี้

มันทำให้ข้ารู้สึกอายนะ”

“ซี หูยี้ ใบหน้าของท่านก็ยังคงหนาเหมือนเดิม” ช่งเจีย
ยิ้มอย่างนุ่มนวล

ด้วยความสัตย์จริง โอหยางไชวที่อยู่ในเกมสนั่น ทำให้
เธอรู้สึกแตกต่าง รวากับเขาเป็นคนแปลกหน้า เขาเป็น
คนที่สงบและมั่นคง และยังเป็นลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ ดังนั้น
มันจึงเป็นเรื่องยาก ที่เธอจะเชื่อมโยงเขากับโอหยางไชว
ในสมัยเด็ก แต่เขาก็ยังคงคำนึงถึงช่งเจีย โอหยางไชวก็
ยังคงเป็นโอหยางไชว เขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“วูดซี ข้าสังเกตเห็นว่าพันธมิตรซานไห่ของท่าน มีผู้หญิง
สวยๆอยู่เต็มไปหมด บอกข้ามาตามตรง ท่านมีผู้หญิง

คนอื่นนอกจากข้าหรือไม่?” หลังจากที่มีความรู้สึกคุ้นเคย
กลับมาอีกครั้ง เธอก็เริ่มที่จะหึ่งหวง

คำกล่าวของเธอเป็นความจริง ภายในพันธมิตรซานไห่
เฟิงฉิวฮวง, ไปฮั่ว และมู่หลานเยว่ ต่างก็เป็นหญิงสาวที่
งดงาม และพวกเธอยังเป็นลอร์ดแห่งดินแดนที่ทรง
อำนาจ ซึ่งเจียรู้สึกละสบายใจ เธอเป็นเพียงสาวน้อย
จากตระกูลซ่ง ซึ่งไม่มีอำนาจอะไรในเกมสนี้ นอกจากนี้
เฟิงฉิวฮวงยังเป็นคุณหนูจากตระกูลเฟิงอีกด้วย

การปรากฏตัวของพวกเธอ ทำให้เจียรู้สึกราวว่าถูกคุก
คาม

“นอกจากนี้ การที่ท่านบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะ

กำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองเช่นนี้ ท่านคิดว่าท่าน
จะทำตัวเจ้าชู้ และมีนางสนมเป็นพันๆคนเลยหรือ?”
ความหึงหวงของซ่งเจี๋ยเริ่มหนักขึ้น

โอหยางไชวส่ายหัว ก่อนที่จะลูบหัวของเธอเบาๆ
แล้วกล่าวว่า “เจ้ากำลังกล่าวอะไรออกมากัน? นี่เป็น
เพียงเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายใน มันไม่ใช่เทคนิคที่
ใช้สำหรับเรื่องแบบนั้น นี่เจ้ายังคงมีความภาคภูมิใจใน
ฐานะผู้หญิงอยู่อีกหรือ?”

“ถ้าเช่นนั้นก็บอกข้ามา ท่านมีอะไรกับสาวๆพวกนั้นหรือ
ไม่? จากที่ข้าเห็น พวกนางใกล้ชิดกับท่านมาก ทั้งยิ้มให้
กัน และยังสนทนากันอย่างสนิทสนม ในขณะที่ข้า ไม่แม้
แต่จะหาโอกาสคุยกับท่านได้เลย วิวดี บอกข้ามาตาม

ตรง ท่านคิดว่าข้าไว้ประโยชน์หรือไม่? ข้าไม่เคยมาช่วย
ท่านเลยในเกมสนี้ และข้ายังคงเป็นภาระ ทำให้ท่านต้อง
เสียสมาธิอีกด้วย” ซ่งเจียรู้สึกละอายเล็กน้อย

คำกล่าวของเธอทำให้โอหยางโชวตะลึง เขาลุกขึ้นและ
กอดซ่งเจียจากด้านหลัง เขาเงื้อมมือของเขาไปรัดรอบเอว
เธอ และวางใบหน้าของเขาไว้ที่ข้างๆ แก้มสีขาวนุ่มๆ ของ
เธอ ซ่งเจียรู้สึกเขินอายมาก นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้
สนิทสนมกันขนาดนี้ ตั้งแต่ที่พวกเขาได้พบกัน

“หญิงโง่ ข้า โอหยางโชว ไม่ใช่เพลย์บอย การมีผู้หญิง
เช่นเจ้าในชีวิต เป็นสิ่งที่ข้าปรารถนา ไปฮั้วและคนอื่นๆ
เราเป็นเพียงเพื่อนกันเท่านั้น ไม่มีความรู้สึกอื่นๆ ระหว่าง
พวกเรา และเจ้าก็หยุดกล่าวว่าตัวเองเป็นคนไร้

ประโยชน์ได้แล้ว เราเป็นคู่รักกัน ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้อง
เถียงกันเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ สำหรับสิ่งต่างๆที่เจ้าได้มอบ
ให้ข้า มันสำคัญยิ่งกว่ายิ่งอื่นใด” โอหยางโซวกล่าวอย่าง
สนิทสนม

ร่างของเธอสิ้นเทา ใบหน้าของเธอแดงระเรื่อ แม้กระทั่ง
หูของเธอก็ร้อนผ่าว นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวกล่าวถึง
ความรักกับเธอ ดังนั้น เธอจึงไม่สามารถขยับไปไหนได้

เธอหันมามองโอหยางโซว มองเข้าไปในดวงตาของเขา
แล้วกล่าวอย่างจริงจังว่า “อู๊ดซี่ ข้าจะจำคำกล่าวของ
ท่านในวันนี้ไว้ และโปรดอย่าหันหลังให้ข้า”

“ข้า โอหยางโซว จะไม่หันหลังให้กับเจ้าตลอดชีวิตที่

เหลืออยู่ของข้า!”

ซึ่งเจียไม่อาจทนได้อีกต่อไป เธอทิ้งความภาคภูมิใจของเธอในฐานะเด็กสาว แล้วจูบโอบอ้อมอย่างไซว

จูบนี้เป็นสัญญาตลอดชีวิตของพวกเขา

ในขณะที่ทั้ง 2 คน กำลังกระซิบกระซาบคำหวานให้กับและกัน กงเจิงซี้ก็เดินเข้ามา และเมื่อเขาได้เห็นฉากนั้นดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง ก่อนจะกล่าวออกมาว่า “พี่ พี่ใหญ่ น้องชายของท่านกำลังยุ่งอยู่กับการรวบรวมข้อมูลด้านนอก ท่านยังคงอยู่ที่นี้ และสนุกสนานเพลิดเพลินเช่นนี้ หวู่หวู่ ไหว่ไหว่”

โชคดียี่สิบเจ็ดไม่ใช่ผู้หญิงใจแคบ เธอมีกลิ่นอายของนาง
เอก แม้ว่าจะเจอกับคำล้อเลียนของกงเจิงซี เธอก็เพียง
เอียงอายเล็กน้อย

โอหยางโชวไม่สนใจการล้อเลียนของเขา และถามว่า
“เป็นเช่นไรบ้าง?”

กงเจิงซีกลับมาจริงจั่งอีกครั้ง เขาส่ายหัว แล้วกล่าวว่า
“พี่ใหญ่ มันไม่ดีเท่าไร ท่านคิดอย่างไรละ พันมิตร
หानตาน, พันมิตรซุนฉิว และพันธมิตรโลหะโลหิตได้
เลือกฝ่ายราชวงศ์โจวทั้งหมดอย่างไม่น่าเชื่อ”

โอหยางโชวตะลึง “เป็นไปได้ว่ามีใครอยู่เบื้องหลัง
เหตุการณ์นี้?”

“ไม่ใช่แค่นั้น” ชุ่นหลงเตียนชวนเดินเข้ามา เขาทักทาย
พวกเขา แล้วกล่าวต่อว่า “ข้าเพิ่งจะเห็นหฺวู่ฟูจาก
พันธมิตรห่านตาน”

“หฺวู่ฟู? ตอนนี้ เขาไม่ได้อยู่กับพันธมิตรห่านตานหรือ
หรือ?” โอหยางโซวงงงวย

“ใครจะรู้”

กงเจิงซีคิดในแง่ลบกว่าทั้ง 2 คน “มันอาจเป็นไปได้ว่า ตี
เงินส่งเขามาเป็นสายลับหรือไม่?”

“สายลับ? ในสมรภูมิ ไม่อนุญาตให้มีการส่งข้อความ แม้

แต่ช่องพันธมิตรก็ถูกจำกัด แล้วเขาจะส่งข้อความได้
อย่างไร?” โอหยางโซววงงวย

“เฮะเฮะ พี่ชาย เป็นสายลับเขาไม่จำเป็นต้องส่งข้อความ
ก็ได้ เขาสามารถทำลายพันธมิตรจากภายใน และหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมในการรบ ตราบเท่าที่เขาต้องการ ยังมี
อีกหลายวิธีที่เขาจะทำได้” กงเจิงซีทำเหมือนว่าเขา
เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดซะเอง

โอหยางโซวพยักหน้าและขมวดคิ้ว “ไม่น่าจะใช่ หากเป็น
กรณีดังกล่าว การที่หวู่ฟู่มาที่นี่ เขาจะไม่ได้รับประโยชน์
อะไรเลย แล้วทำไมเขาต้องเสียสละครั้งใหญ่ด้วยเล่า?”

“พี่ใหญ่กล่าวถูกต้อง จากความเห็นของข้า หวู่ฟู่คงไม่

เต็มใจที่จะทำเช่นนี้ อาจเป็นไปได้ว่าพันธมิตรของเขา
บีบบังคับเขามากเกินไป ถ้าเราอยากรู้ว่าทำไมเขาถึงมา
ที่นี่ และตีเงินกับชนชั้นจนมีกลยุทธ์ใด หัวฟูค่อนข้างจะ
น่าสนใจ พี่ใหญ่ ท่านน่าจะลองติดต่อเขาดู” การคาด
เดาของชนชั้นสูงเตียนเซว่ค่อนข้างมีเหตุผล

มีเมฆครึ้มในใจโอหยางโซว เขาไม่สบายใจถ้ายังไม่รู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น “เออละ ข้าจะลองติดต่อกับหัวฟูดู ดูเหมือน
ว่ามารุกรานนี้จะไม่ง่ายเลย”

“เหอะ ตีเงินและคนเช่นเขาก็แค่คนชั่วฉลาด พี่ใหญ่ไม่จำ
เป็นต้องกังวลมากเกินไปหรอก” กงเฉิงชี้หัวเราะเยาะเย้ย
ตีเงินตามปกติ ความเกลียดชังระหว่างทั้ง 2 ค่อนข้างยุ่ง
เหยิง

โอหยางโซวส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “เจ้ากล่าวผิดแล้ว อย่า
ได้ดูถูกพวกเขา เจ้าไม่ได้สังเกตหรือว่า นับตั้งแต่ที่เขาล้ม
เหลวในการอัปเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลาง ตีเงิน
ก็ได้ลดการเผยแพร่ต่อสาธารณชนแล้ว สิ่งนี้หมายความว่า
ว่าเช่นไร? มันก็หมายความว่า เขาได้ตระหนักถึงความ
ผิดพลาดของเขา และตอนนี้ เขาได้ซ่อนมือของเขาอยู่ใน
เงา การเป็นศัตรูกับคนแบบนี้่น่ากลัวที่สุด นอกจากนี้
หลังจากเริ่มการอพยพ จึงจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ทั้งหลายก็ได้
มายืนข้างเขาแล้ว”

ซุนหลงเตียนเซว่พยักหน้า เขาเห็นด้วยกับข้อสรุปของโอ
หยางโซว

Chapter 201 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 3

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวได้เชิญหู่ฟู่มาที่เต็นท์ของเขา

ทั้ง 2 คน ไม่ได้พบกันในที่ลับตาคน แต่จัดการประชุม
โดยตรงที่เต็นท์ของโอหยางโซว พวกเขาไม่สามารถซ่อน
การประชุมนี้ได้อยู่แล้ว และมันก็ไม่มีอะไรต้องหลบซ่อน
ด้วย

“ท่านสามารถบอกข้าได้หรือไม่ว่า แผนการของตีเจิน
และซุนเซินจุนเป็นเช่นไรบ้าง?”

ความตรงไปตรงมาของโอหยางโซวทำให้หู่ฟู่ตกใจ เขา

ตอบกลับว่า “เหตุใดข้าถึงต้องบอกท่านด้วย?”

“จากที่ท่านกล่าว ดูเหมือนมันจะมีแผนการสมรู้ร่วมคิด
บางอย่างอยู่จริงๆสินะ!” โอิหยางโซวกล่าว

“ท่าน!” หวู่ฟู่เพิ่งจะรู้ตัวว่าเขาตกเป็นเหยื่อของโอหยาง
โซวแล้ว เขาส่งบลงและเริ่มปรับกลยุทธ์ของเขา เขา
กล่าวว่า “ถูกต้อง พวกเขามีแผนบางอย่าง แต่ข้าจะไม่
บอกท่าน”

“ท่านจะบอกแน่” โอิหยางโซวกล่าวด้วยความมั่นใจเป็น
อย่างมาก

“อวดดี!” หวู่ฟู่เริ่มหงุดหงิด

โอหยางโชวอี้ม แล้วกล่าวว่า “พี่ชายหู่ฟู่ ไม่จำเป็นต้อง
ดีที่ฟู่ไม่รอบๆ เราทุกคนรู้ว่าท่านและพวกเขาไม่เหมือน
กัน ไม่เช่นนั้น ท่านคงไม่ถูกส่งมาที่นี่ พวกเขาบีบบังคับ
ท่าน พวกเขาไม่ไว้วางใจท่าน นี่คือความจริงที่ทุกคนรู้”

ใบหน้าของหู่ฟู่มีดมน คำกล่าวของโอหยางโชวทำให้
เขารู้สึกแย่

หู่ฟู่เงยหน้าขึ้น ใบหน้าของเขาไร้อารมณ์ใดๆ “แล้ว ข้า
สามารถไว้วางใจท่านได้หรือไม่? หรือข้าควรจะถามว่า ท่าน
ลอร์ดอันดับ 1 แห่งภูมิภาคจีน, ผู้นำแห่งพันธมิตรซาน
ไห่, ตัวแทนผู้เล่น ข้าจะไว้วางใจท่านหรือไม่?”

โอหยางโซวพยักหน้า “ท่านไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว”

หว่าฟู่รู้สึกอ่อนแอ เขาถอนหายใจก่อนจะตัดสินใจ
แล้วกล่าวออกมา “ฉิเยว่หว่ายี่ มาทำข้าตกลงกัน”

“เชิญกล่าว!”

“ข้าจะบอกในสิ่งที่ท่านต้องการจะรู้ ในทางกลับกัน ท่าน
ต้องยอมรับข้าเข้าพันธมิตรฐานให้”

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกายออกมา เขาไม่ได้
คิดเลยว่าจะเป็นเช่นนี้ สิ่งนี้ห่างไกลจากที่เขาคิดไว้มาก
ดูเหมือนว่าหว่าฟู่จะขัดแย้งกับคนพวกนั้น เขาจึงต้องมา
หาที่หลบภัยเช่นนี้ อาจกล่าวได้ว่า จึงจอกเฒ่าเหล่านั้

ไม่ต้อนรับเขาอีกต่อไป

‘เหล่าจิ้งจอกเฒ่า พวกท่านคิดจริงๆหรือว่า ข้าจะไม่
สังเกตเห็นพวกท่าน น่าขบขันจริงๆ’

“ข้ายอมรับข้อเสนอนของท่าน” โอบายางโซวกกล่าวอย่างไม่
ลังเล

“สิ่งที่เกิดขึ้นก็ง่าย ๆ มันเป็นสัญญาณการรวมตัวของ 69
ทราชาย์แห่งหानตาน เมื่อไม่นานมานี้ ข้าได้เห็นเหล่าผู้
นำกองกำลังรวมตัวกันอยู่ที่เมืองหานตานอย่างไม่ตั้งใจ
แต่ข้าไม่ได้กล่าวถึงตีเจิน ชุนเซินจุนหรือคนอื่นๆ ข้า
กำลังกล่าวถึงพวกผู้ใหญ่ของพวกเขา พวกเขาคือผู้นำ
กองกำลังที่แท้จริง” หวู่ฟู่กล่าว ในขณะที่เขาย้อนคิดถึง

เหตุการณ์ในตอนนั้น

แน่นอนว่ามันเป็นไปตามการคาดเดาของโอหยางโซว

6 ทรรราชย์แห่งหानตานแยกตัวออกมาก็เพราะความ
อวดดีของตี๋เจิน, ความทะนงตนของซุนเซินจุน และ
ความไฝ่ฝันของเฟิงฉิวฮวง โอหยางโซวและซืออ๋องป้าเป็น
เพียงตัวเร่งปฏิกิริยาที่เป็นตัวเร่งกระบวนการเท่านั้น

เมื่อ 6 ทรรราชย์แห่งหานตานแยกออกเป็น 3 ส่วน
พันธมิตรซานไห่ก็คว้าโอกาส เพิ่มพลังและกลายเป็นที่
กล่าวถึงว่าเป็นอันดับ 1 ของภูมิภาคจีน

อย่างไรก็ตาม หลังจากการอพยพเกิดขึ้น เหล่าผู้อาวุโสก็

ถูกปลดปล่อยจากหน้าที่ของพวกเขา และมีเวลามากขึ้น
ที่จะเข้ามามีส่วนร่วมกับเกมส์ ความสับสนวุ่นวายของ
คนหนุ่มสาวทำให้พวกเขาไม่พอใจ

เห็นได้ชัดว่าคนหนุ่มสาวยังคงจัดการเรื่องต่างๆด้วย
อารมณ์ความรู้สึกของตน แทนที่จะทำตามศิลปะของ
การเจรจาและการประนีประนอม ในเวลาเช่นนี้ ผู้
อาวุโสจึงก้าวเข้ามา และขจัดความสับสนวุ่นวายของคน
หนุ่มสาว พวกเขาไม่อนุญาตให้อำนาจไปอยู่ในมือของ
คนอื่น ในสายตาพวกเขา โหหยางโชวกก็เพียงแค่เด็กอม
มือ

ผ่านการประนีประนอม การรวมตัวใหม่ของกองกำลัง
ทั้งหมดเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่ได้กังวลในเรื่องนี้ เขากังวลเกี่ยวกับเฟิงฉิวฮวงมากกว่า จากสัญญาณและข้อบ่งชี้ที่มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขาปล่อยเธอไว้ในที่มืด เธอไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการชุมนุมของพวกเขา และไม่รู้เลยว่าผู้อาวุโสของเธอกำลังร่วมมือกับพวกเขา

“ซีอองป้าอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย. ใช่หรือไม่?” โอหยางโซวถาม

หู่ฟู่ประหลาดใจ เขาไม่คิดเลยว่าโอหยางโซวจะเฉียบคมเช่นนี้ เขาพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ใช่!”

ในระหว่างการแยกตัวของ 6 ทหารชายแห่งห่านตาน ซี

อ๋องป้าสวมบพบาทที่นำอ๋องอาย เขาเป็น 1 ในคนที่ถูกตั้ง
ดูดยุคโดยขุนเซ็นจุนให้เข้าร่วมพันธมิตรของเขา หาก 6
ทราชาญ์แห่งหนานตานต้องการจะกลับมารวมตัวกัน พวก
เขาควรจะตัดขาดซีอ๋องป้า

แต่ด้วยสติปัญญาของเหล่าจิ้งจอกเผ่าเหล่านี้ ตัวเล็ก
ที่ดีที่สุดก็คือ การยอมรับและให้ซีอ๋องป้าเข้าร่วมพันธ
มิตร เพื่อใช้งานกองกำลังที่ซีอ๋องป้าเป็นตัวแทนอยู่

ตามที่เขาคาดไว้ เมื่อพันธมิตรหนานตาน, พันมิตรซุนฉิว
และพันธมิตรโลหะโลहितกลับมารวมตัวกัน พันมิตรที่
จัดตั้งขึ้นใหม่จะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น และมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

เหตุผลที่ว่าทำไมหู่ฟู่ถูกตัดออกไปก็คือ ในกองกำลัง

ของพันธมิตรอันยิ่งใหญ่ หวู่ฟู่ไม่มีอะไรเลย เหตุผลเดียว
ที่เขาได้เข้ามาอยู่ในกลุ่มพันธมิตรก็เนื่องมาจากดีเงินจำ
เป็นต้องใช้เขาสำหรับพันธมิตรนานในช่วงเวลานั้น หวู่ฟู่
ถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน อย่างไรก็ตาม ตอนนี้
เขาไม่มีประโยชน์สำหรับพวกเขาแล้ว จึงไม่ต้องแปลกใจ
ที่เขาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

โอหยางไชวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “เออละ การพูดคุยใน
วันนี้จะจบลงที่นี่ เราจะคุยเรื่องพันธมิตรกันหลังจากที่
สงครามจบแล้ว สิ่งที่สำคัญกว่าคือ การเอาชนะสงคราม
ครั้งนี้”

หลังจากที่ส่งหวู่ฟู่ออกไปจากเต็นท์ โอหยางไชวก็ออกไป
จากเต็นท์เช่นกัน เขาขี่ม้ากลับเข้าไปที่เมืองเจ้าเก่อ

ในเมืองเจ้าเก๋อ ประชาชนกำลังตกใจกลัวกองทัพราช
วงศ์โจวที่กำลังเข้ามาใกล้ เมืองแพยจะไร้การป้องกัน
เนื่องจากกองทัพหลักถูกส่งไปทำสงครามกับตงยีทาง
ตะวันออก แล้วราชาของพวกเขาจะจัดการกับผู้นุกรก
เหล่านี้ได้อย่างไร?

ในความเป็นจริง ยังมีเวลาอีก 1 สัปดาห์ ก่อนที่สงคราม
จะเริ่มขึ้น ไกอาวุ่นช่วงเวลานี้ไว้ให้ผู้เล่นสามารถใช้
ประโยชน์จากมัน ในการทำควอสฝ่ายได้

อย่างไรก็ตาม โอิหยางโชวไม่ได้สนใจ เขาตรงไปที่
พระราชวังในทันที

ทหารหลวงหยุดโอหยางโชว ที่หน้าประตูวัง “เจ้าเป็น
ใคร? ที่นี่เป็นพระราชวังขององค์ราชา มันจำกัดเฉพาะผู้
ที่มีอำนาจเท่านั้น”

โอหยางโชวลงจากหลังม้า แล้วส่งม้าให้กับหวังเฟิง จาก
นั้น เขาก็ค้ำบเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า “ข้าคือ ตัวแทน
ผู้เล่น ฉีเยว่หฺวี่ ข้ามาที่นี่เพื่อขอพบองค์ราชา โปรดส่ง
คำขอของข้าไปให้พระองค์ด้วย”

ทหารหลวงเช็คป้ายที่ห้อยอยู่ที่เอวของเขา แล้วรีบนำคำ
ขอของเขาส่งเข้าไปในพระราชวังทันที

หลังจากที่ทหารหลวงวิ่งเข้าไป โอหยางโชวก็ไม่ได้มอง
ตามไปที่พระราชวัง เขากำลังครุ่นคิดอยู่ว่า จะโน้มน้า

ไม่ให้ราชาตีสินยอมรับแผนการของเขาได้อย่างไร

ในพระราชวัง ตีสินกำลังปรึกษาหารือกับขุนพลเอื้อ
หลาย เกี่ยวกับการสู้รบกับราชวงศ์โจว เมื่อทหารหลวง
ของเขารายงานว่า ตัวแทนผู้เล่่นมาขอเข้าพบ มันก็ได้
กระตุ้นความสนใจของเขา

เอื้อหลายเป็นลูกชายของเพยเหลียน เขาเป็นนักรบที่
สามารถสู้ได้ทั้ง แรด, หมี่ และเสื่อ ในทางกลับกัน เพย
เหลียนเป็นผู้ส่งสาส์น พ่อและลูกทั้งคู่ต่างก็ทำงานภาย
ใต้ราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน ทั้ง 2 คน ต่างก็จงรัก
ภักดีอย่างที่สุด

ในยุค 3 ก๊ก โจโฉเรียกตัวเองว่าเป็นเตียนเว่ย ‘เอื้อหลาย

โบราณ' เอ้อหลายที่ใจเฝ้าอิงก็คือ เอ้อหลายที่อยู่ที่นี่
คนนี้

โอหยางโชวเดินเข้ามาในพระราชวัง จากนั้น เขาก็คำนับ
องค์ราชา “ฉิเยว่หฺวี่คำนับฝ่าบาท”

ตีสินั่งอยู่บนบัลลังก์ของเขาด้วยท่าทางที่สง่างาม “เจ้า
มีเรื่องอันใดถึงต้องการพบข้าหรือ?”

“เข้ามาที่นี่เพื่อให้การช่วยเหลือฝ่าบาท” โอหยางโชวกล่าว
ด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าว

“โอ้อวดอะไรกัน” เอ้อหลายกล่าวจากด้านข้าง

“ท่านคือขุนพล...?” โอหยางโซวยิ้มอย่างสงบนขณะกล่าว

“ข้าคือเอ๋อหลาย อย่าได้โอ้อวด กองทัพราชวงศ์โจวเข้ม
แข็งมาก และกองทัพหลักของเราก็ไม่ได้อยู่ที่นี้ แล้วเรา
จะทำอย่างไรได้กัน?” เอ๋อหลายเป็นคนตรงไปตรงมา
เขาจึงถามคำถามที่อยู่ในใจของเขาออกไปตรงๆ

“ข้าไม่เห็นด้วย จากที่ข้าได้ยินมา ฝ่าบาทได้รวบรวม
เหล่าทาสไว้ถึง 700,000 คน ซึ่งมีมากกว่ากองทัพราช
วงศ์โจวหลายเท่า แล้วจะกล่าวว่า ไม่มีกองทัพได้อย่างไร
ไร” โอหยางโซวทำท่าทางเก้งก้าง

เอ๋อหลายเยอะเย้ยเขาด้วยความลึงเกียจ “เด็กลั่นๆ เจ้า
จะไปรู้อะไร พวกทาสไม่เคยฝึกทหาร และพวกเขาก็ไม่มี

อาวุธชุดเกราะใดๆ แล้วพวกเขาจะเข้าร่วมสงครามได้
อย่างไร?”

โอหยางโซวพยักหน้า “แล้วเหตุใดไม่ให้อาวุธและชุด
เกราะกับพวกเขาเล่า?”

เอ้อหลายเริ่มหมดความอดทน ในขณะที่ตีสินที่นั่งอยู่บน
บัลลังก์เริ่มครุ่นคิด

“เจ้า เจ้ามันไม่รู้อะไรเลย แต่เจ้าก็ยังกล่าวว่าจะช่วย
เหลือฝ่าบาทหรือ ช่างน่าขันยิ่งนัก”

โอหยางโซวยังคงยิ้มตามปกติ และกล่าวว่า “ช่วยสอน
ข้าทีสิ ท่านขุนพล!”

เมื่อเห็นว่าราชาของเขาไม่ได้หยุดเขา เอ้อหลายก็อดทน
แล้วกล่าวออกมาว่า “ทาส 700,000 คน ทั้งหมดมาจาก
ต่างแดนและชนเผ่ารอบๆพวกเรา แล้วพวกเราจะไว้ใจ
พวกเขาได้อย่างไร? ถ้าเราให้อาวุธกับพวกเขา แล้วพวก
เขาแปรพักตร์ล่ะ? นั่นจะยิ่งทำให้เราลำบากยิ่งขึ้น นอก
จากนี้ แม้ว่าเราจะให้อาวุธและชุดเกราะกับพวกเขา ใน
ช่วงเวลาสั้นๆเช่นนี้ พวกเขาจะฝึกฝนและต่อสู้ได้อย่างไร
อะไร?”

โอหยางโซวแกลังทำเป็นว่าเขาเพียงจะเข้าใจคำกล่าวของ
เอ้อหลาย เขายิ้มและกล่าวว่า “นั่นแหละ ข้าถึงต้องมาที่
นี่”

ตีสันเคลื่อนไหวในที่สุด “เจ้ามีแผนอะไร? กล่าวมาเร็ว!”

“ฝ่าบาท เพื่อให้แผนนี้สำเร็จ ฝ่าบาทจะต้องให้สัญญา
กับข้า 1 ข้อ”

“ว่ามา”

“ข้าขอให้ฝ่าบาททรงกักบริเวณท่านมหานักบวชไว้ใน
บ้าน ตัดการเชื่อมต่อเข้ากับโลกภายนอก” คำกล่าวของ
เขาทำให้ทุกคนประหลาด

มหานักบวชที่โอหยางไสวกลางถึงก็คือเว่ยฉี

เว่ยฉี, เว่ยจงหยาน และตีสัน พวกเขาเป็นพี่น้องจากแม่

เดียวกัน เมื่อเว่ยฉีเกิดมา แม่ของพวกเขายังเป็นเพียงนางสนม หลังจากที่เธอกลายเป็นมเหสีแล้ว เธอก็ให้กำเนิดตี้สิน ราชวงศ์ก่อนต้องการให้เว่ยฉีเป็นทายาท แต่ราชสำนักกล่าวว่า ตามธรรมเนียมแล้ว ตี้สินเป็นทายาทโดยชอบธรรม

หลังจากตี้สินขึ้นครองราชย์ เว่ยฉีก็ฝังความเกลียดชังไว้ในส่วนลึกของจิตใจ เขาอดทนและยับยั้งตัวเองมานานหลายปี ในฐานะบุตรคนโตของราชวงศ์ก่อน เว่ยฉีมีอำนาจมากในหมู่พระราชวงศ์ ชุนนาง และพวกเลือดสีฟ้า ในท้ายที่สุด เขาก็สามารถสร้างพลังอำนาจให้กับตัวเองได้

ในฐานะราชาแห่งราชวงศ์ซาง ตี้สินรู้ชัดกว่าคนอื่นๆ ถึง

ภัยคุกคามที่พี่ชายของเขาสามารถนำมาได้ แม้แต่หลังจากที่ตีสินได้รับบัลลังก์ เขาก็ยังแสดงความปรารถนาดีต่อพี่ชายของเขา แม้ว่าราชาองค์ก่อน พ่อของเขาจะไม่อยู่อีกแล้ว แต่อาทั้ง 2 คน ของเขาก็ยังอยู่ และพวกเขาก็ยังคงอยากร้องเพลงบัลลังก์อันยิ่งใหญ่อยู่ตลอด พวกเขาของเขาเองก็เป็นกลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่งในดินแดนเช่นกัน

ดังนั้น ตีสินจึงตัดสินใจ ดึงดูดพี่ชายของเขา หลังจากนั้น เว่ยฉีก็เข้ารับตำแหน่งมหานักบวช เขากลายเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของทุกคน สถานะของเขานั้น เทียบได้กับสมเด็จพระสันตะปาปาของจักรวรรดิโรมัน

แต่สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้อยู่นอกเหนือความคาดคิด

ของตีสิน หลังจากที่เขากลายเป็นราชา เขาก็เริ่มการ
ปฏิบัติการ หนึ่งใน การเคลื่อนไหวของเขาก็คือ การจำกัด
สิทธิของขุนนาง เขาได้รับการยกย่องจากพลเรือนและ
แม้แต่ทาส เอื้อหลายเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม
การเคลื่อนไหวของเขาก็ทำให้เหล่าขุนนางโกรธ
แค้นและไม่พอใจ

ตั้งแต่สมัยราชวงศ์เซี่ย ไปจนถึงสมัยสาธารณรัฐ จินมี
ประวัติศาสตร์ของทาสมานับพันๆปี ขุนนางเป็นผู้
ปกครอง พวกเขาเป็นดังเจ้าของของทาส และยังเป็นผู้
ควบคุมเศรษฐกิจของประเทศ การเคลื่อนไหวของตีสิน
เป็นการปลุกปั่นเหล่าขุนนางทั้งหมด ดังนั้น จึงไม่ต้อง
สงสัยเลยว่า เขาจะต้องเผชิญกับการต่อต้านมากเพียง
ใด และในที่สุด กองกำลังที่ต่อต้านราชาก็โผล่ขึ้นมา ใน
สมัยราชวงศ์ซาง เว่ยฉี และอาทัง 2 ของเขา ปักกาน และ

ฉี่ฉี่ เป็นผู้นำของกองกำลังเหล่านี้

มันมีคนอื่นๆที่เข้าร่วมกองกำลังด้วย ทั้งเหล่าขุนนางที่
ควบคุมกองทัพ, รัฐบาลและการเงิน และมีกระทั่งมี
สมาชิกจากราชวงศ์เข้าร่วมด้วย ภัยคุกคามที่เกิดขึ้นนั้น
ใหญ่โตมาก อย่างไรก็ตาม ตี๋สินเป็นราชาที่เลือดเย็น
และไร้ปราณี ไม่มีทางที่เขาจะประณีประนอม เมื่อสิ่ง
ต่างๆจบลง ตี๋สินได้พิพากษาปี๋ก้านให้ถูกประหารชีวิต
และเนรเทศฉี่ฉี่ ส่วนเว่ยฉี่ได้เข้ามายอมจำนนกับเขาก่อน
จึงได้รับอภัยโทษ

ในความเป็นจริง ความเกลียดชังของเว่ยฉี่ฝังรากลึกเกิน
กว่าจะถอนตัวได้ ดังนั้น เขาจึงแอบสาบานว่า เขาจะแก้
แค้นในวิธีที่ทำให้ทุกคนต้องตกใจ เขาขายประเทศของ

เขาให้กับศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ราชวงศ์โจว

คนทรยศผู้นี้ ได้สั่งให้คนของเขา แอบขโมยอุปกรณ์พิธี
ศักดิ์สิทธิ์ หม้อตัวแทนของราชวงศ์ 'จิ่วตง' และแปร
พักตร์ไปเข้ากับราชวงศ์โจว ในเวลาเดียวกัน พวกเขา
นำของขวัญไปให้กับราชาหู่แห่งราชวงศ์โจว นั่นคือ
ข่าวกรองเกี่ยวกับเศรษฐกิจ และการเมืองของราชวงศ์
ซาง ในข้อมูลเหล่านี้ มันชี้ให้เห็นถึงการเมืองที่วุ่นวาย,
สถานการณ์ทางการเงินที่ย่ำแย่ และกองทัพที่ว่างเปล่า
ของเจ้าเก่อ พวกเขายังได้รายงานราชาหู่แห่งราชวงศ์
โจว ถึงเส้นทางและเวลาที่กองทัพหลักของราชวงศ์ซาง
ที่จะกลับมาจากทางตะวันออก

ราชวงศ์ซางจึงถูกเปิดเผยทั้งหมดต่อหน้าราชวงศ์โจว

โดยไม่ลังเล ราชานูแห่งราชวงศ์โจวและเสนาบดีเจียง
ซาง ได้รวบรวมทหารทุกนายในประเทศ และรวมตัวกับ
ประเทศอื่นๆ ก่อตั้งเป็นพันธมิตร ในช่วงเวลาสั้นและรวดเร็ว
พวกเขาก็เคลื่อนทัพมาใกล้เมืองหลวงแห่งราชวงศ์
ซาง เจ้าเกอ และเป็นเหตุให้เกิดสงครามมู่เย่

เมื่อกองทัพพันธมิตรใกล้เข้ามา เว่ยฉีก็นำคนของเขาไป
สวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์โจว หลังจากนั้น ตาน ดยุกแห่ง
ราชวงศ์โจว ได้มอบรางวัลให้กับเว่ยฉี เป็นที่ดิน เพื่อให้
เขาใช้มันสร้างประเทศของตัวเอง ประเทศซ่ง การกระทำ
เช่นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงมารยาท และเพื่อให้ลูก
หลานของราชวงศ์ซางจะยังคงอยู่ต่อไป เว่ยฉีจะกลายเป็น
ปณมบุรุษของแคว้นซ่งแห่งราชวงศ์โจว

ดังนั้น โอบายาโชวจึงต้องกำจัดคนทรยศที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
เวย์ฉี ก่อนที่แผนของเขาจะเริ่มทำงาน

ตีสึนกลายเป็นเย็นชา สามารถมองเห็นความเย็นชาจาก
ในดวงตาของเขาได้ พี่ชายของเขาไม่เคยปล่อยให้เขา
สบายใจเลย แต่มันก็คงไม่ง่ายนักที่จะจับกุมพี่ชายของ
เขา “นั่นเป็นสิ่งที่ข้าต้องทำหรือ?”

“ใช่ พะยะคะ” โอบายาโชวกล่าว

ตีสึนเป็นคนเด็ดขาด “เออล่ะ ข้าสัญญากับเจ้า แต่ถ้า
แผนของเจ้าไม่ได้ผลตามที่เจ้ากล่าว เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่า
ผลที่ตามมาจะเป็นเช่นไร?” องค์ราชาไม่อาจถูกขั้วยุได้

Chapter 202 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 4

หลังจากที่เขาได้รับการอนุมัติจากองค์ราชาแล้ว โอหยาง
โซวก็แจ้งรายละเอียดแผนการของเขา

“ในการเอาชนะสงคราม ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่า การ
เสริมความแข็งแกร่งให้กับพวกเรา ในขณะเดียวกัน ก็ทำ
ให้ศัตรูอ่อนแอลง”

“เจ้ามีวิธีหรือ?”

“เช่นเดียวกับที่ขุนพลเอ้อหลายกล่าว ทาสส่วนใหญ่ไม่

สามารถเชื่อถือได้ ดังนั้น ฝ่ายาทสามารถเลือกหาสที่ดีที่
สุด 100,000 คน แล้วปลดปล่อยพวกเขาจากโซ่ตรวน ที่
จำกัดพวกเขา ให้อาหารแก่พวกเขา และสัญญากับพวก
เขาว่า ถ้าพวกเขาต่อสู้ พวกเขาจะได้รับรางวัล และพวก
เขาสามารถได้รับอิสระได้ จากนั้น จัดเตรียมหน้าไม้และ
ให้การฝึกอบรมพวกเขาซักเล็กน้อย พวกเขาก็จะกลายเป็น
ทหารมือใหม่ ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็จะกลายเป็น
พลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะช่วยพระองค์สู้กับราชวงศ์โจว
เรายังสามารถใช้หาสอีก 600,000 คน ที่เหลือในการขุด
สนามเพลาะ กระจายอยู่ทั่วสนามรบได้ เพื่อช่วยเป็น
แนวป้องกันอีกทางหนึ่ง”

โอหยางโชวอธิบายกลยุทธ์ที่ยอดเยี่ยม ที่ใช้ในสงคราม
สมัยใหม่ แทนที่จะส่งหาส 700,000 คน เข้าสู่สนามรบ
และเสี่ยงที่จะถูกทอดทิ้ง ทำไมไม่ส่งพวกเขาไปสนามรบ

เพียงบางส่วนละ นอกจากนี้ หน้าไม้ยังเป็นอาวุธที่ใช้
ง่าย ใช้เวลาในการฝึกฝนเพียง 2-3 วัน ก็สามารถใช้งาน
ได้แล้ว

ดีสินตัวสั้น ความตื่นเต้นปรากฏบนใบหน้าของเขาชั่วคราว
ก่อนที่มันจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว เขาขมวดคิ้ว
แล้วกล่าวว่า “เป็นแผนการที่ดี แต่เมืองหลวงไม่มีหน้าไม้
จำนวนมากขนาดนั้น”

โอหยางโซวอี้ม “แต่พระองค์ก็ยังมีธนูแข็งจำนวนมากใช้
หรือไม่?”

“แน่นอนว่ามี”

“ส่วนที่ยากที่สุดในการสร้างหน้าไม้ก็คือ ส่วนกลไก และ
ข้าก็สามารถแก้ปัญหานี้ให้กับพระองค์ได้ พระองค์เพียง
แค่ต้องรวบรวมช่างฝีมือในเมือง และทำตัวโครงหน้าไม้
มาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อประกอบมันเข้ากับ
ส่วนกลไกและธนูแข็ง เราก็จะสามารถสร้างหน้าไม้ถึง
100,000 อันได้”

“ยอดเยี่ยม! ถ้าเราชนะสงครามนี้ เจ้าจะเป็นวีรบุรุษของ
ราชวงศ์ซาง และข้าจะตอบแทนเจ้าอย่างงาม”

โอหยางโซวมีความสุขในหัวใจของเขา เขาริบตอบว่า
“ถ้าชนะสงครามครั้งนี้ ข้าขอเพียงคนหนึ่งคนเท่านั้น”

“โอ้? ใครล่ะ?” ตีสินถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

โอหยางโซมองไปที่เอ๋อหลาย เขายิ้มและกล่าวว่า “เขา
ก็คือ ขุนพลเอ๋อหลาย”

ก่อนที่ตีสินจะตอบ เอ๋อหลายก็กล่าวออกมาว่า “ถ้าเจ้า
สามารถเอาชนะกองทัพราชวงศ์โจวได้ ข้าก็จะติดตาม
เจ้า”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
ในการได้รับภารกิจ กำราบบุคคลทางประวัติศาสตร์
ระดับจักรพรรดิ เอ๋อหลาย, งานของภารกิจ : ช่วย
ราชวงศ์ซางเอาชนะกองทัพราชวงศ์โจว, เส้นตายของ
ภารกิจ : ก่อนสิ้นยุคสงครามมู่เย่”

โอหยางโซว์รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง “ถ้าเช่นนั้น ข้าก็ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว”

.....
.....
...

โอหยางโซว์เดินตามเอื้อหลาย พวกเขาออกจากพระราชวัง ตรงไปยังโรงผลิตอาวุธในเมืองเจ้าเก่อ

หลังจากที่พวกเขามาถึง โอหยางโซว์ก็นำส่วนกลไกของหน้าไม้ 100,000 ชุด ที่ฝ่ายธนูและหน้าไม้ได้ทำไว้ก่อนหน้านี้ ออกมา ตอนนี้อยู่ถึงเวลาที่จะนำพวกมันทั้งหมดมาใช้ประโยชน์แล้ว โอหยางโซว์ได้ลงทุนไปเป็นจำนวนมาก

เพื่อที่จะชนะสงครามในครั้งนี้ให้ได้

โดยส่วนกลไกหน้าไม้เหล่านี้ เทียบเป็นเงินได้ถึง 10,000
เหรียญทอง โชคดีที่ดินแดนของเขามีแหล่งแร่เหล็กเป็น
ของตัวเอง และค่าแรงคนงานก็คงที่ ไม่อย่างนั้น โอหยาง
โซวคงสูญเสียเงินมากกว่านี้

ราชวงศ์เริ่มประกอบหน้าไม้ ขณะที่เอ๋อหลายจะเป็นผู้รับ
ผิดชอบการคัดเลือกทหาร 100,000 นาย โอหยางโซว
ผ่อนคลายลง จากคำแนะนำทั้ง 2 ของเขาได้รับการ
ปฏิบัติ

โอหยางโซวยังคงต้องรวบรวมกองกำลังของผู้เล่น และ
ต้องทั้งหมด เข้าด้วยกัน ตอนนี้ เพียงแค่ทหารหน้าไม้

100,000 นาย ยังคงไม่เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาชนะ
ในสงครามครั้งนี้ มันจะต้องมีมากกว่านี้ การประสาน
งานของทหารแนวหน้าและปีกทั้ง 2 จะช่วยให้พวกเขา
ชนะสงครามครั้งนี้ได้

เมื่อโอหยางโซวกลับมาที่ค่าย ค่ายขนาดใหญ่ก็ดูเล็กไป
ชนิดตา มันอัดแน่นไปด้วยทหาร 42,000 นาย ที่เป็นกอง
กำลังของผู้เล่น

เมื่อเทียบกับสงครามโจวหลู่ มันง่ายกว่ามาก เมื่อไปฮั่ว
และเฟิงฉิวฮวงไปสรรหาผู้เล่นคนอื่นๆ เหล่าลอร์ดรู้ว่า
มากกว่า 15% ของฝ่ายราชวงศ์ซาง เป็นกองกำลังของ
พันธมิตรซางให้ และกองกำลังของพวกเขายังเป็นทหาร
ชั้นสูง ดังนั้น หากพวกเขาต้องการที่จะได้รับคะแนนคุณ

ปการสงครามมากที่สุดจากสงครามนี้ การเข้าร่วมกับ
พันธมิตรซานไห่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

นอกเหนือจากผู้เล่นที่ยังดีอันไม่กี่คน ส่วนใหญ่ยินดีที่
จะยอมรับข้อตกลงของพันธมิตรซานไห่

ข้อตกลงของโอหยางโซวยังคงเหมือนเดิม จากเลี้ยวเป็น
ผู้บัญชาการทหารม้า ฉินจื่ออ่องและหลินยี่เป็นมือขวา
ของเขา, ชุนพลชีเป็นผู้บัญชาการทหารโล่ดาบ และมู่
กุ้ยหยิงเป็นผู้บัญชาการทหารธนู

ขณะที่พวกเขาอยู่ภายใต้ ‘The World Online’ ผู้เล่นจะ
ยังคงอยู่ในระบบ ดังนั้น เมื่อถึงตอนกลางคืน ทุกคนก็
กลับไปที่เตียงของพวกเขา

วันรุ่งขึ้น การจัดระเบียบกองทัพบกก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ

หลังจากการวิเคราะห์สถิติ ไม่รวมกองกำลังของผู้เล่นที่ไม่เข้าร่วม 2,000 นาย กองทัพของพวกเขามีทหารทั้งสิ้น 40,000 นาย โดยเป็นทหารโล่ดาบ 25,000 นาย, ทหารม้า 10,000 นาย และทหารธนู 5,000 นาย

ใน 2-3 วันจากนี้ พวกเขาจะฝึกอบรวมร่วมกัน เพื่อปรับปรุงการประสานงานของพวกเขา และเพื่อให้แน่ใจว่า ในระหว่างสงคราม พวกเขาจะรับคำสั่งอย่างมีประสิทธิภาพ ในสนามรบแบบดั้งเดิม ที่เกี่ยวพันถึงทหารนับหมื่น การบัญชาการมักจะมีปัญหาอยู่เสมอ ใน

ทางกลับกัน มันก็เป็นการทดสอบความสามารถของขุน
พลเช่นกัน

ในเวลาเดียวกัน ทาส 600,000 คน ที่ไม่ได้รับการคัด
เลือก ก็ออกไปขุดสนามเพลาะที่นอกเมืองมู่เย่ ด้วย
จำนวนคนที่มากเช่นนี้ แม้แต่ทุ่งหญ้าที่ใหญ่ที่สุด ก็
สามารถถูกขุดกลายเป็นหลุมได้

ทางใต้ของเมืองเจ้าเก่อ ห่างออกไป 25 กิโลเมตร ก็คือที่
ตั้งของเมืองมู่เย่ ต้องใช้เวลา 1-2 วันในการเคลื่อนย้าย
เหล่าทาสไปยังสนามรบ ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้
ทาสหลบหนี ราชาดี้สินจึงสั่งให้ทหารหลวง 500 นาย
คอยเฝ้าระวังพวกเขา

กองทัพหลักของราชวงศ์ซางอยู่ทางตะวันออก ตอนนี้อยู่
เหลือเพียง ทหารหลวง 10,000 นาย, ทหารองครักษ์
จักรพรรดิ 6,000 นาย และข้าศึกจำนวนหนึ่งเท่านั้น ใน
เวลาเช่นนี้ ตีสินก็ยังคงส่งทหารหลวง 500 นาย ไป
จัดการ เพื่อเพิ่มความมั่นใจให้กับแผนการ เห็นได้ชัดว่า
เขาให้ความสำคัญกับแผนการนี้มากเพียงใด เขาต้องทำ
ให้แน่ใจว่า มันจะไม่ล้มเหลว

บนท้องฟ้าเหนือพวกเขา นกตัวเล็กๆบินอยู่เบื้องหลัง
เหล่าทาส คอยติดตามพวกเขาอยู่ตลอดทาง

.....
.....
....

วันที่ 4 ณ ค่ายหลักของฝ่ายราชวงศ์โจว เมืองเมิ่งจิน

“รายงาน!” ทหารสอดแนมรีบวิ่งเข้าไปในเต็นท์ขององค์
ราชา เขาคุกเข่าลง แล้วกล่าวว่า “รายงานด่วนถึงองค์
ราชา ข้าพกรองจากแนวหน้าพะย่ะค่ะ”

ผู้ที่อยู่ในเต็นท์ก็คือ ราชาหู่แห่งราชวงศ์ซาง และ
เสนาบดีเจียงซาง

“บอกข้ามาเร็วๆ เข้า” ราชาหู่แห่งราชวงศ์โจว จี๋ฟา เริ่ม
ใจร้อน

“ราชวงศ์ซางเริ่มทำอะไรแปลกๆ พวกเขากำลังให้พวก
ทาสนับแสนออกมาจากเมือง และสั่งให้พวกเขาชุด

สนามเพละหน้าเมืองมู่เย่” ทหารสอดแนมรีบกล่าว
อย่างรวดเร็ว

จีฟ้าสับสน เขาหันกลับไปมองเสนาบดีของเขา แล้วถาม
ว่า “ท่านเสนาบดี พวกเขาดังใจจะทำอะไรกัน?”

เจียงซางลู่บเคราะห์ของเขา จากนั้นก็ขมวดคิ้ว แล้วกล่าว
ว่า “ชุดสนามเพละหรือ พวกเขาคงพยายามที่จะหยุด
รถศึกของเรา ดูเหมือนว่าจะมีผู้มีความสามารถคอยช่วย
พวกเขาอยู่”

“อะไรนะ? แล้วเราควรจะทำกรตอบโต้เช่นไรดี?” จี
ฟ้าตกใจ รถศึกเป็นหัวใจสำคัญยิ่งสำหรับพวกเขา และ
มันเป็นส่วนสำคัญในแผนการรบของพวกเขา ถ้ารถศึก

ไม่สามารถเข้าถึงศัตรูของพวกเขาได้ แผนการทั้งหมดก็
อาจจะล้มเหลว

“สิ่งเดียวที่เราทำให้คือ ส่งทหารไปขับไล่พวกทาส เพื่อ
หยุดไม่ให้พวกเขาขุดสนามเพลาะ”

จีฟายักหน้า “ในความคิดเห็นของท่าน เราควรจะส่ง
ใครไปดี?”

“นั่นคือปัญหา กองกำลังของเรามีจำกัด ดังนั้น เราจึงไม่
สามารถเคลื่อนไหวโดยประมาทได้”

“แล้วเหตุใดเราไม่เริ่มการโจมตี เพื่อเป็นการเริ่มสงคราม
เลยล่ะ?” จีฟาแนะนำ

เจียงซางส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “เราไม่สามารถทำเช่นนั้น
ได้ กองกำลังอื่นๆยังมาไม่ถึง ดังนั้น จึงยังไม่ถึงเวลาที่จะ
เริ่มสงคราม”

“แล้วเราควรจะทำเช่นไรล่ะ?”

ในขณะที่เจียงซางกำลังครุ่นคิด ทหารองครักษ์ที่อยู่ด้าน
นอกเต็นท์ก็รายงานว่ “ตัวแทนผู้เล่นซุนเฉินจุน ขอเข้า
พบฝ่าบาทพะย่ะค่ะ”

“ให้เขาเข้ามา” ราชาหว่าอนุญาต

ซุนเฉินจุนเข้ามาในเต็นท์ จากนั้น เขาก็คำนับและกล่าว

ว่า “ตัวแทนผู้เล่น ชุนเซ็นจุน คำนับฝ่าบาทและท่าน
เสนาบดี”

“ไม่ต้องมากพิธี” ราชานุกกล่าว “เจ้ามีอะไรหรือ?”

“ข้ามาที่นี่เพื่อบรรเทาความกังวลของฝ่าบาท” ชุนเซ็น
จุนตอบด้วยความมั่นใจอย่างมาก

“โอ้?” ราชานุกงวย

“ข้าได้ยินมาว่าศัตรูของเราเจ้าเล่ห์และเหลี่ยมจัด พวก
เขากำลังซุ่มโจมตีที่หน้าเมืองมู่เย่ เพื่อพยายามที่
จะหยุดรถศึกอันยิ่งใหญ่ของเรา ในฐานะตัวแทนผู้เล่น
ข้ามาที่นี่ เพื่อขออนุญาตฝ่าบาท ไปหยุดแผนการของ

พวกเขา”

ราชาหนุ่มมีความสุขเป็นอย่างมาก “ดี ข้ากำลังกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้พอดี”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท!” หลังจากที่เขาได้รับอนุญาตแล้ว
ขุนเซ็นจุนก็เตรียมจะออกไป

“รอก่อน ” เจียงซางเปิดปาก และกล่าวด้วยความกังวล
“เพียงขับไล่พวกเขาเท่านั้น พยายามอย่าทำร้ายพวกเขา”

“ข้าเข้าใจแล้ว!” แม้ว่าเขาจะตอบเช่นนั้น แต่ขุนเซ็นจุน
ไม่ได้ฟังคำกล่าวของเจียงซางเลย

จากที่หน่วยสอดแนมรายงานมา พวกเขาพบว่ามียทหาร
เพียง 500 นายเท่านั้น ที่คอยควบคุมเหล่าทาสอยู่ นี่เป็น
โอกาสที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะสังหารทาส และรับเอา
คะแนนคุณูปการสงคราม ดังนั้น พวกเขาจำเป็นต้องคิด
ถึงเรื่องนี้ด้วยหรือไม่? นั่นเป็นเหตุผลที่ขุนเขินจุนรีบไปที่
เต็นท์ของราชา เพื่อขอทำภารกิจนี้

หลังจากขุนเขินจุนออกไปแล้ว เจียงซางก็ยังคงนั่งเงียบ
เขารู้สึกไม่สบายใจ

“ท่านเสนาบดี มีอะไรผิดพลาดหรือไม่?” ราชาหว่าถาม

“เรียนฝ่าบาท ทาสพวกนั้นมาจากชนเผ่าและอาณาจักร

ต่างๆ ดังนั้น พวกเขาจึงมีค่าให้พวกเขาต่อสู้เพื่อพวกเขา
ข้ากังวลว่า พวกผู้เล่นจะสังหารพวกเขา” เจียงซาง
อธิบาย

“คุณเซ็นจุนไม่ได้สัญญากับท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่
สังหารเหล่าทาส? มีอะไรที่จะต้องกังวลอีก?” ราชาหวู่เง่ง
งวยมากขึ้น

เจียงซางส่ายหัว “ฝ่าบาท ที่มาของผู้เล่นนั้นแปลก
ประหลาด และพวกเขาก็แข็งแกร่ง พวกเขาอาจจะไม่ฟัง
พวกเรา”

“ท่านเสนาบดี ท่านคิดมากเกินไปหรือไม่?” ราชาหวู่เชื่อ
ว่าเขามีอำนาจมาก ทุกคนจะต้องฟังคำสั่งของเขา

.....
.....
.....

เมื่อซุนเซินจุนกลับมาถึงเต็นท์ของเขา ตี๋เฉิน, จานหลาง,
เฟิงฉิงหยาง, ซีอ๋องป้า, ซาโไฟจุ่น และเพียวหลิงฮวน ทั้ง
หมดก็กำลังรอเขาอยู่

“เป็นเช่นไรบ้าง?” ซีอ๋องป้าถาม ตอนนี เขากับซุนเซินจุน
ใกล้ชิดกันมากกว่าคนอื่น ๆ

ซุนเซินจุนแสดงความสุขบนใบหน้า “เราได้รับการอนุมัติ
แล้ว!”

“ดี มาดูกันซิว่า ฉีเยว่หฺวู่ยี่จะยังสามารถหัวเราะออกมา
ได้อีกหรือไม่?” ซาโพนุ่นกล่าว

“เราควรจะขอให้ลอร์ดคนอื่นๆเข้ามาร่วมสมทบกับพวก
เราด้วยหรือไม่?” จานกลางถาม

เฟิงฉิงหยางเป็นคนแรกที่ไม่เห็นด้วย “มีทหารเพียง 500
นายเท่านั้น กองกำลังของเรามีถึง 4,000 นาย มากพอ
จะจัดการพวกเขาได้อย่างง่ายดาย แล้วเหตุใด เราจึงต้อง
แบ่งคะแนนคุณูปการสงคราม ให้กับคนอื่นๆด้วยเล่า?”

จานกลางส่ายหัว “ทหารราบเดินช้าเกินไป ทหารม้าที่
เคลื่อนที่เร็วจะมีความปลอดภัยมากกว่า”

“ถ้าเช่นนั้น เราสามารถเชิญพันธมิตรหลักมาได้ และเตรียมทหารม้า 3,000 นาย” เฟิงฉิงหยางยอมถอยและประนีประนอม

“พี่ชายตีเงิน เหตุใดท่านถึงไม่กล่าวอะไรเลยล่ะ?” ดูเหมือนว่าซุนเซินจุนจะจงใจถามเขา

ตีเงินขมวดคิ้ว เข้าไม่สนใจความหยิ่งพองของซุนเซินจุน แล้วกล่าวว่า “ข้าคิดว่าฉีเยว่หฺวู่ยี่เป็นคนเสนอแผนการขุดสนามเพลาะ มันจะเป็นกลอุบาย หรือแผนสมรู้ร่วมคิดหรือไม่?”

“ฮ่าๆๆ พี่ชายตีเงิน ท่านกลัวฉีเยว่หฺวู่ยี่หรือ?” เฟิงฉิงห

ยางเปล่งเสียงออกมาด้วยความดูถูก เกี่ยวกับข้อสงสัย
ของตี๋เงิน

ซุนเซินจุนมีใบหน้าที่ล้อเลียน และเขาไม่ตอบคำถาม
ของตี๋เงิน

แม้ว่าพวกเขาจะถูกบังคับให้มาชุมนุมกัน ภายใต้การ
บังคับบัญชาของผู้อาวุโสก็ตาม ซุนเซินจุนยังคงไม่ยอม
รับตี๋เงินเป็นผู้นำของพันธมิตร ไม่แปลกใจที่เขาจะ
กำราบตี๋เงินและชื่อเสียงของเขา

อย่างไรก็ตาม จานกลางไม่ได้ทำตัวเป็นเด็กๆเหมือน
พวกเขา “สิ่งที่พี่ชายตี๋เงินกล่าวมาก็เป็นไปได้ เราควรจะ
เตรียมตัวรับมือไว้”

ซุนเซ็นจุนสายหัว “พี่ชายจางหลานคิดมากเกินไป ตามที่
หน่วยสอดแนมรายงานมา ไม่มีร่องรอยของกองกำลัง
อื่นๆอยู่รอบๆเมืองมู่เย่ เราจะส่งทหารม้าออกไป และซุ่ม
โจมตี จนทำให้พวกเขาต้องประหลาดใจ มันคงจะใช้
เวลาราว 1 วัน กว่าฉีเยว่ห่วยี่จะได้รับข่าวและส่งทหาร
มาที่นั่น ซึ่งเวลาเท่านั้นก็มากพอที่เราจะทำงานได้สำเร็จ
และล่าถอยกลับมา”

“ถูกต้อง ข้าไม่เชื่อว่าฉีเยว่ห่วยี่จะแข็งแกร่งและทรง
อำนาจขนาดนั้น” เฟิงฉิงหยางเป็นพันธมิตรที่ไม่ยอมใคร
ของซุนเซ็นจุน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะสนับสนุนซุนเซ็น
จุน

จวนกลางเจียบไป และไม่กล่าวอะไรออกมาอีก

Chapter 203 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 5

เวลา 11.00 น. ชุนเฉินจุน, จวนกลาง, ซื่ออองป้า, ซ่าโพ
จุน, และคนอื่นๆ พาทหารม้า 3,000 นาย จากเมืองเมิ่งจิ
น มุ่งไปยังเมืองมู่เย่

คำวันนั้น เมื่อพวกเขาอยู่ห่างจากเมืองมู่เย่ได้ประมาณ
10 กิโลเมตร พวกเขาก็ตั้งค่ายพักแรมสำหรับคืนนี้

น่าประหลาดใจที่ตีเฉินไม่ได้ติดตามพวกเขามาด้วย แต่
เขายังส่งนายทหารชั้นต้นของเขา และทหารม้าเมือง

ห่านตานอีก 500 นายมา

แน่นอน คนอื่นๆดูถูกว่าเขาเป็นคนที่ฉลาดตาขาว

जूใต้เฟิงฮั่วรู้สึกประหลาดใจมาก เธอจึงถามเขาว่า

“เหตุใดท่านจึงไม่ไปกับพวกเขาล่ะ? มีอะไรผิดปกติหรือไม่?”

ตีเฉินเล็กคิ้ว จากนั้น เขาก็กล่าวด้วยเสียงเคร่งขรึมว่า

“ข้ารู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าได้รับมือกับฉีเยว่ห่วยี่มา

หลายครั้งแล้ว เจ้าคิดว่าเขาเป็นคนที่จะมาทวง่ายๆ

เช่นนี้หรือ? ความหยิ่งผยองของพวกเขา ทำให้ขุนเขินจุน

และคนอื่นๆไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้”

“แล้วเหตุใด ท่านถึงส่งกองกำลังของเราไปล่ะ?” จูว์ไต
เฟิงฮัวยังคงงงวย

ตีเฉินสายหัว “ตระกูลของพวกเขา กำลังคุยกันและแสวง
หาความร่วมมือระหว่างกัน มันอยู่ในช่วงเวลาที่สำคัญ
ดังนั้น ข้าจึงไม่ต้องการทำลายความสงบและความ
สามัคคีของพันธมิตร และถ้าเกิดว่าข้าคาดเดาผิดพลาด
แล้วไม่ส่งคนของเราไป ข้าก็อาจจะพลาดโอกาสดีๆ”

ในที่สุดจูว์ไตเฟิงฮัวก็เข้าใจ และมันก็ทำให้เธอรู้สึกโล่งใจ
ในที่สุด ความเฉลียวฉลาดและความคิดที่ลึกซึ้งของตี
เฉินได้กลับมาแล้ว มันเป็นเรื่องที่สำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด

.....

.....

ขณะที่ซุนเซินจุนและคนอื่นๆกำลังพักผ่อน ก็มีนกตัว
เล็กๆบินผ่านพวกเขาไป และมันก็มุ่งหน้าไปทางเหนือ

ในวันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. หัวหน้าฝ่ายช่างกรอง ช่งसान
ก็ได้รับข่าวจากนกเฟิง เขาไม่กล้าล่าช้า รีบไปที่เต็นท์
ของโอหยางโชวในทันที

ทหารองครักษ์ที่นอกเต็นท์หยุดเขา แล้วกล่าวว่า “นาย
ท่านยังนอนอยู่ ท่านไม่สามารถเข้าไปได้”

อย่างไรก็ตาม ช่งसानกล่าวอย่างรีบเร่ง “ฝ่ายช่างกรอง
ได้รับข่าวที่สำคัญมากๆ ข้าไม่สามารถรอได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทหารองครักษ์ก็เข้าไปในเต็นท์ เพื่อ
ปลุกโอหยางโซว

ก่อนที่ทหารองครักษ์จะเดินเข้ามา โอหยางโซวก็ตื่นแล้ว
การบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง ทำให้เขาไวต่อความรู้สึกอย่างมาก เขา
สามารถสัมผัสได้ถึง การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยใน
สภาพแวดล้อมรอบๆตัวเขา

ซึ่งสถานี่รีบเดินเข้าไปในเต็นท์ แล้วรีบค้ำับโอหยางโซว
และกล่าวว่า “เรียนนายท่าน ศัตรูได้ปรากฏตัวขึ้นจริงๆ
พวกเขามีทหารม้า 3,000 นาย และอยู่ห่างจากเมืองมู่เย่
10 กิโลเมตร พวกเขาคงจะมาถึงเมืองมู่เย่เข้านี้”

โอหยางโชวลุกขึ้น ในที่สุดปลาก็กินเหยื่อแล้ว

ถ้าโอหยางโชวอยากจะเอาชนะสงครามครั้งนี้ เขาจะ
ต้องให้ความสำคัญกับผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์โจว ซึ่งมีผู้เล่น
อยู่เป็นจำนวนมาก และมีกองกำลังมากถึง 60,000 นาย
เทียบเท่ากับกองทัพของราชวงศ์โจวเลยทีเดียว

สำหรับ 1-2 เดือนที่ผ่านมา โอหยางโชวได้พยายามขบ
คิดหลายครั้งว่าจะเปลี่ยนกระแสของสงครามได้อย่างไร
เขาได้พิจารณาความเป็นไปได้ทุกทาง สถานการณ์ที่เลว
ร้ายที่สุดที่เขาพิจารณาไว้ก็คือ ตีเงินและคนอื่นๆร่วมมือ
กันต่อสู้

ดังนั้น ขั้นตอนแรกในแผนของเขาก็คือ การกำจัดพวก
เขา

ไม่ว่าพวกเขาจะมีที่ปรึกษาทางกลยุทธ์กี่คน แต่สำหรับ
ข้อมูลที่ไม่แน่นอน พวกเขายังคงตาบอด

“ทหาร!” โอหยางโซวตะโกน

“นายท่าน!” ทหารองครักษ์รีบเข้ามาในทันที

“ไปเรียกขุนพลจางเลี้ยว, ขุนพลจินฉีอ๋อง และขุนพล
หลินยี่ ไปที่เต็นท์หลัก ข้ามีเรื่องจะคุยกับพวกเขา”

“ขอรับนายท่าน!”

เมื่อนายทหารทั้ง 3 มาถึง โหหยางไชวก็ข้ามพิธีรีตอง
แล้วกล่าวว่า “เตรียมทหารม้า แล้วตามเข้าไปเมืองมูเย่”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

หลังจาก 2 วัน ที่ฝึกฝนร่วมกัน ทหารม้าทั้งหมดก็รวมตัว
กันในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่นี้ได้แจ้งเตือนลอร์ดคนอื่นๆ
ขณะที่กองกำลังอยู่ในระหว่างการรวมตัว โหหยางไชวได้
ไปหาไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวง เขาอธิบายสถานการณ์ และ
มอบหมายให้พวกเขา ไปอธิบายกับลอร์ดคนอื่นๆ

เนื่องจากลอร์ดเหล่านี้ยอมรับอำนาจของพันธมิตรชาน
ไห้ โอหยางโซวจึงไม่จำเป็นต้องรายงานรายละเอียดกับ
พวกเขาด้วยตัวเองทุกครั้ง ไม่อย่างนั้นแล้ว เขาจะทำ
สงครามได้อย่างไร? เขาคงจะเสียเวลาจำนวนมากใน
การอธิบาย

ทหารม้า 10,000 นาย จากเมืองเจ้าเก๋อ ได้มุ่งหน้าไปยัง
เมืองมู่เย่

เวลา 8.00 น. ภายใต้การดูแลของทหารหลวง ทาส
600,000 คน ก็เริ่มทำงานของพวกเขาในวันนี้ สนาม
เพลาะถูกขุด และเริ่มมองเห็นเป็นรูปเป็นร่างจากใน
ระยะไกล

อย่างไรก็ตาม อีก 1 ชั่วโมงต่อมา ความมืดก็เข้ามาปกคลุมแผ่นดิน

ทหารม้า 3,000 นาย ของผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์โจว ได้ปรากฏตัวขึ้น และเริ่มที่จะสังหารพวกทาส

เขานี้แสงแดดนำมาซึ่งความอบอุ่น แต่ทหารม้า 3,000 นาย ที่ปรากฏขึ้นนี้ ราวกับว่ามาจากนรก พวกเขานำมาซึ่งความมืดและการนองเลือด โดยไม่มีคำพูดใดๆ พวกเขาริ่่นม้าพุ่งเข้าไปในทะเลของพวกทาส แก้วงดาบของพวกเข และเลือดสดๆก็สาครกระเซ็นไปทั่วแผ่นดิน แล้วเหล่าทาสที่ไร้อาวุธเช่นพวกเขาจะปกป้องตนเองจากทหารม้าเหล่านี้ได้อย่างไร? พวกเขายังถูกล่ามด้วยโซ่ ดัง

นั่น เพื่อที่จะมีชีวิตรอด พวกเขาจึงผลักดันทาสคนอื่นๆที่
กำลังขวางทางพวกเขา

ชาวโพ่นและคนอื่นๆต่างก็ตื่นตื่นยินดีเป็นอย่างมาก ที่
พวกเขาได้เฝ้าดูคะแนนการสงครามของพวกเขา
เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพียงไม่ถึง 10 นาที พวกเขาก็เข้า
ครอบครองตำแหน่งในลีดเดอร์บอร์ดคะแนนการ
ทั้งหมด

ในตอนแรก เมื่อพวกเขาเห็นกองทัพมาจากทางใต้ พวก
เขาก็คิดว่าประเทศของพวกเขาส่งคนเหล่านี้มาช่วยพวก
เขา แต่ใครจะรู้ว่า ‘ผู้กอบกู้’ เหล่านี้ จะกลับกลายเป็นผู้
ล้างล้างพวกพวกเขาเช่นนี้

แทนที่จะช่วยเหลือพวกเขา ประเทศของพวกเขากลับส่ง
คนเหล่านี้มาส่งพวกเขาแทนหรือ?

เมื่อพวกเขามองไปยังผู้ที่กำลังสังหารพวกเขา พวกเขาก็
เห็นว่า เหล่าปีศาจพวกนี้กำลังหัวเราะเยาะอย่างพอใจ

พวกทาสที่กำลังหนีเอาชีวิตรอด ได้เริ่มบ่นเพราะความ
เกลียดชังในใจ ที่มีต่อประเทศของพวกเขาเอง ความ
เกลียดชังนี้ก็รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ และมันก็มากยิ่งขึ้นกว่า
ความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อราชวงศ์ซาง

‘सारเลวเอ๋ย แม้แต่ราชวงศ์ซางก็ยังไม่ทำเช่นนี้เลย’

โชคดีที่ทหารหลวง 500 นาย ได้เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

และได้เข้ามาช่วยพวกเขา

น่าเสียดาที่พวกเขาเป็นเพียงทหารรบ นอกจากนี้
อาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขาทำมาจากสำริด พวกเขา
เคยภาคภูมิใจกับมัน แต่มันก็ยังไม่สามารถเทียบกับ
อาวุธและอุปกรณ์จากเหล็กได้

พวกเขาสพยายามมองหาเหล่าทหารหลวง เพื่อให้ช่วย
ปกป้องพวกเขา ความเกลียดชังของพวกเขาเติบโตขึ้น
และยังคงเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ราชารของพวกเขาคได้
ทอดทิ้งพวกเขา และยังส่งคนมาฆ่าพวกเขาราวกับเป็น
เพียงขยะ ในทางกลับกันศัตรูของพวกเขากลับก้าวไป
ข้างหน้าของพวกเขาค และช่วยปกป้องพวกเขา ด้วยเลือด
และเนื้อ

เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็เริ่มคิดได้ น้ำตาของพวกเขา
เขาได้ไหลลงมาอาบแก้ม

ในฐานะผู้บัญชาการชั่วคราว จานกลางสั่งให้ทหารม้า
หยุดการสังหารหมู่เหล่าทาส และมุ่งเน้นไปที่ทหารหลวง
ทหารม้าเริ่มตั้งขบวนและพวกเขาสามารถเจาะทะลวง
แนวป้องกันของทหารหลวงได้อย่างง่ายดาย 1 ชั่วโมงต่อ
มา มีทหารม้าบาดเจ็บล้มตายไม่ถึง 200 นาย ขณะที่
พวกเขาได้บดขยี้ความหวังสุดท้ายของพวกเขา ทหาร
หลวงถูกสังหารทั้งหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

ในขณะที่ทหารม้ากำลังภูมิใจและพึงพอใจกับแผนของ
พวกเขา พวกเขาก็กำเนินการเก็บเกี่ยวผลกำไรของชัย

ชนะต่อไป พลังแห่งความมืดเพิ่มมากขึ้น มันจะกลายเป็นฝันร้ายที่น่ากลัว คอยหลอกหลอนเหล่าทาส

ในตอนนั้นเอง ทหารม้า 10,000 นาย ของฝ่ายราชวงศ์ก็มาถึง ภายใต้การนำของขุนพลทั้ง 3

ใบหน้าของจานกลางซีดขาว ขณะที่เขาเห็นทหารม้า 10,000 นาย เขาก็พึมพำอย่างสำนึกผิด “ข้าเสียใจจริงๆ ที่ไม่ได้ฟังคำเตือนของตี๋เฉิน”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นแผนที่พวกเขาวางไว้ ดังนั้น จานกลางจึงตัดสินใจสั่งให้ทหารล่าถอยในทันที

น่าเสียดายที่โอหยางโซวไม่อนุญาตให้พวกเขาทำเช่น

นั่น

ความจริงแล้ว โอบายางโซวได้นำทหารม้ามาถึงได้ 20
นาทีก่อนแล้ว แต่เพื่อกวาดล้างศัตรูทั้งหมด เขาจึงสั่งให้กอง
กำลังทั้งหมดออกไปทางทิศใต้ จากนั้น พวกเขาก็จะโจมตี
ไปทางเหนือ เพื่อเป็นการรุกรานโจมตีจากด้านหลังของศัตรู

ด้วยเหตุนี้ โอบายางโซวจึงสามารถปิดกั้นเส้นทางหลบหนี
ของพวกเขาได้ หากพวกเขาต้องการที่จะล่าถอยกลับไป
ที่เมืองเมิงจิน พวกเขาจะต้องฝ่าทหารม้าทั้ง 10,000
นาย นี้ออกไป

เมื่อเห็นเช่นนั้น ชุนเฉินจุนก็ก้าวไปข้างหน้า และ
พยายามเป็นครั้งสุดท้าย เขาตะโกนออกไปว่า “นี่พี่ชาย

ห่วยี่หรือ? พี่ชายห่วยี่ ท่านสามารถเปิดทางให้พวกเราได้
หรือไม่? แล้วข้าจะตอบแทนท่านหลังจากนี้”

โอหยางโซวหัวเราะและส่ายหัว “ซุนเฉินจุน ข้าขอโทษ
จริงๆ ตอนนี้เราเป็นศัตรูกัน เราทำงานให้ราชาของพวกเขา
เรา ถ้าเจ้าคิดจะติดต่อกับข้าจะอ้าแขนรอต้อนรับเจ้าที่
เมืองซานไห่”

จางหลางแน่วแน่มั่นใจ เขาหันไปหาซุนเฉินจุน
แล้วกล่าวว่า “ชัยชนะจะยืนอยู่ข้างผู้ที่กล้าหาญ การ
ต่อสู้ที่พวกเราคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ วิธีเดียวที่จะช่วยให้พวก
เราออกไปได้ คือการใช้กองกำลังของเรา ตีฝ่าวงล้อม
ของศัตรูเพื่อหาทางออก ตราบที่เรามีชีวิตรอดไปได้ เราก็
ยังมีหวังอยู่”

คำกล่าวของเขาเรียบง่าย ตามกฎของสมรภูมิที่โกอาตั้ง
ไว้ เมื่อลอร์ดตาย ทหารของพวกเขาจะถูกส่งกลับไปยัง
ดินแดนของพวกเขา พร้อมกับพวกเขาในทันที

ดังนั้น ตราบเท่าที่ลอร์ดมีชีวิตรอด แม้ว่าพวกเขาจะสูญเสีย
ทหารม้าทั้งหมด มันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรใน
สมรภูมิ เพราะยังไง พวกเขาก็ก็นมีทหารม้าของผู้เล่นคนอื่น
อื่นๆในเมืองเมิงจินอีก

ขุนเซ็นจุนพยักหน้าตกลง

ในอีกด้านของสนามรบ โอหยางโชวสั่งขุนพลทั้ง 3 ว่า
ห้ามปล่อยให้พวกลอร์ดหนีไปได้เด็ดขาด เขาชี้ให้ทุกคน

เห็นถึงความสำคัญของลอร์ด เมื่อพูดถึงกฎของสมรภูมิ
ใครเล่าจะรู้ดีเท่ากับโอหยางโซว? แน่نون เขาจะไม่อนุ
ญาตีให้เกิดข้อผิดพลาดในสถานการณ์เช่นนี้

นี่เป็นเหตุผลที่เขาจัดตั้งกองทหารม้าองครักษ์ขึ้น เพื่อ
คอยปกป้องและดูแลความปลอดภัยของเขา

จานกลางแบ่งทหารออกเป็น 3 กลุ่ม และลอร์ดแต่ละคน
ก็ไปตามกลุ่มทหารของตัวเอง

โอหยางโซวมีทหารม้ามากกว่าพวกเขาเกินกว่า 3 เท่า
นอกจากนี้ พวกเขายังเพิ่งผ่านการต่อสู้มา เมื่อถูกซุ่ม
โจมตีอย่างฉับพลัน มันทำให้กำลังใจของทั้ง 2 ฝ่าย แตก
ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

กองกำลังของทั้ง 2 ฝ่าย เคลื่อนไปข้างหน้า พวกเขา
ปะทะกันเหมือนคลื่นที่รุนแรง 2 คลื่นมาปะทะกัน เลือด
สาดกระเซ็นไปในอากาศเหมือนน้ำ

โอหยางโซวนำทหารองครักษ์ของเขาพุ่งลงไปที่ซาโพ
จุ่น ซาโพจุ่นได้ทำให้เขาไม่พอใจหลายครั้งแล้ว ดังนั้น โอ
หยางโซวได้คิดไว้นานแล้วว่า เขาจะต้องสอนบทเรียนให้
กับซาโพจุ่น ในทางกลับกัน ซาโพจุ่นไม่ได้มีความเมตตา
อยู่ในใจ เขาได้เห็นเลือดในโลกจริงมามาก จึงเป็น
ธรรมดาที่เขาจะไม่กลัวโอหยางโซว

น่าเศร้าที่ที่นี้เป็นเกมส์ ไม่ว่าจะเป็นอาวุธ, ชุดเกราะ,
พาหนะ หรือแม้กระทั่งทักษะการต่อสู้ส่วนบุคคล โอ

หยางไชวเหนือกว่าชาโพนุ่นมาก โอหยางไชวหยิบหอก
เหล็กของเขาออกมา แล้วแสดงพลังที่แท้จริงของวิชา
หอกตระกูลหยาง

วิชาหอกตระกูลหยางเกิดขึ้นในสงคราม และมีไว้สำหรับ
สงคราม

โอหยางไชวเคลื่อนที่ด้วยท่วงท่าที่มีชื่อเสียง ‘อสรพิษขาว
พ่นพิษ’ และพุ่งเป้าไปที่จุดอ่อนของชาโพนุ่น ชาโพนุ่น
สามารถตอบโต้ได้อย่างรวดเร็ว และเกือบที่จะตอบโต้โอ
หยางไชวด้วยง้าวของเขาได้

ทั้ง 2 ต่อสู้กัน 20 กระบวนท่า และชาโพนุ่นก็เริ่มอ่อนล้า
ลง

แม้แม้จะเป็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ไม่ผ่อนคลายลง เขา
ยังใช้วิชาหอกระฎุมภ์หยาง กำราบซาไฟจุ่น ตามขีด
จำกัดของเขา ในที่สุด เขาก็คว้าโอกาสได้ เขาใช้ ‘ท่า
หอทะลวงลำคอ’ กับซาไฟจุ่น หอกเหล็กของเขาพุ่งไป
เหมือนมังกรอันยิ่งใหญ่ที่กำลังกระพือปีกในสวรรค์ชั้น
9 มันจะทะลวงคอของซาไฟจุ่นรวดเร็วดังสายฟ้า สंहาร
เขาด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

ตาของซาไฟจุ่นเบิกกว้าง เขาไม่อยากเชื่อว่าเขาจะตาย
เขาล่องหล่นจากหลังม้าของเขา และในที่สุด เขาก็กลาย
เป็นแสงสีขาวและหายไป

Chapter 204 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 6

หลังจากที่โอหยางโซวเอาชนะซาโพจุ่นได้ เขาก็มองไปรอบๆ เพื่อประเมินสถานการณ์ของสนามรบ

กองกำลังทั้ง 2 กำลังต่อสู้กันในระยะประชิด ในขณะนั้นเอง โอหยางโซวก็นึกพบว่า มีกองกำลังขนาดเล็กกำลังจะฝ่าวงล้อมไปทางทิศใต้ได้

ไม่จำเป็นต้องคิด เขาก็รู้ว่ามันจะต้องเป็น जानหลวงและคนอื่นๆ แน่

โดยไม่ลังเล โอบย่างไขว่หน้าทหารองครักษ์ของเขาไล่
ตามพวกเขาไป ระหว่างทาง หลินยี่ได้นำกองพันแนว
หน้าที่ 1 เข้าร่วมกับโอบย่างไขว่ด้วย

ข้อได้เปรียบของม้าฉิงฟู่แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

หลังจากเคลื่อนที่มาได้ 5 กิโลเมตร โอบย่างไขว่และ
ทหารของเขาก็ไล่ตามศัตรูทัน

พวกเขาเหลือทหารไม่ถึง 1 กองร้อยเท่านั้น เห็นได้ชัดว่า
ทหารเหล่านี้เป็นทหารชั้นสูง ม้าของพวกเขาเร็วกว่าม้า
ศึกทั่วไป น่าเสียดายที่พวกมันยังไม่สามารถแข่งกับม้า
ฉิงฟู่ได้

โอหยางโซวเพิ่งตระหนักว่า กองร้อยนี้จะต้องเป็นของซี
อ๋องป้าแน่ๆ เขาจำได้ว่าในงานประมูลคราวที่แล้ว ซีอ๋อง
ป้าได้ใช้เงิน 1,200 เหรียญทอง ซื้อเหรียญเปลี่ยนชั้น
ทหารม้าเกราะหนัก นี่คงจะเป็นทหารจากการเปลี่ยนชั้น
ของเหรียญนั้น

“พี่ชายซีอ๋องป้า ข้าหวังว่าเราจะเจอกันในสถานการณ์ที่
ดีกว่านี้!” โอหยางโซวตะโกนขึ้น

ท่ามกลางกองร้อย ชายคนหนึ่งที่อยู่ด้านในสั่นอยู่ชั่วครู่
เขาไม่คาดคิดว่าโอหยางโซวจะสามารถติดตามเขามาได้
เร็วถึงเพียงนี้ แน่นอนว่าชายคนนั้นก็คือ ซีอ๋องป้า แต่เขา
ยังไม่ยอมแพ้ และสั่งให้กองร้อยทหารม้าเกราะหนักของ
เขาเคลื่อนที่ให้เร็วขึ้น

โอหยางโซวหัวเราะเยาะคำสั่งของซีอ๋องป้า แล้วส่ง
สัญญาณให้หลินยี่

หลินยี่เข้าใจความหมาย แล้วแยกกองพันออกเป็น 2
ส่วน เตรียมพร้อมจะโจมตีขนาบข้างศัตรู

หลังจากที่กองกำลังของโอหยางโซวได้ล้อมพวกเขาไว้
แล้ว ซีอ๋องป้าก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากหยุด เขาหัน
กลับไปมองโอหยางโซว จากนั้น เขาก็กล่าวพร้อมกับยิ้ม
อย่างขมขื่นว่า “พี่ชายห่วยี่ ท่านจำเป็นเช่นนี้จริงหรือ?”
พันธมิตรของเขา เพียวหลิงฮวนก็อยู่ข้างๆเขา

โอหยางโซวมีหัวใจที่แข็งดั่งหิน เขายิ้ม แล้วกล่าวว่า “พี่

ชายซีอองป้า ท่านทำได้เพียงโทษตัวเองที่เลือกฝ่ายต่าง
กับพวกเราเท่านั้น ท่านต้องคิดซัก 2 รอบ ก่อนที่จะเลือก
ท่านจะได้ไม่เลือกฝ่ายผิดอีก”

มีบางอย่างแว็บเข้ามาในความคิดของซีอองป้า เขารู้สึก
ว่าคำกล่าวนี้มีความหมายอื่นซ่อนอยู่

เป็นไปได้หรือไม่ที่ ฉีเยว่หฺวู่ยี้ รู้เกี่ยวกับความร่วมมือ
ของตระกูลพวกเขา? แล้วเขารู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน?

ในขณะที่เขากำลังคิดไปไกลอยู่ชั่วครู่ ใบหน้าของเขาก็
ค่อยๆ สงบลง เขายิ้ม แล้วกล่าวว่า “พี่ชายหฺวู่ยี้ การฆ่าข้า
ก็ไม่ได้มีความหมายอะไร ตีเงินยังอยู่ที่เมืองเมิ่งจิน เมื่อ
เขาอยู่ที่นั่น ผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์โจวก็จะไม่อ่อนแอ ทำไม

เราไม่ร่วมมือกันล่ะ? ปล่อยเข้าไป เลเวลไม่ได้เพิ่มง่ายๆ
เลยนะ”

จึงจอกเจ้าเล่ห์นี้พยายามที่จะใช้ไฟที่มีชื่อเสียงของเขา
อีกครั้ง

โอหยางโซวตระหนักได้ว่า เหตุใดตีเงินถึงไม่ได้มาด้วย
ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ผู้รู้จักคุณดีที่สุด ก็คือศัตรูของคุณ’ ตี
เงินและโอหยางโซวมีประวัติร่วมกันมาพอสมควร ซึ่ง
เกือบจะทำให้ตีเงินจับทางและทำความเข้าใจเกี่ยวกับ
แผนของโอหยางโซวได้ มั่นน่่าสนใจจริงๆ

“ท่านสามารถปล่อยตีเงินให้เข้าจัดการได้ นั่นไม่ใช่สิ่งที่
ท่านจำเป็นต้องกังวลเลยพี่ชาย” โอหยางโซวไม่มี

ปฏิกิริยาใดๆ “ดังนั้น ข้าจึงคิดว่า มันดีที่สุดแล้ว ที่จะส่ง
ท่านกลับไป” เมื่อเขากล่าวจบประโยค เขาก็โบกมือไป
ข้างหน้าทันที

ทหารองครักษ์และกองพันแนวหน้าเข้าใจ และเริ่มโจมตี
ในทันที

ซีอองป้าตะลึง เขาแปลกใจจริงๆ แต่เขาก็ยังคงเป็นคน
ที่น่ายำเกรง เขาหัวเราะ พร้อมกล่าวว่า “ดี พี่ชายห่วยๆ! ดู
เหมือนเราจะเป็นคนประเภทเดียวกัน ข้าขอยอมรับ
ความพ่ายแพ้ของข้าในวันนี้จากใจจริง”

หลังจากที่จัดการกับซีอองป้าและทหารของเขาแล้ว โอ
หยางโชวก็นำทหารกลับไปพักผ่อน

เมื่อเขากลับมาถึง การสู้รบก็จบลงแล้ว ม้าที่สูญเสียชีวิต
นายของพวกเขา ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างช่วยไม่ได้ และเสียง
ร้องที่เศร้าสร้อยของพวกเขา ก็ดังก้องไปทั่วทั้งสนามรบ ผู้
บาดเจ็บที่อยู่บนพื้นร้องด้วยความเจ็บปวดและโศกเศร้า
เลือดสีแดงของพวกเขา ย้อมไปทั่วพื้นดิน และมีหอกที่หัก
แล้ว กระจายอยู่ทั่วพื้นดิน สามารถมองเห็นความ
สิ้นหวังได้อย่างชัดเจน

เมื่อจางเลี้ยวและฉินจื่อเองเห็นโอหยางโซว พวกเขา ก็รีบ
มาหาโอหยางโซว พร้อมรายงานว่า “เรียนนายท่าน ศัตรู
ทั้งหมดถูกกำจัดแล้ว”

โอหยางโซวพยักหน้า “ลอร์ดหนีไปได้หรือไม่?”

“นอกเหนือจากกลุ่มที่ท่่านตามไปไล่ล่า เราสังหารคน
อื่นๆได้ทั้งหมด” จางเลี่ยวไม่ทำให้เขาผิดหวัง

“แล้วพวกทาสล่ะ?” โอหยางโซวถามต่อ

“ข้าได้ส่งทหารไปต้อนพวกเขาทั้งหมดกลับมาแล้ว” โอ
หยางโซวสั่งให้พวกเขาอย่าฆ่าพวกทาส และจางเลี่ยวก็
ทำตามคำสั่งของเขาเป็นอย่างดี

“พาข้าไปหาพวกเขา” โอหยางโซวมีแผนบางอย่าง
สำหรับพวกทาส

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

ถึงแม้ว่าการสังหารหมู่จะกินเวลาถึงครึ่งชั่วโมง แต่
จำนวนผู้เสียชีวิตของเหล่าทาส ก็แค่หลักหมื่นเท่านั้น
หลุมที่พวกเขาขุด ตอนนี้นำเต็มไปด้วยเลือดของพวกเขา
คนอื่นๆที่ตาย

โอหยางโซวชี้นำไปข้างหน้าเหล่าทาส แล้วตะโกนว่า “ข้า
คือตัวแทนผู้เล่น ฉีเยว่หู่ยี่ พวกเจ้าได้เห็นด้วยตาตัวเอง
แล้ว เป็นราชวงศ์ซางที่ปกป้องพวกเจ้า คอยรักษาจิต
วิญญาณและร่างกายของพวกเจ้า แล้วประเทศของพวก
เจ้า ชนเผ่าของพวกเจ้าเล่า พวกเขาได้ละทิ้งพวกเจ้าตั้ง
กองขยะที่ไร้ประโยชน์ ตอนนี้ พวกเจ้าได้มายืนอยู่บน
ขอบหน้าผาแล้ว พวกเจ้าไม่มีที่ไหนให้ไปอีกแล้ว...”

“นายท่านโปรดช่วยพวกเราด้วย ช่วยพวกเราด้วย!” ทาส
บางคนเริ่มร้องขอความช่วยเหลือจากเขา

“ช่วยพวกเรา.....ช่วยพวกเราด้วย.....” ในที่สุด ทุกคนก็
เริ่มเรียกร้องขอความช่วยเหลือ

โอหยางโซวยกมือขึ้น เพื่อเป็นสัญญาณให้พวกเขาเงย
จากนั้น เขาก็กล่าวต่อว่า “พวกเจ้าต้องการจะมีชีวิตอยู่
หรือไม่? มันง่ายมาก จงชุดต่อไป สร้างสนามเพลานี้ให้
เสร็จ เมื่อถึงเวลา จงยกแขนขึ้น และสู้เคียงข้างราชวงศ์
ซาง”

ทหารหลวงที่ตีสินส่งมา ได้เสียชีวิตทั้งหมดแล้ว ดังนั้น
โอหยางโซวจึงได้วางกองทหารม้าไว้ที่เมืองมู่เย่ เพื่อให้

แน่ใจว่า สนามเพลาะจะเสร็จสมบูรณ์ทันเวลา

จากนั้น โอหยางโซวและทหารองครักษ์ของเขา ก็กลับไป
ยังเมืองเจ้าเก่อ และรายงานเรื่องนี้ต่อราชาโจวแห่ง
ราชวงศ์ซาง

.....
.....

ณ เมืองเมิ่งจิน

ข่าวการสังหารหมู่เหล่าทาสของกองทัพผู้เล่นได้แพร่
กระจายไปทั่วทุกพื้นที่

ราชาหว่าไม่พอใจเป็นอย่างมาก แต่ผู้เล่นคนอื่นๆยังไม่พอใจยิ่งกว่าเขา ตอนนี้ พวกเขารู้แล้วว่า ชุนเซ็นจุนและคนอื่นๆได้แอบไปเก็บคะแนนการสงคราม

แม้ว่าชุนเซ็นจุนและคนอื่นๆจะถูกซ้อมโจมตี และถูกบังคับให้ออกจากสมรภูมิ ชื่อของพวกเขา ก็ยังคงติดอยู่บนลีดเดอร์บอร์ดคะแนนการสงคราม พวกเขาแต่ละคนมีคะแนนการสงครามอย่างน้อย 10,000 แต้ม ทำให้ลอร์ดคนอื่นๆอิจฉาเป็นอย่างมาก

แม้ในฐานะตัวแทนผู้เล่น การตัดสินใจของเขาก็ทำให้ผู้เล่นคนอื่นๆรังเกียจ ดังนั้น แม้ว่าเขาจะตายไปแล้ว เขาก็ไม่ได้รับความเมตตาส่งสารใดๆจากคนอื่นๆ เขาได้รับเพียงการดูถูกและความรังเกียจจากคนอื่นๆเท่านั้น

ตีเฉินเป็นคนเดียวในกลุ่มที่ยังอยู่ เขาพยายามมาแทนที่
ซุนเซินจุนและรวบรวมเหล่าลอร์ด แต่น่าเศร้า ลอร์ดคน
อื่นๆไม่ไว้วางใจเขาอีกต่อไป

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ไปด้วยตัวเอง เขาก็ส่งทหารของเขาไป
กับพวกเขา เขาก็มีส่วนร่วมด้วย บวกกับเมืองห่านตาน
เหลือทหารเพียง 500 นายเท่านั้น แล้วเขามีคุณสมบัติ
อะไรในฐานะผู้นำ?

เขามีความตั้งใจที่จะนำลอร์ดคนอื่นๆ แต่ลอร์ดคนอื่นๆ
ไม่ได้ยอมรับเขา ดังนั้น ตีเฉินจึงทำได้เพียง พยายามให้
ดีที่สุดในการสู้รบครั้งต่อไปเท่านั้น

โชคดีที่มีลอร์ดบางคนที่มีเหตุผล พวกเขารู้ว่าในช่วง
เวลาวิกฤตเช่นนี้ พวกเขาต้องรวมตัวกัน และยืนเคียง
ข้างกัน ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะพ่ายแพ้ผู้เล่นฝ่าย
ราชวงศ์ซางได้

ลอร์ดที่มีเหตุผลเหล่านี้ สร้างพันธมิตรของตัวเอง และ
พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะให้ตีเงินเข้ามาเป็นผู้นำของพวกเขา
เขา

ในเต็นท์ของราชา ราชชาห์กำลังโกรธอย่างมาก “ท่าน
เสนาบดี ตอนนี้เราควรจะทำเช่นไรต่อไปดี? เราควรส่ง
กองกำลังมากกว่านี้ เพื่อหยุดไม่ให้พวกเขาชุดสนาม
เพล่าต่อไปดีหรือไม่?”

เจียงซางคัดค้านข้อเสนอนี้ เขายังคงสงบเหมือนทุกครั้ง และจะกล่าวว่า “ฝ่าบาท ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน มันเป็นเพียงแค่การพ่ายแพ้เล็กน้อย มีเฉพาะกองกำลังของผู้เล่นเท่านั้นที่สูญเสีย ซึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสงคราม”

เขารอจนราชาหัวสงบลง ก่อนจะกล่าวต่อว่า “การส่งทหารไปมากขึ้นไม่เหมาะสมนัก เพราะราชวงศ์ซางก็คงส่งทหารมาที่เมืองมู่เย่มากขึ้นแน่นอน สิ่งเดียวที่เราทำได้ในตอนนี้ก็คือ การรอ เราจำเป็นต้องรอให้คนอื่น ๆ มาถึง แล้วนำกองกำลังทั้งหมดของพวกเขา รวมเข้าด้วยกัน หลังจากนั้น เราจะเริ่มสงครามที่เมืองมู่เย่ แล้วดึงราชวงศ์ซางลงมาจากบัลลังก์ของพวกเขา”

แผนที่เจียงซางเสนอนั้นตรงไปตรงมา พวกเขาจะโจมตีและเผชิญหน้ากับราชวงศ์ซางตรงๆ ในสนามรบ จากข่าวกรองที่เว่ยฉีส่งมา พวกเขามีทหารไม่ถึง 20,000

นาย ในเมืองเจ้าเกอ ถ้าเจียงซางรู้ว่า ยังมีทหารหน้าไม้
อีก 100,000 นายที่กำลังได้รับการฝึกฝนอยู่ในเมืองเจ้า
เกอ ไม่รู้ว่าเขาจะคิดเช่นไร?

จีฟาหรือราชาหวู่ เขาคิดเรื่องนี้ แล้วกล่าวว่า “ท่าน
เสนาบดี เราควรส่งสายลับไปติดต่อกับเว่ยฉีหรือไม่? เรา
จะได้รวบรวมข้อมูลล่าสุดของเมืองเจ้าเกอได้ พวกเราจะ
ได้รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น รวมถึงคนที่กำลังช่วยราชวงศ์ซางอยู่
ด้วย”

แน่นอนว่าเจียงซางไม่ได้คัดค้าน

.....
.....

...

ในขณะที่ลอร์ดของฝ่ายราชวงศ์โจวเป็นเหมือนแผ่น
ทรายที่เปราะบาง ลอร์ดของฝ่ายราชวงศ์ซางกลับกลายเป็น
เป็นปึกแผ่นมากขึ้น โอหยางโชวได้พิสูจน์ด้วยการกระทำ
ของเขาแล้วว่า เขาสามารถนำพวกเขาไปสู่ชัยชนะได้

ตรงกันข้ามกับการตัดสินใจที่เห็นแก่ตัวของซุนเซินจุน
การกระทำของโอหยางโชวเต็มไปด้วยความจริงใจ ส่ง
ผลให้ลอร์ดของกองกำลัง 2,000 นาย ที่ไม่เต็มใจเข้า
ร่วมกับเขาก่อนหน้านี้ ได้เข้าร่วมกับเขาในที่สุด ในขณะที่
นี้ ผู้นำของผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ซาง ได้ถูกโอนมายัง
พันธมิตรซานไห่โดยสมบูรณ์

ด้วยโอกาสเช่นนี้ โอหยางโชวสามารถเพิ่มศักดิ์ศรีของเขาในหมู่ผู้เล่นได้ ซ้ำๆและมั่นคง เขาค่อยๆสร้างชื่อเสียงของเขาขึ้นมา นี่เป็นเรื่องสำคัญ ถ้าโอหยางโชวยังคงทำการตัดสินใจเช่นนี้ต่อไป เขาจะไม่จำเป็นต้องเสียพลังงานของเขา ในการดึงดูดลอร์ดมาเข้าร่วมกับเขาอีกในอนาคต เพราะลอร์ดคนอื่นๆ จะมาหาเขาและเข้าร่วมกับพันธมิตรชานไห่ด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ ชัยชนะดังกล่าวยังเป็นเหมือนกองถ่านในสภาพอากาศที่เต็มไปด้วยหิมะ

เมื่อผู้คนในเมืองเจ้าเก่อทราบข่าว มันทำให้พวกเขาสบายใจขึ้น ตอนนี้ พวกเขาารู้แล้วว่า มีกองกำลังที่แข็งแกร่งยืนอยู่ข้างพวกเขา และจะช่วยพวกเขาสู้กับราช

วงศ์โจว

บรรยากาศในเมืองไม่ได้ตึงเครียดเหมือนก่อนหน้านี้ ผู้
คนเต็มไปด้วยพลังงาน พวกเขาสมัครใจบริจาคอาหาร
และธัญพืชให้แก่ทหาร ส่งผลให้โลจิสติกส์ทางทหารดีขึ้น
และมันช่วยปลดปล่อยภาวะขาดแคลนอาหารของกอง
ทัพ

ภายใต้การแนะนำของทางการ รถม้าที่เต็มไปด้วย
อาหาร ได้ถูกส่งออกไปจากเมืองเจ้าเก๋อ ตรงไปยังเมือง
มู่เย่

สำหรับอาหาร มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องกังวลอีกต่อไป โอ
หยางโซวเสนอว่า ราชาโจวควรจะมอบอาหารให้แก่พวก

ทาสเพิ่มขึ้น การกระทำเช่นนี้ จะช่วยให้มั่นใจว่า พวกเขาจะมีแรงเพียงพอจะขุดสนามเพลาะของพวกเขาได้ และด้วยการกระทำเช่นนี้ โหหยางโชวได้พิสูจน์ให้พวกทาสเห็นว่า เขาได้ปฏิบัติตามสัญญาที่เขาให้ไว้แล้ว จากนั้น มันจะทำให้พวกทาสเต็มใจที่จะทำงานมากขึ้น

ในเวลาเดียวกัน หน้าไม้ทั้ง 100,000 คัน ก็ถูกทำเสร็จสิ้น มันถูกแจกจ่ายให้กับพวกทาส ชุนพลเอ้อหลายเป็นผู้ฝึกฝนพวกทาสเหล่านี้ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะทำสงครามได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ชุนพลเอ้อหลายได้แบ่งทหารหน้าไม้ใหม่ 100,000 นาย เหล่านี้ ออกเป็น 10 กองกำลัง กองกำลังละ 10,000 นาย หลังจากนั้น ก็แบ่งเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 1,000

นาย ภายใต้การแนะนำของโอหยางโซว มู่กู่ยหึงได้นำ
ทหารหน้าไม้(ธนู) 5,000 นาย มาเข้าร่วมการฝึก โดยทุก
ทหารหน้าไม้ใหม่ 1,000 นาย จะมีทหารหน้าไม้จากกอง
กำลังผู้เล่น 50 นาย เป็นผู้ช่วยฝึกสอน

โอหยางโซวรวบรวมกองกำลังของผู้เล่น และกองกำลัง
ของระบบเข้าด้วยกัน นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์
ของมนุษยชาติ หากไม่ใช่ว่าตีสันมีความไว้วางใจในตัว
ของโอหยางโซวมากพอ เขาคงไม่สามารถทำเช่นนี้ได้

Chapter 205 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 7

วันที่ 10 ของสงครามมู่เย่ ณ เมืองเจ้าเก่อแห่งราชวงศ์

ชาว

เมืองเจ้าเก๋อหมายถึง ‘แสงแห่งรุ่งอรุณ’ ต้อนรับการขึ้น
ของพระอาทิตย์ และนำมาซึ่งความยิ่งใหญ่และมั่งคั่ง

หันหน้าไปทางพระอาทิตย์ที่ส่องแสงสดใส กองทัพกำลัง
อาบแดดที่อบอุ่น ก่อนที่จะออกไปจากประตูเมืองด้าน
ทิศใต้ของเมือง กองทัพอันยิ่งใหญ่นี้จะมุ่งหน้าไปที่เมือง
มู่เย่ ซึ่งประกอบไปด้วย กองกำลังของผู้เล่น 40,000
นาย, ทหารหน้าไม้ 100,000 นาย, ทหารหลวง 10,000
นาย ทหารองครักษ์จักรพรรดิ 6,000 นาย และช่างศึก
12 เชือก รวมทั้งหมดแล้ว พวกเขามีกำลังทหารมากกว่า
150,000 นาย

เมื่อเห็นช้างศึกปรากฏต่อหน้าเป็นครั้งแรก โอหยา
ไชวและลอร์ดคนอื่นๆก็ตื่นตะลึง

มันสวมเกราะที่ทำมาจากหนังแรดและไม้เนื้อแข็ง ปกคลุมทั่วทั้งร่างกายของมัน ในขณะที่ส่วนหัวของมันปกคลุมไปด้วยสัมฤทธิ์ และมีดาบคมกริบผูกติดไว้กับงาของมัน บนหลังของมันแบกหอคอยไม้ ที่มีความสูง 1 คน, ทหารธนู 2 นาย และทหารหอกอีก 2 นาย อยู่ในนั้น

ช้างศึกเหล่านี้สวมอุปกรณ์ครบครันตั้งแต่หัวจรดเท้า มันดูราวกับว่า เป็นเครื่องจักรสังหารที่สมบูรณ์แบบ ไม่มีมนุษย์ธรรมดาที่ไหนจะสามารถหยุดการเหยียบย่ำของพวกมันได้

นำเศร้ามี่พวกเขามีช้างศึกเพียง 12 เชือก เนื่องจากพวก
มันส่วนใหญ่ถูกส่งไปทำสงครามกับตงยีทางตะวันออก
ไม่อย่างนั้น กองทัพราชวงศ์โจวคงไม่มีอะไรจะเทียบ
กับกองทัพช้างศึกอันยิ่งใหญ่ได้

ถ้าทหารหลวงเป็นทหารชั้นสูงของราชวงศ์ซางแล้ว
ทหารองครักษ์จักรพรรดิ ก็เป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง
พวกเขาสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับราชาของพวกเขา ดีสิน
พวกเขาผ่านการสู้รบมานับครั้งไม่ถ้วน พิษิตดินแดนทาง
ใต้ ได้รับอนุญาตทางทหารและเกียรติยศมากมาย พวก
เขาทั้งหมดเป็นลูกหลานของขุนนาง ทหารที่แท้จริงของ
ราชวงศ์ซาง และเป็นผู้จงรักภักดีต่อองค์ราชา

การก่อกบฏของกองทัพราชวงศ์โจว ทำให้พวกเขาโกรธ

พวกเขาโกรธที่ราชวงศ์โจวและประเทศอื่นๆที่เคยพ่าย
แพ้ต่อองค์ราชาของพวกเขามารวมตัวกัน พวกเขา
สาบานด้วยชีวิตของพวกเขาว่า พวกเขาจะทำให้กองทัพ
ราชวงศ์โจวต้องชดใช้ ด้วยดาบและหอกของพวกเขา

ชาวเมืองเจ้าแอกมาชุมนุมกันที่หน้าประตูเมือง เพื่อส่ง
ทหาร ไม่ว่าจะเป็นทหารหลวง หรือทหารองครักษ์
จักรพรรดิ พวกเขาต่างก็เป็นชาวเมืองเจ้าแอกทั้งสิ้น
เลือดอันรุ่งโรจน์ของราชวงศ์ซางไหลอยู่ในกายพวกเขา
พวกเขาสงสัยไม่อาจเทียบเท่ากับพวกเขาได้เลย

ราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน นั่งอยู่บนรถม้าที่ประดับ
ไปด้วยทองคำและอัญมณี เขาจะเป็นผู้นำกองทัพทั้ง
หมดไปยังเมืองมู่เย่ด้วยตัวเอง

กองทัพเดินขบวนอย่างเป็นระเบียบ ธงสัญลักษณ์ของ
พวกเขาปลิวไสวตามสายลม หอกและแหลนชี้ขึ้นสู่ท้อง
ฟ้า ขวัญและกำลังใจของทหารสูงลิ่ว กองทัพเดินออก
จากประตูเมืองด้านทิศใต้ มุ่งหน้าสู่เมืองมู่เย่ โดยพวก
เขาได้ทิ้งฝุ่นไว้เบื้องหลัง

คนที่อยู่ข้างถนนกำลังเต็นรำตามพิธีกรรม และสวด
ภาวนาให้กับทหาร พวกเขาหวังว่า เหล่าทหารจะกลับ
มาได้อย่างปลอดภัย พ่อ แม่ ภรรยา และลูกๆ ที่อยู่
อาศัยในเมืองเจ้าเก่อ พวกเขารอคอยให้ลูกชาย สามี
และพ่อของพวกเขา กลับมาที่บ้านอย่างปลอดภัย

ตีสี่นั้นอยู่บนรถศึกทองคำของเขา ขณะที่เขาเคลื่อน

ผ่านประชาชนของเขา เขาได้โบกมือให้กับประชาชนของเขา และเหล่าฝูงชนก็เชิดชูองค์ราชาของพวกเขา แม้ว่าองค์ราชาอันเป็นที่รักของพวกเขาจะเป็นคนที่ไร้ปราณี, ดื้อดึง และเจ้าอารมณ์ เขาก็เป็นองค์ราชาของพวกเขา เขาคอยสนับสนุนประชาชนของเขา เขาไม่เคยปล่อยให้พวกเขาตาย การกระทำของเขา มากพอแล้วที่จะทำให้ประชาชนสนับสนุนเขา

เมื่อขบวนของทหารหน้าไม้ใหม่ที่เคยเป็นทาสปรากฏในสายตาของพวกเขา ทุกคนก็ตะลึง ในฐานะราชวงศ์ที่มีทาสในประวัติศาสตร์จีน ทาสมีสถานะทางสังคมที่ต่ำมาก พวกเขาเทียบได้กับ เซลย, สิ้นค้า, ผลิตภัณฑ์ หรือปศุสัตว์ พวกเขาไม่เคยถูกมองว่าเป็น ‘คน’

ดังนั้น เราสามารถจินตนาการได้ว่า คนเหล่านี้จะมอง
เช่นไร เมื่อพวกเขาได้เห็นพวกทาสถืออาวุธและได้รับ
การฝึกทหาร

ถ้าไม่ใช่ช่วงเวลาที่สำคัญของการเสี่ยงชีวิตและความ
ตายเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าจะมีกลุ่มคนจำนวนมาก จากกลุ่ม
ขุนนางของราชวงศ์ซาง ลุกขึ้นต่อต้านคำสั่งขององค์
ราชา เนื่องจากการกระทำดังกล่าว ได้ขัดต่อผล
ประโยชน์ของเหล่าขุนนาง

เพื่อที่จะได้รับการคัดเลือก 100,000 คน จากทาสทั้ง
700,000 คน ผู้ถูกคัดเลือกจะต้องแข็งแรงและเชื่อฟัง
พวกเขาเดินอย่างระมัดระวังในกองทัพ หัวใจของพวกเขา
เขาไม่อาจสงบลงได้ มันทำให้พวกเขากระสับกระส่าย

ขณะที่มีคนจ้องมองพวกเขา พวกเขารู้สึกกราวกับว่า ได้
เดินเปลือยกายต่อหน้าฝูงชน

พวกเขายังคงปรับตัวให้เข้ากับหน้าที่ใหม่ของพวกเขาไม่
ได้

ขุนพลเอื้อหลายมีชาติกำเนิดคล้ายกับพวกทาสเหล่านี้
เขาเดินไปที่หน้าชบวนของเหล่าทหารหน้าไม้ใหม่
ประชาชนต่างให้การต้อนรับขุนพลผู้เข้มแข็งของพวกเขา
ด้วยความอบอุ่น

สุดท้ายเป็นกองกำลังของผู้เล่น แม้ว่าทหารม้าจะได้รับ
ความสูญเสียเล็กน้อยในการสู้รบก่อนหน้านี้ พวกเขาก็
ยังคงเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่ง และนำขบวนอยู่ข้างหน้า

ทหารโล่ดาบ 20,000 นาย ตั้งขบวนเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุ
รัส พวกเขาเดินเป็นจังหวะเดียวกัน ขณะที่เดินผ่าน
ประตูเมืองด้านทิศใต้ พวกเขามาพร้อมกับอาวุธและ
อุปกรณ์ที่ดี และมันได้สร้างความประทับใจให้กับ
ประชาชนของราชวงศ์ซางอย่างมาก

กองทัพเดินไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้ สามารถมองเห็น
การเดินทัพของพวกเขาได้จากระยะไกล และแม้ว่ากอง
กำลังด้านหน้าจะไปถึงเมืองมู่เย่แล้ว กองกำลังด้านหลัง
ก็ยังคงออกจากประตูเมืองด้านทิศใต้ของเมืองเจ้าเก่อไม่
หมด

เมื่อทหารกลุ่มสุดท้ายมาถึงเมืองมู่เย่ เวลาก็ล่วงเลยมา

ถึง 15.00 น. แล้ว

เมืองมู่เย่เป็นเพียงเมืองเล็กๆ กำแพงค่อนข้างต่ำ และ
กว่าครึ่งที่เสียหาย มันทำมาจากดิน และแทบจะไม่
สามารถใช้ป้องกันใดได้เลย แต่มันเป็นแนวป้องกันสุด
ท้าย ก่อนที่กองทัพราชวงศ์โจวจะเข้าไปถึงเมืองหลวง
ของราชวงศ์ซาง เจ้าเก่อ ได้

กองทัพไม่ได้เข้าไปในเมือง แต่พวกเขาไปตั้งทัพที่ชาน
เมืองด้านทิศใต้แทน เต็นท์แล้วเต็นท์เล่าถูกกาง ปกคลุม
ที่ราบ, เนินเขา และหุบเขาของชานเมืองด้านทิศใต้ของ
เมืองมู่เย่ทั้งหมด

ชานเมืองด้านทิศใต้เป็นจุดที่ขุดสนามเพลาะ ซึ่งมีมีร่อง

ลึก 1-2 เมตร ปกคลุมชานเมืองด้านทิศใต้ทั้งหมด สนาม
เพลอะแต่ละแห่งห่างกันไม่ถึง 100 เมตร ขณะที่กินพื้นที่
ทั้งหมดหลายกิโลเมตร รูปแบบนี้มีประสิทธิภาพในการ
หยุดรถศึก ขณะที่ทหารม้ายังคงสามารถเคลื่อนที่ได้
อย่างอิสระ

ราชาใจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน พักอยู่ที่ศาลาเมืองมู่เย่
ศาลาเมืองจะทำหน้าที่เป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว จน
กว่าสงครามจะสิ้นสุดลง

พวกเขายังได้ส่งชาวเมืองมู่เย่ และทาส 600,000 คน
กลับไปยังเมืองเจ้าเก่อ การกระทำเช่นนี้ ก็เพื่อลดการ
บริโภคเสบียงอาหาร และป้องกันไม่ให้สายลับแฝงตัว
เข้ามาอยู่ในฝูงชน ทั้งเมืองมู่เย่ในตอนนี้อยู่ จึงกลายเป็น

ป้อมปราการทางทหาร นอกเหนือจากทหารแล้ว ส่วนที่
เหลือก็มีเพียงบุคลากรโลจิสติกส์ทางทหารเท่านั้น

ทหารองครักษ์จักรพรรดิ ได้เข้ามาทำหน้าที่แทนทหาร
ยามศาลาเมือง พวกเขาจะทำทุกอย่าง เพื่อรักษาความ
ปลอดภัยให้กับองค์ราชาของพวกเขา

คืนนั้น ตีสินเรียกประชุม เพื่อหารือเกี่ยวกับกลยุทธ์ใน
สงครามของพวกเขา โอหยางโซวในฐานะตัวแทนผู้เล่น
เขาได้รับเกียรติเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ด้วย

ด้วยความสัตย์จริง ตอนนี้ โอหยางโซวเป็นดังผล
แอปเปิ้ลในสายตาของตีสิน สถานะของเขาสูงกว่าตัว
แทนผู้เล่นทั่วไปมาก ตีสินมักจะใช้แผนที่เขาเสนออยู่

เสมอ

แน่นอนว่า จูโซวเป็นคนที่เสนอแผนการทั้งหมดนี้ให้กับ
โอหยางโซว

.....
.....

ณ เมืองเมิ่งจิน หยง, หลู่, เฟิง, ผู่, ชู่, เฉียง, เว่ย, เหมา
ราชาของประเทศต่างๆเหล่านี้ ในที่สุดก็ได้มารวมตัวกัน

เมื่อพวกเขามารวมตัวกัน ราชาหัวแห่งราชวงศ์โจว และ
ราชาคนอื่นๆ ก็ได้เข้าร่วมพิธีสาบานตน

ในพิธี ราชานูได้แถลงการณ์เกี่ยวกับข้อเรียกร้องในการ
ต่อสู้กับราชวงศ์ เขาได้กล่าวถึงความผิดร้ายแรงที่ยิ่ง
ใหญ่ที่สุด 6 ข้อ ของราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน, ข้อ
แรก ดื่มมากเกินไป, ข้อ 2 ทำผิดศีลธรรมกับข้าราชการ
บริวาร, ข้อ 3 ใช้งานคนโกง และเพิ่มอำนาจให้กับพวก
เขา, ข้อ 4 ตาบอดเชื่อฟังคำกล่าวของสตรี, ข้อ 5
ตาบอดหลงมกมายในความเชื่อ, ข้อ 6 ไม่สนใจพิธีกรรม
บวงสรวง

สำหรับประเทศเล็กๆทางตะวันตก พวกเขายังคงอยู่ภาย
ใต้การปกครองของราชวงศ์ซาง เขากลับไม่ได้อ้างพวก
เขาในการกล่าวโทษความผิดร้ายแรงของราชาโจวเลย
เราสามารถบอกได้ว่า ราชวงศ์โจวและราชานูเสแสร้ง
เช่นไร แม้แต่เรื่องเล็กๆอย่างการดื่มมากเกินไป พวกเข
ก็ระบุไว้ด้วย มันเป็นการกล่าวโทษที่เปลือยเปล่า แต่เขา

ก็ยังคงกล่าวว่าตนเองเป็นศูนย์กลางของความยุติธรรม

หลังจากการทำพิธี ราชานูและราชาคนอื่นๆก็สาบาน
ต่อสวรรค์ว่าจะทำลายราชวงศ์ซาง และเป็นเรื่องปกติที่
พิธีกรรมจะต้องมีการสังเวย แต่แทนที่พวกเขาจะใช้สัตว์
พวกเขาได้ใช้ทาสชาวซางเป็นเครื่องสังเวยแทน

เมื่อพวกเขาเสร็จสิ้นพิธีกรรม พวกเขาก็เดินทัพไปทาง
เมืองมู่เย่

กองทัพของราชวงศ์โจว มีรถศึก 300 คัน, ทหารองครักษ์
จักรพรรดิ 3,000 นาย และทหารเกราะ 45,000 นาย
พวกเขาเหล่านี้ คือ ทหารที่ได้รับการฝึกอย่างเข้มงวด มี
ระเบียบวินัยที่ดี และมีอุปกรณ์ที่ครบครัน พวกเขายังมี

ประสบการณ์ในการรบอย่างมาก นอกจากนี้ เมื่อร่วมกับ
กองกำลังของราชาคนอื่นๆแล้ว พวกเขามีกำลังทหาร
มากกว่า 70,000 นาย และยังมีกองกำลังของผู้เล่น
อีกกว่า 50,000 นาย

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับเรื่องอาวุธและอุปกรณ์ ราชวงศ์
โจวยังคงเป็นรองราชวงศ์ซางอยู่มาก เนื่องจาก
เทคโนโลยีการหลอมและการผลิตสัมฤทธิ์ราชวงศ์ซาง
นั้นดีกว่า ดังนั้น ราชวงศ์ซางจึงมีอาวุธและอุปกรณ์
สัมฤทธิ์ที่ดีกว่า

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีของชุดเกราะทหารราบ
ทหารของราชวงศ์ซางได้สวมชุดเกราะที่ทำจากสัมฤทธิ์
และหนังแรด และยังสวมหมวกสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นอุปกรณ์

มาตรฐานของทหาร ที่ใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ดีที่สุดใน
สมัยนั้น ทำให้มันมีความสามารถในการป้องกัน และมี
คุณภาพดีที่สุดในโลกในสมัยนั้น

ในขณะที่กองทัพราชวงศ์โจวมีเพียงชุดเกราะธรรมดาที่
ทำจากไม้ แม้แต่ขุนพลและขุนนางของพวกเขา ก็แทบ
จะไม่สามารถเพลิดเพลिनกับชุดเกราะสัมฤทธิ์ที่หรูหราได้
เลย

แน่นอนว่า เมื่อเทียบกับกองทัพทาสที่มีเพียงหอก
สัมฤทธิ์และไม่สวมชุดเกราะ ทหารราชวงศ์โจวจะดูแข็ง
แกร่งกว่ามาก

ราชวงศ์ซางได้สังหารราชาราชวงศ์โจวมาแล้ว 3 ครั้งคน,

พี่ชาย, พ่อ และปู่ของราชาหัว ต่างก็ถูกสังหารโดยราชา
แห่งราชวงศ์ซาง ยิ่งกว่านั้น ราชวงศ์ซางยังได้รุกรานดิน
แดนของราชวงศ์โจวมาแล้วหลายครั้ง ส่งผลให้เกิด
ความขัดแย้งระหว่างดินแดน ประชาชน และผู้ปกครอง
ของประเทศทั้งสอง

ดังนั้น ไม่ว่าจะเชื่อพระวงศ์ ชุนนาง หรือพลเรือน
ของทั้ง 2 ประเทศ พวกเขาต่างก็มีความขัดแย้งกันในทุก
หนทุกแห่ง จนกระทั่งตอนนี้ ราชาหัวแห่งราชวงศ์โจว ได้
สั่งสมความเกลียดชังที่มีมากกว่าร้อยปีแล้ว

ในเวลานี้ ราชวงศ์โจวได้ใช้คนทุกคนและพลังทั้งหมดที่
พวกเขามี เพื่อทำสิ่งเดียว คือ การทำลายราชวงศ์ซางทั้ง
หมด ดังนั้น ราชวงศ์โจวจะไม่มีการล่าถอยใดๆ พวกเขา

จะต้องชนะสงครามเท่านั้น เนื่องจากความพ่ายแพ้จะ
นำมาซึ่งหายนะ สำหรับขวัญกำลังใจ ตั้งแต่องค์ราชาคน
ถึงทหาร มันสูงและเป็นปึกแผ่นมาก

แม้แต่ทหารของราชาอื่นๆก็ด้วย พวกเขาต่างก็เป็นทหาร
ที่แข็งแกร่งที่สุดในประเทศของพวกเขา

ตั้งแต่วันที่ราชวงศ์ซางได้ก่อตั้งขึ้น พวกเขาก็มีความ
ปรารถนาที่จะขยายอาณาเขตและประชากรของพวกเขา
เขา ทำให้พวกเขาต้องรุกรานประเทศข้างเคียงอย่างต่อเนื่อง
เนื่อง ในขณะที่ประชากรเพิ่มมากขึ้น เหล่าทาสก็มีความ
จำเป็นต้องเพิ่มมากขึ้น มันยังมีความสำคัญในการถวายเป็น
และสังเวยในพิธีกรรมของเหล่าขุนนางอีกด้วย

ในสมัยราชวงศ์ซาง ราชานิโปไตยปกครองแผ่นดิน พวกเขามักจะใช้มนุษย์เป็นเครื่องสังเวยในพิธีกรรม นอกจากนี้ พวกเขายังต้องการเครื่องสังเวยที่มีคุณภาพสูง เครื่องสังเวยจะต้องอ่อนเยาว์และแข็งแรง เพื่อรวบรวมเครื่องสังเวยเหล่านี้ พวกเขาต้องการประชากรจำนวนมากขึ้น ดังนั้น ราชวงศ์จึงพยายามที่จะทำสงคราม และปล้นสะดมประชากรจากประเทศต่างๆ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อสนับสนุนราชวงศ์ซาง และความเชื่อที่รุนแรงของพวกเขา

มันส่งผลให้ประเทศต่างๆเกิดความเกลียดชังที่ยากจะลืมที่มีต่อราชวงศ์ซาง เมื่อถึงเวลานี้ พวกเขาได้พบหนทางที่จะทำให้ราชวงศ์ซางต้องชดใช้แล้ว ขวัญกำลังใจของพวกเขาจึงสูงไม่ด้อยไปกว่าราชวงศ์โจวเลย

ขณะที่ราชวงศ์โจวแสดงออกอย่างรักสงบและอ่อนโยน
พวกเขาได้โฆษณาชวนเชื่อในเรื่องของ ‘สันติภาพ ความ
เมตตา และความปรารถนาดี’ เพื่อให้พวกเขาอยู่ใน
ระดับสูง ในฐานะราชาแห่งมหาชน

กองทัพอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาเดินทางไปตามแม่น้ำเว่ย
มุ่งหน้าไปทางเมืองมู่เย่ ธงสัญลักษณ์ของประเทศต่างๆ
ปลิวไสวไปตามสายลม แสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะทำลาย
ราชวงศ์ซาง

กลุ่มนกกบินขึ้นไปบนท้องฟ้าที่มีดครึ้ม ทิ้งไว้เพียงความ
วังเวงที่ด้านหลัง

Chapter 206 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 8

2 วันถัดมา ก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้น กองทัพทั้ง 2 ก็มาถึงสนามรบที่เมืองมู่เย่แล้ว

ฝนเริ่มตกพรำๆ ลงมา จากท้องฟ้าที่มีดครึ้ม เมฆดำทมิฬจำนวนมากได้ปกคลุมไปทั่วทั้งสนามรบ

สำหรับกองทัพราชวงศ์โจว สนามเพลาะบังคับให้พวกเขาต้องจัดวางรถศึกไว้ที่ด้านหลัง พวกมันทำได้เพียงเป็นหน่วยสำรองเท่านั้น ทหารของราชวงศ์โจวถูกจัดให้อยู่ตรงกลาง ทหารองครักษ์จักรพรรดิ 3,000 นาย ยืนอยู่ด้านหน้า และทหารเกราะ 45,000 นาย ยืนอยู่ด้านหลัง พวกเขา

ราชาคนอื่นๆและกองกำลังของพวกเขาอยู่ทางปีกซ้าย
ขณะที่กองกำลังของผู้เล่นอยู่ทางปีกขวา

การจัดทัพของราชวงศ์โจว เป็นรูปแบบการโจมตีทั่วไป

ก่อนการรบ กองทัพราชวงศ์โจวได้แถลงการณ์อีกครั้ง รา
ชาหวู่ยืนอยู่ข้างหน้าขบวนทัพ แล้วกล่าวโทษความผิด
ร้ายแรงของราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง

ในทางกลับกัน ทหารหน้าไม้ 100,000 นาย เป็นกอง
กำลังหลักของราชวงศ์ซาง ดังนั้น พวกเขาจึงใช้รูปแบบ
ป้องกัน ทหารโลดดาบ 20,000 สร้างแนวป้องกันอยู่ที่ด้าน
หน้า ขณะที่พวกเขายกโล่ของพวกเขาขึ้น เพื่อสร้างเป็น

กำแพงโลหะ

ด้านหลังของพวกเขาเป็นทหารหน้าไม้ 100,000 นาย ซึ่งตั้งขบวนคล้ายกับรูปพัด การตั้งขบวนทัพเช่นนี้ จะทำให้พวกเขาสามารถยิงลูกศรออกไปได้ทุกทิศทาง เป็นการใช้ประโยชน์ทหารหน้าไม้อย่างเหมาะสม

ขบวนของทหารหน้าไม้ถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกจะเล็กและยิง, กลุ่มที่ 2 จะเล็กและเตรียมพร้อม, ในขณะที่กลุ่มที่ 3 จะขึ้นหน้าไม้และรอ พวกเขาจะผลัดกันยิง ซึ่งมันจะกลายเป็นการยิงอย่างต่อเนื่อง

ทหารหลวง, ทหารองครักษ์จักรพรรดิและข้าวงศึกจะอยู่ที่ปีกซ้าย ขณะที่ทหารม้า 10,000 นาย ของผู้เล่น จะอยู่ที่

ปีกขวา เพื่อให้มีพื้นที่เพียงพอให้ทหารม้าสามารถพุ่ง
ออกไปได้ พวกเขาจึงยืนห่างออกไปด้านหลังจากแนว
ขบวนทัพเล็กน้อย

การจัดกำลังพลของกองทัพราชวงศ์ซางทำให้เจียงซาง
ตกใจ ไม่กี่วันก่อนเขามีรางวัลเหรียญที่ไม่ค่อยดี หลังจาก
ที่สายลับที่ส่งไปติดต่อกับเว่ยฉีไม่ได้กลับมา ตอนนี้ เมื่อ
มองเห็นที่ทหารที่มีอาวุธครบครันและมีระเบียบวินัยเข้ม
งวดในกองทัพ ทาสควรจะเอะอะเสียงดังและไม่เป็น
ระเบียบ ดูเหมือนรางวัลเหรียญของเขาจะเป็นจริง

แต่ตอนนี้ พวกเขาไม่อาจหันหลังกลับได้อีกแล้ว ทาง
เลือกเดียวของพวกเขาก็คือพยายามอย่างเต็มที่ เพื่อเอา
ชนะสงครามนี้ให้ได้

เจียงฮางเดินไปที่กลองศึก และเขาก็กระหน่ำตีกลอง
อย่างต่อเนื่อง

ขณะที่เขาตีกลอง ทหารในกองทัพราชวงศ์โจวก็เริ่ม
เคลื่อนไหว พวกเขาเริ่มเดินทัพมุ่งไปยังขบวนทัพของ
ราชวงศ์ซาง การเคลื่อนทัพของพวกเขาเป็นดังสายน้ำที่
เชี่ยวกราก

ทหารเดินข้ามพื้นที่หน้าเมืองมู่เย่ เหมือนดั่งน้ำทะเลที่
ท่วมชายหาด ราวกับว่า พวกเขากำลังเหยียบย่ำและ
กลืนกินเมืองมู่เย่

ราชาหัวหน้ากองทัพของเขาด้วยตัวเอง ทหารองครักษ์

จักรพรรดิยืนล้อมรอบเพื่อปกป้องเขา ขณะที่เขายืนอยู่ที่
หน้าขบวนทัพ

เหล่าทหารรักษาขบวนทัพภายใต้คำสั่งของราชาหวู่
พวกเขาเดินท่งหน้าไปหาศัตรูอย่างต่อเนื่อง หอกและ
แหลนที่ขึ้นท้องฟ้า ธงสัญลักษณ์ของประเทศต่างๆก็ปลิว
ไสวตามสายลม

“ยกโล่ขึ้น!” ขุนพลของพวกเขาออกคำสั่งโดย
ตะโกนออกมา ทหารองครักษ์จักรพรรดิก็กโล่ขึ้น
แล้วตะโกนออกมาพร้อมเพรียงกัน พวกเขาเคาะอาวุธ
กับโล่ของพวกเขา “หวู่...หวู่...หวู่...” และผลักดันไปข้าง
หน้าในเวลาเดียวกัน

เมื่อระยะห่างระหว่างกองทัพราชวงศ์ซางและราชวงศ์โจว เหลือเพียง 300 เมตร ราชวงศ์ซางก็เริ่มเคลื่อนไหว

ภายใต้การนำของทหารที่มีประสบการณ์ ทหารหน้าไม้ 100,000 นาย ได้นั่งคุกเข่าลงหนึ่งข้าง แล้วหันหน้าไม้ของพวกเขาชี้ขึ้นฟ้า ชาวการสังหารหมู่ทาส 600,000 คน ก่อนหน้านี้นี้ ได้มาถึงพวกเขาแล้ว เมื่อราชวงศ์โจวได้แสดงให้เห็นแล้วว่า พวกเขาไร้ความเมตตา แล้วเหตุใดพวกเขาจะยังลังเลอยู่อีก

ลูกศรถูกยิงออกไป ตกลงที่กองทัพราชวงศ์โจว การระดมยิงของพวกเขาได้สังหารทหารราชวงศ์โจวได้หลายพันคน ซึ่งมันทำให้เลือดของพวกเขากระเซ็นไปทั่วอากาศ กองทัพราชวงศ์ซางสร้างความเสียหายให้กับ

กองทัพราชวงศ์โจวอย่างรุนแรง พวกเขาทำได้เพียงปกป้องตัวเองอย่างอดทนเท่านั้น

ขวัญและกำลังใจและความกล้าของทหารค่อยๆลดลง และมันก็ยากที่จะเพิ่มขึ้นอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นทหารองครักษ์จักรพรรดิชั้นสูง หรือกองกำลังของผู้เล่น พวกเขาต่างก็เศร้าสร้อย ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงฝนลูกศรเหล่านี้ได้

ราชาหวู่พยายามอย่างสุดความสามารถ ที่จะรักษาขบวนทัพเอาไว้ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนวุ่นวาย ภายใต้การปลุกเร้าของราชาหวู่ กองทัพราชวงศ์โจวยังคงเดินทางต่อไปอย่างไม่เกรงกลัว พวกเขาเดินย่ำผ่านซากศพเพื่อนทหารของพวกเขา จนมันกลายเป็นเนื้อมด

ถ้าพวกเขาถอยหลังไป สิ่งเดียวที่รอพวกเขาอยู่ก็คือ
ความตาย จะไม่มีใครจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้ ตราบ
เท่าที่พวกเขาสามารถข้าม 300 เมตร ข้างหน้านี้ไปได้
พวกเขาก็จะสามารถไปสังหารทหารหน้าไม้เหล่านั้นลง
ได้

อย่างน้อย กองทัพราชวงศ์โจวก็เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้น

ลูกศรที่ยิงโดนทหาร ทำให้พวกทหารบาดเจ็บและล้ม
ตาย ถูกนำไปเติมเต็มหลุมสนามเพลาะ จนสามารถมอง
เห็นเลือดของพวกเขาไหลออกมาจากหลุมสนามเพลาะ
ได้ พื้นดินถูกย้อมไปด้วยเลือดสีแดง ร่างกายของพวกเขา
เขาเต็มไปด้วยเลือด ขณะที่พวกเขาที่เหลือยังคงก้าวต่อ

ไปข้างหน้า บนซากศพและเลือดของเพื่อนทหารพวกเขา
พวกเขากลายเป็นกองทัพแห่งความแค้นที่จะไม่มีวันล่า
ถอย

ความกลัวเริ่มจางหายไป ทหารหน้าไม้เริ่มมีความมั่นใจ
มากขึ้น และการประสานงานของพวกเขาก็ดีขึ้น อัตรา
การยิงของพวกเขาก็เพิ่มมากขึ้น และลูกศรที่ถูกยิงออก
ไปก็แม่นยำและทะลุทะลวงมากขึ้น ลูกศรพุ่งผ่านหูและ
ไหล่ของทหาร หรือแม้กระทั่งเจาะทะลุศีรษะของบางคน
ที่โชคร้าย

ชุดเกราะที่เรียบง่ายและหยาบของราชวงศ์โจว ไม่
สามารถหยุดลูกศรที่แหลมคมได้ มีผู้บาดเจ็บล้มตาย
จำนวนมาก ในระหว่างการเดินสั้นๆเพียง 300 เมตร มีทหาร

ราว 20,000-30,000 นาย ที่นอนอยู่บนกองเลือดทั่ว
สนามรบ

เมื่อทหารที่ยังเหลือวิ่งมาถึงด้านหน้ากองทัพราชวงศ์ซาง
ขุนพลซีกก็ตั้งกำแพงโล่เพื่อต้อนรับพวกเขา ทหารราบ
เกราะหนักของเมืองซางให้ถูกวางไว้ด้านหน้า พวกเขา
สวมชุดเกราะปฐุเหรินที่ทำจากเหล็กกล้า พวกมันไม่
สามารถถูกทำลายได้ง่ายๆ แม้แต่หอกของราชวงศ์โจวก็
ไม่สามารถเจาะทะลุชุดเกราะของพวกเขาได้

ภายใต้บัพ ทหารโล่ดาบกลายเป็นบ้ำคั้งและทนทาน
พวกเขาสามารถรับการปะทะของกองทัพราชวงศ์โจวที่
ใช้เพียงอาวุธและอุปกรณ์ระดับต่ำได้อย่างง่ายดาย

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!” ทหารไล่ดาบยกโล่ที่มีมือขวาของพวกเขา
ขึ้น ปัดหอกของศัตรูที่ทิ่มแทงมายังพวกเขา แล้วใช้มือ
อีกข้าง เหวี่ยงดาบออกไปฟันศัตรูของพวกเขา มันได้ตัด
ผ่านร่างของทหารราชวงศ์โจวเป็นส่วนๆ ชิ้นส่วนแขน
และขาลอยอยู่เต็มทั่วท้องฟ้า เลือดที่พุ่งออกมาเห็น
เหมือนเป็นดอกไม้โลหิต ที่กำลังบานอยู่กลางอากาศ
ทหารราชวงศ์โจวชั้นสูงที่ยิงยโส กลายเป็นไก่และสุนัข
เมื่ออยู่ต่อหน้าทหารไล่ดาบ

กำแพงโล่สามารถหยุดการเคลื่อนไหวของกองทัพราช
วงศ์โจวได้ จนพวกเขาไม่สามารถแพ้แต่จะเคลื่อนไปข้าง
หน้าได้ซักชิ้นเดียว พวกเขาถูกบังคับให้หยุดและถอย
หลัง

ทหารหน้าไม้ราวกับเป็นเครื่องจักรสังหาร พวกเขาไม่
หยุดการยิงฝนลูกศรแม้แต่วินาทีเดียว การระดมยิงอย่าง
ไม่หยุดยั้ง ได้สังหารทหารราชวงศ์โจวอย่างไม่หยุด
หย่อน

ฝนลูกศรอันยิ่งใหญ่ ไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อกองทัพราช
วงศ์โจวที่อยู่ตรงกลาง มันยังโจมตีปีกทั้ง 2 ข้างของพวก
เขาด้วย

มีอย่างน้อย 1 ใน 3 ของกองกำลังผู้เล่น 50,000 นาย ที่
ถูกสังหารไปแล้ว ลอร์ดบางส่วนที่ส่งทหารมาอยู่ในแนว
หน้า ได้สูญเสียทหารทั้งหมดของพวกเขา ลอร์ดบางคน
ได้เข้ามาอยู่ในสนามรบ และก็พบกับความตายของตน
เอง ในตอนนี้ ลอร์ดบางคนเริ่มที่จะเคลื่อนที่ช้าลง และ

เตรียมที่จะล่าถอย

อย่างไรก็ตาม ฝันร้ายก็ได้ปกคลุมพวกเขาอีกครั้ง

ช้างศึกพุ่งไปข้างหน้า ภายใต้การยิงคุ้มกันของทหาร
หน้าไม้ ทหารบนหลังช้างยิงลูกศรใส่ศัตรูที่อยู่ไกล และ
ทหารหอกใช้หอกทิ่มแทงศัตรูที่อยู่ใกล้ และช้างศึกถูก
ควบคุมให้ใช้งาของพวกมันฟากฟันศัตรูและเคลื่อนที่ไป
ข้างหน้า ทหารหลวง 10,000 นาย ได้ตามหลังพวกช้าง
ศึกไป เพื่อปกป้องพวกช้างศึกจากการซุ่มโจมตี

ช้างศึกเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดพายุที่โหมกระหน่ำ ข้ามผ่าน
กองกำลังของผู้เล่น

กองกำลังของผู้เล่นที่เป็นดั่งกองทรายหลวมๆ ทหารม้า
จำนวนมาเคลื่อนที่ไม่พร้อมเพรียงกันและไม่ร่วมมือกัน
พวกเขาสูญเสียอย่างอิสระไร้รูปแบบ ทำให้พวกเขาสูญเสีย
อย่างมาก ก่อนที่พวกเขาจะไม่ถึงด้านหน้าของกองทัพ
ราชวงศ์ซาง และตอนนี้ ช้างศึกก็ยังออกมาสังหารทหาร
ม้าอย่างง่ายดายอีก พวกเขาจึงกลายเป็นสับสนวุ่นวาย
ไม่สามารถหาผู้บัญชาการของตัวเองได้ ส่วนผู้
บัญชาการก็ไม่สามารถหาลอร์ดของพวกเขาได้ พวกเขา
ไม่รู้ว่าพวกเขาควรจะเดินหน้าต่อหรือควรจะล่าถอย
พวกเขาสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ที่ควรจะแข็ง
แกร่งของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง

ทหารหลวงของราชวงศ์ซางมีความมุ่งมั่นในการปกป้อง
บ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา พวกเขาแทงหอกไปที่
ศัตรูและสังหารศัตรูทุกคนที่ยืนขวางทางพวกเขา ชุด

เกราะสัมฤทธิ์ช่วยพวกป้องกันการโจมตีให้พวกเขาได้
เป็นอย่างดี

กองกำลังของผู้เล่นในตอนนี้อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดี
พวกเขาถูกทหารหลวงและทหารองครักษ์จักรพรรดิของ
ราชวงศ์ซางกำราบ

ที่ปีกขวา จางเลี้ยวชี้หอกขึ้น แล้วสั่งให้โจมตี “โจมตี!”

เหล่าทหารม้าซุอาวูธของพวกเขาขึ้น ซึ่งมีทั้ง หอกและ
ทวน เข้าไปสังหารกองทัพของราชาคนอื่นๆ เมื่ออยู่บน
หลังม้าศึก พวกเขาเป็นดังภูติ ข้ามผ่านหลุมสนาม
เพลาะได้อย่างง่ายดาย โดยที่ไม่ได้ชะลอความเร็วลงเลย

ในยุคของรถม้าศึก ทหารม้าเหล่านี้เป็นดั่งฝันร้าย ลูกศร
สร้างความเสียหายให้กับชุดเกราะหมิงกงของทหารม้า
เมืองซานไห่ได้เพียงเล็กน้อย ทหารม้าเป็นเหมือนแท่ง
โลหะร้อน ที่พุ่งเข้าสู่กองเนย พวกเขาสามารถฉีกกองทัพ
ของราชาคนอื่นๆเป็น 2 ส่วน ได้อย่างง่ายดาย

ไม่มีทหารแม้แต่คนเดียวที่สามารถยืนขวางทางพวกเขา
ได้ ศพของพวกเขาก็ไม่ได้สมบูรณ์นัก พวกมันทั้งหมดถูก
เหยียบย่ำจนกลายเป็นกองเนื้อ

นี่ไม่ใช่สงคราม แต่เป็นการสังหารหมู่ และสนามรบก็ได้
กลายเป็นโรงฆ่าสัตว์ ทหารม้าที่อยู่ยังคงกระพ่นไม่ม
ีความเกรงกลัวใดๆ พวกเขาพุ่งเข้าไปยังทะเลของกอง
ทัพราชาคนอื่นๆ ทำให้พวกเขาเสื่อมถอยและไร้กำลังต่อ

ด้าน

แม้แต่ทหารที่เคยกล้าหาญที่สุด ก็ยังสูญเสียความกล้าหาญทั้งหมดของเขาไป เมื่อต้องเผชิญหน้ากับนรกบนดินเช่นนี้ ทวนของทหารม้าภายใต้การเพิ่มประสิทธิภาพของแรงส่งจากการเคลื่อนที่ มันสามารถเจาะทะลวงศัตรูได้อย่างง่ายดาย

ทหารที่ยังไม่ตายก็ทำได้เพียงโศกเศร้า

แต่ทหารม้าก็ไร้อารมณ์ พวกเขายังคงเหวี่ยงทวนไปที่ศัตรู เหลือไว้เพียงกองซากศพ ที่กระจายไปทั่วพื้นดิน จากนั้น ม้าก็ย่ำลงไปบนซากศพเหล่านั้น ทำให้มันผสมเข้ากับพื้นดิน กลายเป็นสลัดมนุษย์

ฝนลูกศรยังคงถูกยิงออกมาอย่างต่อเนื่อง ไปที่ทหารราช
วงศ์โจว

Chapter 207 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 9

สิ่งที่เกิดขึ้นในสงครามมู่เย่ ไม่ได้เป็นไปตามที่คนอื่นๆ
คาดหวัง

มันกลับกลายเป็นตรงข้ามกับความคาดหวังของคนอื่นๆ
กองทัพทั้ง 3 ของฝ่ายราชวงศ์โจวสูญเสียอย่างมาก
ตอนนี้ พวกเขาสูญเสียทหารไปมากกว่าครึ่งแล้ว และ
ส่วนที่ยังเหลือก็กำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้าย

เจียงซางที่บัญชาการอยู่เบื้องหลัง เมื่อเขาเห็น
สถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้านหน้า เขาทำได้เพียงถอน
หายใจออกมาอย่างขมขื่น ก่อนที่จะส่งสัญญาณให้พวก
เขาล่าถอย

เขาเข้าใจอย่างชัดเจนแล้วว่า หลังจากที่ถูกการสู้รบใน
วันนี้ ความเป็นไปได้และโอกาสที่จะล้มล้างราชวงศ์ซาง
ทั้งหมดได้ถูกทำลายลงแล้วอย่างสมบูรณ์ และหลังจาก
จบสงครามนี้ ราชวงศ์โจวก็คงจะไม่รอดจากการตอบโต้
ของราชวงศ์ซาง เขายังไม่ลืมว่า กองทัพหลักของ
ราชวงศ์ซางที่อยู่ทางตะวันออก กำลังเดินทางกลับมา
ด้วยความเร็วสูงสุด

พวกเขาได้ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขารวบรวมได้แล้ว แต่

มันก็นำพวกเขามายังผลลัพธ์เช่นนี้ มันช่างน่าทึ่งขึ้น
จริงๆ

ในฐานะเสนาบดีและผู้บัญชาการสูงสุดของราชวงศ์โจว
เขาไม่สามารถหนีโทษสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นใน
วันนี้ได้ เขาสามารถชดใช้ได้ด้วยชีวิตของเขาเท่านั้น
อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะชดใช้ด้วยชีวิตของตนเอง ยังมี
สิ่งสุดท้ายที่เขาจะต้องทำ เขาต้องปกป้องและรักษา
ชีวิตของราชาหวู่ไว้ให้ได้ เพื่อให้ราชวงศ์โจวจะยังคงอยู่
ต่อไป ตราบเท่าที่ยังคงมีชีวิตอยู่ พวกเขาก็ยังมีโอกาสที่
จะกลับมาได้เสมอ และพวกเขาก็จะกลับมาลุกขึ้นยืนอีก
ครั้ง

เจียงซางสั่งให้กองรถศึกหันหลังกลับ และเตรียมพร้อม

สำหรับการล่าถอย เมื่อราชาหูกกลับมาถึง พวกเขาก็จะ
เริ่มล่าถอยในทันที สำหรับทหารที่เหลือและทหารของ
เหล่าพันธมิตร เจียงซางไม่สามารถช่วยพวกเขาทั้งหมด
จากสถานการณ์ที่น่ากลัวนี้ได้

เจียงซางเป็นคนที่มีความชอบธรรมมาก เขาเป็นคนเก่ง
ในเรื่องการใช้เล่ห์กล จนถึงขั้นที่เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ
เจียงซางยังเป็นคนทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ทั้งหมดในตงยี
เริ่มการกบฏต่อราชวงศ์ซาง เขาคือคนบงการให้เกิด
เหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมดเอง เมื่อสงครามระหว่างชน
เผ่าต่างๆและราชวงศ์ซางเริ่มขึ้น ประเทศของเขาก็จะได้
รับประโยชน์จากมัน

หลังจากที่ได้รับคำสั่งให้ล่าถอย ราชาหูกก็แสดงความรับ

ผิดชอบของจักรพรรดิในเวลาที่สำคัญที่สุด เขาเริ่มคิดที่จะให้ทหารของเขาคุ้มกันด้านหลัง เพื่อให้กองทัพของพันธมิตรสามารถล่าถอยได้ก่อน แต่ตอนนี้ พันมิตรของเขาได้สูญเสียจิตใจของพวกเขาไปแล้ว พวกเขาถูกฆ่าเหมือนหมูและพวกเขาเหลือทหารอยู่เพียง 1,000 นายเท่านั้น

สงครามครั้งนี้เป็นเหมือนฝันร้ายสำหรับกลุ่มพันธมิตรหลังจากที่กลับไปยังประเทศของตนแล้ว สิ่งที่พวกเขาจะทำคือเตรียมรับการตอบโต้ของราชวงศ์ซาง ตามบุคลิกของตี่สิ้น สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเหล่าราชาทั้งหลายคือการเสียสละชีวิตของตนเพื่อการบูชาวิญญาณ

สำหรับผู้เล่นฝ่ายจักรพรรดิโจว พวกเขาได้เริ่มล่าถอย

ก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขาไม่เห็นโอกาสในการชนะสงครามในครั้งนี้อีกแล้ว เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเลือกกลับดินแดนของตน และไม่ตายเพื่อกองทัพราชวงศ์โจว ทหารทุกคนที่พวกเขานำมา ล้วนเป็นทหารที่ดีที่สุด在地แดนของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ยินดีที่จะสูญเสียโดยไม่จำเป็น

กองกำลังที่เหลือ 20,000 นาย ของเหล่าผู้เล่นได้ทิ้งอาวุธ ชุดเกราะและอุปกรณ์ของพวกเขา จากนั้น พวกเขาาก็เริ่มวิ่งไปทั่วทุกทิศทุกทาง พวกเขาวิ่งราวกับเป็นหมาจรจัดที่ถูกคนไล่ล่า บางคนซ่อนตัวอยู่ในป่า บางคนพยายามที่จะข้ามแม่น้ำ และบางคนก็วิ่งขึ้นไปบนภูเขา มันเป็นฉากที่น่าตกใจมาก กองกำลังทั้งหมดของผู้เล่นเหล่านี้ ไม่มีเจตนาที่จะกลับไปยังเมืองเมิ่งจินเลย พวกเขาจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งในเขตทุรกันดาร จนกว่า

สงครามจะจบลง

เมื่อราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง ตีสิน เห็นลักษณะของกองกำลังของผู้เล่นเหล่านั้น เขารู้ว่าพวกเขาจะไม่อยู่ที่นี้นานนัก ดังนั้น เขาจึงไม่ได้สั่งให้กองทัพของเขา ไล่ตามศัตรูที่หลบหนีเหล่านี้ เพื่อหลีกเลี่ยงความสูญเสียที่ไม่จำเป็น

แม้ว่าพวกเขาจะกำจัดกองกำลังของผู้เล่นได้สำเร็จ แต่ทหารหลวงและทหารองครักษ์จักรพรรดิ ก็ยังคงสูญเสียอย่างมาก กองกำลังของผู้เล่นนั้นแข็งแกร่ง ถ้าพวกเขาพร้อมจะตายเพื่อคะแนนคุณูปการสงคราม ข้างศึกคงจะถูกจัดการทั้งหมด ทหารองครักษ์จักรพรรดิถูกฆ่าตายไปกว่าครึ่ง และทหารหลวงคงเหลืออยู่ไม่กี่พันนาย

ตีเงินมองไปยังกองทัพที่กำลังหนี แล้วถอนหายใจ เขา
ได้พ่ายแพ้ให้กับฉีเยว่หวู่ยี่อีกครั้งในสงครามมู่เย่ ส่วนขุน
เซ็นจุนและคนอื่นๆ พวกเขาไม่แม้แต่จะมีโอกาสเข้าร่วม
สงครามครั้งนี้

“ตอนนี้เราจะทำอย่างไรต่อไปดี” จู่วูไต้เฟิงฮั่วถาม

ตีเงินมองไปรอบๆ เขาสามารถระดมกองกำลังได้ไม่ถึง
500 นาย ด้วยซ้ำ จึงเป็นไปได้เลยที่เขาจะสร้างความ
แตกต่าง นอกจากนี้ เขาได้สูญเสียทหารม้าทั้งหมดของ
เขาแล้ว คงเป็นไปได้ที่เขาและกองกำลังของเขาจะหนี
ไปพร้อมกับราชาหวู่ ทางเลือกเดียวของเขาก็คือ หนีและ
ซ่อนตัวในเขตทุรกันดาร เหมือนกับผู้เล่นคนอื่นๆ

ตีเงินยืมอย่างขมขื่น แล้วกล่าวว่า “ตอนนี้เราควรทำ
อย่างไรหรือ? ไม่มีอะไรที่เราทำได้อีกแล้ว นอกจากหลบ
หนีและซ่อนตัว”

ทหาร 500 นาย ล้อมรอบราชาหู่และรีบถอยกลับอย่าง
รวดเร็ว ส่วนทหารอีก 20,000 นาย ยังคงอยู่ที่ด้านหลัง
เพื่อป้องกันความปลอดภัยในการหลบหนีของราชาของ
พวกเขา พวกเขาต่อสู้อย่างกล้าหาญ ยืนเป็นแนว
ป้องกัน คอยขวางกั้นไม่ให้ทหารโล่ดาบที่นำโดนขุนพลสี
ฝ่าไปได้

ทหารที่อยู่ด้านหลัง 20,000 นายนี้ เตรียมตัวที่จะไม่ได้
กลับประเทศและพบเจอครอบครัวของตัวเองอีก หน้าที่
สุดท้ายของพวกเขาในตอนนี้ก็คือ ซื่อเวลาให้กับราชา

ของพวกเขาให้มากที่สุด เพื่อให้ราชาของพวกเขาหลบหนีได้อย่างปลอดภัย พวกเขาได้บ๊ายบายไปแล้ว ถ้าศัตรูแห่งพวกเขา พวกเขาก็จะยึดจับศัตรูไว้ แล้วให้พี่น้องของพวกเขาตอบโต้ศัตรู มันเป็นดังโคกนาฏกรรม แต่ด้วยความบ๊ายบายของพวกเขาเอง มันจึงสามารถหยุดกองทัพที่ขุนพลซีเป็นผู้นำได้

อย่างไรก็ตาม ขุนพลซีก็น่าอัศจรรย์มาก เขาตื่นเต้นกับทะเลเลือดในสนามรบ เขาสามารถฆ่าทหารของศัตรูได้เพียงการแกว่งอาวุธเพียงครั้งเดียว และเขาตะโกนออกไปว่า “อย่าให้มีใครรอดชีวิต ฆ่าพวกมันให้หมด แล้วไปจับราชาหว่ามา ส่งผู้ที่ยาวทางไปสู่ความตายซะ!”

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!” เหล่าทหารไล่ดาบเป่าเสียงคำรามที่

รุนแรง รวากับมันจะทะลวงท้องฟ้า

แม้แต่หัวไซเท้าที่บ้าคลั่งที่สุด ก็ยังไม่สามารถที่จะต้านทาน
ทานมีทำคร้าวได้ เมื่อทหารราชวงศ์โจวขัดขวางการ
เคลื่อนไหวกองของพวกเขา ทหารราบเกราะหนักที่อยู่ด้าน
หน้าก็กวัดแกว่งดาบ เพื่อตัดแขนขาของศัตรู จากนั้น
พวกเขาก็กระแทกโล่ของพวกเขา เพื่อบดขยี้หัวของศัตรู

ทหาร 20,000 นาย ที่ถูกทิ้งไว้เพื่อปกป้องการล่าถอย
ของราชา ได้ตายไปทีละคนทีละคน ปริมาณของพวกเขา
ลดลงอย่างรวดเร็ว ถูกเข็นไปที่ละชั้นทีละชั้น เกิดเป็น
ฉากนองเลือดที่น่ากลัว การเสียสละของพี่น้องของพวกเขา
เขา ไม่ได้ทำให้พวกเขากลับ แต่มันกลับช่วยขับเคลื่อน
พวกเขาให้ก้าวไปข้างหน้า

ขณะที่ราชาหัวก่ากำลังล่าถอย เขาสามารถได้ยินเสียงร้อง
คำรามของเหล่าทหาร พวกเขาล่านั่นคือทหารของเขา
คนของเขา และลูกๆของเขา ศัตรูกำลังสังหารพวกเขา
อย่างไร้ปราณี แต่ราชาอย่างเขากลับไม่สามารถทำอะไร
ได้ นอกจากเฝ้าดูการตายของพวกเขา

ราชาหัวหันหลังกลับไปมองตีสั้น ผู้ที่กำลังเฝ้ามองสนาม
รบอยู่บนรถศึกสีทองของเขา จากนั้น ราชาหัวก็กล่าว
อย่างดุเดือดว่า “ข้าสาบานกับพระเจ้า ว่าข้าจะฆ่าเจ้า
สำหรับสิ่งที่เจ้าได้ทำในวันนี้!” เขายึดถือความเกลียดชัง
นี้เข้าไปในส่วนในลึกจิตใจของตัวเอง ขณะที่เขา
เตรียมจะถอยไปพร้อมกับกองรถศึกของเขา

จนถึงตอนนี้ ทหารหน้าไม้ที่ด้านหลังก็ยังไม่ได้หยุดการ
ยิงหน้าไม้ของพวกเขา ดังนั้น ฝนลูกศรจึงยังคงตกลงไป
ยังเส้นทางการล่าถอยของกองทัพราชวงศ์โจวอย่างต่อเนื่อง
เนื่อง เป็นเหตุให้มีทหารจำนวนมาก บาดเจ็บล้มตาย
ระหว่างที่กำลังล่าถอย

ในเวลานี้ ทหารราชวงศ์โจวไม่สามารถให้ความสำคัญ
กับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บได้อีกต่อไป พวกเขาทำได้เพียง
ปล่อยให้คนเหล่านั้นนอนอยู่กับพื้น และร้องไห้อย่าง
หมดหนทาง พวกเขาแสร้งทำเป็นว่าไม่ได้ยินเสียงร้องไห้
เหล่านั้น

ศพได้เกลื่อนกลาดเต็มพื้นที่สนามเพลาะ ที่อยู่ทางใต้ของ
เมืองมู่เย่ และมีเลือดไหลนองไปทั่วแผ่นดิน ส่วนที่โหด

ร้ายที่สุดก็คือ ศพเหล่านั้นได้กลายเป็นหินรองพื้นที่ดีที่สุดใน
การล่าถอยของทหารที่ยังเหลือ อย่างน้อย พวก
เขาก็ไม่ต้องเสียพลังงานมากในการข้ามร่องลึกของ
สนามเพลอะ ทุกวินาทีและทุกนาที มีความสำคัญต่อ
พวกเขาเป็นอย่างมากในเวลานี้ เนื่องจากมันจะส่งผล
ต่อชีวิตและความตายของทหารทุกคนได้

ตอนนี้ ความคิดเดียวของพวกเขาก็คือ การหลบออก
จากระยะยิงของทหารหน้าไม้ศัตรูให้เร็วที่สุด การยิงลูก
ศรของทหารหน้าไม้ ได้กลายเป็นฝันร้ายของพวกเขาไป
แล้ว

แม้กระทั่งเมื่อราชาหนูได้ถอยกลับไป เขาก็ไม่สามารถทำ
อะไรได้อีก นอกจากเสียใจ “ทหารหน้าไม้ที่แข็งแกร่ง

เหล่านี้ ได้ทำลายความฝันของข้า!” ในเวลานี้ เขาได้มารวมตัวกับกองรถศึกที่อยู่ด้านหลังแล้ว ทหารองครักษ์จักรพรรดิของเขาเหลือเพียง 1,000 นายเท่านั้น

โอหยางโซวไม่ได้วางแผนที่จะหยุดเพียงเท่านี้ ดีสินได้แต่งตั้งให้เขาเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแล้ว และยังได้ออกคำสั่งจากด้านหลัง ให้จับกุมราชาหวู่และเจียงซาง โอหยางโซวจึงสั่งให้ทหารม้าไปช่วยทหารไล่ดาบ ซึ่งมันจะทำให้พวกเขาสามารถจัดการกับกองทัพที่เหลืออยู่ของศัตรูได้อย่างรวดเร็ว

“จับราชาหวู่! จับเจียงซาง!”

กองทัพก้าวไปข้างหน้าและเปิดฉากโจมตี พร้อมกับร้อง

ตะโกนออกมา

กองทหารม้าเป็นกลุ่มแรกที่ทำ ตอนนี้องค์ทหารม้าได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น พวกเขาได้บุกทะลวงจากทางด้านซ้าย เจาะเข้าไปในกองกำลังหลักที่ยังเหลืออยู่ของศัตรู ภายใต้การนำของขุนพลจากเลียว, ฉินฉีอ๋อง และหลินอี้

ในความเป็นจริง ถ้าทหารม้าสามารถข้ามไปด้านหลังของศัตรูได้ในตอนนี้ พวกเขาจะมีโอกาสได้ทำลายรถศึก 300 คัน และสามารถจับราชาหู่และเจียงซางได้

อย่างไรก็ตาม การทำลายรถศึกทั้งหมดจะเป็นเหมือนการทำลายความหวังทั้งหมดในการล่าถอย เมื่อความ

หวังสุดท้ายถูกบดขยี้ พวกเขา ก็จะหมดหวังที่จะมีชีวิต
อยู่ การทำลายรถศึก จะทำให้ศัตรูสู้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่
พวกเขามี จนกว่าพวกเขาจะตาย ซึ่งมันจะทำให้เกิด
ความเสียหายที่ไม่จำเป็น

ไม่เพียงเท่านั้น โหหยางโชวยังคงต้องการสร้างผล
ประโยชน์ให้กับตนเอง ถ้าเขาปล่อยให้ราชาหวู่หนีรอด
ไปได้ จะมีเพียงทหารม้าเมืองซ่านไห้เท่านั้น ที่จะไล่
ตามพวกเขาทันได้ ผลที่ตามมาก็คือ รางวัลสำหรับการ
สังหารราชาหวู่ ซึ่งแน่นอนว่ามันจะตกมาอยู่ในมือเขา

นอกจากนี้ โหหยางโชวยังต้องการลดความสูญเสียของ
ทหารโล่ดาบ ทหารของศัตรูได้บาดเจ็บไปแล้ว ดังนั้น
พวกเขาก็ยังสามารถระเบิดพลัง สร้างความเสียหายให้

กับทหารโล่ดาบได้

การเสริมกำลังของทหารม้า ทำให้ทหารราชวงศ์โจวพ่าย
แพ้โดยสิ้นเชิง ทหารม้าและทหารโล่ดาบได้ร่วมมือกัน
สังหารศัตรู จากทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ในเวลานี้ ในที่สุดทหารหน้าไม้ได้หยุดการยิงฝนลูกศร
ของพวกเขาแล้ว การยิงอย่างต่อเนื่องส่งผลให้ทาสที่มี
ร่างกายอ่อนแอทรุดตัวลงกับพื้น แม้แต่ทหารหน้าไม้ของ
ผู้เล่นทั้ง 5,000 นาย ก็ยังหมดแรง

พวกเขามีบทบาทสำคัญสำหรับชัยชนะในครั้งนี้อย่างมาก

กว่าพวกเขาจะสังหารทหารราชวงศ์โจวที่เหลือทั้งหมด
ได้ ราชานู๋พร้อมเจียงซางและราชาคนอื่นๆก็ได้หลบหนี
ออกไปจากสนามรบแล้ว

ตอนนี้ เสียงในสนามรบเริ่มเงียบลง เหลือเพียงบางส่วน
ที่เป็นผู้ที่บาดเจ็บเท่านั้น

ไม่มีใครรู้ว่าพื้นที่เคยตกพราๆหยุดลงเมื่อไหร่ เมฆที่เคย
ดำทะมึนค่อยๆกระจายออกจากกัน และแสงอาทิตย์ก็
เริ่มส่องลงมายังพื้นดินอีกครั้ง นำความอบอุ่นไปสู่ผู้ที่
รอดชีวิตทั้งหมด

แสงอาทิตย์นี้ได้ส่องมายังทางใต้ของเมืองมู่เย่ ไม่มีสี
เขียวหลงเหลืออยู่ในพื้นที่นี้อีกต่อไป มันถูกปกคลุมด้วย

ศพและเลือกทั้งหมด กลุ่มของนกแร้งเริ่มบินเข้ามาใน
สนามรบ พวกมันติดตามกลิ่นเลือดที่ปลดปล่อยออกมา
จากศพ พวกมันวนเวียนอยู่กลางอากาศ และไม่ยอม
จากไปไหน

เมื่อมองไปยังสนามรบด้านหน้าพวกเขา ผู้เล่นหลายคน
ที่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมที่สงบสุขของโลกจริง ไม่
สามารถยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในทันที พวกเขาเริ่มถอย
ตัวเองไปอยู่ด้านหลัง และเริ่มที่จะอาเจียนออกมา

มันเป็นเกมส์ที่บกพร่อง การตั้งค่าที่สมจริงของเกมส์
เป็นสิ่งที่โหดร้ายเป็นอย่างมาก อวัยวะภายใน, ลำไส้
และสมอง กระจายอยู่ทั่วสนามรบ ล่อให้ฝูงหนอนและ
แมลงเข้ามา

บางที สิ่งเหล่านี้ อาจเป็นดั่งงานฉลองที่ไม่คาดฝันของ
พวกสัตว์ที่อยู่ในเขตทุรกันดาร์

ราชาใจแห่งราชวงศ์ซาง ตี้สิน ยืนอยู่บนรถศึกสีทอง
ของเขา เขาไม่สนใจจากกองเลือดด้านหน้าเขา ในความ
เป็นจริง เขาดูเหมือนจะพอใจกับมากมาก ชุนพลเอื้อ
หลายที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาก็ยิ้มออกมาเช่นกัน

โอหยางโซวชีม้าฉิงฟู่ของเขา มุ่งหน้ามายังรถศึกสีทอง
เขาลงจากหลังมา แล้วคำนับตี้สิน จากนั้น เขาก็ถามว่า
“ฝ่าบาท ผู้นำของศัตรูยังคงอยู่ ข้าขออนุญาตให้
ตามพวกเขาและจัดการพวกเขาได้หรือไม่?”

ตีสินมีเจตนาเดียวกัน เขาเข้าใจว่า หากต้องการจะ
กำจัดหญ้าป่า พวกเขาก็ต้องถอนรากของมันออก อย่าง
ไรก็ตาม กองกำลังของเขาเป็นทหารราบ จึงไม่มีทางที่
พวกเขาจะสามารถตามจับศัตรูที่หลบหนีได้ เขาจึงมี
ความสุขที่โอหยาบโหดอาสาศเช่นนี้

“ข้าอนุญาตให้พวกเขาให้หมด แล้วข้าจะตอบแทนเจ้า
อย่างงาม” ตีสินให้สัญญาแก่เขา

“ความประสงค์ของฝ่าบาท คือหน้าที่ของข้า” หลังจากที่ได้รับอนุญาต โหหยาบโหดก็ขี่ม้าของเขาไปหาหลินยี่
พวกเขาเดินทางไปด้วยพร้อมกับทหารม้า มุ่งหน้าไปในเส้นทาง
ทางสู่เมืองเมิงจิน

ผู้เล่นคนอื่นๆทำได้เพียงดูทหารม้าเมืองซานไห่จากไป
เท่านั้น ความอิจฉาปรากฏอยู่บนใบหน้าของพวกเขา
อย่างชัดเจน พวกเขาเห็นว่า คะแนนการสงคราม
จำนวนมาก กำลังรอให้โอหยางโชวและทหารม้าของเขา
เก็บเกี่ยว คนที่หนีไปไม่ได้มีเพียงราชาหวู่และเจียงซาง
แต่ยังมีราชาคนอื่นๆอีก ซึ่งพวกเขาก็มีค่าเป็นคะแนน
การสงครามจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม พวกเขา
สามารถทำได้เพียงดำเนินตัวเอง ที่ม้าศึกของพวกเขาไม่
ดีเท่าม้าศึกชิงฟู่ของโอหยางโชวและทหารม้าของเขา

Chapter 208 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 10

พวกเขาได้ติดตามร่องรอยที่รถศึกได้ทิ้งเอาไว้ โอหยาง

โซวพร้อมทหารม้า 1,700 นาย ที่ยังเหลือได้ตามพวกเขา
ไปตามแม่น้ำเว่ย ตลอดทางลงไปยังทิศใต้ พวกเขา
มีความตั้งใจที่แน่วแน่ในการฆ่าหรือจับผู้นำของราชวงศ์
โจวให้ได้ด้วยความพยายามเพียงครั้งเดียว

ราชาหวู่และเจียงซางไม่ได้คาดคิดแม้แต่ร้อยละห้า ข้าศึก
จะมีม้าที่มีความเร็วอย่างน่าเหลือเชื่อเช่นม้าฉิงคิงคิงฟู่
พวกมันสามารถติดตามพวกเขามาได้อย่างรวดเร็ว แม้
ว่าพวกเขาจะออกมาก่อนหน้านี้ก็ตาม เนื่องจากพวกเขา
ไม่ทราบเรื่องนี้ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้กังวลและกลบ
เกลื่อนเส้นทางหลบหนีของพวกเขาแต่อย่างใด

เมื่อถึงเวลาใกล้เที่ยง รถศึกของศัตรูก็อยู่ในระยะสายตา
ของโง่หยางโซว

โอบายงโชนวรีบยกมือเป็นสัญญาณให้หยุด เมื่อเขาส่ง
สัญญาณ ทหารม้าที่เร่งเดินทางด้วยความเร็วสูง ก็หยุด
ลงในทันที มันราวกับว่าพวกเขาเหยียบลงที่เบรคอย่าง
รุนแรง การเคลื่อนไหวของพวกเขา เป็นหนึ่งเดียวกัน
อย่างไร้ที่ติ

“หวังเฟิง!” โอบายงโชนวเรียกนายกองแห่งกองร้อยทหาร
องครักษ์ของเขา

หวังเฟิงซึ่งตามหลังโอบายงโชนวมาติดๆ ก็ขี่ม้ามาข้าง
หน้าเขา แล้วกล่าวว่า “นายท่าน!”

“มานี่”

นายกongผู้เือกเย็นสับสน เขาไม่รู้วาลอร์ดของเขา
พยายามจำทำอะไร โอหยาางโหวได้กระชิบบางอย่างกับ
หวังเฟิง หลังจากนั้น หวังเฟิงก็แสดงความประหลาดใจ
ออกมาในชั่วระยะเวลาสั้นๆ แต่ไม่นานเขาก็กลับมา
เือกเย็นอีกครั้ง แม้ว่าใบหน้าของเขาจะเปลี่ยนไปชั่วคราว
แต่ก็ไม่มีใครทันได้สังเกตเห็น ไม่มีใครรู้วาลอร์ดของพวกเขา
เขาบอกอะไรกับเขา

หวังเฟิงกลับไปยังตำแหน่งของเขา และส่งสัญญาณให้
ทหารองครักษ์ชั้นสูง เขาก็กล่าวว่า “ทหารองครักษ์ชั้นสูง
มากับข้า!” จากนั้น เขาก็เดินทางไปยังเส้นทางเล็กๆด้าน
ข้าง

“ขอรับ!” เหล่าทหารองครักษ์ชั้นสูงกล่าวตอบ พวกเขา
รีบตามนายกองของพวกเขาไปโดยไม่คิดอะไร

ทหารม้าทั้งหมดรวมถึงหลินยี่ไม่ได้ตั้งคำถามใดๆ มีกฎ
ในกองทัพว่า ‘สิ่งที่ไม่ควรกล่าวจะไม่ถูกกล่าว สิ่งที่ไม่
ควรถามก็จะไม่ได้รับการตอบ’

ในฐานะผู้นำสูงสุดของกองทัพซานไห่ คำสั่งของโอหยาง
ไชวถือเป็นความลับสูงสุดเสมอ

“เดินทางต่อ จงจำไว้ว่า ข้าต้องการราชาหนูและเจียง
ซางขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ จับตัวพวกเขาและอย่าได้ทำร้าย
พวกเขา” โอหยางไชวเตือนทหารม้าของเขาอีกครั้ง
เพราะเขากังวลว่า พวกเขาจะเผลอทำร้ายราชาหนูและ

เจียงซางอย่างไม่ตั้งใจ

“ขอรับนายท่าน!”

หลังจากหยุดสั้นๆ กองทัพก็เดินหน้าต่อไป เพื่อจับศัตรูที่
ยังหลบหนีอยู่ข้างหน้า

เสียงหือม้ายดั่งสนั่นราวกับฟ้าผ่า มันได้แจ้งเตือนให้ราชา
หวู่รู้ตัวว่า ผู้ไล่ล่าตามพวกเขาทันแล้ว ราชาหวู่หันกลับ
ไป สิ่งที่เขาพบในสายตาของเขาคือคลื่นของม้าที่ดุร้าย
ซึ่งกำลังเข้ามาใกล้พวกเขาเรื่อยๆ ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่
และความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ

ชุดเกราะหมิงกงของทหารม้าต่างก็เปล่งประกายออก

มา ขณะที่มันสะท้อนกับแสงแดด

รัศมีสีทองที่สะท้อนจากชุดเกราะหมิงกวงโดดเด่นเป็น
อย่างมาก ดังนั้น ราชานวู่จึงจำได้ว่า ทหารม้าเหล่านี้ ก็
คือ ผู้ที่ฆ่าเหล่าทหารพันธมิตรของเขาอย่างไร้ปราณี ใบ
หน้าของราชานวู่กลายเป็นซีดขาว ในสายตาของเขา
ทหารม้าเหล่านี้เป็นเงาของสงคราม ที่อยู่ภายในเมฆ
หมอกแห่งสงคราม พวกเขาจะตัดและเหยียบศัตรูภายใต้
ไม้เท้าเหล็กของพวกเขา และแสงที่สะท้อนจากชุด
เกราะของพวกเขา ก็ทำให้พวกเขาดูราวกับเป็นอัศวิน
ศักดิ์สิทธิ์

“สวรรค์ต้องการให้ข้าตายอย่างนั้นหรือ!” ราชานวู่รู้สึก
เสียใจ

หลังจากที่ราชาหัวคร่ำครวญ ฝนลูกศรก็ถูกยิงไปยังพวก
เขาด้วยความเร็วสูง

รถศึกแต่ละคันจะมีทหาร 3 นาย ประจำอยู่

ทหารที่ยืนอยู่ทางซ้ายทำหน้าที่เป็นทหารธนู เป็นที่รู้จัก
กันว่าเป็นหัวของรถศึก เรียกว่า เชื้อฉั่ว หรือ เจียไชว คน
ที่ยืนอยู่ด้านขวาเป็นทหารจ้าว หน้าที่ของเขาคือการ
จัดการกับศัตรูด้วยจ้าวของเขา และจัดการกับอุปสรรค
ต่างๆที่ขวางทางรถศึก ถูกเรียกว่า เชื้อไหยว หรือ ขาน
เขิน สำหรับคนขับรถศึกที่ยืนอยู่ตรงกลาง เขาถือดาบสั้น
คอยปกป้องตัวเอง

ทหารม้าแน่นฝูงเป้าไปที่เชอจัวและคนขับรถศึก วัตถุ
ประสงค์ของพวกเขาคือ หยุดการคุกคามของศัตรู ที่
สามารถตอบโต้พวกเขาได้ และหยุดไม่ให้รถศึกเคลื่อนที่
ต่อไปได้ แน่นอนว่า การจะทำเช่นนั้น ต้องมีทักษะการ
ยิงที่ดีมากๆ

ตามที่คาดไว้ บรรดาเชอจัวบนรถศึก พยายามที่จะยิง
ตอบโต้ อย่างไรก็ตาม ช่วงระยะยิงที่สั้นของพวกเขาดู
ราวกับเป็นเรื่องตลก เมื่อเทียบกับช่วงระยะยิงของทหาร
ม้าที่ใช้ธนูประกอบ ลูกศรทั้งหมดของเชอจัวตกลงที่พื้น
ก่อนที่มันจะมาถึงเหล่าทหารม้า

“หยุดเดี๋ยวนี้ หรือจะตาย!” หลินยี่ตะโกนเสียงดังภายใต้
คำสั่งของโอหยางโซว

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจียงซางก็รู้สึกแก้ไข้ขึ้นอย่างกระตั้นหัน
เขารู้สึกว่า เขาเป็นเพียงคนแก่ที่อ่อนแอ ผู้เล่นเหล่านี้มัก
จะทำสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขา เขาเป็น
คนที่ฉลาดและมีไหวพริบ แต่ปริมาณข้อมูลที่พวกเขา
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง การดำรงอยู่ของฝ่ายตรงข้าม
อยู่นอกเหนือความเข้าใจของยุคนี้ แม้ว่าเขาจะมีกลยุทธ์
และเทคนิคซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของเขามากมาย เขาก็ยัง
ไม่สามารถใช้มันทำอะไรได้มากนัก

“ฝ่าบาท เราควรจะหยุด เราไม่สามารถหนีได้อีกแล้ว”
เจียงซางกล่าวอย่างขมขื่น

โอหยางโซวและทหารม้าของเขาล้อมรถม้าทั้ง 300 คัน

ไว้อย่างรวดเร็วในทันที แม้ว่าพวกเขาจะหยุดแล้ว แต่
ทหารม้าก็ยังไม่ยอมปล่อยการ์ดของพวกเขาลง พวกเขา
ยังคงตื่นตัวอยู่ตลอด ในความเป็นจริง พวกเขายังคงยก
คันธนูของพวกเขาไว้ และชี้มันไปทางศัตรูแต่ละคน ที่อยู่
ด้านหน้าของพวกเขา เพื่อป้องกันไม่ให้ใครทำอะไรโง่ๆ

“วางอาวุธลงบนพื้นด้วย!” โอหยางโซวกล่าวด้วยเสียง
เข้มขลุ่

ทหารที่อยู่รอบๆมองไปที่ราชาของพวกเขาด้วยใบหน้า
ซีดขาว ราชาหวู่ไม่กล้ามองหน้าของพวกเขา เขาเพียง
มองลงไปและทำท่าทางให้พวกเขาทำตามที่โอหยางโซว
เรียกร้อง เหล่าทหารโยนอาวุธของพวกเขาลงบนพื้นดิน
และหยุดการต่อต้านของพวกเขา

คนเหล่านี้กลายเป็นแกะในโรงฆ่าสัตว์ พวกเขาทำได้
เพียงรอเวลาตายเท่านั้น ชะตากรรมของพวกเขาอยู่ใน
มือของโอหยางโชวแล้ว

เจียงซางยืนอยู่บนรถม้าอย่างไม่เกรงกลัวใดๆ เขากล่าว
อย่างกล้าหาญว่า “กองกำลังและทักษะของท่านเด็ด
ขาดมาก ข้ายังไม่รู้จักชื่อของท่านเลย ช่วยบอกชื่อของ
ท่านมาให้ข้าทราบได้หรือไม่ ให้ข้าตายโดยรู้ว่าพวกเขา
ได้แพ้ให้กับใคร”

โอหยางโชวพยักหน้า และเดินไปข้างหน้ากองกำลังของ
เขา พร้อมกับหลินยี่และผู้ติดตาม 2-3 นาย จากนั้น เขาก็
กล่าวว่า “ข้าเป็นตัวแทนผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ซาง ชื่อของ

ข้าคือ ฉีเยว่หฺวู่ยี้ ข้ามาที่นี่เพื่อนำพวกท่านไปเป็นเชลย
ภายใต้การควบคุมของราชาโจวแห่งราชวงศ์ซาง หยุด
การต่อต้านที่ไร้ประโยชน์เสียเถิด!”

เจียงซางไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป หลังจากที่เขาดัดสินจาก
พฤติกรรมแปลกๆของโอหยางโซว เจียงซางสามารถ
บอกได้ว่า โอหยางโซวกำลังวางแผนอะไรอยู่ ไม่อย่าง
นั้นพวกเขาคงจะถูกฆ่าทั้งหมดอยู่แล้ว

เจียงซางพยายามรวบรวมความเยือกเย็น และสงบสติ
อารมณ์ของตนลง เขาคิดกับตนเองว่า บางทีอาจจะยังมี
โอกาสอยู่ และจงใจกล่าวออกมาว่า “ตี๋สินเป็นราชาที่
ชอบใช้ความรุนแรง, ละโมบ และทำผิดทำนองครอง
ธรรม! เขาใช้ทรัพยากรของประเทศไปมากมายโดยไม่จำ

เป็น! แล้วเหตุใด คนเช่นท่านถึงเต็มใจที่จะทำงานให้เขา
กัน?”

โอหยางโซวอี้ม แล้วกล่าวว่า “ไท่กง ท่านคงต้องการจะ
ลือข้าเล่นซินะ พวกเราต่างก็รับใช้ราชาของพวกเขา ไม่มี
อะไรมากกว่านั้น” โอหยางโซวไม่ได้ตอบโต้ข้อกล่าวหา
ของเจียงซาง เขากล่าวเพียงว่าพวกเขาต่างก็รับใช้ราชา
คนละคนกัน ดังนั้น ความคิดเห็นของพวกเขาย่อมแตก
ต่างกัน

เจียงซางเงยบอญ์ชั่วครู่ เขารู้แล้วว่าโอหยางโซวเป็นคนที่
มุงมั่น ดังนั้น เขาก็กล่าวอย่างตรงไปตรงมากับโอหยาง
โซวว่า “แล้วท่านต้องการอะไร? ในเมื่อชีวิตของพวกเขา
อยู่ในกำมือท่านแล้ว ทำไมไม่ทำสิ่งที่ชัดเจนกับเราล่ะ?

ท่านกำลังล้งเลอะอะไรอยู่?”

เจียงซางสามารถตีเข้าที่เป้าหมายหลักของโอหยางโซว
ได้โดยตรง

โอหยางโซวค้ำับเขา แล้วกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าต้องการ
หรือ? ข้ามาที่นี่ก็เพราะไท่กง”

“โอ้ ข้าเป็นเพียงคนแก่ที่กำลังจะตาย แล้วสิ่งใดกันที่ทำ
ให้ท่านเข้าร่วมสงครามนี้เพื่อมาหาข้า?”

“ข้ามั่นใจว่าไท่กงคงรู้ว่าผู้เล่นอย่างเรา ไม่สามารถอยู่ที่
นี้ได้นานนัก หวู่ยี่ชื่นชมสติปัญญาและบุคลิกภาพของ
ท่าน ดังนั้น หวู่ยี่จึงหวังว่า ไท่กงจะติดตามข้า เพื่อคอยชี้

แนะเข้าได้ทุกวัน” โอหยางโซวกล่าวอย่างกล้าได้กล้าเสีย
เขาเผยให้เห็นถึงความตั้งใจของเขา

เจียงซางยังคงหนักแน่น เขาตอบว่า “ขุนนางที่ดีไม่รับใช้
นาย 2 คน นอกจากนี้ ท่านยังเป็นศัตรูของพวกเราด้วย”

โอหยางโซวส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “ไท่กง โปรดอย่าได้
ปฏิเสธช้าเร็วนัก บางที หลังจากได้ฟังเงื่อนไขของข้า
ท่านอาจจะเปลี่ยนความคิดของท่านก็ได้”

“อย่าได้กล่าวอะไรอีกเลย ไม่ว่าเงื่อนไขของท่านจะเป็น
เช่นไร ข้าก็จะไม่ยอมรับมัน!” เจียงซางกล่าวอย่างหนัก
แน่น

โอหยางໄໂວຣູ້ສຶກຜິດຫວັງ ເຂົາພອຈະຄາດເດາປູກິກິຣິຍາດັງ
ກ່າວໄດ້ ທີ່ເຈີຍງາງກ່າວອອກມາ ເພາະເຂົາຕ້ອງການທີ່ຈະ
ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຜລປະໂຫຍຊົນແລະສິດທິຕ່າງໆມາກຊື້ນ ໄມ້ໄຮ້ວ່າເຂົາ
ຈະໄມ້ຍອມຮັບມັນຈິງໆ ໂອຍາງໄໂວກ່າວຕໍ່ວ່າ “ແລ້ວຄ້າ
ເກີດວ່າ ເງື່ອນໄຂຂອງຂ້າຄື ການທີ່ຂ້າປ່ອຍໃຫ້ຣາຊາຫຼ້າລບ
ໜີໄປລະ ທ່ານຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບຂ້າຫຼືຫຼືໄມ້?”

“ທ່ານກຳລັງຈະບອກວ່າ ຄ້າຂ້າຍອມຮັບ ແລ້ວທ່ານຈະປ່ອຍ
ຣາຊາຫຼ້າໄປຫຼືຫຼື?” ເຈີຍງາງຍືນຍັນອີກຄັ້ງ

ໂອຍາງໄໂວພັກໜ້າ ແລ້ວກ່າວວ່າ “ຖືກຕ້ອງ!”

“ແລ້ວຄົນອື່ນໆລະ?” ເຈີຍງາງຍັງໄມ້ພອໃຈກັບແຕ່ການຊ່ວຍຣາ
ຊາຫຼ້າ ໂອຍາງໄໂວຍື່ມເຍາະ ແລ້ວກ່າວວ່າ “ໄທ່ກັງ ການ

ปล่อยให้ราชาหนูหนีไป เป็นสิ่งที่ข้าทำให้ท่านได้มากที่สุดแล้ว ข้ายังคงต้องกลับไปรับโทษจากราชาของข้าอีก โปรดอย่าได้บังคับข้าอีกเลย”

ทันทีที่ไอหยาางไซวกกล่าวจบ นอกเหนือจากราชาหนูแล้ว ราชาคนอื่นๆกลายเป็นซีดขาว รวากับว่าพวกเขาไม่มีเลือดอีกต่อไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไอหยาางไซวได้ประกาศความตายของพวกเขาแล้ว

เจียงซางยังคงเงิบ และความคิดหลายอย่างก็วิ่งเข้ามาในจิตใจของเขา เขารู้ว่าไอหยาางไซวไม่ใช่คนใจอ่อน “ก็ได้ ข้าจะเข้าร่วมกับท่าน อย่างไรก็ตาม ข้ารู้สึกเบื่อหน่ายกับเรื่องเหล่านี้ ข้าไม่ต้องการจะเป็นขุนนางอีกต่อไป ข้าจะขออยู่ให้ห่างจากงานราชการตลอดชีวิตหลังจากนี้”

ครั้งแรกของประโยคทำให้โอหยางโซวตื่นเต้น แต่ครั้ง
หลังของมันทำให้โอหยางโซวยิ้มของมาอย่างขมขื่น
อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้รู้สึกผิดหวัง เขารู้ว่าบุคคลทาง
ประวัติศาสตร์ไม่ง่ายนักที่จะรับสมัคร

มันคงเป็นเรื่องโกหก หากจะกล่าวว่า โอหยางโซวไม่คิด
จะรับสมัครเจียงซาง

เขาเลือกที่จะรับสมัครเจียงซางด้วยวิธีของเขา อย่างไรก็ตาม
ตาม ไกอาก็ไม่ได้ปล่อยให้เขาทำตามที่ต้องการง่าย ๆ

โอหยางโซวถอนหายใจอยู่ภายในใจของเขา สุดท้ายแล้ว
มันก็จะยังคงมีกำไรแน่นอน แม้ว่าเขาจะไม่ต้องการช่วย

โอหยางโซว อย่างไรก็ตาม ตราบเท่าที่เจียงซางอยู่อาศัย
ในเมืองซานไห่ บุคคลทางประวัติศาสตร์คนอื่นๆก็จะถูก
ดึงดูดมาเมืองซานไห่เนื่องจากอิทธิพลของเขา สำหรับ
ผลประโยชน์อื่นๆ มันขึ้นอยู่กับว่าโอหยางโซวจะจัดการ
อย่างไร

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
สำหรับการรับสมัครเจียงซางได้สำเร็จ เนื่องจากเจียง
ซางถูกบังคับ ผู้เล่นไม่ได้เติมเต็มข้อกำหนดทั้งหมด จาง
ซางจึงจะอยู่ในสถานะปลดเกษียณ”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่
สำหรับการเป็นผู้เล่นคนแรกที่รับสมัครบุคคลทางประวัติ
ศาสตร์, รางวัลพิเศษ : คะแนนคุณูปการสงคราม 4,000

แต่้ม, คะแนนซื้อเสียง 20,000 แต่้ม”

นี่เป็นกำไรที่ไม่คาดคิด โอหยาางโหวยังคงเยือกเย็น และ
สั่งให้คนของเขาแยกรถศึกของเจียงซางออกจากรถศึก
อื่นๆ โอหยาางโหวกังวลว่า ร่างกายที่ชราภาพของเจียง
ซางจะบอบช้ำจากการกระแทกกระเทือนที่มากเกินไป
ของรถศึก

สำหรับรถศึกของราชาหู่ โอหยาางโหวสั่งให้เปิดทางให้
เขาออกไป แต่ราชาหู่ปฏิเสธที่จะออกไป เขากล่าวว่า
“ข้าไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองได้รับอิสระ โดยเสียสละ
เสนาบดีของตัวเองและพันธมิตรของตัวเองได้! ข้า
ปฏิเสธที่จะยอมจำนน และข้าจะสู้ด้วยชีวิตและความ
ตาย!”

ความโศกเศร้าเริ่มกระจายออกไปรอบๆ ทหารที่อยู่รอบๆ
เริ่มกุมที่หัวใจของตัวเอง

ในรถศึก เจียงซางค่านับราชาของเขา แล้วกล่าวว่า “ฝ่า
บาท! ท่านต้องรักษาสายเลือดของราชวงศ์โจวไว้ มัน
เป็นความรับผิดชอบและหน้าที่ของท่าน! ได้โปรด รีบไป
เถิด!”

ราชาหวู่เสียใจ “แต่ถ้าไม่มีท่าน แม้ว่าข้าจะมีชีวิต
รอดกลับไปก็ตาม ข้าจะทำอะไรได้กันหากขาดท่าน?”
ราชาหนุ่มไม่สบายใจและปวดหัวการอนาคตของราช
วงศ์โจว

“ในประเทศ ท่านยังคงมีโจวกง เขาสามารถช่วยท่านได้
ฝ่าบาท ท่านจะต้องไม่ทิ้งมัน และต้องพยายามกู้ศักดิ์ศรี
ของราชวงศ์โจวให้ได้!” เจียงซางกล่าว

“ฝ่าบาท! โปรดทิ้งพวกเราไว้ที่นี่ และกลับไปเถิด!” ทัน
ไदनั้ ทหารองครักษ์ของราชาหวู่ก็คุกเข่าลง และขอร้อง
ให้ราชาของพวกเขาหลบหนีไป

แม้ว่าเมื่อได้เห็นฉานี้แล้ว เขาก็จะมีอารมณ์ร่วมอยู่บ้าง
โอหยางไชวก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก นี่คือการ
และสงครามเต็มไปด้วยเลือดและความโหดร้ายเสมอ
นอกจากนี้ ต้องมีการเตรียมพร้อมด้านจิตใจ หากพวก
เขาต้องการจะเริ่มมันกับใครซักคน

ราชาหู่ได้ถอยหายใจอย่างคร่ำครวญ แล้วขึ้นรถศึก
จากนั้นก็รีบจากไป

Chapter 209 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 11

หลังจากที่ราชาหู่จากไป ความสิ้นหวังก็ปกคลุมคนที่ยัง
อยู่อย่างเห็นได้ชัด

“เราจะสู้แม้ว่าต้องตาย!” บางคนไม่ต้องการจะตายโดย
ที่ไม่พยายาม พวกเขาหิบบอาวุธขึ้นมา และตัดสินใจที่
จะสู้ก่อนจะตาย

พร้อมกับเจียงซางและรถศึกของเขา โอหยางไชวออกมา

จากสนามรบ เขาบอกให้หลินยี่จัดการส่วนที่เหลือ หลิน
ยี่ยกมือเป็นสัญญาณให้กับทหารของเขา “ยิง!”

ฝนลูกศรที่ราวกับจะปิดท้องฟ้า ได้ล่องหล่นลงมาหาคัศтру
ที่อยู่รอบๆ หลังจากที่ผ่านมาไปช่วงเวลาสั้นๆ ทุกคนก็กรีด
ร้องออกมาอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เสียงกรีดร้องที่น่าสยดสยอง
นั้นจะหยุดลง ไม่มีใครรอดชีวิตได้อีกต่อไป จากนั้น หลิน
ยี่ก็บอกให้คนของเขาตรวจสอบทุกๆ ศพ เพื่อให้แน่ใจว่า
พวกเขาตายทั้งหมดแล้ว ถ้ามีใครที่ยังไม่ตาย พวกทหาร
ก็จะฆ่าพวกเขาจนตาย นอกจากนี้ พวกเขายังตัดหัวของ
คัศтру แล้วผูกมันไว้ที่ด้านหลังของม้า กลับไปยังเมืองเจ้า
เก๋อ นี่เป็นสิ่งที่ดีสินั่ง

ในขณะที่เขาได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของทหารของเขา

เจียงซางก็ทำได้เพียงเศร้าเสียใจอยู่บนหลังรถศึก

เวลา 15.00 น. สงครามมู่เย่ได้สิ้นสุดลง ในเวลานั้น กองทัพของราชวงศ์ซางพร้อมกับตีสินได้กลับถึงเมืองเจ้าเกอแล้ว ดังนั้น โหหยางไชวจึงไม่คิดจะแวะที่เมืองมู่เย่ เขาตรงกลับไปเมืองเจ้าเกอโดยตรง

หลังจากที่มาถึงเมืองเจ้าเกอ เขาก็พบกับสมาชิกในพันธมิตรซางใหม่ของเขา จากนั้น โหหยางไชวก็รีบไปที่พระราชวัง เขาต้องการแจ้งสถานการณ์ให้ตีสินรับรู้ และขอรางวัลของเขาในเวลาเดียวกัน

เมื่อสงครามมู่เย่สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ ประกาศแจ้งเตือนสงครามก็ดังขึ้น

“ประกาศแจ้งเตือนสงคราม : สงครามมู่เย่ได้สิ้นสุดลง
แล้ว ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ซาง ที่
ประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ ผู้
เล่นทุกคนในฝ่ายจะได้รับคะแนนการกุศล 500 แต้ม
และผู้เล่นในฝ่ายราชวงศ์ซางยังได้รับคะแนนอนุญาตการ
สงครามเพิ่มขึ้นอีก 50% จากที่มี, ข้อเสนอแนะ :
คะแนนอนุญาตการสงครามที่เพิ่มขึ้นมานี้ จะไม่ถูกรวมอยู่
ในลีดเดอร์บอร์ดคะแนนอนุญาตการสงคราม”

วิธีที่โกอาให้รางวัลกับผู้เล่นยังคงสมเหตุสมผลมาก เพื่อ
ให้แน่ใจว่าทุกคนจะได้รับประโยชน์ ผู้เล่นได้รับคะแนน
การกุศล 500 แต้ม เป็นคะแนนพื้นฐาน นอกจากนี้ ยังได้
รับคะแนนอนุญาตการสงครามเพิ่มเติม ยิ่งลอร์ดคนใดมี

ส่วนร่วมในสงครามมาก รางวัลของพวกเขาก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นมาก

แต่สุดท้าย คณะแผนกการที่เพิ่มเข้ามา ก็ไม่ได้ถูกรวมในลีดเดอร์บอร์ด เพื่อให้เป็นธรรมทั้ง 2 ฝ่าย นี่ก็เพื่อให้ผู้เล่นฝ่ายที่พ่ายแพ้ไม่หลุดจากลีดเดอร์บอร์ด

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉวยหัวี่, ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ซาง เขามีส่วนร่วมในการเตรียมหน้าไม้ 100,000 คัน เพื่อการสร้างกองทัพทหารหน้าไม้จากเหล่าทาส, การชุมนุมที่ดีที่พื้นที่ทางใต้ของเมืองมู่เย่และการทำลายการบัญชาการของศัตรู, บัญชาการรบได้อย่างมีประสิทธิภาพ, การติดตามศัตรูที่หนีรอด, การกำจัดศัตรูที่หลบหนี ด้วยความสำเร็จทั้งหมดเหล่านี้ คุณ

ได้รับคะแนนอนุญาตการสงครามพิเศษ 80,000 แต้ม”

จุดสำคัญที่ทำให้เขาชนะสงครามมู่เย่ในครั้งนี้ก็คือ การ
จัดตั้งกองทัพทหารหน้าไม้จากเหล่าทาส โอหยางโชว
เป็นผู้จัดเตรียมทั้งหมดนี้ด้วยตัวเอง และกองทัพทหาร
หน้าไม้ก็ทำได้ยอดเยี่ยม ผลงานของเขาแตกต่าง
จากสงครามโจวหลู่ในครั้งก่อนมาก

อันดับ ชื่อ คะแนนอนุญาตการสงคราม

1	ฉีเยว่หฺวี่	240,000
2	ไปฮั่ว	55,000
3	เฟิงฉิวฮวง	50,000
4	มู่หลานเยว่	45,000

5	ชุ่นหลงเตียนเซว่	42,000
6	ตีฉิน	40,000
7	กงฉิงซี	32,000
8	ห่วฟู	30,000
9	ฮั่วฮั่ว	25,000
10	ชุนเฉินจุน	15,000

พันธมิตรชานไห่ประสบความสำเร็จอีกครั้ง คะแนนคน
 ปลูกของโอหยางโชวห่างจากอันดับ 2 อย่างมาก หลัง
 จากที่รวมทั้งหมดแล้ว โอหยางโชวจะได้รับคะแนนการ
 กุศลทั้งสิ้น 41,000 แต้ม และนี่ยังไม่รวมคะแนนการ
 กุศลอีก 4,000 แต้ม ที่เขาได้มาจากการรับสมัครเจียง
 ชาง

จนถึงตอนนี้ โอหยาางโซวมีคะแนนการกุศลถึง 85,800
เต็มแล้ว เขาได้เลื่อนเป็นมาคิวิสชั้น 3 และห่างจากมา
คิวิสชั้น 2 เพียง 1 ก้าวเท่านั้น โดยมาคิวิสชั้น 2 ต้องการ
คะแนนการกุศลที่ 102,400 เต็ม

ด้วยความช่วยเหลือของจางเลียง ไปฮัวได้อันดับสูงกว่า
เฟิงฉิวฮวงอีกครั้ง นั่นคืออันดับที่ 2 นอกจากนี้ ด้วย
คะแนนการกุศลที่พวกเขาได้รับ มันทำให้ทั้งไปฮัวและ
เฟิงฉิวฮวงเลื่อนเป็นเอิร์ลชั้น 1 ซึ่งมันจะทำให้พวกเขา
มารถอัฟเกรดดินแดนของพวกเขาเป็นเมืองขนาดกลาง
ระดับ 3 ได้ นับเป็นการปิดสิ่งกีดขวางไปอีก 1 สิ่ง

นอกจากนี้ มู่หลานเยว่ยังได้เลื่อนผ่านเอิร์ลชั้น 3 และ

เป็นเอิร์ลชั้น 2 โดยตรง คะแนนคุณูปการหลักๆที่มู่หลาน
เยว่ได้รับนั้น มาจากการมีส่วนร่วมในสงครามของมู่
กุยหยิง

ขุนหลงเตียนเซว่และกงเจิงซีก็เลื่อนเป็นเอิร์ลชั้น 2 และ
3 ตามลำดับ จากทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ชัดว่า ตำแหน่งของ
สมาชิกในพันธมิตรซานไห่ทั้งหมด เลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว
ในสงครามครั้งนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้เล่นที่เลือกฝ่ายราชวงศ์โจวอย่างขุนเซิน
จุน พวกเขาได้พลาดโอกาสที่จะเลื่อนตำแหน่งของพวกเขา
เขา เนื่องจากความพ่ายแพ้ของพวกเขาในสงครามมู่เย่
การจะอัปเกรดเมืองของพวกเขาไปสู่ระดับต่อไป คงจะ
ต้องรอจนกว่าจะถึงสมรภูมิต่อไป และแม้ว่าตีเฉินจะ

ได้รับคะแนนอนุญาตการสงครามมากกว่า 6,000 แต้ม แต่
มันก็ยังไม่มากพอให้เขาเลื่อนสู่ระดับต่อไป

สงครามมู่เย่ได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญสำหรับเหล่าผู้
เล่นระดับสูง

หลินยี่พาทองร้อยทหารม้าติดตามโอหยางโซว มุ่งหน้า
ไปยังพระราชวัง สำหรับเจียงซาง เพื่อไม่ให้ดึงดูดความ
สนใจของลอร์ดคนอื่นๆ โอหยางโซวจัดให้เขาอยู่นอก
เมือง โดยมีกองร้อยทหารม้าคอยปกป้องเขา

หลังจากนั้นไม่นาน โอหยางโซวพร้อมทหารของเขาก็
หยุดลงใกล้กับพระราชวัง หลังจากผ่านไป 1 ชั่วโมง หวัง
เฟิงก็กลับมาพร้อมกับทหารองครักษ์ชั้นสูง เขารีบเข้ามา

สมทบกับโอหยางโซวในทันที

จากนั้น โอหยางโซวก็สั่งให้หลินอี้กลับไปสมทบกับกองกำลังหลัก ส่วนหวังเฟิงนำทหารองครักษ์ชั้นสูงตามเขาเข้าไปในพระราชวัง ตามการแนะนำของทหารองครักษ์ราชวัง

ดีสินได้เรียกโอหยางโซวมาพบเขาที่ห้องโถงใหญ่ โดยไม่กังวลใดๆ โอหยางโซวบอกให้ทหารองครักษ์ของเขานำหัวของราชาในกลุ่มพันธมิตรออกมา จากนั้น หวังเฟิงก็ส่งมอบหัวของคนผู้หนึ่งที่เก็บไว้ในกล่องให้กับทหารองครักษ์ราชวัง

เมื่อทหารองครักษ์ตรวจสอบ เขาก็พบว่าหัวที่อยู่ในกลุ่ม

ก็คือหัวของราชาหนู

ในความเป็นจริง โอหยางโซวไม่ต้องการให้รางวัลการฆ่า
ราชาหนูหลุดมือเขาได้

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะสัญญากับเจียงซางแล้วว่าจะปล่อย
ราชาหนูไปอย่างปลอดภัย เขาก็ได้สั่งให้หวังเฟิงมุ่งหน้า
ไปทางเล็กๆ ก่อนหน้านั้น และสกัดรถศึกของราชาหนู แม้
ว่ามันจะน่ารังเกียจ แต่เขาก็ไม่เสียใจกับการตัดสินใจ
ของเขา

พูดตามความจริงแล้ว โอหยางโซวยังคงรักษาสัญญา
ของเจียงซาง เพราะเขาได้สัญญากับเจียงซางว่า เขาจะ
ปล่อยราชาหนูไป แต่เขาไม่ได้สัญญาว่า เขาจะไม่ให้คน

ของเขาติดตามราชาหนูไป

เมื่อเห็นหัวของราชาหนู ตีสันก็กล่าวอย่างมีความสุข “ดี
ดี ดี ทำได้ดี ชีเยว่หนูยี้ เจ้าทำได้ดีมาก เจ้าไม่ทำให้ข้าผิดหวัง
จริงๆ”

โอหยางไซวถือโอกาสนี้ เขากล่าวว่า “ฝ่าบาท ข้าขออะไร
ท่านซักเล็กน้อยได้หรือไม่?”

“วามา!” ตีสันกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ช่วยเก็บเรื่องนี้เป็นความลับได้หรือไม่? อย่างน้อยก็จน
กว่าพวกเราจะกลับไปจากที่นี่”

“ทำไมหรือ?” ตีสินสับสน

โอหยางโซวกล่าวอย่างอึดอัดใจ “เจียงซางสัญญากับข้าว่า จะตามข้ากลับไปยังดินแดนของข้า ฉะนั้น ข้าจึงไม่อยากจะให้เขาได้ยินเรื่องการตายของราชาหวู่ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน”

ตีสินเป็นคนฉลาด เขาเข้าใจถึงจุดสำคัญของความต้องการเล็กน้อยอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เขาต้องทำก็แค่ประกาศเรื่องนี้ในวันรุ่งขึ้น หลังจากที่โอหยางโซวไปแล้ว ดังนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

“ได้แน่นอน อ้อ เจ้ายังคงมีสัญญากับข้าอยู่” ตีสินกล่าวโดยตรง หลังจากนั้น เขาก็หันไปทางเอ้อหลาย ที่ยืนอยู่

ด้านข้างห้องโถง “ข้าจะรักษาสัญญาของข้า จากนั้นไป
ข้าจะมอบขุนพลเอื้อหลายให้กับเจ้า และเจ้าจะต้องไม่
เพิกเฉยต่อเขา”

โอหยางโซวพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ขอบพระทัยพะย่ะ
ค่ะ”

เอื้อหลายเข้าใจสถานการณ์ในทันที เขาเดินไปหาโอ
หยางโซว และคุกเข่าลงพื้นข้างหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ข้าจะ
ทำตามคำสั่งของท่าน นายท่านของข้า”

โอหยางโซวรีบไปประคองเขาอย่างรวดเร็ว และขอให้เขา
ลุกขึ้น “ลุกขึ้นเถิด ขุนพลของข้า”

ในขณะที่เดียวกันนั้น ก็มีเสียงแฉ่งเตือนจากระบบ ดังขึ้นที่หูของเขา

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ในการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับจักรพรรดิเอ้อหลาย”

โอหยางไชวตรวบสอบสถานะของเอ้อหลาย

ชื่อ : เอ้อหลาย(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซาง

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งเมืองซานไห่

อาชีพ : ขุนพลชั้นพิเศษ

ความจริงรักภักดี : 80

ผู้นำ : 75

กำลัง : 98

สติปัญญา : 50

การเมือง : 25

ลักษณะพิเศษ : พลัง(พลังโจมตีของกองกำลังตัวเอง
เพิ่มขึ้น 20%), ออราโลหิตอสสุร(ขวัญกำลังใจของกอง
กำลังตัวเอง เพิ่มขึ้น 40%)

การบ่มเพาะ : เทคนิคเสื่อสีหวงจิง

อุปกรณ์ : ชุดเกราะสัมฤทธิ์

คำอธิบาย : ขุนพลผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ซาง,
บรรพบุรุษแห่งราชวงศ์ฉิน, มีชื่อเสียงด้านพละกำลัง เขา
สามารถต่อสู้กับแรด ปะทะกับเสือ และเผชิญหน้ากับหมี
ได้

แม้ว่าเขาจะเป็นขุนพลชั้นพิเศษเช่นเดียวกับขุนพลชี เขา
ก็ยังขาดอุปกรณ์ที่เหมาะสม แต่เรื่องนี้ ไม่ได้สำคัญอีก
ต่อไป เพราะโอหยางโซวได้วางแผนที่จะสร้างชุดเกราะ
และอาวุธดีๆ ให้กับเขา นอกจากนี้ โอหยางโซวยังวางแผน
ที่จะหาพาหนะดีๆ ให้กับเขาด้วย เพื่อที่จะเพิ่มความ
สามารถให้กับเขาให้ได้มากที่สุด

รางวัลที่ตีสินมอบให้โอหยางโซวไม่ได้มีเพียงเท่านั้น ตีสิน
ส่งถุงสีแดงเข้มให้กับโอหยางโซวด้วยตัวเอง แล้วกล่าว

ว่า “ราชวงศ์ซางของเราเชื่อในพระเจ้าและปีศาจ พวก
เราสวดอ้อนวอนขอความคุ้มครองจากพวกเขา ในถุ่่งนั้น
มีเม็ดเครื่องหอม 5 เม็ด มันอัดแน่นไปด้วยการสวด
ภาวนาในทุกๆวัน มันมีค่าเป็นอย่างมาก และจะส่งผล
กระทบแต่่วัดทุกๆวัด ของขวัญที่ข้าให้เจ้านี้ จงนำมันไป
ใช้อย่างฉลาด”

คำกล่าวของตี้สินทำให้โอหยางโชวประหลาดใจ เขาไม่
เคยคิดว่าจะได้รับไอเทมดังกล่าวนี้ เมื่อเขาเข้ามารับ
รางวัลของเขา

ไม่เพียงแค่นั้น ตี้สินยังกล่าวต่อว่า “ตามข้ามา รางวัลสุด
ท้ายที่ข้าเตรียมไว้ให้เจ้าอยู่นอกห้องโถง”

โอหยางโชวตามตีลีนไปด้านนอก เขาอยากรู้เรื่องราววัล
สุดท้ายนี้ ราววัลประเภทใดกันที่ต้องให้ราชาผู้หนึ่ง
ต้องออกไปด้านนอกด้วยตัวเอง ในความคิดของเขา
ราววัลนี้จะต้องมีค่ามหาศาล

ตามที่เขาคาดไว้ ตีลีนชี้ไปที่หม้อสำริดขนาดใหญ่
แล้วกล่าวว่า “ฟานติง เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ ตอนนี้
ข้าขอมอบมันให้กับเจ้า เพื่อเป็นการยกย่องความสำเร็จ
ของเจ้า”

โอหยางโชวมองไปที่หม้อติงนี้ มันดูเหมือนจะเป็นสี
เหลืองม้วนผ้าและมีสีขาว มันตั้งอยู่บนพื้นดิน มีฝาปิดและ
ที่จับ 2 ข้าง ในตัวของติง เป็นภาพแกะสลักของสัตว์
ต่างๆที่น่าเลื่อมใสและดูสมจริง

แม้ว่าเขาจะไม่ทราบถึงวิธีใช้สิ่งนี้ มันก็ไม่ได้หยุดเขาไม่ให้เอามันไปด้วย เขาโค้งคำนับตีสั้นสำหรับการตอบแทนอย่างมีน้ำใจของเขา

จากนั้น โอหยางโซวและทหารองครักษ์ชั้นสูงของเขา ก็ออกไปจากพระราชวัง และสมทบกับกองกำลังของเขา หลังจากนั้น พวกเขาก็เทเลพอร์ตกลับดินแดนของพวกเขา

Chapter 210 สงครามมู่เย่ ตอนที่ 12

เมื่อโอหยางโซวเดินออกมาจากประตูเทเลพอร์ต เสียง

แจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : สงครามมู่เย่ได้สิ้นสุดลงแล้ว บุคคลทางประวัติศาสตร์จากราชวงศ์โจวและราชวงศ์ซาง ได้เข้าสู่เกมส์แล้ว ผู้เล่นสามารถสืบค้นหาพวกเขาได้อย่างอิสระ”

หลังจากนั้น ก็มีเสียงประกาศระดับโลกดังขึ้น ทำให้ทุกคนทั่วโลกตกใจ

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ สำหรับการเป็นมาควิสคนแรกของโลก ตำแหน่งมาควิสแห่งเหลียนโจว ได้ถูกมอบให้กับผู้เล่น ผู้เล่นจะได้รับคะแนนชื่อเสียง 20,000 แต้ม และเมืองหลวงที่มี

อำนาจเหนือดินแดนของผู้เล่น จะมอบรางวัลของพวกเขา
เขาให้แก่คุณ”

โอหยางโซวรู้ว่า ไกอ่าจะมอบรางวัลแก่ผู้เล่นที่ก้าวขึ้นสู่
ตำแหน่งมาคิส 10 อันดับแรกเท่านั้น โดยพวกเขาจะได้
รับตำแหน่งพิเศษ นอกเหนือจาก 10 อันดับแล้ว คนที่
เหลือจะได้รับเพียงตำแหน่งทั่วไปเท่านั้น แม้ว่าตำแหน่ง
พิเศษจากไกอ่า จะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ใดๆ แต่มันก็
ยังเป็นเกียรติที่ทำให้ผู้คนบัลลังก์ได้

ในช่องพันธมิตร ไปฮั่วและคนอื่นๆกลับมาก่อนโอหยาง
โซว พวกเขาได้แสดงความยินดีต่อเขาทีละคนทีละคน

“โอ้พระเจ้า พี่ชายห่วยี่ ท่านเก่งมากเลย ท่านได้อันดับที่

1 ของโลกอีกครั้งแล้ว!” กงเจิงชี้กล่าวอย่างชื่นชม

“พี่ชายห่วยี่, มาควิสแห่งเหลียนโจว! ท่านทำให้พวกเขา
ที่เป็นลอร์ดแห่งเหลียนโจวไม่มีค่าเลย หากปราศจาก
ความเข้าใจก่อนหน้านี้ คนส่วนใหญ่คงจะคิดว่าพวกเรา
เป็นเพียงลูกน้องของท่านแน่ๆ” มู่หลานเยว่บ่นเรื่อง
ความลำเอียงของโกอา

“ห่วยี่ ท่านวางแผนจะอัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาด
ใหญ่เมื่อใดกัน ช่วยอย่าเพ่งรีบหนีพวกเราไปเลยนะ” ไป
ฮัวและเฟิงฉิวฮวงกล่าวติดตลก

“พวกเจ้าเพียงแค่ต้องทำงานหนักอีกซักเล็กน้อย ข้าเชื่อ
ว่าพวกเจ้าทั้งสองจะต้องตามข้ามาทันได้แน่” ทั้งไปฮัว

และเฟิงฉิวหวังเป็นเอิร์ลชั้น 1 หากพวกเธอได้รับคะแนน
การกุศลจำนวนมหาศาลอีกครั้งในสมรภูมิต่อไป
พวกเธอก็มีโอกาสที่จะเลื่อนตำแหน่ง

“ขอบคุณ ข้ายังต้องขอบคุณท่านสำหรับความช่วยเหลือ
ของท่าน ในสมรภูมิตั้งนี้” ไปฮั่วกล่าวพร้อมยิ้มออกมา
เธอพอใจกับผลตอบแทนจากสมรภูมิในครั้งนี้อย่างมาก
ไปฮั่วรู้ว่าแม้จางเลี้ยวจะดีกว่าหลินยี่ แต่เขาก็ไม่ใช่ขุน
พลของโอหยางโซว แต่โอหยางโซวก็ยังช่วยเธอ ดังนั้น
เธอจึงชื่นชมเขาสำหรับความช่วยเหลือของเขา

“ใช่ ถ้าเราปฏิบัติตามท่านลอร์ดของพันธมิตรเรา เรา
ย่อมจะประสบความสำเร็จเสมอ!” ชุนหลงเตียนเซวักล่าว

ว

“ทั้งหมดค่านับท่านลอร์ดของพันธมิตรเรา!” กงเจิง
ชี้กล่าวอย่างสนุกสนาน

ในหมู่พวกเขา มีเพียงเฟิงฉิวฮวงเท่านั้นที่ไม่ได้แสดง
ความสนใจมากนัก

ในระหว่างอยู่ในสมรภูมิ โอหยางโชวได้บอกเฟิงฉิวฮวง
เกี่ยวกับข้อมูลที่หวัฟู่ได้เปิดเผยกับเขา เมื่อเฟิงฉิวฮวงได้
ยินเรื่องนี้ เธอก็รู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง และไร้ความรู้สึก
อย่างช่วยไม่ได้

โชคดีที่โอหยางโชวอยู่ที่นั่น เพื่อให้เธอสงบลง เขาบอก
เธอว่า ไม่ว่าอย่างไร เธอก็ยังเป็นลอร์ดแห่งเมืองหงส์

สาบสูญ และมันก็เป็นความจริงที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แม้ว่าสมาชิกในตระกูลของเธอจะไม่ไว้วางใจเธออีก แต่ถ้าจะมีคนต้องออกไป แน่แน่นอนว่าจะต้องเป็นสมาชิกในตระกูลของเธอ ไม่ใช่ตัวเธอ

สำหรับเรื่องนี้ เฟิงฉิวฮวงจะไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง เธอจะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากพันธมิตรชาन्हั่

ด้วยการปลอบประโลมของโอหยางโซว เฟิงฉิวฮวงสามารถสงบสติอารมณ์ของเธอได้อย่างรวดเร็ว เธอตัดสินใจแล้วว่า หลังจากจบสมรภูมินี้ เธอจะเผชิญหน้ากับสมาชิกในตระกูลของเธอ ถ้าพวกเขาไม่สามารถไว้วางใจซึ่งกันและกันได้ พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ร่วมกันอีกต่อไป

หลังจากแสดงความยินดีกันเล็กน้อย โอหยางโซวก็ปิด
ช่องพันธมิตร เขาบอกว่าเขายุ่งอยู่กับเรื่องอื่นๆ

มีทหาร 3,000 นาย ที่ติดตามโอหยางโซวเข้าร่วมกับ
สมรภูมิในครั้งนี้ แต่มีเพียง 2,500 นายเท่านั้น ที่ได้กลับ
มา ที่สูญเสียมามากที่สุดก็คือ นักรบคนเถื่อนภูเขาที่เป็น
ทหารราบเกราะหนัก พวกเขาเป็นกองกำลังหลักของ
แนวป้องกัน และต่อสู้กับศัตรูที่พุ่งเข้ามา แม้ว่าพวกเขา
จะมีค่ามาก แต่เพื่อบรรลุบางสิ่งบางอย่าง ย่อมต้องยอม
จ่ายด้วยราคาที่แสนแพง

สุดท้าย ทหารราบเกราะหนัก 1,000 นาย มีผู้เสียชีวิตสูง
ถึง 300 นาย

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะของคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้
โอหยางโซวได้สั่งให้กรมกิจการทหาร รับสมัครคนเถื่อน
ภูเขาจากเมืองฉิวชู่และเมืองมิตรภาพเข้าสู่กรมทหาร
ผสม ในขณะที่กองพันป้องกันเมือง พวกเขาจะรับสมัคร
จากชาวเมือง

การเคลื่อนไหวในครั้งนี้เป็นการตัดสินใจของโอหยางโซว
เพื่อเป็นการประกาศการจัดแบ่งชั้นของพวกเขา กอง
กำลังที่ปฏิบัติการภาคสนามอย่างกรมทหารผสม และ
กองพันแนวหน้า จะอยู่ในอันดับแรก และตำแหน่งของ
พวกเขาจะอยู่สูงกว่ากองพันป้องกันเมือง, อันดับที่ 2 คือ
กองพันป้องกันเมืองต่างๆ และอันดับสุดท้าย คือ กอง
ทหารสำรอง และกองพันป้องกันเหมืองแร่กลางซาน ซึ่ง

ยังไม่มีการจัดการที่เหมาะสม

ในอนาคต เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เงินเดือนและอุปกรณ์
ก็จะได้รับตามการจัดแบ่งชั้นของกองทัพ ผู้ที่อยู่ในอันดับ
แรกย่อมได้รับสิทธิพิเศษในการเข้าถึงได้ก่อน

จากนั้น โอหยางโซวก็สั่งให้กองกำลังทั้งหมดกลับไปยัง
ค่ายของตนเอง ส่วนเขาได้นำเจียงซางและเอ้อหลายไป
ที่สำนักงานของลอร์ด

ระหว่างทาง โอหยางโซวขึ้นไปหามหาวิทยาลัยที่อยู่ในเมือง
และอธิบายสถานการณ์กับเจียงซาง จากนั้น เขาก็
พยายามถามเจียงซางว่า “เมื่อใดที่กองต้องการอยู่อย่าง
สันโดษ ข้าก็จะไม่ว่าอะไร ถ้ายังงั้น ท่านไม่ไปอยู่ที่

มหาวิทยาลัยของเมืองเลยละ? ที่นั่นมีสภาพแวดล้อม
ทางวิชาการที่เงียบสงบ มันเป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบ
สำหรับท่าน ไท่กงคิดเช่นไร?”

เหตุผลที่โอหยางโซวแนะนำมหาวิทยาลัยให้กับเขา
ประการแรก เพราะเขาต้องการให้เจียงซางเป็นอาจารย์
ผู้สอนในมหาวิทยาลัย และฝึกอบรมนักเรียนนักศึกษา
ที่มีพรสวรรค์, ประการที่สอง เขาไม่ต้องการให้เจียงซาง
ตั้งถิ่นฐานในป่านอกเมือง มันจะเป็นการตัดโอกาสไม่ให้
โอหยางโซวรับสมัครเขาได้โดยสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม เจียงซางก็ไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้
เขาเงียบ และไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆเกี่ยวกับคำ
แนะนำของโอหยางโซว โชคดีที่เมื่อกลับมาแผนทีหลัก

ระบบจะแก้ไขความเข้าใจของบุคคลทางประวัติศาสตร์
โดยอัตโนมัติ ดังเช่น ฟ่านจงหยานและคนอื่นๆ เจียงซาง
มีความเข้าใจในเกมส์มากขึ้น เขาไม่ได้จำกัดตัวเองอยู่
แต่ในยุคของเขาอีก ตอนนี้ เขามีมุมมองที่กว้างมากขึ้น
การเกิดขึ้นและล่มสลายของอาณาจักร ก็ไม่ค่อยมีผล
กระทบต่อเขาแล้วเช่นกัน

โอหยางโชวไม่รู้สึกรอคอยมากนัก เขานำทั้งคู่ไปที่สำนัก
งานของเขา และสั่งให้เสมียนไปหานานฉู ไปเรียกเจ้ากรม
ทั้งหมดมาที่นี่ เพราะเขามีแขกคนสำคัญ

หลังจากทักทายกันเสร็จสิ้น โอหยางโชวก็บอกให้ฟ่านจง
หยานพาเจียงซางไปเดินสำรวจมหาวิทยาลัย ก่อนที่เขา
จะตัดสินใจเลือกที่ตั้งถิ่นฐานของเขา

“ขุนพลเอื้อหลาย ท่านชอบอาวุธประเภทใดมากที่สุด?”

โอหยางโซวถามเขา

เอื้อหลายยิ้มอย่างมีความสุข แล้วกล่าวว่า “นอกเหนือจากเก๋อ และหอกแล้ว ข้าไม่เคยใช้อาวุธประเภทอื่นมาก่อน”

คำกล่าวของเขาทำให้โอหยางโซวประหลาดใจ จากนั้นเขาก็จำได้ว่า ในประวัติศาสตร์ เตียนเว่ยได้ใช้ง้าวคู่เป็นอาวุธ ง้าวเป็นการผสมผสานระหว่างเก๋อและหอก เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ บางที เอื้อหลายอาจจะไม่มีปัญหากับการใช้ง้าวก็ได้

เขารับหันไหาเก๋องเหลียง แล้วกล่าวว่า “เจ้ากรมเก๋อ
ไปที่ฝ่ายคลังอาวุธ และบอกให้พวกเขาสร้างง้าวให้ขุน
พลเอ้อหลายคู่หนึ่ง และบอกให้พวกเขาสร้างชุดเกราะ
พิเศษสำหรับขุนพลเอ้อหลายด้วย ขอความเห็นจากเขา
เกี่ยวกับอาวุธและชุดเกราะ และตรวจสอบให้แน่ใจว่า
ท่านขุนพลจะไม่มีปัญหาในการใช้พวกมัน”

“ขอรับนายท่าน!” เก๋องเหลียงกล่าว

สำหรับเอ้อหลาย โหหยางโซวได้เตรียมสิ่งต่างๆไว้ให้เขา
แล้ว อย่างไรก็ตาม มันต้องเลื่อนออกไปก่อน จนกว่าจะ
มีการขยายกองทัพของดินแดนเพิ่มอีกครั้ง ดังนั้น ใน
ขณะนี้ โหหยางโซวจึงจัดให้เอ้อหลายอยู่ที่ค่ายทหารใน
เมือง เพื่อที่เขาจะได้ใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมใน

การปรับตัวได้

หลังจากที่จัดการเกี่ยวกับทั้งคู่แล้ว ในที่สุดโอหยางโซวกี
มีเวลาตรวจสอบไอเท็มที่ตีสินมอบให้เขา เขาหยิบถุงสี
แดงเข้มออกมา และหยิบเมล็ดเครื่องหอมออกมา เพื่อ
ตรวจสอบสถานะของมัน

เมล็ดเครื่องหอม : กลับจากการสวดภาวนาทุกวันแต่พระ
เจ้าและปีศาจ เมื่อเปิดใช้งาน สามารถเพิ่มพลังให้กับวัด
ได้

โอหยางโซวเชื่อมมันกับสิ่งก่อสร้างชั้นซ้อนเร้น วัดหมา
ใจ้ว ที่ยังคงถูกปิดผนึกอยู่ เขาต้องการใช้เครื่องหอมนี้
ทำลายผนึกของวัดหมาใจ้ว

จากนั้น โหหยางไชวกี้ลุกขึ้น และมุ่งหน้าออกมาด้าน
นอกสำนักงาน เขาดึงหม้อออกมาเพื่อตรวจสอบสถานะ
ของมัน

ชื่อ : ซางตึง(ระกับทองคำขาว)

ลักษณะพิเศษ : คุ่มครองศักดิ์สิทธิ์(การป้องกันของดิน
แดนเพิ่มขึ้น 20%), อำนาจสูงสุด(ความสง่าผ่าเผยของ
ลอร์ด เพิ่มขึ้น 20%), กำราบรอบทิศ(ความสามารถใน
การต่อสู้ของกองทัพ เพิ่มขึ้น 20%)

คำอธิบาย : นี่คือนี่สิ่งที่สูงส่งที่สุดของราชวงศ์ซาง ฟ่าน
ตึง, สัญลักษณ์ของอำนาจและความแข็งแกร่ง, มัน

สามารถใช้สำหรับพิธีกรรมได้

โอหยางโชวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เมื่อได้เห็นสถานะเช่น
นี้ เขาไม่เคยคิดเลยว่า หม้อของราชวงศ์ซางนี้ จะเป็นไอ
เท็มระดับทองคำขาว ที่มีสถานะที่น่าทึ่งเช่นนี้ โดย
เฉพาอย่างยิ่งกำราบรอบทิศ มันไม่ได้เพิ่มเพียงแค่พลัง
โจมตีและพลังป้องกัน แต่เพิ่มในทุกๆด้าน

จนถึงตอนนี้ ในทุกๆด้าน กองทัพซางให้ได้นำหน้ากอง
ทัพของดินแดนอื่นๆทั้งหมดแล้ว สิ่งนี้ทำให้โอหยางโชว
ตื่นเต้นและมีความสุข

ในหัวของเขา เขาเริ่มวางแผนว่าจะสร้างแท่นบูชาไว้ที่
หน้าวัดจักรพรรดิเหลือง หวังดี

ตอนนี้ สะพานยกของประตูเมืองด้านทิศเหนือถูกยก
ออกแล้ว และสะพานหิน 3 แห่งก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว เมื่อ
ข้ามผ่านสะพานไปก็จะเข้าสู่เขตเหนือ เขาหรือเธอจะ
สามารถมองเห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของถนนพาณิชย์
ได้

โรงละคร, โรงเตี๊ยม และภัตตาคารที่ใหญ่ที่สุด ตั้งอยู่บน
ถนนพาณิชย์ที่มีการแข่งขันสูง สำหรับโรงไม้และร้าน
ช่างตีเหล็ก พวกเขายังไม่ดีพอจะอยู่บนถนนพาณิชย์
ตอนนี้พวกเขาอยู่ในถนนวงแหวนภายในย่านการค้า

โรงละครมีบุคลากรเป็นของตัวเอง พวกเขาได้แสดงตาม
ระบบของเกมส์ จากที่ปิงเอ้อกล่าว ละครที่พวกเขาแสดง

ดูดีมาก อย่างไรก็ตาม จนถึงตอนนี้ คนยากจนเช่นโอ
หยางโซวก็ยังคงไม่เคยได้ดูมัน

ถนนพาณิชย์ในปัจจุบันมีร้านค้าให้บริการอยู่ทุกประเภท
และมันเป็นพื้นที่ที่มีการบริโภคมากที่สุด แม้แต่ในเวลา
กลางคืน ถนนก็ยังคงสว่างไสว และเนืองแน่นไปด้วยผู้
คน

อย่างไรก็ตาม เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่เจตนาไป
เดินหรือซื้อปิ้งที่นั่น เขาเดินตรงไปยังด้านซ้าย เข้าไป
ในพื้นที่ที่อยู่อาศัย

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานแล้ว การก่อสร้างในพื้นที่ที่อยู่
อาศัยซึ่งเป็นพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุด ก็ยังคืบหน้าไม่ถึง 1 ใน 3

ของทั้งหมด เส้นทางรอบๆพื้นที่ที่อยู่อาศัยจะประกอ
ด้วยหินสีฟ้า เพื่อสะดวกในการจัดการ กรรมการบริหาร
ได้เลือกตัวแทนของผู้อยู่อาศัยมาดูแลพื้นที่ละแวกนั้นๆ

วัดหมาใจตั้งอยู่ริมฝั่งคูเมือง

เมื่อเห็นโอหยาางโชวต้องการจะเข้าไปในวัด ทหาร
องครักษ์ชั้นสูงก็เข้าไปปิดทางเข้าวัดทั้งหมดในทันที เพื่อ
จำกัดไม่ให้ผู้คนเข้าไป สำหรับผู้ที่อยู่ภายในวัด ทหาร
องครักษ์ก็ขอให้พวกเขาออกจากวัดไปก่อนเช่นกัน

นี่ไม่ใช่เพราะโอหยาางโชวต้องการแสดงอำนาจของเขา
ในฐานะลอร์ด แต่เพื่อรักษาความลับของเม็ดเครื่องหอม
เม็ดเครื่องหอมนี้ไม่เหมาะที่จะให้คนทั่วไปเห็น

โอหยาบไชวบอกคนเฝ้าประตู ให้ป้องกันไม่ให้คนเข้ามา
ภายใน จากนั้น เขาก็เดินเข้าไป วัดหมาโจ้วได้รับการ
ขยายจากเดิมหลายครั้ง ตอนนี้อยู่มีขนาด 5-6 เท่าจาก
ขนาดดั้งเดิม โดยวัดยังคงแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

โอหยาบไชวเดินไปที่ด้านหน้ารูปปั้นเทพธิดาหมาโจ้ว
แล้วหยิบเม็ดเครื่องหอมออกมา ตามที่เขาคาดไว้ มีเสียง
แจ่มเต็อนจากระบบดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ่มเต็อนระบบ : เม็ดเครื่องหอมที่สามารถทำลายผนัง
ของวัดหมาโจ้ว ได้ถูกตรวจพบ ผู้เล่นฉีดยาหว่านต้องการ
ทำลายผนังหรือไม่?, คำแนะนำ : สามารถใช้เม็ดเครื่อง
หอมได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น หากใช้มากกว่านั้นจะไม่

แสดงผลใดๆ”

“ใช้มัน!”

เมื่ได้เครื่องหอมบินออกมาจากมือของโอหยางไซว กลายเป็นแสงสีขาว จากนั้น ก็พุ่งเข้าไปในรูปปั้น

“แจ้งเตือนระบบ : หลังจากที่ใช้เมื่ได้เครื่องหอม พลังของวัดหมาโจ้วเพิ่มขึ้นอย่างมาก ปัจจุบัน ความคืบหน้าของการทำลายฉนิ๊กคือ 60%”

โอหยางไซวถอนหายใจ สุดท้าย ฉนิ๊กก็ไม่ได้ถูกทำลาย

Chapter 211 เมืองขนาดกลางระดับ 3

หลังจากที่โอหยางไชวออกจากวัดหมาโจ้ว โอหยางไชวก็นั่งหน้าไปยังวัดเชิงหวงและวัดโลก

เขาสามารถใช้เม็ดเครื่องหอมกับวัดหมาโจ้วได้เพียงครั้งเดียว ตอนนี้ เขายังเหลือเม็ดเครื่องหอมอีก 4 เม็ด โอหยางไชวต้องการตรวจสอบดูว่า ผลของเม็ดเครื่องหอมนี้จะมีผลต่อวัดอื่นๆอย่างไร

เขาเริ่มที่วัดเชิงหวง เมื่อหยิบเม็ดเครื่องหอมออกมา เป็นดังที่เขาคาดไว้ มันได้มีเสียงแจ่มเต็อนจากระบบดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ตรวจพบเม็ดเครื่องหอม คุณต้องการ
ใช้มันหรือไม่?”

“ใช้มัน!”

ในชั่วพริบตา เม็ดเครื่องหอมก็กลายเป็นแสงสีขาว พุ่ง
เข้าไปในรูปปั้นเชิงหวง

“แจ้งเตือนระบบ : รูปปั้นเชิงหวงพอใจกับเม็ดเครื่อง
หอม วัดเชิงหวงได้รับลักษณะพิเศษ-การสังเกตนับหมื่น
(อัตราการก่ออาชญากรรมของดินแดนลดลง 30%)”

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวกี่สรุปได้ว่า เม็ดเครื่องหอม
เหล่านี้ สามารถใช้เพิ่มลักษณะพิเศษของวัดได้ จากนั้น

โอหยางโชวกี้ไปที่วัดโลก และใช้เม็ดเครื่องหอมอีกครั้ง

“แจ้งเตือนระบบ : รูปปั้นเทพเจ้าแห่งโลกพอใจกับเม็ดเครื่องหอม วัดโลกได้รับลักษณะพิเศษ-การเก็บเกี่ยวอันมั่งคั่ง(การเก็บเกี่ยวพืชผลทั้งหมด เพิ่มขึ้น10%)”

สุดท้าย โอหยางโชวกี้ไปที่วัดจักรพรรดิเหลือง เม็ดเครื่องหอมไม่ได้ส่งผลใดๆต่อวัด เขาจึงเดาว่า

1. วัดได้รับการพัฒนามาจากศาลบรรพบุรุษ และจำเป็นต้องรักษาความบริสุทธิ์ของตน เม็ดเครื่องหอมจึงไม่มีผลกับมัน

2. วัดได้อัฟเกรดถึงจุดสูงสุดแล้ว และไม่สามารถจะ

อัฟเกรดได้อีก

โอหยางโซวไม่ได้รู้สึกหดหู่ เขาเก็บเม็ดเครื่องหอมที่เหลือ
ทั้ง 2 เม็ดไว้ และวางแผนที่จะใช้มันในวังขงจื้อ และวัด
ทางทหาร ซึ่งจะปรากฏขึ้นในเมืองขนาดกลางระดับ 3

.....

.....

ในช่วงบ่าย ราชวงศ์ได้ส่งทูตมายังเมืองซานไห่ เพื่อเป็น
ตัวแทนของราชสำนักในการมอบตำแหน่งมาคิวิสแห่งเห
ลียนโจวให้กับโอหยางโซวอย่างเป็นทางการ หลังจากได้
รับการแจ้งเตือนแล้ว ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมก็ได้
เตรียมสิ่งที่จำเป็นสำหรับการต้อนรับผู้ทูตจากราชสำนัก

ในทันที

ในขณะที่ผู้แทนได้ถือพระราชโองการ โอหยาางไชยได้นำ
นายทหารและข้าราชการพลเรือนของเมืองซานไห่ มารับ
ฟังพระราชโองการ

“ภายใต้พระบารมีขององค์จักรพรรดิ ฉิเยว่หฺวี่ได้เข้ามา
ในเขตทงกัันดาร์ เพื่อทำตามความคาดหวังและภารกิจ
อันยิ่งใหญ่ เขาสามารถเอาชนะอุปสรรคต่างๆ บดขยี้
กองกำลังอันชั่วร้าย และได้ทำการกุศลอันโดดเด่น ด้วย
ความกรุณาขององค์จักรพรรดิ เขาจะได้รับตำแหน่งมา
ควิสแห่งเหลียนโจว นับแต่บัดนี้”

“ขอบพระทัยความกรุณาของฝ่าบาท” โอหยาางไชยกล่าว

รางวัลจากราชสำนักประกอบไปด้วยไอเท็ม 4 รายการ

รายการแรกคือ ตราประทับของมาควิสแห่งเหลียนโจว
ตราประทับที่เป่่งประกายนี้ทำมาจากทองคำ และมี
น้ำหนักถึง 300 กรัม ด้านบนของตราประทับมีคำว่า
‘ราชา’ และด้านล่างเป็นตัวอักษรที่เขียนว่า มาควิสแห่ง
เหลียนโจว

ตราประทับนี้จะเป็่สัญลักษณ์ของลอร์ด และมันจะ
กลายเป็นสัญลักษณ์ของโอหยางโซว

รายการที่ 2 คือ แผนที่พาโนรามาสำหรับทั้งเหลียนโจว
แผนที่ที่มีรายละเอียดต่างๆเพียงเล็กน้อย แต่มันก็แสดงถึง

แม่น้ำและภูเขา แล้วยังแสดงแหล่งทรัพยากรประเภท
ต่างๆ เช่นแหล่งแร่

รายการที่ 3 คือ เลือกลุ่มศักดิ์นาของลอร์ด มันจะถูกนำ
ไปใช้ในโอกาสที่หลากหลาย เช่นในพิธีกรรม

รายการที่ 4 คือ ธนุทานและลูกศร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ใน
การพิชิตของมาควิสแห่งเฮลียนโจว ในความเป็นจริง มัน
ก็เป็นเพียงธนูและลูกศรสีแดง อย่างไรก็ตาม นี่ก็หมายถึง
ความว่า โอหยางโซวได้รับอนุญาตให้ประกาศแคมเปญ
ใดๆภายในเฮลียนโจวได้

ไอเท็มทั้ง 4 รายการนี้ เป็นสัญลักษณ์ประจำตำแหน่ง
ของโอหยางโซว ตำแหน่งของเธอในปัจจุบันแตกต่าง

จากผู้เล่นคนอื่นๆ เขาได้กลายเป็น 1 ในลอร์ดที่มีความ
สำคัญมากที่สุดในเขตทอร์กันดาร์

ในบรรดาไอเท็มเหล่านี้ แผนที่, ธนูและลูกศร ได้ถูกนำไป
ไว้ที่วัดจักรพรรดิเหลืองในทันที เพื่อทำการบูชา

นอกเหนือจากไอเท็มทั้ง 4 รายการนี้แล้ว ราชสำนักยังได้
มอบรางวัลอื่นๆให้โอหยางโซว ทั้งผ้าไหม, เครื่อง
ประดับ, เหรียญทอง, ม้า และรถม้าหรู

หลังจากที่รับรางวัล โอหยางโซวก็มอบเงินจำนวนหนึ่ง
ให้กับทูตของราชสำนัก ซึ่งมันเป็นคำแนะนำของสุนัขตัว
จากนั้น ทูตก็กลับไปยังราชสำนักโดยไม่มีความกังวล
ใดๆ รางวัลที่ราชสำนักมอบให้โอหยางโซว ทำให้ทั่วทั้ง

ดินแดนเต็มไปด้วยความสุขและตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง

โอหยางโซวสั่งให้ฉีสื่อเก็บรางวัลจากราชสำนักทั้งหมด
ไปไว้ในคฤหาสน์ของลอร์ด จากนั้น เขาก็นำเหรียญทอง
ส่วนหนึ่งออกไป เหลือไว้บางส่วนที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่าย
ในคฤหาสน์ของลอร์ด

กว่าการจัดการเรื่องนี้ทั้งหมดจะเสร็จสิ้น เวลาก็ล่วงเลย
มาถึงช่วงค่ำแล้ว หลังจากทานอาหารค่ำกับปิงเอ๋อแล้ว
เขาก็กลับไปห้องของเขา เพื่อบ่มเพาะกำลังภายใน
หลังจากที่การอพยพเริ่มขึ้น การบ่มเพาะทุกๆคืนได้
กลายเป็นนิสัยใหม่ของโอหยางโซว

.....

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 18 เมืองซานไห่ได้รับความ
ก้าวหน้าอีกครั้ง

โอหยางโชวเดินเข้าไปในห้องโถงประชุม และกล่าวในใจ
เกี่ยวกับการอัฟเกรดดินแดน จากนั้น แสงสีขาวก็เปล่ง
ออกมา และแผ่นหินสีทองก็ผุดขึ้นมาจากกลางห้อง เขา
วางมือบนแผ่นหิน แล้วเสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ตรวจสอบเงื่อนไขการอัฟเกรดของ
เมืองซานไห่”

“เงื่อนไขที่ 1 : ประชากรถึงขีดจำกัด 50,000 คน คุณ

ปฏิบัติตามข้อกำหนดแล้ว”

เนื่องจากปฏิบัติการสายฟ้าแลบ และผู้เล่นได้เข้ามาอยู่
อาศัยในเมืองมากขึ้น ทำให้ประชากรของเมืองซานไห่
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มันได้ผ่านข้อกำหนดหลังจากที่
ผ่านไปเพียงเดือนเดียวเท่านั้น

“เงื่อนไขที่ 2 : สิ่งก่อสร้างพื้นฐานที่จำเป็นทั้งหมด ได้รับ
การดำเนินการเรียบร้อยแล้ว คุณได้ปฏิบัติตามข้อ
กำหนดแล้ว”

ปัญหาเพียงอย่างเดียวสำหรับสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของ
เมืองขนาดกลางระดับ 2 ก็คือ ลานหมากรุก อย่างไรก็ตาม
ตาม ปัญหานี้ได้รับการแก้ไขในทันที ที่เหล่าผู้เฒ่าที่ชอบ

เล่นหมากรุกในโลกจริงได้เข้ามาในดินแดน และพวกเขา
ได้เป็นผู้ดูแลลานหมากรุกชั่วคราว

“เงื่อนไขที่ 3 : ลอร์ดมีตำแหน่งอย่างน้อยเอิร์ลชั้น 1 คุณ
ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดแล้ว”

มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่า มีผู้เล่นหลายคนผิดหวังกับการ
เลื่อนเป็นเอิร์ลชั้น 1 มากเพียงใด จากรายงาน เมืองตาน
หยาง, เมืองโลहितลีชาด และเมืองหานตาน ได้อัปเกรด
เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 แล้ว แต่น่าเสียดาย พวก
เขายังคงมีหนทางอีกยาวไกล กว่าที่จะอัปเกรดเป็นเมือง
ขนาดกลางระดับ 3 ได้

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่

สำหรับการผ่านเงื่อนไขทั้งหมด ในการอัฟเกรดดินแดน
คุณต้องการอัฟเกรดหรือไม่?”

“อัฟเกรด!”

แสงสีทางเปล่งออกมาจากแผ่นหินสีทอง พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
และแผ่ขยายออกไปยังอาณาเขตใหม่ของดินแดน ก่อน
จะค่อยๆจางหายไป

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย
ว่หฺวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย
ว่หวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย
ว่หวู่ยี่ ในการเป็นลอร์ดคนแรก ของภูมิภาคจีน ที่อัฟ
เกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 รางวัลพิเศษ :
คะแนนการกุศล 2,200 แต้ม”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่
สำหรับการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 คุณ
สามารถเลือก 1 ใน 3 สิ่งก่อสร้างที่ถูกสุ่มมาให้เพิ่มลงใน
โครงสร้างพื้นฐานของคุณโดยอัตโนมัติ”

“แจ้งเตือนระบบ : การสุ่มสิ่งก่อสร้างเสร็จสิ้น คุณ
สามารถเลือก หอนางโลม หอนาฬิกา หรือวัดทางทหาร
โปรดเลือก!”

“ฉันเลือกหอนางโลม!”

“แจ้งเตือนระบบ : สิ่งก่อสร้างถูกสร้างโดยอัตโนมัติ
โปรดตรวจสอบ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา และแผ่นหินสีทองก็ค่อยๆจมลง
ไปในพื้นดินอีกครั้ง จากนั้นโอหยางไชวก็ตรวจสอบ
สถานะของเมืองซานไห่

ดินแดน : เมืองซานไห่ (เมืองขนาดกลางระดับ 3)

ลอร์ด : ฉีเยว่หฺวู่ยี่ (มาคิวิชั่น 3)

ฉายา : เมืองขนาดกลางแห่งแรกของโลก (ชื่อเสียงของ
ดินแดนเพิ่มขึ้น 30%)

ขวัญกำลังใจประชาชน : 95

ความปลอดภัย : 94

ประชากรในดินแดน : 50,000/100,000

อัตราการอพยพเข้า : $200 \times (1 + 50\%) = 300$ คน/วัน

พื้นที่ของดินแดน : 10,000 ตารางกิโลเมตร

ลักษณะของดินแดน : ดึงดูดผู้คนมาตั้งถิ่นฐาน เพิ่มขึ้น
50%, ดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 25%, ผล
ผลิตทางการเกษตรเพิ่มขึ้น 50%, กำลังการผลิตของผู้

อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 25%, ประสิทธิภาพการเพิ่มขึ้น 20%,
การพัฒนาความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น 10%

ดัชนีการเมือง : 68/100 (ตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพการ
บริหาร และขวัญกำลังใจในการทำงานของประชาชน)

ดัชนีเศรษฐกิจ : 60/100 (ตัวบ่งชี้ความมั่นคงทางการค้า
และความสามารถในการจ่ายภาษี)

ดัชนีวัฒนธรรม : 65/100 (ตัวบ่งชี้ระดับการศึกษา และ
คุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัย)

ทหาร : 60/100 (ตัวบ่งชี้กำลังทหาร และความมั่นคง)

เมืองสาขาของดินแดน : เมืองเป่ย์ไห่, เมืองฉิวซู่ย, เมือง
มิตรภาพ

คลัง : ธนาคาร 4 สมุทร

สมาคมในดินแดน : สมาคมสิ่งทอ, สมาคมชาวประมง

เขตอุตสาหกรรมของดินแดน : นาเกลือเขตเหนือ,

เหมืองแร่กลางซาน, คอกม้าหุบเขาจีเฟิง

ผลิตภัณฑ์พิเศษในดินแดน : เหล้าเหลียนโจว 3 ดอกไม้,

ผ้าไหมหลากสี, ชาขาว

สิ่งก่อสร้างพิเศษ : วิทยาลัยเหลียนโจว, ท่าเรือเป่ย์ไห่,

ภัตตาคารसानกุ๋, วัดชิงหยาง

สิ่งก่อสร้างชั้นซ้อนเร้น : วัดหม่าโจ้ว(ปิดผนึก), อาคารรับ

สมัครงาน, วัดจักรพรรดิเหลือง

สิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 3 :

หอนางโลม : สถานที่ให้ความบันเทิงสำหรับผู้ใหญ่

เงื่อนไขการก่อสร้าง : เกอซา, แบบแปลนหอนางโลม, ไม้

8,000 หน่วย, อิฐ 4,000 หน่วย, หิน 5,000 หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

(หมายเหตุ : ก่อสร้างแล้ว)

หอนาฬิกา : หอนาฬิกาจะใช้กลองหรือระฆังในการส่งสัญญาณบอกเวลา

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนหอนาฬิกา, ไม้ 8,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 10,000 หน่วย, ระยะเวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

วัดขงจื้อ : สถานที่สำหรับการเคารพบูชานักวิชาการและนักยุทธศาสตร์ในอดีต

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนวัดขงจื้อ, ไม้ 8,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 4,000 หน่วย, ระยะเวลา

ในการก่อสร้าง : 10 วัน

วัดทางทหาร : สถานที่สำหรับการเคารพบูชาขุนพล

ผู้ทรงอำนาจและผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนวัดทางทหาร, ไม้

8,000 หน่วย, อิฐ 8,000 หน่วย, หิน 4,000 หน่วย, ระยะ

เวลาในการก่อสร้าง : 10 วัน

วิทยาลัย : สถานที่สำหรับการศึกษา

เงื่อนไขการก่อสร้าง : แบบแปลนวิทยาลัย, ไม้ 10,000

หน่วย, อิฐ 10,000 หน่วย, หิน 8,000 หน่วย, ระยะเวลา

ในการก่อสร้าง : 15 วัน

(หมายเหตุ : คล้ายกับมหาวิทยาลัยสีหนาม ไม่สามารถ

สร้างซ้ำได้)

เมื่อเทียบกับเมืองขนาดกลางระดับ 2 ขีดจำกัดของ
ประชากรเมืองขนาดกลางระดับ 3 สูงเป็น 2 เท่าจากเดิม
จากอัตราการอพยพเข้าของผู้อพยพในปัจจุบัน จะต้อง
ใช้เวลาอีก 167 วัน จึงจะถึงขีดจำกัดสูงสุดของประชากร

แน่นอนว่า เพื่อที่จะอัพเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ
1 พวกเขาจะไม่ประสบความสำเร็จ หากว่าพวกเขาเพียง
ตอบสนองความต้องการพื้นฐาน ทุกครั้งที่ดินแดนอัพ
เกรดข้ามขั้น จากหมู่บ้านเป็นเมืองขนาดเล็ก จากเมือง
ขนาดเล็กเป็นเมืองขนาดกลาง ดินแดนจะต้องเผชิญ
หน้ากับการทดสอบที่เข้มงวด

ตัวอย่างเช่น การอัฟเกรดจากหมู่บ้านเป็นเมืองขนาดเล็ก
เงื่อนไขของระบบ คือ ดัชนีการเมือง, เศรษฐกิจ,
วัฒนธรรม และทหาร เพื่อที่จะอัฟเกรดเป็นเมืองขนาด
กลาง ดินแดนจะต้องมีการป้องกันและอำนาจทางทหาร
ที่แน่นอน อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังไม่ได้คิดเกี่ยวกับ
เงื่อนไขในการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่มากนัก

เมืองขนาดใหญ่จัดเป็นเนินแดนชั้นสูง เป็นธรรมดาที่ผู้
เล่นจะไม่โพสต์อะไรเกี่ยวกับเงื่อนไขในการอัฟเกรดใน
ฟอรัม ดังนั้น ในฐานะนักผจญภัยในชีวิตที่แล้ว โอหยาง
โซวจึงรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

Chapter 212 บังคับให้สละอำนาจ

จากสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้ง 5 หอนางโลมและวิทยาลัยได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว ยังคงเหลือเพียงหอนาฬิกา, วัดขงจื้อ และวัดทางทหารเท่านั้นที่จะต้องสร้าง

หอนางโลมในเกมนี้เน้นไปที่ความบันเทิงของผู้มีของข้าราชการพลเรือน และหญิงสาวที่ชื่นชอบศิลปะการแสดงของพวกเขา ไม่ได้ขายร่างกาย โดยส่วนใหญ่แล้วพวกเขามักจะเป็นนักร้องหรือนักแสดง

สำหรับแบบแปลนของสิ่งก่อสร้างของเมืองขนาดกลางระดับ 3 มันมีราคาอยู่ที่ฉบับละ 1,000 เหรียญทอง เนื่องจากตลาดได้ลบการฟังก์ชันการซื้อขายแบบแปลนออก

แล้ว โอบฮยางโขวจึงไม่ทางเลือกอื่น นอกจากส่งเงิน
3,000 เหรียญทอง ไปให้น้าของเธอ และขอให้เธอซื้อ
พวกมันให้กับเขา จากนั้น เธอก็จะส่งพวกมันมาให้เขา
วิธีนี้จะช่วยให้โอบฮยางโขวเลี้ยงภาษี 10% ของตลาดได้

ในเวทีนี้ สิ่งก่อสร้างพื้นฐานได้มาถึงคอขวด ไม่สามารถ
อัปเดตได้อีก

ในขณะที่โอบฮยางโขวอัปเดต เขายังคงให้ความสนใจ
กับที่ดินและคนอื่นๆ

ตามที่คาดไว้ การอัปเดตของเมืองซานไห่ ได้ก่อให้เกิด
การกระตุ้นในพื้นที่อื่น ในบ่ายวันนี้ ที่ดิน, ชุนเฉินจุน,
จางหลง, เฟิงฉิงหยาง, ซาโไฟจุน, ซื่ออองป้า และเพียวห

ลึงฮวน ได้ประกอบควมรวมพันธมิตรห่านตาน,
พันธมิตรขุนฉิว และพันธมิตรโลหะโลหิตเข้าด้วยกัน
กลายเป็น ‘พันธมิตรหยานหวง’

พันธมิตรหยานหวงไม่มีผู้นำ ทั้ง 7 คน มีส่วนร่วมในการ
เป็นผู้นำร่วมกัน เป็นอย่างที่ว่าผู้กล่าว พวกเขาได้คิดกัน
เขาออกจากพันธมิตร และหากซื้อองป้าไม่ได้ปกป้อง
เพียวหลิงฮวน พวกเขาก็คงคิดกันเธอออกมาเช่นกัน
เหล่าผู้เฒ่ากล่าวว่า พวกเขาต้องการรักษาความบริสุทธิ์
ของพันธมิตร

พันธมิตรหยานหวงได้ตามทันพันธมิตรซานไห่ และ
กลายเป็นพันธมิตรชั้นนำของภูมิภาคจีน เมื่อเทียบกับ 6
ทระราชย์แห่งห่านตานในช่วงต้นเกมส์ พวกเขาแข็งแกร่ง

กว่ามาก ชื่อของพันธมิตรแสดงให้เห็นถึงความทะเยอ
ทะยานของพวกเขา พวกเขาต้องการเป็นสัญลักษณ์และ
ผู้นำของภูมิภาคจีน

ในขณะที่ภูมิภาคจีนกำลังยินดีกับการเปลี่ยนแปลงครั้ง
ใหญ่นี้ ผู้เล่นหลายคนโดยเฉพาะผู้เล่นลอร์ดกลับไม่รู้จะ
ทำเช่นไรดี

ไปเสี้ยวชิ้นชี้ให้เห็นว่า การรวมกลุ่มของพันธมิตรหยาน
หวง เป็นการแบ่งแยกกลุ่มผู้เล่นที่ร่ำรวยและกลุ่มผู้เล่น
ทั่วไปออกจากกัน ในฐานะตัวแทนของทั้ง 2 กลุ่ม พันธ
มิตรหยานหวงและพันธมิตรซานไห่ถูกกำหนดให้เป็น
ศัตรูที่จะต้องต่อสู้กัน เพื่อที่จะการกลายเป็นผู้นำของ
ภูมิภาคจีน

ความคิดเห็นของเขาเป็นที่ยอมรับของเหล่าผู้เล่นอย่างมาก

หากถามว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน มันยากที่จะบอกได้จากความแข็งแกร่งโดยรวม พันธมิตรหยานหวงแข็งแกร่งกว่า แต่การดำรงอยู่ของพันธมิตรซานไห่ก็ดังภูเขาที่พันธมิตรหยานหวงไม่อาจเอาชนะได้ ซึ่งมันก็มากพอที่จะทดแทนความต่างของความแข็งแกร่ง หลังจากที่มีการอพยพเริ่มขึ้น สถานะของเมืองซานไห่ก็ได้เป็นที่ยอมรับของทุกคน และไม่มีใครสามารถทำลายมันได้

ในสมรภูมิทั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมา พันธมิตรซานไห่เป็นผู้ชนะ และพันธมิตรหยานหวงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ไม่เป็นท่า มัน

เป็นตัวบ่งชี้ได้ดีที่สุด โดยเฉพาะหลังจากที่โอหยางโชวได้
รับตำแหน่ง มาควิสแห่งเหลียนโจว

ผู้เล่นทั่วไปหลายคนได้เขียนข้อความลงในช่องระดับ
ชาติ พวกเขาร้องขอให้ฉีเยว่ห่วยีออกมาเผชิญหน้า แต่
เขาก็ไม่ได้ฟังคำขอร้องดังกล่าว เขาต้องการที่จะสู้ และ
วิธีการที่ดีที่สุดไม่ใช่การพูด

สิ่งที่โอหยางโชวไม่ได้คาดหวังก็คือ การจัดตั้งพันธมิตร
หยานหวงในครั้งนี้ ก็เพื่อต่อต้านพันธมิตรซานไห่

เฟิงฉิวฮวงกล่าวผ่านช่องพันธมิตรว่า “ห่วยี ตระกูลของ
ข้ากำลังบีบบังคับให้ข้าออกจากพันธมิตรซานไห่ และ
เข้าร่วมกับพันธมิตรหยานหวง แล้วพวกเขายังต้องการ

ให้ข้าสละตำแหน่งของข้าในฐานะลอร์ด ตามที่เหล่าผู้นำ
ของพันธมิตรหยานหวงต้องการ”

โอหยางโซวหัวเราะอย่างเย็นชา พวกเขาคิดจริงๆหรือว่า
พวกเขาจะสามารถทำทุกอย่างที่พวกเขาต้องการใน
เกมส์ได้? ช่างหยิ่งผยองจริง “เฟิงหวู่ เจ้าอย่าได้กังวล ข้า
จะไปที่เมืองหงส์สาบสูญเดี๋ยวนี้”

“ตกลง ข้าจะได้รื้อท่านที่หน้าประตูเทเลพอร์ต” เฟิงฉิว
ฮวงถอนหายใจอย่างผ่อนคลาย

ณ เมืองหงส์สาบสูญ, คฤหาสน์ของลอร์ด

“เจ้าเรียกใครมา?” คนที่ถามเธอก็คือ เฟิงเทียนเล่ย์ เขา

เป็นพี่ชายของเฟิงฉิวฮวง

เฟิงฉิวฮวงไม่ได้กังวลเกี่ยวกับเขา เธอเพียงกล่าวตอบ
สั้นๆว่า “ฉีเยว่ห่วยี่” จากนั้น เธอก็ออกจากคฤหาสน์ของ
ลอร์ดไป

มันเป็นดั่งมนต์ขลัง เมื่อชื่อของเขาถูกเอ่ยออกมา ทั้ง
ห้องก็เงียบไปในทันที โดยเฉพาะสมาชิกของตระกูลเฟิง
พวกเขาจำได้ว่า เขาก็คือผู้สนับสนุนเฟิงฉิวฮวง

“เหอะ เขาเป็นเพียงเด็กโง่ไม่ใช่หรือ? แล้วดูซิพวกเขา
กลัวเขาขนาดไหน” คนที่กล่าวคือชายชราวัย 60 ปี ที่ดู
หยิ่งผยอง เขาเป็นปู่ของซาโพจุ่น ผู้เฒ่าเตา

“เพื่อที่จะก่อให้เกิดผลเช่นนี้ เด็กน้อยนี้ก็ควรจะมี
พรสวรรค์บางอย่าง” ปู่ของตีเจินหัวเราะขณะที่เขากล่าว
อย่างไรก็ตาม คำกล่าวของเขา ให้ความรู้สึกของผู้มี
อภิสิทธิ์

หลังจากนั้น 10 นาที โอหยางโซวกีตามเฟิงฉิวฮวงเข้าไป
ในห้องประชุม

โอหยางโซวมองไปรอบๆ และพิจารณาสถานการณ์ ไม่
เพียงแต่ผู้ทรงอำนาจจะมา แม้กระทั่งคนรุ่นเดียวกับตี
เจินก็มา พวกเขา นั่งอยู่ด้านหลังของพวกผู้ใหญ่ของพวกเขา
เขา

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ยอมหยุด จนกว่าพวกเขาจะได้

ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ โอหยางโซวมีกลิ่นอายที่น่าเกรง
ขามและสง่างาม ต่อหน้าคนกลุ่มนี้ เขาไม่มีความกังวล
ใดๆ แล้วเขาก็นั่งลงข้างๆ เฟิงฉิวฮวง

Earth Online เป็นเวทีสำหรับให้ผู้เล่นทั่วไปสร้าง
ตำนาน โลกได้กลายเป็นอดีต และมันก็สิ้นสุดลงไปแล้ว
ต่อจากนี้จะเป็นโลกใบใหม่ ดาวเคราะห์ดวงใหม่ สำหรับ
ใครที่จะได้เป็นผู้ปกครองนั้น ไม่มีใครสามารถตอบได้

“เด็กน้อย เจ้ามาที่นี่ทำไม” ผู้เฒ่าเตาถาม

ในความเป็นจริง เขาไม่ได้แสดงอาการร้อนใจใดๆ ขณะที่
ที่เขามองออกไป เขารู้ว่าฝ่ายเขาต้องการความเชื่อมั่น
พวกเขาจำเป็นต้องพึ่งพาอำนาจที่แข็งแกร่งของเขา วันนี้

ถือเป็นโอกาสที่ดี ที่เขาจะแสดงความเป็นคนไม่ดี เพื่อ
สร้างคุณค่าให้กับตัวเขา แล้วเขาจะพลาดมันได้อย่างไร
ไร?

ดวงตาของโอหยางโซวกลายเป็นเย็นชา เขาหันไปทาง
เฟิงฉิวฮวง แล้วถามว่า “คนนี่ใคร?”

เฟิงฉิวฮวงมองไปยังผู้เฒ่าเตาด้วยความรังเกียจ
แล้วกล่าวว่า “เขาเป็นปู่ของซาโพจุ่น ท่านปู่เตา”

“ท่านปู่เตา ข้าขอถามท่านบ้าง ท่านมาทำอะไรที่นี่? ถ้า
ข้าจำไม่ผิด ที่นี่ไม่ใช่เมืองอาซูราที่พักพิงจะอัฟเกรดนะ”

“เจ้าเด็กโง่ พวกเราอยู่ที่นี่เพื่อความเป็นธรรมของตระกูล

ลเฟิง คนไร้ประโยชน์เช่นเจ้าต่างหาก ที่มาทำอะไรที่นี่”
ผู้เฒ่าเตาไม่คิดว่าโอหยางโซวจะไม่สนใจสถานะของเขา

โอหยางโซวส่ายหัวและมองไปรอบๆ จากนั้น เขาก็กล่าว
กับพวกผู้เฒ่าว่า “ข้าเป็นผู้นำของพันธมิตรซานไห่ เมื่อ
พวกท่านบุกเข้ามาในเมืองหงส์สาบสูญ เป็นธรรมดาที่
ข้าจะต้องมา ในระดับส่วนตัว เฟิงหวู่ยังเป็นเพื่อนของข้า
อีกด้วย ข้าจึงไม่สามารถนั่งอยู่เฉยๆ ดูนางโดนรังแกได้
ดังนั้น ข้าจึงมีสิทธิ์อยู่ที่นี่มากกว่าท่าน แล้วที่ท่านกล่าว
ออกมามันคืออะไร?”

ผู้เฒ่าเตาตะลึง และไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไรออกไปดี

“ฉีเยว่หวู่ยี่ นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัวของเรา เจ้าเป็น

คนนอก ฉะนั้น โปรดอย่าได้เข้ามาก้าวก่ายเลย” สมาชิก
ของตระกูลเฟิงพยายามช่วยผู้เฒ่าเตาจากสถานการณ์ที่
น่าอัปอายนี้

“เมื่อมันเป็นเรื่องภายในครอบครัว แล้วพวกเขาทั้งหมด
มาทำอะไรที่นี่?” โอหยางโชวชี้ไปที่ผู้เฒ่าเตา

“พวกเขาเป็นเพื่อนของตระกูลเฟิง เป็นธรรมดาที่พวก
เขาจะอยู่ที่นี่ได้”

เฟิงฉิวฮวงไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เธอกล่าวหัวนๆว่า
“หู่ยี้ก็เป็นเพื่อนของข้า และตั้งแต่ที่พวกท่านทุกคนกีด
กันข้าออกไป นั่นก็หมายความว่า ทุกคนไม่ได้เห็นข้าเป็น
สมาชิกในตระกูลเฟิงแล้ว ข้าเฟิงหู่ ขอประกาศอย่าง

เป็นทางการว่า ข้าจะออกจากตระกูลเฟิง และข้าจะไม่มี
อะไรเกี่ยวข้องกับตระกูลเฟิงอีกนับแต่บัดนี้ไป”

“เจ้า เจ้า เจ้าเด็กทรยศ!” ผู้เฒ่าเฟิงโกรธมาก

โอหยางโซวยังคงเจียบ การตัดสินใจของเฟิงฉิวฮวงเป็น
ไปตามที่เขาคาดไว้ เมื่อหญิงแกร่งเช่นเธอไม่ได้รับความ
ไว้วางใจจากตระกูล มันก็ผลักดันให้เธอก้าวออกมา และ
ติดต่อกับโอหยางโซวโดยตรง

เฟิงฉิวฮวงไม่ได้กังวลเรื่องการถูกตำหนิ และกล่าวว่า
“และหนูยี่ก็มีสิทธิ์เป็นตัวแทนของข้าด้วย”

ในการเล่นเกมส์ระยะยาวกับกลุ่มผู้เฒ่าเหล่านี้ โอหยาง

โซวไม่ได้ไว้ใจพวกเขามากนัก ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจ
อย่างรวดเร็วในการป้องกันปัญหานี้ “เราควรจะทำให้
ชัดเจน ไม่เพียงแต่เมืองหงส์สาบสูญจะไม่ออกจาก
พันธมิตรซานไห่ เฟิงหวู่ก็绝不会สละตำแหน่งของเธอด้วย
เช่นกัน ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า นางเป็นผู้สนับสนุนเมือง
แห่งนี้มากขนาดไหน เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ ท่านต้องการค่า
ตอบแทนเท่าใด จึงจะยอมออกไปจากเมืองหงส์สาบสูญ
กล่าวอย่างตรงไปตรงมา ข้าไม่ต้องการเสียเวลา”

“เด็กน้อย เจ้ากล้ากล่าวออกมาเช่นนี้เลยหรือ?” ผู้เฒ่า
เฟิงยังคงโกรธมาก

โอหยางโซวส่ายหัว “ท่านปู่ ข้าไม่ได้กล่าวเพื่อยั่ว
เพราะยังไ้ การแตกแยกของตระกูลเฟิงต้องเกิดขึ้นอยู่

แล้ว กล่าวตรงๆ ถ้านางไม่ยอมสละตำแหน่งของนาง
ท่านก็ไม่สามารถทำอะไรได้ อย่าได้คิดว่า พันธมิตร
หยานหวงจะสามารถปกครองภูมิภาคจีนได้ทั้งหมด”

“เจ้ากำลังทำลายพวกเราหรือ?” ปู่ของตี๋เจินอดไม่ได้ที่
จะกล่าวออกมา

โอหยางโชวหัวเราะอย่างเย็นชา “ข้าสามารถทำให้กอง
กำลังของพวกท่านสามารถสูญเสียในสงครามมูเย่ได้
และข้าก็สามารถทำมันได้อีกครั้ง ท่านผู้เฒ่า ที่นี้ไม่ใช่
โลก เราจะพูดถึงเพียงความแข็งแกร่งเท่านั้น”

“เด็กน้อย อย่าได้หยิ่งผยองนัก ชัยชนะเล็กๆของเจ้าไม่
ได้มีความหมายอะไร” ปู่ของตี๋เจินยังคงโกรธ สำหรับ

ความพ่ายแพ้ในสงครามมู่เย่ ในตอนนี้ เขายอมรับไม่ได้
จริงๆ

“กล่าวความต้องการของท่านมา” โอหยางโซวไม่สนใจ
สงครามน้ำลาย

ผู้เฒ่าเฟิงมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “ถ้าเจ้าต้องการให้
พวกเราออกไปมันก็ง่ายๆ มอบเงินให้พวกเราในครั้ง
เดียว 50,000 เหรียญทอง เพื่อให้พวกเราใช้มันสร้างดิน
แดนใหม่ได้”

โอหยางโซวส่ายหัว “ท่านปู่ ข้าอุส่าหวังท่านจะมีความ
จริงใจ เมืองหงส์สาบสูญมาถึงจุดนี้ได้ก็เพราะเฟิงหวู่ ใน
ขณะที่ สิ่งเดียวที่พวกท่านมอบให้กับนางก็คือ เหรียญ

การสร้างหมู่บ้านระดับเงิน”

“เจ้าไร้สาระ” หลังจากทีโหหยางไซวเปิดเผย ผู้เฒ่าเฟิงก็
โกรธและอับอาย

โหหยางไซวกล่าวต่อว่า “ข้าให้ได้แค่ 20,000 เหรียญ
ทองเท่านั้น”

พวกเขามีความสุขกับราคานี้ ในความเป็นจริง กลุ่ม
อำนาจอื่นๆได้เตรียมการสนับสนุนไว้สำหรับตระกูลเฟิง
แล้ว พวกเขาได้สัญญาว่า จะจัดหาเหรียญการสร้างหมู่บ้าน
ระดับเหล็กดำเพื่อใช้ในการก่อตั้งดินแดนใหม่ให้กับ
พวกเขา

ดังนั้น สำหรับพวกเขาที่จะสร้างดินแดนใหม่ สิ่งทีพวกเขาต้องการก็คือเงิน และเงิน 20,000 เหรียญทอง ก็เพียงพอจะช่วยให้อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางได้

“21,000 เหรียญทอง และต้องจ่ายล่วงหน้า” คำกล่าวเช่นนี้เป็นเรื่องการเจรจาต่อรองโดยทั่วไป

โอหยางโซมองไปที่เฟิงฉิวฮวง และรู้ว่านี่เป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว “ตกลง ข้าจะจ่ายให้ท่าน 10,000 เหรียญทองก่อน สำหรับส่วนที่เหลือ ข้าจะจ่ายให้หลังจากที่พวกท่านทั้งหมดออกไปแล้ว”

Chapter 213 นิพพาน

3 วันต่อมา ในที่สุด สถานการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับ
ตระกูลเฟิงก็สิ้นสุดลง

พันธมิตรหยานหวงจัดหาเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับ
เหล็กดำให้กับพี่ชายของเฟิงฉิวฮวง เฟิงเทียนเล่ย์ และ
เขาก็สามารถก่อตั้งหมู่บ้านเฟิงเสียงขึ้นมาได้ สมาชิกทั้ง
หมดของตระกูลเฟิงที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองหงส์สาบสูญ
ได้ย้ายไปยังหมู่บ้านเฟิงเสียง

นอกเหนือจากเพื่อนที่ดีที่สุดของเฟิงฉิวฮวงอย่าง จิงหล
วนแล้ว ตระกูลของจูเฉว่, เฮยเทียนเอ้อ และเซว่เหยา
บังคับให้พวกเธอย้ายออกไปกับพวกเขา หลังจากที่อยู่ยาว
นี้ โอหยางโชวก็นำรายชื่อของพวกเธอทั้ง 3 คน ออกจาก

ช่องพันธมิตร

ขณะที่เฟิงเทียนเลยสร้างหมู่บ้านเฟิงเสี้ยง พันมิตร
หยานหวงก็ได้รับพวกเขาเข้าเป็นสมาชิกใหม่

ในเวลานี้ เมืองหงส์สาบสูญได้สูญเสียบ่อยอย่างมาก
พวกเขาสูญเสียชีวิตประชากรไปถึง 10,000 คน ซึ่งทำให้ดิน
แดนของพวกเขาพิการไปครึ่งหนึ่ง และพวกเขายังเป็น
หนี้เมืองซานไห่อีกเป็นจำนวนมากในขณะนี้

เพื่อรวบรวมเงินสดได้เพียงพอ โอหยางไชวไม่มีทางเลือก
อื่นนอกจากต้องรวบรวมกำไรครึ่งเดือนแรกของเดือนที่ 8
ซึ่งเขาได้รับเงินมา 8,500 เหรียญทอง รวมกับที่มีอยู่
14,000 เหรียญทอง เขาจึงมีเงินสดในมือทั้งสิ้น 22,500

เหรียญทอง

โอหยาางไขวปลดอยกัใหเฟิงฉิวสง 20,000 เหรียญทอง
แน่อนนว่ามันจะได้รับการชำระคืนผ่านธนาคาร 4 สมุทร
สาขาเมืองหงส์สาบสูญ

เงิน 20,000 เหรียญทองนี้ จะเป็นเงินกู้ระยะยาว 2 ปี
เมื่อรวมกับดอกเบี้ยแล้ว ในแต่ละเดือน เธอจะต้องจ่าย
มากถึง 1,418 เหรียญทอง นี่เป็นวิธีชำระคืนเช่นเดียวกับ
เมืองซุ่นหลง เงินที่ถูกจ่ายในทุกๆเดือน จะถูกนำไปเป็น
เงินทุนให้กับธนาคาร 4 สมุทร เพื่อใช้สำหรับนำไปปลดอย
กัดำไป

ด้วยวิธีดังกล่าว เมืองหงส์สาบสูญและเมืองซุ่นหลงก็

สามารถยืมเงิน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาดินแดนของ
พวกเขาได้ สิ่งที่พวกเขาต้องจ่ายก็คือ ธนาคาร 4 สมุทร
จะค่อยๆควบคุมความสามารถทางเศรษฐกิจของพวกเขา
เขา

หลังจากที่ส่งผู้เล่นคนสุดท้าย โอหยางโซวก็มายืนข้างๆ
เธอ น่าแปลกใจที่เธอไม่ได้ดูเศร้า แต่ดูเหมือนกับว่าเธอ
จะโล่งอก และรู้สึกได้ถึงอิสระภาพ

หลังจากที่มองไปที่พระอาทิตย์ เธอก็หันกลับมาและยิ้ม
อย่างสดใสให้กับโอหยางโซว รอยยิ้มนี้แสดงให้เห็นถึง
หญิงสาวที่ได้รับการปลดปล่อยและได้รับชีวิตใหม่

ในชั่วพริบตา รวากับว่าโอหยางโซวได้เห็นหงส์ยักษ์ตื่น

ขึ้นมากจากกองเถาเถาน รวากับว่ามันได้รับการกำเนิด
ใหม่จากนิพพาน

ในที่สุด เขาก็รีบถอนหายใจ “เอ่อ ทำไมข้ารู้สึกเหมือนว่า
ตัวเองถูกใช้กันน้ำ?” โอหย่างโชวแสรังทำว่าไม่มีความ
สุข

เฟิงฉิวฮวงหันไปรอบๆ ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านเป็นบุรุษ
ฉะนั้นอย่าได้คิดเล็กคิตน้อยเลย เดี่ยวข้าจะตอบแทน
ท่านเอง”

“เจ้าจะตอบแทนข้าอย่างไร?”

“ข้าจะมอบตัวข้าให้ท่านเป็นอย่างไร?”

“แค่ก แค่ก” โอหยาางโหวส้าล้าก และกล่าวอย่างล้าบาก
ใจว่า “พี่สาว โปรดอย่าได้กล่าวเป็นเรื่องตลกเช่นนี้ เจ้า
จะทำให้ผู้คนตกใจตายได้”

“ทำไม? ท่านรู้ลึกผิดหรือ? สบายใจได้ ข้าจะไม่บอกช่ง
เจียหรอก” เฟิงฉิวฮวงหัวเราะ

โอหยาางโหวส้ายหัว “พอเถอะ เราจะเป็นเพื่อนกันต่อไป
ได้อย่างไร ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น?”

“อ้า! ข้าไม่มีเสน่ห์เลยหรือ?” เฟิงฉิวฮวงแค่ต้องการล้อ
เล่น แต่ความภาคภูมิใจของเธอ ก็เหมือนจะถูกทำลาย
ด้วยปฏิกิริยาของเขา ในเรื่องนี้ สาวๆจะอ่อนไหวมมาก

โอหยางโซวยกมือขึ้นทำท่ายอมจำนน “แฟนๆของท่าน
คงจะฆ่าข้าแน่ ถ้าข้าบอกว่าสาวงามชั้นนำของภูมิภาค
จีนไม่มีเสน่ห์”

โอหยางโซวกล่าวเช่นนี้ เพราะเมื่อไม่นานมานี้ สีด
เดอร์บอร์ดสาวงาม 10 อันดับแรกของภูมิภาคจีน ได้รับ
การเผยแพร่แล้ว และมันก็เป็นที่ยอมรับอย่างมาก

เธอหัวเราะคิกคัก “ดีแล้วที่ท่านรู้”

เมื่อโอหยางโซวกำลังจะจากไป เฟิงฉิวฮวงก็ตะโกนตาม
หลังเขาว่า “ห่วยี่! ขอขอบคุณนะ!” โอหยางโซวไม่ได้หัน
กลับมา เขาเพียงโบกมือของเขา และกลายเป็นแสงสี

ขาว หายไปในประตูเทเลพอร์ต

“พี่สาว สุดท้าย ฉีเยว่ห่วยี่ก็เป็นแค่คนโง่ เขาไม่สนใจ
เสน่ห์ของท่านเลย” ฉิงหลวนสู้เพื่อพี่สาวของเธอ ขณะที่
ทั้ง 2 กำลังยืนคุยกันอยู่ข้างๆ

เฟิงฉิวฮวงส่ายหัว “ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนซื่อสัตย์ เจ้า
ไม่ได้เข้าร่วมสงครามมู่เย่ในครั้งนี้ เพราะงั้น เจ้าถึงไม่ได้
เห็นคนรักของเขา ช่งเจี๋ย นางนับได้ว่าเป็นหญิงสาวที่งด
งามมาก” มีความรู้สึกเหงาปนอยู่ในน้ำเสียงของเธอ

.....

.....

ณ เมืองหानตาน

“ท่านปู่ ข้าไม่เข้าใจ”

“เจ้าไม่เข้าใจอะไร?”

“ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใด เราถึงได้ปล่อยเมืองหงส์สูญญอก
ไปง่ายๆเช่นนี้ เราไม่สามารถรีดไถเพิ่มเติมจากเมืองซาน
ให้ได้อีกแล้วหรือ?”

“เจ้าคิดว่ามันยังไม่พออีกหรือ?”

“แน่นอนว่ามันยังไม่เพียงพอ พวกเขาให้เงิน 20,000
เหรียญทอง และกับเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเงิน ที่

ได้ก่อตั้งดินแดนมาแล้วเกินครึ่งปี ดังนั้น มันจึงคุ้มค่า
สำหรับเขา วิธีการเช่นนี้ทำให้พวกเขาอยู่ยับยั้งได้หรือไม่?”

“อา เจ้ามองแค่ผิวเผินเท่านั้น เจ้าไม่เห็นหรือว่าราคา
ของธัญพืชในตลาดกำลังทะยานขึ้น ในขณะที่ธัญพืชใน
ยุ้งฉางกำลังจะหมดลง” ปู่ของตีเดินมองเขาด้วยความ
ผิดหวังเล็กน้อย

“ท่านปู่ ความหมายของท่านคืออะไร?”

“เงิน 20,000 เหรียญทอง ไม่ใช่เงินก้อนเล็กๆ แม้ว่าเมือง
ซานไห่จะมีเงินจำนวนมาก แต่เงินที่เขาใช้จ่ายในครั้ง
นี้ คงจะเป็นเงินทั้งหมดที่พวกเขาสามารถใช้จ่ายได้ในตอน
นี้ ประชากรของพวกเขาสูงที่สุดในภูมิภาคจีน ดังนั้น

พวกเขาจึงต้องใช้ธัญพืชเป็นจำนวนมากที่สุดเช่นกัน
เมื่อราคาธัญพืชเพิ่มสูงขึ้น และพวกเขาไม่มีเงินมากพอ
แล้วพวกเขาจะทำอะไรได้กันล่ะ?”

ดีเดินเข้าใจที่สุดในสุด ก่อนจะกล่าวชมปู่ของเขา “ท่านเข้าใจ
ใจทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ!”

.....
.....

หลังจากที่โอหยางโชวกลับมาถึงดินแดน เขาก็เรียก
ประชุมทางทหาร

เขากล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า “หลังจากที่ดินแดนอัฟ

เกรด มันทำให้เราสามารถขยายกองทัพได้อีกครั้ง”

สำหรับการขยายกองทัพ นายทหารต่างไม่ได้มีปัญหา
การขยายกองทัพครั้งล่าสุดของเมืองซานไห่ ในช่วง 3
เดือนที่ผ่านมา คือ หลังจากที่ดินแดนอัฟเกรดเป็นเมือง
ขนาดกลางระดับ 1 ในขณะที่ดินแดนเป็นเมืองขนาด
กลางระดับ 2 มันไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่
ใดๆ ดังนั้น ตอนนี้ ถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว ที่จะขยาย
กองทัพ

จากเหตุผลของเขา เขาต้องการที่จะจัดการโครงสร้าง
ทางทหารใหม่ นี่ก็เพื่อให้โครงสร้างทางทหารมั่นคง ซึ่ง
มันจะส่งผลดีต่อความแข็งแกร่ง และขวัญกำลังใจใน
การสู้รบ

โอหยางโซกวาดสายตามองรอบห้อง แล้วกล่าวว่า “ข้า
ตัดสินใจแล้วว่า จะสร้างกองพบทหารที่ 1 อย่างเป็นทางการ
การ โดยมันจะประกอบด้วย 5 กรมทหาร และ 2 กองพัน
ทหาร อยู่ภายใต้มัน ฉะนั้น กองพลทหารนี้จะมีทหารทั้ง
สิ้น 13,500 นาย”

พวกเขาตกใจมาก พวกเขาไม่ได้คิดเลยว่า ลอร์ดของ
พวกเขาจะเริ่มดำเนินการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เช่นนี้
ประการแรก ต้องรู้ก่อนว่าในตอนนี เมืองซานไห่มีเพียง
กรมทหารผสม มันจะเป็นจะเป็นการก้าวกระโดดครั้งใหญ่
หากเพิ่มกรมทหารถึง 4 กรม และอีก 2 กองพัน

เจ้ากรมกิจการทหาร เก่อหงเหลียงขบคิด ก่อนจะกล่าว

ว่า “นายท่าน จากจำนวนประชากรของเมืองซานไห่ใน
ตอนนี้ มันยังคงไม่เพียงพอที่จะสร้างกองพลทหารได้
เหตุใดเราไม่สร้างกรมทหาร 1-2 กรมก่อน และเมื่อถึง
เวลาที่เหมาะสมแล้ว ค่อยสร้างกองพล ไม่ดีกว่าหรือ?”

โอหยางโชวส่ายหัว “เจ้ากรมเก๋อผ่องนคลายไว้ เราไม่จำ
เป็นต้องสร้างกองพลให้เสร็จสมบูรณ์ในทันที หากไม่มี
อะไรผิดพลาด เราจะสามารถสร้างกองพลที่ 1 ได้ในเวที
เมืองขนาดกลางนี้”

คำกล่าวของโอหยางโชวทำให้ทุกคนเกิดความสงสัย
เมืองขนาดกลางระดับ 3 มีขีดจำกัดประชากรที่
100,000 คน ถ้าหากเพิ่มเมืองสาขาของดินแดนเข้ามา
มันก็จะเพียงพอ

หลังจากที่ปล่อยให้พวกเขาทำความเข้าใจแล้ว โอหยาง
โซวกีประกาศการจัดระเบียบทางทหาร “กรมทหารผสม
ที่ค่ายทิศตะวันตก จะเป็นกรมทหารที่ 1 ของกองพล
และขุนพลสี่ยังคงเป็นผู้บัญชาการ กองพันแนวหน้าใน
ค่ายทิศเหนือ จะเพิ่มกองพันทหารม้าอีก 2 กองพัน เป็น
กรมทหารม้าที่ 2”

“หลินยี!”

“นายท่าน!” หลินยีก้าวออกมา

“ข้าขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้บัญชาการกรมทหารที่ 2 และ
เจ้าจะเป็นผู้ดูแลการจัดตั้งมัน”

แม้ว่าเขาคิดอยู่แล้วว่าตัวเองจะถูกเลือก หลินยี่ก็ยังคง
ตื่นเต้นมาก หลังจากทีโหหยางໄໝแต่งตั้งเขาเป็นผู้การ
“ขอบคุณนายท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!” ผู้การ
ต้องใช้นายทหารชั้นกลาง ฉะนั้น หลินยี่จึงเหมาะสมกับ
ตำแหน่งนี้

โหหยางໄໝพยักหน้า แล้วกล่าวต่อว่า “ทางด้านตะวันออก
ของเมืองฉิวชู่ย เราจะต้องค่ายทิศตะวันออก โดย
พวกเขาจะรับผิดชอบการป้องกันพื้นที่ด้านทิศตะวันออก
ของดินแดน เช่นเดียวกัน ค่ายทิศตะวันออกจะจัดตั้ง
กรมทหารที่ 3 โดยโครงสร้างจะเหมือนกับกรมทหารที่ 1
ที่อยู่ค่ายทิศตะวันตก พวกเขาจะมีกองพันทหารราบ
เกราะหนัก 2 กองพัน, กองพันทหารม้า 1 กองพัน, กอง

พันทหารหอก 1 กองพัน และกองพันทหารธนู 1 กองพัน
โดยกองพันทหารม้าเดิมของเมืองฉิวชู่จะเป็นกองพันที่
3 ของกรมทหารที่ 3”

ในความเป็นจริง เมื่อครั้งที่เขาจัดตั้งกองพันทหารม้า
เมืองฉิวชู่ เขาก็คิดไว้แล้วว่า จะเตรียมมันไว้เป็นราก
ฐานสำหรับค่ายทิศตะวันออก ดังนั้น เขาจึงได้แยกกอง
พันทหารม้าออกจากกองพันป้องกันเมืองตั้งแต่แรก

โอหยางไชวหันกลับไปมองเอ้อหลาย ซึ่งเข้าร่วมการ
ประชุมเป็นครั้งแรก โอหยางไชวยิ้ม แล้วกล่าวว่า “ขุนพล
เอ้อหลาย ท่านจะเป็นผู้บัญชาการของกรมทหารที่ 3
และเป็นผู้บัญชาการค่ายทิศตะวันออก”

“ขอรับนายท่าน!” เอื้อหลายก้าวออกมา แล้วโค้งคำนับ
เขา

ไม่มีใครไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของเขา ชื่อเสียงของ
ขุนพลผู้นี้เป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจน

“เนื่องจากลักษณะเฉพาะของทหารราบเกราะหนัก เรา
ต้องเลือกทหารจากนักรบคนเถื่อนภูเขา ดังนั้น กรม
ทหารที่ 3 สามารถเลือกทหารสำรองไปเป็นกองพันทหาร
หอกและกองพันทหารธนูได้ ส่วนกองพันทหารราบ
เกราะหนักจะถูกพักไว้ชั่วคราว เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม
พวกเขาจึงจะถูกจัดตั้งขึ้น” เอื้อหลายเพิ่งเข้ามาในเมือง
ซานไห่ ฉะนั้น เขาจึงไม่เข้าใจสถานการณ์มากนัก โอ
หยางโช้วรู้สึกได้ว่าเขาต้องการคำอธิบาย

เอื่อหลายพยักหน้าเพื่อแสดงออกว่าเขาเข้าใจ

“สำหรับกรมทหารที่ 4 และ 5 พวกมันจะถูกพักไว้ชั่วคราว และคงจะยังไม่จัดตั้งขึ้นในอนาคตอันใกล้” โอหยางโซวกล่าวอย่างช่วยไม่ได้ การขาดนายทหารชั้นกลาง ทำให้เขาไม่สามารถทำอะไรมากไปกว่านี้ได้ เขามองไปรอบๆ และกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “ตอนนี้ ข้ามีบางอย่างจะสัญญาให้กับทุกคน คือ นายทหารคนใดที่สามารถเลื่อนเป็นนายทหารชั้นกลางได้ จะได้รับตำแหน่งผู้การ ข้าขอให้ทุกคนพยายามอย่างหนัก อย่าได้ทำให้ข้าผิดหวัง”

เจ้าชီးฮูและคนอื่นๆ ได้แสดงความอับอายบนใบหน้าของ

พวกเขา เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถช่วยงานลอร์ดของ
พวกเขาได้ในครั้งนี้

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ข้าจะรับตำแหน่งผู้บัญชาการ
ชั่วคราว ส่วนทหารองครักษ์ของลอร์ด จะอัฟเกรดเป็น
กองพันทหารองครักษ์ และหวังเฟิงจะเป็นนายพันของ
พวกเขา” โอหยางโซวมองไปที่แล้ว แล้วกล่าวว่า “หวัง
เฟิง!”

“นายท่าน!”

“แม้ว่ากองพันทหารองครักษ์จะขยายเพิ่มขึ้น มาตรฐาน
จะต้องไม่ลดลง ข้าไม่คาดหวังว่าเจ้าจะทำได้ในทันที แต่
พยายามคัดเลือกทหารชั้นสูงมาให้เร็วที่สุด เจ้าเข้าใจ

หรือไม่?”โอหย่างไซวไม่ต้องการให้ไฟในมือของเขา
อ่อนแอลง เนื่องจากการขยายเพิ่ม

“เข้าใจแล้วขอรับ!” หวังเฟิงกล่าวอย่างจริงจัง

Chapter 214 ลั๊วซา

หลังจากประกาศการจัดการกองพลทหารที่ 1 แห่งเมือง
ซานไห่เสร็จแล้ว เขาก็ยังคงกล่าวถึงแผนการขยายกอง
ทัพต่อ

เขามองไปที่เผ่ยหลาย แล้วกล่าวว่า “สำหรับกองทัพเรือ
เป่ยไห่ มันจะขยายจากกองพันเป็นกรมทหาร และท่าน

จะได้เป็นผู้บัญชาการ”

“ขอรับนายท่าน!” เผ่ยตงหลายรู้ดีว่า เป้าหมายของการ
ขยายกองทัพเรือในครั้งนี้ คือการโจมตีเกาะพระจันทร์

“ขุนพลหวัง!”

“นายท่าน!” หวังหยวนเฟิงก้าวออกมา

“กองพันเครื่องกลพระเจ้า จะขยายเพิ่มอีก 1 กองพัน ใน
ขณะเดียวกัน เจ้าจะต้องแนะนำ เมืองสาขาของดินแดน
ในการจัดตั้งทหารหน้าไม้อย่างน้อย 1 กองร้อย เพื่อช่วย
ในการป้องกันเมือง” โอหยางไชววางแผนที่จะติดตั้ง
เครื่องยิงหน้าไม้ในเมืองสาขาของดินแดน

“ขอรับนายท่าน!”

การขยายกองทัพครั้งใหญ่ของเมืองซานไห่ได้สิ้นสุดลง
โดยในกรมทหารที่ 2 จะเพิ่มทหารม้า 2 กองพัน, กรม
ทหารที่ 3 จะเพิ่มทหารหอก 1 กองพัน และทหารธนู 1
กองพัน, กองทัพเรือเป่ย์ไห่ จะเพิ่มทหารเรืออีก 2 กอง
พัน, ส่วนกองพันเครื่องกลพระเจ้าจะเพิ่มขึ้นมาอีก 1
กองพัน ค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนชั้นทหารทั้งหมดสูงถึง
3,250 เหรียญทอง

โอหยางโซวมีเงินในมือเจียบ 2,250 เหรียญทอง เขายัง
ขาดอีก 1,000 เหรียญทอง และอีก 10 วันกว่าจะถึงสิ้น
เดือน การรอใช้กำไรจากกิจการของดินแดนคงจะสาย

เกินไป ฉะนั้น เงินที่ยังขาดอยู่ก็คงต้องหาจากค่ายโจร

โอหยางโซวให้สิทธิกรมทหารที่ 3 ก่อน ตามด้วยกองทัพ
เรือเป่ยไห่ และกองพันเครื่องกลพระเจ้า ในขณะที่กรม
ทหารที่ 2 จะต้องรอไปก่อน ในขณะเดียวกัน กรมทหารที่
1 และ 3 จะต้องรับผิดชอบการกวาดล้างค่ายโจรจากทั้ง
ทางฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก

หลังจากพิจารณาแล้วว่า กรมทหารที่ 3 ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้น
ยังไม่สมบูรณ์ โอหยางโซวก็ตัดสินใจนำกองพันป้องกัน
เมืองทั้ง 3 ไปช่วยพวกเขา โดยแต่งตั้งนายพันแห่งกอง
พันป้องกันเมืองซานไห่ เจ้าشیฮูเป็นรองผู้บัญชาการค่าย
ทิศตะวันออกชั่วคราว

สำหรับกรมทหารที่ 2 พวกเขายังคงอยู่ที่ค่ายทิศเหนือ
และไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ในเร็วๆนี้ สถานการณ์ใน
ทุ่งหญ้าเริ่มรุนแรงมากขึ้น ตลาดการค้าของเมือง
มิตรภาพได้กลายเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดี ธุรกิจการค้าของ
พวกเขาขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า และยังคงขยายตัว
ต่อเนื่อง กรมทหารที่ 2 จึงต้องคอยป้องกันไม่ให้เผ่า
ต่างๆมีความคิดอื่นๆได้

ยุทธศาสตร์ของโอหยางโซวต้องทุ่งหญ้าก็คือ การรอดู
และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง

หลังจากสิ้นสุดการประชุมแล้ว เหลือเพียงแอ้อหลายเท่า
นั้นที่ยังคงอยู่

ขุนพลผู้นี้สวมชุดเกราะปฐุเหริน ที่ฝ่ายคลังอาวุธสร้างให้
สำหรับเขาโดยเฉพาะ ที่ด้านหลังของเขาเป็นง้าวที่สร้าง
จากเหล็กชั้นสูง เมื่อเทียบกับรูปลักษณะของเขาในสงคราม
มมูเย่ ตอนนี้ เขาดูน่าเกรงขามและทรงพลังขึ้นมาก

“ท่านขุนพล ท่านมีปัญหอะไรหรือไม่?” โอหยางโซว
ถาม

เอ้อหลายหัวเราะ แล้วกล่าวอย่างอายๆว่า “เรียนนาย
ท่าน ข้าได้เห็นพาดนะและสงสัยว่า นายท่านจะมอบมัน
เป็นของขวัญให้ข้าได้หรือไม่?”

โอหยางโซวแข็งค้ำ “กรมกิจการทหารไม่ได้มอบม้าศึก
จึงผู้ชั้นสูงให้ท่านแล้วหรือ? หรือว่าท่านขุนพลไม่

พอใจกับม้าตัวนั้น?”

“ไม่ใช่เช่นนั้น” เอ้อหลายสายหัว “เมื่อไม่กี่วันก่อน ใน
ขณะที่ข้ากำลังเดินดูรอบๆดินแดน ข้าก็ได้เห็นสัตว์ร้าย 2
ตัว และข้าก็หลงรักพวกมันในทันที”

โอหยางโซวไม่รู้ว่าเขาจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “สัตว์ร้ายที่
ท่านกล่าวถึง คงจะเป็นสัตว์ประหลาดเหนียนไช่หรือ
ไม่?”

“ใช่ๆ มันคือสัตว์ประหลาดเหนียน เจ้ากรมเก๋อบอกข้า
ว่า ท่านเป็นผู้ทำให้มันเชื่อง”

ในความเป็นจริง สัตว์ประหลาดเหนียนสองตัวนี้ได้อยู่ใน

เมืองซานไห่มานานถึงครึ่งปีแล้ว และเมื่อเดือนที่แล้ว
พวกมันได้ให้กำเนิดลูกน้อยคู่หนึ่ง ตัวหนึ่งเป็นตัวผู้ และ
อีกตัวหนึ่งเป็นตัวเมีย เมื่อมองมองไปที่พวกมัน จะเห็น
ได้ชัดว่าพวกมันต่างจากสัตว์ประหลาดเหี้ยนทั่วไป ดู
ราวกับว่า สายเลือดฉีหลินของพวกมันกำลังตื่นขึ้นซ้ำๆ
และพวกมันก็จะกลายเป็นเหมือนฉีหลินในตำนาน

โดยสัตว์ประหลาดน้อยที่เกิดขึ้นใหม่นี้ ได้กลายเป็น
เพื่อนเล่นของปิงเอ๋อ เธอมักจะวิ่งไปที่ภูเขาด้านหลัง เพื่อ
เล่นกับพวกมัน น่าประหลาดใจที่สัตว์ประหลาดเหี้ยน
ที่แสนดุร้ายกลับอ่อนโยนกับเธอ

บางครั้งพวกมันทั้งคู่ก็ยินดีตามปิงเอ๋อออกไปเล่นนอก
ภูเขา มันทำให้มีสิ่งอื่นนอกเหนือจากเซว่เอ๋อและเซี่ยวดำ

ที่ตามเธอไปรอบๆ

เด็กๆทุกคนในดินแดนรวมถึงเอ๋อหว่าฉี พวกเขาได้นับถือ
ปิงเอ๋อ ตอนนี้ ปิงเอ๋อได้กลายเป็นดั่งราชินีแห่งเมืองซาน
ไห่ และมีกลุ่มสาวกน้อยๆคอยติดตามอยู่เป็นจำนวน
มาก

เมื่อเอ๋อหลายได้ยกหัวข้อนี้ขึ้นมา โอหยางโซวก็เริ่มคิด
เกี่ยวกับทางเลือกในการใช้สัตว์ประหลาดเหนียนเป็น
พาหนะ เขาอยากรู้ อยากเห็นมาก “ท่านขุนพล ท่าน
สามารถทำให้มันเชื่อฟังได้หรือไม่?”

เอ๋อหลายหัวเราะ “ตราบเท่าที่นายท่านเห็นด้วย ข้ามี
ความมั่นใจ 90%”

“เช่นนั้นก็ตกลง ข้าเห็นด้วย” โอหยางโชวตัดสินใจให้เอ๋อ
หลายลอง

โอหยางโชวคิดว่า แทนที่จะปล่อยให้พวกสัตว์ประหลาด
เหนียนใช้เวลาทั้งวันอยู่บนภูเขาด้านหลัง ทำไมไม่ใช้
พวกมันในการต่อสู้ล่ะ? ตราบเท่าที่สัตว์ประหลาดน้อย
ยังคงอยู่ที่นี้ ลักษณะพิเศษและบัฟก็จะไม่หายไป

เอ๋อหลายรสนิยมดี ถ้าเขาสามารถทำให้มันเชื่อใจได้ พวก
มันดียิ่งกว่าม้าฉิ่งฟ้าชั้นสูง และพวกมันยังมีทักษะที่แข็งแกร่ง
อีกด้วย

ในขณะที่เขาเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น โอหยาง

โซวก็ลุกขึ้น และนำเอ้อหลายไปที่ภูเขาด้านหลัง

ขณะที่ไปถึงที่นั่น ครอบครัวของสัตว์ประหลาดเหนียนก็กำลังผลิตเพลินกับอาหารที่ฝ่ายทรัพยากรได้จัดหาให้

ภายใต้การอนุญาตของโอหยางโซว เอ้อหลายได้เดินเข้าไปซุ่มด้านหน้าสัตว์ประหลาดเหนียน เขาเลือกตัวที่น้ำหนักเกรงขามและแข็งแกร่งกว่าอีกตัว เขาเข้าไปใกล้มันอย่างมาก มันดูระมัดระวังและไม่พอใจที่มีคนไปรบกวนการทานอาหารของมัน มันจึงได้คำรามออกมาเป็นการเตือน

โอหยางโซวถือโอกาสยกเลิกสัญญา กับสัตว์ประหลาดเหนียน เพื่อให้เอ้อหลายสามารถควบคุมมันได้

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นเกมเยว่ห่วยี่ได้ยกเลิกสัญญากับ
สัตว์ประหลาดเหนียนแล้ว เนื่องจากมันได้ให้กำเนิดลูก
น้อยในเมืองซานไห่ มันจึงยังคงเป็นผู้พิทักษ์แห่งเมือง
ซานไห่”

ในขณะที่โอหยางไชวยกเลิกสัญญา ความโกรธก็เต็มอยู่ใน
ดวงตาของมัน แต่เมื่อมองไปที่สัตว์ประหลาดน้อยทั้ง
2 ตัว พวกมันกลับไม่มีความดุร้ายในสายตาของพวกมัน
เลย เห็นได้ชัดว่า เห็นได้ชัดว่า สัตว์ประหลาดเหนียนได้
ฟื้นคืนความน่าเกรงขามและความโหดร้ายของมันกลับ
คืนมากแล้ว

“เหนียน!!!” มันร้องคำรามออกมาอีกครั้ง ครั่งนี้ เสียง
ของมันดูกังวลมากขึ้น

เอ๋อหลายไม่มีความกลัวใดๆ เขาแสดงออกอย่างโหด
เหี้ยม เขาจึงไปที่นั่น ก่อนจะคำรามออกมาเหมือนสัตว์
ร้าย ดูเหมือนเขาพยายามจะสื่อสารกับมัน

ดูเหมือนว่าเอ๋อหลายจะใช้วิธีนี้ ในตำนาน เอ๋อหลายจับ
เลือดดาวในขณะที่มันยังมีชีวิตอยู่ได้

เมื่อถูกทำทลายโดยเอ๋อหลาย มันก็ดูกระสับกระส่ายมาก
ขึ้น ในตอนแรก มันยังคงนิ่งอยู่ แต่ตอนนี้ มันได้ลุกขึ้นยืน
แล้ว หางของมันชี้ขึ้นขณะที่มันเตรียมจะโจมตี มัน
คำรามไปทางเอ๋อหลาย เผยให้เห็นถึงฟันที่แหลมคมของ
มัน

เอื้อหลายไม่ถอย เขากลับยังทำทายนันมากขึ้น มือของ
เขาไวเหมือนแสง คว่าไปที่เขาทั้งสองข้างของสัตว์
ประหลาดเหินยน ในขณะที่เดียวกัน มันก็พยายามที่จะ
ขวิดเขาด้วยหัว เขาพยายามสู้กับสัตว์ประหลาดเหินยน
ด้วยกำลัง

สัตว์ประหลาดเหินยนเป็นหนึ่งในสัตว์ประหลาดที่น่า
เกรงขาม ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำทายนันด้วยวิธี
ดังกล่าว โดยเฉพาะเขาที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความ
ภาคภูมิใจ มันฟังเขาทั้ง 4 ข้างของมันลงไปในพื้นที่
แล้วบังคับให้หัวของมันดันไปข้างหน้า ต้องการจะเจาะ
ทะลวงร่างของเอื้อหลายด้วยเขาของมัน

โดยไม่คาดคิด แม้ว่าสัตว์ประหลาดเหินยนจะแข็งแรง

มาก แต่เอ๋อหลายกลับไม่ได้ด้วยไปกว่ามันเลย เขายืน
อยู่บนพื้น ความแข็งแรงปริมาณมหาศาลทำให้ขาของ
เขาค่อยๆจมลงไปในพื้นที่ดิน แต่เขาก็ไม่ได้ไถลออกมา
เลย โอหยาบโหดคิดว่า เอ๋อหลายได้ใช้เทคนิคบางอย่าง
ในการเปลี่ยนทิศพลังที่สัตว์ประหลาดเหินยนปลดปล่อย
ออกมา

มันไม่คิดว่าเอ๋อหลายจะทนได้ สัตว์ประหลาดเหินยน
แปลกใจที่มนุษย์ที่อยู่ข้างหน้าของมัน สามารถแข่งขัน
เรื่องความแข็งแรงกับมันได้ สิ่งนี้ได้กระตุ้นมันมากขึ้น
เรื่อยๆ มันคำรามและคำรามออกมาอย่างต่อเนื่อง พลัง
ที่มันปลดปล่อยออกมาก็เพิ่มขึ้น สามารถมองเห็นขาที่
ค่อยๆจมลงอย่างต่อเนื่องได้อย่างชัดเจน

โชคดีที่ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น เขาได้ใช้กำลังของเขา
กระโดดขึ้นจากพื้นดินพร้อมตีลังกาคว่ำไปที่เขาของสัตว์
ประหลาดเหินอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะเปลี่ยนตำแหน่ง
ร่างกายของเขาได้บิดกลางอากาศ และเขาก็ได้ไปนั่งอยู่
บนหลังของสัตว์ประหลาดเหิน

สัตว์ประหลาดเหินจะสามารถทนความอึดนี้ได้
อย่างไร? มันกระโดดไปมา สะบัดตัวเองไปซ้ายบ้างขวา
บ้าง เพื่อให้เอื่อหลายหลุดออกจากหลังของมัน

แต่น่าเสียดาย เอื่อหลายเกาะติดกับร่างกายของมันดูจะมี
กาวทา ไม่ว่ามันจะดิ้นรนมากเพียงใด มันก็ไม่สามารถ
ทำให้เขาหลุดออกไปได้ เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโชวก็ได้
รับแจ้งเตือนว่า มันดูคล้ายกับเทคนิคยึดเกาะขนเขาของ

ปาจิฉวนเป็นอย่างมาก

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากขั้นคือการต่อสู้ขัดขึ้น

สัตว์ประหลาดเหินย่นที่หันหลังให้กับเอื้อหลายสิ่งไป
รอบๆ ภูเขาด้านหลัง มันดินรนและทำทุกสิ่งทุกอย่าง มัน
จะไม่ยอมหยุดจนกว่ามันจะบรรลุเป้าหมาย บางครั้ง มัน
ก็พุ่งเข้าไปกระแทกกับต้นไม้ และกระโดดลงไปปะทะกับ
ก้อนหิน

แต่น่าเสียดาย แม้ว่าเอื้อหลายจะได้รับบาดเจ็บ เขาก็ไม่
ยอมปล่อยมัน และยังคงเกาะติดอยู่ที่หลังของมัน

2 ชั่วโมงต่อมา ในที่สุดการเคลื่อนไหวของมันก็หยุดลง

สิ่งที่เพิ่งจะเกิดขึ้นคือ สัตว์ประหลาดเหนียนเพิ่งจะทาน
อาหาร การกระโดดไปมาของมัน จึงทำให้มันรู้สึกอึดอัด
เป็นอย่างมาก

ในความเป็นจริงเอ๋อหลายได้ถึงขีดจำกัดแล้ว ในตอนนี้
เขาได้อาศัยเพียงความยืดหยุ่นเท่านั้น

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เอ๋อหลายได้เรียนรู้และมี
ประสบการณ์แล้ว เขารู้ว่าสัตว์ประหลาดเหนียนได้รับรู้
ถึงความสามารถของเขา และตราบไคที่มันให้โอกาสเขา
เขาก็จะสามารถทำให้มันเชื่อใจได้

เอ๋อหลายปล่อยมือและลูบหัวของมันเบาๆ “สัตว์
ประหลาดเหนียน เจ้ามีความแข็งแกร่งและรวดเร็วมาก

แต่กลับต้องมาอยู่ในภูเขาเล็กๆเช่นนี้ ข้า เอ้อหลาย ไม่
สามารถทนเห็นเจ้าทำเช่นนั้นได้ ทำไมเจ้าไปติดตามข้า
ไปสนามรบล่ะ?”

สัตว์ประหลาดเหนียนฉลาด และมันเข้าใจภาษามนุษย์
ดังนั้น หลังจากฟังคำกล่าวของเขาแล้ว มันจึงหยุด
เดิน

เมื่อเห็นเช่นนั้น เอ้อหลายก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก “เอา
ล่ะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าจะเรียกเจ้าว่าลั่วซา เราจะ
เข้าร่วมสนามรบด้วยกัน”

“เหนียน!!!” สัตว์ประหลาดเหนียนส่งเสียงคำรามดังก
วาล

เอื้อหลายดูเหมือนจะเข้าใจว่ามันจะสื่ออะไร เขารู้สึกอึด
แถมใจเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวยืนอยู่ข้างๆและยิ้ม เขาไม่สามารถ
จินตนาการได้เลยว่ามันจะน่าเกรงขามแค่ไหน ถ้าได้มอง
เอื้อหลายนั่งอยู่บนหลังของลัวชาในสนามรบ มันคงจะ
ทำให้ศัตรูของพวกเขาถึงกับฝันร้ายแน่นอน

ขณะที่สี่สัตว์ประหลาดเหินเหิน เอื้อหลายก็เดินมาหาโอ
หยางโซว แล้วกระโดดลงมา ก่อนจะกล่าวอย่างตื่นเต้น
ว่า “ขอบคุณนายท่าน!”

โอหยางโซวพยักหน้า “ขอแสดงความยินดีดีด้วยการได้

รับพาหนะที่ดี ฝ่ายคลังอาวุธจะสร้างชุดเกราะสำหรับลัว
ซาเพื่อช่วยปกป้องมัน”

“ขอบคุณขอรับนายท่าน!” เอ้อหลายรู้สึกร่าเริงกับได้ขึ้น
สวรรค์ชั้น 9

Chapter 215 การยอมรับ

หลังจากที่เอ้อหลายทำให้สัตว์ประหลาดเหนียนเซียงได้
แล้ว พวกเขาก็ออกจากภูเขาด้านหลัง และไปที่กรม
กิจการทหาร ในสัปดาห์หน้า การก่อสร้างค่ายทิศตะวันออก
และการจัดตั้งกรมทหารที่ 3 จะต้องเสร็จสิ้น โอ
หยางไชวได้ให้กำหนดการต่างๆแก่เอ้อหลายและเกอหง

เหลียง

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวเรียกเจ้ากรมกิจการภายใน
เทียนเหวินจิง เข้ามาในสำนักงานของเขา เพื่อหารือ
เกี่ยวกับนักรบคนเถื่อนภูเขา

โอหยางโซวเชิญให้นั่ง แล้วกล่าวว่า “กองทัพกำลัง
ขยายตัว ดังนั้น เราจึงต้องการนักรบคนเถื่อนภูเขาชั้นสูง
จำนวนมาก ไปใช้ในการจัดตั้งกองพันทหารราบเกราะ
หนัก อย่างไรก็ตาม ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่อยู่ใกล้เคียง
ได้ถูกนำมาใช้ทั้งหมดแล้ว จากที่ข้าเห็น เราจำเป็นต้อง
เดินทางลึกเข้าไปในภูเขาเพื่อให้พวกเขาไว้วางใจพวก
เรา คนเถื่อนภูเขานับเป็นทรัพยากรที่สำคัญ และเราต้อง
รักษานโยบายของเราเกี่ยวกับพวกเขาไว้เป็นอย่างดี”

เทียนเหวินจึงพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ข้าเข้าใจความ
หมายของนายท่าน พรุ่งนี้ข้าจะรีบไปที่เผ่าชวนเหินยว
แล้วขอให้พวกเขาทำหน้าที่เป็นคนกลาง เพื่อช่วยพา
พวกเราไปเยี่ยมเผ่าอื่นๆ และมอบของขวัญให้พวกเขา
เพื่อแสดงความจริงใจของเรา”

เทียนเหวินจึงเข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการ และโอหยาบไสว
ก็รู้สึกถึงมันได้ “ข้าทำให้ท่านต้องลำบากแล้ว”

หลังจากนั้น ทั้งสองคนก็พูดคุยกันเกี่ยวกับรายละเอียด
ปลีกย่อย จนถึงเวลา 17.00 น. เราสามารถเห็นได้อย่าง
ชัดเจนว่า เขาให้ความสำคัญกับชนเผ่าคนเถื่อนภูเขามากเพียงใด

.....
.....
.....

โกอ ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 21

โอหยางโซวได้เชิญช่งเจี๋ยและช่งเหวินมาที่เมืองซานไห่

สงครามมู่เย่ทำให้ช่งเหวินรู้สึกได้ถึงพลังและอิทธิพลของ
โอหยางโซว เมื่อเขากลับไปยังดินแดน เขาก็คิดถึงเรื่องนี้
และตัดสินใจตามน้องสาวของเขามาที่นี่ เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับ
ความร่วมมือระหว่างกัน

โอหยางโซวไม่ได้จัดพิธีต้อนรับอันยิ่งใหญ่ เขาเพียงนำ
พวกเขาไปที่คฤหาสน์ของลอร์ดเท่านั้น

ทางด้านหลัง แม้ว่าช่งเจี๋ยจะอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับ
เมืองซานไห่ เธอก็ไม่ได้ถามออกไป ในระหว่างการมา
เยือนครั้งนี้ เธอได้ตัดสินใจที่จะย้ายมาที่นี่ได้

ห้องโถงประชุมจัดตามระดับอำนาจ ดังนั้น มันจึงไม่
เหมาะสมนักที่จะใช้ต้อนรับแขก เขาจึงพาทั้ง 2 คน เข้า
ไปในห้องรับแขก และสั่งให้คนรับใช้นำเครื่องดื่มมาให้
พวกเขา

“พี่ชายช่งควรจะอยู่ที่นี้ซัก 2-3 วัน และให้โอกาสข้าพา
ท่านไปทัวร์รอบๆนะ” โอหยางโซวกล่าวขณะหัวเราะ

ซ่งเหวินหัวเราะ “เมื่อท่านกล่าวเช่นนั้น ข้าจะปฏิเสธได้
อย่างไร” เขาดื่มชาไปอีกหนึ่ง แล้วดวงตาของเขาก็เปล่ง
ประกายขึ้น ขณะที่เขาร้องออกมาว่า “ชาดี!”

“ข้าไม่คิดเลยว่าพี่ชายซ่งจะรู้เรื่องชา ไม่เหมือนกับข้าที่
แทบจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับมันเลย”

ซ่งเหวินโบกมือให้เขา “ข้าเองก็ไม่วู้เกี่ยวกับชามากนัก
หรอก เป็นท่านปู่ที่ชอบดื่มชาและมักจะลากข้าไปด้วย
ข้าจึงได้เรียนรู้มาเล็กน้อย”

โอหยางไชวพยักหน้า “ถ้าเป็นเช่นนั้น ก่อนที่พี่ชายซ่งจะ
กลับไป ท่านสนใจจะนำใบชาเหล่านี้กลับไปด้วยหรือ

ไม่? ถือซะว่ามันเป็นของขวัญเล็กๆน้อยๆจากข้า ชานี้
เรียกว่าซาขาว และมันเป็นชาที่มีชื่อเสียงในกวาสี เรา
ได้ค้นพบสวนชาป่าใกล้ๆ จึงได้นำมันมาทำเป็นชา”

“ขอบคุณมาก สำหรับท่านปู่แล้ว ท่านถือว่าชาเป็นชีวิต
ของท่าน มันยากที่จะหาชาดีๆได้ที่นี้ เขาจู้จี้มาก และสิ่ง
นี้ก็จะทำให้เขาพอใจเป็นอย่างมาก” ช่งเหวินยินดีเป็น
อย่างยิ่ง

ช่งเหวินเป็นทายาทของตระกูล ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาที่
ทักษะทางธุรกิจและทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ของเขาจะ
ยอดเยี่ยม ในระหว่างสงครามมู่เย่ เขาได้พัฒนามิตร
ภาพกับกิงเฉิงซีและซุ่นหลงเตียนเซว่ วัตถุประสงค์ของ
เขาก็คือ การลดระยะห่างและอุปสรรคที่ขวางกั้นพวก

เขาและเมืองเทียนชวง เพื่อที่พวกเขาจะได้เข้าร่วมกับ
พันธมิตรชานไห่ได้

ซึ่งเขาก็ได้ผลตอบรับเป็นอย่างดี หลังจากจบสงคราม โอ
หยางไชวก็ลองคุยกับสมาชิกผ่านช่องพันธมิตรเกี่ยวกับ
เมืองเทียนชวง และเขาก็ไม่ได้พบอุปสรรคใดๆในการพูด
คุยนั่น

นอกเหนือจากที่พวกเขาได้ยอมรับหัวฟูก่อนหน้านี้แล้ว
โอหยางไชวจึงแนะนำให้เชิญเมืองเทียนชวงมาเข้าร่วม
พันธมิตรในเวลาเดียวกัน และมันก็เป็นไปตามที่คาดไว้
พวกเขาทั้ง 2 ได้รับการยอมรับเป็นอย่างดี

และนั่นก็คือเหตุผลในการมาเยือนในครั้งนี้ของซ่งเหวิน

หลังจากที่ได้ยอมรับเมืองหินและเมืองเทียนซวงแล้ว
พันธมิตรซานไห่ก็มีสมาชิก 8 คน ซึ่งเท่ากับพันธมิตร
หยานหวง

การกระทำของพันธมิตรหยานหวงเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้น
ให้โอหยางโซวยอมรับดินแดนทั้ง 2 นี้

ผลของการสับสนทำให้เขาคลายกังวล รวมกับสิ่งที่เขา
จำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา หู่ฟู่ไม่ได้เข้าร่วมกับฝ่าย
ใด มันจึงทำให้เขาจึงแทบไม่ต้องกังวลเลย

การมาเยือนของซ่งเหวิน เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่เป็นการย่ำ
เตือนเกี่ยวกับสงครามมู่เย่ เขาเข้าใจว่าโอหยางโซวชอบ

สร้างสาขาของธนาคาร 4 สาขา ในดินแดนของ

พันธมิตร

ก่อนที่จะเขาจะมา เขาได้เข้าไปพูดคุยเรื่องนี้กับพ่อและปู่
ของเขา พวกเขาตกลงกันว่า หากเมืองเทียนชวงต้องการ
บรรลุเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาต้องพึ่งพาคนอื่น

สิ่งที่พวกเขากังวลก็คือ เมืองซานไห่จะมีเงินทุนเพียงพอ
ที่จะสนับสนุนสาขาจำนวนมากในเวลาเดียวกันหรือไม่

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่เกิดสถานการณ์ของเมือง
หงส์สาบสูญ ซึ่งมันบังคับให้โอหยางโชวต้องจ่ายเงิน
ออกไปถึง 20,000 เหรียญทอง ดังนั้น ช่งเหวินจึงต้องมา
ตรวจสอบบางสิ่งบางอย่างก่อน

ในความเป็นจริง มันเป็นเช่นเดียวกับที่เขากลัว การเงิน
ของเมืองซานไห่ต้งตัวมาก และแม้แต่เงินที่จะใช้ในการ
เปลี่ยนชั้นทหาร พวกเขาก็ยังต้องหาจากการโจมตีค่าย
โจรเท่านั้น

แต่ทั้งหมดนี้ก็แค่ชั่วคราว ตราบเท่าที่โอหยางไชวชาย
ธัญพืชที่เขาสะสมไว้ เขาก็จะได้รับเงินสดเป็นจำนวน
มาก และมันจะสนับสนุนการขยายตัวของธนาคาร 4
สมุทรได้เป็นอย่างดี

เพื่อให้ซ่งเหวินคลายกังวลและผ่อนคลาย โอหยางไชวจึง
ได้เปิดเผยเรื่องเหมืองแร่กลางซานให้เขารู้ หลังจากที่ได้
ยืนยันว่าเมืองซานไห่มีเหมืองแร่ดังกล่าว ซ่งเหวินก็โล่งใจ

เมื่อเห็นทั้ง 2 คน กำลังพูดคุยเรื่องเป็นทางการ ช่งเจียก็
รู้สึกเบื่อหน่าย

แน่นอนว่าโอหยางโชวดูดีกว่าเธอเบื่อหน่าย เขาสายหัว
และเรียกคนรับใช้

“นายท่าน!”

“ไปเชิญท่านหญิงสามมาที่นี่ บอกนางว่าเรามีแขก
สำคัญ”

“ค่ะ!”

ผ่านไปสักกระยะหนึ่ง ปิงเอ๋อก็เดินตามคนรับใช้เข้ามา “พี่ชาย ใครมาหรือ?”

โอหยางโซวโบกมือให้ปิงเอ๋อ “เด็กน้อย พาพี่สาวช่งเจี๋ยไปเดินเล่นรอบๆเมืองได้หรือไม่?”

ปิงเอ๋อได้อยู่ที่นี่มาเกือบ 3 เดือนแล้ว และมันก็กลายเป็นถิ่นของเธอไปแล้ว การให้เธอเป็นผู้แนะนำช่งเจี๋ย มันเป็นอะไรที่เหมาะสมมาก ช่งเจี๋ยรู้ว่าโอหยางโซวมีน้องสาว และเขาก็ดูแลเธอราวกับเป็นสิ่งที่มีความที่สุด เพียงแต่เธอยังไม่มีโอกาสได้เห็นน้องสาวของเขามาก่อน

เมื่อได้เห็นปิงเอ๋อในวันนี้ เธอทั้งน่ารักและประพฤติดี ทำ

ให้ซ่งเจี๋ยหลงรักเธอในทันที เมื่อเห็นการแสดงออกของ
เธอ โอหยางโซวช่วยไม่ได้ที่จะส่ายหัว ไม่ว่าจะป็นซ่ง
เจี๋ย, เสี่ยวเยว่ หรือน้ำของเธอ พวกเธอทั้งหมดไม่
สามารถจะต้านทานเสน่ห์ของเด็กน้อยคนนี้ได้เลย

ปิงเอ๋อตกลง และกล่าวด้วยเสียงหวานว่า “พี่สาวคนสวย
ให้ปิงเอ๋อพาท่านไปเดินเล่นนะ ดินแดนของเรามีสถานที่
ที่น่าสนใจมากมาย และปิงเอ๋อก็รู้จักทุกที่เลย”

คำกล่าวของเธอทำให้ซ่งเจี๋ยหน้ามืด เธอไม่สนใจซ่งเหวิ
นและโอหยางโซวอีกต่อไป พร้อมเดินออกไปจากห้อง
พร้อมกับปิงเอ๋อ

โอหยางโซวมองไปที่ซ่งเหวิน จากนั้น ทั้งคู่ก็หัวเราะออก

มาเสียงดัง

ถึงแม้ว่าเขาจะติดต่อกับช่งเหวินมาหลายครั้งแล้ว แต่โอ
หยางไชวก็ยังคงรู้สึกว่ ช่งเหวินมีกลิ่นอายของความ
เป็นเจ้า โอหยางไชวไม่ได้พยายามที่จะปิดบังอะไรเขา
เขาได้เล่าทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ในระหว่าง
การสร้างดินแดนให้ช่งเหวินฟังเกือบทั้งหมด

ทั้งในเรื่องการจัดการที่อยู่อาศัย, การก่อสร้าง
อุตสาหกรรม, โครงสร้างรัฐบาลและนโยบายการเงิน ช่ง
เหวินไม่ได้ต้องการคำแนะนำใดๆ กลุ่มการเงินของตระกูล
ลซึ่งมีคนคอยช่วยเหลืออยู่แล้ว สิ่งที่เขาต้องการก็คือ การ
ใช้ประโยชน์จากเมืองหลัก ในการช่วยเหลือเมืองสาขา
ของดินแดน และวิธีการจัดการการเพิ่มดัชนีวัฒนธรรม

๗๗

แน่นอนว่าถ้าโอหยางโชวบอกเขาเกี่ยวกับช่องทางใน
การทำเงินก็จะดีที่สุด

น่าเสียดายที่นาเกลื่อเขตเหนือเป็นความลับสูงสุดของ
เมืองซานไห่ โอหยางโชวจึงไม่สามารถเปิดเผยต่อเขาได้
นอกจากนี้ เมืองเทียนชวงก็ไม่ได้อยู่ใกล้กับทะเล มันจึง
ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบอกเรื่องนี้กับเขา

โอหยางโชวไม่ลืมที่จะเตือนเขาให้ใส่ใจกับราคาธัญพืช
ในฐานะตระกูลนักธุรกิจ พวกเขามีความอ่อนไหวกับ
ราคาตลาดมากอยู่แล้ว แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่คุ้น
เคยกับเกมส์ และไม่สามารถคาดเดาการเปลี่ยนแปลง

ของราคาธัญพืชได้จากการวิเคราะห์ทั้งภูมิภาคจีน

หลังจากได้ยืมการวิเคราะห์ของโอหยางโซว การ
แสดงออกของช่งเหวินก็กลายเป็นเคร่งเครียด ในความ
เป็นจริง ได้มีบางคนรายงานเรื่องนี้กับช่งเหวินมาบ้าง
แล้วว่า เมื่อเร็วๆ นี้ ราคาของธัญพืชเพิ่มสูงขึ้นเล็กน้อย
เมื่อเขาเห็นว่ามันเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย เขาจึงไม่ได้ให้
ความสำคัญกับเรื่องนี้ แต่หลังจากที่ได้ฟังคำกล่าวของ
โอหยางโซว เขาก็เริ่มคิดเกี่ยวกับมันอย่างจริงจัง

หลังจากที่ช่งเหวินได้ซื้อหมู่บ้านเทียนชวงมา เวลาก็ได้
ผ่านมาเกือบ 3 เดือนแล้ว เมื่อครั้งที่เขาเพิ่งจะได้รับมัน
เขาไม่ได้รู้อะไรและยุ่งอยู่กับการทำความคุ้นเคยกับมัน
ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ใส่ใจเรื่องเล็กน้อยๆ เช่นการเตรียม

พื้นที่เพาะปลูกสำหรับการเกษตรมากนัก ถ้าพวกเขา
รอจนถึงเทศกาลชิงหมิง แล้วค่อยเริ่มฤดูเพาะปลูกแรก
มันก็คงจะสายเกินไปแล้ว

ในตอนนี้ พวกเขาทำได้เพียงซื้อธัญพืชจำนวนมากจาก
ในตลาด เพราะผลผลิตของพวกเขาเองมีจำนวนน้อย
มาก เนื่องจากจำนวนประชากรของดินแดนในตอนนั้น
อยู่ในระดับต่ำ มันจึงไม่ได้มีปัญหามากนัก แต่เมื่อดิน
แดนของพวกเขาอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดเล็ก และยัง
สร้างเมืองสาขาของดินแดนเพิ่มขึ้นอีก ประชากรของ
พวกเขาจึงเพิ่มขึ้นอย่างมาก มันจึงทำให้พวกเขาเริ่มรู้สึก
กดดันเล็กน้อย

ในวันนี้ เมื่อได้ยินโอหยางโซวกล่าว่า ราคาของธัญพืช

จะเพิ่มสูงขึ้น ชาวเหวินก็เข้าใจอย่างชัดเจนว่า
สถานการณ์ทางการเงินของเมืองเทียนชงในตอนนี คง
ไม่พอที่จะรักษาสถานการณ์ไว้ได้

โชคดีที่เมืองเทียนชงเห็นด้วยกับโอหยางโซว ในการ
เปิดสาขาของธนาคาร 4 สาขา และทั้งสองได้ตกลงที่จะ
ให้มันเปิดดำเนินการเมื่อสิ้นสุดเดือนที่ 8 ด้วยเงินทุนเริ่ม
ต้น 4,000 เหรียญทอง

ทั้ง 2 คน ไม่ได้พูดคุยกันเพียงเรื่องดินแดนและเรื่องใน
ชีวิตจริงเท่านั้น ในระหว่างที่พูดคุยกันอย่างสบายๆ พวกเขา
ยังได้พูดถึงเรื่องที่น่าสนใจและน่าอายของซ่งเจีย มัน
ทำให้พวกเขาหัวเราะออกมาเสียงดัง

Chapter 216 ศาลาแห่งความฝัน

ในช่วงค่ำ โอหยางโซวได้จัดงานเลี้ยงที่ภัตตาคารसानกู่ เพื่อต้อนรับช่งเหวินและช่งเจี๋ย

มันเป็นเพียงงานเลี้ยงสังสรรค์ภายในครอบครัว โอหยางโซวจึงชวนมาเพียง ชู่หยิงหยู, มู่ฉิงซี, เสี่ยวเยว่ และแนนนอนว่าจะขาดเด็กน้อยคนนี้ไปไม่ได้ ปิงเอ๋อ เธอได้ตามติดช่งเจี๋ยมาทั้งวัน และตอนนี้พวกเธอก็ได้ใกล้ชิดกันมาก ที่โต๊ะอาหาร ปิงเอ๋อยืนยันว่าเธอต้องการจะนั่งข้างๆช่งเจี๋ย โดยไม่สนใจพี่ชายของเธอ

ระหว่างงานเลี้ยง เสี่ยวเยว่มองอย่างแปลกๆเล็กน้อย ชัก

พัก เธอก็เข้าใจว่าโอหยางโซวมีแฟนแล้ว เป็นธรรมดาที่
เธอจะมองออก เพราะผู้หญิงมักจะไวต่อเรื่องแบบนี้
เสมอ ปกติแล้วโอหยางโซวจะเจ็บปวดมาก แต่ในครั้งนี้
เขาพลาดเหมือนมือใหม่ ที่เชิญเสี่ยวเยว่มาร่วมงานเลี้ยง
ในครั้งนี้

หลังจากงานเลี้ยงจบ โอหยางโซวก็เชิญช่งเหวินไปพักที่
โรงแรม สำหรับช่งเจี๋ย โอหยางโซวได้สั่งให้ฉีสื่อทำความ
สะอาดอาคารด้านทิศตะวันออกไว้สำหรับเธอก่อนหน้า
นี้แล้ว มันจะเป็นที่พักอาศัยของเธอในเมืองซานไห่

กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด ชู่หยิงหยูและมู่ฉิงซีได้
กล่าวลา และกลับไปอาคารของพวกเธอ จากนั้น โอ
หยางโซวก็บอกให้ฉีสื่อพาปิงเอ๋อไปอาบน้ำ หลังจากนี้

วันนี้เธอได้เล่นมาทั้งวันแล้ว

ปัจจุบัน จีส์อได้ทำหน้าที่ที่โอหยางโซวเคยทำทุกอย่าง
เธอเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องต่างๆของปิงเอ๋อ เห็นได้ชัดว่า
มันไม่ได้เป็นดังเรื่องของเจ้าหญิงและอัศวินขี่ม้าขาว แต่
มันเป็นดังเรื่องเจอร์นี่ที่มาจากทางตะวันตก

หลังจากที่ได้ใช้เวลาไปกับจีส์อเป็นเวลานาน ปิงเอ๋อก็ติดจี
ส์อเป็นอย่างมาก และจีส์อเองก็ดูแลปิงเอ๋อเป็นอย่างดี
ทำให้ปิงเอ๋อปฏิบัติต่อเธอราวกับเป็นแม่ของเธอ ความ
สัมพันธ์ระหว่างแม่และลูกของทั้งสองนั้นลึกซึ้งมาก

ในค่ำคืนที่เงียบสงบนี้ โอหยางโซวได้พาซ่งเจี๋ยมายัง
อาคารด้านทิศตะวันออก โครงสร้างของมันคล้ายกับ

อาคารหลัก และยังได้รับการออกแบบอย่างประณีต โอ
หยาางไซวไม่ได้จ้างแม่บ้านให้กับเธอ เขาปล่อยให้เธอ
เป็นคนเลือกด้วยตัวเอง ดังนั้น ในวันนี้ ปานเซียจึงเป็น
คนมาให้บริการเธอ และช่วยเธอทำความเข้าใจกับที่พัก
อาศัยใหม่ของเธอ

แสงจันทร์ที่บริสุทธิ์ได้ส่องลงมายังอาคาร ช่งเจียยังไม่
ง่วงนอน เธอจึงขอให้โอหยาางไซวมานั่งมองท้องฟ้าพร้อม
กับเธอ ปานเซียนำชาและผลไม้มาให้พวกเขา ก่อนจะ
กลับไปจัดห้องต่อ

ช่งเจียฟังไหล่ของโอหยาางไซว แล้วเรียกเขา “คนโง่”

“หืม?” โอหยาางไซวเดาว่ามีบางอย่างในใจเธอ

ภาพของความกลัวและความวิตกกังวลปรากฏขึ้นบนใบ
หน้าของเธอ ขณะที่เธอพิมพ์ออกมาว่า “คนโง่ ข้าไม่
อยากจะเป็นภาระของเจ้าเลย”

ก่อนหน้านี้ ช่งเจี๋ยคิดว่าโอหยางโซวมีสถานะที่ดีในเกมส์
แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะน่าเหลือเชื่อขนาดนี้ ในสง
ครามมู่เย่ เธอได้เห็นเขานำกองทัพด้วยตัวเอง เขาดูสง่า
งามและน่าเกรงขามมาก ขณะที่เธอทำได้เพียงมองดูเขา
อย่างหวาดหวั่นเท่านั้น

ข้างๆ เขาก็มีคนในอุดมคติ สงบเยือกเย็นและสง่า
งามอย่างไ้ฮั่ว, สง่างามและทรงเกียรติอย่างเฟิงฉิวฮวง
หรือแม้กระทั่งสาวน้อยน่ารักอย่างมู่หลานเยว่ และพวก

เธอทั้งหมดยังเป็นลอร์ดผู้ควบคุมคนจำนวนมาก พวก
เธอเป็นพันธมิตรที่ดีของเขา เป็นเพื่อนและเป็นโล่ที่แข็งแกร่ง
แกร่ง คอยช่วยเขายามที่เขาลำบาก ขณะที่เธอทำได้
เพียงยืนดูอยู่เฉยๆเท่านั้น เธอไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้
เลย สิ่งนี้ทำให้ชังเจียผู้ซึ่งมักจะภาคภูมิใจในตนเองและ
ไม่ชอบความพ่ายแพ้ รู้สึกเหมือนอยู่ผิดที่ผิดเวลา โดย
เฉพาอย่างยิ่งเมื่อโอหยางโซวได้เตรียมของขวัญอันมี
ค่ามากมายให้กับเธอ

โอหยางโซวเข้าใจความรู้สึกของเธอ ความแตกต่างของ
สถานะของพวกเขา ระหว่างในโลกจริงและในเกมส้นนั้น
ทำให้เธอไม่สามารถปรับตัวและยอมรับมันได้ในทันที
ในโลกจริง เธอเป็นดั่งเจ้าหญิงแห่งตระกูลชัง เธอมีผู้ไล่
ตามมากมาย และเธอเลือกที่จะรักโอหยางโซว เธอ

สามารถไล่ตามคนที่เธอต้องการและรักใคร่ก็ได้ที่เธอรัก

แต่น่าเสียดาย การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทำให้สิ่งเหล่านี้
หายไป

กลุ่มการเงินของตระกูลซึ่งที่เคยปกครองหลังหนาน ทำ
ได้เพียงต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในเกมส์เท่านั้น ในทางตรง
กันข้าม คนธรรมดาอย่างโอหยางโซวกลับได้เป็นใหญ่
เป็นโต เขากลายเป็นศูนย์กลางของผู้เล่นนับพันนับหมื่น
การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นี้ ไม่ใช่สิ่งที่ใครบางคนจะปรับ
ตัวและยอมรับมันได้ในระยะเวลาสั้นๆ

โอหยางโซวทอดเธอไว้ แล้วกล่าวเบาๆว่า “หญิงโง่ สิ่งที่ไม่
ได้ซับซ้อนอย่างที่เจ้าคิด ปล่อยให้มันเป็นไปตาม

ธรรมชาติ นอกจากนี่เจ้าไม่ต้องการจะสร้างนิกายและ
กลายเป็นผู้นำนิกายให้กับคนทั้งหลายหรือ? ถ้า
เจ้าทำได้ เจ้าคงจะช่วยข้าได้มากเลย”

“นิกายจะช่วยท่านได้จริงๆหรือ?” ดวงตาของช่งเจี๋ยจ้อง
ไปที่เขาอย่างมีอารมณ์เล็กน้อย

โอหยางไชวพยักหน้า “แน่นอน นายกองทหารองครักษ์
ของข้า ก็เป็นลูกศิษย์โดยตรงจากศูนย์ศิลปะการต่อสู้ ถ้า
คนที่ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้เข้าร่วมกับกองทัพ มันก็จะ
เป็นประโยชน์อย่างมาก แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องการ
ต่อสู้ พวกเขาก็สามารถเข้าร่วมฝ่ายสอดแนม, เป็นมือ
สังหาร, เป็นผู้คุ้มกัน ฯลฯ แน่นอนว่าพวกเขาจะมี
ประโยชน์กับดินแดนอย่างมาก”

“เยี่ยม งั้นข้าจะเริ่มรับสมัครศิษย์ทั่วไปในวันพรุ่งนี้เลย”

ซึ่งเจียได้ศึกษาวิธีการสร้างนิกายมาแล้ว นอกเหนือจากการบ่มเพาะหลักแล้ว สิ่งที่เขาอยากรู้ก็คือ ศิษย์ 500 คน

“นี่ถึงจะเป็นซึ่งเจียที่ข้ารู้จัก” โหหยางไชวกล่าวออกไปอย่างมีความสุข

ซึ่งเจียรีบชักเขา “ท่านรู้ดีจริงๆ ว่าจะให้ทุกคนมีความสุขได้อย่างไร”

ทั้งสองคนยังคงไขว่คว้าใจซึ่งกันและกัน โหหยางไชวอธิบายถึงประสบการณ์ของเขาในเกมส์ วิธีการที่เขาจัด

การกับเควสการสร้างหมู่บ้าน, วิธีที่เขาสร้างหมู่บ้านชาน
ไห่, วิธีที่เขาเผชิญหน้ากับการรุกรานของสัตว์ร้าย, และ
วิธีการที่เขาสร้างพันธมิตรชานไห่

ซึ่งเจี้ยนหลงไห่ในเรื่องราวของเขา รวากับว่าเธอได้ผ่าน
ประสบการณ์ทั้งหมดมาพร้อมกับเขา และมันได้เติมเต็ม
ความทรงจำร่วมกันที่ขาดหายไป โอหยางโซวที่อยู่ด้าน
หน้าของเธอค่อยๆกลายเป็นคนที่เธอคุ้นเคย และเมื่อ
รวมกับความทรงจำอันดีของพวกเขา ตอนนี้ระยะห่าง
ระหว่างพวกเขาได้หายไปอีกครั้ง

ในคำคืนที่มีมืดมิดและเงียงสงบนี้ รอบข้างของพวกเขามี
เพียงเสียงจิ้งหรีดที่หลบอยู่ในมุมเท่านั้น ที่เปล่ง
เสียงออกมา

โอหยางโซวบอกให้เธอออกไปพักผ่อนก่อนในวันนี้ ส่วน
เขากลับไปที่อาคารหลักเพื่อทำการบ่มเพาะต่อ

.....
.....

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางโซวได้พาซ่งเหวินไปทัวร์เมืองซาน
ไห่ เมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ของเมืองซานไห่แล้ว ซ่งเห
วินรู้สึกว่ เมืองเทียนชวงของเขาเป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ
และยากจน มันดูขาดแคลนอย่างมาก

ซ่งเจียได้ทำในสิ่งที่เธอได้กล่าวว่า เธอบอกให้ทหาร
องครักษ์ช่วยเหลือเธอ ปิดประกาศเกี่ยวกับการรักสมัค

ศิษย์ที่ประตูด้านทิศเหนือและประตูด้านทิศตะวันตก
สมาชิกของนิกายสามารถเป็นได้ทั้งผู้เล่นและNPC

ประกาศของซ่งเจียเต็มไปด้วยพลังและน่าสนใจ

‘ท่านต้องการจะบินขึ้นบนกำแพงหรือไม่? ท่านต้องการ
ที่จะเดินทางไปทั่วโลกด้วยทักษะเดียวหรือไม่? ท่านต้องการ
การมีชื่อเสียงกับกระบี่เพียงเล่มเดียวหรือไม่? ข้าผู้เชี่ยวชาญ
ชาวยุเจียฉีรู๋เมิ่ง มีทั้งเทคนิคลับ คัมภีร์เก้าหยินและ
เพลงกระบี่เยว่นู๋ และกำลังรับสมัครศิษย์ ในจำนวน
จำกัดเท่านั้น หากใครสนใจ โปรดติดต่อผู้จัดการ
คฤหาสน์ของลอร์ด ฉีสื่อ’

ซ่งเจียฉลาดมาก เธอใช้ชื่อของคฤหาสน์ของลอร์ดและ

คนของที่นี่ ซึ่งมันช่วยเพิ่มชื่อเสียงและความน่าสนใจ
ให้กับตัวเธออย่างมาก

หลังจากที่ปิดประกาศแล้ว ซึ่งเจียก็ไม่ได้เกียจคร้าน เธอ
ขอให้โอหยางโซวจัดทหารองครักษ์บางส่วนติดตามเธอ
ออกจากเมือง เพื่อหาสถานที่ที่เหมาะสมในการสร้าง
นิกายของเธอ

โอหยางโซวต้องการให้เธอสร้างนิกายในเมือง เพื่อที่เธอ
จะได้ไม่ต้องเธอทางไปมามากนัก อย่างไรก็ตาม เธอไม่
ต้องการจะพึ่งเขามากเกินไป และเธอก็คิดว่า นิกายที่ไม่
ได้ตั้งอยู่บนเขานั้นไม่ใช่นิกายที่แท้จริง

โอหยางโซวหมดหนทาง เขาทำได้เพียงทำตามที่ต้องการ

การเท่านั้น

ในช่วงบ่าย ช่งเหวินได้กลับเดินทางกลับไปเมืองเทียน
ชวง เมื่อช่งเจียได้ออกไปข้างนอก เธอจึงไม่ได้มาส่งเขา
เขาจึงทำได้เพียงหัวเราะออกมาอย่างขมขื่น

ในช่วงค่ำ ช่งเจียได้กลับมาก่อนอาหารค่ำเล็กน้อย

“เป็นเช่นไรบ้าง? เจ้าหาสถานที่ที่เหมาะสมพบหรือไม่?”

โอหยางโซวถามเธอ

ช่งเจียส่ายหัวด้วยความเสียใจ “ไม่เลย ทางฝั่งตะวันตก
ของดินแดนเป็นป่า และแทบจะไม่มีแม้แต่เนินเขา หรือ
ภูเขาเลย”

โอหยางโซวพยักหน้า “พຼ່ງนี้ຂ້າจะตามเจ้าไปทางฝั่ง
ตะวันออก ที่นั่นมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ดังนั้น มันอาจ
จะมีบางแห่งที่เหมาะสม”

“เยี่ยม!”

เมื่อถึงเวลาทานอาหารค่ำ ชຸ່ຍหิงหຸก็หัวเราะออกมา
แล้วกล่าวว่า “พี่ใหญ่ อาคารด้านทิศตะวันออกควรมี
ชื่อได้แล้วใช่หรือไม่?”

โอหยางโซวพยักหน้า และมองไปที่ซ่งเจีย “หຸเอ้อกล่าว
ถูกต้อง เจ้าต้องการจะตั้งชื่อมันว่าอะไร?”

ช่งเจี๋ยกล่าวอย่างตื่นเต็นว่า “ศาลาแห่งความฝันเป็น
อย่างไร?” เธอมองไปที่โอหยางໄໝด้วยความกระตือ
รือร้น

แน่นอนว่าเขาตกลง

ขุ่ยหยิงหฺยฺเหว่บจะหัวเราะออกมา เทบไม่บ่อยนักที่เธอ
จะเห็นโอหยางໄໝแสดงความอ่อนโยน

“พี่สาวช่งเจี๋ย พรุ่งนี้ท่านพอจะมีเวลาไปที่ร้านตัดเย็บได้
หรือไม่? ข้าจะได้ช่วยตัดเย็บเสื้อผ้าให้ท่านซักเล็กน้อย”
มู่ฉิงซีเริ่มจะโจมตีด้วยเสื้อผ้าของเธอ

ดวงตาของช่งเจี๋ยเป็นประกาย “ดีเลย ข้าได้ยินมาว่า

ทักษะของเจ้านั้นยอดเยี่ยมมาก เมื่อได้เห็นชุดที่พวกเจ้า
ได้สวมใส่กันแล้วข้าก็อิจฉาจริงๆ” ช่งเจี๋ยอิจฉาจริงๆ เมื่อ
วานนี้ปิงเอ๋อได้โชว์ชุดทั้งหมดของเธอให้ช่งเจี๋ยดู เสื้อผ้า
เป็นสิ่งที่ผู้หญิงไม่สามารถต้านทานได้จริงๆ

มู่ฉิงซียิ้มเล็กน้อย เธอไม่ได้สนิทกับช่งเจี๋ย ดังนั้น เธอจึง
ไม่ได้ชุกชนเท่ากับตอนที่คุยกับโอหยางโซว

โอหยางโซวมองไปที่ปิงเอ๋อที่นั่งข้างๆช่งเจี๋ย แล้วกล่าว
ว่า “เด็กน้อย ยังเหลือเวลาอีก 1 สัปดาห์ ก่อนที่โรงเรียน
จะเปิด เจ้าจะไม่สามารถเล่นชนได้อีกแล้ว ด้วยเวลา
สั้นๆนี้ เจ้าได้ดูเหมือนคนป่าแล้วรู้ตัวหรือไม่?”

ปิงเอ๋อหัวเราะอย่างอับอาย เด็กน้อยคนนี้รู้ว่าเธอเล่น

มากเกินไปในช่วงวันหยุดยาวนี้ เมื่อรวมกับที่ไม่ได้ทำ
การบ้านในวันหยุดเลย เธอก็กลายเป็นติ่งต้องมากขึ้น

“ซำรุ” ปิงเอ๋อหยักหน้าอย่างน่ารัก และถอนหายใจอย่าง
คนชรา ก่อนจะกล่าวว่า “เฮ้อ ปิงเอ๋ออยากโตเร็วๆจัง”

“ทำไมถึงได้อยากโตเร็วๆล่ะ?”

“ก็หลังจากที่โตแล้ว ซำาก็จะเป็นเหมือนกับพวกพี่ชาย
และพี่สาว ไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนอีก” คำกล่าวของปิง
เอ๋อมีความหมายที่ลึกซึ้งมาก

โอหยางโซวแทบจะเป็นลม เด็กน้อยคนนี้เคยชอบการไป
โรงเรียน แต่ด้วยวันหยุดที่ยาวนาน มันทำให้หัวใจของ

เธอเปลี่ยนไป

“เจ้า ...ช่างซุกซนจริงๆ” โอหยางโซวกล่าวอย่างช่วยไม่ได้ “ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการจะไปโรงเรียน ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ข้าจะเชิญครูภาษาจีนมาให้เจ้าที่นี่”

ปิงเอ๋อขมวดคิ้ว “พี่ชาย อย่าเลยนะ ?”

“เจ้าคิดว่ายังไงล่ะ?” โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากใช้ฐานะของพี่ชาย

เด็กน้อยฉลาด และเธอรู้ว่าเขาโกธร ดังนั้นเธอจึงไม่กล้าปฏิเสธเขาอีก เธอหันไปหาซ่งเจีย และกล่าวด้วยน้ำเสียงที่น่าสงสาร “พี่สาว...”

ซึ่งเจ็ยหลงไหลปึงเอ๋อ และเกือบจะเคลิบเคลิ้มไปกับสาย
ตาที่ส่องประกายของเธอ แต่เธอไม่สามารถเอาชนะ
ฐานะพี่ชายของโอหยางโชวได้ เธอจึงทำได้เพียงส่ายหัว
ซึ่งมันทำให้ปึงเอ๋อหดหู่เป็นอย่างมาก

Chapter 217 ยอดเขาโดดเดี่ยว

ในตอนเช้าตรู่ ขณะที่อากาศกำลังสดชื่น มีกลุ่มคนที่
กำลังที่ม้าออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด ไปทางประตู
มังกรฟ้า เมื่อม้าวิ่งพู่กาวลงไปที่พื้นหินสีเขียว มันก็เกิด
เสียงฝีเท้าของม้ายังขึ้นกรูบกรับ

โอหยาางໄໂວແລະໜ່ງເຈີ້ຍ ນຳທຸກຮອງຄຣັກຊ໌ 4 ນາຍ ມຸ່ງໜ້າ
ໄປທາງເມືອງຈີວຊຸ່ຍທີ່ຢູ່ທິສຕະວັນອອກ ເພື່ອຫາສູ່ງານທີ່ທີ່
ເໝາະສົມສຳລັບເປັນທີ່ຕັ້ງສູ່ງານຂອງນິກາຍ ຫຼັງຈາກທີ່
ປະຣຕູເມືອງຊັ້ນທີ່ 2 ສ້າງເສຣັຈສິ້ນແລ້ວ ເພື່ອແຍກຄວາມແຕກ
ຕ່າງຂອງປະຣຕູ ປະຣຕູໃດແຕ່ລະແຫ່ງຈະໄດ້ຮັບຮື້ອ ໂດຍປະຣຕູ
ໃນເຂດຫຼັກຂອງເມືອງຈະຖືກປ່ຽນເປັນ ປະຣຕູມັງກຣຸ້ຟາ
ທາງທິສຕະວັນອອກ, ປະຣຕູເສື້ອຂາວ ທາງທິສຕະວັນຕກ,
ປະຣຕູໜ່ງສ໌ເພລິງ ທາງທິສໄຕ້ ແລະປະຣຕູເຕ່າດຳ ທາງທິສ
ເໜືອ ໂອຫຼາຍໄໂວເດີນຜ່ານປະຣຕູມັງກຣຸ້ຟາ ແລ້ວຜ່ານເຂດ
ຕະວັນອອກແລະປະຣຕູດ້ານທິສຕະວັນອອກ ກ່ອນຈະເປີ່ຍໄຊ້ນ
ເໜືອເລີກນ້ອຍ

ເມື່ອອອກມາຈາກປະຣຕູດ້ານທິສຕະວັນອອກ ກໍ່ຈະເປັນເຂດ
ທຸກກັນດາຣທາງຕະວັນອອກ ຕາມແຜນຍຸທຸດສາສຸຕຣ໌ ຫຼັງປ່າ
ແລະຕົ້ນໄມ້ຖືກເອາອອກໄປທັງຫມົດ ຕອນນີ້ສິ່ງທີ່ຍັງເລື້ອຢູ່

จึงมีเพียงที่ราบว่างเปล่า

จากประตูด้านทิศตะวันออก พวกเขามุ่งหน้าตรงไปยัง
ท่าเรือเมืองซานไห่ เมื่อเทียบกับสมัยที่ยังเป็นหมู่บ้าน
ซานไห่ ท่าเรือใหม่ใหญ่กว่าเดิมราว 20-30 เท่า นับ
ตั้งแต่อู่ต่อเรือชั้นสูงย้ายไปที่เมืองเป่ย์ไห่ น่านน้ำด้าน
หน้าหุบเขาทั้งหมดก็อยู่ภายใต้การควบคุมของท่าเรือ
ท่าเรือมักจะถูกใช้งานโดยฝ่ายขนส่ง ในปัจจุบัน ฝ่ายขนส่ง
เริ่มมีบทบาทของการบริการการขนส่งที่ทันสมัยมาก
ยิ่งขึ้น

สะพานที่จะเชื่อมโยงเมืองหลักและเมืองฉิวชู่ยังอยู่ใน
ระหว่างการวางแผนการสร้าง มันจึงยังไม่ถูกสร้างขึ้น มี
เพียงหินจำนวนมากที่ถูกนำมาเตรียมไว้ทั้งสองฝั่งของ

หุบเขา คณงานส่งหินขนาดใหญ่มาจากเหมือง ก่อนจะ
ตัดมันเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วฝนให้มันเป็นแท่ง เพื่อใช้ในการ
สร้างสะพาน

หลังจากที่พิจารณาแล้วว่า เรือรบต้องผ่านแม่น้ำสายนี้
การออกแบบสะพานจึงซับซ้อนมากกว่าสะพานโค้งที่อยู่
ในเมือง จากแบบร่างแรกของสถาปนิกหวัชชี มันต้องใช้
ค่าใช้จ่ายเบื้องต้นสูงถึง 500 เหรียญทอง

ส่วนที่ยากที่สุดในการสร้างสะพานก็คือ การสร้างเสาค้ำ
สะพาน แม่น้ำด้านล่างของหุบเขาไหลมาจากทั้งแม่น้ำ
มิตรภาพและแม่น้ำฉิวซุ่ย มันจึงเป็นแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว
กรามาก ดังนั้น เสาค้ำสะพานที่ใช้มาตรฐานการก่อ
สร้างแบบดั้งเดิมจึงยากที่จะทำ

โอหยาางโหวแะตรวจสอบควาหคืบหน้าของสะพานอยู่
ชั่วครู่ ก่อนจะเดินทางต่อ โดยขึ้นเรือจากท่าเรือและข้าม
แม่น้ำไป กำแพงเมืองฉิวซู่ได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว และเมื่อ
มองจากที่ไกลๆ จะมองเห็นเมืองเล็กๆนี้จากที่ราบอัน
กว้างใหญ่ได้

ด้านนอกเมืองมีพื้นที่เพาะปลูกที่เต็มไปด้วยทุ่งนา ตอน
นี้เหล่าเกษตรกรกำลังยุ่งอยู่กับการทำนา

“คนโง่ พวกเขา กำลังทำอะไรกันอยู่ในทุ่งนาหรือ? พวกเขา
กำลังถอนต้นกล้าออกหรือ? ไม่ใช่สิ พวกเขา กำลัง
ปลูกมันหรือ?” ซ่งเจียไม่เข้าใจการกระทำของพวกเขา

โอหยางโซวหัวเราะ “เกษตรกรกำลังถอนวัชพืชและดำนา มันเป็นเรื่องง่ายที่วัชพืชและหญ้าป่าจะเติบโตในพื้นที่เพาะปลูก ถ้าเราไม่ถอนพวกมันออก พวกมันก็จะแย่งพื้นที่และสารอาหารของพืชที่เราปลูก แล้วมันก็จะส่งผลกระทบต่อการเก็บเกี่ยว”

“โอ้!” ช่งเจียหัวเราะอย่างอายๆ

โอหยางโซวไม่ได้เลือกที่จะเข้าไปในเมืองฉิวชู่ย และแทนที่จะไปทางใต้ตามขอบของหุบเขา เขาเดินทางไปทางตะวันออกตามแนวเทือกเขา ในความเป็นจริง หลังจากที่รู้ว่าช่งเจียต้องการสร้างนิกายที่นอกเมือง เขาก็ได้ไปตรวจสอบแผนที่เหลียนโจวที่มีพิกัดชัดเจนไว้แล้ว

แตกต่างจากเมืองหลัก ด้านนี้ของเมืองฉิวซู่ยไม่มีภูเขา
หิน แต่เป็นป่าที่กว้างใหญ่ตัดกับพื้นที่ราบ เกิดเป็น
สภาพแวดล้อมที่เป็นเอกลักษณ์ เมื่อเดินบนที่ราบ จะมี
โอกาสพบกับสัตว์ป่า อย่างเช่นกระท่ายป่า

เมื่อเห็นกระท่ายป่า สัญชาติญาณนักล่าของโอหยางโซว
ก็ถูกปลุกให้ทำงาน เขาหยิบธนูขึ้นมาแล้วยิงใส่มันทันที
แต่ด้วยทักษะการยิงขั้นต้นของเขา เว้นแต่จะโชคดีจริงๆ
แทบจะไม่มีโอกาสที่เขาจะยิงโดยกระท่ายป่าที่กระโดด
ไปมาได้เลย

ลูกศรของเขาพลาดเป้า ทำให้เขารู้สึกอับอาย โดย
เฉพาอย่างยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าคนรักของเขาเช่นนี้ และ
มันก็กลายเป็นความโกรธ เขาสั่งให้ทหารองครักษ์ยิง

กระต่ายป่าทุกตัวที่พบ แล้วนำพวกมันไปด้วย

ซึ่งเจี๋ยหัวเราะคิกคักอยู่ด้านข้าง ดูเหมือนว่าโอหยาง
โซวจะมีนิสัยบางอย่างที่ไม่ค่อยดีนัก

หลังจากเดินทางไปทางตะวันออกได้ 10 กิโลเมตร โอ
หยางโซวก็ส่งสัญญาณให้พวกเขาหยุด เขาชี้ไปที่ยอด
เขาแห่งหนึ่ง แล้วถามว่า “เจ้าเห็นยอดเขาข้างหน้านั้น
หรือไม่?”

ซึ่งเจี๋ยมองตามนิ้วของโอหยางโซว เธอเห็นหมอกปก
คลุมรอบๆ และเห็นยอดเขาโดดเด่นตั้งตระหง่านอยู่
ตรงนั้น สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ ยอดเขาที่โดดเด่นนี้
เหมือนถูกหุบโดยยักษ์ จนมันเหลือเพียงครึ่งเดียว และ

ส่วนกลางของภูเขาก็กลายเป็นที่ราบขนาดใหญ่

“ที่นั่นเป็นสถานที่ที่ดี” ช่งเจียกล่าวอย่างมีความสุข

โอหยางโซวพยักหน้า “ไปดูกันเถอะ”

“อ้อ!” ช่งเจียไม่สามารถรอได้อีก

เนื่องจากไม่มีใครเคยเดินทางไปเยี่ยมชมสถานที่แห่งนั้น
มาก่อน จึงมีเพียงเส้นทางเล็กๆ ที่พวกเขาพอจะเดินไปได้
โอหยางโซวและคนของเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทิ้ง
ม้าฉิงฟู่ไว้ที่เชิงเขา แล้วเดินขึ้นไปข้างบน

ทหารองครักษ์ทั้ง 4 ใช้กระบี่ถักตัดแต่งเส้นทาง เพื่อเปิด

ทางให้พวกเขาเดินขึ้นไปได้โดยสะดวก หลังจากเดินมาได้ 2 ชั่วโมง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงพื้นที่ด้านบน โอหยาางโหวและช่งเจียหมุนวนพล้งภายใน เพื่อลดความเหนือยล้าและอ่อนเพลีย

พื้นที่ตรงนี้กว้างใหญ่มาก อย่างน้อยที่สุดก็คงจะมากกว่า 10 ตารางกิโลเมตร ซึ่งใหญ่กว่าเมืองซานไห่สมัยเมืองขนาดเล็กเสียอีก มีน้ำตกไหลลงมาจากยอดเขา ก่อให้เกิดเป็นทะเลสาบขนาดเล็กที่ขอบของพื้นที่ น้ำที่ไหลลงมายังก่อให้เกิดละอองน้ำ เมื่อมันสะท้อนแสงอาทิตย์ ก็เกิดเป็นสายรุ้งที่งดงาม

ข้างๆทะเลสาบเป็นต้นไม้เก่าแก่ และบนกิ่งของมันก็มีนกที่ไม่รู้จักบินอยู่รอบๆ เมื่อเห็นโอหยาางโหวและคนอื่นๆ

พวกมันไม่ได้หวาดกลัวและยังบินลงมาจากบนต้นไม้
วนรอบๆหัวของพวกเขา พร้อมกับส่งเสียงร้องเจี๊ยะๆ

ซึ่งเจี๊ยะตกหลุมรักสถานที่แห่งนี้ในทันที เธอพิมพ์ออกมา
ว่า “มันสวยมากเลย!”

โอหยาางไขว่มองไปรอบๆ และพบว่าที่นี่ไม่มีไม้ บนพื้นที่
แห่งนี้มีแหล่งน้ำที่สามารถปลูกพืชได้ แต่เพียงแต่ส่ง
ัญพืชมาให้ทันเวลาก็เพียงพอแล้ว ในฐานะผู้เล่น การ
ขนส่งัญพืชเป็นเรื่องที่ง่ายมาก

“เจี๊ยะเจี๊ยะ พรงนี้เจ้าพาเสียวเย่วมาที่นี่สิ นางเป็นที่ปรึกษา
ด้านสถาปัตยกรรม เจ้าสามารถขอให้นางออกแบบสิ่ง
ก่อสร้างต่างๆของนิกาย รวมถึงถนนที่จะลงจากภูเขามา

ยังเมืองด้วย เมื่อเขียนแบบแปลนเสร็จแล้ว ข้าจะให้ฝ่าย
ก่อสร้างมาก่อสร้างมันให้เอง”

เมื่อได้ยินว่าโอหยางโซวได้วางแผนต่างๆไว้ให้กับเธอ
แล้ว ช่งเจี๋ยก็ยิ้มออกมาอย่างมีความสุข “คนโง่ ท่านเป็น
คนที่ดีที่สุดจริงๆ”

“โอเค ผู้นำนิกายช่ง ตั้งชื่อให้นิกายของเจ้าสิ”

“โอ้” ช่งเจี๋ยรู้สึกตื่นเต้นในทันที “คนโง่ ทำไมเราไม่ตั้งชื่อ
มันว่า นิกายกระบี่แห่งความฝันล่ะ?”

โอหยางโซวปวดหัว “ชื่อของเจ้าคือ เจี๋ยฉู่เมิ่ง อาคารที่
เจ้าอาศัยอยู่ก็ชื่อศาลาแห่งความฝัน และตอนนี้ เจ้ายัง

ต้องการตั้งชื่อนิกายว่า นิกายกระบี่แห่งความฝัน? มันไม่
ดูจำเจไปหน่อยหรือ”

ช่งเจี๋ยขุนเคื่อง “หืม ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ช่วยข้าตั้งชื่อให้มันได้
หรือไม่?”

การตั้งชื่อไม่ใช่เรื่องยากสำหรับโอหยางโซว เขาคิดออก
มาได้ 1 ชื่อ ก่อนจะกล่าวออกไป “มันตั้งอยู่บนยอดเขา
โดดเดี่ยวทางตะวันออกของเมืองซานไห่ ทำไมเราไม่ตั้ง
ชื่อมันว่า ‘นิกายกระบี่ตงหลี่’ ละ เจ้าคิดว่าเป็นอย่างไร
บ้าง?”

ช่งเจี๋ยกล่าวตอบในทันทีว่า “คนโง่ ข้าไม่อยากจะบอก
เลยว่าเจ้ามีพรสวรรค์มาก เอาละ เอาตามที่เจ้าว่าก็ได้

ชื่อของมันจะเป็น ‘นิกายกระบี่ตงหลี่’ ”

เมื่อเห็นว่าใกล้เที่ยงแล้ว พวกเขาก็เลือกที่จะทานอาหาร
กันบนภูเขา ทหารองครักษ์ทำความสะอาดกระทายป่าที่
ทะเลสาบ แล้วเริ่มก่อไฟเพื่อทำบาร์บีคิว

โอหยางโซวซึ่งเคยเป็นผู้เล่นนักผจญภัยในชีวิตที่แล้ว มัก
จะทานอาหารในเขตทุรกันดาร และกระทายป่าก็เป็น
เนื้อทั่วไป เขาแสดงทักษะของเขาให้ช่งเจี๋ยได้เห็น โดย
ย่างกระทายให้กรอบนอกและนุ่มใน

เมื่อได้ทานเนื้อกระทายป่าที่แสนอร่อย ช่งเจี๋ยก็อดไม่ได้
ที่จะชื่นชมเขา หลังจากทหารองครักษ์ทั้ง 4 เก็บกวาด
ทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็ลงจากภูเขา

กว่าพวกเขาจะกลับมาถึงคฤหาสน์ของลอร์ด เวลาก็ล่วง
เลยมาถึง 16.00 น. แล้ว

หลังจากผ่านไป 2 วัน ได้มีคนมากมายมาลงทะเบียนที่
คฤหาสน์ของลอร์ด ฉีเสื้อบันทึกรายชื่อของพวกเขาทั้ง
หมด และประกาศออกไปว่า ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 9 จะ
มีการทดสอบในคฤหาสน์ของลอร์ด

ในขณะที่ทานอาหารค่ำ ชุ่ยหยิงหยูก็กล่าวออกมาว่า “พี่
ใหญ่ เอ้อหว่าฉีบอกข้าว่า เขาต้องการจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ
และไม่อยากไปโรงเรียน เขาขอร้องให้ข้าช่วยพูดกับท่าน
ในเรื่องนี้ ท่านคิดเช่นไร?”

เอ๋อหว่าฉีเคยอยู่รอบๆตัวเขาในช่วงต้นเกมส์ แต่เมื่อ
เวลาผ่านไป ชู่ยหยิงหยูก็ได้เป็นผู้ปกครองของเขา และ
เมื่อเขาถูกส่งไปโรงเรียน อาหารและสิ่งต่างๆของเขาก็ได้
ถูกจัดการโดยชู่ยหยิงหยู

อย่างไรก็ตาม เอ๋อหว่าฉีก็ยังคงถือว่าเป็นสมาชิกใน
คฤหาสน์ของลอร์ด ในระหว่างการลงทะเลเบียนของฝ่าย
ทะเลเบียน เขาไม่ได้ถูกมอบหมายให้เป็นเกษตรกร ยังคง
ถูกเก็บไว้สำหรับคฤหาสน์ของลอร์ด ตอนนี้ เอ๋อหว่าฉี
ต้องการจะออกจากโรงเรียน เพื่อเรียนรู้ศิลปะการต่อสู้
เขาจึงต้องขออนุญาตจากโอหยางไซวก่อน

โอหยางไซวพยักหน้า เห็นได้ชัดว่าหลังจากผ่านไปครึ่งปี
ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่ได้อะไรจากโรงเรียนเลย อย่างน้อยเข้า

ก็เรียนรู้เรื่องราวการของอนุญาติ

โอหยางโซวเห็นใจเขา และกล่าวกับชู่หยิงหยูว่า “เมื่อ
เขาต้องการเช่นนั้น ข้าก็จะไม่หยุดเขา อนุญาติให้เขาไป
อยู่ภายใต้การดูแลของเจี๋ยเจี๋ย และให้เขาเป็นศิษย์หลัก”

โอหยางโซวมองไปที่ซ่งเจี๋ย เพื่อขอความเห็นจากเธอ
เธอพยักหน้าตอบรับ แน่แน่นอนว่าเธอยอมตอบรับคำขอ
ของเขา

เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวอนุญาติ ปานเซียที่ยืนอยู่ด้านข้าง
ก็แสดงความรู้สึกแปลกๆบนใบหน้าของเธอ

ชู่หยิงหยูดูแลเอื้อหว่าจิดูเป็นน้องชายแท้ๆของเธอ
หลังได้ยินว่าเขาได้รับการวางแผนที่ดี เธอจึงรู้สึกยินดี

เป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าเธอจะไม่ได้มีพื้นฐานด้านศิลปะการ
ต่อสู้ แต่เธอก็รู้ความแตกต่างระหว่างศิษย์หลักและศิษย์
ทั่วไป ศิษย์หลักเป็นทุกอย่าง และเป็นผู้สืบทอดของ
นิกาย ข้อกำหนดในการคัดเลือกจึงเข้มงวดมาก

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “เด็กนั่นเองก็อาจถือได้ว่าเป็น
ครอบครัวของพวกเราเช่นกัน เมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เรา
คงไม่สามารถเรียกเขาว่าเอ๋อหัวฉี่ได้อีก เราควรจะมอบ
ชื่อที่เหมาะสมให้กับเขา หยู่เอ๋อ เจ้าและเขาสนิทสนมกัน
ดุจพี่สาวและน้องชาย ข้าจะให้เจ้าเป็นคนตั้งชื่อให้กับ
เขา”

“อ้อ” ขู่หยิงหยู่พยักหน้าตอบรับ

Chapter 218 ลอร์ด

เช้าวันรุ่งขึ้น ชุ่ยหยิงหยูได้นำเอ๋อหว่าฉีมาขอบคุณโอ
หยางไชว

“ชุ่ยเทียนฉีค่านับนายท่าน ขอบคุณสำหรับคำอนุญาต
ขอรับ” เอ๋อหว่าฉี ซึ่งปัจจุบันก็คือ ชุ่ยเทียนฉี ได้กราบคำ
นับโอหยางไชวอย่างสุภาพนอบน้อม

การเติบโตของเด็ก NPC จะเร็วกว่าเด็กในโลกจริง ขณะที่
ที่ชุ่ยเทียนฉีเพิ่งมาถึงดินแดน ผิวนางเขาเป็นสีน้ำตาล
และผอมโซ แม้ว่าเขาจะอายุ 11-12 ปีแล้ว แต่เนื่องจาก
ขาดสารอาหาร เขาจึงดูเหมือนกับเด็กอายุราวๆ 8 ปีเท่า

นั่น เมื่อเขาได้รับสิ่งต่างๆ มากพอ กระดูกของเขาก็เริ่ม
เติบโตขึ้น และยังได้รับการศึกษาจากโรงเรียนอีก เด็ก
น้อยที่แสนซนในตอนนั้น ได้กลายเป็นเด็กหนุ่มแล้วใน
ตอนนี้

โอหยางโซวบอกให้เขาลุกขึ้น ก่อนจะกล่าวกับเขาว่า “ไม่
ว่าจะเป็นการศึกษาหรือการฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ ข้าก็
จะสนับสนุนเจ้า ตอนนี้ เมื่อเจ้าได้เลือกที่จะฝึกฝนศิลปะ
การต่อสู้แล้ว เจ้าจะต้องไปให้ถึงจุดสูงสุดของเส้นทาง
นั่น เพื่อที่จะทำคุณประโยชน์ให้กับดินแดนได้ เจ้าเข้าใจ
หรือไม่?”

“เข้าใจแล้วครับ!” ชูยเทียนฉีตอบรับอย่างเคร่งขรึม

โอหยางโซวพยักหน้าอย่างมีความสุข “ตอนนี้ไปคำนับ
อาจารย์ของเจ้าได้แล้ว”

ขณะที่ขู่เทียนฉีกำลังจะคำนับเธอ ช่งเจี๋ยก็ยกมือขึ้น
เพื่อหยุดเขา ทำให้เขามองไปอย่างสับสน และไม่รู้ว่
ต้องทำเช่นไร

ช่งเจี๋ยหันไปทางโอหยางโซว แล้วกล่าวว่า “หวู่ยี่ ก่อนที่
จะ让他เรียกข้าว่าเป็นอาจารย์ ข้ายังต้องการจะสอน
คนของท่านคนอื่นอีก ท่านจะตกลงหรือไม่?” ในโอกาสที่
เป็นทางการเช่นนี้ ช่งเจี๋ยจะเป็นเหมือนไปฮั่วและคนอื่นๆ
คือเรียกชื่อของเขาด้วยชื่อในเกมส์

โอหยางโซวยังไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอจะสื่อ “ใครหรือ?”

“ปานเซีย!”

“เจ้าต้องการให้ปานเซียดูแลเจ้าต่อไปหรือ?” โอหยาง
โซวคาดเดาเพียงว่า อาจเป็นเพราะเธอคงจะยุ่งกับนิกาย
จนไม่มีเวลาจ้างแม่บ้าน จึงต้องการให้ปานเซียไปเป็น
แม่บ้านของเธอ

ซ่งเจียส่ายหัว “ข้าต้องการให้ปานเซียเป็นศิษย์หลักของ
ข้า”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว เขาคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในทันที
การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป ก่อนที่เขาจะเรียกเธอ
ด้วยเสียงต่ำ “ปานเซีย!”

“นายท่าน!” เธอก้าวออกมา และโค้งคำนับโอหยาางไซว
ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและวิตก
กังวล

“เรียกนางทำไมกัน?” ช่งเจี๋ยคงไม่ต้องการให้ปานเซียไป
เป็นศิษย์ของเธอโดยไม่มีเหตุผล ดังนั้น โอหยาางไซวจึง
คาดเดาว่า ปานเซียคงจะไปขอรับรองเธอ ช่งเจี๋ยเป็นคนดี
เกินไปจึงยอมรับเธอ แต่สำหรับคฤหาสน์ของลอร์ด
ตำแหน่งและอำนาจไม่อาจมองข้ามได้ โอหยาางไซวจะ
ไม่ยอมรับมัน

บรรยากาศภายในห้องกลายเป็นอึดอัดมากขึ้น

เมื่อเห็นว่าโอหยางโชวโกธมาก ปานเซียก็ก้มหน้าพร้อม
มีน้ำตาไหลลงมาจากใบหน้าของเธอ เธอหมอบคลาน
และร้องให้ “บ่าวผิดไปแล้ว นายท่านโปรดลงโทษด้วย”
เป็นดังที่โอหยางโชวคาดไว้ เมื่อปานเซียได้ยินว่าซ่ง
เจียนยอมรับเอ่อหว่าฉีเป็นศิษย์หลัก เธอจึงไปขอร้องซ่ง
เจียนให้ยอมรับเธอด้วย

หมู่บ้านของปานเซียถูกปล้นโดยพวกโจร และที่เธอรอด
ชีวิตมาได้ก็เพราะแอบซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ ในคืนนั้น เธอ
ได้เห็นคนในครอบครัวของเธอถูกฆ่าโดยพวกโจร เมล็ด
พันธุ์แห่งความเกลียดชังได้ถูกปลูกฝังไว้ในใจส่วนลึก
ของเธอ เธอหวังว่าวันหนึ่ง เธอจะสามารถแก้แค้นพวก
โจรได้

เมื่อมาถึงเมืองซานไห่ เธอได้ถูกคัดเลือกโดยชู่หยิงหยู
ให้เข้ามาเป็นแม่บ้านในคฤหาสน์ของลอร์ด ปานเซียได้
ปราชญ์ความต้องการในการล้างแค้นของเธอ เธอต้องการ
จะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขในคฤหาสน์ของลอร์ด ใครจะคิด
ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ช่งเจียได้รับศิษย์หลัก
มันทำให้ความเกลียดชังที่อยู่ภายในใจของเธอถูกปลุก
ขึ้นอีกครั้ง

ปานเซียไม่กล้าไปขออนุญาตจากโอหยางโซว เธอกลัว
ว่าโอหยางโซวจะปฏิเสธเธอ เมื่อคืนนี้ เธอได้ให้บริการช่ง
เจีย เธอจึงถือโอกาสนั้น ขอร้องให้ช่งเจียรับเธอเป็นศิษย์
ช่งเจียใจอ่อน และเมื่อเห็นว่าศักยภาพของเธอก็ไม่ได้
เลวร้ายนัก เธอจึงมาขอให้โอหยางโซวอนุญาต

โอหยางโซวสงบสติอารมณ์ของเขา เขาต้องการจะไล่เธอ
ออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด โชคดีที่ขุ่ยหยิงหยูก้าวเข้า
มาช่วยให้เขาสงบลง “พี่ใหญ่ ข้าเห็นว่านางยังเด็กปล่อย
ให้นางออกไปเถอะ”

“ใช้พี่ใหญ่ ให้โอกาสนางเถอะ” มู่ฉิงซีก็ช่วยอ้อนวอนเช่น
กัน

สุดท้าย แม้แต่ฉีเสือกก็คุกเข่าลง และอ้อนวอนเขา “นาย
ท่าน โปรดให้โอกาสนางด้วย”

ปานเซี่ยยังคงเด็กอยู่ และเมื่อเห็นว่าทุกคนช่วยพูดให้
เธอ เธอก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี เธอรู้ว่าตัวเองทำผิดพลาด
และยังลากทุกคนมามีส่วนร่วมอีกด้วย มันทำให้เธอ

กังวลมาก เธอมองอย่างขอความเมตตาทางไโฮหยาง
โซว

ไโฮหยางโซวถอนหายใจ แล้วกล่าวว่า “ปานเซียไม่ตั้งใจ
ทำงานของตน และละเมิดกฎของคฤหาสน์ของลอร์ด
นับตั้งแต่บัดนี้ไป นางจะถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ของ
ลอร์ดและได้รับอิสรภาพคืน ตั้งแต่วันนี้ นางจะไม่
สามารถใช้ชื่อของคฤหาสน์ของลอร์ดและนางจะไม่ได้
รับสิ่งใดๆจากคฤหาสน์ของลอร์ดอีก” ไโฮหยางโซวไม่มี
ทางเลือกอื่นนอกจากลงโทษเธอ ถ้าเขาไม่ทำเช่นนั้น เขา
จะยังเป็นผู้นำของคฤหาสน์ของลอร์ดได้อย่างไร

“ขอบคุณนายท่าน!” การตัดสินใจของไโฮหยางโซว ก็
เหมือนเป็นการยินยอมให้ซ่งเจี๋ยรับเธอเป็นศิษย์ได้ ปาน

เขารู้สึกขอบคุณ แต่เธอก็รู้สึกเศร้าที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่ง
ของคฤหาสน์ของลอร์ดอีกต่อไป

พายุได้ผ่านไปแล้ว ปานเซียและชู่เทียนฉีค้ำบั
อาจารย์ของตน และพวกเขาก็ได้กลายเป็นศิษย์หลัก
ของช่งเจี๋ย ในฐานะที่พวกเขาเป็นศิษย์พี่ในนิกาย
กระบี่ตงหลี่ อนาคตของพวกเขาไร้ขีดจำกัด

เมื่อได้รับปานเซียเป็นศิษย์แล้ว ช่งเจี๋ยก็ตัดสินใจที่จะไม่
จ้างแม่บ้าน เพราะเธอมีลูกศิษย์คอยให้บริการแล้ว โอ
หยางไชวก็ไม่ต้องการเช่นนั้น ดังนั้น ฉีสื่อจึงต้องรับผิดชอบ
ขออาคารหลักทั้งหมด

.....

.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 25 โหหยางโซวได้จัดการ
ประชุมของดินแดนขึ้น

ก่อนที่เหล่าเจ้ากรมจะได้รายงานสิ่งใด หัวหน้าฝ่ายการ
ศึกษาและวัฒนธรรม สฐฐต้า ก็ยื่นขึ้น คำนับเขา
แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึมกับโหหยางโซวว่า “เรียนนาย
ท่าน ฝ่ายของเรามีข้อเสนอแนะะ โปรดอนุมัติด้วย”

“ข้อเสนอแนะะอะไร?”

“ในขณะนี้ ราชสำนักได้แต่งตั้งนายท่านเป็นมาควิสแห่ง

เปลี่ยนใจแล้ว จากมารยาททางวัฒนธรรมของพวกเขา
ท่านจะต้องถูกเรียกว่าลอร์ด ดังนั้น การเรียกท่านว่านาย
ท่านจะต้องถูกหยุด และทุกคนจะต้องเรียกท่านว่าลอร์ด
โดยเฉพาะเหล่าพนักงานและข้าราชการพลเรือน และ
คฤหาสน์ของลอร์ดก็ต้องเปลี่ยนชื่อเป็นคฤหาสน์ของ
มาควิสแห่งเปลี่ยนใจตามประเพณีด้วยเช่นกัน” สุธูต้า
ทำตามประเพณีแบบดั้งเดิม

เราไม่ควรคิดว่ามันเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ ใน
ความเป็นจริง มันได้แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงสถานะ
ของดินแดน ก่อนที่จะได้รับตำแหน่งขุนนาง เมื่อลอร์ด
ดอ้างสิทธิ์เหนือที่ดินในเขตทุรกันดารหรือที่อื่นๆ โดยราช
สำนักไม่ได้อนุญาต พวกเขาจะยังไม่ใช่ขุนนางจริงๆ แต่
หลังจากที่ได้รับแต่งตั้งจากราชสำนักแล้ว โดยเฉพาะ
ตำแหน่งมาควิส เขาและดินแดนของเขาถึงจะได้รับการ

ยอมรับอย่างเป็นทางการ

เดิมทั้งหมดนี้ควรจะได้รับการปฏิบัติทันทีหลังจากที่เขา
ได้รับการแต่งตั้งจากราชสำนัก หัวหน้าฝ่ายการศึกษา
และวัฒนธรรม สุธฐาดำตระหนักถึงปัญหานี้ดี

หลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้งและอัฟเกรดดินแดนได้ 2
วัน โอหยางโชวกี้ไปพักอยู่ที่เมืองหงส์สาบสูญเป็นเวลา
3 วัน สุธฐาดำจึงตัดสินใจว่า จะยกเรื่องนี้ขึ้นมาในการ
ประชุมสิ้นเดือนครั้งนี้

“ไช่ท่านลอร์ด ข้าเห็นด้วย” เทียนเหวินจึงกล่าวสนับ

สนุน

“ใช่ท่านลอร์ด ข้าก็เห็นด้วย” ทุกคนลุกขึ้นคำนับเขาและ
กล่าวออกมา

โอหย่างไซวกกล่าวอย่างไรความรู้สึกว่า “ข้าอนุมัติ!” จาก
นี้ไป เขาได้ก้าวไปไกลความอ้างว้างเพิ่มขึ้นอีกก้าวแล้ว

หลังจากที่สูญต่ำถอยออกมา หัวหน้าฝ่ายตรวจสอบ
พิเศษฉินซีเจี้ยน ได้ยื่นขึ้น แล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด
นับตั้งแต่ที่มีการเปิดหอนางโลม ข้าราชการหลายคนก็
เริ่มจะใช้เวลาว่างไปเที่ยวที่นั่น เราควรจะจัดการกับข้า
ราชการเหล่านี้เช่นไรขอรับ?”

เทียนเหวินจึงกล่าวขึ้นในทันที “ในฐานะเจ้ากรมกิจการ
ภายใน ข้าเสนอให้ทำการสืบสวน และปิดหอนางโลม

ก่อนที่ปัญหาจะบานปลาย” เทียนเหวินจึงไม่ใช่ไม้อ่อน
เขาตัดสินใจว่าการกระทำที่รุนแรงเป็นสิ่งจำเป็น

โอหยางโซวสายหัว “วิธีดังกล่าวไม่เหมาะสมนัก หอนาง
โลมเป็นแหล่งบันเทิง เราไม่สามารถปิดมันหรือใช้ความ
รุนแรงกับผู้ที่ใช้บริการที่นั่นได้ เพราะถ้าเราทำ มันก็จะ
ทำให้คนทั่วไปโกรธ ในทางกลับกัน หัวหน้าฝ่ายฉินก็
กล่าวถูกต้อง เราไม่สามารถอนุญาตให้ข้าราชการไปที่
นั่นได้ ประกาศออกไปว่า ถ้าพวกเขาถูกพบที่นั่น พวกเขา
จะถูกปรับเงิน 3 เดือน, ถ้าถูกพบครั้งที่ 2 พวกเขาจะ
ถูกพักงาน และถ้าพวกเขาถูกพบอีกเป็นครั้งที่ 3 พวกเขา
จะถูกไล่ออก”

โอหยางโซวอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับหอนางโลมในสมัย

ก่อน และเขาก็อยากจะเข้าไปดู แต่สถานการณ์ในตอนนั้น
ไม่อนุญาตให้เขาทำเช่นนั้น ในฐานะลอร์ด เขาต้องเป็น
ตัวอย่างให้กับคนอื่นๆ และยิ่งเมื่อซ่งเจียได้มาอยู่ที่นี่ เขาก็
คงจะไม่มีโอกาสไปที่นั่นเลย

“ขอรับท่านลอร์ด!” ฉินซีเจียนถอยกลับมา

เทียนเหวินจึงเดินออกมา คำนับเขา แล้วกล่าวว่า “เรียน
ท่านลอร์ด มีพัฒนาการใหม่เกี่ยวกับชนเผ่าคนเถื่อน
ภูเขาขอรับ”

“โอ้? เร็วๆ เข้า บอกข้าเร็ว!” โหหยางโชวตื่นเต้นเป็นอย่าง
มาก

“เมื่อเร็วๆนี้ ข้าได้ไปเยือนหลายเผ่า และได้ยินเรื่องใน
ทำนองเดียวกัน จากคำอธิบายของพวกเขา ลึกเข้าไปใน
เทือกเขา มีฐานที่มั่นขนาดใหญ่ของพวกเขา และ
พวกเขาก็มักจะลงไปปล้นเผ่าคนเถื่อนอยู่เสมอ เมื่อ
พวกเขาได้เห็นว่าพวกเรามีกำลังทหารที่เข้มแข็ง ผู้นำของ
เผ่าเหล่านั้นก็กล่าวว่า ถ้าพวกเราสามารถกวาดล้างฐาน
ที่มั่นแห่งนั้นได้ พวกเขาก็จะร่วมมือกับเรา และยอมให้
พวกนักรบชั้นยอดของพวกเขา เข้าร่วมกับกองทัพซาน
ไห่”

“ฐานที่มั่นของพวกเขาหรือ?” โอหยางโซวไม่เข้าใจ
ว่าเหตุใด เทียนเหวินจึงถึงได้กล่าวอย่างตรงซื่อ จาก
อำนาจทางการเมืองของเมืองซานไห่ พวกเขาควรจะ
จัดการเรื่องนี้ได้อย่างง่ายดาย

“จากที่พวกเขาอธิบาย โจรภูเขาล่านี้มีฝีมือ และฐานที่มั่นก็ตั้งอยู่บนสันเขาที่น่ากลัว ทางขึ้นไปเป็นเพียงเส้นทางแคบๆ ทำให้มันง่ายต่อการป้องกัน และยากที่จะโจมตี จำนวนของพวกเขาก็มีไม่ใช่น้อยๆ แม้ว่าจะไม่สามารถระบุจำนวนที่แน่ชัดได้ แต่ก็คงมีไม่น้อยกว่า 10,000 คน ดังนั้น การจะจัดการพวกเขา มันคงจะไม่่ง่ายนัก”

โอหยางโซวพยักหน้า เมื่อได้ฟังแล้ว เขาก็รู้ว่ามันไม่่ง่ายจริงๆ แม้ว่าเมืองซานไห่จะมีทหารจำนวนมาก แต่มากกว่าครึ่งก็เป็นทหารม้าและทหารเรือ มีทหารเพียง 4,000 นายเท่านั้น ที่สามารถเข้าโจมตีฐานที่มั่นนั้นได้ด้วยจำนวนคนเท่านี้ โอหยางโซวจึงไม่มั่นใจมากนักว่า

จะสำเร็จ

“สิ่งแรกที่จะทำคือ ท่านต้องติดต่อกับฝ่ายช่างกรอง และบอกให้พวกคนเถื่อนภูเขานำพวกเขาไปที่นั่น แล้วให้พวกเขาสืบค้นรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับฐานที่มั่นแห่งนั้น, สิ่งที่สองที่จะทำก็คือ โฉว่ฉาวให้พวกผู้นำเผ่าอนุญาตีให้นักรบคนเถื่อนภูเขาของพวกเขาลงมาเปลี่ยนชั้นเป็นทหารราบ แล้วเข้าร่วมกับกรมทหารที่ 3 หลังจากทำทั้ง 2 สิ่งนี้แล้ว ข้าไม่เชื่อว่าเราจะไม่สามารถจัดการมันได้”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

“ตอนนี้กรมทหารที่ 3 เพิ่งจะจัดตั้งขึ้น หลังจากที่พวก

เขาพร้อมแล้ว เราก็จะออกไปกวาดล้างฐานที่มั่นโจร
ภูเขานั้น ดังนั้น เจ้ากรมเทียนต้องให้ความร่วมมือ
กับกรมกิจการทหาร อย่าปล่อยให้เผ่าคนเถื่อนภูเขา
เหล่านั้น คิดว่าเมืองซานไห่ของเราเป็นคนหลอกลวง
เมื่อจำเป็น เราสามารถส่งมอบธัญพืชให้แก่พวกเขาได้
เพื่อเป็นการแสดงความจริงใจของเรา” โหหยางโซว
เตรียมใช้ไฟลับอย่างธัญพืชกับเผ่าคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้
อีกครั้ง ธัญพืชคือสิ่งที่จะช่วยให้พวกเขาอยู่รอดได้

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ ข้าจะไม่ทำให้ท่านลอร์ดผิดหวัง!”
เทียนเหวินจึงใช้เวลาในการสร้างความสัมพันธ์กับชน
เผ่าคนเถื่อนภูเขามานาน เขารู้จุดอ่อนของพวกเขาดี
ด้วยคำสัญญาของโหหยางโซว มันทำให้เขามีความมั่น
ใจมากขึ้น

Chapter 219 นักเล่นหมากรุกและตัวหมาก ของเขา

หลังจากที่เขียนเหวินรายงานเสร็จสิ้น และถอยกลับไป
แล้ว หัวหน้าฝ่ายก่อสร้าง เจ้าเต๋อหวังก็เดินออกมา
คำนับเขา แล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด เกี่ยวกับการ
สำรวจถ้ำ ฝ่ายก่อสร้างได้สำรวจเสร็จสิ้นแล้วขอรับ”

“โอ้ บอกข้าซิ!”

“ขอรับท่านลอร์ด” เจ้าเต๋อหวังรายงานว่า “ตั้งแต่ทางใต้
ของเมืองซานไห่ ไปจนถึงชายแดนริมป่าหยงเย่ คิดเป็น

ระยะทาง 25 กิโลเมตร ฝ่ายก่อสร้างได้ทำการสำรวจ
และได้พบถ้ำแห่ง 8 แห่ง ถ้ำแห่งเหล่านี้ 3 แห่ง ใช้
สำหรับโรงผลิตเหล้า, โรงผลิตทางทหาร และจัดเก็บ
น้ำมันดีเซล สำหรับถ้ำแห่งที่เหลืออีก 5 แห่ง, 3 แห่ง
กว้างเพียง 10 เมตร และลึกเพียง 2 เมตร ส่วนอีก 2 แห่ง
เป็นถ้ำขนาดใหญ่”

หลังจากที่เขาได้ยื่นรายงานของเจ้าเต๋อหวัง ในที่สุดไอ
หยางโชวกก็ได้ตระหนักถึงสิ่งหนึ่ง ผ่านไปไม่ถึง 1 ปี พวก
เขาได้ตัดไม้ลึกเข้าไปในป่าหยงเย่ ด้วยอัตราการตัดไม้นี้
พวกเขาจะตัดไม้ทั้งหมดของป่าภายในไม่กี่ปี

หากพวกเขาตัดไม้ในป่าหยงเย่ทั้งหมด แน่นอนว่ามันจะ
ก่อให้เกิดผลกระทบอันใหญ่หลวงกับดินและน้ำ อาจจะ

เกิดน้ำท่วมใหญ่จากแม่น้ำมิสซิสซิปปี และมันจะเป็นภัย
คุกคามอย่างใหญ่หลวงต่อเมืองซานโฮเซ นอกจากนี้ ถ้า
ดินแดนไม่ได้รับการปกป้องจากป่า ภัยพิบัติทาง
ธรรมชาติอื่นๆ เช่น พายุทราย อาจจะทำให้เกิดปัญหาได้
เช่นกัน

สภาพอากาศของ Earth Online สมจริงมาก ถ้าไม่มีสิ่งที่ไม่
คาดคิดเกิดขึ้น การคาดเดาของโอไฮยางโจวจะเป็น
จริง

หลังจากที่เจ้าเต๋อหวังถอยไป โอไฮยางโจวก็เรียกเจ้ากรรม
คลังวัสดุ “เจ้ากรรมเซ็นจูรี่ ฝ่ายทรัพยากรจะต้องวางแผน
พวกเขาไม่สามารถตัดไม้ทั้งหมดลงได้ พวกเขาจะต้อง
พยายามตัดเพียงไม้ใหญ่ และปล่อยต้นไม้ขนาดเล็กไว้

ทั้งหมด แล้วก็อย่าได้ทำลายรากฐานของปานี้ นอกจาก
นี้ เราต้องไม่ปล่อยให้คนงานจากลานไม้จัดการด้วยตัว
เอง ในขณะเดียวกัน ปรับการใช้ไม้ โดยใช้ประโยชน์จาก
เมืองฉุ่ยให้มากขึ้น เนื่องจากทรัพยากรไม้ที่นั่นมี
จำนวนมหาศาล”

แม้ว่าเซินจู่จะยึดหยุ่น เขาก็เป็นคนสมัยโบราณ แล้ว
เขาจะเข้าใจความคิดสมัยใหม่ของโอหยางโชวเกี่ยวกับการ
การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้
อย่างไร? เขาทำได้เพียงตอบรับและทำตามแผนเท่านั้น

หลังจากนั้น โอหยางโชวก็หันไปมองชู่หยิงหยู “เจ้ากรม
ชู่ย กรมการเงินจะต้องทำงานร่วมกับฝ่ายตรวจสอบ
บัญชี เพื่อเสริมสร้างการตรวจสอบธนาคาร 4 สมุทร

สาขาต่างๆ และการทำธุรกรรมต่างๆทั้งหมดของพวกเขา
เขา จะดีที่สุดถ้าเจ้าสามารถทำรายงานมาได้ในทุกเดือน
ในเวลาเดียวกัน ก็ทำงานร่วมกับฝ่ายตรวจสอบพิเศษ
เพื่อประเมินผู้จัดการและพนักงานจากธนาคาร 4 สมุทร
สาขาต่างๆด้วย”

ธนาคาร 4 สมุทร เป็นเครื่องมือหลักสำหรับความฝันของ
โอหยางโซว จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะระมัดระวังในเรื่องนี้
มากกว่าปกติ สาขาเมืองมู่หลานยังคงโอเค ผู้จัดการ
หยางหยุนเปี่ยชาวเมืองดั้งเดิมของเมืองซานไห่ ดังนั้น
เขาจึงได้รับความไว้วางใจจากโอหยางโซว สำหรับคน
อื่นๆ กรมการเงินเป็นผู้ส่งพวกเขาไปยังเมืองสิงโตทมิฬ,
เมืองซุ่นหลง และเมืองหงส์สาบสูญ โอหยางโซวยังไม่
รู้จักพวกเขามากนัก ดังนั้น เขาจึงใช้การประชุมในครั้ง

นี่ เตือนขุ่ยหยังหยังถึงความสำคัญของคนที่ถูกส่งไป

“คะท่านลอร์ด!” ขุ่ยหยังหยังดูแลเกี่ยวกับธนาคาร 4
สมุทรสาขาต่างๆ มากกว่าโอหยางโซว ถ้าเกิดอะไรขึ้น
กับธนาคาร 4 สมุทร เธอจะเป็นคนแรกที่จะต้องรับผิดชอบ
ชอบในฐานะเจ้ากรมการเงิน

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็จบการประชุม

.....
.....
.....

ในช่วงบ่าย

น้ำของเขา หลินชิง ได้ช่วยโอหยางโชวซื้อแบบแปลนสิ่ง
ก่อสร้าง และเดินทางมาที่เมืองซานไห่อีกครั้ง เธอยังได้
นำกลุ่มคนเล็กๆกลุ่มหนึ่งประมาณ 30 คน มากับเธอ
ด้วย พวกเขาเป็นสมาชิกหลักของกลุ่มทหารรับจ้าง
กุหลาบสงคราม-หิมะ

แบบแปลนเป็นเพียงเหตุผลรองในการมาเดินทางมา
เยือนครั้งนี้ของหลินชิง เหตุผลหลักของเธอคือการมาพบ
หลานชายและหลานสาวที่น่ารักของเธอ รวมถึงมาเพื่อ
หารือเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างกิลด์ของเธอและ
เมืองซานไห่เพิ่มเติม

เมื่อฝ่ายธนูและหน้าไม้ และฝ่ายคลังอาวุธเดินไปในเส้น

ทางที่ถูกต้อง กองทัพเมืองซานไห่ก็ได้รับการเปลี่ยนอาวุธและอุปกรณ์ใหม่ และคลังแสงของพวกเขาก็มีอาวุธและอุปกรณ์ระดับเงินหรือต่ำกว่านั้นอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งมันมีทั้ง ธนู, หอก, กระบี่, เกราะหนัง และอื่นๆ ไอ้เต็มเหล่านี้เกือบจะล้นคลังแสงแล้ว กรมกิจการทหารยังคงส่งคนมาคอยดูแลอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้เป็นอย่างดี

อาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้ พวกเขายึดมาจากพวกโจร, บางส่วนก็มาจากผู้บุกรุกที่เข้ามาโจมตีเมือง, บางส่วนมาจากการเปลี่ยนชั้นทหาร ดังนั้น พวกมันจึงมีเป็นจำนวนมาก

โอหยางโซวได้ขบคิดบางอย่าง แทนที่จะปล่อยให้อาวุธ

เหล่านี้อยู่ในกองฝุ่น ทำไมเขาไม่ขอให้กลุ่มทหารรับจ้าง
กุหลาบสงคราม-หิมะ ข่ายพวกมันให้กับผู้เล่นใหม่ล่ะ?
ผู้เล่นเหล่านี้เพิ่งจะเข้าเกมส์มาได้เพียง 3 เดือน และพอ
จะมีเงินซื้ออาวุธและอุปกรณ์ดังกล่าวได้ สำหรับเมือง
ซานไห่ อุปกรณ์ล้ำหลังเหล่านี้ไร้ประโยชน์ไปแล้ว แต่
สำหรับผู้เล่นใหม่ พวกมันยังคงเป็นอาวุธและอุปกรณ์ชั้น
สูง

โอหยางโซวบอกแผนการของเขาให้น้ำของเขาทราบ
เพื่อขอความร่วมมือจากเธอและไซลีหยุน และทั้งคู่ก็เห็น
ด้วยในทันที นี่ก็คือเหตุผลหลักที่น้ำของเขาเดินทางมาที่
เมืองซานไห่ เนื่องจากจำนวนของอาวุธและอุปกรณ์มี
มากเกินไป น้ำของเขาจึงต้องนำสมาชิกหลัก 30 คน ซึ่ง
มีพื้นที่ของถุงเก็บของขนาดใหญ่มาด้วย เพื่อช่วยเธอ

ลักลอบขนอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้

โดยโอหยาบไซวจะแบ่งกำไรจากการขายอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้ ให้กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ 20% ซึ่งก็หมายความว่า ยิ่งพวกเขาขายมันได้ในราคาสูง พวกเขาก็ยิ่งได้รับกำไรสูงมากขึ้น ซึ่งมันก็เปรียบเหมือนกับร้านค้าปลีกในโลกจริง นอกจากนี้ มันยังไม่ใช่การค้าขายเพียงครั้งเดียว กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะเป็นผู้ขายอาวุธและอุปกรณ์ที่ล้ำหลังของเมืองซานไห่ทั้งหมด

โอหยาบไซวยังอนุญาตให้พวกเขาเป็นผู้จัดการกับกำไร และขอให้พวกเขาตั้งอาคารขนาดเล็กในเมืองหลวงทั้ง 9 เพื่อทำหน้าที่เป็นสำนักงานของเมืองซานไห่ สำนักงาน

เหล่านี้จะช่วยให้พวกเขาสรรหาผู้มีความสามารถพิเศษ
ได้ นอกจากผู้เล่นอาชีพสายการทำงานแล้ว พวกเขายัง
รับผิดชอบในการสรรหา NPC ที่มีความสามารถพิเศษ ที่
ไม่ได้มีความเป็นอยู่ที่ดีนักในเมืองหลวง มาเข้าร่วมกับ
เมืองซานไห่ด้วย

ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของเมืองซานไห่เพิ่มสูงขึ้น โดย
เฉพาะในกลุ่ม NPC และมันยังไม่ไกลเกินกว่าจะกล่าว
ว่ากว้างขวาง ดังนั้น จึงมีโอกาที่พวกเขาจะรับสมัคร
NPC ดังกล่าวได้

นอกเหนือจากนั้น เมื่อมีสมรภูมามากขึ้น บุคคลทาง
ประวัติศาสตร์ก็จะเข้าสู่เกมส์มากขึ้น ยิ่งกว่านั้น บุคคล
ทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ ก็มักจะเข้าสู่เกมส์ผ่านเมือง

หลวงต่างๆ ดังนั้น เพื่อที่จะรับสมัครพวกเขา เขาต้อง
เปิดเผยสัญลักษณ์ของเขา ถ้าไม่ทำเช่นนั้น แม้ว่าพวก
เขาต้องการจะเข้าร่วม พวกเขาก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

พันธมิตรหยานหวงมีความเป็นปฏิปักษ์ต่อพันธมิตรซาน
ไห่ตั้งแต่ที่พวกเขาเริ่มก่อตั้ง ดังนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจ
ใจเปลี่ยนจากโปรไฟล์ที่ต่ำของเขา และเริ่มใช้ชื่อเสียง
ของเมืองซานไห่ในการรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษ
แทน

ชาวจีนมักให้ความสำคัญกับสมดุลเสมอ เมืองซานไห่ได้
กระทำเหมือนเป็นพวกอนุรักษ์นิยม เช่นเดียวกับการปิด
ประเทศ ถึงแม้ว่าโอหยางโชวจะประสบความสำเร็จใน
การช้อนภาพลักษณ์จนช่วยให้เขาหลีกเลี่ยงปัญหาใน

โลกจริงได้ แต่มันก็ทำให้เขาสูญเสียโอกาสในการรับ
สมัครผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมากด้วยเช่นกัน

ระหว่างการอพยพในปัจจุบัน ทุกคนออนไลน์ ไม่เพียง
แค่ทุกคนจะปลอดภัยจากอันตรายเท่านั้น แต่ทุกคนจะ
ได้ยังลิ้มรสประสบการณ์ใหม่ของชีวิต หากโอหยางโซว
ต้องการจะบรรลุความทะเยอทะยานของเขา คือ เป็นผู้
ปกครองในดาวเคราะห์ไฮป์ เขาจะต้องดำเนินการดัง
กล่าวเท่านั้น เขาต้องเปิดเผยตัวเอง และแสดงความเชื่อ
มั่นในการติดต่อกับผู้เล่นคนอื่นๆ เพื่อรับการสนับสนุน
จากพวกเขา

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวถูกทรยศโดยคนอื่น
อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถเติบโต ระมัดระวังผู้เล่นทุก

คน และไม่ไว้ใจใครจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้

ลองนึกภาพนักเล่นหมากรุกที่ไม่กล้าสัมผัสกับตัวหมาก
ของเขา ไม่ใช่ว่ามันน่าตลกขบขันหรือ?

ถ้าเป็นเช่นนั้น แม้ว่าโอหยางโซวจะใช้ประโยชน์จากการ
กลับมาเกิดใหม่ของเขา และทำให้เมืองซานไห่เจี๋ย
รุ่งเรือง เขาก็ยังคงมีเพียงมุมมองของสามัญชนธรรมดา
เท่านั้น เขาจะไม่ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอ และเมื่อกลับ
ไปยังโลกจริง เขาก็จะเผชิญหน้ากับกำแพงและปัญหา

ดังนั้น โอหยางโซวจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนจากชีวิตที่
แล้วของเขา เขาจะไม่ไว้ใจคนอย่างง่ายดาย จะไม่เปิด
เผยไฟ่ตายทั้งหมดของเขากับใคร และจะไม่มีวันลืมนึกว่า

ผู้คนนั้นมีความโลภ

ตัวมากจะต้องเดินไปตามประสงค์ของนักเล่นหมากรุก

ตราบเท่าที่โอหยางโชวยังมีสติ เขาจะไม่ทำผิดพลาด
เหมือนครั้งนั้นอีก ความโลภไม่ได้น่ากลัว สิ่งที่น่ากลัวก็
คือ ความโลภไม่สามารถควบคุมได้

ในเกมส์ ผู้เล่นที่ยอดเยียมหลายคนอยากย้ายมาที่เมือง
ซานไห่ สำหรับดินแดนอื่นๆเช่นเมืองหानตาน สมาชิก
หลักจะกีดกันพวกเขา ดังนั้น ผู้เล่นทั่วไปจึงสูญเสีย
โอกาสที่จะได้รับความไว้วางใจและใช้ประโยชน์ ใน
ทางกลับกัน เมืองซานไห่เป็นกระดานที่เปิดโล่ง และเป็น
สถานที่ที่ดีสำหรับพวกเขา ที่จะแสดงความสามารถของ

ตน

ส่วนที่เป็นอันตรายเกี่ยวกับการสรรหาผู้มีความสามารถ
พิเศษก็คือ โอกาสในการถูกแทรกซึมโดยสายลับ

โอหยางโซวไม่กลัวว่าพวกเขาจะเข้าร่วมและเปิดเผยสิ่ง
ต่างๆเกี่ยวกับเมือง ไม่ว่าจะเป็นเขตตะวันออก ซึ่งเป็น
พื้นที่โรงผลิตทางทหาร, โรงผลิตทางทหารในถ้ำ, เหมือง
ทอง และนาเกลือ พวกมันทั้งหมดถูกพิจารณาว่าเป็น
เขตต้องห้าม และคนที่จะเข้าไปได้จะต้องได้รับการตรวจ
สอบอย่างถี่ถ้วน ดังนั้น ผู้เล่นทั่วไปจึงไม่สามารถเข้าไป
ใกล้มันได้

ผู้บริหารระดับสูงของเมืองซานไห่ยังคงเป็น NPC แม้แต่

หนูชี้และจิวตัวนเลี่ยนก็ทำเฉพาางานเท่านั้น พวกเขาไม่
ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผู้บริหารที่มีอำนาจของดินแดน

ดังนั้น เมืองซานไห่จึงได้สร้างระบบที่สมบูรณ์แบบไว้
แล้ว ซึ่งมันไม่ถ่ายนักที่จะแทรกซึมพวกเขา

โอหยางโซวนำน้ำของเขามาที่คลังแสงของเมืองซานไห่
เมื่อทหารองครักษ์เปิดประตู มันได้เผยให้เห็นคลังแสงที่
เต็มไปด้วย ธนู, กระบี่, ชุดเกราะ และอุปกรณ์อื่นๆ ซึ่ง
มันทำให้เหล่าสมาชิกหลักของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ
สงคราม-หิมะ รู้สึกตาลายเล็กน้อย

“โอ้พระเจ้า โซวน้อย เจ้าช่างสิ้นเปลืองจริงๆ ที่ทิ้งอาวุธ
และอุปกรณ์จำนวนมากเหล่านี้ไว้ให้ฝุ่นเกาะ หากพวกผู้

เล่นรู้เรื่องนี้ พวกเขาจะต้องตำหนิเจ้าแน่ๆ”

โอหยางโชวสายหัว เขาไม่สามารถกล่าวโต้แย้งเธอได้
เพราะเธอเป็นน้ำของเขา

หลินชิงสั่งให้เหล่าสมาชิกหลักตรวจสอบอาวุธและ
อุปกรณ์ทั้งหมด และเช็ครายการเหล่านี้กับกรมกิจการ
ทหาร หลังจากที่พวกเขามั่นใจว่าถูกต้องแล้ว พวกเขาก็
เก็บพวกมันลงในถุงเก็บของของพวกเขา ส่วนตัวเธอ เธอ
เดินไปยังพื้นที่ชั้นสูงของคลังแสง เพื่อมาเลือกอุปกรณ์
ของตัวเอง โอหยางโชวบอกเธอว่า เขาจะมอบมันให้เธอ
ฟรี 1 ชุด ดังนั้นเธอจึงไม่ปล่อยโอกาสนี้ไป

หลินชิงใช้เวลาทั้งวันในเมืองซานไห่ หลังจากที่ได้พูด

คุยอย่างสบายๆกับช่งเจี๋ย เธอก็กลับไปยังเซียนเย่ พร้อม
กับอาวุธและอุปกรณ์เกือบครึ่งหนึ่งของคลังแสง

Chapter 220 ฟิวส์

ก่อนที่หลินชิงจะกลับไป เธอได้มอบแบบแปลนสิ่งก่อสร้าง
พื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 3 ที่โอหยางโซว
ฝากเธอซื้อให้กับเขา แบบแปลนเหล่านี้มีมูลค่ารวมถึง
3,000 เหรียญทอง

โอหยางโซวส่งแบบแปลนให้กับไป๋หนานฉู แล้วบอกให้
เขาส่งมันให้กับฝ่ายก่อสร้าง พร้อมทั้งยังบอกให้พวกเขา
เร่งสร้างพวกมันให้เร็วที่สุด ตามแผน พวกเขาจะสร้างวัด

ขงจื้อและวัดทางทหารไว้ด้านข้างของวัดจักรพรรดิ
เหลือง ส่วนหอนาฬิกา พวกเขาจะสร้างพวกมันที่หน้า
ประตูเต๋าดำ ทางใต้ของถนนพาณิชย์ และริมคูเมืองด้าน
ในฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก

.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 26

หลังจากผ่านไป 2 เดือน ในที่สุด การก่อสร้าง
มหาวิทยาลัยสีหนานก็แล้วเสร็จ โอหยางโซวนำกลุ่มข้าราชการ
เข้าร่วมในพิธีเปิด

เมื่อเทียบกับการออกแบบเดิมของโอหยางโขว สู้ชูต้าได้
แนะนำให้เขาตั้งลานหมากรุกเพิ่มเข้าไปในมหาวิทยาลัย
และมันก็ได้กลายเป็นวิทยาลัยแห่งที่ 4
ของมหาวิทยาลัย

โอหยางโขวกล่าวคำขวัญในระหว่างพิธีเปิด โดยคำขวัญ
ของมหาวิทยาลัยสีหนานก็คือ การร่วมมือและความ
หลากหลายในอนาคต มหาวิทยาลัยสีหนานจะสร้างผู้
นำมากมาย และจะกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของการ
ศึกษาเรียนรู้

หลังจากจบพิธีเปิด สู้ชูต้าก็นำทางโอหยางโขวไปเยี่ยม
เยือนเจียงซาง

หลังจากที่สูญตัวและฟานจงหยานชักชวนอยู่นาน สุด
ท้ายเจียงชางก็ตกลงตั้งถิ่นฐานที่มหาวิทยาลัยสีหนาน
ในขณะเดียวกัน เขาก็ปฏิเสธตำแหน่งคณบดีของ
วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ที่สูญตัวเสนอให้เขา

ในฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้สีเขียวเต็มอยู่บนต้นไม้ใน
มหาวิทยาลัยสีหนาน และยังมีเสียงนกร้องจิบๆอยู่รอบๆ
มหาวิทยาลัยอีกด้วย ที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือ
ของมหาวิทยาลัยสีหนาน มีทะเลสาบขนาดเล็กที่สร้าง
ด้วยฝีมือมนุษย์ เรียกว่าทะเลสาบพระจันทร์ น้ำใน
ทะเลสาบแห่งนี้ไหลมาจากคูเมือง ที่กลางทะเลสาบมี
เกาะเล็กๆแห่งหนึ่ง ชื่อว่าเกาะดาวดับ เจียงชางอาศัยอยู่
อย่างสันโดษที่นี่

เกาะดาวดับแห่งนี้ไม่ได้เชื่อมต่อกับโลกภายนอก ดังนั้น
หากต้องการจะไปยังเกาะ ก็ทำได้เพียงล่องเรือไปเท่านั้น
ล่องเรือไปตามเส้นทาง มองไปด้านซ้ายและขวา จะเห็น
ถึงสภาพแวดล้อมที่งดงาม มองลงไปทีทะเลสาบน้ำใส
สามารถมองเห็นปลาที่แหวกว่ายอยู่ภายในนั้นได้อย่าง
ชัดเจน

ในระหว่างนั้นมีฝนตกลงมาจากบนท้องฟ้า มองไปที่
หยาดฝนที่ตกลงบนใบไม้ ดูงดงามเป็นอย่างมาก

เจียงฮางอายุร่วม 80 ปีแล้ว ฝ่ายการศึกษาและ
วัฒนธรรมจึงได้จัดคนใช้ 2 คน มาคอยดูแลเขา พวกเขา
จะช่วยเขาทำแปลงผัก, ปลูกผลไม้ รวมถึงเลี้ยงสัตว์ปีก
บนเกาะ ซึ่งจะมีทั้ง ไก่ เป็ด และห่าน ทะเลสาบพระ

จันทร์แห่งนี้นับได้ว่าสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมที่ดีที่สุด
แห่งหนึ่งของเมืองซานไห่

หลังจากที่โอหยางโซวมาถึงฝั่ง เขาก็มองไปรอบๆ สภาพ
แวดล้อมของที่นี่ช่างงดงามจริงๆ แม้ว่ามันจะไม่มีเสา
เกาะสลัก, ต้นไม้ที่มีค่า, หรือดอกไม้ใดๆก็ตาม มันมีเพียง
บ้านหลังหนึ่ง ที่มุงหลังคาแบบง่ายๆตั้งอยู่ที่กลางเกาะ
ก่อนจะเข้าไปถึงบ้าน มีรั้วล้อมรอบบริเวณเล็กๆกลายเป็น
เป็นลานขนาดเล็กแห่งหนึ่ง พื้นที่ด้านในเป็นแปลงผัก
และผลไม้หลากหลายชนิด และบางส่วนก็เริ่มมีต้นกล้า
งอกออกมาแล้ว ข้างๆลานขนาดเล็กแห่งนี้เป็นป่าไผ่
เมื่อมีลมพัดผ่านให้พวกมันโยกไปมา จะเกิดเป็นเสียง
ของไผ่ที่พริ้วไหวไปตามสายลม

อีกด้านหนึ่งของลาน มีหินสูงไม่ถึงครึ่งเมตรตั้งอยู่ มั่นดู
เงางามและเรียบเนียน คนรับใช้บอกว่ามันเป็นสถานที่ที่
เจียงซางใช้สำหรับอ่านหนังสือ

เจียงซางสวมเสื้อคลุมหญ้า ขณะที่เขากำลังตกปลาอยู่ที่
ริมทะเลสาบ ข้างๆของเขามีช่องใส่ปลาที่ยังว่างเปล่า
เขายังตกไม่ได้อะไรเลย โอหยางโซวกำลังสงสัยว่า เขา
กำลังทำตามบทในประวัติศาสตร์หรือไม่ ‘หากเจียงซาง
ตกปลา จะมีเฉพาะปลาที่เต็มใจเท่านั้นที่จะกินเบ็ดของ
เขา’

“ไท่กง ท่านลอร์ดมาที่นี่เพื่อพบท่าน” สุซู่ต้าเปิดปากของ
เขา

เจียงซางยังคงเจียบ ไม่ได้ตอบอะไรออกไป เขาเพียงหัน
ไปทางสุซู่ต้า แล้วทำท่าทางให้เขาเจียบลง เจียงซางบอก
ให้เขาเจียบเพื่อไม่ให้ปลาที่เขาพยายามจะตกขึ้นมา
ตกใจ สุซู่ต้าหมดหนทาง เขาทำได้เพียงยืนอยู่ข้างๆ ลอร์ด
ดของเขอย่างอดทนเท่านั้น

คนรับใช้ฉลาด และรับน้ำแก้อีเล็กน้อยมาให้ลอร์ดของพวกเขา
เขานั่ง

พวกเขารอดตลอดทั้งเช้า ฝนก็ค่อยๆ ตกหนักขึ้นเรื่อยๆ
เจียงซางยังคงไม่ขยับเขยื้อนใดๆ เขาไม่แม้แต่จะกล่าว
อะไรออกมา เขาคับคั้นเบ็ดของเขาไว้ตลอดทั้งเช้า และ
ไม่แม้แต่จะเปลี่ยนเหยื่อ

โอหยางโชวหมดหนทาง เขารู้ว่าเจียงซางเป็นคนที่ดีนั้รึ้น
ดังนั้น เขาจึงทำได้เพียงกลับไปเท่านั้น “ไท่กง ข้าได้เดิน
ทางมาโดยไม่ได้ออกกล่าว หูยี้จะกลับไปก่อน แล้วข้า
จะกลับมาใหม่ในครั้งหน้า”

เมื่อเห็นว่าโอหยางโชวกำลังจะกลับ เจียงซางก็เปิดปาก
ของเขาขึ้น “ท่านลอร์ด ท่านได้ฆ่าหวู่หวังในระหว่างสงคราม
มู่เย่แล้วใช่หรือไม่?”

โอหยางโชวตะลึง แต่เขาก็กล่าวอย่างสงบว่า “ไท่กง เหตุ
ใดท่านจึงกล่าวเช่นนั้น?”

“เมื่อท่านกลับมา ข้าได้เห็นทหารองครักษ์ของท่านขณะ
ที่พวกเขาขี่ม้าศึก ข้าไม่เห็นพวกเขาอยู่ข้างท่านใน

ระหว่างการสกัดกั้น มันจึงมีเพียงคำอธิบายเดียวเท่านั้น
คือพวกเขาถูกส่งไปสกัดหัวหวัง” ทักษะการวิเคราะห์
ของเจียงซางน่ากลัวมาก

เมื่อเห็นว่าเจียงซางคาดเดาถูกต้อง โอหยางไชวกี้พูด
ความจริง “ถูกต้องแล้วทหารองครักษ์ของข้าได้ฆ่าหัว
หวัง แล้วนำหัวของเขาไปให้ตีสิน ถ้าด้วยเหตุผลนี้แล้วไท่
กงต้องการจะอยู่อย่างสันโดษและห่างไกลผู้คน ข้าก็จะ
ไม่กล่าวอะไรอีก ลาก่อน!” หลังจากช่วงเวลานี้โอหยาง
ไชวแพบจะเลือกที่จะยอมแพ้ ในการขอให้เจียงซางออก
มาช่วยเขา เขาเป็นลอร์ดและเป็นมาควิสแห่งเหลียนโจว
เขาจะทำการต่างๆตามหลักการของเขา และเขาจะไม่
เปลี่ยนแปลงมันเพราะคนเพียงคนเดียว

“เฮ้อ!” เจียงซางถอนหายใจยาว

.....
.....
.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 28

ภายใต้การชักชวนของเจ้ากรมกิจการภายใน เทียนเหวิน
จึง เผ่าคนเถื่อนภูเขาได้ตกลงร่วมมือกับเมืองซานไห่
ตามเงื่อนไขของโอหยางโซว พวกเขาได้ส่งนักรบ 1,000
คน ของพวกเขามาเข้าร่วมกับกองทัพเมืองซานไห่

โดยนักรบทั้ง 1,000 คนนี้ จะถูกส่งไปยังกองพันที่ 1 และ

2 ของกรมทหารที่ 3 หลังจากที่ถูกกรมทหารที่ 3 เตรียมพร้อมแล้ว พวกเขา ก็จะโจมตีค่ายโจรทั้งหมดภายใน 1 สัปดาห์

ณ ตอนนี พวกเขาเกือบจะเสร็จสิ้นปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจรทางทิศตะวันตกแล้ว นอกจากนี้ พวกเขายังได้ทำลายดินแดนทั้งหมดที่ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองซานไห่ และกรมทหารที่ 1 ก็ได้เข้าไปยังเมืองหยงเย่ ของพันธมิตรดาบหนา

ลอร์ดแห่งเมืองหยงเย่ตื่นตระหนก และเขาริบขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรดาบหนาทันที เขาต้องการให้พวกเขาช่วยปกป้องดินแดนของเขา จากการโจมตีของเมืองซานไห่

หลังจากที่พวกเขาได้รับทราบการขอความช่วยเหลือ ผู้
นำของพวกเขา ปาเตาและเลียวเฟิงซานเยว่ ก็เรียกร้อง
ให้คนอื่นๆ นอกเหนือจากเมืองกวงซู่ยที่กำลังยุ่งอยู่กับ
การปกป้องตัวเอง ส่งกองกำลังของพวกเขาไปช่วยเมือง
หยงเย่

ปาเตาและเลียวเฟิงซานเยว่นำกองกำลังทหารไปช่วย
คนละ 500 นาย, เมืองกู่ซานและเมืองยี่ซู่ยนำกองกำลัง
ไปช่วยคนละ 300 นาย หลังจากกำลังเสริมมาถึงเมือง
หยงเย่ทั้งหมดแล้ว พวกเขาก็มีกำลังทหารเพิ่มเข้ามาถึง
2,100 นาย

หลังจากที่พันธมิตรดาบหนากะลือขนย้ายกองกำลังของ

พวกเขามาตั้งอยู่ที่เมืองหยงเย่ เพื่อต่อสู้กับเมืองซานไห่
ไม่นานจากนั้นขุนพลซี้ก็ได้รับข่าว และเขาก็นำกรม
ทหารที่ 1 ลาถอยกลับไปในพื้นที่

ในขณะที่ดินแดนขยายตัว ความรับผิดชอบของค่ายทิส
ตะวันตกก็ขยายออกไปทางตะวันตกมากขึ้น และขณะที่
พวกเขากวาดล้างค่ายโจรทางฝั่งตะวันตก ค่ายทิสตะวัน
ตกก็เคลื่อนย้ายไปทางทิศตะวันตกมากขึ้นเรื่อย จนตอน
นี้ มันได้มาตั้งอยู่บนเนินเขาเล็กๆ ที่ห่างจากชายแดน
ทางตะวันตกเพียง 10 กิโลเมตร

โอหยางไชวเลือกที่จะถอย เห็นได้ชัดว่าเขามีข้อที่ต้อง
พิจารณา

พันธมิตรดาบนั้นมีขวัญกำลังใจที่สูงมาก หากโอหยาง
โชวเลือกที่จะต่อสู้ในขณะนี้ ถ้าเขาไม่ระมัดระวังผู้นำทั้ง
สองของพวกเขาปาเตาและเสี่ยวเฟิงซานเยว่ มันก็มี
โอกาสที่เขาจะได้รับความพ่ายแพ้ จากความแข็งแกร่ง
ของกรมทหารที่ 1 และอาวุธปิดล้อมที่ยังมีจำกัดของ
พวกเขา มันเป็นการยากที่พวกเขาจะยึดเมืองหยงเย่ได้
แม้ว่าพวกเขาจะยึดได้สำเร็จ พวกเขาก็คงจะมีผู้บาดเจ็บ
ล้มตายเป็นจำนวนมาก ซึ่งมันไม่สอดคล้องกับความคิด
ทางยุทธศาสตร์ของเขา

ในทางกลับกัน ถ้าเขาเลือกที่จะล้อมพวกเขาไว้โดยไม่
โจมตี พันมิตรดาบนั้นก็คงไม่มีความคิดที่จะเป็นฝ่าย
เริ่มก่อนเช่นกัน กองทัพของพันธมิตรจะไม่สามารถอยู่ได้
นานนัก เมื่อเวลาผ่านไป ถ้าพวกเขาพยายามที่จะยึด

เวลา ทหารของพวกเขาจะเริ่มเสียขวัญ

มันยังไม่ถึงเวลา โอหยางโซวยังคงรอคอยให้โลจิสติก
ทางทหารสร้างบันไดกำแพง และเขาก็กำลังรอให้กรม
ทหารที่ 3 ที่อยู่ค่ายทิศตะวันออก เสร็จสิ้นการฝึกอบรม
ทหารใหม่ด้วย

หลังจากปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจร เป้าหมายหลัก
ของโอหยางโซวก็ยังคงเป็นฐานที่มั่นของโจรภูเขา เพื่อ
ช่วยแก้ปัญหาให้กับชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา นอกจากนี้ สิ่ง
นี้ยังจะช่วยให้คนเถื่อนภูเขาอพยพลงมาจากภูเขามาก
ยิ่งขึ้นด้วย

.....

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 29

ณ เมืองหยงเย่

“เมืองซานไห่ได้ล่าถอยไปแล้ว เราควรจะทำเช่นไรต่อไป
ดี?” ลอร์ดแห่งเมืองกุ่ชานกล่าว

ลอร์ดแห่งเมืองยี่ซู่ย รั้วซู่ยसानเฉียนตกใจ ดินแดนของ
เธออยู่ใกล้กับชายแดนฝั่งตะวันออกของเมืองซานไห่ ดัง
นั้น เธอจึงกลัวว่าดินแดนของเธอจะถูกโจมตี “เมื่อพวก
เขากลับไปแล้ว เราก็ควรจะกลับกันได้แล้วเช่นกัน”

“ไม่!” เฮียเสือผีเพิงตะโกนออกมา “ถ้าพวกเจ้ากลับไป แล้วพวกเราจะทำเช่นไรหากพวกเขาโจมตี? ข้าแน่ใจว่า นี่ต้องเป็นแผนการของพวกเขา”

“แต่เราไม่สามารถนั่งอยู่ที่นี้โดยเสียเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์ได้ แล้วทำไม เราไม่ออกไปต่อสู้กับพวกเขาล่ะ?” เต็งไท่ไปเจี้ยนไม่ชอบการรอคอย

ปาเตาขมวดคิ้ว และมองไปที่เสี่ยวเพิงขานเยว่ “เจ้าคิดเช่นไร?”

“จากความแข็งแกร่งของกองกำลังพวกเรา ถ้าเราไม่ใช่ประโยชน์จากกำแพงเมือง แน่นอนว่าเราจะต้องพ่ายแพ้แน่ ไม่ใช่ทุกคนได้เห็นถึงความแข็งแกร่งที่มีชื่อเสียง

ของพวกเขาแล้วหรือ? ทหารราบเกราะหนักของพวกเขา
แข็งแกร่งเกินไป” เสี่ยวเฟิงซานเย่กล่าวอย่าง
ประโยชน์

ปาเตาพยักหน้า “เจ้ากล่าวถูกต้องแล้ว อย่างไรก็ตาม
หากการคาดเดาของข้าถูกต้อง ถ้าเรายังคงนั่งรออยู่ที่
เมืองซานไห่ก็จะจัดการพวกเราทีละคน ทีละคน”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็มีเพียงวิธีเดียว นั่นก็คือ เราต้องขอ
ความช่วยเหลือจากภายนอก” เสี่ยวเฟิงซานเย่กล่าว
อย่างจริงจัง “พันธมิตรหยานหวงเป็นศัตรูของพวกเขา ถ้า
เราสามารถขอให้เต๋จิ้นช่วยเหลือพวกเราได้ เมืองซานไห่
ก็จะเป็นปัญหาอีกต่อไป”

คำกล่าวของเขาทำให้ปาเตาตกใจ จากนั้นเขาก็ถ่ม
น้ำลายออกมา “ไม่ เราไม่ควรจะชวนหมาป่าเข้ามาใน
บ้านของเรา พวกเขาไม่ใช่องค์การการกุศล มันเป็นเรื่อง
ง่ายที่จะเชิญพวกเขา แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะขอให้
พวกเขากลับไป เจ้าไม่กลัวว่าพวกเขาจะโจมตีพวกเรา
จากภายในงั้นหรือ?”

“ข้าก็คิดว่ามันไม่เหมาะสมเช่นกัน” รั้วชู่सानเฉียนและ
เต็งไห้ไปเฉียนเห็นด้วย

ไม่มีใครสังเกตเห็นเฮ่ยเส่อฝีเฟิงที่อยู่ด้านข้าง เขามีแสงชั่ว
ร้ายปรากฏออกมาจากประกายสายตาของเขา เขาเป็น
คนที่ชั่วร้าย ตอนนี้ เมื่อดินแดนของเขาอยู่ในอันตราย
แม้ว่าเขาจะต้องเชิญหมาป่าเข้ามา เขาก็จะทำเช่นนั้น

เฮ้ยเส่อผีเพิ่งได้ตัดสินใจแล้ว แม้ว่าพันธมิตรจะไม่ยอม
รับมัน เขาก็จะติดต่อกับตีเงินด้วยตัวเอง

เสี่ยวเฟิงขานเยว่รู้สึกผิดหวัง “นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ปาเตา
เจ้าคิดว่าเราควรจะทำเช่นไรล่ะ?”

ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม